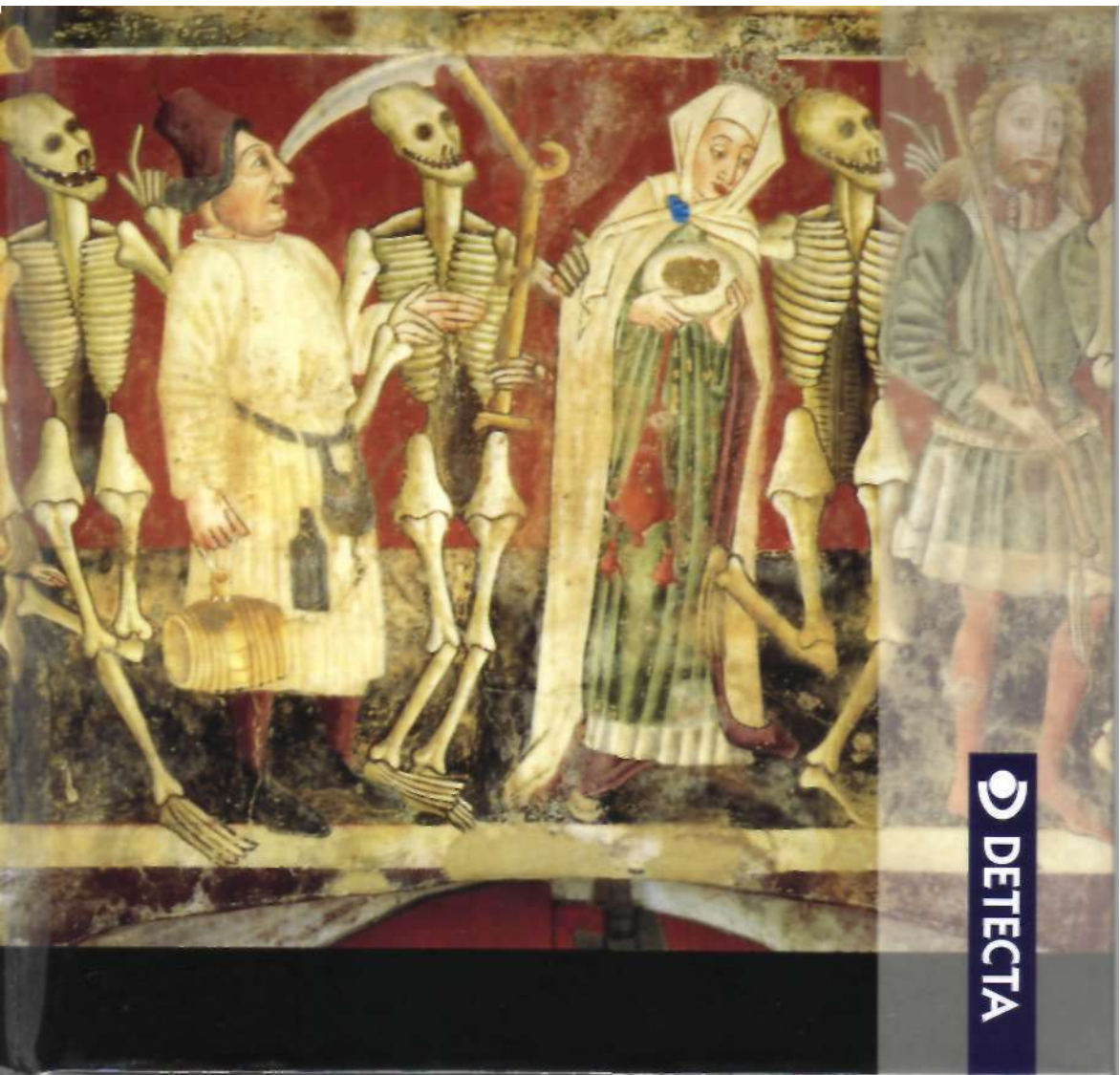

*Tragom
istine*

Davor Domazet-Lošo

KLONOVI NASTUPAJU

 DETECTA

Hiblu-ku
TRACIOM LSI INI;

Urednik
ANDINA MARKIĆ

Recenzenti
prof. dr. ZDRAVKO TOMAC
prof. dr. LUKA TOMAŠEVIĆ

Davor Domazet-Lošo

KLONOVI NASTUPAJU

DETECTA

Zagreb, 2007.

Davor Domazet-ljšk
KLONOVI NASTUPAJU

Zagreb, 2007.

Copyright © Davor Domazet-Lošo i DETECTA d.o.o., 2007.

Sva prava pridržana. Ova se knjiga, kao ni njezini dijelovi, ne smije reproducirati ni koristiti u bilo kojem obliku, elektronskom, fotografskom ni mehaničkom, uključujući i fotokopiranje, snimanje i svaki oblik pohranjivanja, bez pisanog odobrenja vlasnika autorskih prava, osim kratkih navoda, kao dijelova pisanih članaka i izvješća.

*Ovu knjigu posvećujem
mladim hrvatskim naraštajima,
da im bude podsjetnik u vremenima
kada će oni biti živi svjedoci
onoga stoje u njoj zapisano.*

W-ht.fr

•1'

L.....

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 627316

ISBN 978-953-7476-00-7

Zmaj i Zvijer

BI vidjeh: iz mora Zvijer izlazi sa deset rogova i sedam glava; na rogovima joj deset kruna, na glavama bogohulna imena.

- Ta Zvijer što je vidjeh bijaše nalik na leoparda, noge joj kao medvjede, usta kao usta lavlja. Zmaj joj dade svoju silu i prijestolje i vlast veliku.

'Jedna joj glava bijaše kao na smrt zaklana, ali joj se smrtna rana zaliječila. Sva se zemlja, začuđena, zaniijela sa Zvijeri⁴ i svi se pokloniše Zmaju koji dade takvu vlast Zvijeri. Pokloniše se i Zvijeri govoreći: "Tko je kao Zvijer! Tko bi smio ratovati s njom?"

i dana su joj usta da govori drskosti i hule i dana joj je vlast da to čini četrdeset i dva mjeseca.

'I ona otvori usta da huli Boga, da huli ime njegovo, njegov Šator i nebesnike.

'I dano joj je da se zarati sa svecima i da ih pobijedi. Dana joj je vlast nad svakim plemenom i pukom i jezikom i narodom: ⁸da joj se poklone svi pozemljari, oni kojima ime nije zapisano u knjizi života zaklanog Jaganjca, od postanka svijeta.

'Tko ima uho, nek poslušaj!

"Je li tko za progonstvo, u progonstvo će ići! Je li tko za mač, da bude pogubljen, mačem će biti pogubljen! U tome je postojanost i vjera svetih.

"I vidjeh: druga jedna Zvijer uzlazi iz zemlje, ima dva roga poput jaganjca, a govori kao Zmaj.

¹²Vrši svu vlast one prve Zvijeri, u njezinoj nazočnosti. Prisiljava zemlju i sve pozemljare da se poklone prvoj Zvijeri kojoj ono zacijeli smrtna rana.

¹¹Cini znamenja velika: i ogranj spušta s neba na zemlju naočigled ljudi.

¹⁴Tako zavodi pozemljare znamenjima koja joj je dano činiti u nazočnosti Zvijeri: savjetuje pozemljarima da načine kip Zvijeri koja bijaše udarena mačem, ali preživje.

¹⁵I dano joj je udahnuti život kipu Zvijeri te kip Zvijeri progovori i poubija sve koji se god ne klanjaju kipu Zvijeri.

¹⁶Ona postiže da svima - malima i velikima, bogatima i ubogima, slobodnjacima i robovima - udari žig na desnicu ili na čelo, ¹⁷i da nitko ne mogne ne kupovati ili prodavati osim onoga koji nosi žig s imenom Zvijeri ili s brojem imena njezina.

¹⁸U ovome je mudrost: u koga je uma, nek odgoneta broj Zvijeri. Broj je to jednog čovjeka, a broj mu je šest stotina šezdeset i šest.

SADRŽAJ

PREDGOVOR 15

Prvo poglavlje:

GEOSTRATEGIJA I GEOPOLITIKA - POLAZIŠTA ZA PRONICANJE POLITIČKIH PROCESA BUDUĆNOSTI 21

1. Geopolitičke škole i njihova obilježja 29
 - Njemačka geopolitička škola 30
 - Anglosaksonska geopolitička škola 32
 - Ruska geopolitička škola 36
 - Latinskoamerička geopolitička škola 41
2. Izvorišta geopolitičke moći *gospodara kaosa* 46
 - Geopolitika u raljama filozofije 47
 - Zamaskirana geopolitika i 'nova ljevica' 50
3. Geopolitičke konstante i okviri 54
 - Države-nacije, carstva i mondijaliteti 56
 - Preventivna diplomacija i psihološko ratovanje 61
 - Vode i geopolitička pohlepa 67
 - Nafta kao geopolitička konstanta i u prvoj polovici 21. stoljeća 73
4. Nadzirani neredi i upravljane krize - uvod u geopolitički kaos 80
 - Suvremeni oblici asimetričnog rata 84
 - Posljedice neodređenosti asimetričnog rata 89
5. 'Apsolutni događaji' u labirintu geopolitičke borbe protiv nevidljivog neprijatelja 95
 - Geopolitička bespuća 'apsolutnih događaja' 97
 - Zamke doktrine o nevidljivom neprijatelju 102
6. Geopolitička i geostrateška načela upravljanja 108

Drugo poglavlje:

RAT *GOSPODARA KAOSA* PROTIV VRJEDNOTA 119

1. Utopija nove Atlantide 124
 - 'Proročanske' zasade 'nove zemlje i novog neba' 127
 - Suvremeni milenarizam i 'idealna država' 134
2. 'Novi svjetski predak' - idealan robovlasnički ustroj svijeta 140
 - Zašto je Platonova *Država* istodobno uzor i prijemor 'hijerarhijskim urotnicima' 142
 - Suvremeni rob - rob ovisnosti 151
3. Nova religija i nova glazba 170

Religija u kojoj se svi ljudi slažu 17-1
Doba *Vodenjaka* ili vremena novih kultova 196

Treće poglavlje:

MIMOHOD KLONOVA STRATIŠTIMA

ZAPADNE CIVILIZACIJE 219

1. Aspekti doktrine prevratništva i njezina temeljna obilježja 222
Francuska revolucija - izvorište suvremenoga
militantnog liberalizma 226
Teror - glavno oruđe svih revolucija 230
Usavršena ideologija zla 235
Boljševička revolucija ili objektivizirano zlo
'hijerarhije urotnika' 240
Klonirani boljševički i hrvatski tisak 253
I Boljševička revolucija ima svoga Jamesa Bonda 256
Lenjinova i Bremerova prehrambena diktatura 261
Kapricioznost povijesti 265
2. Uspon ideologija bezboštva ili put prema 'kraju povijesti' 268
Annus mirabilis novoga svjetskoga poretka 270
Prostorno udaljeni klonovi 280
Drugi svjetski rat - rat klonova *gospodara kaosa* 284
Klonovi na jugoslavenskome ratištu 299
Kloniranost Hitlerovih i Miloševićevih pohoda 318
Zašto je Drugo zasjedanje AVNOJ-a održano baš u Jajcu 323
3. Pražnjenje 'objektiviziranog i osamostaljenog zla' u
sadašnjim vremenima 338
Kloniranost u američkim 'apsolutnim događajima' 343
4. Droga i GMO - oružja *gospodara kaosa*
za masovno uništavanje ljudi 365
Rat protiv terorizma - rat za nadzor polja maka na
afganistanskim visoravnima 367
Kada nema kruha, neka jedu soju! 374

Četvrto poglavlje:

JURIŠ KLONOVA NA ZEMLJU "NEUSTRAŠIVIH SVJEDOKA EVANĐELJA" 385

1. Oluja - paradigma hrvatske pobjede u
Domovinskom ratu 388
Šest 'olujnih' načela i (ili) istina 388
Novi-stari crimen 393
Dubrovnik - administrativno središte 'zapadnog Balkana' 396
2. Relativizacija geostrateške važnosti hrvatskoga i
bosansko-hercegovačkoga prostora 397

- Dvije suprotstavljene Hrvatske 403
Nova 'strategija terora' 406
3. Završna bitka Italije za istočnu obalu Jadrana 409
talijansko-filmsko-televizijsko 'tepih bombardiranje' 410
Jadransko more - 'talijansko jezero' 411
Esuli kao talijanski operator krize 414
 4. Hrvatska sudbina u rukama crtača na salvetama 416
Račanov 'bermudski trokut' 417
Dvojbena arbitraža 418
 5. Tajni plan držanja Hrvatske u nemilosti 421
Projekt 'država u državi' 421
Inverzija krivnje po Dennisu MacShaneu 423
 6. 'Dvostruka linija zapovijedanja' - omiljena tema
medijskih klonova 428
Parastruktura u tumačenju medijskih jurišnika 429
Posjedovatelji 'meke sile' 431
Bilo svoga naroda 433
 7. Hrvatska kao laboratorijski uzorak' za novu
strategiju nastupanja 434
Podložništvo bruxelleskoj administraciji 435
 8. Medijski juriš na Hrvate, te "neustrašive
svjedoce Evanđelja" 438
U pogrebnoj povorci posvuda znaci Hrvatske 439
Katolička crkva u svome narodu jest Crkva naroda 441
sus je i Judi ostavio slobodu: "Uzmi ili ostavi!" 442
 9. Haaški popis "znanih i neznanih" Hrvata 444
Načelo *inverznog presedana* 445
Haaško sudište - katalizator hrvatskoga
političkog mišljenja 447
 10. Tko proizvodi kaos u Hrvatskoj 451
Nametanje crimena 452
Istrenirani pas iz *Životinjske farme* 453
 11. Mediji - rušitelji vrijednosti 455
Inverzija vukovarske epopeje 455
 12. Dostojanstvo iračkog diktatora i licemjerje
hrvatskoga političkog vrha 459
Kako je hrvatski državi vrh slavio 'zločinački pothvat' 460
Sadamov poučak 460
Mesićevo namjerno izbjegavanje dijela kninske izložbe 465
 13. Hrvatska u raljama britanskih 'teoretičara urote' 466
Eksplozija, koje nije ni bilo 467
Nadzor 'masa' - glavni cilj 'hijerarhije urotnika' 472

- 14. Turci drugi put pod Bečom 475
 - Benignost Sanaderovog 'akcijskog plana' 477
- 15. 'Zapadni Balkan' jest klon 'velike Srbije' 483
 - Hrvatske političke elite zaboravile versailleske i jaltiske planove 483
 - Dizanje Miloševića na razinu nacionalnog heroja 485
 - Milošević je ubijao u ime jugoslavenstva i komunizma 486

Peto poglavlje:

'PREVENTIVNI RAT' PROTIV IRANA - UVOD U APOKALIPTIČNA, POSLJEDNJA VREMENA 493

- 1. Prijeti li nam globalni nuklearni požar? 494
 - Vojno miješanje ili revizija politike 496
- 2. Interesi (motivi) glavnih protagonista u iranskoj krizi 500
 - Kina i Rusija imaju veto 502
 - Nitko se neće moći pravdati da nije znao 503
- 3. Nafta kao najjače oružje Irana 505
 - Simbioza političkog i vjerskog vodstva 507
 - Iran može izdržati sankcije 508
- 4. Zašto se Sjedinjene Američke Države ne mogu tako lako odlučiti za napad na Iran 510
 - Grcanje u pustinjskome pijesku 511
 - Bushova popularnost sve slabija 513
- 5. Ključna američka mora jest Kina, a ne Iran! 515
 - Usijecanje u interese Kine i Rusije 516
 - Kina je postala konkurentna Sjedinjenim Američkim Državama 518
- 6. Americi nije svejedno kako Putin 'miješa karte' 520
 - Važne uloge Armenije i Azerbejdžana 521
 - Složena ruska strategija suradnje s Iranom 524
 - Bitka za energetske prevlasti u svemiru 525
- 7. Nervozna i uznemirena Europa 527
 - Izraelski 'toplo-hladni' pristup i arapsko okretanje prema Kini 529
 - Što se sve zaboravlja u igri oko Irana 533
- 8. Zašto je preventivni rat protiv Irana neizbježan 535
 - Tri moguća razvoja iranske krize 538
 - Irački građanski rat 544
 - Američki psihološki rat protiv Irana 548
 - Američki 'Dugi rat' 558
- 9. Scenarij američkoga 'preventivnog rata' protiv Irana 564
 - Operacija *Oluja života* ili novi *Rimski rat* 567

- Nepoznanice nuklearnog udara na Iran 572
- Sukob iracionalnih strategija 575
- Političke okolnosti sukoba i tijek operacije *Oluja života*

Šesto poglavlje:

TKO JE ZA PROGONSTVO, U PROGONSTVO ĆE IĆI 585

- 1. "Pod ovim češ znakom pobijediti" 589
 - Logika propasti imperija 596
 - Britanski rat protiv nevidljivog neprijatelja 600
 - Libanon - sukob satelita u asimetričnom ratu 607
 - Libanonski 'mir bez mira' - uvertira za 'veliki rat' 6K
 - Čiji je problem Sjeverna Koreja 618
- 2. "I znamenje veliko pokazalo se na nebu" 621

OSNOVNA LITERATURA 631

KAZALO 635

PREDGOVOR

Ovo je knjiga o uroti. O otvorenoj uroti protiv Boga i čovjeka. Uroti I oja uključuje rušenje četiriju temeljnih vrjednota - *čovjeka, obitelji, ilomovine i vjere otaca*. Ovo je, dakle, knjiga o onima koji su svima nama l'ii'ci očima, najčešće putem medija, i koji otvoreno ili prikriveno, svjeno ili nesvjesno, sa znanjem ili bez njega provode dalekosežnu preiiu'iačinu svega na svijetu, prije svega subverzivnim djelovanjem. To * me u svim zemljama svijeta, a osobito u onima monoteističkih religija, primjenjujući doktrinu krvi, nasilja, rušenja, ali i uništenja svake pravde i pravednog ustroja, i planski nastoje uspostaviti novo ropstvo • a svrhom ostvarenja *novoga svjetskog poretka*, odnosno, *svjetske vlade*, narclu s *Knezom ovoga svijeta*.

Prozboriti nešto protiv toga znači izložiti se medijskom linču i biti proglašen opskurnim elementom, protivnikom demokracije i napretka. Poslije toga prvog juriša slijedi drugi, u kojemu mnogi isprani mozgovi, koji nisu kadri pojmiti da je život moguć i izvan galaksije militantnog liberalizma, nastavljaju s kamenovanjem, sve dok se 'globohulnika' ne dotuče. Dakle, pisati o uroti protiv Boga i čovjeka znači svjesno sebe izložiti optužbama medijskih jurišnika, pa i njihovome linču. No, prije nego otrovne strjelice na nepopravljivog 'teoretičara urote' budu odapete, nužnim se čini te potencijalne jurišnike podsjetiti da riječ 'urota' podrazumijeva da dvije ili više osoba tajno, kuju plan o zajedničkom zločinačkom pothvatu, a potom i same u njemu sudjeluju.

A da je urota na djelu i to planetarnih razmjera, o tome više ne treba dvojiti. Ona je vidljiva na svakome koraku življenja, u svakome kutku planeta Zemlje.

Zar urota nije kada militantni liberalizam, kao ideologija, uz pomoć medija proizvodi ekstremne karakteristike i pretvara ih u propagandu kako bi njome sotonizirao neistomišljenike označujući ih pogrdnim etiketama kako bi ih tako ocrnjene i okužene izopćio iz društva i izbri-sao iz skupnog sjećanja. Dakle, krajnje netolerantno, u ime tobožnje tolerancije.

Zar urota nije kada apostoli 'novih vrijednosti' prisvajaju i osvajaju prostor pomoću financijskih, informacijskih i telekomunikacijskih mreža te moći multinacionalnih kompanija, poništavajući nacionalne države i zamjenjujući ih državama-regijama, koje nisu suvereni politički identiteti, nego označavaju 'prirodne gospodarske zone' s granicama utvrđenim nevidljivom ali brutalnom rukom tržišta?

Zar urota nije kada medijski, udružbeni i politički silnici u umjesno igrajućoj igri sustavno generiraju napetosti i, maskirajući sve to fikcijom demokracije i ljudskih prava, da bi takvim doktrinarnim nastupom, preimenujući Lenjinovo načelo "pljačkanje opljačkano" u "korumpiraj korumpirano", remetili sve konstitutivne čimbenike države, njezine institucije, njezine insignije, potom njezinu teritorijalnost i, na kraju, sam narod, stvarajući rascjep u kojemu taj narod biva podijeljen i posvađan unutar granica koje on naziva državnima?

Zar urota nije kada anglosaksonski globalisti, poistovjećujući sebe sa zapadnom civilizacijom, iz te iste civilizacije izbacuju prefiks kršćanska, da bi olako i u svakoj prigodi izgovarali neke druge riječi, poput 'naše vrijednosti' i 'naš način življenja', čime unaprijed 'one druge vrijednosti' i 'onaj drugi način življenja' označuju retrogradnima pa stoga trebaju nestati pod nezaustavljivim valjkom 'novoga svjetskog poretka'.

Zar urota nije kada se mladi naraštaji subkulturom tjeraju u podzemni azil, u koji su se sklonili od svijeta i nedostatka ljubavi, tražeći u njemu umjetnički okvir za svoj očaj, da bi je pronašli u svojim demonima, a ovi ih zarobili neprekidnim gledanjem u lice ništavila, ubijajući u njima svaku mogućnost opredjeljenja za istinske vrijednote?

Zar urota nije kada preventivna diplomacija i psihološko ratovanje, unutar geopolitičkih konstanta i okvira, inducira slijedne upravljane krize na 'Putu svile', ali i na afričkom i južnoameričkom kontinentu, kao dio velikoga projekta 'hijerarhije urotnika' na putu prema svjetskoj nadvladi. A u tome projektu promicatelji 'novoga svjetskoga poretka', liberalističkim, maskultumim i potrošačkim više-manje virtualnim obmanama, proizvode geopolitička previranja i konfliktne situacije nastojeći instrumentalizirati, katalizirati, preoblikovati ili poništiti državne suverenitete i vjerske identitete, stvarajući geopolitički fenomen koji će po svojoj netolerantnosti i nasilnim metodama zasjeniti i fašizam i nacizam i komunizam.

Zar urota nije kada se čovjeka dovodi u položaj roba, koji su mu odredili *gospodari kaosa*, prvo pretvarajući ga u proizvodni stroj, a potom od njega čineći oruđe za potrošnju? U takvome slijedu čovjeka više ne vodi njegova težnja da duhovno raste, nego materijalno posjedovanje koje ga preobražava u 'savršeno' egoistično biće.

Zar urota nije kada moćnici - preventivnim ratovima, izbjegličkim logorima, smrtonosnim brzo djelujućim bolestima, uništenom industrijom, poljoprivredom, rasprodanim dobrima i drugim budućim šokovima - vode čovječanstvo prema onome što je glasnogovornik *gospodara kaosa* Francis Fukuyama, ne slučajno, nazvao *krajem povijesti*, a viđjelac Ivan Kugom, *gladi, ratom i smrti*.

Zar urota nije kada u ovome novome svijetu, temeljenom na laži, koji grade *gospodari kaosa*, drugi i drukčiji postaje predmetom mržnje i dežurnim krivcem za 'sve bolesti svijeta' i u kojemu virtualizacija apsolutnog događaja' proizvodi geopolitičku transformaciju na planetarnoj razini, koja je, prvi put u povijesti, dovela čovječanstvo do mogućnosti počinjenja 'globalnog samoubojstva'? U takvoj perspektivi mir je samo privremeni i kratakotrajan kompromis između dugih razdoblja nasilja.

Zar nije urota podijeliti ljude, odraslima odvratiti pozornost od stvarnih problema i puniti im glavu relativno nevažnim problemima, a mlade držati u neznanju matematike, povijesti i materinjeg jezika, a sve dobne skupine zaokupljati ispraznom zabavom, koja ne smije biti iznad umne sposobnosti djeteta u šestome razredu osnovne škole?

Zar nije urota u super moćno računalo pod šifriranim nazivom "666" pohranjivati podatke o ljudima i dobrima kako bi se Lenjinova 'idealna država', koja se svela na geslo "socijalizam, to je evidencija", bila klonirana i pretvorena u geslo "demokracija, to je totalna evidencija"?

I naposljetku, *zar nije urota*, čak urota nad urotama, namjera u idućih dvadeset pet godina poubijati tri milijarde stvorenja na sliku Božju upravljanim krizama, nadziranim neredima, građanskim ratovima, laboratorijskim bolestima i GM hranom?

Zar sve ovo nisu valjani razlozi da se u ovim umornim, duhovno opustošenim i malaksalim vremenima ovaj urotnički plan, zajedno s njegovim prevoditeljima, *hijerarhijskim urotnicima* u organizacijskom, *gospodarima kosa* u izvedbenom i *sirenama apokalipse* u nagovještajnom smi-

slu, iz njegovih mračnili jazbina izvede na svjetlo dana, da se naš svijet na početku 21. stoljeća točno i podrobno upozna s njime i njegovim zamislama kako bi taj svijet pravilno shvatio rušilačke težnje i razorne nakane mračnih potajnih sila koje već naraštajima podrivaju Europu i cijelo čovječanstvo?

Zar ovo nisu valjani razlozi zbog kojih treba prozboriti o sljedbenicima Zloga, koji su, sukladno vremenima i okolnostima, prilagođavajući reformističke i anglosaksonske milenarističke vizije, uspjeli u samo dva stoljeća provesti pogrom nad kršćanima. Dakle, prozboriti treba o jurišnicima koji su urotničku ulogu protiv Boga i čovjeka očitovali u svoj sotonskoj punini, u krvavome 20. stoljeću, nasiljem, rušenjem i ubijanjem, pojedinačno i globalno, tajno ili otvoreno, sijući prevratničko sjeme bezboštva ne samo u katoličkoj Francuskoj i u pravoslavnoj Rusiji, nego i u komunizmima svih boja i kod svih kod kojih je on nasiljem i prinudom uveden, ali i fašizmom i nacizmom, u kojima su uspjeli ustoličiti klonove koji su im pokorno služili?

Zar ovo nisu valjani razlozi da čovjek u ovome današnjemu globaliziranom svijetu, kojemu prijeti opasnost od nuklearnih, kemijskih i bioloških ratova i usklici 'mi' i 'oni', pokuša pronaći odgovore na ova pitanja: Može li on, tj. čovjek, izići iz palog stanja? Može li čovjek pronaći put, a i puteljak bi dobro došao, kojim će svladati ispremiješanost i inverziju vrijednota? Može li se čovjek, u vremenima bez smjera, mjere i središta osloboditi vrtoglavice i teturanja, brige, melankolije i strepnje, slabosti i otupjele savjesti, samozavaravanja, malodušnosti i naposljetku, nasilja? Može li čovjek na početku 21. stoljeća otkriti izvorishte lošeg osjećaja koji ga je obuzeo? Hoće li čovjek i dalje pristajati na to da je ono što sada vidi - od početka bilo tako te da tako i dalje mora biti? Hoće li čovjek nastaviti mirno gledati kako njega, njegovu obitelj, njegovu domovinu i vjeru njegovih otaca nemilosrdno rastaču upravljanim krizama, nadziranim neredima i hazardnim slijedom događaja? Hoće li i dalje pristajati biti izbačen iz središta života i nastaviti živjeti u pukom događaju, bez temelja, cilja i smisla?

Zar sve ove tvrdnje i pitanja, danas, na početku 21. stoljeća, ne ukazuju na činjenicu da je na djelu grozničava bitka novoga poganstva protiv kršćanstva, i to žešća nego u doba rimskih imperatora? U simboličnom smislu, ovo je bitka 'posljednjih vremena' - bitka između

Antikrista i Krista. O njezinu ishodu ovisi hoće li biti ostvaren apsolutni svjetski monopol, monopol moći, vlasti i novca, monopol nad svim monopolima, u kojemu će mala skupina, tj. malobrojna elita u službi Zloga, uspostaviti apsolutno vladanje svijetom, odnosno, vladavinu 'posvećenih', u čijim prvim i udarnim redovima stoje njihovi klonovi.

Zato je krajnje vrijeme da kršćansko vodstvo, katoličko i pravoslavno, zajedno s cijelim vjerničkim pukom, podigne Kristov barjak i da se suprotstavi nasilničkom i rušilačkom sekularizmu, koji je Europu duhovno rastočio do neprepoznatljivosti. Ako to ne učine, jer nema nikoga drugog tko to može učiniti, svi ćemo lutati u prašumama maštanja o blagodatima napretka koje nude 'apostoli *kraja povijesti*'. To što oni nude nije ništa drugo nego klonirani sustav koji je uspostavio još Lenjin, a dogradio Hitler. Dakle, sve je već testirano i sve viđeno, i pokazuje prema čemu mogu voditi 'napredne ideje' i 'novi poretki', a poglavito oni svjetski.

Ako se na razvalinama trulog Rimskog Carstva, rastrovanog i rastočenog hedonizmom i poganstvom, digla Kristova Crkva, snagom ljubavi vjere i žrtve njezinih pripadnika sazdana na Čvrstoj Stijeni, koju ni vrata paklena ne će nadvladati, ako je Konstantin u znaku križa pobijedio Maksencija, zastupnika i stjegonošu staroga poganstva, ako su u znaku križa tijekom stoljeća kršćani svladali sve fizičke i duhovne nasrtaje, od prvih gnoza do revolucija bezboštva, i polomili sve otrovne strijele poganskih nadrimudraca, učenjaka i filozofa iz svih vremena, pa nema razloga ne vjerovati da to mogu i danas, tisuću i sedamsto godina kasnije, učiniti i s glasonošama militantnoga liberalizma.

I, da sve bude u znaku 'zar' - zar ovo nisu više nego dostatni razlozi da knjiga *Klonovi nastupaju* bude napisana.

Autor

U Zagrebu, 6. siječnja 2007.

GEOSTRATEGIJAI GEOPOLITIKA - POLAZIŠTA ZA PRONICANJE POLITIČKIH PROCESA BUDUĆNOSTI

Geostrategija i, posljedično tome, geopolitika, kao sestre blizanke, omogućuju da se u svijetu previranja, prevrata, sukoba, ratova i kratkotrajnog mira, u obrisima razaznaje bitak, ali i uzrok i učinak pojave ili procesa na globalnoj razini, i to uglavnom ono što je neprepoznatljivo i iracionalno, jednom riječju, ostatak nepoznatog. Dakle, na svijetu ne postoji ništa što se ne bi moglo još točnije shvatiti. To je još davno uočio Nikola Kuzanski.¹ Razumijevanje strategija nastupanja u pohodu na vrjednute, koje su upriličivali ili upriličuju *gospodari kaosa*, imaju sličnosti, često i 'genetske bliskosti', one su u većoj ili manjoj mjeri klonovi, bilo da je riječ o induciranim procesima ili osobama koje te procese personificiraju. Pronicanje 'malih' nijansa u procesima koji su vremenski pomaknuti, ponekad i više od tisuću godina, zahtijeva određeno stvaralačko načelo, posebice kod iracionalne komponente sukoba. Konfliktnost je neodjeljiva od povijesti. Kada se neku krizu ili sukob

¹ Nikola Kuzanski (1401.-1464.), filozof, teolog i kardinal, koji je sanjao o pomirenju religija u velikoj svjetskoj zajednici i "prvi razradio teološke i filozofske osnove međureligijske i međukonfesionalne tolerancije". Njegova djela *De docta ignorantia*, *De cocordanitia catholica* i *Depacefidei* imala su važan utjecaj na mnoge kasnije humaniste, pisce i filozofe. Bio je to čovjek svestrana humanističkog znanja i jednako mnogovrsna iskustva. Radio je na sjedinjenju Istočne i Zapadne crkve, poznao prilike u Europi (prvi nacrtao kartu Europe), proučavao Islam. Bio je i velik dobrotvor, humanitarac, te je u svome rodnome mjestu kod Trieru u Njemačkoj podigao bolnicu, ostavio zakladu i darovao joj svoju bogatu biblioteku i spise. On je, po svome djelu i djelovanju, 'otac humanističke tolerancije', no njegov humanizam i tolerancija čvrsto su usidreni u kršćanskoj vjeri i upravo iz nje nastaju i polaze. Usp. Nikola Mate Roščić, *Nova religija globalizma*, Zagreb, 2003., str. 104. - 105.

okonča i poslije loga 'zapečati' u povijest, ciklus se povijesti nastavlja, pripremajući prostore za nove krize i nove sukobe. Zato je vrlo važno koja će politička struktura, kako i kakve 'pečate' udariti na povijesna događanja. 'Hijerarhija urotnika' davno je shvatila, od Francuske revolucije svakako, da borba za bolju prošlost jest borba za prevlast u budućnosti. U tome bi se pogledu moglo reći da geostrateško i geopolitičko raščlanjivanje podliježe načelima tragedije, jer staratelj (upravitelj), poglavito nadziranoga nereda, ne može predvidjeti sve posljedice svojih akcija, jer uvijek slijedi niz drugih nepredvidivih geopolitičkih pojava, kao zametaka novih kriza. To je zato što početnoj zamisli često ne odgovaraju proizvedene posljedice.

Nijedan geopolitički događaj, kriza ni sukob nisu slučajne ni sporedne povijesne pojave, nego logični rezultati dugoročne evolucije ili nagomilavanja zla u kojemu se prožimaju racionalni i često unaprijed smišljeni i isplanirani potezi i iracionalni nagoni. Upravo to uzajamno djelovanje racionalnog i iracionalnog upravitelji nadziranog nereda nastoje oblikovati prema vlastitim htijenjima i interesima. Povijest ne trpi skokove niti teče skokovima, osim kada je riječ o revolucijama, koje s vremena na vrijeme, u svojem boju protiv vrjednota, upriličuje 'hijerarhija urotnika'.

Geostrateški i geopolitički pristup i analiza nastoje razumjeti i otkriti 'tragove' povijesnih događanja, kako bi se što objektivnije moglo objasniti buduće događaje, a poglavito suvremena zbivanja i inducirane krize koje potresaju čovječanstvo na stožernome geostrateškome pravcu 21. stoljeća - Putu svile. Postojanje tih tragova daje pravo za tvrdnju da su ljudska bića 'geografska bića', koja tijekom svoje egzistencije ostavljaju otiske svojih aktivnosti, ali su i povijesna, politička bića u aristotelovskom poimanju *zoopolitikon*, jer ostavljaju političko, kulturno i duhovno naslijeđe budućim naraštajima.

Vrstan geostrateg i geopolitičar razlikuje se od 'obična čovjeka' po tome što mu je za istinsko razumijevanje jednoga mjesta, prostora, sukoba ili rata često potrebno ne više od jednog dubinskog i bistrog pogleda da bi uočio znak ili trag koji ga vodi prema pronicanju 'neprocijljivog'. Jednako se može reći da geopolitičko 'putovanje' i geostrateška osjetilnost prema spoznaji prostora i događaja (proces) traže samoću kako bi se lakše moglo pronicati znakove mjesta, njegovu po-

vijest, ali i njegovu kolektivnu podsvijest. U informacijskome dobu to je posebno važno, budući da je *homo sapiens* u globalizaciji suočen sa zajedničkim i (ili) spregnutim uniformističkim procesima, raštrkanim i razbacanim, ali složene raznolikosti, očitovanih u nacionalnim, kulturnim i vjerskim identitetima.

Tijekom povijesti čovječanstva, postojanje i različitost državnih autoriteta i aparata, kao i civilizacijskih ozračja, često je poistovjećivano s posebnim ozemljem i središtem, poput drevne Kaldeje, Mezopotamije, Sumera, Babilona, Egipta, Atene ili Rima. Teritorijalni smještaj posjeduje simboličnu homogenost i sugestibilnost kao domovina ili političko-upravna jedinica. Globalizam je to tradicionalno obilježje proskribirao tako što ga je proglasio kulturološkom i političkom prazninom, tj. 'praznim prostorom'. Proglasivši domovinu 'zaostalim tradicionalizmom', globalizam je otvorio i generirao asimetrični sukob, koji sve češće prelazi u ekstrem - rat. Tridesetčetverodnevni libanonski sukob iz 2006. jest primjer za to. Današnji globalisti, koji milom ili silom nastoje deteritorijalizirati i transnacionalizirati svijet, više nego li je to činio klasični teritorijalni ustroj, proizvode statičan i bezdušan politički model - transgraničnu zajednicu vrjednota i ponašanja, koju po istome modelu primjenjuju na sve ljude - od bogatih slojeva Zapadna do siromašnog pučanstva Afrike i favela Brazila i Kalkute.

Kaos i konfuzija samo su zasebni fenomeni, jer se iza pretpostavljenog preobražaja supstancije krije težnja za izgrađivanjem svijeta apsoluta. Kreatori geopolitičkih situacija, a upravljanje krizama jesu upravo takav 'stvarajući čin', pomoću kojih *gospodari kaosa* suprotstavljaju i sukobljavaju etničke skupine, narode, a posljedično tome i države, poput Leibnizovih monada, unose kaos unutar određenog (izabranog) prostora. U takvom strategijskom nastupanju granice više ne predstavljaju crte razgraničenja, nego isprepletene tračnice neprestanog pomicanja, izbjeglištva i udaljavanja. Globalistički 'ekumenizam' u svojim talionicama tali sve, pa rastaljene kulturološke, lingvističke i nacionalne posebnosti nestaju iza onoga što je francuski književnik Julien Gracques opisao kao "bijeli slojevi sterilnih zemalja Svrthesa". Zato su se *gospodari kaosa*, kao novi(stari) krotitelji obzorja, razmili svijetom, od arhipelaga južnih mora, preko valova Pacifika i Atlantika, do ozemlja drevnih civilizacija na magičnome Putu svile.

Dobro je, unatoč svemu, znati daje prostor jedino stabilno mjerilo unutar jednadžbe svjetske politike. Sve ostalo jest nesigurnost, kao što to reče Jordis von Lohausen. Vrijedi li ta njegova misao i poslije nestanka bipolarne podjele svijeta? Vrijedi, ali u izmijenjenom obliku. Naime, 'hijerarhija urotnika', proizvedeći upravljane krize diljem svijeta, polazi od činjenice da je intenzitet dinamike geopolitike moguće ostvarivati pomoću naravi kaosa. Po njihovom razmišljanju, kaosom je moguće ostvariti 'neprestani preporod', pod pretpostavkom da su ispunjena dva uvjeta - da svijet nije 'demokratiziran' i da u njemu vlada 'nesnošljivost'. Zato geopolitika za njih ne postoji bez konfliktnosti, a smirivanja napetosti ni korekcije 'nepravde' ne može biti bez čvrste volje i plana na svjetskoj razini. 'Amorfni i sterilni' prostori jesu, po njihovome mišljenju, svi prostori koji predstavljaju nacionalne države i gdje se mirom štite tradicionalne vrjednote. Da bi došlo do 'preporoda', taj je mir potrebno učiniti nemirom. Za to je najpogodniji 'nadzirani kaos' i, nakon što prostor tradicije i mira bude preoran 'tepih bombardiranjem', u njegovu novonastalu prazninu jurišnici 'hijerarhije urotnika' ugrađuju 'demokraciju' koja promiče 'njihove vrijednosti' i 'njihov način života'.

Te 'nove vrijednosti' omogućuju 'hijerarhiji urotnika' prisvajanje prostora pomoću geoekonomije koja, pak, sjedinjuje tri čimbenika - financijsku mrežu, informacijsku i telekomunikacijsku tehnologiju te moć multinacionalnih kompanija. Spregom ovih triju čimbenika, bez većih se poteškoća poništava nacionalne države i umjesto njih osniva se 'države-regije', koje nisu suvereni politički identiteti, nego označavaju 'prirodne gospodarske zone', s granicama utvrđenim 'nevidljivošću', ali okrutnom rukom tržišta. Jakovčićeva "Istra-regija" upravo je zoran primjer primjene ove strategije. Istrgnuta ispod suvereniteta hrvatske države, Istra kao "država-regija", postala je lakim plijenom kako za britanske lovce na nekretnine tako i za probuđene, a nikada ugasle, i nezasićene talijanske iredentističke apetite.

Ideologija militantnog liberalizma, zapljusnuvši svijet potkraj 20. stoljeća, uspjela je dobaro poništiti kršćanski identitet Europe, a u 'ostatku svijeta' od autentičnih i raznolikih državnih ekonomija stvoriti globalno tržište. Zbog nasilničkih promjena, klasični objekt politike i utjecaj geografske sredine na politiku ipak se uspjelo dovesti u pitanje

zbog činjenice da su multinacionalne kompanije, kao treći čimbenik geoekonomije, bogatije od mnogih država svijeta. Gruba homogenizacija načina života pomoću tehnologije i 'meke sile', po receptu 'hijerarhije urotnika', prouzrokuje nepredvidivu ali poželjnu posljedicu, a to je, traganje za izgubljenim identitetom. To više ili manje postoji u svim civilizacijama, osim u zapadnoj. Budući veliki sukob robotizacije s jedne strane i raznolikosti života s druge strane glasnogovornik determinizma Samuel Huntington vidi kao "Sraz civilizacija". No, njemu i njegovim nalogodavcima u piramidalno ustrojenoj hijerarhiji znano je da apstrakcija prostora i tehnološke promjene ne mogu tek tako jednostavno iz čovjeka izbrisati stoljetnu i tisućljetnu percepciju vanjskoga svijeta, a još manje ono što je splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić nazvao "memorijom pokoljenja, prošlosti, identiteta i svijesti"². U tome pogledu, ostanak NATO-a poslije Hladnoga rata posve je logičan, kako bi, kao četvrti jahač apokalipse 21. stoljeća, za interese 'hijerarhije urotnika' nastavio jahati, ali ovoga puta ne na europskom ozemlju, nego na prvim i drugim vratima Euroazije. Ali, jednako je logično da Rusija vojnom intervencijom na Kavkazu nastoji braniti 'ostatke ostataka' svoga kršćanskoga pravoslavnog identiteta, ali i stepska prostranstva kao prostor na kojemu je taj identitet izniknuo i narastao do neslućenih duhovnih visina, koje je ideologija bezboštva

² U nadahnutoj propovijedi na blagdan Velike Gospe u Sinju, 15. kolovoza 2006., nadbiskup Marin Barišić ističe: "Hrvatska je postala atraktivna za strane, bogate umirovljenike i tko zna za kakav kapital. Zanimaju se ne samo za prostor uz obalu već i za terene i naše domove iza Biokova i Mosora. Posjedovati nekretnine uvijek je značilo biti bogat, a neposjedovati biti siromah. Zašto prodavati jeftino ono što će sutra imati daleko veću cijenu? Može li uopće tvoje djedovina imati cijenu? Ona je *memorija tvojih pokoljenja, tvoje prošlosti, tvoga identiteta, tvoje svijesti*, (kurziv aut.) Ona je posvećena trudom i zalivena znojem tvojih predaka. Ona je svojevrсни napušteni rajski vrt u kojem si rođen, a iz kojega si pošao u svijet. Zašto je prodavati i tako osiromašiti tvoja buduća pokoljenja? Da li zbog stvarne životne potrebe ili možda zbog sebičnosti, konzumističke idolatrije i zatvorenosti samo u sadašnji trenutak. Nažalost tako se postupa kada se izgubi svijest i više ne vjeruje u budućnost. Tada se stvara pogrešan kult sadašnjosti, imati odmah, sve, bez truda i samo za sebe. Da bi tvoji unuci imali budućnost, potrebno je, brate i sestro, izaći iz vlastitog egoizma. Budi čovjek nade jer sadašnjost nije jedini prostor življenja! Zar zaista želiš potrošiti i budućnost svojih sinova i unuka? Zar ih želiš učiniti strancima u svojoj sredini i iseliti ih u druge krajeve? A mnogi su i svoj život dali za ovu zemlju! Neka se tvojom djedovinom obogate tvoji unuci, a ne stranci! Neka se očituje tvoja dobrotu na tvojim budućim pokoljenjima! Zato predaj, a ne prodaj!" Usp. *Glas Koncila*, 27. kolovoza 2006., str. 2.

zatirala punih sedamdeset godina, kao što je logično da se islamski svijet nastoji očuvati od pohoda ideologije militantnoga liberalizma, koja slijednim naletima želi izbrisati trinaesttisućljetnu vjernost služenja proroku Muhamedu.

Poslije raspada Sovjetskog Saveza, nastankom regionalnih sukoba pomoću upravljanih kriza, kao prevladavajućeg načina osvajanja prostora, i unatoč medijskim i inim frazeološkim maglama, po svemu sudeći, nije promijenjena bit geopolitike. I dalje *zagospodare kaosa* ostaje zadaćom redukcionističkim metodama promicati već prokušanu ideju postojanja 'zle' geopolitike, koju su personificirali, primjerice, Njemačka u 20. ili islamski svijet u 21. stoljeću, te 'dobre' geopolitike, čije je oličenja anglosaksonski 'izvoz demokracije' i 'njihov način života'. Koliko god se trudili, to im dugoročno neće poći za rukom, jer je geopolitika nehajna, niti je dobra niti zla, jer to proizlazi iz njezina određenja, budući da ona nije 'tvrda znanost' poput političke ili sociološke znanosti. Geopolitika svoj imunitet od zlih namjera gradi na širokom spektru predmeta i disciplina, od proučavanja međunarodnih odnosa do analize raznolikih događaja raspršenih na svjetskom prostoru, sa svim njihovim povijesnim dimenzijama.³ Kao što postoji zloporaba 'čistih' znanosti, tako je moguća i zloporaba geopolitike. To su činili svi ekspanzionisti tijekom cijele ljudske povijesti, od drevnoga Babilona i Egipta, antičke Grčke, a da se ne govori o Rimu i Mongolima. Iz toga je slijeda nemoguće izostaviti Osmansko ili Britansko Carstvo, ali i Hitlera i Staljina, kao što je danas nemoguće ne uprijeti prstom u ono što se zove *Pax Americana*.

Koliko god se *gospodari kaosa* trudili pohode na Afganistan i Irak, a sutra na Siriju i Iran, prikazivati kao 'rat protiv terorizma', te se pohode na geostrateškoj razini ne može iščitati drukčije nego jedino kao osvajačke pohode, kojima se želi postići potpuno gospodstvo nad na-

³ O tome jure Vujić piše: "U geopolitičkom svijetu, sudionici, motivacije, intencije, konfliktne situacije, savezi, suparništva, čine uvijek jednu jedinstvenu specifičnost, na koju je nepouzdan primjenjivati predodređene modele. Dakle, u geopolitičkoj analizi klizav je i neizvjestan put svake perspektivnosti, što znači da nije u 'nadležnosti' niti u svrši geopolitike određena normativizacija. Geopolitička analiza i geneza pretpostavlja interdisciplinarni pristup i sinergiju ponajprije zbog toga što zadire u društvenu, povijesnu, vojno-stratešku, zemljopisnu, političku i znanstvenu sferu života". Usp. Jure Vujić, *Fragmenti političke misli*, ITG Digitalni tisak, Zagreb, 2004., str. 18. - 19.

lodim.i i civilizacijama. U lome svome nastupanju *gospodari kaosa* vrlo spretno igraju igru generirajući napetosti i maskirajući sve to fikcijom demokracije i ljudskih prava.' U biti, oni takvim doktrinarnim nastupom remete sve konstitutivne čimbenike države, njezine institucije, prije svega vladu, a potom teritorij, i, na kraju, sam narod. Preimenujući Lenjinovo načelo "pljačkaj opljačkano" u "korumpiraj korumpirano" u ne tako malom broju latinoameričkih, afričkih, srednjoazijskih i istočnoeuropskih država, silom i korupcijom nameću vlade, stvarajući rascjep u kojemu se jedan te isti narod osjeća podijeljen unutar granica koje naziva državnima. U biti, riječ je o suvremenoj primjeni inačice prema kojoj sukob može biti svrsishodan za neku etničku ili društvenu skupinu, budući da jača unutarnju koheziju, ubrzava procese povezivanja i pripadništva te dovodi do promjena. Odnosno, riječ je o modificiranom naučavanju 'apostola prevratništva' Lava Trockog o 'neprekidnoj revoluciji'⁴. Promjene o kojima se ovdje govori odnose se jedino na političke dužnosnike, koji su s etiketom korumpiranosti s političke pozornice ispraćeni ushitima frustriranog naroda, da bi na njihovo mjesto zasjeli još korumpiraniji ljudi. Ovi drugi, zbog veće težine svoga grijeha, prema svojim gospodarima, 'hijerarhiji urotnika', postaju još poslušniji.

Geopolitička i geostrateška analiza upravljanih kriza, kao prevladavajućeg oblika sukoba 21. stoljeća, metodološki mora polaziti od identifikacije kriznog žarišta, kriznog područja i krizne organizacije te operatora krize, tj. onoga koji je postavljen (programiran) pokrenuti krizu i održavati je na određenoj poželjnoj razini. Osim toga, razumijevanje i objašnjenje upravljane krize zahtijeva raščlambu posebnih strategija (političke, diplomatske, gospodarske, kulturne i vojne) te motivaciju

⁴ Na tu temu porečko-pulski biskup Ivan Milovan, u božićnoj čestitki (2003.), uz ostalo, piše: "Koliko nemira u velikom svijetu, koliko napetosti i zle krvi i u našim malim sredinama, sve to je uzrokovano sebičnim interesima i bezobzirnošću. Jer, premalo je u središtu brige i pažnje sam čovjek, naš bližnji, osobito onaj najpotrebniji. Premalo je prisutno nastojanje oko općeg dobra. Dapače, što je paradoksalno, u svijetu često upravo oni koji najviše govore o ljudskim pravima, zaklinju se na njih i naizgled za njih bore, sami ih najviše krše..." Usp. *Glas Koncila*, 5. siječnja 2003.

⁵ Lav Trocki inspiraciju za svoje naučavanje, pronašao je u Karla Marxa koji je naglašavao iznimnu važnost sociološke svrhe sukoba u smjeru uspostavljanja, funkcioniranja i održavanja određene društvene skupine. U njegovom slučaju riječ je o proleterkim revolucijama.

i moralnu snagu ljudskog čimbenika svih strana uključenih u krizu, kao i projekciju mogućih rješenja. Pritom geopolitičke i geostrateške metode podrazumijevaju najvišu razinu uobličavanja, ali i razobličavanje (razotkrivanje), tj. dovođenje na 'svjetlo dana' hijerarhiziranu i strukturiranu organizaciju koja pokreće krize i koja njima upravlja. Dakle, zadaća geostrategije i geopolitike na početku 21. stoljeća jest istražiti ponašanje država ili drugih organiziranih ljudskih skupina, javnih ili tajnih, koje proizvode nadzirani kaos. Kod toga je dobro držati se načela koje govori da ne postoji unaprijed predodređeni model po kojemu se to čini, jer priroda upravljane krize nije određena istom razinom političkih, diplomatskih, gospodarskih, kulturnih, vojnih i vjerskih čimbenika. Stoga proučavanje upravljane krize te tumačenje njezina mogućeg i stvarnog obujma i dosega jest uvijek različit intelektualni postupak, budući da žarište, prostor i krizna organizacija nikada nisu istovjetni.

Na području geostrategije i geopolitike ne postoje opće važeći zakoni, nego samo određeni čimbenici koji se različito spajaju, ovisno o posebnosti situacije. Istinski geostrateški i geopolitički pristup podrazumijeva ne upasti u zamke događajnosti i (ili) virtualnosti koju stvara 'meka sila' (mediji) i koja je gotovo bez iznimke u posjedu nadziratelja krize. Poslije prepoznavanja i određivanja razine i intenziteta pojedinog čimbenika krize, geopolitika ih smješta u konkretni prostor kako bi se lakše odgonetnula djelotvornost sučeljenih doktrina, a geostrategija razobličuje metode koje, prije svega, primjenjuje nadziratelj upravljane krize.

U upravljanim krizama 21. stoljeća sukobljavaju se raznoliki, ali prije svega višerazinski geopolitički igrači, izmjenjujući političke, diplomatske, gospodarske, kulturne i vojne signale te različite znakove kao svojevrsne poruke. Sirenjem elektronskih medija, prije svega televizije i novih tehnoloških dostignuća poput Interneta, može se reći da upravljane krize na početku 21. stoljeća doživljavaju svoj vrhunac upravo u simboliziranim porukama. Njihovo odgonetanje omogućava vrsnom geopolitičaru i (ili) geostrategu proniknuti u klišeje i ideološke isključivosti koje oživotvoruju jedan nesnošljiv i agresivan politički projekt (plan), čija je svrha, kao što upečatljivo piše Patrick J. Buchanan, uništiti povijesne dokumente jednog naroda, ostaviti ga u neznanju o

tome tko su inu bih pieui i sto su postigli, a onda prazne posude njihovih duša puniti novom povijesti, kao u knjizi "1984".

1. Geopolitičke škole i njihova obilježja

Geopolitička i geostrategijska misao počela se razvijati vrlo kasno, tek u 17. stoljeću.⁷ Kardinal Richelieu sa svojom koncepcijomom 'prirodnih granica' širom otvara vrata geopolitici i geostrategiji, jer je njegova avangardna ideja povezala politiku i geografiju. Poslije razdoblja Revolucije i Napoleonovih ratova, geopolitička misao doživljava preporod pod utjecajem filozofske misli, prije svega Kanta i Hegela. Geopolitika 18. i 19. stoljeća težišno je elaborirala normativnu misao te biva nositelj i promicatelj određene političke ideologije, odnosno, kao što piše Jure Vujić, bila je "intelektualni vodič u službi vlasti". Ta se osobina jednako odnosi i na početke njemačke geopolitičke misli, koja je bila u službi obnavljanja političke sile carske Njemačke, kao i na anglosaksonska političku školu, koja je refleksijama i analizama promicala uspon Sjedinjenih Američkih Država kao političke i vojne pomorske sile na oceanskim prostranstvima. U globaliziranome svijetu geopolitika je sebi postavila cilj identificiranja i tumačenja logike ponašanja država i skupina (udruženja) koje potencijalnu moć pretvaraju u djelatnu. O geopolitičkim školama kao što su njemačka, anglosaksonska, ruska, južnoamerička i suvremena geopolitička orijentacija Sjedinjenih Američkih Država nužno je reći nekoliko riječi.⁸

⁶ O tome fenomenu u *Glasi Koncila* piše: "Narodi se likvidiraju tako - rekao je Hiibl (češki povjesničar, prijatelj Kundere) da im se najprije oduzme pamćenje. Unište im njihove knjige, njihovu kulturu, njihovu povijest. A netko im drugi napiše druge knjige, da im drugu kulturu, izmisli im drugu povijest. Narod onda počinje polako zaboravljati što je i tko je bio. Svijet oko njega to zaboravi mnogo brže. A jezik? Zašto bi nam ga netko uzimao? Postat će puki folklor, koji će prije ili kasnije umrijeti prirodnom smrću". Usp. Đurđica Lieb, *Hrvatska glasna šutnja*, Glas Koncila, 7. ožujka 2004.

⁷ Iako je antičko razdoblje imalo geografte poput Strabona i Ptolomeja, tek tehnički i znanstveni razvoj 17. stoljeća omogućio je toj disciplini primjenu preciznih instrumenata za egzaktno situiranje položaja i kalkuliranje distanca i amplituda, te ucrtavanja kontura. Usp. Jure Vujić, isto, str. 36.

⁸ Narav navedenih geopolitika kao njihova posebna i različita obilježja potpuno je obrazložio Jure Vujić u *Fragmentima geopolitičke misli*. Ovom prigodom one se daju u skraćenom i izmijenjenom obliku. Usp. Ante Vujić, isto, str. 37. - 54.

Njemačka geopolitička škola

Njemačka geopolitička škola uobličuje se u 18. stoljeću, pod vodstvom Carla Rittera i Friedricha Ratzela.⁹ Država, po Ritterovoj zamisli, jest cjelina kulturnih i humanih vrijednosti, a Ratzel je vidi kao organizam koji nastaje (rađa se), živi, stari i umire pa je, prema tome, razvoj države kao i organizma unaprijed određen. Iz ovakva pristupa posve je logično da je zadaća geopolitičara samo otkriti te neprolazne zakone koji upravljaju razvitkom, poviješću, zemljopisnim pejzažima, obilježavajući ljude pripadnicima jedne nacije. Po Ritteru i Ratzelu, geopolitičke vizije moguće je dosegnuti ako se prostor i povijest promatraju u svojoj njihovoj uzajamnosti, budući da njihova zblizhenost stvara pokretački koncept geografije. U središtu njihove, a posebno Ratzelove geopolitičke misli jest 'životnost prostora' pa je razložno zašto je on utemeljitelj antropogeografije. Predmet Ratzelove antropogeografije obuhvaća povijesna kretanja u kojima se narode poima kao pokretne cjeline, a u takvu okviru pokretljivost dovodi do nove dimenzije, do kretanja i razvoja 'prodornih' i 'prodiranih plemena'. Razvoj nekog naroda, prema ovoj geopolitičkoj misli, treba usmjeravati država, čija je temeljna zadaća osigurati dostatno životnog prostora i opstojnost naroda. Budući da je Ratzel zastupao tezu da narodi s niskim civilizacijskim stupnjem nestaju pred civilizacijskim valovima iz dva razloga, od kojih je jedan širenje područja obitavanja ljudi, a drugi europeizacija planeta, onda je razložno zašto je on narod (Volk) definirao kao ljudsku skupinu politički jedinstvenu, ali ne nužno etnički i jezično ujednačenu, i ukorijenjenu u zajednički teritorij. Prostor je taj koji stvara narod.

Od ovakva poimanja naroda i prostora dolazi se do uobličavanja dviju oprečnih politika - 'teritorijalne' i 'neteritorijalne'. Prvu je Ratzel

⁹ Carl Ritter (1779. - 1859), zajedno s Alexanderom von Humboltom, najveći je geograf tadašnje Njemačke. Uz pomoć Savignya i Baruna Steina osniva katedru u ratnoj školi u Berlinu kojom upravljaju i na kojoj predaju generali Karl von Clausewitz i August Riihle von Lilienstern. Ritter je pobornik Herderova pluralnog i organskog humanizma, po kojemu vjere, zakoni, jezici i pisma proizlaze iz zemlje "heimaten", te su raznoliki i kreirani od Boga, pa prema tome sve kulture posjeduju jednako dostojanstvo. Usp. Jure Vujić, isto, str. 37.

div.ao politiikom usmjerenom ka posjedovanju i isplativosti zemlje, a drugu, koju su prakticirale trgovačke sile, politikom koja eksploatira .l.emlju, ali bez izgleda za dalju budućnost. Pritom Ratzel nije robovao posjedovanju zemlje pa je u središtu njegove geopolitičke misli bio odnos tla i države, koji čini koncept prostora. Slijedom ovakva razmišljanja, povijest, po njemu, nije ništa drugo nego izražaj recipročne borbe za opstanak između država i razvijanje teritorijalnih uporišta (baza). Takva svojevrсна 'posvećenost teritorija' u okviru državotvorstva bila je pokušaj reakcije na oceanske osvajačke pothvate Anglosaksonaca, koji su bili opasni po opstanak i razvitak kontinentalnih sila.

Iz sučeljavanja 'kopna' i 'mora' na geostrateškoj razini razvila se ideja, koju je zastupao geopolitičar Carl Haushofer, o stvaranju "velikih kontinentalnih prostora", zagovarajući suradnju između Europljana, Rusa i Japanaca u okviru jednog velikog euroazijskog saveza koji bi bio zatvoren engleskim i američkim utjecajima. U ovakvu geopolitičkom poimanju euroazijskoga prostora ruska verzija te ideje bila je usredotočena na Rusiju kao "središnju os povijesti". Nasuprot ovome euroazijskome konceptu, kineski i indijski panazijati razvijali su geopolitičku inačicu koja se suprotstavljala euroazijskoj i koja je zastupala *status auo*. Njemačka, da bi postigla status velesile, držao je Carl Haushofer, treba kao cilj postaviti autarhiju i neprihvatanje monokulturalizma.

Može se ustvrditi da je geopolitička zamisao o tzv. 'koaliciji kontinentalnih sila' bila opasan i iluzoran mit, poglavito ako se to stavi u kontekst Prvoga i Drugoga svjetskoga rata, u kojima je Njemačka bila ne samo poražena, nego je i, kao najmnogoljudnija europska zemlja s hipotekom crimena, prestala biti političkom i vojnom silom ne samo u europskim okvirima. No, s Njemačkom se dogodilo upravo ono što je i bilo isplanirano u laboratoriju 'hijerarhije urotnika', kako bi se ostvario dugoročni plan o stvaranju svjetskog imperija u novom liku koji će, poslije pada Berlinskoga zida, dobiti naziv - *novi svjetski poredak*. Napasti, poraziti i poruzi izvrnuti Njemačku geopolitiku bilo je jedino rješenje koje je vodilo ostvarivanju ovoga i ovakvoga hiperstrateškoga cilja. Bez velikih svjetskih ratova plan bi bio neostvariv, jer ni Njemačku ni Rusiju nije bilo moguće poraziti u odvojenom 'malim ratovima'. Optimalan učinak plana bio je sukobiti te dvije zemlje kako bi njihova geopolitička zamisao o 'velikom kontinentalnom prostoru' ostala samo

zamisao. Prvim i Drugim svjetskim ratom, kao jedinstvenim hiperstrateškim planom, 'hijerarhija urotnika' uspjela je bezbožnim ideologijama, prvo boljševizmom, zatrovati Rusiju kako bi dugoročno njezine stvaralačke snage ostale blokirane, a zatim nacizmom općiniti Njemačku kako bi ju se lakše temeljito porazilo i dovelo u stanje bezuvjetne kapitulacije.¹⁰

Pobjeda na najvišoj razini ratnog umijeća ne znači napasti i pobijediti neprijateljsku vojsku, nego napasti i poraziti njegovu strategiju. U slučaju Njemačke i Rusije riječ je o geopolitici. Prvim i Drugim svjetskim ratom geopolitička zamisao o 'velikom kontinentalnom prostoru' poražena je u obje svoje sastavnice. Autarhičnost je poražena sveobuhvatnošću ratova i zato su oni morali biti 'svjetski' ili, rečeno parafraziranim mušketirskim rječnikom, "svi protiv dvojice", a brana monokulturalizmu 'razvaljena' je bolesnim ideologijama boljševizma i nacizma. 'Hijerarhija urotnika', stavivši u ideološke okove na dulje vrijeme glavne konkurente, jednog hipotekom zločina a drugog 'željeznom zavjesom', otvorila je sebi put da geopolitičku kartu svijeta u drugoj polovici 20. stoljeća prekroji po vlastitoj želji i po vlastitoj zamisli.

Anglosaksonska geopolitička škola

Anglosaksonska geopolitička misao vezana je uz 'geografsku oslovljivost', poznatu pod imenom 'Heartland', tzv. središnja zemlja koja se rasprostire istočno od crte Trst - Hamburg i koja ostaje izvan dosega vojne projekcije britanske pomorske sile. Toj 'središnjoj zemlji' gravitiraju rubni pojasevi 'Rimland'. Nauk ove geopolitike polazi od činjenice da onaj "tko drži istočnu Europu drži središnju zemlju, tko drži središnju zemlju dominira svjetskim otokom, tko dominira svjetskim otokom, dominira svijetom". Zbigniev Brzezinski ovaj će postulat osuvremeniti tako da njegova elaboracija glasi: "onaj tko vlada Euroazijom, vlada svijetom". Kao što je to bilo u 20. stoljeću tako je i u 21., pogla-

¹⁰ Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, str. 275. - 276.

vito poslije pada Berlinskoga zida pozornost anglosaksonske geopolitike usmjerena je na važnost ruskog teritorija kao kompaktne kontinentalne mase koju je, kao 'neosvojivu utvrdu', nemoguće nadzirati s mora ni potpuno osvojiti." Za postizanje toga strateškoga cilja, još početkom 20. stoljeća, uobličena je politika 'containmenta'. Njezin autor Halford John Mackinder dao je recept po kojemu bi anglosaksonske pomorske sile, kako bi onemogućile ujedinjenje euroazijskih zemalja, pod pokroviteljstvom Njemačke i Rusije, tj. kako bi poništile geopolitičku zamisao o 'velikom kontinentalnom prostoru', trebale 'balkanizirati' istočnu Europu, lišiti Rusiju njezina baltičkog i ukrajinskog zaleđa, spriječiti svaku njezinu dominaciju na unutarnjim morima (Baltičkom i Crnom) te zadržati prodor boljševizma prema Perziji i Indiji kao britanskim utjecajnim zonama.¹² Ova Mackinderova zamisao razvidno pokazuje tko je i zašto pokrenuo oba svjetska rata.

U vremenima Hladnoga rata geopolitička načela Mackindera, odnosno zaustavljanje sila koje su proizašle iz 'Heartlanda', budući da su ovladale oceanima, preuzele su Sjedinjene Američke Države, nastojeći opkoliti Kinu i Rusiju vojnim savezima NATO-om, OTASE-om i AN-

¹¹ Sve strategijske igre stoljećima su se igrale po obrascu koji kaže da one sile koje su unutra "zarobljene" iziđu vani, na mora, a one koje su "slobodne" vani, na moru, prodru unutra, što bliže središtu Heartlanda. Odnos snaga trenutačno je takav da su u velikoj prednosti oni koji žele prodrijeti unutra, kroz sva troja vrata. Geostrateški položaj na početku 21. stoljeća jest takav da su rubni prostori Heartlanda po mnogočemu problematični i kaotični, zbog unutarnjih problema, koje Rusija još ne može stabilizirati (politička i gospodarska nestabilnost). Dok Kina strpljivo čeka, tu su ulogu preuzele Sjedinjene Američke Države. Europska unija, da bi ušla u igru definiranja novih interesnih područja ("Nove Jalte"), po naputku vlastitih determinista, obračunava se s vlastitim kršćanskim identitetom kao i sa suverennošću i opstankom onih država koje se prostiru na istočnome i južnome dijelu europskoga dvorišta. Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 319.-320.

¹² Još od 18. stoljeća, poslije osvajanja kanata Kromeje, za doba Katarine Velike, te izgradnje pomorske vojne flote u Crnome moru, Rusija je uvijek bila prijetnja britanskim geostrateškim interesima svojim ugrožavanjem komunikacijskih tokova na orijentalnom Mediteranu. U svezi s ruskim pretenzijama nadziranja euroazijskoga prostora, posebice srednje Azije, Englezi tu geostratešku opciju kvalificiraju kao *The Great Game* - veliku igru usmjerenu na nadziranje praznoga prostora između civilizacijskih polova Indije i Europe, prostora u kojemu Afganistan ima ključnu geostratešku ulogu. Sukobljavanje zemlje/more između Velike Britanije i Rusije nastavlja se u srednjoj Aziji tijekom cijeloga 19. stoljeća. Druga strana velike igre bila je težnja za prevlasti nad Tibetom (izvorom velikih kineskih, indokineskih i burmanskijh rijeka), te dominacijom nad Putem svile i kineskim Turkmenistanom (Sinkiang). Usp. Jure Vujić, isto, str. 44.

ZUS-om. U toj geopolitičkoj zamisli bilo je nužno vladali Europom. Naime, geopolitički smještaj Europe ključan je za prevlast nad sveukupnim svijetom. Nadzirati taj prostor znači imati prevlast u tome području, jer je to idealan središnji prostor za vojni potencijal, ali i za intervencionističke i izolacionističko načelo nastupanja u svim smjerovima zemaljske kugle.¹³ Europa je u 20. stoljeću postala odskočnom daskom za geopolitičke apetite Sjedinjenih Američkih Država, jednako kao što je za Rimsko Carstvo bila Grčka. Riječ je naprosto o kloniranoj geopolitičkoj situaciji, dvije tisuće godina kasnije. Za američke geopolitičare, poput N. J. Spvkmana, 'Rimland', tj. rubne zemlje u kontaktu s morem, jesu najjača geostrateška karta pomoću koje se može pobijediti protivnika i ostvariti prevlast nad Euroazijom. Amerika je, poput Rima, geostrateška i vojna platforma, Zapadna Europa, kao i Grčka, 'pontonska' polazna postaja, a Velika Britanija igra ulogu Sicilije kao 'uzletišta' ograđenog Mesinskim tjesnacem, odnosno, kanalom La Manche.

Poslije pada Berlinskoga zida nametnuta su dva geopolitička pristupa, koji su se iskazivali kroz sigurnosnu i vanjsku politiku Sjedinjenih Američkih Država. Prvu viziju zastupali su Paul Wolfowitz i krug oko njega. U biti, oni su sljedbenici britanske geopolitičke 'imperijalističke škole' 19. stoljeća, koja je, nakon što je Francuska 'preorana' revolucijom a bonapartizam poražen, nastojala na planetarnoj razini ostvariti jedinstvenu i isključivu silu kojom bi bile pokorene druge regionalne sile. Za klonirani oblik ove geopolitičke zamisli u 21. stoljeću postoji jedan temeljni uvjet - poraz glavnog suparnika, Sovjetskog Saveza. Po Wolfowitzu i njegovim pristašama, nestankom 'željezne zavjese' nestalo je svih zapreka za projekciju moći Sjedinjenih Američkih Država u sve dijelove svijeta. To podrazumijeva zabijanje 'klina' između Kine i Japana, unutar Europske unije održavanje stalnog tinjajućeg suparništva između Velike Britanije i Njemačke te izoliranje Francuske da-

¹³ Ova načela, poslije 1945., elaborirali su N. J. Spvkman, D. W. Meinig i W. Kirk. Spykman u djelu "America's Strategy in World Politics" iznosi temeljne čimbenike državne sile: površina teritorija, priroda granica, obujam pučanstva, postojanje ili nepostojanje energetskih izvora, tehnološki i gospodarski razvitak, financijska moć, etnička homogenost, stupanj društvene integracije, politička stabilnost i nacionalna svijest. On rehabilitira koncept "Sea Pover", kojemu suprotstavlja "Heartland Pover" euroazijskoga kontinenta. Usp. Jure Vujić, isto, str. 40.

vanjem Italiji i (ili) Španjolskoj prednost u upravljanim krizama na obalama Sredozemlja, na Bliskom istoku političkim i diplomatskim nastupanjem usklađivati (zbližavati) turske, izraelske i saudijske interese, Rusiju relevantno držati nepoželjnom silom i imati je pod nadzorom, a Kini, zemlji u kojoj je komunizam još uvijek svemoćan, dati mjesto glavnog neprijatelja na dulji rok.

Druga vizija, ona Richarda Haasa, također je klonirani oblik britanske geopolitičke misli o 'eksponiranju' sile. U njoj se klonira model britanske diplomacije iz vremena poslije Burskoga rata, koja je, kako bi se što bolje usredotočila na bitno, napravila niz dinamičnih kompromisa s Japanom i Francuskom. U biti, ova geopolitička vizija nastoji, uz manje izravnih angažmana Sjedinjenih Američkih Država na svijetu i projekcijom umjerene moći, onemogućiti kritične situacije kod bliskih saveznika na svim važnijim područjima svijeta. Ovakav uravnotežen geostrategijski pristup omogućavao bi rasprave i kompromise unutar svjetskih institucija, od NATO-a koji bi bio otvoren prema Rusiji, do WTO-a i Pacifičkog saveza koji bi davali prednost trojcu Kina -Japan - SAD.

No, u novom svjetskom rasporedu 'opće borbe protiv terorizma' i 'izvoza demokracije' (što se naziva 'nation-building'), doktrinarna izvedba geopolitičke vizije 'preventivne diplomacije'¹⁴ pretvorila se u opciju 'izabranog rata' kojega se u političkom tumačenju i medijskom oslikavanju nastoji prikazati kao 'rat iz nužnosti'. Preventivno vojno interveniranje na geostrateškim područjima nije zbog nužnosti, nego radi pozicioniranja i nadzora, ali i pokazivanja stvarne prevlasti primjenom strategije 'kirurškog i čistog rata' kako bi se potencijalne protivnike držalo na razumnoj udaljenosti. Afganistan i Irak jesu egzaktni primjeri ove doktrine. Doktrina preventivne intervencije nije neka po-

¹⁴ O preventivnoj diplomaciji Jure Vujić piše: "Tijekom povijesti, razne doktrine, poput doktrine Monroe, doktrine 'containment' za vrijeme bipolarnog blokovskog svijeta, Kissingerove doktrine 'ograničene suverenosti', potvrđuju i legitimiraju provođenje specifičnih diplomatsko-vojnih pothvata. Inicijalno, preventivna diplomacija, 'preventive diplomacy', implicirala je primjenu prethodnih diplomatskih akcija radi sprječavanja predvidljivih kriza te preventivnog limitiranja nasilja. U napetim situacijama, vojne aktivnosti mogu podržavati preventivnu diplomaciju, poput preventivnih rasprostranjivanja vojnih snaga, demonstracije snaga s visokim stupnjem pripravnosti." Usp. Jure Vujić, isto, str 41.

sebna novost. Ona je klon Monroeove doktrine, koju su elaborirali američki predsjednici Roosevelt i Wilson. Pomoću nje su Sjedinjene Američke Države u 20. stoljeću, preventivnim intervencijama ili ograničenom uporabom vojne sile, ostvarivale i branile političku, vojnu i gospodarsku prevlast na nekim područjima.

Reaktiviranjem 'prava' na preventivnu intervenciju na početku 21. stoljeća Sjedinjene Američke Države, osim osiguravanja statusa jedine svjetske supersile, za interese 'hijerarhije urotnika' nasilno provode model militantnog liberalizma¹⁵ i uniformizirano oblikovanje svijeta, rušeći i poništavajući i identitete i vrjednote.

Dakle, između dviju geopolitičkih vizija pobijedila je treća, provjerena. Hoće li ona osigurati Sjedinjenim Američkim Državama gospodstvo nad "Heartlandom", kao što je njezina prethodnica omogućila vladavinu na oceanskim prostranstvima? Sa sigurnošću se može reći da neće, a to će budućnost i pokazati. Preventivne ratove moguće je voditi na periferiji 'Heartlanda' i protiv manje jakih, pa i nuklearnim oružjem, ali u gravitacijskome središtu "Heartlanda", kao što je prošlost pokazala, mnoge su vojne sile izgubile moć raspršivši se na širokim prostranstvima.

Ruska geopolitička škola

Kao središnja zemlja 'Heartlanda', Rusija je geopolitičku ekspanziju razvijala na organski način, šireći se integriranjem pograničnih područja i oblikujući monolitnu cjelinu. Širenje je bilo slijedno i u konstantnoj

¹⁵ Militantni liberalizam proizvodi ekstreme karakteristike za svaku ideologiju koja ima ambiciju uspostaviti monopolnu organizaciju totaliteta (društva ili svijeta) uz pomoć medija pretvorenih u propagandu, jer su mediji danas većinom zabava za konzumerističku masu i ništa više. Zatim sotonizirati neistomišljenike, označavati ih pogrdnim etiketama onom tehnikom koja se primjenjivala kod različitih totalitaraca - označavanja, oporavljanja i okuživanja ili jednostavno izopćenja iz nazočnosti u društvu i brisanja iz skupnog sjećanja. Dakle, krajnje netolerantno za ideologiju tolerancije.

Militantni liberalizam, koji nema nikakve veze s J. S. Millom, nije nimalo manje pogibeljan od bilo kojega militantnog konzervatizma, marksizma, nacionalizma. Njegova je opasnost u zadobivenom ideologijskom monopolu koji ukida svaki dijalog. Umjesto pluralizma ideologija na praktičnoj razini, ovaj posljednji inaugurira ideologijski monizam. Dr. se. Anđelko Milardović, *Totalitarni i militantni liberalizam*, Vijesnik, 30. kolovoza 2006., str. 16.

evoluciji prema istoku i jugoistoku. Ovaj svojevrsni 'defenzivni imperijalizam' Rusija je opravdavala motivima sigurnosti i obrane. Sirenje granica događalo se konstantno i u različitim smjerovima tijekom stoljeća, a ta se geopolitička ekspanzionistička volja snažno očitovala prema 'toplim morima'¹⁶ i prema sibirskim prostranstvima.¹⁷

Službeno geopolitičko usmjerenje carske Rusije bitno su oblikovali politički i panslavistički krugovi, koji su se snažno suprotstavljali modernome dekadentnom i dekristijaniziranom Zapadu, zagovarajući ujedinenje svih Slavena pod vodstvom Rusije. Kao ideološka protuteža, isprofilirala se prozapadna struja, koja će kasnije prerasti u anarholiberalizam pod vodstvom Mihaila Bakunjina. Osim ovih dviju opcija, na ruske geopolitičke zamisli značajno je utjecao Herder, posebno na organiziranje baltičkoga prostora. On je Europu držao zastarjelom i duhovno praznom, budući da je iscrpila svoje mlade i snažne potencijale koje je Rusija još uvijek posjedovala. Zato je Herder zagovarao izgrađivanje Rusije kao modela za čovječanstvo. Prednost daje baltičkim zemljama kao prostoru razmjene između germanske Europe i Rusije. Po njemu, misija Rusije jest ponovno ostvariti novi oblik helenizma na obalama Crnoga mora, s prijestolnicom na Krimu.¹⁸ Car Petar Veliki geopolitičku zamisao o ekspanziji Rusije iznio je u svome znamenitom testamentu. Permanentnost rata, načelo da mir služi ratu, a rat miru, sudjelovanje u svim krizama na zapadnoeuropskome ozemlju, podjela Poljske, otimanje najvećega dijela Švedske, sklapanje trgovinskog saveza s Velikom Britanijom, stalno širenje duž Baltika i Crnoga mora, maksimalno približavanje Konstantinopolu i Indiji, poticanje ratova s

¹⁶ U smjeru juga ekspanzija je bila motivirana željom cara Ivana Groznog da se iziđe na toplu mora kako bi se izbjegla kontinentalna "fatalnost" Rusije, što, kao geopolitički projekt, nailazi na suprotstavljanje Osmanskoga Carstva. Ista politička volja očitovala se u pokušajima slabljenja Osmanskoga Carstva i naseljavanja kolonija seljaka i vojnika na osvojenim područjima. Usp. Jure Vujić, isto, str. 43.

¹⁷ Kozak Ermak je 1579. istraživao Sibir i osvojio metropolu Kučum i metropole Sibirskoga kanata. Godine 1586. i 1587. izgrađeni su prvi gradovi - utvrde Sibira, a 1891. počinje gradnja transsibirske željeznice, koja je trebala olakšati gospodarski razvoj Sibira i ojačati veze između središta i periferije. Sve do 19. stoljeća taj je pohod na istok bio spontan, a od 19. stoljeća migracije su bile znatno nadzirane, organizirane i upravljanje od države, koja je njima htjela osigurati demografsku snagu u središnjoj Rusiji, strateškoj regiji ugroženoj od Japana. Usp. Jure Vujić, isto, str. 43.

¹⁸ 'Grčki' projekt Herdera preuzima carica Katarina II. i instrumentalizira ga protiv Osmanskoga Carstva.

Turskom i Perzijom, njegovanje fluidnog saveza s Austrijom, okupljanje raspršenih Grka, izazivanje sukoba između Austrije i Francuske jesu dio sveobuhvatnoga plana Petra Velikog o ovladavanju Europom.¹⁹

Evolucija globalne ruske geopolitičke koncepcije nastala je na samome početku 20. stoljeća i bila je nadahnuta Mackinderovim zamislima. Polazila je od toga daje kulturni i gospodarski razvoj svake nacije definiran geopolitičkim granicama i kvalitetom nadziranog područja. Dakle, prihvaćala je kategorijalni pojam 'velikih kontinentalnih pro-

¹⁹ Cjeloviti *Testament Petra Velikog* ili *Plan europske dominacije*, glasi:

1. Održavati rusku naciju u stanju permanentnog rata da bi se očuvali ratobornost i zamah ruskih vojnika, ne dati mu predaha, osim u svrhu oporavljanja državnih financija, reorganizirati vojsku i odabrati pravi trenutak za napad. Na taj način postići da mir služi ratu, a rat miru - u interesu uvećavanja i stalnog napretka Rusije.

2. Privlačiti svim mogućim sredstvima od najrazvijenijih europskih naroda vojne stručnjake za vrijeme rata, znanstvenike za vrijeme mira, da bi se ruska nacija mogla koristiti prednostima drugih zemalja, a da ništa ne izgubimo od vlastitih prednosti.

3. Sudjelovati u svakoj prilici u svim poslovima i neredima Europe, osobito u Njemačkoj, koja nas, kao bliža, izravnije interesira.

4. Podijeliti Poljsku, održavajući stalnu nestabilnost i zavisti u njoj. Pridobiti velike sile po svaku cijenu, utjecati na parlamente, korumpirati ih, da bi se osigurao utjecaj na izbor kraljeva, izbor vlastitih pristaša, štiti i osigurati ulazak ruskih snaga i njihov ostanak sve dok se ne stvori prilika za njihovo konačno ostajanje u dotičnim zemljama. Ako velike susjedne sile pokažu otpor, smiriti ih trenutačnim komadanjem dotične zemlje dok se ne stvore uvjeri za vraćanje onoga stoje prethodno dano.

5. Zeniti ruske prinčeve njemačkim princezama u svrhu jačanja obiteljskih veza, zbližavanja interesa i ujedinjavanja Njemačke samo prema našim interesima jačanjem našega utjecaja.

6. Uzeti od Švedske najveći mogući dio i umješno dovesti do njezina napada na nas kako bi se imao izgovor da je podjarmimo. Zbog toga je treba izdvojiti od Danske, a Dansku od Švedske i brižljivo njegovati njihovo suparništvo.

7. Poželjan je savez s Engleskom radi trgovine, jer je riječ o sili koja, zbog svoje mornarice, ima za nama najveću potrebu i koja može biti najvažnija za razvoj naše mornarice. Mijenjati naše drvo i druge proizvode za njezino zlato, a između naših mornara i trgovaca stvoriti stalne veze što će našu zemlju usmjeriti prema pomorstvu i trgovini.

8. Stalno se širiti prema sjeveru, duž Baltika, kao i prema jugu, duž Crnoga mora.

9. Maksimalno se približiti Konstantinopolu i Indiji. Onaj tko to postigne bit će stvarni gospodar svijeta. Prema tome, poticati stalne ratove, sad s Turskom, sad s Perzijom, podići brodogradilišta na Crnome moru. Malo pomalo dokopati se ovoga mora, kao i Baltika, stoje dvostruka i bitna točka uspjeha naše zamisli. Ubrzati opadanje Perzije i prodirati u Perzijski zaljev te obnoviti, preko Sirije, ako je moguće, staru Levantku trgovinu i napredovati prema Indiji, koja je skladište svijeta. Kada se nađemo ondje, neće nam više biti potrebno englesko zlato.

10. Tražiti i brižljivo održavati savez s Austrijom, prividno podupirati njezinu težnju za budućim kraljevstvom nad Njemačkom i istodobno potajno izazivati zavist ostalih prinčeva. Truditi se da i jedni i drugi traže pomoć od Rusije te nad takvim zemljama imati ulogu neke vrste zaštite, koja priprema našu buduću dominaciju.

Moru', ali je zagovarala vrstu zatvorene geoeconomije u okviru višet-ničkog centraliziranog imperijalnog aparata. Iako je ova geopolitička zamisao poražena u dva svjetska rata, koje je inducirala 'hijerarhije urotnika', ona ipak nije nestala niti može nestati.

Jedna od temeljnih zadaća Boljševičke revolucije i Lenjinovog režima bila je razbiti, opljačkati i duhovno razoriti Rusiju. Posljedično tome u to vrijeme nije postojala nikakva geopolitička vizija, a ponajmanje je to mogla biti ona iz carskih vremena. U Staljinovom razdoblju sovjetska je imperijalna stvarnost ustoličila originalni geopolitički fenomen koji se razlikovao od carske Rusije. Naime, tradicionalne su političke crte i smjernice ostale iste, kao i državna volja za teritorijalnom ekspanzijom i očuvanjem snažnog političkog središta. Od 30-tih godina prošloga stoljeća i poslije Drugoga svjetskoga rata staljinistička je vlada zastrašujućim nasiljem suzbijala centrifugalne nacionalne sile, a probuđeni ruski nacionalni zanos poistovjećivala sa sovjetskim i usmjeravala ga prema euroazijskoj orijentaciji. Ta konstrukcija poslije 1945. biva znatno ojačana stvaranjem zaštitnoga pojasa satelitskih država u središnjoj i istočnoj Europi. Suprotno planu 'hijerarhije urotnika', svojim europskim pretpostajama sovjetsko je carstvo postalo euroazijska velesila na

11. Zainteresirati austrijski dvor da protjera Turke iz Europe, a neutralizirati njezinu zavist u trenutku osvajanja Konstantinopola, bilo izazivajući rat Austrije sa starim europskim državama, bilo dajući joj samo dio osvojenoga, što će joj kasnije biti oduzeto.

12. Trudit se i okupiti oko Rusije sve razjedinjene ili odijeljene Grke, koji su rasprstranjeni u Mađarskoj ili u Turskoj, učiniti od Rusije njihovo središte i njihov oslonac, te tako unaprijed osigurati svjetsku prevlast vrstom kraljevstva ili vjerske prevlasti. Oni će biti to više prijatelji što budu imali više vlastitih unutarnjih neprijatelja.

13. Uz raskomadnu Švedsku, pobijedenu Perziju, podjarmljenu Poljsku, osvajenu Tursku, s našom flotom na Baltiku i u Crnome moru, potrebno je odvojeno i u najvećoj tajnosti prvo Versaillesu, a zatim Beču ponuditi podjelu svjetskoga carstva.

Ako jedna od njih prihvati - što je neizbježno - laskajući njegovim ambicijama i samoljublju poraziti jednog suparnika pomoću drugog, zatim pobijediti onoga koji ostane pomoću rata o čijemu rezultatu ne treba dvojiti, jer Rusija drži već, u biti, cijeli Istok i velik dio Europe.

14. Ako, stoje malo vjerojatno, svaki od njih (Beč, Versailles) odbije našu ponudu, treba znati izazvati njihove međusobne svade i učiniti sve kako bi se i jedan i drugi u tome iscrpio. Zatim će Rusija, koristeći se najpovoljnijim trenutkom, poslati vojsku u Njemačku, a istodobno će krenuti naše dvije flote iz Asova-Arahangelska (s azijatskim hordama) i s Crnoga mora. Napredujući Oceanom i Mediteranom - naše će flote preplaviti Francusku s jedne strane. I, dok se to ne dogodi s Njemačkom, ostatak Europe lako će i bez metka pasti pod naš jaram.

Testament Petra Velikog (1672. - 1725.) europskoj dominaciji, ostavljen njegovim nasljednicima.

razmeđu dvaju kontinenta, i kakva-takva ravnoteža anglosaksonskom ekspanzionizmu sve do pada Berlinskoga zida.

Poslije raspada Sovjetskog Saveza i političke vladavine zapadnih igrača Mihaila Gorbačova i Borisa Jeljcina, ponovno se na scenu vratila euroazijska geopolitička orijentacija. Ono s čim se Rusija suočava u posljednjih deset godina jest potraga za vlastitim identitetom. To je razlog zbog kojega je nova političko-intelektualna elita, s Vladimirom Putinom na čelu, usmjerena ka izgradnji nove nacionalne ideje, koja bi "osigurala duhovno i fizičko spašavanje ruskoga naroda", kako je to jednom ustvrdio Aleksandar Solženjicin. Nije nimalo slučajno da je u novome ruskom geopolitičkom usmjerenju na prvome mjestu upravo duhovna obnova. Očigledno, suvremena ruska geopolitička misao postala je svjesna kako je boljševički trojanski konj, podmetnut od 'hijerarhije urotnika', bio uzrok sedamdesetogodišnjem lutanju duhovnim prazninama. A odgovor na to samo je jedan - onom brzinom kojom Rusija bude osvješćivala svoj kršćanski pravoslavni identitet, tom će brzinom zauzimati i mjesto koje joj pripada na geopolitičkoj ljestvici svjetske moći. Poslije Moskve, koja je poslanicom Filoteja upućenom caru Vasiliju III. proklamirala 'treći Rim', te poslije raspada Bizanta, carske Rusije i Sovjetskog Saveza, euroazijska geopolitička ideja danas, u prvome desetljeću 21. stoljeća, doživljava svojevrstu obnovu. Njezina se konstrukcija temelji na odbacivanju globalnog američkog nadzora svijeta i zapadnjačkih dogma koje proizvodi militantni liberalizam.

Dakle, nova ruska geopolitička misao usmjerena je ka ponovnom stjecanju nadzora nad 'Heartlandom'. To podrazumijeva ujedinjenje s Ukrajinom, Bjelorusijom, Kazahstanom, Armenijom, Gruzijom, Moldavijom, Tadžikistanom, Uzbekistanom i Kirgistanom, ali ne više na temeljima ideologije bezboštva ni 'proleterskog internacionalizma', nego na promicanju i očuvanju identiteta i suvereniteta svakoga političkog subjekta. Može se očekivati da bi prva dionica konstituiranja te nove asocijacije trebala biti gospodarska, monetarna i upravna unija, a druga bi morala obuhvatiti "savez za zajedničku sigurnost". Poslije toga, primjenjujući američko načelo "borbe protiv međunarodnog terorizma", u središnjoj bi Aziji uslijedilo osnivanje "snaga za brzo raspoređivanje". I na kraju, ključ ove euroazijske doktrine trebao bi biti konstituiranje geostrateške osi Moskva - Peking - Delhi - Teheran, koja bi Rusiji kao kontinentalnoj zemlji jamčila siguran izlazak na 'topla mora'.

Sve dok se ova geopolitička vizija ne oživotvori i dok se ne postigne ravnoteža, svijet će neumoljivo potresati upravljane krize i preventivni ratovi, a ideologija militantnog liberalizma nezaustavljivo će nastaviti svoj planetarni hod uvodeći novo jednoumlje.

Latinskoamerička geopolitička škola

Radi lakšeg pronicanja i prošlosti i budućnosti, a poslije klasične njemačke, anglosaksonske i ruske geopolitičke škole, čini se svrhovitim razmotriti i geopolitička iskustva latinskoameričkih zemalja i to ona iz sredine 20. stoljeća. Na južnoameričkome kontinentu dvije su geostrateške gravitacijske točke - Panamski kanal i Tjesnac Drake između Antarktika i Cape Horna. Kada bi Panamski kanal bio blokiran, pomorski promet nema druge mogućnosti osim prolaza Drakeovim tjesnacem. Ta činjenica sama po sebi označava Argentinu i Čile kao zemlje s visokim stupnjem geopolitičkog potencijala za ostale zemlje Latinske Amerike, osim Brazila.

Po ustaljenom pravilu, i u argentinskoj geopolitičkoj misli izdvojila su se dva pristupa. Prvi je nastao sredinom prošloga stoljeća, a P. Briano²⁰ uobličio ga je u ideju ujedinjenja južnoameričkoga kontinenta. Integraciju okupljenu oko Argentine vidio je isključivo u savezništvu sa Sjedinjenim Američkim Državama. Tu je ideju kasnije Jorge Atencio oblikovao u geopolitičko stajalište po kojemu Argentina ne treba proširivati svoj teritorij, nego ga razvijati. Prema njegovome panamerikanizmu, Sjedinjene Američke Države i Latinska Amerika imaju velika teritorijalna i prirodna bogatstva te, kao takve, mogu konkurirati Aziji, stavljajući u središte pozornosti važnost pomorske projekcije moći. Drugi pristup, nasuprot proameričkoj zamisli P. Briana i J. Atencia, polazio je od nepobitne činjenice da Tjesnac Drake projicira vitalnu vezu između Atlantskog i Tihog oceana. Admiral R. Stornia²¹, Emil

²⁰ P. Briano je u to vrijeme bio profesor geopolitike na Institutu političkih znanosti sveučilišta u Salvadoru.

²¹ Admiral R. Stornia, koristeći se zamislima Ratzela i Mahana, nastojao je tako usmjeriti interese Argentine da ona postane pomorskom silom - "Interesa argentino por el mar".

R. Isolas i Angel C. Bueras nastojali su, svaki na svoj način, tla laj svojevrstni geopolitički aksiom o 'vitalnoj vezi' postane preokupacijom argentinske geopolitičke misli. Uviđali su geostratešku važnost Antarktiku pa su Isolas i Buerras, slijedom toga, zagovarali približavanje Argentine i Čilea te povratak Malvinskoga otočja (Faklanda) Argentini.

Slijedeći ovaj drugi pristup, sedamdesetih godina prošloga stoljeća argentinska se geopolitička misao usredotočila na zagovaranje integracije dijela ili cjelina susjednih teritorija, kao i na to da Argentini treba novi nacionalni model koji bi ubrzao gospodarski razvitak, što bi omogućilo veću samostalnost i ostvarivanje kreativnog i originalnog društva. U zamislima te integracijske geopolitike polazilo se od toga da je razvoj Argentine moguć oko andske osi i osi La Plate, obuhvaćajući Patagoniju, Malvinsko otočje i dio Antarktiku. Tako bi Argentina postala geopolitičkim središtem zemalja 'trećega svijeta' i lakše bi bila ostvariva ideja Gomeza Rueda²² o integraciji deset latinskoameričkih država u 'jedinstven kontinent'²³. Tu su ideju anglosaksonski *gospodari kaosa* razumjeli kao opasnost po njihovo gospodstvo nad južnim Atlantikom pa su je raspršili Malvinskim ratom, u kojemu je argentinska generalska vrhuška odigrala ulogu 'trojanskoga konja', a osamnaest godina poslije toga, tj. 2001., Argentinu su dotukli gospodarskim i socijalnim slomom, pod patronatom Međunarodnoga monetarnog fonda.²⁴

I čileanska geopolitička misao oblikovana je sredinom prošloga stoljeća, na postavci da započinje era Pacifika, dok je era Mediterana u opadanju, i daje došlo vrijeme oceanskoga "Heartlanda", koji treba biti uzajaman kopnenome. Ta je ideja nastala na razmišljanjima admirala Jorge Martineza Buscha, koji je polazio od pretpostavke da je svaka geopolitika sjeverne hemisfere nužno kopnena jer se primjenjuje u zonama zemaljske kugle u kojima prevladavaju kontinentalne mase,

²² Gomez Rueda geopolitički je Južnu Ameriku shvaćao kao dvije regije jedinstvene cjeline, te je dijelio na biooceansku regiju i na Argentinu i Čile.

²³ Osim Gomeza Rueda, o integraciji latinskoameričkih država razmišljali su i drugi geopolitičari. Tako je Felipe Marini, u *Geopolitica Argentina: basesparasuformulasio*, Argentinu poima kao otok i zagovara njezinu blisku suradnju s Čileom, dok Rodriguez Zia, u knjizi *Poder del Pan* brani ideju integracije Argentine, Bolivije, Paragvaja i Urugvaja u zasebnu geopolitičku zajednicu. Usp. Jure Vujić, isto, str. 48.

²⁴ Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 345. - 351.

dok u australskoj oceanskoj hemisferi, kojoj pripada i Čile, prevladava potpunu suverenost i usmjerenost prema moru pa kopno igra sporednu ulogu.

Slično Argentini, Čile je sebe vidio kao stožer za ostvarivanje velike južnoameričke nacije koja je trebala uključiti gospodarsku i trgovačku uniju s Argentinom, Brazilom, Bolivijom, Peruom, Ekvadorom, Paragvajem, Urugvajem, te s Australijom, Novim Zelandom i otočjem Pacifika. Čileansku geopolitičku zamisao o bitnom utjecaju u tzv. "polinezijskom trokutu", kao integracijskom prostoru koji se proteže od vrhova Uskršnjih otoka do Novog Zelanda, anglosaksonski su upravljači nadziranog nereda rastočili socijalističkom utopijom Salvadora Allendea, a dokrajčili proskribiranom diktaturom Augusta Pinocheta.

Treći vrh trokuta geopolitičke misli Južne Amerike, što je i razumljivo, pripada najmnogoljudnijoj zemlji toga kontinenta - Brazilu. Primijenivši zakon dinamičke ravnoteže te zakon pritiska, brazilska se geopolitika, oslanjajući se na radove Everada Bakheusera²⁵, usmjerila na obranu teritorijalnog integriteta i projekciju moći prema Pacifiku, u svrhu postizavanja statusa velesile. U raznim inačicama - od dominacije bolivijskom visoravni, preko razvoja u smjeru istok-zapad do ideje o formiranju obrambene zajednice južnog krila, koji bi obuhvaćao Brazil, Argentinu, Paragvaj, Urugvaj i Čile - uvijek je bila riječ o geopolitičkoj ideji usmjerenoj na razvoj integralne amazonske subregije, s konačnom svrhom utvrđivanja brazilskih pozicija na Antarktiku.

Nimalo bolje od argentinske i čileanske geopolitičke zamisli nije prošla ni brazilska. Nju je nevidljiva anglosaksonska ruka obuzdala slijednim prevratima i udarima, dovodeći uvijek u vrh vlasti ili na smo čelo svoje saveznike (poslušnike), uz veće ili manje odobravanje obespravljenog mnoštva.²⁶ Zanimljivo je da su gotovo sve brazilske promjene (udari) obično bile praćene, barem prvoga dana, entuzijazmom naroda. Ljudi, pritisnuti mukama života, tražili su promjenu i 'nešto dru-

²⁵ Everado Bakheuser začetnik je brazilske geopolitike. On je, povukavši crtu između "živih granica" s demografskim usponom i mrtvih "granica prostora", zagovarao revitalizaciju rijetko naseljenih ruralnih sredina i ubrzanu industrijalizaciju.

²⁶ Scenarij latinskoameričkoga vojnoga udara još prije dvadeset pet godina na osebujan je način opisao Nikola Šegvić: "Mrak je. Glavni grad je tih. Žitelji, radnici, činovnici spavaju snom pravednika. Ulicom se vozi poneki zakašnjeni taksist. Odjednom, u gluho

go', pa su to onda i pozdravljali, u grčevitoj nadi da će sutra hiti bolje. Posebno je zanimljivo zbacivanje Goularta 1964. Rio de Janeiro je toga dana prštao od veselja. Ljudi su 'sambirali' po ulicama, Copacabana je bila prepuna kupača, nitko nije radio i svi su se veselili. Prvi dekret vojne vlade (*Decreto no. 1*) bilo je priopćenje, u biti, zapovijed da se toga poslijepodneva odigra nogometna utakmica između Flamenca i Fluminensea, famozni derbi Fla-Flu. To je kao u Hrvata susret Hajduk - Dinamo, ali nekoliko potencija više. Na Maracanu je došlo 150.000 ljudi i bilo je urnebesno. Tako je izgledao prvi dan udara. A poslije? Naravno došlo je otrježnjenje, ali ne zadugo.

Između južne granice Sjedinjenih Američkih Država i Patagonije izvedeno je više od 600 uspješnih državnih udara. Toliko je puta vlast nasilno prešla u ruke vojnika ili nekih novih vojnika. Neuspjelim pokušajima odavno se izgubio račun. Generali su, počevši od legendarnog Bolivara, donosili Latinskoj Americi 'slobodu', ali i svaku nesreću. 'Hijerarhija urotnika' nigdje se nije tako trudila kao na 'zelenom kontinentu' da bonapartizam, to 'zločesto dijete' mnogih revolucija, a ne samo francuske, uhvati duboke korijene. Uostalom, cijela je priča zapravo i počela Bonaparteom, onim pravim. Kada je Napoleon otjerao Burbonce sa španjolskoga prijestolja i ondje ustoličio svoga brata Josepha, na njegov znak ili, točnije, na znak *gospodara kaosa*, ali to više nije ni bitno. Bolivar, San Martino (u Argentini), O'Higgins (u Čileu), Artigas (u Urugvaju) podignuli su mase diljem Latinske Amerike protiv kolonijalne vlasti. Španjolsko kolonijalno carstvo u Južnoj Americi ra-

doba noći, u grad ulaze vojne jedinice. Tenkovi se pojavljuju pred ulazom u Parlament, okružuju rezidenciju šefa države, blokiraju sve ulaze i izlaze Ministarstva obrane. Dok nekoliko bojnih kola stiže pred telegrafsku i telefonsku centralu te pred studije radiotelevizije, a motorizirane patrola zaposjedaju najbliže odašiljače, ispred rezidencije šefa države već su naslagane vreće s pijeskom, a iza njih su postavljena provizorna mitraljeska gnijezda. Naoružani vojnici ulaze u okružene zgrade. Do zore sve je gotovo. Dok se briju prije odlaska na posao, stanovnici s radija slušaju, umjesto šlagera, vojne marševe. Svako malo emitira se priopćenje: 'U interesu nacije armija je preuzela odgovornost za upravljanje državom'. Drugi dio može i varirati, ali uglavnom je riječ o izdaji i korupciji bivšega režima. Proglas završava najavom novih, ovoga puta doista demokratskih izbora, u doglednom, ali za sada neodređenom roku.

Ime države? Gotovo po volji. Čitatelj može upisati imena dvadesetak azijskih ili afričkih zemalja, ali će još manje pogriješiti ako lokaciju potraži u Latinskoj Americi. Usp. Nikola Šegvić, *Napoleoni tipa 'gerila'*, Danas, 1. lipnja 1982.

spalo se kao kula od karata, a nadobudni su generali zavladaali, okrunjeni slavom, ali ne i zadugo.²⁷

Neposlušnost *gospodari kaosa* kažnjavaju nemilosrdno, a geopolitičke zamisli suprotne njihovima još nemilosrdnije. 'Osloboditelj domovine' Bolivar, zbog svoje 'hereze', iako je bio njihov sljedbenik, pao je prvi. *Gospodarima kaosa* nije smetala njegova popularnost, nego njegove ideje.²⁸ Bolivarov san o jedinstvenoj Latinskoj Americi i istinskoj demokraciji kao uvjetu političkog života te društvenoj pravdi kao uvjetu unutarnjeg mira nije nimalo bio ugodan uhu malih bogova, koji su virili ispod šinjela 'hijerarhije urotnika' i koji su grabili neograničena bogatstva i silnu vlast još za agonije španjolskoga kolonijalnog carstva, pa su držali da u 'novostečenoj slobodi' sve mora pripasti njima. Svoj 'veliki grijeh' - da snagu ujedinjene Latinske Amerike suprotstavi već tada velikoj i rastućoj moći Sjedinjenih Američkih Država i tako ostva-

²⁷ O psihološkom profilu i načinu školovanja latinskoameričkih generala, prevoditelja državnih udara, Nikola Šegvić u *Danasu* (1. lipnja, 1982.) piše: "Tipičan general diktator, 'gorila', također je pobožan čovjek, na svoj bigotno-krvnički način, odan idejama reda i mira, umjerenog napretka, dakako, samo ekonomskog, ljubitelj američkog liberalnog ekonomista Milтона Friedmana, pobornik svetinje privatnog vlasništva. U sklopu toga on je ogorčeni antikomunist. No još je nešto karakteristično za njegov mračni lik: način kako se formirao. Dok su svojedobno pitoresni diktatori, prototipovi junaka Migulea Angela Asturiasa ili Aleja Carpentiera, nekad bili vojskovođe i veleposjednici, a često jedno i drugo, novi tirani gotovo svi, uz minimalne iznimke, potječu iz posebnih škola i ustanova za suzbijanje 'subverzije'. I Čileanci, i Urugvajci, i Salvadorci, i Argentinci imaju nešto zajedničko. Doduše, škola uvijek nije ista. Neki su polazili brazilsku ratnu školu, a završiti su je mogli samo oni koji su uspješno položili testove što ih sastavljao general Golbery Cuoto de Silva, ideolog doktrine nacionalne sigurnosti. Drugi su završili washingtonski *American Defence College*, postdiplomski studij za buduće 'gorile', gdje ih upućuju u kompjutore, financije, komunikacijsko-informacijske sustave i umijeće upravljanja. Većina je stekla glavno obrazovanje u drugoj američkoj ustanovi. To je specijalno učilište za 'antiterorističku borbu', *US Army School of the Americas* u Panami. Između 1950. i 1973. završilo ju je više od 64.000 latinskoameričkih vojnih osoba, od kojih se 170 nalazi sada na položajima šefova država, ministara ili zapovjednika rodova vojske, odnosno obavještajnih služba. Nije nikakvo čudo daje panamska ustanova smještena u zoni kanala dobila nadimak - *Escuela del golpe* (Škola za državni udar).

Napomena: Među njezinim 'uspješnim učenicima' bio je i general Leopoldo Fortunato Galtieri, koji će po naputku i instrukcijama anglosaksonskih *gospodara kaosa* Argentinu odvesti u Malvinski rat, od kojega se ona ne može oporaviti već punih dvadeset pet godina, a kako stvari stoje neće ni u sljedećih dvadeset pet.

²⁸ Bolivar nije bio samo general ni samo eksponent Kreolaca (kako sami sebe zovu 'čistokrvni' potomci španjolskih kolonizatora), nego i državnik čije su ideje uvijek nalazile mjesto u latinskoameričkoj geopolitičkoj školi, koja je zastupala ujedinjenje 'zelenoga kontinenta'.

ri kontinentalnu ravnotežu Bolivar je morat) okajati. Ne samo što je optužen za monarhizam i 1830. zbačen, nego su za manje od godinu dana njegovo djelo, Veliku Kolumbiju²⁹, generali rastrgali, podijelivši među sobom vlast.³⁰

I tako, poslije Bolivara i slijednih državnih udara, latinoamerička se geopolitička misao već više od pedeset godina ne može istrgnuti iz čvrstoga stiska jurišnika 'hijerarhije urotnika', pa više od 225 milijuna siromašnih, što je gotovo pedeset posto stanovništva, i dalje čeka svoj dan spasenja. Očigledno je još će se načekati, jer, kao što pokazuju kronike udara, oni nikada nisu bili i konačan rasplet, jer su po pravilu otvarali put u nove zaplete. Zato će Latinoamerikanci i dalje živjeti u 'paralelnoj stvarnosti', koja će se sastojati od nasilnih raspleta blokiranih i nervoznih situacija te virtualnoga svijeta što će ga proizvoditi imbecilne i bljutave sapuničaste televizijske serije.

2. Izvorišta geopolitičke moći *gospodara kaosa*

Na početku 21. stoljeća globalizacija redukcionizmom, relativizmom i inverzijom u jakobinsko-boljševičkom zanosu bez prestanka juriša na identitete i vrjednote, proskribirajući sve što je čovjeku i narodima do jučer bilo sveto. Taj rušilački hod nije mogla izbjeći ni geopolitika. U globaliziranim vremenima, u kojima jedoumlje u pravom smislu riječi doživljava svoju renesansu, klasičnoj geopolitici 19. i 20. stoljeća prilijepljene su ideološke etikete 'ispolitiziranosti' i 'ideologiziranosti', kako bi se stvorio prostor za 'slobodno' i 'znanstveno' tumačenje ponašanja ljudskih skupina, a posebice suverenih država. Reduciravši geopolitiku samo na objašnjavanje motivacija i ambicija koje prožimaju međunarodne subjekte, geopolitika je tako postala oružjem u rukama *gospodara kaosa* kojim oni povlače smjernice za preventivno djelovanje, uključujući i preventivne ratove. Tako mikroninizirana geopolitika jest

²⁹ Bolivar je 1819. ujedinio Ekvador, Novu Granadu i Venezuelu i od njih proglasio Republiku Kolumbiju.

³⁰ Bolivarova 'vidovitost' očitovala se u tome što je predvidio da će, u razjedinjenoj Americi, vlast lako dopasti u šake jedne stvarne snage na tome golemome prostranstvu nacijepelnog feudalizma i nedonesene demokracije - vojnih zapovjednika.

najdjelotvornije sredstvo protiv svake moguće pojave samostalne i samosvjesne vizije svijeta. Geopolitika globalista, usredotočivši se na ideologiju te na političke, gospodarske i vjerske percepcije što ih potiču društvene skupine ili državni subjekti, priskrbljuje sebi pravo te percepcije preoblikovati do razine kojom može opravdati i legitimirati akcije koje poduzima ili ih namjerava poduzeti. Takva geopolitika, lišena svake identitetske identifikacije, postaje vrstom psihoanalize, kroz koju 'hijerarhija urotnika' izražava agresivnost prema čovjeku, narodu, domovini i vjeri otaca. Ona se, kao klonirani oblik, vratila u vremena Francuske revolucije, točnije, 'uskrsava' Eliseea Reclusa (militant i teoretičar humanističkog anarhizma) i njegov koncept 'pučke pedagogije'. Odgojna metoda globalističke geopolitike, umjesto nekadašnjih 'sugestivnih karata', sastoji se od toga da 'mekom silom' u mozak *homo sapiensa* utiskuje uvjerenje o neizbježnosti sukoba civilizacija. Naravno da pritom postoje dobre i zle civilizacije.

Geopolitika u raljama filozofije

Anglosaksonski globalisti poistovjećujući sebe sa zapadnom civilizacijom i, izbacivši iz te civilizacije odrednicu kršćanska, olako i u svakoj prigodi izgovaraju neke druge riječi poput 'naše vrijednosti' i 'naš način življenja', čime unaprijed 'one druge vrijednosti' i 'onaj drugi način življenja' označuju retrogradnima pa bi trebali nestati pod nezaustavljivim valjkom 'demokracije' i 'ljudskih prava'. No, iza te frazeološke magle ništa se nije promijenilo. Sjedinjene Američke Države, slijedeći geopolitičku praksu Monroea, Mahana i Wilsona, i dalje, ali još nasilnije, artikuliraju svoj trostruki kategorički imperativ: zatvoriti Ameriku od svake intervencije izvana, oslabiti druge kontinente, primijeniti političke i pravne argumente za okupaciju 'rimlanda' (tj. osigurati vladavinu na svim trima vratima Euroazije), a zatim, uspostavom operativnih saveza za vojne intervencije, ovladati 'heartlandom'.³¹ Velika

³¹ U američkoj geopolitičkoj praksi uočljivo je da ona slijedi oblik 'konstruktivne agresivnosti' Konrada Lorenza, koji je držao da 'formatiranje' civilizacija počiva na nadziranoj ljudskoj agresivnosti kao procesu samoafirmiranja i afirmacije slobode kao bića

Britanija joj asistira lako što provodi politiku 'ravnoteže moći', nadzirući središnje kontinentalne sile, Francusku i Njemačku, i podržavajući slabije zemlje, sa svrhom okruženja Francuske i Njemačke. Dok je anglosaksonska koalicija na vrhuncu moći, Njemačka i Rusija još uvijek tragaju za svojim geopolitičkim određenjem u 21. stoljeću. Prva je rastrgana hipotekom prošlosti, u strahu izustiti bilo što o srednjeeuropskim integracijama ili o ekonomskom proširenju na Istok, a druga, plašeći se destabilizacije svogapretpolja, presporo osvješćuje svoj zamrli kršćanski pravoslavni identitet. Gledajući u cjelini, Europa će do svoje svrhovite geopolitičke vizije doći tek onda kada se u nju ponovno ugradi činjenicu da je ona 'zemlja kulture', i to kršćanske, i kada smogne snage prestati biti u službi prekomorske velesile, a drugo bez prvoga ne ide, pa će tek onda biti supstanca, gravitet, intenzitet i kristalizacija duhovnih vrjednota, što je tijekom svoje dvijetisućgodišnje povijesti uvijek i bila.

Za povećanu gustoću frazeološke magle, da bi se lakše mogao voditi rat protiv vrjednota, *gospodari kaosa* prvo su geopolitici prilijepili etiketu instrumentaliziranosti u političke i vojne svrhe, a onda su je, tako izranjenu, odveli u filozofsku ordinaciju plastične kirurgije kako bi iz nje izišla s novim licem. Za to su se pobrinuli brojni 'filozofi' u službi 'hijerarhije urotnika', od neizbježnoga Karla Marxa i njegove teze o tome da su "filozofi dosad na različite načine tumačili svijet, a svijet sada treba mijenjati"³², preko Nietzschea i njegove 'volje za moći' do Bertranda Rusella i njegove tvrdnje kako 'filozofija nije teorija nego aktivnost'. I, tako je koncept sile ili moći, s kojim se hrvata geopolitika, tijekom vremena postao bit europske filozofije i njezina realnost u praksi. To je dovelo do toga da je na isteku 20. stoljeća pobjedu odnio anglosaksonski koncept etike 'uvjeravanja' nad europskom tradicijom etike 'odgovornosti'.

'želje'. Ta 'konstruktivna agresivnost' u anglosaksonskoj geostrategiji i geopolitici iskazuje se kao mehanizam ekspanzije ili nadzora ključnih regija kako bi se pretekao potencijalni suparnik.

³² Dijalektičkom materijalizmu Feuerbacha i Marxa, koji je ugrađen u temelje komunističkih revolucije sve do danas, Kolbe je suprotstavio tezu o marijanskom apostolatu koji bi trebao uroditi duhovnom revolucijom u Redu i, posljedično, obratiti cijeli svijet. Nikola Mate Rošić, *Nismo šutjeli*, Hrvatski katolički zbor Mi, 2004., Zagreb, str. 65.

Nakon što je stradala odgovornost, na red su došli mitovi. *Gospodari kaosa* poznato je da postoji čvrsta poveznica između mita i geopolitike. Mit je uronjen u tradiciju, gdje u obliku slikovitosti otkriva veliko djelo." U okviru kulturnog pristupa, kao neizbježne sastavnice geopolitike, utvrđeno je da su mitovi jednog naroda organski vezani svojim vizijama svijeta i svojom poviješću. U vremenima globalizma mitovi su postali 'znanstveni' i u službi specijalnog rata, jer se pokazalo kako je određene ideje moguće 'mekom silom' nametnuti ne samo čovjeku nego i cijelim narodima, pa i civilizacijama. I sam mit je doživio inverziju. Ne nosi više atribute pozitivnih vrjednota. Ne samo to, mit više simbolizirano ne uobličuje ni duhovnu snagu naroda, nego je on 'pogrješna ideja' koju *gospodari kaosa* komunikacijskim kanalima prikazuju kao veliki grijeh za koji pokore nema. Hrvatska je postala poligonom za testiranje ovoga novoga oblika specijalnog rata. Sva njezina povijest s kraja 20. i početka 21. stoljeća, a po svemu sudeći takva će biti i buduća vremena, svela se na dva mita proizvedena u laboratoriju Instituta Tavistock - jedan je o 'podjeli Bosne',³⁴ a drugi o 'etničkom čišćenju' Srba tijekom i poslije oslobodilačke operacije *Oluje*.

U međunarodnim i globalnim okvirima mitovi odigravaju nužnu ulogu u tekućim geopolitičkim pozicioniranjima isključivo na psihološko-propagandnom planu. Čemu mitovi o Bin Ladenu, o oružju za masovno uništenje, o terorizmu kao globalnoj opasnosti, o ljudskim pravima, o 'slobodi medija', negoli da se pod narkozom tih opijata razore civilizacije, i ona zapadna kršćanska i ona istočna islamska, kako bi 'hijerarhija urotnika' mogla ustvrditi - imamo novi svjetski poredak.

³³ Za sociologa Julesa Monnerota, središnja realnost mita jest u prijelazu od reprezentacije do akcije, te implicira tri razine: povijest (prošlost), transfiguraciju (sadašnjost) i perspektivu (budućnost). Jure Vujić, isto, str. 57.

³⁴ O mitu 'podjele Bosne' i o metodologiji njegova stvaranja prof. dr. Miroslav Tuđman kaže: "Mit o 'podjeli Bosne i Hercegovine' nastao je kao suvremeni proizvod medijskoga ratovanja - na poluinformacijama i dezinformacijama. No, taj mit ima nekoliko 'izdanja', a u svakome je izdanju priča ponešto izmijenjena, jer je namijenjena drugoj publici; promijenjena je i svrha mita, jer novi pripovjedači imaju nove zadaće. Prenositelji mita se mijenjaju, ali priča o 'podjeli Bosne' ima kumulativne učinke. Poprima oblik uvjerenja kojemu više ne trebaju ni dokazi ni činjenice". Prema prof. Tuđmanu, mit ima četiri izdanja: prvo 'izdanje' priče o 'podjeli Bosne' bilo je za jugoslavensku publiku, drugo izdanje emitirano je za bošnjačku i međunarodnu publiku, treće 'izdanje' priče o 'podjeli Bosne' emitirano je od hrvatske oporbe, a četvrto od međunarodne zajednice. Usp. dr. Miroslav Tuđman, *Vrijeme krivokletnika*, DETECTA, Zagreb, 2006., str. 166. - 167.

Zamaskirana geopolitika i 'nova ljevica'

Povijest i događajnost, kao što je već rečeno, prešli su s geopolitičkih obzorja u nadležnost filozofije zablude, koja ono što je u naravi istinito i realno prikazuje izokrenuto i izobličeno, potvrđujući u praksi tezu 'apostola' suvremenoga determinizma Jean-Paul Sartrea da 'pogrješne ideje', čitaj izobličene i izokrenute ideje, generiraju uspješnu 'igru zavođenja' između političke vlasti i pučanstva. Igra 'zavođenja' te premještanje 'volje za moći' iz geopolitike u filozofiju i tumačenje daje sila 'umnožavanje moći sa situacijom' upalilo je lampicu Antoniu Gramsci za njegov zaključak da osvajanje kulturne moći prethodi osvajanju političke moći. Od toga je trenutka juriš na institucije bio legaliziran, a strmoglavi pad zapadne kršćanske kulture logičan. 'Nova ljevica' s geopolitičkom filozofskom podlogom krenula je u svoj prevratnički juriš ne na gospodarskom polju, nego na 'misli čovjeka', mijenjajući mu čuvstvo. Prevratnici su nezaustavljivo krenuli uništiti 'autoritarne strukture' - obitelj, odgoj, obrazovanje i nacionalnu državu. I, kao što piše John Laughland u kolovozu 2001., u jednom švicarskom listu: "Nova je ljevica po drugi put čitala *Komunistički manifest* (Mara). Ona je shvatila da je staljinističko vlasništvo nad sredstvima proizvodnje bilo reakcionarno i da je onemogućilo napredak. Tako je ona više vjerovala globalističkome kapitalizmu kao istinskome pokretaču modernizacije i revolucije". Europska se ljevica, dakle, gotovo preko noći s komunizma preusmjerila na globalističku ideologiju, potvrđujući Marxovu tezu da "Komunisti svugdje na svijetu podupiru svaki reakcionarni pokret koji je uperen protiv postojećega socijalnog i političkog reda".³⁵

Nova je ljevica, kao što tvrdi i Laughland, shvatila da jedino globalni kapitalizam može djelotvorno uništiti nacionalnu suverenost država, ostvarujući tako marksističko geslo o 'odumiranju' države. Boljševičku krilaticu "sva vlast sovjetima" pretvorili su u lozinku "sva vlast protu-državnim i nedržavnim institucijama", poput Europske unije, među-

³⁵ "predanost cijelome čovječanstvu najveća je predanost za koju smo sposobni: ona premašuje uske saveze crkve, države, stranke, klase i rase i ide prema široj viziji". Tako je objavio *Humanistički manifest*. No, neki od nas još uvijek vjeruju da na prvome mjestu trebamo biti odani svojoj obitelji, zemlji, crkvi i kulturi. Dakle, povučena je crta u bitci stoljeća. Domoljublje ili globalizam. Država-nacija ili novi svjetski poredak, "neovisnost zauvijek" ili svjetska vlada. Usp. PatrickJ. Buchanan, isto, str. 158.

narodnih organizacija za ljudska prava, svih vrsta i oblika nevladinih udruga, te Svjetske banke i Međunarodnog monetarnog fonda. Zato ne iznenađuje što su se Englezi, kao najveći kritičari europske ideje, preko noći pretvorili u velike Europejce i postali najgorljivijim zagovornicima 'zapadnog Balkana', koji bi, tobože, bila 'Europska unija' u malom. Naravno da je riječ o kloniranom obliku versailleske tvorevine, u kojoj bi od Hrvatske, kako to predviđa plan *gospodara kaosa*, ostalo samo ime.³⁶

U vremenima koja dolaze i poslije velikog europskoga građanskoga rata, koji je, prema Patricku J. Buchananu, trajao punih 75 godina (od 1914. do 1989.), uništeni su i fašizam i boljševizam, ali ne i militantni liberalizam. No, to nije kraj povijesti, iako bi Francis Fukuyama to želio. Za europske narode, koji se tako lako ne žele odreći svoga suvereniteta ni identiteta, sa završetkom rata protiv međunarodnoga komunizma, otpočela je nova borba protiv militantnog liberalizma, zaogrnutog u plašt socijaldemokracije. O ishodu te borbe, kao što to napisao Buchanan, ovisit će hoće li "jedinstvena kultura Zapada preživjeti ili će postati podkulturom jedinstvenog multikulturalnog kontinenta". Dakle, ta će borba odlučiti hoće li europske države i nacije opstati kao slobodne i neovisne ili će biti pretvorene u pokrajine 'superdržave', u kojoj će očitovanje njihova iskonskoga prava na očuvanje jedinstvenog identiteta zauvijek biti stavljeno izvan zakona.³⁷ Nije onda nikakvo čudo što se u bivšim komunističkim zemljama, odmah poslije dolaska na vlast nacionalnih stranaka, zdušno radilo na njihovu rušenju i dovođenju recikliranih komunista kao novih (starih) izvršitelja za račun 'hijerarhije urotnika', ne više komunističke nego kulturne liberalističke revolucije.³⁸

³⁶ O toj opasnosti za Hrvatsku Carl Gustaf Strohm, u *Hrvatskome slovu* od 31. kolovoza 2001., piše: "Nedavno mi je jedan hrvatski prijatelj rekao kako kod mnogih Hrvata vlada dojam ili čak uvjerenje da Hrvatskom upravlja nevidljiva sila i da su Hrvati nemoćni. Ne treba se izgubiti u nekim mističnim nagađanjima - već je dovoljno čitati novine. Nakon duge šutnje u Hrvatskoj, u zapadnim medijima se pojavila vijest da su Međunarodni monetarni fond i Svjetska banka vrlo nezadovoljni, jer vlada premjera Ivica Račana nije ispunila obećanja što se tiče smanjivanja državnih rashoda i opće štednje. Nitko na Zapadu ne pita što današnja zagrebačka vlada misli i želi. To je tragično za jedan narod koji je tek prije desetak godina izborio svoju slobodu.

³⁷ Usp. PatrickJ. Buchanan, isto, str. 258.

³⁸ Civilizacije, nacije i države mogu umrijeti na mnogo načina. Može ih se okupirati i uništiti, što se dogodilo Carigradu 1453. Mogu ih usisati velika carstva, kao što je

U tome smislu treba promatrati i 'borbu' za postavljanje spomenika prvome hrvatskome predsjedniku dr. Franji Tuđmanu u Zagrebu. Glavni argument osporavatelja postavljenja spomenika jest "povijest kao sudac". Dakle, za njega nema mjesta, ne zbog nedostatka zasluga, nego zbog povijesti. A tko ispisuje hrvatsku povijest na početku 21. stoljeća? Nitko drugi nego janjičari kulturnih revolucionara, koji u 'igri zavodjenja' proizvode inverzne mitove po kojima onaj tko je stvorio hrvatsku državu i obranio je od pogibelji virtualno postaje najvećim zločincem. Mogu li se Hrvati i Europljani u cjelini oduprijeti i obraniti od bezuvjetnih zahtjeva i neprestanih juriša militantnih liberalista? A prije odgovora treba se zapitati - što oni traže? Ništa drugo i ništa manje nego demografsko, nacionalno, kulturno i ponajprije vjersko, kršćansko, samoubojstvo - za dobrobit čovječanstva(???).³⁹ Kako se suprotstaviti ovoj doktrini zla? Parafrazirajući Buchanana, odgovor bi mogao biti: Baštinici kršćanske kulture, vjere i morala moraju ustati u boj za opstanak temeljnih vrjednota. Sto vrijedi čovjeku da cijeli svijet dobije ako svoju zemlju izgubi? Zato u posljednjoj bitki, koja je pred Kristovim baštinicima, treba učiniti sve da bjegunaca ne bude previše. A onima koji se na bijeg odluče, prepustivši se previše 'igri zavodjenja', neka bude znano, kao što reče T. S. Eliot, "da narod bez religije nema za što živjeti".

Rimsko Carstvo usisalo grčke gradove-države i Pruska njemačke kneževine. Države se mogu razjediniti, raspasti, rasrijepiti, kao Jugoslavija, SSSR i Čehoslovačka, iako mnogi tvrde da su to bile umjetne države. Zemlje i civilizacije mogu pretrpjeti promjene iz kojih nastaju novi narodi, kao što se to dogodilo u Irskoj sa Sv. Patrickom i u Arabiji s Muhamedom. Može se dogoditi i to da se civilizacije prestanu razmnožavati i da ih preplave doseljenici *ravnodušni prema njihovoj kulturi* (kurziv aut.). Patrick J. Buchanan, isto, str. 247.

³⁹ O tome Patrick J. Buchanan, u svoj knjizi *Smrt Zapada*, piše: "Krah moralnog poretka - Sto ljudi drže dobrim a što lošim, može se bolje utvrditi po načinu kako žive, nego po njihovim odgovorima na pitanja raznih anketa. Stare moralne vrijednosti umiru. Već pedesetih godina - rastava braka bila je sablazan, nevjenčano je živjela samo 'bijela fukara', pobačaj je izazivao gnušanje, a homoseksualizam je bio 'ljubav koja svoje ime ne izgovara'. Danas polovica brakova završava razvodom, život se sastoji od 'odnosa', a 'ljubav koja svoje ime ne izgovara' ne zatvara usta. Krah braka i bračne plodnosti, kaže belgijski demograf Ron Lesthaeghe, rezultat je krajnjeg odmicanja zapadnog svjetonazora od kršćanskih vrijednosti - žrtve, altruizma, svetosti braka - u smjeru militantnog 'svjetovnog individualizma', usredotočena na vlastite potrebe.

Kao što je, na obilježavanju desete obljetnice Nacionalnog udruženja novinarka-lezbijki i novinara homoseksualaca, rekao Richard Berke, dopisnik *Timesa* za unutarnju politiku: "Tri četvrtine ljudi koji odlučuju što ide na naslovnu stranicu (*Timesa*) čine 'ne baš prikriveni' homoseksualci". Usp. Patrick J. Buchanan, isto, str. 54.

Zamaskirana geopolitika u raznim filozofskim školama i prevratničkim praktičnim izvedbama na početku 21. stoljeća dovela je do stanja u kojemu 'transnacionalna horizontalnost', tj. umreženost svega i svačega s neviđenom strašću juriša na 'nacionalnu vertikalnost'. Država-nacija sve više uzmiče, pa to daje krila 'transnacionalnoj horizontalnosti' da političkom moći, uz pomoć 'meke sile', znatno modificira tradicionalnu kulturu i tradicionalne vrjednote gotovo do neprepoznatljivosti. Danas se više ne govori o kulturi naroda pa ni civilizacija, nego je na djelu 'kultura svijeta', 'industrijska kultura' ili 'urbana subkultura'⁴⁰. 'Hijerarhija urotnika' u posljednjih dvjesto dvadeset sedam godina, jurišanjem na Katoličku i Pravoslavnu crkvu i rušenjem monarhija kao središnjih institucija elaboriranja kulture i njezina propagiranja u društvu, uspjela je kulturu kršćanstva zamijeniti kulturom 'novoga svijeta'. Ova nova kultura, istrgnuta i odvojena od povijesnih korijena, a time i tradicije, postala je sužanj slobode izbora i ponašanja. Najveća robinja potrošačkoga društva. Svodeći kulturu na razuzdanu zabavu i konceptualno izivljavanje, urotnici su 'tradicionalne čimbenike društvenog jedinstva' uspjeli zamijeniti onim što japanski antropolog Umesao Tadao naziva 'autogeničnim sukcesijama'. U kontekstu ove antikulturalne 'samosvojne ostavštine', zamaskirana geopolitika kreira nasilnu supsidijarnost, koja se iskazuje samo kao projekcija moći i koja generira novi tip labirinskog društva, u kojemu vladaju mračne kino dvorane, zastrašujuće neartikulirano blještavilo reklama, dimom, alkoholom i drogom zagađen zrak disko klubova te nasiljem i trivijalnošću zatrovani televizijski programi.⁴¹ Taj labirintski model nove geopolitike suvremenoga društva osvaja cijeli svijet, stvarajući kod ljudi lažan osjećaj

⁴⁰ Subkultura znači podzemni azil u koji su se mladi ljudi sklonili od svijeta i nedostatka ljubavi u njemu. Našli su umjetnički oblik za svoj očaj i našli su prijatelje u svojim demonima. Čini im se da stalno gledaju lice ništavila i da je u tome snaga njihove pobune protiv svijeta. Njihova kultura je kultura dezavuiranja i prezira tradicionalnih vrjednota jer ih nisu naučili procjenjivati kao vrednote po sebi koje treba oživjeti, nego u neuspjehu njihovih očeva. Sinovi su prestali poštivati očeve, drže ih nedostojnima, ali im više nije ni važno poštuju li ih ili ne poštuju. Niti su im više važni očevi. Usp. Zoran Vukman, *Propast svijeta ili novo doba poganstva*, Predgovor, Verbum, Split, 2000., str. 119.

⁴¹ 'Samosvojnu ostavštinu' *gospodara kaosa* Zoran Vukman vidi kao: "Nihilizam i egoizam bez ikakve namjere, što obilježavaju ovo stoljeće, došli su do svog vrhunca koji ujedno znači najdublji pad za čovjeka opijenog njima. Danas poslije kraha te opcije, koja čovjeka nije uspjela, kao što je nastojala, staviti na pijedestal umjesto Boga, nego ga

jednakosti. Budući da nijedan geopolitički model ne može potpuno trijumfirati, pa nije izgubljena nada da je, možda, svijet 'transnacionalne horizontalnosti' posrednička dionica u evoluciji društva prije posljednje faze koju je "vidjelac s Patmosa" navijestio kao vrijeme u kojemu 'smrti više ne će biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više ne će biti jer - prijašnje uminu'.⁴²

3. Geopolitičke konstante i okviri

Nova geopolitika, dakle, zaogrnutu u ruho filozofije, omogućava 'hijerarhiji urotnika' daje prikazuju kao mirotvornu, humanističku pa i znanstvenu, kako bi se njezina oslobođena potencijalna moć mogla nemilice sručiti na 'predrasude' koje tobože proizvodi tradicionalna filozofija povijesti utemeljena na teološkim ili racionalnim dogmama. Ovakvim pristupom 'nova geopolitika' otvorila je put univerzalizmu⁴³ i unilaterizmu, a oni, pak, vode u suvremeni totalitarizam očitovan u moralnom i kulturnom relativizmu, ali i u relativizmu prostora i povijesnih događaja koji su se na njemu događali. Slijed navedenih 'izama' neizbježno vodi u reinterpretaciju povijesti i događaja kako bi se tzv. 'narode bez povijesti' lakše, gotovo bez otpora, podvrgnulo linearnom i progresističkom poretku.

Nametnuvši medijskim nasiljem i 'znanstvenom nužnošću' pravo na promjene i izmjene pogrešnog' u povijesti, *gospodari kaosa* na taj način totalitariziraju i samu povijest, u kojoj više ne postoji jedna istina, nego onoliko i onakvih 'istina' koliko i kakvih im je potrebno kako bi opravdavali unaprijed planirane upravljane krize i (ili) preventivne

naprotiv, sunovratila u ponor animalnosti, on je u svojoj ojađenosti i frustriranosti pozvan birati između Boga i ništavila. Još se uvijek sve prisutnim konzumizmom i moćnom industrijom zabave nastoji prikriti ta nužnost i radikalnost izbora, ali i danas sve očitija suprotstavljenost i nepomirljivost dviju kultura: one nihilističko-poganske koju Papa naziva kulturom smrti i kršćanske kulture Ljubavi. Usp. Zoran Vukman, *Predgovor*, isti, str. 5.

⁴² (Otk21, 4), Jeruzalemska Biblija, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1996., str. 1777.

⁴³ O zamkama univerzalizma vidi Davor Domazet-Lošo, isto, str. 509. - 511.

i. ilove, u kojima oni, i kada gube, ne mogu izgubiti." Zato nije nimalo slučajno da je veliki francuski pisac Honore de Balzac (1799. - 1850.) jednom prigodom napisao: "Postoje dvije vrste svjetske povijesti: jedna službena, lažljiva, namijenjena pouci u školi; druga je tajna povijest koja skriva prave uzroke događaja".⁴⁵

Dakle, na raspolaganju upraviteljima nadziranog nereda uvijek je reinterpretacija kojom, kad god požele, mogu od agresora učiniti žrtvu, od žrtve agresora, od nasilnika dobrotvora, od progonjenog krivca, od uzurpatora dobročinitelja, od trovača ljudskih duša humanista i tako unedogled, sve dok odraz o događaju (ima) ne poprimi jednu 'apsolutnost' koja je njima po mjeri. Oni bez srama i stida povijesnu istinu inverznim postupkom svode na pitanje moći. Uviđajući tu anomaliju ili namjeru, Nikolaj Berdjajev napisat će da je "povijest bila čovjekova sudbina, ali sudbina čovjeka nikad nije bila zanimljiva povijesti".⁴⁶ I zato više ne postoji jedna povijesna istina, primjerice, o Cezaru i o Rubikonu, nego postoji niz istina o toj epizodi povijesti, ovisi o tome tko je kako i za čiji račun tumači. Za 'hijerarhiju urotnika' i njihove hrvatske janjičare tipa raznih goldsteina, pusica, budaka, šibera, tantalovića, utaborenih na Filozofskom ili Fakultetu političkih znanosti, nije istina daje Domovinski rat obrambeni, nego je 'dogovoreni i osvajački', a *Oluja* nije legitimna i legalna osloboditeljska operacija, nego je operacija 'etničkog čišćenja'. U hrvatskome obrambenom Domovinskom ratu bilo je samo tri stotine civilnih žrtava na suprotnoj strani. Unatoč toj činjenici, za njih hrvatski obrambeni Domovinski rat nije *najčistiji rat* u posljednjih stotinu godina. Oni zločinačku i terorističku strategiju srpskoga agresora u tome ratu izjednačuju s hrvatskom strategijom nužne obrane i opstanka hrvatskoga naroda.

Unatoč svemu, i geopolitici i filozofiji, ali i inverziji i moći imperativ istine je nužan, ne zbog povijesti, nego zbog budućnosti. Današnje,

⁴⁴ Historiografija pobjednika sve je podijelila na 'dobro' ili 'zlo', 'korektno' ili 'neko-rektno'. Tek poslije pada željezne zavjese povjesničarima su bili dostupni dokumenti i biografije žrtava. Oni su potvrdili "da su oba totalitarna sustava - nacionalni socijalizam i komunizam - bili zločinački." Ministrica vanjskih polova baltičke republike Letonije Sandra Kalniete rekla je nešto što je podsjetilo na riječi Pape iz Poljske: "I gubitnici moraju pisati povijest, jer ova povijest zaslužuje čvrsto mjesto u cjelokupnoj povijesti kontinenta". Usp. Carl Gustav Strohm, *Globalizacija i identitet*, isto, str. 80. - 81.

⁴⁵ Usp: R. Czernin, *Das Ende des Tabus*, str. 11. i Nikola Mate Roščić, isto, str. 118.

⁴⁶ Usp. Nikolaj Berdjajev, *Duhirealnost*, Harkov, 2006., str. 160.

uz pomoć medija ustoličene bezbrojne 'istine', a s njima i brojni mali i veliki 'gospodari neba i zemlje', ostaju nemoćni pred jednom i vječnom i neprolaznom istinom - onom golgotskom.

Države-nacije, carstva i mondijaliteti

Svaku geopolitiku pokreće ista vrsta goriva, a to je - interes. Zato nema dobrih ni loših geopolitika, nego ima ostvarenih ili neostvarenih interesa. Ekspanzionistički interesi uvijek su u pomoć pozivali moć, najčešće vojnu. Njome su silnici osvajali prostore, ali su narode pokorili tek onda kada su njihove uništene bogove (religiju) uspjeli zamijeniti svojima, a umjesto njihove razorene, nametnuti nekakav surogat vlastite kulture. Poslije toga više nije bilo zapreka da projicirana moć nastavi svoj hod prema imperiju (carstvu). Današnjim graditeljima novoga svjetskoga poretka ili novoga globalnoga carstva dobro je znan međuodnos interesa i moći, ali im je još poznatije da za osvajanje treba sila, štoviše velesila, i našli su je u Sjedinjenim Američkim Državama i u Europskoj, uniji kao 'drugoj zvijeri', a za pokoravanje ustoličili su newageovski surogat, u kojemu se, po njima, sve religije slažu.⁴⁷ Imperijalni geopolitički dominantni hegemon s početka 21.

⁴⁷ Bilo bi više nego netočno misliti daje plan o stvaranju neke sveopće svesvjetske religije, zajedničke religije, panreligije, nastao tek u naše vrijeme. Naprotiv, povijesno gledano, to je zamisao koja se u različitim oblicima pojavljuje u našem zapadnom (kršćanskom) okruženju već bar tri stoljeća. Ne može se ne zamijetiti da se takve ideje javljaju učestalije poslije "zapadnog raskola", to jest poslije anglikanskog (1534.) i protestantskog (1517.) odnosno (1529.) kidanja veza s Rimom, odnosno otpada od zajedništva s Rimokatoličkom crkvom. Razdoblja i procesi vezani uz teološko-filozofske i svjetonazorne programe poznate pod nazivima deizma, iluminizma, racionalizma, pozitivizma, ateizma kao da su bili kolijevka i okrilje za takve ideje i planove.

Povijesno gledano, ishodište i uporište govora i programa o stvaranju sveopće, univerzalne religije, nalazi se u slobodnozidarskim "Starim dužnostima" (Old Charges) ili "Andersonovim Konstitucijama", koje su godine 1723. (a 1723. po masonskoj brojidbi godina!) objavljene u Londonu pod punim naslovom *The Constitutions of the Free-Masons containing the History, Charges, Regulations ect. Of that most Ancient and Right Worshipful Fraternity*. To je danas temeljno pravilo i obvezujući dokument tzv. Spekulativne masonerije osnovane 24. lipnja 1717. u Londonu. Ta "Pravila", odnosno "Konstitucije" sastavili su anglikanski svećenik i teolog francuskog podrijetla Jean-Theophile Desaguliers (1683. - 1744.), odnosno propovjednik škotskih prezbiterijanaca James Anderson (1680. - 1739.) Nikola Mate Roščić, *Nova religija globalizma, ogled o naumu stvaranja nove univerzalne religije*, Zagreb, 2003., str. 51.

stoljeća, oblikovan u dvije supernacionalne političko-prostorne konstitucije, koje se zovu Sjedinjene Američke Države i Europska unija, 'hijerarhija urotnika' pokrenula je znatno ranije.⁴⁸

Već u 19. stoljeću 'hijerarhijski urotnici' usmjerili su Sjedinjene Američke Države prema imperijalnom statusu osvajanjem Zapada 1853. od Atlantika do Pacifika, kupnjom Aljaske od Rusije 1867., aneksijom Havaja 1898. te pripojenjem Portorika iste godine i preuzimanjem nadzora nad Kubom. Poslije toga, 1903., pomažu izgradnju Panamskoga kanala, vojno interveniraju u Saint-Domingueu, Nikaragvi i Haitiju, a Meksički zaljev i Karipsko more postaju američka jezera. Tu se ne staje, jer nema imperija u svjetskim razmjerima, pa se anektiranja na Pacifiku nastavljaju, od Midwaya 1867. do Djevičanskih otoka 1917. godine. To Sjedinjenim Američkim Državama omogućava nadzor morskih puteva prema Filipinima, koji su od 1898. pod njihovim protektoratom. No, ono što je Sjedinjene Američke Države uzvisilo u vodeću silu liberalnoga Zapada, a što je i bio temeljni cilj 'hijerarhije urotnika', jest intervencija na europskome tlu tijekom Prvoga i Drugoga svjetskoga rata, naslijedivši Britansko Carstvo u dominaciji nad svijetom, dok im je raspad Sovjetskog Saveza iz 90-tih godina prošloga stoljeća omogućio političko-vojnu supremaciju u okviru unipolarnog svijeta.⁴⁹

Stavivši zapadnoeuropski prostor i oceanska prostranstva pod svoje gospodstvo, iako predstavljaju 5 posto svjetskog pučanstva, Sjedinjene Američke Države stekle su mogućnost prisvojiti i uživati 25 posto prirodnih bogatstava planeta. Osim toga, ta zemlja stvara 33% svjetskog društvenog bruto proizvoda, a čak 80% proizvodnje filmova i glazbe. Dok u toj zemlji društveni bruto proizvod posljednjih godina raste po stopi od oko 2%, u Europi stagnira, a u Japanu opada. Njemačka bilježi nezaposlenost od 10%. Sjedinjene Američke Države izdvajaju za vojne

⁴⁸ Mirko Kučić drži daje taj proces počeo početkom druge polovice 20. stoljeća i zato piše: Kako je globalizacijska kočija sa svojim četveropregom (WTO, NATO, MMF i Svjetska banka) uspjela ovladati svijetom? Proces globalizacije nije krenuo u posljednjem desetljeću dvadesetog stoljeća. Procesu su počeli mnogo ranije, još u vrijeme kada je pokret nesvrstanih bio na vrhuncu, a istočni blok protuteža zapadnom kapitalizmu. Već tada su mudre glave zapada postavile načela "kako ovladati svijetom", kako ovladati resursima, radilo se o bakru (Čile 1971.) ili o nafti (Irak 2003.) Usp. Miro Kučić, *Kako ovladati Svijetom?*, Slobodna Dalmacija, 24. travnja 2004.

⁴⁹ Usp. Jure Vujić, isto, str. 72. - 73.

i znanstvene potrebe i za razvoj tehnologija, što je opet ti povezano s vojnom industrijom, čak 40% svoga proračuna. Ulaganja u vojsku, ij. u rat, jesu ulaganja u razvitak, u tržišnu dominaciju, u profit, i to posredno i neposredno. Razvijeni prodaju svake minute 5 milijuna dolara siromašnima za lokalne ratove, a u raketni kišobran nad Europom, koji ne treba nikome osim američkoj vojnoj industriji, namjerava se uložiti 100 milijarda dolara, a samo Izraelu godišnje Sjedinjene Američke Države isporuču oružja u vrijednosti od 3 milijarde dolara.⁵⁰ Konstituirajući NAFTA-u (North American Free Trade Agreement) 1992., s Kanadom i Meksikom, Sjedinjene Američke Države izgrađuju teritorijalnog diva od 21 milijuna km², novi 'heartland' svijeta, s golemim energetskim i ljudskim potencijalima. Također nadziru zračni i pomorski prostor, što im omogućuje brzu intervenciju sa ili bez suglasnosti UN-a. Naravno da ih sve to čini vodećom svjetskom velesilom.

No, dugoročni plan 'hijerarhije urotnika' ne predviđa samo gospodarsku okupaciju, nego i kulturnu supremaciju. Poslije pohoda vojnika i ekonomista, Sjedinjene Američke Države uspjele su organizirati svjetsku trgovinu tako da je njihov kapitalistički liberalni sustav postao prevladavajućim svugdje, pa je na dnevni red došla ideološka batina u obliku američkog načina života, tako da 'American way of life', na početku 21. stoljeća, dopire do svakoga kutka 'globalnoga sela' (McLuhan). Ako danas Amerikom prevladava religija koja utjelovljuje mnoga vjerovanja komunista, masona, pokreta Novog doba, koju je Ralph Epperson nazvao 'humanističkom religijom'⁵¹, onda ona, slijedom logike imperijalne moći, mora 'ognjem i mačem' biti nametnuta cijelome svijetu.⁵²

⁵⁰ Usp. Josip Jović, *Globalizacija i identitet, Božanstvo novog monoteizma*, UHIP, Zagreb, 2004., str. 70.

⁵¹ Usp. Ralph Epperson, *Novi svjetski poredak*, Zagreb, 1997., str. 197.

⁵² Novi kulturni sustav najčešće se zove *New Age*, ili *Novo doba*, koji nigdje nije konzistentno ni javno elaboriran, ali se svejedno snažno prakticira. Građanin svijeta, član velike svjetske zajednice, univerzalnog bratstva, to je ta opojna parola dana, koja iznova zavodi milijune. Jedan narod, jedna vjera, jedan um, jedan jezik. Božanstvo novoga monoteizma jest profit. Kultura je sredstvo širenja političke i gospodarske moći te je i sama podređena tome božanstvu. Masovna kultura neodoljivo privlači mlade generacije. Načela novoga svijeta jesu užitak, strast, hedonizam i animalizam. Slobodno poduzetništvo, slobodni pojedinci, ljudska prava, demokracija, mir i sigurnost jesu

U toj novoj 'duhovnosti bez religije', kao što to nalaže 'Humanistički manifest', sve vjere svijeta moraju se, ili će na to biti prisiljene, uskladiti s novim uvjetima koji su stvorili 'golem napredak znanja i iskustva'.⁵³ Na ruševinama stare, prema zamisli i planu 'hijerarhije urotnika', nova bi religija predstavljala 'sintezu i dinamičnu snagu današnjice'.⁵⁴ Ta 'humanistička' religija, dakle, trebala bi zamijeniti tradicionalnu judaističku i kršćansku, ali i islamsku vjeru.⁵⁵ Opet i nanovo humanizam bez Boga. Što to tjera 'hijerarhiju urotnika', nakon što su se njihovi prijašnji 'humanizmi' razbili u vrtlogu revolucionarne pobune i bijesa od jakobinaca do nacista i boljševika, i pretvorili se u najgori 'antihumanizam', koji se očitovao u svojoj 'stravi i užasu' mračnoga 20. stoljeća, 'stoljeću rata', kako ga je nazvao F. William Engdahl? Ništa drugo ne može biti nego njihova odanost 'Knezu ovoga svijeta' koji stoluje u novoj 'kuli babilonskoj'. Njima ništa ne znači što su ideali helenskoga humanizma (istina, dobrota i ljepota), simbolično izrečeni kategorijom "Kalokagatiha", ideal dosega kršćanskoga dostojanstva čovjeka, "De dignitate hominis"⁵⁶, nečasno i nehumano završili na francuskim barikadama, boljševičkim gulazima i nacističkim konclogorima⁵⁷, nego s još većom strašću 'robotiziranog čovjeka' 21. stoljeća žele

zgodni izgovori za surovu kulturu potrošačke manipulacije u kojoj nema mjesta solidarnosti ni dobroti. Usp. Josip Jović, isto, str. 65. - 66.

⁵³ Na tome tragu opravdano je govoriti o "neopoganskoj religiji", odnosno "antireligiji", koja se skriva pod tako privlačnim imenom. Jedna mlada hrvatska novinarka svoja istraživanja sažeto ovako iznosi: "U novije vrijeme se i u hrvatskom društvu sve snažnije širi, na Zapadu već posve prihvaćena, najava nove renesanse (i humanizma), u koju su uključeni mnogi intelektualci i poznate osobe javnog života (glumci, umjetnici, pjevači i drugi), vjerujući da će takav napredak ostvariti jedinstveni humani svijet, u kojem ne će biti ratova. No, da bi se ta utopija ostvarila potrebno je novom dobu koje dolazi erom Vodenjaka uvesti novi svjetski poredak, u kojem će svijet voditi jedna svjetska vlast te biti inaugurirana jedna svjetska religija kao mješavina raznih vjerovanja, u kojoj svatko može naći ono što ga može zadovoljiti, a jasno definirane mnogoljudne religije poput kršćanstva, islama, židovstva pa i izvornog hinduizma i budizma, trebaju nestati s pozornice jer su one uzročnici sukoba i ratova". Usp. Viktorija Kren, *Novo poganstvo kao alternativni način religioznosti nezadovoljnih kršćana*, diplomski rad na Katehetskom Institutu KBF, Zagreb, 2001., str. 46., prema Nikoli Mati Roščiću, isto, str. 103 - 104.

⁵⁴ Usp. Ralph Epperson, *Nevidljiva ruka*, Kastav - Cipetić, Zagreb 2002., str. 199.

⁵⁵ Usp. Ralph Epperson, isto, str. 426.

⁵⁶ Usp. David J. Jordan, *Politika i droga*, X. poglavlje: *kulturološki temelji modernog konzumiranja droge*, str. 231 - 258., prema Nikoli Mati Roščiću, isti, str. 105 - 107.

⁵⁷ Valja to spomenuti u ovome kontekstu da se istakne kako je humanizam povijesno i idejno iznjedren u krilu kršćanstva i Katoličke crkve. To je filozofski i teološki

poživinčiti i sotonizirati te ga kao lakvog, u razuzdanoj srasivenosli i pomamnom bijesu, učiniti neizlječivim ovisnikom potrošačkoga mentaliteta.

Planski, nakon stoje ovladala geopolitikom, filozofijom, poviješću i kulturom, a na putu je to učiniti i s religijom, 'hijerarhija urotnika' ukoračila je u posljednju fazu koncepta mondijaliteta, kojim se politički hegemonikon na svjetskoj-planetarnoj razini nastoji dovesti do 'apsolutne imperijalnosti'. Koncept se odnosi na ovladavanje posebnim strateškim mjestima, tzv. *geostrateškim gravitacijskim stožernim točkama*, od odabranih i privilegiranih (vele)sila. Te gravitacijske stožerne točke omogućuju političkoj (vele)sili koja ih nadzire diskrecijsko pravo i moć nad ostalim silama glede kriterija prijatelj-neprijatelj. To su mjesta poput Golana za Siriju i Izrael, prolazi Ormuz za Iran, kanali poput Korinskoga za Grčku, Rt Dobre nade, Gibraltar, Sueski kanal, Bospor, Aden, Drakeov tjesnac, Panamski kanal, Tibet, te prolazi jugoistočne Azije koji omogućuju prijelaz od Pacifika do Indijanskoga oceana. (Vele)sile koje su u mogućnosti nadzirati većinu tih mjesta 'mondijaliteta' imaju pristup statusu globalnoga hegemonika.⁵⁸ Nekada je to bila privilegija Britanskoga Carstva, dok 'hijerarhija urotnika' nije donijela odluku da primat preuzmu Sjedinjene Američke Države, koje su poslije raspada Sovjetskog Saveza 1991. to uistinu i postale.

humanizam, a njega prate mnogi oblici humanosti i humaniteta, kršćanskoga čovjekoljublja i dobrotvorstva. No, slijedeći povijesni i filozofski razvoj humanizma, opažamo da od 18. do 20. stoljeća nastupaju velike cenzure. To je zanimljiv proces na tragu filozofije, kao i na tragu društveno-političkih zbivanja, u kojima se događala preobrazba poimanja i življenja humanizma. Taj se razvoj može pratiti po ključu filozofske interpretacije: racionalizam, idealizam, marksizam, ateizam, evolucionizam, nihilizam, egzistencijalizam, strukturalizam, itd. Humanizam se postupno lišavao svoje kršćanske mat(r)ice, te posebno po Feuerbachu, Hegelu, Marxu, Darvinu, Nietzscheu i Sartru dosegnuo svoj sunovrat i urušavanje u postupnom traganju za autonomijom i oslobađanjem od transcendentalnog ishodišta i uporišta, čovjek je završio u stravičnoj spodobi titanskog "Übermenscha" koji provodi svoj "rasni" (Hitler) ili "klasni" (Staljin) humanizam u logorima, klaonicama, plinskim komorama, spalionicama, "gulazima" i najrazličitijim ubijanjima. Usp. Nikola Mate Roščić, isto, str. 105. - 106

⁵⁸ U povijesti je to bio slučaj s Rimom, s Perzijom u vrijeme kralja Darija i s Njemačkom do 1648. i Westphalskoga dogovora.

Preventivna diplomacija i psihološko ratovanje

U ostvarivanju geopolitičkih ciljeva svaka država, a poglavito svaka (vele)sila, osim vojne sile, skupno ili zamjenski rabi različita sredstva diplomatske ili informacijsko-obavještajne naravi. Diplomatska sredstva moguće je prikazati kao subordiniranu mrežu službenih i neslužbenih saveza, koji u postupcima mogu biti stabilni, nestabilni ili evolutivni, za razliku od prioriteta koji su promjenljivi unutar vremena i strukture. Samo je po sebi razumljivo da takvi savezi mogu biti iznova preustrojeni i hijerarhizirani ovisno o razvoju regionalne ili međunarodne situacije. Iza svakoga saveza stoji interes. A u njegovoj ne baš prikrivenoj pozadini jest namjera podjarmljivanja ili pljačkanja drugog ili drugih. Potreba obrane od drugog saveza samo je rijetka pojava. Kako bi se savezu dao legalan pravni okvir i kako bi interesi toga saveza poprimili konvergentnost, on je često popraćen posebnim ugovorom.

Ambicije onih koji stupaju u savez mogu biti i jesu različite prirode, ali unatoč tome njihova obilježja ukazuju da je riječ o osvajačkim savezima, poput Antikominternovskog saveza iz 1935., ili Balkanske koalicije iz 1912., o defenzivnim savezima poput Svete alijanse iz 19. stoljeća ili saveza triju careva usmjerenog protiv revolucionarnih pokreta iz 1815., zatim o savezima za okruživanje, odnosno, protuokruživanje, kao što su NATO i njegovi klonirani oblici CENTO, OTASE i ANZUS ili njegov antipod Varšavski ugovor, kao i nekadašnja Mala Antanta. Na geopolitičkoj karti svijeta sve je više tzv. stabilizacijskih saveza koji održavaju *status quo*. To su ugovori koji 'objedinjuju' regionalne organizacije poput Zajedničkog europskog tržišta, Sjevernog vijeća skandinavskih zemalja, Baltičke antante i si. Takvi su savezi bilateralne ili multilateralne naravi, ali oni mogu biti uzročnici instrumentaliziranja nacionalnih, etničkih ili vjerskih pitanja i napetosti.

Prijelaz ambicije neke države ili saveza u ostvarivanje geopolitičkih ciljeva nekada je bio određen političkom odlukom o uporabi vojne sile. Od kraja 20. stoljeća vojna je sila samo dio širokog spektra političke, diplomatske i gospodarske logike i moći. Informativno-obavještajna sredstva i mediji ('meka sila') jesu odraz nove protežnosti sučeljavanja na početku 21. stoljeća, a oni su u rukama moćnih i velikih. Sljedbenici latinske izreke *Quod licet homini, non licet bovi* nisu nikada bili oholiji ni

lakomiji nego što su danas, na početku trećega tisućljeća. I a moć, n koju su uključene sve informalivno-obavještajne i medijske strukture moćnih, ustrojava i preustrojava sredstva prema kojima neka (vele)sila i njezini *od hoc* partneri mogu zakulisno, posredstvom unutarnjih kanala, utjecati na politiku druge zemlje u smjeru potpunog podređivanja te zemlje vlastitim interesa. Oblici uporabe informativno-obavještajnih sredstava, a osobito 'meke sile', očituju se u potpori, održavanju i financiranju subverzivnih snaga s 'dječjim licem' na teritoriju, točnije rečeno u institucijama napadnute zemlje kao podloge i postroja za strategiju implozije, induciranog sukoba i za manipulacije unutarnjim neredima i neravnotežama u geopolitičke svrhe.⁵⁹

Instrumentalizirani hrvatski i bosanski Srbi, mudžahedini i talibani, Kurdi, suniti i šijiti, ali i komunistički 'demokratski' preobraćenici, kao i narančasti prevratnici, jesu egzaktni primjeri te nove strategije nastupanja. Oni su samo klonovi, unatoč različitosti pobuda i vanjskom iskazu, koji za interese 'hijerarhije urotnika' proizvode inducirane krize i održavaju nadzirani nered. Kada postanu smetnjom ili kada se potroše, bez milosti bivaju zamijenjeni ili uklonjeni. Diplomacija je u tome nezaobilazna snaga. Ona je, kao nužno oružje *gospodara kaosa*, tijekom stoljeća evoluirala od 'tajne diplomacije' prema 'otvorenoj diplomaciji'. No, 'otvorenost' je samo zamka za lakše i bezbolnije ostvarivanje prikrivenih interesa. I dalje je ostala i prisilna i neizravna. Primjerice, diplomacija unutar institucija Europske unije nastoji nametnuti i provoditi razne diktate u okviru različitih područja kako bi države poput Hrvatske u tzv. prilagođavanju, ostale bez zemlje, obale, otoka, šuma, rudnog bogatstva, plodnog zemljišta, elektroprivrede i vodoprivrede.⁶⁰ Diplomacija 'otvorenosti' iskazuje se i kao 'kreditna' i 'javna' diplomacija. Prva ima zadaću porobljavanja, tj. osvajanja tržišta i relati-

⁵⁹ Od brojnih klasičnih primjera može se navesti podupiranje ustanaka arapskoga pučanstva od Velike Britanije protiv Osmanskoga Carstva, s poznatom ulogom Lavrenca od Arabije. Ili, nedavno, New Delhi, koji optužuje Pakistan za podupiranje Sika, dok Pakistan, s druge strane, predbacuje Indiji potporu pokretima otpora u južnim regijama Sindua.

⁶⁰ O tome fenomenu glavni urednik *Glasa Koncila* Ivan Miklenić, u uvodnome komentaru od 10. rujna 2006., piše: "Prosječan hrvatski građanin ne može doći do jasnoće što se stvarno događa u nastojanjima i uvjetovanjima glede pristupa Republike Hrvatske Europskoj uniji. Kad bi postojala ta realna jasnoća, to bi značilo za sve hrvatske građane

viziranja prostora i državnih granica, a druga promidžbeno-medijskim aktivnostima nastoji ovladati javnim mišljenjem i po potrebi pripremiti 'teren' za preventivno djelovanje.

U unipolarnom postblokovskom razdoblju inducirane krize i nadzirani nered postali su nadomjesti za klasični simetrični oblik rata.⁶¹ U novome obliku rata, u kojemu rat *nije rat*, a *mir nije mir*, i diplomacija je morala doživjeti promjene. Operacije 'očuvanja mira', kao slog vojne i diplomatske sastavnice, postale su prevladavajućim oblikom nastupanja moćnih u tzv. regionalnim krizama. U tome su kontekstu nastale diplomatsko-vojne operacije pomoću kojih se, za razliku od klasičnog simetričnog rata, jasne ciljeve preoblikuje u nejasne i prikriverne.⁶² Na samome konceptualnom planu, operacije za 'očuvanja mira', da bi dobile legitimitet i da bi se odagnala svaka sumnja o njihovim prikrivenim namjerama, poprimile su multinacionalni oblik, koji podrazumijeva angažiranje UN-a i OESS-a.⁶³ Početni oblici operacija 'očuvanja mira' promijenjeni su kako bi se, jačim vojnim djelovanjem, utjecalo na lokalnu političku okolinu, olakšalo diplomatsko nastupanje

jer bi ipak nekako mogli nazirati svoju budućnost, a bez te jasnoće raste tjeskoba. Naime, sve je očitije da vlasti i političke elite bez obzira na stranačku pripadnost ili ne će, ili ne znaju ili ne smiju razvijati postojeće hrvatske potencijale u gospodarstvu pa se nezaposlenost ne smanjuje, umirovljenicima, posebno novima, sve je teže, nastavlja se izumiranje pučanstva i depopulacija ionako prelabo nastanjenih seoskih područja, stranci sve više kupuju nekretnine preko fiktivnih ili samo za to registriranih tvrtki ne plaćaju ni pripadajući porez državi... a pozornost javnosti sustavno se svim sredstvima, osobito medijima, odvraća od tihi sličnih gorućih pitanja."

⁶¹ Kategorije u kojima se kreće nadzirani nered jesu: (1) pružanje potpore postojećoj vladi ili njezinim protivnicima, (2) borba protiv terorizma, (3) operacije očuvanja mira, (4) mirnodopske operacije. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Hrvatska i veliko ratište*, Udruga Sv. Jurja, Zagreb, 2002., str. 286.

⁶² Army Field Manuala, 100-23 iz 1994. definirao je 'peace operations', i one se odnose na operacije koje nastoje 'kreirati i održavati nužne uvjete za nastanak mira' (*for peace to flourish*) i obuhvaćaju tri tipa aktivnosti: *Support to diplomacy*, uključujući (*peace-making, peacebuilding i preventive diplomacy*), *peacekeeping* akcije i *peace enforcement*. Ilustracije 'peace operations' jesu operacije UNITAF u Somaliji iz 1992., operacija "Restore Democracy" i "Uphold Democracy" na Haitiju iz 1994. i 1998., operacija UNPROFOR i sve njezine izvedenice na području bivše Jugoslavije od 1992., koja još nije okončana, do najnovije operacije u Libanonu 2006.

⁶³ Ujedinjene narode (pa tako i OESS, nap. aut.) John Coleman vidi kao represivnu organizaciju u rukama 'hijerarhije urotnika' -*gospodara kaosa* i to obrazlaže ovako: "Kritičko ispitivanje Povelje Ujedinjenih naroda pokazuje da se ona vrlo malo razlikuje od Komunističkog manifesta iz 1948., čija se cjelovita, nepromijenjena verzija nalazi u Britanske muzeju, koji je, navodno, uradak Karla Marxa (Mordekaja Levija) i Fridri-

i sprječavale aktivnosti lokalnih etničkih ili nacionalnih snaga." Naimе, pokazalo se da upravljane krize nose u sebi nepredvidive događaje, koje je ponekad teško nadzirati i koje nije moguće riješiti ograničenim mandatom tzv. stabilizacijskih snaga, pa je to prisililo upravitelje nadziranog nereda na pronalaženje načina za represivniju uporabu vojne sile. Nastala je nova tipologija operacija 'očuvanja mira', koja je opisana u Field Manualu 100-5⁶⁵. U tome se priručniku govori o napadnim operacijama (*offensive operations*), o obrambenim operacijama (*defensive operations*), o stabilizirajućim operacijama (*stability operations*) i o podupirućim operacijama (*support operations*). Iz samih je naslova vidljivo da su *gospodari kaosa* vrlo umješno izbjegli riječ rat, iako su svojim vojnim operacijama vratili klasične oblike djelovanja. U ovu vrstu operacija svakako ne pripada vojno nastupanje koje poneke regionalne sile pokreću u svrhu vojne 'mikroteatrizacije' kako bi simbolično pokazale demonstraciju sile i dokazale svoju vojno-političku prevlast u nekoj geopolitičkoj ključnoj zoni i tako preventivno preduhitrile potencijalni sukob ili bilo kakvo ugrožavanje njihovih interesa.

U simbiozi diplomatskih i vojnih operacija, psihološko ratovanje igra ključnu ulogu u propagandi i širenju dezinformacija koje demora-

cha Engelsa, a zapravo su ga napisali članovi Illuminata, društva koji je i danas vrlo aktivno preko svojih 13 najviših svećenika u Sjedinjenim Američkim Državama. Ujedinjeni narodi jesu tijelo za stvaranje rata. Cilj njihove borbe jest oduzeti moć zakonodavnome ogranku vlasti, gdje joj je mjesto, i tu moć staviti u ruke izvršne vlasti. Kao primjere uzmete Korejski i Zaljevski rat. U slučaju Zaljevskog rata ovlasti predsjedniku Bushu da krene u rat protiv Iraka dali su Ujedinjeni narodi, a ne američki Senat ni Zastupnički dom, i time mu omogućili primjenu 'diplomacije prijevarom', što mu je omogućilo da zaobiđe Ustavom utvrđenu proceduru objave rata. Predsjednik Truman jednako je nezakonito postupio u slučaju Korejskog rata". Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom, Izdajničko ponašanje britanske i američke Vlade*, DETECTA, Zagreb, 2005., str. 38.

⁶⁴ Ratovanje u četvrtoj dimenziji postalo je obilježje suvremenih vojnih doktrina. To novo načelo ratovanja u realnom vremenu, koje se iskazuje sintagmom 'otkrij, odlučiti, uništiti', postalo je svojina i diplomatskih operacija. Amerikanci su prvi testirali diplomatske operacije u realnom vremenu u upravljanoj krizi na prostoru bivše Jugoslavije, točnije, u Bosni i Hercegovini. Model tih operacija opisan je u prvome poglavlju *Gospodara kaosa*, pod naslovom 'Realno vrijeme u diplomatskim operacijama'. Na kraju te analize, kao zaključak, piše: "Informacija u realnom vremenu nakon 1996. i 'bosanske priče' postala je dostupna mnogim diplomatima (pregovaračima) diljem svijeta u njihovim operacijama 'održavanja mira'. Upravljanje krizama poprimilo je još više nevidljive i suptilnije metode." Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, str. 99.

⁶⁵ Novu tipologiju 'peace operations', kao i onu prethodnu, donosi *Army Field Manual*, pod oznakom 100-5.

li/itaju protivnika te stvaraju defetizam i paniku." Takvim se ratovanjem nastoji promijeniti odnos snaga, ne pomoću 'tvrde sile' nego utjecajem na javno mišljenje pomoću 'meke sile'. Korijene psihološkog ratovanja može se pronaći u dalekoj prošlosti. Ali, suvremeni napretci psiholoških znanosti - Pavlovljeva refleksologija, Freudova i lungova psihologija 'dubina', psihologija 'gomile' koju su elaborirali Tarde i Le Bon - omogućili su primjenu nove generacije utjecajnih znanstvenih tehnika. Ne treba zaboraviti daje primjena psihologije blisko povezana s manipulacijom i dezinformacijom. Zato se psihološkim ratovanjem nastoji djelovati na pojedinca ili kolektivitet aktiviranjem podsvjesnih nagona i latentne agresivnosti radi označavanja 'žrtvenog jarca' i 'dežurnog krivca'.

Danas nije teško opaziti, ako se ima vremena, da se mnogi narodi diljem svijeta nalaze na pragu progresivnog raspada, kao rezultat tihega rata koji *gospodari kaosa* vode pomoću psihološkog ratovanja. Poslije svakog upravljanog nereda narodi se odriču ne samo svojih vrijednota nego i svojega pravog bogatstva, radi obećanog još većeg bogatstva, ne znajući da je ono virtualno, dakle, nepostojeće. Stvarni kapital jesu ukupna dobra i znanje, a ne novac koji banke hipotekarnim kreditima dijele na sve strane. Kada se to čini, novac postaje sila koja uništava i podriva. Upravljana kriza i nadzirani nered jesu jedini način za "uravnoteženje" toga sustava - ubijanjem vjerovnika, ljudi koji su se odrekli pravih vrijednosti u zamjenu za napuhanu vrijednost novca. Paradigma takva oblika ratovanja jest Hrvatska. Njezina su dobra nedvojbena i znana - more, šume, plodna zemlja i, prije svega, pitka voda. Ta dobra, po naumu *gospodara kaosa*, moraju Hrvatima biti oduzeta. Poslije obrambenoga rata, zahvaljujući posttuđmanovskim političkim elitama, Hrvati su pretvoreni i u 'žrtvenog jarca' i u 'dežurnog krivca'. Istodobno ih se zadužuje do tolike razine da taj dug ne će moći vratiti ni slijedećih pet naraštaja, a proglašava ih se i genetskim zločincima koji nisu kadri

⁶⁶ Koncept psihološkog ratovanja implicira nestanak tradicionalne razlike između rata i mira, što se jasno očituje preko teze iznesene u priručniku bojnika Hermanna Frankea, objavljenog još 1936. pod naslovom «Geistiger Krieg», u kojemu autor posećuje veliku pozornost propagandi u mirnim vremenima, kojom se nastoji postići moralni poraz neprijatelja prije samoga ratovanja.

pružiti 'kolektivna jamstva' da 'zločinački pothvat' ne će ponoviti. Jedino jamstvo na koje Hrvati mogu računati, ako se ne dozovu pameti, jest to da će ih, nakon što im moćnici, uz pomoć domaćih poslušnika, oduzmu sva dobra i nakon što ih pretvore u 'beskućnike' i 'zločince', svatko moći gaziti, ustrijeliti ili naprosto zbrisati s lica zemlje, a da za to nitko ne će biti pozvan na odgovornost. Naprotiv, ideolozi upravljanoga nereda to će držati dobrim djelom.

Virtuozni psihološkog ratovanja⁶⁷, u službi 'hijerarhije urotnika', uz pomoć 'meke sile', dan i noć uvjeravaju svijet kako se krajnje i opasne i često rušilačke promjene događaju zato što se 'vremena mijenjaju', kao da se promjene, kao što napisa John Coleman, mogu događati bez neke sile koja te promjene iznuđuje. Za njega, urotnički se postroj sastoji se od golemog broja 'učitelja', 'profesora' i 'čelnih ljudi', čija jedina zadaća u životu jest obmanuti što više ljudi tako da misle kako se velike promjene 'jednostavno događaju' pa ih onda, naravno, jednostavno treba prihvatiti. U tu svrhu, nastavlja Coleman, ti 'čelni ljudi', ta avangarda provedbe 'društvenog programa' toga svojevrsnog *Komunističkog manifesta* lukavo primjenjuje metode Instituta Tavistock za ljudske odnose, poput 'unutarnjeg uvjetovanja smjera' i 'operacijskih istraživanja', kako bi pojedince i cijele narode navela na to da te promjene prihvate, i to, ni manje ni više, nego kao vlastite zamisli.⁶⁸

Dakle, dijalektika sukoba uobličena preventivnom diplomacijom i psihološkim ratovanjem na početku 21. stoljeća slogom čimbenika razdvajanja, *ad hoc* savezništava, pregovaranja, pritisaka, ucjena, blokada i sankcija, neprestano generira nered i nasilje u za to predviđenim i (ili) predodređenim geostrateškim područjima. Svi ti nadzirani neredi i upravljane krize predstavljeni su zbrkom stupnjevanih geopolitičkih zamisli, koje osciliraju između univerzalizma i relativizma s jedne te patnje, žrtve i stradanja za vlastiti identitet s druge strane. Razmišljajući o sudbini ovakvoga suvremenoga svijeta, Francuz Rene Guenon reći će: "Hoće li moderni svijet ići do kraja te fatalne nizbrdice...

⁶⁷ Najsofisticiranije tehnike psihološkog rata, od dezinformacije preko aktivnih i pasivnih akcija do intoksikacija i subverzije, opisane su u priručniku *'Psychological Warfare'* autora Daughertyja i Janovitzja, Baltimore, SAD, The John Hopkins Press, 1958.

⁶⁸ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 37.

Hi će se javiti neko novo poboljšanje prije nego se dospije do dna piovalije n koju je povučen. Zaustavljanje napola puta nemoguće je. Dakle, kataklizmom do totalne obnove. Nered i konfuzija vladaju u 'vim oblastima. Svaki trijumf može biti prividan i prolazan".⁶⁹ Nažalost, *gospodari kaosa* još uvijek tako ne misle.

Vode i geopolitička pohlepa

"Ratovi za vodu" počinju za dvadesetak godina, ustvrdio je početkom 2006. britanski ministar obrane John Reid i upozorio je na izgledne oružane sukobe među državama zbog nedostatne količine pitke vode.⁷⁰ Opravdanje za to našao je u globalnom zatopljenju, nerazvijenim sustavima navodnjavanja i dugotrajnim netrpeljivostima među pojedinim susjednim državama, a ne u planu 'hijerarhije urotnika'. Ne će okrutni 'ratovi za vodu', kako se slikovito izrazio britanski ministar, koji će buknuti u sljedećih desetak godina, biti prouzročeni agresivnošću susjeda, nego upravljanim neredom i operacijama 'održavanja mira', koje će upriličiti nevidljiva ruka *gospodara kaosa*.

Ako je britanski premijer Tony Blair 1. ožujka 2006. u Downing Streetu održao sastanak kriznoga stožera zbog onoga što se zove "najvećom dugoročnom prijetnjom našem planetu", kako je nazvao problem globalnog zatopljenja, i ako su engleski vojni planeri već izradili planove djelovanja snaga u nadolazećoj prijetnji velikih ratova, onda je to siguran znak da je 'hijerarhija urotnika' već donijela odluku o tome kako ovladati izvorom bez kojega ni života nema. Zato je ministar Reid bio više nego izravan kada je istaknuo kako će vojnici "njezinoga veličanstva" ne samo pomagati nego kako ne će zazirati ni od "vođenja rata zbog dramatičnih društvenih i političkih posljedica klimatskih promjena".

Očigledno je da poslije stoljeća rata za naftu slijedi stoljeće rata za pitku vodu. Onaj tko je u 20. stoljeću vladao naftom i bio gospodar svijeta to isto želi učiniti i s pitkom vodom i postati apsolutnim go-

⁶⁹ Rene Guenon, *Kriza suvremenog svijeta*, 1969., prema *Hrvatskome slovu*, Ivan Pandžić, 29. prosinca 2000.

⁷⁰ Index hr, 1. ožujka 2006.

spodarom nad životom milijarda ljudi na planetu Zemlji. To znači tla će se sadašnja krizna područja proširiti. Poslije više od 300 milijama žednih ljudi u Africi, izraelsko-jordansko-palestinsko-sirijskih ratova za vodna bogatstva Golana i nadzor nad rijekom Jordan,⁷¹ tursko-sirijskoga sučeljavanja oko izgradnje brane na rijeci Eufkrat,⁷² kinesko-indijskoga hrvanja za nadzor toka rijeke Brahmaputra,⁷³ egipatsko-etio-p-sko-sudanskoga sukobljavanja za vode Nila⁷⁴ te indijsko-bangladeškoga problema oko rijeke Gangeš⁷⁵ pojavit će se nova krizna žarišta na vodotokovima rijeka Anda i Kordiljera, Pirinjeja i Alpa, Dinarida i Karpata, Kavkaza i, naposljetku, oko najvećega spremišta pitke vode na svijetu - Tibeta i Himalaja.

Treba očekivati da će u 21. stoljeću voda i energija biti ključ svih ovozemaljskih aktivnosti. Dojam i često ponavljana tvrdnja da su ratovi u korijenu ekonomske naravi ne će doživjeti promjene. Prema tome neizbježnome slijedu vodi cilj 'hijerarhije urotnika' - kako steći monopol nad tim dobrima, ali i nad uslugama i sirovinama. U tim će se okvirima u narednim godinama događati i sukobi, a geopolitičke ten-

⁷¹ Na jedan posto svjetskih pričuva vode na Bliskome istoku živi pet posto svjetskoga pučanstva. Vode Golana i rijeke Jordana znače život za Izrael, palestinska područja i Jordan. Poslije četiri izraelsko-arapska rata sustav opskrbe vodom pod izraelskim je nadzorom, što Izraelu omogućuje koristiti vodu kao sredstvo pritiska u kriznim situacijama.

⁷² Sirija i Turska bile su 1998. na rubu rata. Naime, Sirija je optužila Tursku da izgradnja brane znači uskraćivanje vode, jer se nalazi nizvodno od nje, dok je Turska uzvraćala kako Sirija daje utočište kurdskim separatistima. Nestašice vode u budućnosti samo će povećati pritisak u ovoj ionako nestabilnoj regiji.

⁷³ Rijeka Brahmaputra već je dugo uzrok trzavica između Kine i Indije. U budućnosti bi ova rijeka mogla postati žarišnom točkom sukoba tih dviju najbrojnijih vojska na svijetu. Indija je 2001. optužila Kinu da joj je uskratila informacije o velikim klizanjima tla na Tibetu, koja su prouzročila poplave u Indiji i u susjednome Bangladešu. Ako se ovome doda rastuća napetost zbog želje Kine da preusmjeri tok rijeke Brahmaputre, sukob postaje sve izglednijim.

⁷⁴ Velika stopa porasta stanovništva u Egiptu, Sudanu i Etiopiji prijete velikim sukobom duž najdulje afričke rijeke, Nila. Etiopija zahtijeva više vode iz "Plavoga Nila", što bi dio Egipta koji je na donjem dijelu rijeke ostavio bez vode. Egipat pak brine da bi "Bijeli Nil", koji teče kroz Ugandu i Sudan, mogao zbog povećanja potrošnje 'presušiti' prije negoli stigne do Sinaja.

⁷⁵ Problem između Indije i Bangladeša jest u tome što otapanje ledenjaka na Himalajama uzrokuje poplave rijeke Gangeš, zbog čega nastaje kaos u prenapućenom i siromašnome Bangladešu. Zbog toga ilegalni imigranti bježe u Indiju, što je naglalo Indiju da izgradi golemu pograničnu ogradu, oblika Berlinskoga zida, kako bi onemogućila dolazak nepoželjnih. To nije zapreka da šest tisuća 'ilegalaca' svaki dan prelazi u Indiju.

ijc, s akcijama, reakcijama, interakcijama i retroakcijama, svoju će vršnu točku dosegnuti oko 2025. godine. Nastojanje 'hijerarhije urotnika' da izvor života, vodu, stave pod svoj nadzor vodit će prema armagedonskom sukobu na 'krovu svijeta'. Nadzor današnje komunističke Kine nad Tibetanskom visoravni povezan je s važnosti toga prostora kao velikoga izvorišta vode iz kojega izvire većina azijskih rijeka, te kao strateška gravitacijska točka i ključno mjesto potencijalne moći glede nadzora nad svim zemljama nizvodno. Naprosto, geostrategija govori da onaj tko ima vlast nad Tibetom, posredno ima vlast i nad polovicom čovječanstva.

Na ljestvici geopolitičkih vrednovanja 'jakih i značajnih prostora' na samome vrhu nalaze se rijeke, riječni kanali, bazeni pitke vode i vodne mreže, kao bitan čimbenik geostrateške i geopolitičke moći.⁷⁶ Borba za nadzor izvora vode uvijek je bila središnji razlog mnogim regionalnim i lokalnim sukobima. U 21. stoljeću voda će naprosto postati glavnim svjetskim strateškim izazovom, oko kojega će svi lomiti koplja, i oni na samome dnu svjetske ljestvice moći i oni na njezinu vrhu. Bitka za izvor života, u metaforičkom smislu, bit će bitka 'posljednjih vremena'.

Kako bi se odredilo točke budućih sukoba poželjno je nešto reći o borbi za vodu u prošlim vremena. Prije dvanaest stoljeća Karolinška je dinastija razmišljala u kategorijama hidropolitike. Franci su, da bi centralizirali svoju političku vlast, morali osvojiti Ile de France⁷⁷ i preuzeti vlast nad tokom rijeke Oise, a glavni kriterij za podjelu Karolinškoga Carstva, poslije Verdunskoga ugovora iz 834., bili su riječni tokovi.⁷⁸ Kada je riječ o europskoj hidropolitici, onda se neizbježno mora go-

⁷⁶ Rijeke su često bile ratne granice: Rajna u Europi, Amur između Kine i Rusije, linija Odra-Neisse između Poljske i Njemačke. Isto tako, riječne su osi često bile sredstvo penetracije za osvajačke i kolonijalne sile, kao što je slučaj s Nilom, Amazonom i Jang-ce-Jangom.

⁷⁷ Ile de France ima središnju ulogu u francuskim geopolitičkim idejama kao jedinstven prostor između rijeka Meuze i Rhone, dva velika mora (Sredozemlje i Atlantik) i gorja Pirineja.

⁷⁸ Podjela Karolinškoga Carstva na trojicu sinova Karla Velikoga provedena je tako daje Karlo Čelavi, kao kralj Zapadnoga Franačkog Carstva, dobio bazene Somme, Seine, Loire i Garonne, Lotar je dobio Lotaringiju, od Frise do Latiuma s bazenima Rajne Meuse i Rhone, a Luj Germanski dobio je Istočno Franačko Carstvo te nadzor nad sjeverno-europskom dolinom s rijekama Ęma, Weser, Elba, Odra i Dunav. Jure Vujić, isto, str. 116.

voriti o Dunavu, koji ima geostratešku važnost, oti antike do današnjega vremena. To najbolje ilustrira zahtjev Napoleonovoga saveznika ruskoga cara Pavla I., koji je, kako bi mogao započeti vojni pohod na britanske posjede u Indiji, preko Perzije, zatražio od Napoleona da pošalje vojsku preko Dunava i Crnoga mora. Razlog tome zahtjevu jest u činjenici da siguran promet Dunavom relativizira britansku pomorsku nadmoć na Sredozemlju. Klonirana situacija ponovila se tijekom Drugoga svjetskoga rata, kada se Velika Britanija suprotstavljala geopolitičkome planu njemačkoga Reicha - da riječni sustav "Rajna-Majna-Dunav" postane gravitacijskom točkom za projekciju moći prema jugoistoku Europe. Da gubitak vlasti nad riječnim osima znači i gubitak geostrateškog utjecaja, zorno pokazuje Francuska. Ona je svoju geopolitičku moć u Sjevernoj Americi izgubila onoga trenutka kada više nije mogla nadzirati tokove rijeka. Slično se dogodilo i kada je, potkraj 19. stoljeća, ne nadzirući rijeku Nil izgubila svoja važna uporišta u istočnoj Africi. Suprotan ovome francuskome slučaju jest primjer Sjedinjenih Američkih Država, koje su se, ovladavši zemljopisnim središtem iz kojega izvire važne rijeke Saint Lawrence, Hudson, Delaware, Ohio i Mississippi, južno od jezera Ontario uspjele ustrojiti kao država i poslije toga ovladati istočnom obalom te krenuti ka zapadnoj obali Amerike. Američki je slučaj, na neki način, klonirani oblik pruske ekspanzije, koja je u 17. stoljeću, s embrijem države Brandenburg, uspjele prevladati osjetljivost paralelnih rijeka političkim ujedinjenjem, a otvaranjem kanala Mullrose uspostaviti čvrste političke veze sa sjevernom Njemačkom.⁷⁹

Danas mnogi sukobi imaju u pozadini vlast nad izvorima vode, poglavito u dubini prvih vrata Euroazije. Radi ilustracije, evo nekih od njih. Turska, koja posjeduje izvore Tigrisa i Eufrata, ostvarila bi prednost pred Sirijom i Irakom izgradnjom brana u jugoistočnoj Anato-

⁷⁹ Erich Obst je, ne bez razloga, isticao važnost rijeka u procesima stvaranja i strukturiranja država. Po njemu, zemlje koje posjeduju mrežu 'centrifugalnih rijeka' nastoje centralističkim pravilima države upravljati ujedinjenjem oko jednog središta. Naprotiv, zemlje koje posjeduju mrežu 'paralelnih rijeka' ne pridaju toliku važnost ujedinjenju te mreže pa su suočene s mogućnosti da na vlastitome teritoriju dođe do stvaranja različitih državnih entiteta, često sa suparničkim ciljevima. Usp. Jure Vujić, isto, str. 117.

lii. " Izi aelsko-arapski ratovi također su 'vodene' naravi. U tome je kontekstu važno spomenuti da Izrael održava napetost i pritisak u režiji kako bi mogao nadzirati izvorišta vode svojih susjeda. On također eli spriječiti ostvarivanje hidrauličnih projekata na Jarmuku i Banja-
•4i, nastojeći preusmjeriti izvorište Lajtani prema jezeru Tiberiade. Etiopija namjerava gradnjom brana nadzirati izvorišta Nila, što bi za Sudan i Egipat predstavljalo opasnost za opskrbu vodom njihovoga pučanstva, koje je u neprestanom porastu. Egipat, koji je sto posto ovisan o Nilu, zabranjuje susjednim zemljama izgradnju brana kojim bi se ugrozilo sadašnji dotok vode. Etiopija se pak pokušava, uz pomoć Izraela, oglušiti na taj 'egipatski diktat' i koliko-toliko neutralizirati 'arapsko-muslimansko okruženje'. Potrebe za vodom natjerale su Sudan u savezništvo s Iranom. Gadafijeva ideja o ostvarivanju 'velike umjetne i ijeke' u Libiji, u svrhu iskoristivosti zemlje, samo pokazuje kolika može biti geopolitička važnost vode.

Raspoređenost prirodnih voda na svijetu izrazito je nejednaka. Brazil, Kanda, Kolumbija, Zair, Norveška, Rusija (Sibir), Kina, Indija i Indonezija jesu velike hidrosile. Ostatak svijeta više ili manje boluje od manjka ili nestašice vode. Povećanje nejednakosti na tome za život važnome području izravno je povezano sa svjetskim demografskim rastom te različitim vrstama zagađenja. Na početku 21. stoljeća sve se više govori o sukobu civilizacija, u kojemu se sučeljavaju naš 'ispravan način života'⁸¹ i njihov 'pogrešan način života', ali se ne navode prostori na kojima se to događa ili će se događati. Poistovjećivanje civilizacije s ispravnošću načina življenja jest ideološko-politički terorizam, pomoću kojeg se želi razoriti drugu civilizaciju, kako bi joj se otelo prirodna bogatstva, a ne kako bi se 'neslobodnim narodima' donijelo demokraciju i slobodu. Ako je već riječ o civilizacijama i njihovom neizbježnom sukobu, što je s civilizacijama 'voda? Postoje li one i prijeti li i njima sukob? Prema istraživanjima Francuza Yvesa Lacoste, postoje četiri

⁸⁰ Turska namjerava izgraditi 17 brana na Eufratu i 4naTigrisu, što bi imalo štetne posljedice za Siriju i Irak, koji su ovisni o vodnim potencijalima tih rijeka.

⁸¹ Američki predsjednik George W. Bush taj sukob vidi kao "borbu za održavanje načina života koji uživaju slobodni narodi" i zato će, povodom pete obljetnice 11. rujna, ustvrditi kako "borba protiv terorizma jest borba za civilizaciju i u toj se borbi mora ustrajati do kraja", a to, kako ističe američki predsjednik, znači da rat ne će biti gotov "dok ne pobijedimo mi ili terorizam". Usp. *Vjesnik*, 13. rujna, 2006., str. 10.

'vodene civilizacije'¹. Prva je na prostorima južne Azije i na Dalekom istoku gdje živi gotovo tri milijarde ljudi. Na tome velikome ozemlju postoji 'višak' vode u obliku katastrofalnih poplava pa je pučanstvo moralo izgraditi hidraulične mehanizme kako bi se zaštitilo. Zato tu civilizaciju Lacoste naziva 'hidrauličnom'. Druga, suprotna prvoj, jest 'irigacijska civilizacija', koja se organizira u smjeru borbe protiv suše. Prema tome francuskome geopolitičaru, treća 'vodena civilizacija' okuplja narode tropske Afrike, u kojima postoje problemi valorizacije vodenih potencijala zbog klimatskih uvjeta. Posljednja, zapadna poljoprivredna civilizacija koristi se vodom koja je ušla u tlo i onom koja je smještena u dubokim slojevima.

Ako je bit sukoba civilizacija prevlast jedne nad drugom, onda je logično da zapadna 'poljoprivredna civilizacija', ako svoju sadašnju nadmoć želi učiniti apsolutnom, mora napasti azijsku 'hidrauličnu civilizaciju' i njezinu konkurentnu sposobnost u proizvodnji povrća i voća, a istodobno afričku sušno-tropsku civilizaciju glede svrhovite eksploatacije vode i dalje držati u 'pretpovijesnom razdoblju'. Kako zapadni *gospodari kaosa* ne odustaju od te zamisli, 'produktivni paradoks' bit će, dakle, temelj sukoba 'vodenih civilizacija' u vremenima koja dolaze i dogđat će se na 'putu svile' i oko njega te na prostorima središnje i sjeverne Afrike.⁸²

Izbjegavanje nadolazećeg sukoba 'hidrocivilizacija' ovisit će o mogućnosti zaustavljanja ideologijskoga sustava koji nudi slobodu bez vrjednota i bezobzirnost glede zakona prirode. Njegovi siloviti zahvati u prirodu i u čovjekove vrjednote ugrozili su ravnotežu u eko sustavu, ali i same uvjete čovjekova daljnjeg postojanja. Izopačenu eksploataciju izrabljivanja prirode i čovjeka moguće je pobijediti jedino promjenom čovjekova načina mišljenja i djelovanja, tj. usklađenjem toga mišljenja i djelovanja s biblijskom porukom o Bogu, svijetu i čo-

⁸² O sukobima u vremenima koja dolaze Smilja Avramov piše: "Treba očekivati širenje sukoba u cilju pristupa vodi, kao osnovnom životnom elementu, zbog njegove sve veće nestašice. Obavještajna služba SAD identificirala je deset područja budućih sukoba te vrste na Bliskom istoku, u sjevernoj Africi i južnoj Aziji, uz napomenu da se u pojedinim europskim državama već danas osjeća nestašica pitke vode." Smilja Avramov, *Trilateral*, Veternik, 1998., str. 104.

v|cku, kako lii se čovjek izrabljivač preobrazio u čovjeka pastira svega .i\('i'i'noga.⁸⁴

Nafta kao geopolitička konstanta i u prvoj polovici 21. stoljeća

Za razliku od pitke vode, čiji će nadzor biti temelj geopolitičke moći u 21. stoljeću, nafta tu 'povlasticu' ima već osamdesetak godina. Bitne promjene glede toga nema ni na početku 21. stoljeća, osim što je žed za naftom postala jačom i što je žednih usta sve više, a novih velikih bazena nema baš mnogo. Jedan takav poveći bazen, gdje se može utražiti naftna žed, kao geostrateška siva zona, proteže se od obala Crnoga mora sve do kineske granice, dakle, gotovo cijelom dužinom Puta svile. Unutar te sive zone već od 19. stoljeća vodi se 'velika igra', kako je John Hopkrik⁸⁴ nazvao sukobe Ruskoga Carstva i Velike Britanije za nadzor toga prostora.⁸⁵ Danas je na djelu klonirani oblik te 'velike igre', u kojoj su na jednoj strani anglosaksonske multinacionalne naftne kompanije⁸⁶, a na drugoj probuđena Rusija i naftne žedna Kina. Epicentar toga sukoba postalo je šire područje Kavkaza, budući da taj prostor jest most koji povezuje Kaspijsko jezero i središnju Aziju s otvorenim morima. Nadzor Sjedinjenih Američkih Država i njezinih *ad hoc* saveznika nad tim prostorom znači zaobilazanje Rusije i Irana. Zato je Amerika za svoje geostrateške planove prisvojila izgradnju naf-

⁸³ Usp. Glas Koncila, *Teološka mišljenja o ekologiji*, 4. srpnja 2004.

⁸⁴ John Hopkrik, novinar *limesa*, autor je knjige *The Great Game*, u kojoj opisuje sučeljavanje carske Rusije i Velike Britanije na zapadnim područjima 'Rimlanda'.

⁸⁵ Velika se Britanija poslije napoleonskih ratova nastojala proširiti prema sjeveru Indije, u smjeru Perzije i središnje Azije, dok se Rusija širila prema Kavkazu, Sibiru i u središnjoj Aziji, namjeravajući se približiti Crnome moru te indijskim i kineskim prostranstvima.

⁸⁶ O moći multinacionalnih naftnih kompanija John Coleman piše: "Ako netko želi upoznati američku i britansku politiku prema Saudijskoj Arabiji, Iranu, Iraku, treba samo proučiti politiku naftnih kompanija British Petroleum, Exxon, Gulf Oil i ARMACO. Kakva je naša politika prema Angoli? To je politika zaštite imovine Gulf Oila u toj zemlji, iako ta zaštita znači potporu tamošnjem zakletom marksisti. Tko bi mogao zamisliti da kompanije Gulf, Exxon, Chevron i ARMACO imaju veći utjecaj na američku vanjsku politiku od članova Kongresa? Doista, tko bi mogao zamisliti da će kompanija Standard Oil jednoga dana kontrolirati vanjsku politiku Sjedinjenih Američkih Država i američko Ministarstvo vanjskih poslova tako posložiti da radi u interesu Standard Oila?" Usp. John Coleman, isto, str. 109. - 110.

tovoda u toj regiji, preko Turske, Gruzije, Azerbejdžana, Turkmenistana i Kazahstana, kao i projekt dovođenja nafte i plina od Kaspijskoga jezera prema turskoj luci Cevhan na Sredozemlju. Za Rusiju to područje predstavlja geostrateška vrata prema Bliskome istoku, kao zaštitu od zapadnog interesnog prodiranja prema njezinim južnim granicama.

Dakle, kao što je rečeno, nafta je i dalje jedan od najvažnijih izvora energije pa će stoga i ovladavanje njezinim izvorima i dalje biti čvrsto ugrađeno u strategijske ciljeve najrazvijenijih zemalja svijeta (G-8). Koliko su nafta i ovladavanje izvorima nafte važni na početku 21. stoljeća pokazuju upravo Sjeverni Kavkaz⁸⁷ i veliki izvori nafte u Kaspijskome jezeru, koji poslije raspada Sovjetskog Saveza postaju dostupni zemljama Zapada ne samo za njihovu komercijalnu eksploataciju i razvoj nego i kao strateški cilj - kako bi tu prednost oduzele glavnim suparnicima.

⁸⁷ Sjeverni Kavkaz naseljen je velikim mnoštvom neruskih naroda od kojih su mnogi islamske religije. Poslije raspada Sovjetskog Saveza, tri najjužnije republike, Armenija, Azerbejdžan i Gruzija, proglašuju neovisnost. Sjeverni Kavkaz postaje dijelom Rusije, a među narodima koji nastanjuju to područje razvija se snažan pokret za neovisnost, utemeljen na islamu. Pokret za neovisnost od Rusije najznačajnije se razvio kod Čečena, kao jednoga od najstarijih naroda koji naseljavaju Sjeverni Kavkaz. Prvobitno, Čečeni su bili kršćanski narod, no dugotrajnim procesom islamizacije provedenim od sunitskih misionara uglavnom s područja današnjega Dagestana, Čečeni prelaze na islam. Već do kraja 19. stoljeća islam postaje temeljem radikalnog ksenofobičnog nacionalizma. U to vrijeme Čečeni dobijaju moćnog susjeda - Rusko Carstvo, koje u sukobima s Osmanskim i Perzijskim Carstvom nastoji steći premoć nad Sjevernim Kavkazom. Može se reći daje područje Sjevernoga Kavkaza u neprekidnom ratnom sukobu između Čečena i Rusa, s manjim razdobljima mira, od 1817. godine. Kada je potkraj 19. stoljeća pronađena nafta u blizini Groznog, još se više ubrzalo naseljavanje Rusa na to područje. Poslije ruske revolucije i pobjede boljševika, ovo je područje zauzela sovjetska vlast, jer su naftna polja bila od iznimne važnosti. Pokušavajući oslabiti i dalje jaki čečenski nacionalizam, sovjetska vlast formira 1936. Čečensko-Ingušku autonomnu pokrajinu. Za vrijeme Drugoga svjetskoga rata Čečeni se bore i na njemačkoj i na ruskoj strani. Poslije rata, sovjetska vlast raspušta autonomnu pokrajinu te, kao kaznu za sudjelovanje na njemačkoj strani, raseljava 312.000 Čečena u Sibir i u središnju Aziju. Tek 1957. sovjetska vlast dopušta povratak Čečena na Sjeverni Kavkaz, ali tada izbijaju sukobi s Avarima, Draginima i drugim narodima koji su u međuvremenu naselili napušteni prostor. Raseljavanje Čečena poslije Drugoga svjetskoga rata imalo je dvije bitne posljedice: (1) Čečeni su danas rasprostranjeni na cijelome području Ruske Federacije i (2) Snažno zatiranje religije provođeno za vrijeme sovjetske vlasti u Čečeniji, za razliku od drugih ruskih krajeva, imalo je suprotan učinak. Za vrijeme Boljševiče revolucije Čečeni su vodili "sveti rat" protiv snaga "Bijelih", što pokazuje kako Čečeni u svojoj mržnji prema Rusima nisu pravili ideološke razlike.

kakvo je danas, na početku 21. stoljeća, stanje u pogledu eksploatacije nafte? Poradi boljeg razumijevanja toga pitanja, potrebno je analizirati nekoliko pokazatelja: koliki su svjetski naftni izvori, kolika je svjetska trgovina naftnim derivatima i kako lokalne krize i sukobi utječu na njihovu proizvodnju.

Bliski je istok područje na kojemu su pričuve nafte najveće i iznose 17,7 milijarda barela, odnosno, 64% ukupne svjetske pričuve. Druga po redu jest Južna Amerika s 89,5 milijarda barela, što čini 8,5 ili 7,5% ukupne svjetske pričuve, a manje od Bliskoga istoka. Treća je Sjeverna Amerika s 85,1 milijarda barela ili 8,1%. Količina uvezene, odnosno, izvezene nafte po pojedinim područjima i državama svijeta pokazuje da su najveći uvoznici nafte na svijetu Sjedinjene Američke Države, Zapadna Europa, Azija-Pacifik i Japan, koji ukupno uvoze više od 1.630 milijuna tona ili 17,7%. Najveći, pak, izvoznici nafte na svijetu jesu zemlje Bliskoga istoka, Rusija, turkofonske zemlje i afričke zemlje. Ukupno izvoze gotovo 1.600 milijuna tona ili 78%.

Na cijenu nafte u bližoj povijesti najviše su utjecale iranska revolucija, iračka invazija na Kuvajt i američka okupacija Iraka. Stoga se može zaključiti da oni koji nadziru naftne izvore te preradu i trgovinu naftom, a to su najrazvijenije zemlje svijeta - Sjedinjene Američke Države, Zapadna Europa i Japan - žele zadržati taj monopol, uz stalno jačanje vlastitih valuta (dolara, eura i jena). To mogu postići samo održavanjem permanentnih kriza u zemljama izvoznicama nafte, ovladavanjem novim izvorima nafte, primjerice, sjevernomo Kavkazu i na području Kaspijskoga jezera te rušenjem valuta zemalja izvoznica nafte ili neposrednih uvoznih konkurenata. Zato upravljane krize i lokalni sukobi upravo koreliraju sa zemljama ili područjima s najvećim izvozom nafte, kao što su Bliski istok, Afrika i područje bivšega Sovjetskog Saveza. Zajednički nazivnik svim tim krizama jest terorizam. Pomoću njega kao operatora krize u uvjetima medijske sveprisutnosti vojno-političko i gospodarsko-informacijsko nastupanje uvijek nađe razlog i opravdanje. Terorizam nije isključivo posljedica radikalizma ni fundamentalizma, kako to prikazuju zapadni medijski i politički jurišnici, nego je on i proizvod krizološkog laboratorij a *gospodara kaosa*. Geopolitičare ne iznenađuje što zemlje članice NATO-a i dalje naoružavaju Armeniju, Azerbejdžan i Gruziju, kao ni to što nastavak čečenske krize povećava

trgovinu oružjem na sjeveru Kavkaza. Poslije ulaska Sjedinjenih Američkih Država u Afganistan i Irak, na krilima globalnoga 'rata protiv terorizma', i poslije ruske pobjede u 'drugom čečenskom ratu', na prostoru Kavkaza i Kaspijskoga jezera sve više prevladavaju promjenljivi savezi, u kojima svaka zemlja nastoji dobiti pokroviteljstvo jedne ili druge velesile.

Polazeći od navedene tvrdnje, potrebno je analizirati što Sjeverni Kavkaz u geostrateškom smislu znači Rusiji. Raspadom Sovjetskog Saveza nastaju nove države na prostoru Sjevernog Kavkaza. Rusija ne nastaje na granicama sovjetskog imperija, nego se njezine granične crte pomiču unatrag. Najveći pomak je na istočnoj obali Kaspijskoga jezera, gdje se granica od Afganistana pomiče na Kazahstan. Još jedan važan pomak događa se na zapadnome dijelu, gdje se granica pomiče iza Ukrajine, a najmanji je pomak na sjevernome Kavkazu - pojasu između Crnoga mora i Kaspijskoga jezera. Ovaj središnji pomak odvojio je nekad zajedničku točku dodira triju velikih carstava - Ruskog, Osmanskog i Perzijskog. O tome što je uzrok tako malom pomaku u odnosu na prethodna dva pomaka i zašto su za Rusiju ovi prostori iznimno važni govori analiza naftnih i mineralnih bogatstava. Kaspijski bazen jest najvažnije svjetsko nalazište nafte, s količinom od 200 do 300 milijarda barela, a geostrateška točka toga bazena upravo su Čečenija i susjedni joj Dagestan. Ako se tome pridoda i činjenica da su te dvije zemlje bogate i nalazištima rijetkih metala, kao što su olovo, bakar i cink, odnosno, zlato i srebro, onda njihova geostrateška važnost dobiva još veću težinu. Može se zaključiti da ovladavanje tim prostorom, odnosno, destabilizacija toga prostora pomoću lokalnih kriza i sukoba izravno utječe na stabilnost i sigurnost Ruske Federacije. Stoga je potpuno razvidno da će Rusija ta područja, koja su životno važna za nju i njezine nacionalne interese, braniti i po cijenu većeg rata. Ruskim je geostratezima to jasno, kao što je jasno i to da je Vladimir Putin, poslije uspješne druge intervencije⁸⁸ u Čečeniji, uvjerljivo pobijedio na predsjedničkim izborima.

⁸⁸ Za vrijeme neuspjelog vojnog udara u Moskvi, 1991. godine, Čečeni proglašuju neovisnu Čečensku Republiku, odvojenu od Ingušetije. Ubrzo vlast preuzima umirovljeni zrakoplovni general Džokar Dudajev pa Čečenija postaje problem za Rusku Fede-

/.bog stoljetne netrpeljivosti između Čečena i Rusa *gospodari kaosa* uspjeli su od Čečenije stvoriti uporišnu točku za širenje islamskoga lunclanientalizma u Ruskoj Federaciji i za stvaranje novih islamskih liinclamentalističkih autoriteta, kao što su nedavno ubijeni Šamil Ba..ijev ili "Hatab"⁸⁹, vođa jedne fundamentalističke skupine.

Na temelju iznesenog može se zaključiti da je gospodarski interes .a izvoz nafte s područja Kaspijskoga jezera vrlo velik. Slijedom toga, ondje se sukobljavaju interesi najvećih uvoznika (SAD-a, Zapadne Europe, Azije, Pacifika i Japana) i najvećih izvoznika nafte (Bliskog istoka, Afrike i Ruske Federacije). Terorizam kao operator kriza koreli- i a s interesima za eksploataciju i transport nafte s područja Kaspijsko- ga jezera i sjevernoga Kavkaza. Stoga je taj prostor jedan od najvećih gospodarskih interesa i istodobno jedan od najvećih izazova 21. stoljeća, a kada je u pitanju takav izazov, odnosno, takav dobitak, onda *gospoda- rima kaosa* mir nije važan niti je važno koliko će se ratova voditi ni koliko će ljudi u njima stradati.

Drugi važan primjer geopolitičkih gospodarskih ambicija i izazova za naftne i rudarske multinacionalne kompanije jest afrički kontinent. Novu gravitacijsku stožernu točku toga kontinenta tvore Kongo (bivši

raciju, kao što je bilo i za vrijeme Sovjetskoga Saveza. Ruska vojska pokušava 1992. obuzdati rat između Inguša i Oseta, pri čemu prelazi granicu između Ingušetije i Čeče- nije. Dudajev poziva na rat protiv Rusije, te u prosincu 1994. Rusija započinje vojnu operaciju protiv pobunjenika u Čečeniji. Operacija traje dvije godine i velik je fijasko za Rusiju. U kolovozu 1996. napokon je potpisan Sporazum između Rusije i Čečenije, ali nije dugo trajao, budući da su čečenski vođe kraj rata držali potvrdom neovisnosti od Rusije, dok je Rusija tvrdila daje tim ratom vratila Čečeniju pod središnju vlast. Nasilje i terorizam ponovno su uzeli maha pa je tek poslije druge i uspješne ruske intervencije situacija donekle pod nadzorom, ali teroristički napadi na Sjevernome Kavkazu i diljem Rusije nikada nisu prestali.

Neuspjeh prve ruske intervencije u Čečeniji, koja je trajala od 1994. do 1996., bio je u: (1) nepripremljenosti ruskoga javnog mišljenja i međunarodnog javnog mišljenja glede opravdanosti intervencije, (2) uporabi neprofesionalnih (ročnih) snaga, što je utjecalo na pad morala zbog velikih gubitaka, (3) izostanku informacijskog rata, ali i tiskovnih konferencija na kojima bi se objašnjavala nužnost 'oružanog sukoba'.

⁸⁹ Hatab - islamski terorist, navodno rođen u Saudijskoj Arabiji ili Jordanu, blizak suradnik Osame bin Ladena, vođa angažiranih WAHABISTA u Dagestanu i Čečeniji. S Bin Ladenom se upoznao u Afganistanu 1984., gdje se tri godine borio protiv sovjetske vojske. U tim je borbama izgubio šaku lijeve ruke. Spretnošću, hrabrošću i liderskim sposobnostima stekao je Bin Ladenovo povjerenje. Zapravo je 'zapovjednik' jedne od specijalnih postrojba Bin Ladenove 'vojske', koju je, poslije Afganistana, vodio u borbama u Alžiru, Egiptu, Libanonu i Abhaziji, a, prema nepotvrđenim informacijama, i u Bosni i Hercegovini.

Zair), regija Velikih jezera i područja koje obuhvaćaju obalne zemlje." Ta velika afrička regija bogata je nalazištima nafte i plina te posjeduje najveća svjetska nalazišta ruda i minerala, zlata, dijamanta te izvora vode i faune. To neizmjereno bogatstvo odavno je na udaru multinacionalnih kompanija, koje induciranim slijednim krizama dovode na vlast poslušne političke režime, a ruše neposlušne, uvijek igrajući na kartu međuetničkih i međunacionalnih sukoba. Sudan, Somalija, Angola i Zimbabve kao operatori kriza najčešće su uključeni u te sukobe.⁹¹ *Go-spodari kaosa*, kako bi lakše i bolje manipulirali energetskim i rudnim bogatstvom, a time i novčanom dobiti, primjenjuju bosanskohercegovački model, po kojemu 'svi ratuju protiv svih'. Naime, Etiopija i Uganda igraju odlučujuću ulogu u sudanskome sukobu, dok je Sudan uvijek bio uključen u eritrejsko pitanje i u ugandsku gerilu. Kongo je bio izravno umiješan u angolski građanski rat, kao što danas Angola odigrava važnu ulogu u kongoanskom unutarnjem sukobu. Zimbabve je već odavno vojno nazočan u Mozambiku, a upleten je i u sukobe unutar subregije Velikih jezera, pružajući potporu Burundiju. U to vrijeme kolo nestabilnosti i kriza ulazi i Nigerija sa svojom proizvodnjom nafte od 2 milijuna barela dnevno, ali i Gabon te Sao Tome i Principe kao bivša sovjetska utjecajna zona.

Tko nadzire svjetske sirovine, taj vlada svijetom, znana je uzrečica. Naftna je politika, kako piše John Coleman, "neprekidna i sustavna diplomacija prijevarom".⁹² Tu prijevaru profesor M. Blair, u svojoj knjizi *Međunarodni naftni kartel*, vidi kao urotu velikih naftnih kompanija kojom nastoje steći vlast nad proizvodnjom, prodajom i distribucijom naf-

te. III i III s proizvodnjom i rafiniranjem nafte. Prema urotničkom planu *i't>\io(tava kaosa*, naftovodi, svjetsko tržište i umjetno stvorene visoke cijene nafte i benzina moraju doći pod vlast sedam najvećih anglosaksonskih naftnih kompanija, takozvanih 'sedam sestara'.⁹⁴ Budući da to još nije potpuno postignuto, s pravom se može zaključiti da će strategija namjernog poticanja i izazivanja upravljanih kriza tijekom sljedećih dvadesetak godina ubrzanim hodom ići prema svojoj vršnoj točki.

Unutar geopolitičkih konstanta i okvira, države-nacije, carstava i mondijaliteta, preventivna diplomacija i psihološko ratovanje, pitka voda i nafta, u 21. stoljeću potaknut će slijed upravljanih kriza na 'putu svile' i na afričkome kontinentu kao dio velikoga projekta 'hijerarhije urotnika' na putu prema svjetskoj nad-vladi. Postizanje ovoga krajnjega cilja zahtijevat će usmjerenje i nadzor povijesnog razvoja društva i zato će se bitka voditi na čisto ideološkom području. Propagandisti novoga svjetskoga poretka, liberalističkim, maskulturnim i potrošačkim više-manje virtualnim obmanama, proizvodit će geopolitička previranja i sukobe sa svrhom instrumentaliziranja, kataliziranja, preoblikovanja ili poništavanja državnoga suvereniteta i vjerskog identiteta. Konflikt-na dijalektika globalizma, ne kao prirodan proces nego kao ideološka batina, po svemu sudeći, prerast će u geopolitički fenomen koji će u svojoj netolerantnosti i nasilnim metodama nadvisiti i fašizam i nacizam i komunizam.

⁹⁰ Jezera Victoria, Turkana, Kivu, Mobutu, Amin, Tanganika i Nijassa i države Etiopija, Kenija, Uganda, Tanzanija, Ruanda, Burundi, Kongo, Kinšasa, Zambija, Malavi i Mozambik tvore tu novu geostrategijsku stožernu točku.

⁹¹ Zanimljiv je slučaj Somalije i njezine okupacije od snaga SAD-a i njihovih *ad hoc* partnera. Potkraj osamdesetih godina prošloga stoljeća, pomoću špijnskoga satelita La Crosse Imager, u Somaliji su otkrivene velike zalihe nafte i plina. To se otkriće pune tri godine držalo u strogoj tajnosti. Ono je dovelo do američke misije u Somaliji, navodno kako bi se nahranilo gladnu somalijsku djecu, koju su tri mjeseca, dan za danom, prikazivali na televiziji. Misiju za spas 'gladne djece' pripremila je vlada Busha starijega kako bi njome pružila zaštitu radovima na bušenju koje su obavile kompanije Armaco, Phillips, Conoco, Cohocoi British Petroleum, jer im je prijetila opasnost od somalijskih čelnika kada su ovi postali svjesni da im se priprema pljačka. Ta američka operacija nije imala nikakve veze s hranjenjem gladne djece. Usp. John Coleman, isto, str. 115.

⁹² Usp. dr. John Coleman, isto, str. 79.

⁹³ Jedan od najboljih i najdalekosežnijih prikaza naftne industrije jest knjiga od 400 stranica pod naslovom *The International Petroleum Cartel*. Ta je knjiga, kako piše John Coleman, nestala s lica zemlje i, po njegovom mišljenju, Rockefeller i američko Vijeće za inozemne odnose, odmah nakon što je objavljena, kupili su svaki primjerak do kojega su uspjeli doći, a i spriječili njezino daljnje tiskanje. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 114.

⁹⁴ Klub 'sedam sestara' potajno je kovao ratove, a članice toga kluba među sobom su odlučivale koje će se zemlje, tj. njihove vlade, morati pokloniti pred njihovim pljačkanjem. Kada se pojave problemi, kao u slučaju dr. Mosadeha (Iran, nap. aut.) i kasnije predsjednika Sadama Huseina u Iraku, članice kluba jednostavno pozovu Ratno zrakoplovstvo, Ratnu mornaricu, pješništvo i tajne službe da riješe problem i da ih se oslobodi 'daveži'. Ništa lakše. Kompanije 'sedam sestara' postale su vlada u vladi, a nijedna tako snažno kao Rockefellerov Standard Oil (SOCO-Exxon-Chevron). Usp. dr. John Coleman, isto, str. 109.

4. Nadzirani neredi i upravljane krize - uvod u geopolitički kaos

Osvajački mondijaliteti 'hijerarhije urotnika' na geopolitičkoj pozornici suvremenoga svijeta prouzročili su rat protiv 'nevidljivog neprijatelja' zamaskiranog u terorizam. Ta u biti svojevrsna asimetričnost implicira ratovanje ne državnih nego nedržavnih subjektiviteta. Ovakav oblik ratovanja nije novina. *Gospodari kaosa* upriličuju ga odavno, još od Francuske revolucije, kada su subverzivno podijelili socijalni korpus ne poštujući državna ni Božja pravila ni zakone. Vrhunac takva ratovanja bili su Boljševička revolucija i Španjolski građanski rat. Suvremena inačica takve vrste rata, upriličena nadziranom kaosom i upravljanim krizama, pokazuje da se za izgubljeni monopol države kao 'legitimne sile' bore međusobno različite društvene, etničke, tj. nacionalne i vjerske skupine. Hrvatska, Bosna i Hercegovina, Kosovo, Afganistan, Argentina, Haiti, Sudan, Kašmir, Angola, Filipini i Irak samo su zorni primjeri kloniranih oblika nekadašnjih prevrata. Napoleonovo geslo o tome kako je 'istinski pokretač revolucija taština, a revolucije su tek izlika' ovojek su prevratnici tako promijenili da je 'istinski pokretač upravljanih kriza apsolutna vladavina svijetom, a upravljana kriza samo izlika'.

Asimetrični rat otkriva da u njemu ne sudjeluju države sa svojim institucijama, što nedvojbeno pokazuje da su na djelu prikriveni ratni ciljevi. Naime, iza proklamiranih političkih ideala o 'toleranciji, dijalogu i demokraciji' nastupa doktrina krvi, nasilja, rušenja i bunta protiv Boga i čovjeka. Prividno i licemjerno propovijedaju pravdu i pravednost, a u stvarnosti, što im i jest cilj, ruše svaku pravdu, pravedan mir kao i sam mir, taj najveći Božji dar. U biti, iza asimetrije i prikrivenih ciljeva rata, kroči ustrojstvo oligarhije moći i kapitala, moći ustoličene prijevarama, obmanama i kalkulacijama s novcem, često i nepostojećim, tzv. kreditnim, papirnatim novcem, kako bi ostvarilo potpuno gospodarenje (vladanje) svijetom i svim narodima. Može se ustvrditi da ovakvo ratovanje predstavlja 'korito zle volje' kojim su *gospodari kaosa* nakanili poništiti vrjednote i identitete te utrijeti put novoj kolektivnoj fantazmagoriji, u kojoj ne će biti mjesta za osjećaj čovječnosti, za ljudsko dostojanstvo ni za Božju ljubav.

U kategorijama 'zle volje' treba promatrati i događaj od 11. rujna 'ODI u New Yorku.'" Dva srušena nebodera, koja su ionako bila predviđena za rušenje i u kojima je na jezovit način stradalo gotovo tri osliće nedužnih ljudi, nisu ni za 'jotu' umanjili moć Sjedinjenih Američkih Država, ali su zato izazvali i raspirali napeta stanja u svim 'promematičnim' zonama, od Kolumbije, preko Bliskoga istoka, Afganistana, Pakistana, Čečenije i Kašmira do Filipina. U vrlo kratkom roku od samo mjesec dana, te 2001., Sjedinjene Američke Države uspjele su svoju 'borbu protiv terorizma' pretvoriti u opći 'križarski pohod', a lokalne sukobe u svjetski sukob medijaniziranih razmjera. Ovaj prelazak s lokalne na globalnu razinu, uz pomoć 'meke sile', jer bez nje to ne bi bilo moguće, dokazuje da lokalni sukobi više ne ovise samo o svome postojanju i intenzitetu, nego i o načinu na koji ih se percipira u svjetskom javnom mišljenju, a još više o načinu na koji ih se prikazuje i o sredstvima uporabljenim u borbi protiv njih. Za samo nekoliko ilana, bez ikakvih dokaza, u oko šezdeset zemalja objavljen je 'svjetski rat', jer, tobože, podupiru terorizam. Da su *gospodari kaosa* mislili ozbiljno potvrđuju i riječi nekadašnjeg direktora CIA-e Jamesa Woolseyja, koji je gromoglasno navješćivao 'četvrti svjetski rat' protiv 'militantnog islama'.⁹⁶

Woolseyjevim 'četvrtim svjetskim ratom' okončano je razdoblje u kojemu su Sjedinjene Američke Države, od Reaganovog *Kanjona El Dorado* i *Prerijske vatre* (Libija 1986.), usavršile svoju doktrinu ratovanja s 'nula mrtvih', koja je u kratkotrajnim ratovima podrazumijevala maksimalnu redukciju američkih žrtava uz maksimalno uništenje vojne, energetske, telekomunikacijske i gospodarske infrastrukture protivnika.⁹⁷ Ali to nikako ne znači da je kraj ratovima protiv neusporedivo

⁹⁵ Čak se poslije 11. rujna cijeli svijet počeo nazivati 'antiterorističkom koalicijom' (teoretski bi mu mogle pripadati čak i sve zemlje, kao primjerice i posttalibanski Afganistan i postsadamovski Irak, pa čak i 'pokajnička' gadafijevska Libija), što se i dogodilo, tako da se ovo više ne može zvati ni apsurd. Usp. Ivica Relković, *Subjekt slobode*, Susret d.o.o., Zagreb, 2004., str. 36.

⁹⁶ 'Treći svjetski rat', po mišljenju Jamesa Woolseyja, bio je *Hladni rat* protiv Sovjetskoga Saveza.

⁹⁷ U američkome 'ratu bez mrtvih' glavna udarna snaga jesu zrakoplovstvo i krsta-reće rakete. U njemu je uveden i jedan novi pojam, koji je nepoznat u međunarodnom ratnom pravu - 'zona zabranjenog leta' (*No-fly zones*). U tim zonama zračne snage

slabijeg protivnika, odnosno, ratovima u kojima je asimetrija vojne i medijske moći bila očigledna.⁹⁸ Ratovi će se i dalje događati na području *asimetričnosti* i svijet je već ušao u eru asimetričnih sukoba. Slijedi logično pitanje: Kako se onda boriti u takvome ratu? Odgovor je: Vrlo teško, poglavito ako se ne poznaje njegovu bit, njegove strategijske postavke, jer se onda ne može doći ni do djelotvorne doktrine. Pojam asimetrični rat u posljednjem je desetljeću ponekad bio tako proskribiran da je u očima i ušima velikih i moćnih postajao čak herezom. U razmatranju asimetričnoga rata doista je nužno poći od toga što i (ili) tko je prouzročio takvu vrstu ratovanja, koje je njegovo obilježje i može li se ovaj novi val ratovanja misliti? Sto je u tome slučaju s ravnotežom sile, koja je uvijek posljedica simetrije?

Ravnoteža sile jest najstarija, najprisutnija i najkontroverznija od svih sastavnica geopolitike. Koristi ju se, zapravo, još od vremena stare Grčke i stare Indije. Za lakše razumijevanje ove bitne geopolitičke sastavnice neka posluži analogija. U dosadašnjoj, da se tako nazove, formalnoj teoriji međunarodne politike, moderna zamisao ravnoteže sile povezana je sa shvaćanjem koje se rabi u znanosti. Tako u fizici

Sjedinjenih Američkih Država i (ili) NATO-a uništavaju sve do temelja, i to bez ikakva otpora i bez opasnosti da će stradati njihovi piloti, jer je napadnutoj zemlji tu zabranjen let. Kopnene operacije izvode se neizravno međusobnim suprotstavljanjem lokalnih skupina i oživljavanjem lokalnih etničkih animoziteta. Školski primjeri toga oblika ratovanja bila je operacija *Pustinjska oluja* (Irak-Kuvajt, 1991.), ali i *Saveznička snaga* (Kosovo, 1999.). Takvi ratovi imaju tri jasno prepoznatljive dionice: prva je medijska priprema javnog mišljenja (vlastitog i svjetskog), uz sotoniziranje protivnika, druga se sastoji od razarajućih napadnih djelovanja raketnih i zračnih snaga, i traje dok se ne uništi infrastruktura, a ne oružana sila, a treća je rekonstrukcija i obnova razorenog, što se povjerava multinacionalnim kompanijama, koje potom nesmetano iskorištavaju prirodna bogatstva (naftu, plin, rude, drvo i pitku vodu).

⁹⁸ Vrhunac apsurdna ratovanja po ovome strategijskome načelu postignut je video zapisima u realnom vremenu s glava krstarećih raketa koje pogađaju studiozno i selektivno odabrane ciljeve. To je izravan prijenos cinizma, gdje sredstvo razaranja postaje i sredstvom informiranja. Ovdje je, za razliku od ljudske djelatnosti, zajamčena potpuna bezličnost, potpuna obezluđenost u masovnom doživljavanju konačnog rješenja. Kombinirajući ovo s medijskim (informacijskim) ratom, javnost se tako oblikuje za prihvatanje odgovornog poduzimanja neodgovornosti koja je polučena sofisticiranom bojnomo napravom. Tim načinom pritiskivači dugmeta koji označava "start" lišeni su moralnih kočnica i psiholoških smetnja. Gledatelj objekte napada i razorne eksplozije na video zaslonima i televizijskim ekranima doživljava kao kretnje ili trzaje ameba promatrane kroz mikroskop. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Hrvatska i veliko ratište*, isto, str. 344.

pusioji pojam ravnoteže po kojemu se čestice (protoni i neutroni) koje čine atom, unatoč neprekidnom kretanju, koje je posljedica sila privičenja i odbijanja između čestica, po prirodi stvari međusobno uravnotežuju. Kemičari govore o otopinama u stanju ravnoteže, ekonomisti o uravnoteženju mnogih čimbenika, kao što su ponuda i potražnja, biolozi nas upozoravaju na djelatnosti koje remete ravnotežu u prirodi, politički analitičari često, za djelovanje interesnih skupina i struja unutar vlasti, koriste pojam balansiranja (uravnoteženja). Stoga je prirodno da i geopolitičari koriste pojam ravnoteže za opisivanje odnosa među državama. Treba pretpostaviti da se i državama upravlja temeljem njihovih prirodnih odnosa, kojima se nastoji osigurati neka vrsta ravnoteže sile."

Ravnoteža sile je višeznačna.¹⁰⁰ Postoje stanja u kojima je većina država zadovoljna raspodjelom moći, ali i stanja u kojima članovi sustava, kada su ugroženi od nekoga tko želi poremetiti ravnotežu, sami stvaraju protutežu. Kao 'vodilja politike', ravnoteža sile čini političare opreznima, ili bi to tako trebalo biti, kako bi stalno bili spremni za stvaranje koalicija protiv onih koji naruše ravnotežu. Za države koje su niže ili nisko na ljestvici moći, ravnoteža ponekad znači zadržavanje vlastitoga identiteta i slobode. No, ravnoteža sile nije ružičasto obojena. Prema Nicholasu Spvkmnu, ravnoteža sile samo je privid. Istina je u tome da su države zainteresirane za ravnotežu ili za neravnotežu, ali samo onu koja ide njima u prilog. U biti, njihov cilj nije ravnoteža, nego kako slobodno uporabiti stvoreni 'višak' sile. U takvim uvjetima ravnoteža moći može doživjeti lom, pa na scenu stupa 'čuvar mira', tj. zemlja dovoljno snažna ponovno uspostaviti 'prijajšnju ravnotežu'. U sustavu europskih država, obično je kroz povijest tu ulogu imala En-

⁹⁹ Države ili skupine država poduzimaju mnoge aktivnosti kako bi zadržale ili ponovno postigle ravnotežu u sustavu. Te aktivnosti uključuju: osnivanje saveza (alijansa), stvaranje interesnih sfera, pogađanje (cjenkanje), smanjivanje jačine vojnih snaga, povećavanje jačine vojnih snaga, rješavanje spora pred sudom ili nekim drugim međunarodnim organizacijama i stvaranje tampon zona.

¹⁰⁰ Prema klasičnoj teoriji ravnoteže sile, očekuje se kako će ona spriječiti da se pojedina država domogne tolike moći da može sama nametati volju drugima ili da će očuvati pojedine države i sam sustav uopće, odnosno, da će osigurati stabilnost i uzajamnu sigurnost te jačati mir odvrćanjem od rata.

gleska, jačajući na taj način, postupno ali sigurno, svoju imperijalnu moć. Drugi geopolitičari drže kako je teorija ravnoteže sile nepotpuna te kako se više puta pokazala manjkavom u očuvanju neovisnosti. Ona je nesigurna i nerealna zato što ne postoji potpuno pouzdan način tumačenja pojmova mjerenja, razvijanja i usporedbe postojeće sile. Političari, da bi prikrili svoju nesigurnost i bojazan, tu objektivnu slabost ravnoteže sile nastoje nadomjestiti težnjom za vlastitom superiornošću.

Sve ove kritike ne upućuju na to daje pogrešno misliti o zastarjelosti teorije o ravnoteži sile. Naprotiv, za stabilniji svjetski poredak bilo bi više izgleda kada bi bilo, primjerice, pet približno jednako jakih blokova, od kojih bi svaki uključivao veći broj država, umjesto današnje globalno prevladavajuće asimetrije. Ukratko, dok znanstveni i medijski poslušnici 'hijerarhije urotnika' na teoriju ravnoteže sile gledaju kao na sirovu, priprostu, pojednostavljenu ili zastarjelu teoriju međunarodne politike, i bez adekvatnog objašnjenja onoga što se na početku 21. stoljeća događa na političkoj pozornici, svijet će i dalje biti suočen s fenomenom prijenosa i povećanja agresivnosti u nevojnim strategijama.

Suvremeni oblici asimetričnog rata

Bit asimetričnosti jest preobrazba fizičkih učinaka nasilja u psihološke učinke, kojima se preoblikuje mentalni prostor i politiku suparničke strane. Asimetrija nije jednostrana niti se odnosi samo na međunarodnu mafiju, terorističke skupine ili tržište narkoticima, nego ona obuhvaća i nevladine udruge, institucije civilnog društva, nedržavne sudionike, ali i kvantitativnu razliku između snaga zaraćenih strana, poput sukoba velesile i njezinih *ad hoc* partnera sa slabom i nejakom državom. Primjena različitih sredstava i stilova, kao i nametanje svjetonazora i dvojbena vrjednota jesu neizostavna sastavnica asimetričnog nastupanja. U asimetričnom ratu sve je oružje, i novac i komunikacije i informacije i mediji i Internet i psihološki teror, ali i MacDonalds i Coca Cola i CCN i Nike i hollywoodski filmovi nasilja i katastrofe i rock, rap, heavy metal glazba. Ovo raznoliko oružje omogućuje *gospodarka kaosa* napad na sive zone kako bi se osigurao maksimalan profit i

i i, varilo ono što John Coleman naziva 'promjenjivom slikom čovjeka'.¹⁰¹ Pmnalazeći manevarske prostore koje države nemaju, asimetrični ratu i bahato i nasilno nameću neoliberalističku mondijalizaciju. Asimenija je u ovome slučaju virtualna i u svakodnevnom životu uzrokuje kiize i preispitivanje tradicionalnih identiteta, koji se, prema Donnu I larawayju, razdvajaju, mrve i nestaju u destrukcionističkim procesima.¹⁰²

Destrukcionizam je, u sprezi s relativizmom, izrodio terorizam. On ie njihovo zakonito dijete. Ponajprije, terorizam se kao što piše Ivica Relković, može definirati kao reakciju nemoćnoga na status moćnoga, i zato je terorizam krvavi krik inferiornoga pojedinačno usmjeren na iilativno ograničen prostor, i broj, superiornoga. Terorizam je uvijek neprihvatljivo zlo, ali, kao što naglašava Relković, nije uvijek u opoziciji prema dobru. Budući da je terorizam reakcija na nešto, po Relkoviću, on je, zapravo, tragično susretno nadmoćnog i nemoćnog. Bahaost nadmoćnog i bijes slabog jest jednadžba terorizma.¹⁰³ Netko je tu jednadžbu morao osmisliti i ona nečemu mora služiti. Nije li, zapravo, njezina svrha legitimirati vođenje rata bilo kada i bilo gdje i cijeli svijet pretvoriti u bojno polje. To je razlog zbog kojega se globalni terorizam sve lakše iščitava kao nasilje bez jednoznačne zadaće, bez zadanog vremena i bez jasno definiranog 'neprijatelja'. Na taj su način *gospodarka kaosa* terorizmu posredno priznali ono što su u svojim planovima zacr-

¹⁰¹ O tome programu John Coleman piše: "Nacija će biti programirana na promjene i tako će se naviknuti na te programe promjene da ne će biti moguće opaziti kada su se velike promjene dogodile. Tako smo se brzo strmoglavili otkako je napisana knjiga *The Aquarian Conspiracy (Zavjera Vodenjaka)* da danas razvod braka ne ostavlja nikakva pečata, samoubojstvo je na najvišoj razini, a da se zbog toga rijetki uzbuđuju, društvena skretanja i seksualni poremećaji, koji se nikada u pristojnim krugovima nisu mogli ni spominjati, danas su uobičajena pojava i ne pobuđuju nikakav poseban prosvjed. Kao nacija, nismo opazili kako su 'promjenjive slike čovjeka' zauvijek radikalno promijenile naš američki način života. Usp. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, DE-TECTA, Zagreb, 2005., str. 95.

¹⁰² U današnjem suvremenom globalnom svijetu, multidimenzionalne pojave cyberspacea, Interneta, razvijaju svijest i supremaciju virtualnosti u svakodnevnom životu kroz fenomene uronjenosti (izoliranosti osjetila i osjećaja, prisutnosti osoba na drugom mjestu), interaktivnosti (sposobnosti računala da promijeni oblik virtualnog okružja), informacijskog intenziteta (stupanj do kojeg virtualni svijet pruža korisniku informacije o virtualnoj okolini). Usp. Jure Vujić, isti, str. 207.

¹⁰³ Usp. Ivica Relković, isto, str. 37.

tali - da mu prostor djelovanja 'legitimno' bude svako mjesto na svijetu - a protuudar će uslijediti samo onda kada oni prosude da je došlo vrijeme ovladati nekom novom strateškom gravitacijskom točkom.

Vijetnam je začetak suvremenoga oblika asimetričnog rata. Osjećaj bespomoćnosti koji je u tome ratu nastao još se više pojačavao spoznajom da se neprijatelja ipak može uništiti, ali uz iznimno veliku cijenu. Nuklearni napad ne bi uništio samo život na tlu, a može se pretpostaviti da su američki političari upravo na to pretendirali, nego bi izazvao i do tada neutralne strane na odmazdu, pa bi na kraju prijetila opasnost od njegova eskaliranja u totalni termonuklearni rat. Upravo je ta činjenica za stratege bila nepremostiva zapreka. Razum ipak donosi pobjedu - svijet pristaje na Hladni rat i na rovovske položaje koje će razdvajati 'željezna zavjesa'. To je, konkretno, podrazumijevalo balansiranje između nestabilnog mira i totalnog rata i svijesti o nizu prijelaznih stanja između tih dviju krajnosti. No, tu nastupaju problemi, kojih su glavni protagonisti sukobljenih strana bili svjesni - kako izbjeći eskalaciju 'sporadičnog' rata u nuklearni rat. Što je moglo biti rješenje za taj gordijski čvor?¹⁰⁴ U poučku zvanom 'Gordijev čvor' zrcali se jedna velika istina - pokvarenost je uvijek lakša od vrline, jer za sve pronalazi prečicu. Kako je onda riješen problem "Gordijeva čvora", tj. zamršena priroda konvencionalnog rata i njegove neizbježne eskalacije u termonuklearni rat? U duhu drevne legende, poput Aleksandra Makedonskog, on je presječen ne mačem nego riječima - *Ne više Vijetnam*. Je li moguće takvim načinom postati gospodarom svijeta? Ako je suditi po 11. rujnu, odgovor je potvrđan.

'Ne više Vijetnam' nije značilo ništa drugo nego činjenicu da je klasična shema jasnog definiranja neprijatelja s početka i sredine dvadesetoga stoljeća, na kraju toga istoga stoljeća, zamijenjena shemom u kojoj ne će biti jasno definirani ciljeva rata, pa stoga ni jasno definiranih neprijatelja. Dakle, nepodnošljiva lakoća rata kao politike drugim sredstvima i iz toga jasnih ciljeva zamijenjena je stanjem sukoba u

¹⁰⁴ Dobro je prisjetiti se. U gradu Gordiju, na obali Male Azije, postojao je, prema legendi, čvor koji je na svojim kolima načinio frigijski kralj Gordios. Prema legendi, vjerovalo se da će onaj tko razmrsi taj čvor postati gospodarom Svijeta. Aleksandar Makedonski, došavši u Gordiju, umjesto da čvor razmrsi, presjekao ga je mačem, što će se držati predznakom njegovih velikih ratnih pobjeda (uspjeha).

kojemu se te iste ciljeve preoblikuje u nejasne, a njih se, pak, ostvaruje upravljanim krizama i nadziranim neredima. Regularna opasnost amijenjena je iregularnom, u kojoj nasilje služi kao sredstvo pomoću kojega se ostvaruju pričinom stvoreni nejasni ciljevi.¹⁰⁵ U tome je pak ulokos dvadesetoga stoljeća!

Ako asimetrični rat jest rat bez protežnosti, koje je onda njegovo; 'Javno oružje? Novac! - uzviknut će osviješteni geopolitičari. On podliježe svim zakonitostima uporabe oružja. Može ga se rabiti pojedinačno, skupno, izravno, neizravno, povremeno, dugotrajno, ali najbolje se učinke postiže s isturenim motriteljem. Što je neka zemlja ekonomski razvijenija, to više proširuje ljestvicu svojih monetarnih oruđa i instrumenata kredita. U biti, u međunarodnoj monetarnoj zajednici svako društvo ima svoje mjesto - jedni povlašteno, drugi jedva preživljavaju, treći su kažnjeni. Prema naumu *gospodara kaosa*, tj. svijeta, novac bi trebao postati središnjim mjestom 'nove religioznosti' i zajedništva, u kojemu više nema mjesta za Boga, tj. jedino vrijedno poštovanja trebao bi biti novac. Uz pomoć broja on već sada ravna i određuje sudbinu ljudi, naroda i svijeta. Moćna 'meka sila' postala je propovjedaonica te i takve 'religioznosti'. A ljudi kao ljudi, sve su manje svjesni toga novoga materijalno-financijskog svjetonazora te podjela i posljedica koje će novac, zahvaljujući svojim tehnikama, izazvati. Može se reći da će, zahvaljujući novcu kao glavnom oružju asimetričnog rata, u budućnosti postojati samo dvije vrste ljudi - prvi malobrojni i izvanredno moćni te drugi brojni i siromašni. I tako će se napokon ostvariti tvrdnja sedam grčkih mudraca da je "Novac krv i duša ljudi, i onaj koji ga uopće nema, hoda mrtav među živima".

Novac je već vjekovima oružje u rukama 'hijerarhije urotnika', a osobito poslije osnivanja Engleske narodne banke, 1694. I, od tada im je trebalo nešto manje od sto godina za izvođenje prvog pravog prevratništva i juriša na Krista i njegovu Crkvu. Igre s novcem možda najbolje oslikava prikaz talijanskog trgovca za stolom i pisaćim priborom, koji se sredinom 16. stoljeća nastanjuje u Lvonu, i postaje bogat.

¹⁰⁵ Unatoč namjerno stvorenoj magli, ciljevi rata u suvremenosti znače: (1) umanjiti slobodu međunarodnoga djelovanja, (2) ograničiti suverenitet, (3) narušiti teritorijalni integritet. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Hrvatska i veliko ratište*, isto, str. 319.

Geopolitičari bi rekli da je slika savršen prikaz sablazni, čak i u onim slučajevima onih koji dosta dobro razumiju rukovanje novcem i igru razmjene. Jer ako je moneta 'čarobnjaštvo koje rijetki razumiju', onda monete koje to nisu i novčane igre povezane s običnim zapisivanjem, ne samo da djeluju zamršeno nego su i đavolske i povod uvijek novom čuđenju. Doživljaj je to ne samo običnih ljudi od prije četiristo godina, nego i onih danas, jer se ni u eri elektroničkog novca, složenih burzovnih špekulacija potpomognutih suvremenim telekomunikacijskim i informacijskim tehnologijama ništa nije znatnije promijenilo.¹⁰⁶ Štoviše, još je nerazumljiviji i, kao vrhunska vještina upravljanja svijetom i modeliranja svijeta, poznat je samo uskoj eliti iz urotničke hijerarhije.

Širenje financijskih tržišta jest drama preobražavanja u zemljama naviklim na takvo tržište, jednako kao i u onima koje ono tek zahvaća, a da one te drame nisu ni svjesne. Svako društvo, bilo ono u tranziciji bilo izvan nje, koje otvara vrata novcu, tj. investicijama, prije ili kasnije gubi stečenu ravnotežu i oslobađa snage koje od tada više nisu pod nadzorom. Nova igra mijesha karte, pri čemu nekolicinu rijetkih povlašćuje, a druge odbacuje na zlu stranu sudbine. Cijelo se društvo pod tim utjecajem mijenja, jer je utjecaj novca postao totalan.¹⁰⁷ Gdje god se pojavi, on se upliće u sve ekonomske i društvene odnose te je

¹⁰⁶ Burza je osmišljena tako da služi isključivo vlasnicima velikih količina kapitala, tzv. krupnom kapitalu. Kada se utjecaju kapitala na kretanja na burzi pridoda politička moć, koju ostvaruje ne samo kapital nego i cijela mreža pod nadzorom 'hijerarhije urotnika', omogućen je pristup informacijama pa utjecanje na ključna zbivanja omogućuje ostvarivanje dodatne spekulativne dobiti. Na taj je način krug oko burze potpuno zatvoren i preostaje samo da financijska internacionala umješno koristi stečenu i brižno izgrađenu poziciju. Da oni to itekako dobro znaju, najbolje potvrđuje povijesni primjer tzv. burzovnog sloma iz 1929. godine. Više od deset godina (poslije Prvoga svjetskoga rata) spekulativni balon je rastao na burzama i to toliko da je dosegao iznimne brojeve vrijednosti. Kada je krupni kapital ('hijerarhija urotnika') to odlučio, povukao je svoj udio prodajom dionica po najvećoj cijeni i tako sebi osigurao veliko bogatstvo u dolarskim brojevima, a svi ostali su, zbog strmoglava pada vrijednosti dionica, dobili sitniš. Ključna spoznaja jest u tome tko je kupio te tada spekulativno obezvrijeđene dionice i dao taj sitniš izbezumljenim vlasnicima dionica. Sve što je išta vrijedilo, imalo stvarnu materijalnu podlogu, za sitan su novce, za dolare koje su dobili tako što su prvi prodali dionice i pokrenuli lavinu, kupili isti vlasnici krupnog kapitala, financijska internacionala. Usp. Marko Francišković, *Hrvatska knjiga opstanka, Zlatno pero*, siječanj 2004., str. 33.

¹⁰⁷ Stvoren je sustav u kojemu se sve mjeri novcem, u kojemu je novac postao ekvivalent svakom materijalnom dobru te je nestalo razlike u poimanju novca ili imanja bilo čega materijalnoga - Monopolističkim nadzorom nad novcem čovjeka se upropašta-

kao takav izniman indikator tih procesa. Na temelju života novca može se donijeti prilično siguran sud o ukupnoj djelatnosti ljudi, sve do najskromnijih i najskrovitijih oblika njihova života. On je predmet pohlepe i pozornosti - stvarnost koja želi postati nečim stoje nadživjelo sva carstva. Život i tijekovi novca tako postaju najmoćnijim oružjem u tukama sila neformalne moći i *gospodara kaosa*, koji ih iz podzemnih tokova svijeta upravljaju njegovom vanjštinom. Slobodnije rečeno, oni su dispečeri pojavnosti toga svijeta. Kada se kaže da je novac totalno oružje asimetričnog rata, pod tim se podrazumijeva njegova neizbježna prisutnost i ono što ga prati - nagle promjene cijena temeljnih namirnica koje kao lavina pokreću nezadovoljstva, socijalne nemire i krize te, na kraju, i ratove.¹⁰⁸ Ako je priroda novca takva, onda nitko zbog mogućih osobnih iskustava ne bi trebao o tome dvojiti.

Posljedice neodređenosti asimetričnog rata

Temeljno i za razumijevanje ključno pitanje glede važnosti asimetričnoga ratovanja krije se u nepostojanju njegove opće definicije kao odgovora koji bi nedvosmisleno ukazao na one oblike i mogućnosti djelovanja što se nalaze unutar okvira međunarodno opće prihvaćene definicije rata i ratovanja. Očigledno je da se svi mogući oblici zloporabe asimetrije sa svrhom nanošenja štete potencijalnoj žrtvi ne mogu svesti pod klasičan pojam rata. No, jednako tako je sigurno da posljedice takva ratovanja mogu biti i vrlo velike, te ih se bez dvojbe može svrstati u kategorijalni pojam rata. Naime, pokazalo se da su

va i dovodi u stanje ropstva, stanje očaja i svake podložnosti djelovanju sotonskih sila koje opsjedaju ljudsku dušu, jer duša i jest glavni cilj u cijeloj toj 'igri'. Zato je burzovna spekulacija postala vremenskom konstantom i zato se nacionalne barijere koje postoje neprestano ruše ili barem zaobilaze po svaku cijenu jer smetaju 'radu' kapitala. Ta je pojava kristalno jasna: ukidanje svih državnih valutnih i nacionalnih zapreka te stvaranje jedinstvenog i monopolnog svjetskog tržišta kapitala i robe. Formalno će se ukiniti sve države. Ostvarit će se cilj liberala, komunista, anarhista i svih ostalih nadnacionalnih i panreligijskih utopista. Ono što će ostati ili što bi po planovima trebalo ostati bile bi globalne institucije koje bi, u biti, imale sve osobine države i državnog suvereniteta. Sav suverenitet koji se danas, iako većinom samo formalno, drži nositeljem suvereniteta, imaju države koje su većinom nacionalne ili su postale nacijom.

¹⁰⁸ Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, str. 345. - 351.

posljedice asimetričnoga ratovanja za civilno pučanstvo pogubnije od onih koje se zbog povijesnih i konvencionalnih razloga uobičajeno po drazumijevaju kao ratne prilike. Zbog nepostojanja spomenutih međunarodnih norma, zemlja koja je postala žrtvom asimetričnoga napada ne može računati na odgovarajuću pomoć u suzbijanju 'medijske, novčane, pravne ni kulturne' agresije. Upravo u nepostojanju definicije asimetričnoga ratovanja ni načina njegovoa izvođenja krije se temeljni razlog sve veće ekspanzije takva ratovanja.

Osim prevelike količine sigurnosnih problema koji pogađaju životne nacionalne interese, u mnogim dijelovima svijeta postoji mnoštvo nasilnih nereda i klonulih država. Tu se nameću neka temeljna pitanja. Ako nadzirani nered i humanitarna katastrofa opravdavaju intervenciju toga mitskoga bića zvanog 'međunarodna zajednica', zašto su uvijek Sjedinjene Američke Države te koje igraju glavnu ulogu? Za *gospodare kaosa* neki su dijelovi svijeta i neki kontinenti besperspektivni. Geopolitičari su odavno naslutili taj njihov inverzni protekcionizam i zato su upozorili da se s takvim selektivnim načinom pristupa svijetu ne može daleko doći, jer on, prije ili kasnije, postaje ograničavajućim čimbenikom sveukupnog ljudskog razvoja. Rješenje ove paradigme *gospodari kaosa* našli su u globalizaciji. Pomoću nje oni vrlo uspješno provode sve veću virtualizaciju i prostora i života, u kojima sustavnim informacijskim umrežavanjem dovode do novih geopolitičkih izazova.

S globalizacijom rastu nejednakost i diskriminacija u svijetu. Svjetski gospodarski stroj proizvodi sve više marginalnih skupina, osobito među mladima, ženama, imigrantima i izbjeglicama.¹⁰⁹ S druge strane, organizirane međunarodne kriminalne mreže dovode do novih opasnosti preuzimanjem vlasti nad raznim ilegalnim aktivnostima - prostitucijom, ilegalnom trgovinom, narkotržištem, prodajom oružja. Velike

¹⁰⁹ Deplasirane populacije smještene u izbjegličkim kampovima UNHCR-a, predstavljaju ne samo rezervu za potencijalnu reprizu sukoba nego i čimbenik destabilizacije za zemlje primateljice. Socijalna kriza jamči trajnost jednog čimbenika, budući da pučanstvo nikada nije do kraja razoružano, a klanska osveta (poput jemenskog ili hamurabinskog koda časti) održava etničke temelje sukoba, u kojem cijele generacije nisu poznavale drugo negoli rat. Postojanje utočišta je važan čimbenik (Turska za Kavkaz), kao i pomoć dijaspora iz bogatih zemalja (Armenci iz Nagorni Karabakha, albanska dijaspora iz Njemačke, eritrejska iz Italije ili čečenska iz Jordana). Nazočeni su također i lokalni resursi koji uvjetuju ratne strategije (tržište dijamentima, drogom, pljenidbe humanitarne pomoći, otmice). Usp. Jure Vujčić, isto, str. 212.

migracije, prouzročene siromaštvom, bogate države sjevera percipiraju ijt kao transgranične opasnosti. Na cijelome planetu pučanstvo se koncentrira u gradovima, čija ekspanzija izmiče svakome nadzoru. I na sjeveru i na jugu razgranate aglomeracije remete ekološku, socijalnu i ekonomsku ravnotežu, a sve se bogatstvo koncentrira i akumulira u i u kama povlaštene manjine, što dovodi do napetosti koje politička moć često ne može riješiti na miran način. Megalopolisi juga - Mexico, Sao Paulo, Calcuta, Kairo, Lagos, Sangaj - navješćuju krah zapadnoga modela urbanoga društva. Istodobno na periferijama velikih gradova sjevera raste broj geta, čiji stanovnici svoje nezadovoljstvo često izražavaju izljevima nasilja. Pariz i Budimpešta (2006.) samo su zorni primjeri toga novoga oblika nasilništva. U geopolitičkome smislu, svijet današnjice jest prizor velikog kaosa - s jedne strane postoji mnoštvo gospodarskih i političkih unija, a s druge strane postoje podijeljene države, međuetnički sukobi te manjine koje zahtijevaju neovisnost i suverenost. Upravljanje krize i nadzirani neredi stvaraju nepredvidljivu i neuravnoteženu fraktalnu geopolitičku geometriju.

U čemu se sastoji očitovanje novih izazova? U virtualnoj stvarnosti identiteti, po Macluhanovom pojmu, postaju 'bestjelesni', hibridni i nomadski, kao odraz intenzivnih kriza mentalnih sklopova koji su često posljedice iskorijenjenosti, preplavlivanja i patologije informacija te beskrajnih informacijskih obrazaca. Monopoliziranje informacija i njihova manipulacija poprimili su planetarne razmjere. Od toga nije pošteđena ni znanost. Ni ona nije mogla izbjeći monopolističke tendencije ni manipulacije ciljevima koje zakulisno provodi 'hijerarhija urotnika'. Zato je svijet današnjice na geopolitičkoj razini, osim s informacijskim, suočen i s ratovima znanosti. Lišena tradicionalnih dogma i ovisna o financijskoj moći 'hijerarhije urotnika', znanost je, na početku 21. stoljeća, poremećena prevratničkim valovima. Normalna je znanost odbačena jednako kao što su odbačeni identiteti i vrjednote. Svijet je ušao u razdoblje 'postnormalne' znanosti, u konfuziju znanstvene paradigme, u kojoj su činjenice nesigurne, vrijednosti sporne, ulazi nedefinirani, a odluke žurne.¹¹⁰ Nije li to 'kraj znanosti' što ga je

¹¹⁰ O postnormalnoj znanosti i konfuzijama znanstvene paradigme početkom devedesetih godina prošloga stoljeća pisali su J. Ravetz i S. Funtovicz. Usp. *Scientific Knowledge and its social Problems*. Transaction Publishers, New Brunswick, 1996., i *Uncertainty and quality in science for policy*, Dordrecht, Kluwer, 1990.

ushićeno najavio Johan Horgan, jedan od glasnogovornika suvremenoga prevratništva.¹¹¹ Na ruševinama starih, izrasle su nove 'postnormalne' znanstvene paradigme - genetski inženjering, AFDS, 'kravlje ludi-lo', 'ptičja gripa', kloniranje i pokusi na ljudskim bićima. Dakle, rezultati 'postnormalnih' znanstvenih paradigma izravno su usmjereni protiv čovjeka, bića koje kršćanstvo drži Božjim stvorenjem kojemu je Bog udahnuo dušu. Znak Božje mudrosti u čovjeku jest razum. Ako se čovjek tim razumom koristi kako bi poništio prirodne zakone, on ustaje protiv samoga Boga, on se Bogu ruga, on priznaje da Boga prezire.

I, što se događa sa svijetom u kojemu trijumfira 'nova znanost' i kojoj je Bog smetnja? Ona, umjesto da smanjuje, povećava sive zone na planetu Zemlji.¹¹² A te nove sive zone čine podlogu za uvođenje svijeta u geopolitički kaos, s kojim se svijet više ne zna nositi, jer je sigurnosti nestalo. Kada je već riječ o sigurnosti, poseban problem za države jest cijela mreža nevladinih organizacija, međunarodnih ustanova i organizacija te raznih tvrtki koje djeluju bez ikakva nadzora javnosti. Umreženost takvih struktura govori sama po sebi - njihova 'uvezana' moć veća je od moći države u kojoj djeluju. S druge pak strane, realnost ove asimetrične opasnosti očituje se u činjenici da države nemaju iskustva kako se s tom opasnosti nositi. Gledano problemski, nevladine organizacije jesu samo jedan od instrumenata asimetričnoga vojno-političko-diplomatsko-financijskog nastupanja s namjerom konačnog ostvarivanja teze o 'kraju povijesti', bilo da se gleda Marxovom bilo Fukuvaminom dioptrijom. Drukčije rečeno, ustoličenje novoga svjetskoga poretka i jedinstvene svjetske vlade nije moguće izbjeći.

No, do toga trenutka, neka posluži Holbrookeova frazeologija - ima još mnogo 'prljava posla' koji treba obaviti. Naime, u novim svjetskim uvjetima upravljanih kriza i nadziranih nereda više ne vlada 'dvoprotežni

¹¹¹ Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 292.

¹¹² Moguće je pretpostaviti da će se te sive krizne zone širiti i nadalje, u doba turbulencija i afirmacije velikih multietničkih država. U geopolitičkom smislu, iako je unipolarni svijet utemeljen na funkcionalno-interesnoj geografiji, on je također paralelno proizveo iracionalno-nefunkcionalnu i neprikladnu geografiju. Ove će lokalizirane krize, što zbog slabog intenziteta i potencijala za destabiliziranje, što zbog pomanjkanja interesa međunarodne zajednice, i dalje trajati, alimentirajući eksplozivnu Pandorinu kutiju suvremenoga geopolitičkog kaosa. Usp. Jure Vujić, isto, str. 213.-214.

•...ili', jer nova geopolitička slika nameće asimetričnu igru, koja ne odgovara klasičnom poimanju pobjednika i gubitnika. Novi svjetski po-ciljak jest model svijeta u kojemu Sjedinjene Američke Države imaju ulogu novoga starog Rima, a Europa doživljava sudbinu starogrčke civilizacije koja treba nestati u temeljima novoga svijeta.¹¹³ Valjak 'hije-i.nhije urotnika' kreće se po sotonskom redu vožnje. Čovječanstvo s povjerenjem hrli u zamku koja mu je postavljena. Novi svjetski pore-dak sve više steže svoj обруč. Poslije Drugoga svjetskoga, a osobito poslije Hladnoga rata, urotnici su proširili sustav moći i vlasti nad pobijeđenom Europom. Sve države istočno od crte Baltik -Jadran postale su, poput Njemačke, uplašene i pognute glave. Ako se netko, kao, primjerice, Hrvatska, tome usprotivi i čak pobijedi u nametnutom ratu, završava na optuženičkoj klupi i biva rasprodan. U hrvatskome slučaju, za njezin bitak - more, šumu, plodnu zemlju i pitku vodu - čak ni kocke nisu bacili, nego je rastrgaše uz pomoć i slugansko poslu-šništvo domaćih klonova umrvljene svijesti i zamrle savjesti.

Novo se ustrojstvo svijeta temelji na sili i nasilju, a ne na slobodnom opredjeljenju. Riječ je o tome da moćnici zadiru u sve pore društvenoga života svih zemalja svijeta. 'Hijerarhijski urotnici' aktiviranjem subverzivne djelatnosti diktiraju dalekosežnu premetačinu svega na svijetu, u prvome redu u svim kršćanskim zemljama. Uspostavljanje novoga gospodarenja svijetom ima cilj ostvariti prevlast jedne skupi-ne, jedne klase moćnih financijera i vlasnika kapitala. Prozboriti nešto protiv njih znači izložiti se medijskome linču. Kada netko ipak o tome prozbori, biva napadnut kao opskuran 'antiamerički' element, a postaje i protivnikom demokracije i progresa. Poslije toga prvoga juriša, mnogi isprani mozgovi, koji nisu kadri pojmiti da je život moguć i izvan galaksije militantnoga liberalizma, nastavljaju s kamenovanjem, sve dok se 'globohulnika' ne dotuče.

¹¹³ Prema L. C. Thurovnu, autoru knjige *Kaos i nazadovanje, zatim prodor barbara*, zapadnoj civilizaciji prijete postupan raspad, sličan onome Rimskoga Carstva, što upućuje na 'trendove pretjeranosti', onako kako to tumači H. A. Kissinger: pretjerano bogaćenje malobrojnih grupacija bogatih i osiromašenje prosječne većine, polarizacija razvijenih ekonomija sjevera i siromašnoga juga, jaz obrazovanih i neobrazovanih, fenomeni (kao suvremeni pandani kasnoga Rima) koji bi trebali ubrzati sve već postojeće napetosti i dijalektičke antagonizme današnjega svijeta. Usp. Jure Vujić, isto, str. 212.

Posvuda u međunarodnim odnosima kao i mudra cjelokupne zapadne civilizacije, dogodila se mutacija političke moći. Taj geopolitički fenomen najbolje je vidljiv na razini države, čije su mogućnosti obrane legitimnih i legalnih nacionalnih interesa toliko oslabljene da ona više ne može jamčiti sigurnost ni poduzeću ni školi ni zdravstvenim ustanovama ni obitelji. Uništava se sve oblike vertikalnog ustroja države, u korist horizontalne, mrežaste strukture moći. Financijska tržišta tkaju nevidljivu paučinastu mrežu zaobilazeći ulogu demokratski izabranih vlada. Svijet je pripremljen za novu eru osvajanja. I, zato se s pravom treba upitati: Tko je, zapravo, taj nevidljivi potencijalni vladar svijeta na početku novoga tisućljeća? Sjedinjene Američke Države jesu najmoćnija sila svijeta i jesu 'svjetski policajac', ali njezinom moći već odavno upravlja nevidljiva ruka 'hijerarhije urotnika'. Monopolarni svijet na početku 21. stoljeća nije proizvod isključivo američke moći. Haag je ustoličen kao pravosudni instrument sile, a NATO je već odavno vojna poluga novoga svjetskoga poretka.¹¹⁴ Kada je NATO demonstrirao svoju snagu nad Srbijom, a potom, preobličen, nad Afganistanom i Irakom, strah se uvukao u mnoge¹¹⁵, jer su počeli shvaćati da se iza benigne političke floskule Amerike kao svjetskog policajca krije jedan drugi opasan, bezdušan i nemilosrdan univerzalni imperator.¹¹⁶

'Hijerarhija urotnika' klasični je oblik rata iz 20. stoljeća i strahota koje su ga pratile zamijenila omiljenim doktrinarnim prevratništvom,

¹¹⁴ Summit povodom 50. obljetnice osnivanja NATO-a obnovio je neke mitove o njegovu nastanku. Treba li raketirati CNN poslije priloga u kojemu se ustvrdilo kako je NATO nastao 1949. kao protuteža Varšavskome ugovoru? One koji vjeruju u ono što vide, posebice na televiziji, valja uputiti u neke činjenice. Poslije Staljinove smrti (1953.) Sovjetski Savez pokušava oslabiti hladnoratovski pritisak stupanjem u članstvo ovoga vojnog saveza. NATO ga je odbio 7. svibnja 1954., da bi za godinu dana u svoje okrilje primio SR Njemačku. Tjedan dana poslije toga, točnije 14. svibnja 1955. Sovjetski Savez kao protumjeru razvija Varšavski ugovor.

¹¹⁵ Govoreći o forumu o nacionalnim pitanjima: novi NATO za novo stoljeće, na Institutu Brookings, 6. travnja 2000., američka državna tajnica Madeleine Albright ovako je rezimirala NATO-ove postulate: "Sjevernoatlantsku ugovornu organizaciju osnovali su preživjeli iz holokausta i rata da bi spriječili rat". Holokaust kao definicija postojanja NATO-a zakasnila je u slučaju Vukovara i Srebrenice, ali je zato pružila mogućnost da se do temelja razori Afganistan i Irak. Dakle, kakvi uzroci takve i posljedice!

¹¹⁶ O tome 'nevidljivom' uzurpatoru koji sije strah svuda oko sebe, u nadahnutoj propovijedi kardinal Josip Bozanić, na blagdan Duhova (23. svibnja 1999.), rekao je: "Jeruzalem je izgledao kao jedan veliki Babilon. Onaj Babilon koji je plod oholosti i

koje, islina, nije toliko vidljivo, ali se žalo uvijek pokazalo uspješnim u podržavanju terora koji će, ne više djelomično nego globalno, osigurati -lijepu pokornost naroda. Urotnici i te kako dobro znaju daje danas, ili početku 21. stoljeća, malo onih koji nisu spremni žrtvovati opće dobro radi vlastitih zasebnih probitaka. Takvo stanje ljudskog duha jest nepresušni izvor onoga što oni zovu revolucionarnim masama. Toj slijepoj prevratničkoj masi, zasićenoj užasima militantnog liberalizma i iz njega proistekle neobuzdane slobode i socijalnih trvenja, nadziranih nereda i upravljanih kriza, na čelo bi trebao stati novi vođa. Prema planu alkemičara nove revolucije, prvo stoljeće trećega tisućljeća trebalo bi, dakle, postati stoljećem internacionalne vlasti, u kojoj bi, da paradoks bude veći, vertikalni ustroj vlasti bio apsolutan. Zar prevratništvo i asimetrija nisu svemoćni? Prevratništvom se sve može razrušiti, a asimetrijom se sve može vratiti na početak. S Bastillom je sve započelo, a s novovjekim će se Babilonom, izgleda, sve okončati.

5. 'Apsolutni događaji' u labirintu geopolitičke borbe protiv nevidljivog neprijatelja

"Proročanstvo nesreće služi kako bi se izbjeglo njezino ostvarenje." To je načelo u svojim tezama zastupao Hans Jonas. Upozorenja na izvjesnost katastrofe, dakle, omogućuju djelovanje u svrhu njezinoga sprječavanja. Takav pristup podrazumijeva projekciju u budućnost, u vrijeme poslije katastrofe, da bi ju se razumjelo retrospektivno, kao neizvjestan događaj. U medijski umreženom globaliziranom svijetu proročanstva

podjele što vlada među ljudima i koja i danas označava naše gradove i čitav svijet. Nakon podjele svijeta u dva bloka, koji je držao ravnotežu zbog straha od nuklearnog razaranja došlo je do novih međunarodnih prilika koji označavaju egoistične interese pojedinih osoba i zemalja. Oni stvaraju nove napetosti, nered, nesreće na pojedinim stranama svijeta. Te napetosti u mnogim dijelovima svijeta znak su Babilona, ne samo na području kulture i jezika, nego i oružja. Još uvijek svaki dan slušamo o izbjeglicama i razaranja u našem susjedstvu. To je kaos koji rađa strahom. Novo duhovno iskustvo omogućuje da iziđu u prvom redu iz samih sebe, iz intimnosti svog malog svijeta, vlastitih strahova, malodušja, opravdanog osjećaja svojih skromnih ljudskih, fizičkih i kulturnih sposobnosti kako bi se suočili s težinom života, koji je vladao u Jeruzalemu. Potrebno je stoga stati s novom snagom ispred kaosa, podjela i egoizama današnjeg svijeta".

nesreće se odbacuje i proglašava ih se zabludama i (ili) 'teorijom urote'. Intelektualne elite, radi 'mira u kući', izbjegavaju svaku polemiku o tome, primjenjujući načelo 'opreznosti'. U biti, one mogućnost vide samo unutar realnosti, jer je tako lakše i sigurnije nastaviti drijemež u sinekurnim foteljama. Izložiti se pogibelji biblijskih proroka za njih je prezahtjevna žrtva. Zato nije nimalo neobično što intelektualac, za američkog profesora Dicka Howarda, jest čovjek koji unosi značaj u beznačaj. Možda se u tome krije glavni razlog da oni ne žele niti imaju namjeru vidjeti da je ovo današnje vrijeme, kako to napisao Božo Lujčić, identično vremenu proroka Jeremije. I onda i danas, upozorava Lujčić, dogodila se velika eksplozija zla, koja je svojim opasnim silama jednostavno rastakala sva područja života i dovela u pitanje sve vrijednote. I onda i danas nemilosrdno su porušene nacionalne, moralne i religijske vrijednosti. I onda i danas narod je protjeran sa svojih ognjišta, njihova su svetište razorena, njihovi gradovi spaljeni, a najveće vrijednosti čovjeka i života pogažene. I onda i danas, nastavlja Lujčić, izgledalo je kao da je Bog ostavio čovjeka na cjedilu i kao da je konačno pobijedilo veliko zlo. I onda i danas otvorena su velika pitanja o Bogu i njegovoj pravednosti, ali jednako tako i pitanja o čovjeku i njegovu mjestu u svijetu. Pomahnitalost zla na raznim područjima političkoga, društvenoga i religijskoga života bila je toliko snažna da je davala boju ne samo vremenu, nego i Jeremijinoj proročkoj poruci i čak njegovoj osobnoj sudbini, zaključit će na kraju svoga razmišljanja Božo Lujčić.¹¹⁷

Sto može učiniti 'običan čovjek' u vremenima koja se označava kao 'posljednja' i u kojima je intelektualna ogluha poprimila planetarne razmjere, postavši prevladavajućom strujom? Kako strukturirati znanje za drukčije razumijevanje budućnosti pa i za drukčije razumijevanje sukoba ili rata kao njegova krajnjeg stanja. Kako nasilju i zlu suprotstaviti drukčije djelovanje? Ovo su samo neka pitanja za čovjeka današnjice, koji svakim danom sve više živi u rastresenosti i otuđenosti, koji je sve zbunjeniji i potišteniji novim utopijama što ih šire lažni proroci kojima je cilj razoriti vrijednosti, dočepati se Boga i prisvojiti pravo da umjesto njega vladaju.

¹¹⁷ Usp. Božo Lujčić, *Starozavjetni proroci*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2004., str. 204.

Geopolitička bespuća 'apsolutnih događaja'

I)rukčije djelovanje i ponašanje znači djelovanje koje osigurava životne uvjete za opstanak i razvoj, a ne za propadanje. U ozračju toga drukčijega djelovanja nužno se mora promatrati i poimati tzv. 'apsolutne događaje', kako bi se razotkrilo njihove prave uzroke, kako bi se na drukčiji način rješavalo njegove posljedice. Načelo intelektualne 'opreznosti' ne može odagnati spoznaju da se u ovoj našoj sadašnjosti zrcali 'memorija budućnosti'. Već više od dvjesto godina čovječanstvo iščekuje mir i blagostanje, koje su tako snažno i glasno navješćivali |;ikobinski, boljševički ili danas neoliberalistički lažni proroci. Umjesto slobode, bratstva i jednakosti' gomilalo se zlo, koje postade neovisna sila s golemom moći razaranja i uništavanja. 'Nakupljeno zlo', kao posljedica mnogobrojnih prevratništava, nije moglo ići u nedogled, negdje je moralo eksplodirati.

Ne može biti slučajnost da je 21. stoljeće započelo upravo onako kako je započelo - događajem od 11. rujna. Čemu silne rasprave o rušenju 'blizanaca' kao 'apsolutnom događaju? Ničemu drugome nego da se logične okolnosti koje su ga uvjetovale učini zamagljenima i nerazumljivima. Unatoč muku intelektualne elite i medijskoj inverziji, upravljane krize i nadzirani neredi, asimetrična nastupanja i profilacija svjetskog kriminala svih vrsta nagovijestili su ga mnogo ranije, već negdje od Miloševićevih pohoda na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Intelektualno-medijska urota omogućila je suvremenome nihilizmu, koji je iznad nietzscheovskih nebuloznih metafizičkih filozofskih kategorija, postati univerzalnom silom. Masovni oblik destrukcije koji on proizvodi događa se munjevito i izravno. Televizijski zaslone i zamračene kino dvorane postali su kulturnim mjestima njegova uprizorenja. Istovjetan je slici koja se odašilje. Rezultat njegova hoda realnim vremenom jest više nego stravičan - duboka praznina u mentalnome sklopu čovjeka. Tu nastalu mentalnu prazninu dopunjuje inverzija stvarnosti, kojom se potiče potpuna obmana. Svrha slikopisnog prikazivanja nasilja i (ili) destrukcije jest od gledatelja stvoriti 'sudionika', a ne gledatelja navesti da to nasilje i destrukciju, što bi bilo poželjno, s prijezirom odbaci.

Događaj od 11. rujna nije ništa drugo nego stalnost i nastavak na gičnosti u povijesti, koju u određenim vremenskim razmacima upriličuju nihilizam i 'nakupljeno zlo'. Ukinuvši slijednost u tradicionalnom Clausewitzovom i Sun Tzu Vuovom 'umijeću ratovanja', 'hijerarhijski urotnici' pretvorili su 11. rujna u sveopći rat, prikriven u nesreću. Takav oblik rata *a priori* isključuje svaki dijalog s 'drugom stranom'. Posljedica toga pristupa jest ta da su rušenje 'blizanaca' tijekom kratkog vremena pretvorili u rat bez pravila, bez definiranog prostora, bez bojišnice i bez vidljivog neprijatelja.¹¹⁸ Uspjevši slijedom 'bez' spojiti nesreću s ratom, suvremeni je nihilizam, ne nailazeći na organizirani otpor, 'nakupljeno zlo' s lakoćom usmjerio prema 'kraju svijeta', dakle, prema onim vremenima koje se još naziva i 'posljednjima'.¹¹⁹ Zbog toga objašnjenje suvremenoga nihilizma nije lišeno ni sarkastičnih dosjetaka. Jednom je zgodom književnik Stanislaw Lem današnje čovječanstvo usporedio sa 'skupinom golih majmuna koji se beskonačno razmnožavaju, naoružani britvama koje su izumili njihovi najinteligentniji rođaci'.¹²⁰ Nihilist 21. stoljeća, ustavši protiv Boga i primjenjujući doktrinu svedopuštenosti, izbrisao je granicu između dobra i previše 'nakupljenoga zla', otvorivši tako put viziji antipovijesti. Čovjek je bezočno odstranjen od vlastite prirode. Ostavši bez identiteta, čovječiji život pretvorio se u 'pomanjkanje života'. Nestalo je čovjekove snage za životom. Ali, nestalo je i lika Vraga, jer je čovjek zapadne civilizacije sam spreman osigurati vlastitu propast, kako to napisa Leonardo Sciascia.

Plimni val asimetričnih nastupanja, koji je uslijedio poslije 11. rujna, traži odgovor na pitanje koji je gornji prag izdržljivost. Gotovo svakodnevno medijsko teroriziranje javnoga mišljenja 'apsolutnim događajem' ima svrhu fokusirati pozornost ljudi samo na taj 'jedan jedini

iloi'.icl.i]. On, tj. 'apsolutni događaj', na taj način sublimira sve ostale 'li>'),idaje, koji, zahvaljujući medijskoj obmani, kao da se nisu 'nikada MI dogodili'. Planerima rušenja *World Trade Centra* bio je znan Straussov IH mak preživljavanja strukture i onda kada struktura nestane pod snagom događaja.¹²¹ CCN-ov prijenos događaja od 11. rujna u podsvijesti gledatelja diljem 'globalnoga sela' pretvorio je srušene nebodere u •vojevrsne toteme, koji i dalje žive, unatoč njihovoj očiglednom ručnju. Medijski 'teror' pretvaranja 'apsolutnog događaja' u obred nije bez svrhe. Njime se nastoji poništiti tijek vremena, kako bi se javno mnijenje pripremlilo za prihvaćanje mita o nadolazećem zastrašujućem i florističkom zlu i o nevidljivoj organizaciji koja ga vremenski neograničeno upriličuje.¹²² Nekadašnja drevna simbolika središta medijskim je uprizorenjem događaja od 11. rujna u velikome stilu vraćena na geopolitičku pozornicu. Slikovito, to ne znači ništa drugo nego da je Bushovu 'demokraciju i slobodu' bombardirala apokaliptično-opskurna teroristička pošast.

Ako je ikada bilo dvojbe o tome da se geopolitički događaji predodređeno nižu u skladu s unaprijed zadanim planom, ona je poslije rušenja 'blizanaca' trebala biti raspršena. Ali, kao i uvijek kroz povijest, *gospodari kaosa* ni ovoga puta nisu stvar prepustili stihijnosti, nego su entropijsku dinamiku 'apsolutnog događaja', prema Huntingtonovom obrascu, pretvorili u 'sukob civilizacija'. Postojeći 'civilizacijski šok' između neorobovlasništva koji se prostire na tri četvrtine kugle zemaljske i nesavršenog zapadnog demokratskog modela smisleno je i namjerno preobličeno u 'programirano sukobljavanje' civilizacija svijeta, prikazujući ga neizbježnim.

¹²¹ C. L. Strauss je to izložio u djelu *Pensee sauvage*. Usp. Jure Vujić, isto, str. 241.

¹²² O toj nevidljivoj i zastrašujućoj globalnoj terorističkoj aveti Andreas von Biilow piše: "Ta, Al Kaida nije ništa drugo doli oznaka koju je izmislio Richard Clarke. Pripadnici Al Kaide potječu iz mase bivših CIA-inih plaćenika u Afganistanu, od kojih je 10.000 njih vrbovao sam Osama bin Laden. A sada FBI-evi goniči terorista, kojima je bio zabranjen uvid u CIA-inu zavjereničku radionicu, te tajne CIA-ine borbe doživljavaju u novoj funkciji, kao teroriste koji napadaju Ameriku. Barem dio njih, sasvim očigledno, kao i ranije, diljem svijeta upošljava CIA u sukobima među muslimanskim državama, i to za postizanje američkih interesa. Iz te se perspektive nipošto neutemeljenim ne čini ni njihov angažman u ulozi navodnih počinitelja zločina od 11. rujna, u svrhu insceniranja novoga 'Pearl Harbora'". Usp. Andreas von Biilow, *CIA i 11. rujna*, DETECTA, Zagreb, 2005., str. 276.

¹¹⁸ Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, Poglavlje 3., str. 247. - 309.

¹¹⁹ Globalni nihilizam nije vlastit samo modernitetu. Tukidid je znakove toga fenomena uvidio i u drevnoj Grčkoj, kroz lik Alkibijada, te u 'Fedoru', kada se proučava kapacitet destrukcije mita o Tifonu koji ruši Olimp. Trebalo je čekati 20. stoljeće i totalitarne avanture da se otkrije koliko je taj nihilizam, u obliku hitlerizma, staljinizma i kolonijalizma, proširio svoje učinke i zamah na svim kontinentima. Usp. Jure Vujić, isto, str. 240.

¹²⁰ Usp. Jure Vujić, isto, str. 240.

Iako događaji nisu nikada apsolutni, kao što napisa Balzac, događaj od 11. rujna to je postao naknadno. Odabrani medijski tumači logične okolnosti njegove događajnosti prenijeli su u iracionalnost, kako bi se neprestano vrtio u zatvorenom i začaranom krugu terorističkog 'bije-snog ludila'. A taj događaj nije ništa drugo nego klon događaja koji se odigrao šest desetljeća ranije. Naime, 11. rujna 2001., po mišljenju mnogih analitičara i komentatora, jest Pearl Harbor ovoga novog stoljeća. Kao što je japanskim napadom na američko brodovlje, u prosincu 1941., potaknut ulazak Sjedinjenih Američkih Država u Drugi svjetski rat, tako su i događaji od 11. rujna, po volji predsjednika Busha, rezultirali dugotrajnim ratom protiv 'međunarodnoga terorizma'. Afganistan je prvi došao na udar krstarećih raketa i 'pametnih bomba', dvije godine poslije njega jednaku je sudbinu doživio i Irak, a poslije libanonske uvertire iz 2006. na redu su Sirija i Iran. Oba Pearl Harbora, onaj prvi i ovaj drugi, kao što piše Andreas von Biilov, doveli su do toga da je jedna naoko neizbježna katastrofa natjerala birače najvećih demokratskih društava da preko noći promijene stajalište prema ratu kao sredstvu rješavanja sukoba.¹²³ Koliko god je bila prijeporna prava pozadina događaja iz 1941., kada je američko političko i vojno vodstvo žrtvovalo američke vojnike kako bi postiglo šokantan učinak te katastrofe na javno mišljenje, jednako je problematično i pitanje o tome je li američka Vlada unaprijed znala za katastrofu od 11. rujna 2001. i je li čak u njoj sudjelovala. Za bivšeg njemačkog ministara i stručnjaka za pitanja tajnih služba Andreasa von Biilowa¹²⁴ raspravu o tim povezanostima ne potiču turobni i protuamerički nastrojeni Europljani, nego gotovo isključivo sami Amerikanci. Da su se događaji uistinu odvijali onako kako ih Američka Vlada prikazuje u svojoj službenoj verziji, do njihova bi razrješenja, kaže Biilov, vrlo brzo dovela žustra rasprava, u koju bi bio uključen i tisak i koja bi posezala i za rezultatima službenih istraga, koji pristižu jedan za drugim. No, događa se upravo suprotno.

¹²³ Usp. Andreas von Biilow, isto. str. 255.

¹²⁴ Andreas von Biilow, doktor prava, rođen 1937. u Dresdenu, u razdoblju od 1969. do 1994. bio je zastupnik u Parlamentu Savezne Republike Njemačke, gdje je, između ostaloga, obavljao i dužnost člana Nadzornoga odbora Parlamenta zaduženog za 'službe'.

Naivni su bili oni koji su pomislili da će poslije pada Berlinskoga . HLI i nestanka 'carstva zla' nestati i sukoba te da će *homo econimus* biti taj koji će napokon svladati *homo bellicusa*. Utopijsko vjerovanje po kojemu bi ljudi uživali u blaženome stanju spavanja sagorjelo je u kerozinskom plamenu u središtu New Yorka, toga 11. rujna. Doista je bilo iluzorno i pomisliti da će se bezgranično cirkuliranje ljudi, roba i kapitala događati bez istodobnog cirkuliranja nasilja i induciranih sukoba. Opća privatizacija svega i svačega i divlji kapitalizam nemaju moći ako ih ne prati i privatizacija uporabe nasilja. Paradoks 'apsolutnog događaja' jest upravo u tome što je teroristički čin širom otvorio vrata bespućima zbilje, po čijim poljanama, svaki na svome konju riđanu, jaše Međunarodni monetarni fond, Svjetska banka, Međunarodna trgovinska organizacija i NATO.¹²⁵

¹²⁵ Američki senator, republikanac William Roth, koji je istodobno bio i predsjednik Skupštine Sjevernoatlantskoga saveza, u izvješću za 1999., naslovljenom "NATO u 21. stoljeću", ustvrdio je da se područje djelovanja NATO-a treba znatno u budućnosti proširiti. Roth je držao kako bi bilo poželjno da NATO dobije mandat Vijeća sigurnosti, ali kako bi u suprotnom slučaju morao imati mogućnost samostalnog djelovanja. "NATO mora zadržati slobodu djelovanja", navodi se u Rothovu izvješću. "Iako bi sve članice Saveza bez sumnje više voljele djelovati pod mandatom UN, ne smije se ograničiti samo na slučajeve kad takav mandat može biti postignut", dodaje Roth. Prema njegovim riječima, akcije NATO-a morale bi se temeljiti na "odgovarajućoj zakonodavnoj vlasti", ali nije precizirao o kojoj bi vlasti bila riječ. I bez Rothovog preciznog odgovora to se odnosi na vlast koja se širom svijeta uvodi 'diplomacijom tomahavk'.

Dvostruki kriteriji koje primjenjuju Sjedinjene Američke Države i NATO, kao suvremeni apokaliptični jahač, vidljiv je u upravljanoj krizi na prostoru bivše Jugoslavije. Naime, Amerikanci nisu bombardirali Srbiju kako bi spasili Albance ni da bi kaznili i napokon zaustavili balkanskoga agresora, nego zato što je taj agresor počeo remetiti plan *gospodara kaosa*. Milošević nije taj plan remetiо dok je napadao Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu, bez obzira na to što su njegove horde činile, jer je taj rat mogao biti pod nadzorom NATO-a i njegov je ishod bilo moguće uklopiti u njihove planove. Sjedinjene Američke Države imale su jednako moćne mehanizme na početku kao i na kraju devedesetih godina 20. stoljeća da, bez velikog rata, zaustave Srbe. Zašto su deseci tisuća ljudi trebali poginuti i milijuni biti prognani, da bi oni, na kraju, reagirali? Mogli su Srbi savniti cijelu Hrvatsku, nikakav NATO ne bi napao njihove položaje. U američkoj politici etički kriterij ne znači ništa, a pravda je samo izlika dok odgovara njihovim interesima.

Zamke doktrine o nevidljivom neprijatelju

Danas se iza prividnoga reda skriva 'uspostavljeni i nadzirani nered', u kojemu suvremeni lažni proroci nude mnoštvo kozmetičkih, umjetnih i varljivih pomodnih potrošačkih smicalica kako bi omogućili da 'zlatno runo' ne bude ispunjeno pravdom i mirom. U uniformiziranome globalnome svijetu, više nego ikada u povijesti, potrebna je intelektualna hrabrost koja će se jednostavnim i iskrenim jezikom suprotstaviti jednoulju i prevladavajućoj ideologiji militantnoga liberalizma. Raskrinkavanje lažnih ideala, stvorenih virtualnih predodžaba i prihvaćenih izokrenutih vrjednota traži umnost i smjelost, ali i ironiju, pa i sarkazam. Arhimed je obranio svoj grad tek kada je otpočeo smjelo i pravilno rabiti svoje znanje. Svako sredstvo koje se želi primijeniti u liječenju bolesti zvane relativizam i inverzija, koja proizvodi neslogu, razdor i nasilje, treba biti proračunato, odmjereno i predefinirano, budući da priroda ne trpi praznine nihilizma, a ni ekscese sile. U ovome slučaju, dakle, klin se klinom ne izbija. U tome smjeru, nakon što su moćni CNN i njegovo medijsko klonirano bratstvo traumu od 11. rujna pretvorili u apokaliptičan i pseudospiritualan događaj, koji je, tobože, prouzročio nevidljivi neprijatelj, njegovo razumijevanje pretpostavlja identificiranje uzroka, ali i njegovo smještanje između prividnoga mira i opće katastrofe. Nužno je čini zaustaviti i razbiti njegovu daljnju virtualizaciju, kako bi budući planirani nadzirani neredi i upravljane krize bili izbjegnuti.

Virtualizacija nije samo proces stvaranja 'nove stvarnosti', nego i umjetna mutacija identiteta.¹²⁶ Kada se jednu osobu, jedan kolektivitet, jedno djelo, jednu informaciju, a u slučaju 11. rujna jedan 'apsolutni događaj' virtualizira, on postaje deteritorijalan, izvučen iz fizičkog, zemljopisnog prostora i vremenskog slijeda. Virtualizacija naprosto

¹²⁶ Riječ 'virtualno' potječe od srednjovjekovnog latinskog idioma *virtuāis*, koji potječe od *virtus*, a znači snaga, sila. U skolastici, ono što je virtualno postoji u snazi, ali ne u djelu. No, virtualno danas teži k aktualizaciji, i to tako da na kraju ne ostvari efektu ni formalnu konkretizaciju. Virtualnost se ne suprotstavlja aktualnom nego stvarnom - virtualnost i stvarnost jesu dva različita načina postojanja. Zato se virtualizacija danas, za razliku od skolastičkih vremena, može definirati kao suprotnost stvarnom, kao pojam suprotan pojmu stvarnosti.

mijenja stvarnu sliku 'tijela' ili događaja. U slučaju 11. rujna kao 'apsolutnog događaja', promjena je apsolutna. Za njegovu 'apsolutnu' virtualizaciju zaduženi su mediji i njihove globalizirane mreže. U njima 11. rujna postaje 'hipertijelo', koje procesom manipulacije, amputacije i alijenacije biva preoblikovano u novo vektorizirano 'tijelo' koje se usmjerava prema nevidljivom i (ili) apstraktnom neprijatelju.¹²⁷ Bitno obilježje virtualizma s početka 21. stoljeća jest zbrka stvarnosti i njezinoga inverznog klona. Povrijedivši drevno načelo koje zabranjuje preoblikovanje stvarnosti suvremeni virtualisti, prema unaprijed stvorenim slikama i (ili) zamislama, nastoje izgraditi novu vrstu slika o sebi samima, ali još više o događajima koje oni drže 'apsolutnima'. Njihovo djelo jest ispunjenje Nietzscheovog postulata koji kaže kako je "istiniski svijet nazočan samo u laži".

U tome novome svijetu, temeljenom na laži, koji grade *gospodari kaosa*, drugi i drukčiji postaju predmetom mržnje i dežurnim krivcem za 'sve bolesti svijeta'. Virtualizacija 'apsolutnog događaja' proizvela je geopolitičku transformaciju na planetarnoj razini koja je, prvi put u povijesti, dovela čovječanstvo u mogućnost počinjenja 'globalnog samoubojstva'. U takvoj perspektivi mir je samo privremen kratak kompromis između dugih razdoblja nasilja. Najvažniji izazov suvremenoga globalnog društva jest kako spriječiti da nadzirani neredi i upravljane krize ne unište različitost kulturnih identiteta i ne razore temeljne vrjednote. U tome pogledu virtualizacija 'apsolutnog događaja' i slijedni ratovi kao njegova posljedica neizbježno bi se morali ticati i svjetovnih intelektualaca i teologa. Tumačenje po kojemu nasilje jest nužan odnos među ljudima, koji poremećuje 'sklerozu situacije', uvijek vodi prema Blakeovim 'mračnim sotonskim mlinovima', u kojima se od mljevine po želji i lako može proizvesti fiktivne instrumentalizirane 'neprijatelje'.¹²⁸ Walter Lippman je to dobro uočio i za njega dvojbe

¹²⁷ Čovječanstvo prolazi kroz tri procesa virtualizacije. Prvi je povezan sa znakovima - virtualizacije realnog vremena. Drugi je potpomognut tehnikama - virtualizacija akcije (događaja, nap. aut.), tijela i fizičke okoline. Treći proces evoluirao s kompleksnošću društvenih odnosa i odnosi se na vrstu virtualizacije nasilja. Usp. Jure Vujić, isti, str. 284.

¹²⁸ Pojam i koncept neprijatelja varirao je tijekom povijesti. Tako se u antici pojam neprijatelj odnosio na barbare, koji su 'po prirodi neprijatelji'. Neprijateljstvo među rođacima zvalo se nesloga, *statis*, a neprijateljstvo prema strancima zvalo se rat, *polemos*.

nema. Zadaća vrhovnoga sloja medijske elite, kaže on, jesi manipulirati donjim slojem kako se 'zbunjeno stado' ne bi osvijestilo i izmaknulo nadzoru. Stoga svakodnevno medijsko banaliziranje i prešućivanje stvarnih događaja, u korist onih 'apsolutnih', omogućuje i na neki način priprema teren za vladavinu društvene dezorijentacije i anemije, kako bi se ispitalo kapacitet nasilja u svrhu prodiranja destruktivne moći.

Kolektivnoj histeriji i ludilu rata davano je tijekom povijesti niz objašnjenja i opravdanja. Urođeno 'nasilje' ljudske prirode nije ključ za objašnjene ratova. To bi ponajmanje smjele biti 'teorije' o narodima i civilizacijama koje imaju ili nemaju urođene terorističke gene. U pozadini svih ratova jesu pohlepa, moć, vlast, megalomanija te želja za osvajanjem i dominacijom. Ovi današnji, koji se vode u ime slobode, demokracije i novoga svjetskoga poretka, nisu obični ratovi. To su ratovi protiv temeljnih vrijednota. Moguće je sanjati o svjetskoj državi i nad-vladi, ali, nezaobilazna činjenica opstanka čovječanstva jesu sam čovjek, obitelj, država i vjera otaca. Kada anglosaksonsko pravo, a poglavito ono haaško, ulazi u prostor rata, tada nastaje kriminalizacija morala i etike, jer pravo ne može opstati bez jasnog i nedvojbenog razlikovanja žrtve od agresora. Dakle, u globaliziranoj matrici moći fenomen rata sveden je na relaciju 'označitelj' i 'označeno'. U takvoj podjeli nije neobično što se događaj u kojemu označiteljeva 'pametna navođena bomba' poubija svatovsku povorku proglašava kolateralnom štetom, a ne zločinom. Takvi slučajevi pokazuju kako je na djelu načelo u kojemu je 'označeno' uvijek posljedica 'igre označitelja' i u kojemu se odgovarajućom retorikom potvrđuje mit o terorizmu kao globalnoj pošasti. Kao što su totalitarna politička povijesna iskustva Francuske, Boljševičke ili kulturne revolucije te stvarnost njihove destruktivne strasti odnijela desetke i desetke milijuna života, a bila su predstavljena kao svjetlo spasenja i slobode, tako i današnje pretvaranje terorizma u mitsku figuru zla može postati pogubnim za cjelokupno čovječanstvo.

Odatle je i proizišla razlika između rata s vanjskim neprijateljima i 'građanskoga rata'. Aristotel je u neprijateljstvu uviđao zavjeru i nelegitimnu političku djelatnost. Danas svatko može postati neprijateljem, pa i nevidljivim, ako stane na put interesima moćne države ili nekoj skupini moćnih koja pripada 'hijerarhiji urotnika'.

Budući da nevidljivi i nedefinirani neprijatelj sadrži u sebi dvosmi-slenost i nejasnoću, koji su podložni manipulaciji, unutar izvanrednog stanja 'označitelj' može uvijek ostvariti svoj interes. Upravo je zbog toga institucionalizirano 'izvanredno stanje', sa i bez rezolucije Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda, u ime imperativa sigurnosti, postalo paradigmom dominantnog načina vladanja u suvremenoj geopolitici. Inverzijom vrijednota i mitom o terorizmu *gospodari kaosa* uspjeli su sveukupni globalni politički poredak pretvoriti u 'svjetski građanski rat'. U njemu istodobno postoje dvije vrste nasilja - nasilje velesile i nasilje pojedinca i(ili) skupine. Dok su odvojeni, njihova artikulacija nema globalne razmjere. Ali kada ih se zaogrne u plašt 'izvanrednosti', onda nastaje rat globalnih razmjera koji ima cilj osigurati velesili dominaciju za razdoblje ne manje od sto pedeset godina.¹²⁹

U današnjemu globaliziranome svijetu, kojemu prijeti opasnost od nuklearnih, kemijskih i bioloških ratova, usklik Georgea W. Busha 'mi' ili 'oni' nije 'od ovoga svijeta', nego iz vremena Kristofora Kolumba. Bush je, kao i Kolumbo prije petsto godina, nadahnut milenarističkim idejama o ispunjenu 'božjega plana', prema kojemu će jednoga dana svi narodi prihvatiti američki način života.¹³⁰ George W. Bush, kao i mnogi američki predsjednici prije njega, povezuju i identificiraju Sje-

¹²⁹ Poneke geopolitičke škole govore da se rat uklapa u okvire gospodarskih ciklusa. Tako je poznati ekonomist N. D. Kondratieff iznio tezu o postojanju dugih gospodarskih faza, od 50-tak godina, koje su osobina svih kapitalističkih društava i u kojima alterniraju faze ekspanzije i usporenosti gospodarskih aktivnosti (svaka faza ima 25 godina). Za J. Goldsteina, ratovi sinhroniziraju ciklus između različitih nacionalnih ekonomija te inflacija ne prethodi nego se pojavljuje poslije rata. Po njemu, svaki put kada nastaje generaliziran rat, nastaje i dominacija jedne velesile za *razdoblje od jednog i pol stoljeća* (kurziv aut.) Usp. Jure Vujić, isto, str. 318.

¹³⁰ Kristofor Kolumbo (1451. - 1506.), glavni protagonist otkrića Amerike, bio je uvjeren da je njegovo otkriće novoga svijeta dokaz svitanja tisućljetnog kraljevstva. Osim toga, on se za taj podvig, koji je dao obilježje vremenu, u dobroj mjeri nadahnuo apokaliptično-milenarističkim idejama Joakima de Fiore. Za njega se odlučio ponajviše zahvaljujući svome dubokom uvjerenju da će, ploveći u Indiju, pomoći ispunjenju Božjega plana po kojemu će jednoga dana svi narodi prihvatiti Gospodina i vidjeti Njegovu slavu. Napose je veliku ulogu imao Izajijin tekst o dalekim otocima koji su se imali obratiti, pošto je Izrael postavljen za svjetlost narodima da spas Božji do na kraj donese. (49,1.6.) Čitajući brodske zapise Kolumba, koji je bio obraćeni Židov ili kript-Židov, može se zaključiti i prihvatiti kao pouzdano da su na duhovnoj razini zapadnjačka ekspanzija te na poseban način otkriće novoga svijeta bili poduprti i nošeni židovsko-kršćanskim mesijanstvomi milenarizmom. Usp. Stipejurić, *Apokalipsa*, Naša ognjišta, Tomislavgrad, 2004., str. 275. - 276.

dinjene Američke Države s tisućljetnim kraljevstvom i njegovom slavom. Njihova politika, bez obzira na duljinu obavljanja predsjedničke dužnosti, uvijek je bila predstaviti Ameriku kao putokaz ostalim narodima, kao novi Jeruzalem. To 'mesijansko poslanje' uobličeno je u ideologiju prema kojoj su Sjedinjene Američke Države uistinu izabrana zemlja, avangarda, Izrael našega vremena, zemlja koju je Bog postavio da predvodi i vlada 'poganskim narodima'.¹³¹ Inverzijom i promjenama, američka je ideologija 'poslanja' virtualnim zahvatima uspjela tehnološki i materijalni napredak pretvorili u manufakture evanđeoskog napretka, spojivši slobodu Evanđelja s političkom slobodom i takozvanom demokracijom.¹³² Ona je uspjela, u svijesti američkoga naroda, američku naciju poistovjetiti s 'otkupiteljem' i 'spasiteljem' ostalih naroda i svijeta općenito. Obrisi povijesti Amerike i projicirana sadašnjost upućuju na to da je njezina geopolitička misao dobrano nadahnutu snom o tisućljetnom kraljevstvu, u kojemu je ona predodređena sabirati narode za posljednju veliku borbu protiv 'sila zla'. 'Otkupiteljska' i 'spasiteljska' uloga Sjedinjenih Američkih Država podrazumijeva, dakle, uništenje svih 'prethodnih kraljevstava' kako bi, po zamisli *gospoda-*

¹³¹ Sama kolonizacija Amerike događala se pod utjecajem sna o tisućljetnome kraljevstvu. Nakon što su anglikanski kolonisti prenijeli i proširili na američko tlo ideju o Engleskoj kao izabranom naciji, puritanci, engleska protestantska sekta nastala u 16. stoljeću sa svrhom da Anglikansku crkvu očisti od ostataka katolicizma, tu su ideologiju razradili i primijenili na sebe. Naime, primjenjujući model egipatskoga izlaska i koristeći se obilno novozavjetnom apokalipsom, oni su ubrzo potom počeli sebe držati crkvom što pred Zmajem bježi u pustinju, u svoje sklonište (usp. Otk 12,6.-14), dok su svoju naseobinu u Americi držali predstražom kraljevstva koje će Krist uspostaviti svojim drugim dolaskom. Oni su, dakle, još u 17. stoljeću, sebe držali Božjim izabranim narodom na kratkom putovanju kroz pustinju što nosi vijest o tome gdje će sagrađiti grad na gori koji će biti svjetionik, odnosno, zvijezda vodilja ostatku svijeta. Kada dođe tisućljeće, Nova Engleska (šest saveznih država na sjeveroistoku SAD-a) i Amerika kao kontinent bit će potpuno transformirani u novi eshatološki Jeruzalem, gdje će Krist postaviti svoje prijestolje i vladati nad nemoćnim i iscrpljenim narodima cijeloga svijeta. Iz ovoga, dakle, proizlazi da retoričko podrijetlo mita o Americi kao o izabranome narodu seže u 17. stoljeće. Stipejurić, *Apokalipsa*, Naša ognjišta, Tomislavgrad, 2004., str. 278.

¹³² I u vrijeme američkoga građanskog rata protestantski propovjednici svih denominacija rabili su apokaliptičku retoriku za prikazivanje borbe za ujedinjenje kao svete stvari. U tome je smislu prezbiterijanski propovjednik W. B. Sprague 'proreкао' da će rat donijeti poplavu tisućljetne slave. Usp. Stipejurić, isto, str. 280.

m kaosa, bilo ispunjeno proročanstvo proroka Danijela o petom i konačnom tisućljetnom kraljevstvu što će ga Bog Nebeski podignuti.¹³³

U analizi dugoročnih međunarodnih odnosa, geopolitički pristup i imperativ trebali bi biti dekodiranje prije svega 'apsolutnih događaja', budući da oni najviše utječu na sudbinu naroda i svijeta. Odgone-tanjem motivacija i nakana koje iza takvih događaja stoje i koje ih pokreću znači uroniti u povijest kako bi budućnost projicirana u planovima *gospodara kaosa* bila što razgovjetnija. Snovi o tisućljetnom kraljevstvu, nažalost, nisu samo snovi. Oni su zastrašujuća realnost na početku 21. stoljeća. U američkom konfuznom, ali simboličnom iskazu o genetski predodređenim terorističkim narodima i civilizacijama krije se totalni rat. Svijet je sve bliže vremenu globalnoga ratnog masakra. Kako bi se ublažilo shizofreniju o 'spasiteljskome' poslanju najmoćnije velesile svijeta potrebno je razotkriti planove koje 'hijerarhijski urotnici', u svojim tajnim i mračnim odajama, osmišljavaju već puna tri stoljeća. Imperativ Kristova humanizma jest zalog da se Catonov apokrif *delanda Carthago* sutra ne pretvori u slogan *globalismus delanda*, te da se rimski građanin Caton ne pretvori u Weinberger-Schweizerovog pilota Johna Martza koji nad Teheranom ispušta nuklearnu bombu. Prije toga završnoga i isplaniranoga čina, 'apostoli svjetla i lučonoše slobode i demokracije' trebali bi se prisjetiti riječi Jean-Baptiste Durosellea, koji je napisao da je svako ljudsko kraljevstvo osuđeno na smrt i nestanak.

Vremena za izbjegavanje 'sukoba civilizacija' ipak još ima. Naputak za to, prije gotovo dva tisućljeća, dao je Sv. Petar u svojoj Prvoj poslanici, rekavši: "Odložite dakle svaku zloću i svaku prijevaru, himbe i zavisti i sva klevetanja. ²Kao novorođenčad žudite za duhovnim, nepatvorenim miljenikom da po njemu uzrastete za spasenje, ³ako ste doista *okusili kako je dobar Gospodin*".¹³⁴

¹³³ "U vrijeme tih kraljeva, Bog Nebeski podignut će kraljevstvo koje ne će nikada propasti i ne će prijeći na neki drugi narod. Ono će razbiti i uništiti sva ona kraljevstva, a samo će stajati do vijeka - kao što si vidio da se kamen s brijega odvalio a da ga ne dodirnu ruka te smrvio željezo, mjed, glinu, srebro i zlato. Veliki je Bog priopćio kralju što se ima dogoditi. Sanja je istinita, a tumačenje joj je pouzdano". *Tumačenje sna*, (Dn2, 44-45), Jeruzalemska Biblija, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1996.

¹³⁴ (1 Pt2, 1-3), Jeruzalemska Biblija, isto, str. 1734.

6. Geopolitička i geostrateška načela upravljanja

Svaki politički i (ili) diplomatski uspjeh, poglavito hrvatska vojna pobjeda, *zagospodare kaosa* jest neprihvatljiva činjenica (datost). Sve dok Hrvatska bude imalo stajala na nogama ili sve dok se i u rudimentnim oblicima nazire njezin identitet, zagovornici "svijeta bez granica" posezat će protiv nje sa sve većim pritiskom izvanjske moći i sa sve prljavijim sredstvima psihološkoga rata. U političko-diplomatskoj igri skrivanja vlastitih nakana, bitno je da hrvatska politika i politička misao, razumijevajući čimbenike koji determiniraju njezinu stratešku sigurnost, osigura sebi što veći manevarski prostor. No, nažalost, kako stvari stoje, u Hrvatskoj takve politike nema na vidiku. Determinizirani procesi, po argentinskome modelu, uzeli su previše maha. U geopolitičkim i geostrateškim igrama *gospodara kaosa* jedino rješenje za Hrvatsku jest očuvati kršćanski (katolički) identitet, jer on će, u vremenima koja dolaze, ostati jedina realna snaga otpora. Hrvatsku istodobno lome dva politička procesa: fragmentacija (regionalizam) i rastvaranje (SECI i "zapadni Balkan"). Bez obzira na to kako ih se prikazuje ili objašnjava, oni nisu ništa drugo nego politički oblik inverznoga rata protiv jedne države i jednog naroda koji je imao hrabrosti, na prijelazu iz druge u treću fazu slijednoga plana ovladavanja svijetom, izboriti svoju samostalnost. Zahtjevi za regionalizacijom (Europa regija) i integracijom u južnoeuropske (zapadnobalkanske) asocijacije ne će, u vremenima koja dolaze, prestati niti će *gospodari kaosa* postati dobrohotniji. Stoga je razumijevanje državne politike jednako važno kao i razumijevanje globalnoga političkoga plana poznatog pod pojmom *novi svjetski poredak*.

Osnovno polazište u shvaćanju toga pojma jest općepoznata činjenica da svijet na početku 21. stoljeću karakteriziraju dva¹³⁵ samo naoko suprotna procesa: jedan integracijski, koji se očituje u koncepciji globalnog sela i u stvaranju nadnacionalnih institucija (nad-države), i drugi dezintegracijski, odnosno, proces fragmentacije višenacionalnih i na-

cionalnih država. Trivijalno je dokazivati da je riječ o prividno suprotnim procesima. Naprotiv, može se dokazati da su ti procesi, prostorno i vremenski, strogo dimenzionirani kao dio jednoga i jedinstvenoga globalnoga plana, kojemu je cilj stvoriti novu političku arhitekturu, sabijanjem vlasti u jednu vršnu točku kako bi se stvorilo 'ljudsko kraljevstvo' na zemlji. Za poimanje snage i širine bojišnice tih procesa, u posljednjih dvadeset godina ima dovoljno vidljivih dokaza. Na temelju doktrine obuzdavanja - u Reaganovo vrijeme - odnosno, američkom objavom 'rata zvijezda', Sovjetski se Savez, postavši plijenom vlastitih gospodarsko-političkih suprotnosti, definitivno raspao. Kao posljedica raspada Sovjetskog Saveza, zatim nestanka bipolarne podjele svijeta, a potom i višepolarne podjele svijeta, na globalnoj je razini nastala situacija poznata kao *Pax Americana*. Pod tim se pojmom podrazumijeva točno 'dozirana' dominacija, ne apsolutna prevaga, Amerike u međunarodnim odnosima. Na taj se način 'hijerarhija urotnika' lakše i prihvatljivije koristi moći Amerike kao vodeće velesile svijeta. Izravnije rečeno, američka je politika (ili netko unutar nje) projektirala ta dva za današnji svijet karakterizirajuća procesa, a ona, ovisno o prilikama, diktira i njihovu dinamiku, koristeći, opet prividno, dva međusobno isključujuća upravljačka načela.¹³⁶

Prvo načelo jest *intervencionistička*. Sjedinjene Američke Države sebe drže predvodnikom, s obzirom na shvaćanje uspjeha vlastite nacije, pa stoga sebi prisvajaju pravo nametnuti sebe kao primjer ostalim državama na svijetu.¹³⁷

Drugo načelo jest *izolacionističko*. Osmišljeno je prema američkoj moralističkoj tradiciji i iskustvu iz Vijetnamskoga rata. "Amerikanci, uvlačeći se u svjetsku politiku, dolaze u dodir s moralno dvojbenim svijetom..."¹³⁸

Primjena jednog ili drugog načela vodi uvijek jednakome učinku, odnosno, u svim dijelovima svijeta, tj. državama, ostvaruje se jednak

¹³⁶ Usp. *Specijalni rat protiv Hrvatske od 1987. do 1997.*, str. 28.

¹³⁷ "...Amerikanci smatraju svoju naciju dokazom stvaranja milenijskog, božanski posvećenog novog poretka, nekom vrstom Božjeg pokušaja da započne sve iznova..." Henry Grunwald, *The Year 2000*, Time, 30. ožujka 1992.

¹³⁸ Usp. Henry Kissinger, *Time*, 27. prosinca 1976.

¹³⁵ Usp. *Specijalni rat protiv Hrvatske od 1987. do 1997.*, Ministarstvo obrane, Politička uprava, Zagreb, 1997., str. 27.

dobitak - u tim državama Amerika postavlja vlast po mjeri američkih interesa, a ne po mjeri interesa toga naroda ili te države."

Od strateškoga plana do taktičke izvedbe, u primjeni dualnoga američkoga političkog sustava, može se poći od činjenice da Washington primjenjuje vlastitu doktrinu o nastupanju u svijetu, uz već postojeću doktrinu 'hijerarhije urotnika' o novome svjetskome poretku. Prema toj 'protudoktrini', umanjuje se uloga međunarodnih institucija, sve do njihove suspenzije (slučaj napada na Jugoslaviju iz 1999. i na Irak iz 2003., bez rezolucije Vijeća sigurnosti UN-a), a ustrajava na tezi o potrebi zadržavanja američke supremacije.¹⁴⁰

Da su obje doktrine osmišljene u jednom te istom centru moći potvrđuje i činjenica da je javni promotor jedne i druge doktrine bivši državni tajnik James Baker,¹⁴¹ što je još jedan dokaz daje moć sadržana u batini kojom se tuče 'ostatak svijeta'. Baker je, na zasjedanju Instituta Aspen u Berlinu, lipnja 1991., govoreći o Euroatlantskoj arhitekturi,

¹³⁹ Lokalno delegiranje vlasti je karakteristika američke vanjske politike. Izolacionizam (intervencionizam), odnosno ta dvostruka (dualna) struktura ranost američkog političkog bića potvrđuje se i u američkoj vojnopolitičkoj praksi posredovanja: od Camp Davida - Izraela - Egipta 1979.; preko sporazuma o Angoli, Mozambiku (80-tih); Namibiji (1992.); Južnoj Africi (1992.-94.) Etiopiji (1992.), Haitiju (1994.), Sjevernoj Irskoj... do Davtona. Malo je poznato da je CIA mjesečno s 500.000 dolara podupirala Uniju kurdistanskih domoljuba (Patriotic Union of Kurdistan), upravo onu skupinu Kurda koja je meta turskih napada u Iraku. Taje istina začuđujuća s obzirom na to da je Turska strateški partner Amerike. Ovu političku zbrku pojačava činjenica da je službeni američki novac za mirovne misije odlazio drugoj kurdskoj frakciji koju vodi Mesud Barzani, koji je pak u prijateljskim odnosima sa Sadamom Huseinom. S jedne strane može se govoriti o paradoksu da Amerika podržava obje međusobno zaraćene kurdske frakcije, a s druge strane to je i logično jer je postojao strah da se obje kurdske frakcije ne priklone upravo Sadamu Huseinu, jer je on kao operator krize trebao biti uklonjen u vremenima koja su slijedila. Usp. *Specijalni rat protiv Hrvatske od 1987. do 1997.*, str. 28. i 29.

¹⁴⁰ "...Amerika mora u korijenu sasjeci svaku pomisao o tome daje ona spremna dijeliti svoju ulogu prve sile svijeta, što onda podrazumijeva i vojnu intervenciju u nizu područja kad god se procijeni da su američki interesi ugroženi..." Usp. *Vjesnik*, 10. ožujka 1992.

¹⁴¹ Tri dana poslije svoga izlaganja u Aspen, James Baker je Beogradu (21. lipnja 2001.), u susretu sa Slobodanom Miloševićem, u biti dao potporu njegovim planovima pokoravanja (osvajanja) ostalih republika bivše Jugoslavije. Kako su isticali svjetski mediji - "jugoslavenski prvaci čut će od Bakera, koji će vrlo tvrdo razgovarati sa svojim domaćinima i obeshrabriti separatizam, koji je, na ovaj ili onaj način, osnovna platforma i Slovenije i Hrvatske", ili "Baker je došao u Beograd kako bi ohrabrio saveznu administraciju u nastojanju da spriječi raspad zemlje". Usp. *Kronologija rata, Hrvatski informativni centar, Zagreb, 2000.*, str. 69.

smjerom *od Zapada k Istoku*¹⁴² definirao nekoliko odrednica jednog zamišljenog i sveobuhvatnog političkog plana, po njegovoj programskoj lozinki poznatog kao 'novi svjetski poredak'. (1) Transatlantska zajednica podrazumijeva prostor između Vankouvera i Vladivostoka i temelji se na idejama koje su nepromjenjive u odnosu na nacionalne/državne granice, na individualna politička prava i ekonomske slobode. (2) Organizacija vlasti mora 'pratiti' stvaranje subnacionalnih i nadnacionalnih jedinica, s osloncem na već postojeće institucije - NATO, EU, OESS itd. S druge strane, bivši tajnik vlade Busha starijega, u tekstu pod naslovom *Amerika kao svjetski vođa*,¹⁴³ piše kako Amerika "mora raspršiti mitove koji potkrjepljuju njezin izolacionizam" te tvrdi kako SAD "ostaje jedina zemlja koja može odgovorno projicirati silu širom svijeta".¹⁴⁴

Kada je geostrateški i geopolitički plan u vanjskim obrisima iznesen, krenulo se u njegovu realizaciju. Devedesetih godina 20. stoljeća opasnost od ruskog repozicioniranja u Srednjoj Europi, kao i transbalkanska aspiracija, iako nije potpuno iščeznula, bila je svedena na minimum, zbog sve većeg tereta unutarnjih problema državne destrukcije.¹⁴⁵ Osim toga, posljedica pada komunizma bilo je stvaranje tampon zone između Ruske Federacije i ostatka Europe, koju čine Litva, Latvija, Estonija, Ukrajina i Moldavija. Baltičke su države riješene ulaskom u NATO i u Europsku uniju, Ukrajina se počela rješavati novom upravljanim krizom (predsjednički izbori iz 2004.), a Moldavija će se riješiti u paketu s ulaskom Rumunjske u Europsku uniju i konačnim rješenjem Ukrajine (najvjerojatnije do njezine podjele na zapadni i istočni dio).

¹⁴² Usp. *European* 18. lipnja 1991.

¹⁴³ Usp. *The Times*, 12. srpnja 1994.

¹⁴⁴ Koji su izravni učinci projiciranja sile širom svijeta? "Sada, u godinama poslije hladnog rata, Amerika, jačajući svoj vojni angažman na Srednjem istoku, opet uspostavlja vlast nad carstvom bivšeg neprijatelja. Sve veće značenje koje Amerika pripisuje tom području može se vidjeti i u novom stupnju prisnosti s Izraelom". (...) "Angažman američkih postrojba u Zapadnoj Europi je smanjen. Predsjednik Clinton je od Njemačke zatražio preuzimanje tereta zaštite srednje Europe od moguće ruske opasnosti". Usp. *International Herald Tribune*, 4. siječnja 1996.

us Predsjednik Ruske Federacije Boris Jeljcin vodio je politiku kakvu su mu diktirale Sjedinjene Američke Države, prije svega u privatizaciji golemoga bogatstva ruskih energeta.

Jedino se, kao ploha diskontinuiteta u konvergentnom nizu američkih geostrateških ciljeva, *Transatlantska zajednica - Ujedinjena Europa istočni mediteranski rub - Bliski istok - kavkaska obala Kaspijskoga jezera*, pojavljuje jugoistok Europe. A problem jugoistoka Europe uključuje i pitanje Bosne i Hercegovine i pitanje Kosova, za čije se rješenje veže međuodnos nekoliko država: Srbije, Crne Gore, Hrvatske, Makedonije, Albanije i Grčke. Logično je stoga da će Sjedinjene Američke Države, u predvodničkoj ulozi zajedno s Europskom unijom, prije dostizanja spomenute strateške ciljane crte, osigurati svoju logističku pozadinu te ne će dopustiti, primjerice, nikakvu ozbiljnu promjenu u Bosni i Hercegovini - protektorat 'tipa Paddy Ashdown' dugo će potrajati. Osim toga, Bosna i Hercegovina je zgodan mostobran za nadzor puteva iz Europe prema Bliskome istoku, Kavkazu i srednjoj Aziji.¹⁴⁶ A upravo to gospodarski vrlo bogato područje, kako je već znano i naglašeno, za Sjedinjene Američke Države i Zapadnu Europu, jest interes najviše razine. Stoga je vlast nad Bosnom i Hercegovinom najlakše održavati ako se njezino okružje zajedno uveze u jedan paket i drži odvojenim od ostatka ujedinjene Europe sve dotle dok se potpuno ne ponište (unište) političke strukture koje zagovaraju ili bi mogle zagovarati nacionalnu samobitnost. Taj bi proces trebao završiti oko 2014., kada se, poslije 'zatvaranja' Haškoga suda, potpuno operacionalizira postavka 'jednake krivnje'.

Osim činjenice da je američka inicijativa u Bosni i Hercegovini iz devedesetih godina prošloga stoljeća izravno povezana s povećanjem stupnja sigurnosti u nadzoru procesa, i postojeći politički procesi mogli bi rezultirati mogućnošću 'konačnog rješenja' - njezinom podjelom, ali u bitno izmijenjenom okružju od onoga iz 1995. Jedna od potvrda ovoga zaključka nalazi se u izjavi Richarda Holbrookea, koju je iz američkoga tiska prenio talijanski list *La Stampa*.¹⁴⁷ Na pitanje boji li se da će nakon povlačenja NATO-a proći tek jedna pristojna stanica poslije koje će doći do podjele Bosne, Holbrooke je odgovorio: "Da. Bojim se da ćemo, poslije pristojne stanice, biti svjedoci Anschlusa..." Da Hol-

brooke nije bio usamljen u svojim stajalištima potvrđuje i Francis Bovi,¹⁴⁸ koji je tvrdio kako Pentagon i State Department žele podijeliti Bosnu i Hercegovinu. On u intervjuu doslovno kaže kako se Henry Kissinger i Richard Holbrooke zalažu za podjelu Bosne i Hercegovine. Na primjerima nekih interpretacija Karađorđeva (25. ožujak 1991.)¹⁴⁹ i 'londonske salvete s crtežom podjele Bosne i Hercegovine'¹⁵⁰, moguće je i to površnim uvidom u političku pozadinu interpretacija, doći do sigurnog zaključka o istini da je davni plan zemalja članica Kontaktne skupštine, bez Njemačke, bio podjela Bosne i Hercegovine.

Kako *se gospodari kaosa* uvijek služe inverzijom (n') kako bi stvarne namjere Kontaktne skupine ostale skrivene od javnosti, obavještajne službe spomenutih zemalja, zbog svojih interesa, iskoristile su poziciju hrvatskih oporbenih stranaka, političkih diletanata i namijenjenu ulogu hrvatskog 'neovisnog' tiska, kako bi optužbe za ' grijeh' buduće podjele Bosne i Hercegovine (koristeći se načinima specijalnog rata) usmjerile prema hrvatskom državnom vrhu. Odgovor na pitanje tko zapravo dijeli Bosnu i Hercegovinu odavno je poznat i američkoj i britanskoj politici.¹⁵¹ Upravo je iz britanskoga *Freigen Officea* (Ministarstva vanjskih poslova) krenula priča o (podmetnutom) crtežu i jelovniku, da bi se medijskom eksploatacijom, između ostaloga, optužilo Hrvatsku za 'apetite' koje 'ima' glede Bosne i Hercegovine i na taj način prikrilo vlastitu posljednja nakana.¹⁵² Tako je spomenuta priča stavljena na sva zvona, ali rezonantni maksimum nije postignut samo u Sarajevu

¹⁴⁸ Američki profesor Francis Bovi dao je intervju listu *Ljiljan*, koji je prenio i *Vjesnik*, 9. listopada 1997.

¹⁴⁹ Četiri priče o mitu 'podjele Bosne' analitički i znanstveno obrazložio je prof. dr. Miroslav Tuđman u knjizi *Vrijeme krivokletnika*, u izdanju DETECTE, Zagreb, 2006., str. 157.-190.

¹⁵⁰ Usp. *Banquet, Guildhall*, 6. svibnja 1995.

¹⁵¹ Anglosaksonski *gospodari kaosa* već godinama prave nesnosne pritiske na Hrvatsku, praktično je drže pod sankcijama, izivljavaju se nad jednom malom državom koja je tek izišla iz rata i koja je trebala pomoć. Hrvatski anglofilski slijepci u takvom ponašanju ne vide ni prikriveno nasilništvo ni oholo ni ciničko imperatorstvo. Virtualno proizvedene kontroverze hrvatske politike prema Bosni i Hercegovini služe im kao izlika za manipuliranje hrvatskim političkim životom kako bi Hrvatsku prisilili na neprihvatljiva geopolitička rješenja.

¹⁵² Za svjedoka i medijskog medijatora te ipak prozaične, ali uspješne metode izabran je Paddy Ashdown, bivši profesionalni vojnik, komandos, koji je prošao obuku za tiho ubijanje, predsjednik britanskih liberalnih demokrata, zastupnik u Donjemu domu britanskoga Parlamenta. Tijekom rata osam je puta boravio u Bosni i Hercegovini, gdje

¹⁴⁶ Zato, nadzor nad Bosnom i Hercegovinom omogućuje dobar početni položaj u borbi za to područje. Usp. *Kommersant Daily*, 4. studenoga 1997.

¹⁴⁷ Usp. *Vjesnik*, 31. siječnja 1996: iz stranog tiska.

i Beogradu, nego i u hrvatskim političkim snagama koje SLI na toj platformi i uz pomoć tih istih mentora zasjeli na vlast (siječanj 2000.) i krenuli u rashrvačenje Hrvatske.

No, uspješnost ostvarenja američkih geostrateških ciljeva određena je ne samo stanjem u Bosni i Hercegovini nego i političkom stabilnošću Turske. Poslije nestanka ponora Fuldu, odnosno, poslije njemačko/njemačkog konsolidiranja, središnji oslonac američkih interesa, u kontekstu spomenutih geostrateških ciljeva, jest Turska (koja, zajedno sa zemljama bivše Jugoslavije, čini prva vrata Euroazije), jer se nalazi u čvorištu gotovo svih pitanja važnih za Sjedinjene Američke Države na europskome kontinentu - uključujući i NATO, Balkan, Egej, Irak i odnose Ruske Federacije s novonastalim neovisnim državama i tranzitne puteve za srednjoazijsku naftu i zemni plin. Problemi koji dotiču Tursku i oni na koje utječe Turska jesu: Gorski-Karabah, Čečenija, Irak, Iran, Cipar, problemi u Egeju, te u Bosni i Hercegovini. Osim toga, Turska neizravno utječe i na grčko - albanske odnose, na odnose Ate-na-Skopje te Rusija - Ukrajina (zbog Krima).

No, pitanje naftne politike, koje se proteže do Kazahstana (vidi prethodna obrazloženja) i koje ujedinjuje sva spomenuta pitanja, jest pitanje naftovoda - vrijednog 800 milijarda dolara. Upravo su se Sjedinjene Američke Države zalagale da taj naftovod ide kroz Tursku. "To je potencijalno jedan od najvećih projekata u današnjem svijetu".¹⁵³ Nema dvojbe da je zbog toga projekta Zapad uvijek pružao potporu takozvanim 'reformskim snagama' kako bi obvezao Moskvu na 'podnošljivu' vanjsku politiku. Ono čega su se zapadnjaci pribojavali i što bi spriječilo njihovo 'haračenje' po slaboj Rusiji jest dolazak vlade 'nacionalnog spasa', odnosno, vlade koja bi jasno zastupala ruske nacionalne interese.

Da je tome tako, procijenio je i predvidio Zbignev Brzezinski još u prosincu 1995., kada je u *Los Angeles Timesu* formulirao stajalište o "mo-

j'ućem zaokretu k novom obliku osobne diktature" i o tome da bi "autoritarna i nacionalistička većina u Rusiji mogla forsirati, prvo, reintegraciju Ukrajine, Azerbejdžana i ostalih bivših dijelova Sovjetskog Saveza, i drugo, usprotiviti se politici proširenja NATO-a na Istok, te treće, sklopiti pragmatičan savez s Iranom ili Kinom".¹⁵⁴ To se na neki način i dogodilo kada je na kosovskom presedanu Rusija uzela sebi pravo u vlastitom dvorištu 'riješiti Čečeniju', što je na vlast dovelo Vladimira Putina, koji je počeo uvoditi 'red u kući' i uspio, za vrijeme svoga prvoga mandata, vratiti Rusiju na političku pozornicu kao jednog od glavnih svjetskih igrača. Zapad je odgovorio 'naputkom Brzenzinski' - primajući u NATO i u Europsku uniju baltičke države i vojno rješavajući Afganistan i Irak. Nakon što je u Gruziji dovedena prozapadna vlast, ostala je samo Ukrajine. Dakle, ukrajinska predsjednička izborna kriza (studeni 2004.) samo je logična posljedica plana opkoljavanja Rusije, i ona je morala ući u izravno sučeljevanje sa Zapadom. Ono što je sigurno jest to da Ukrajina, poslije izborne krize, više ne će biti. Njezinu cjelovitost može jamčiti samo Rusija, ali ne i Zapad, no kako je to više teško moguće, u budućnosti nije isključena ni njezina podjela (federalizacija).¹⁵⁵ U tome će slučaju Zapad biti definitivno zaustavljen na rijeci Dnjestru i na Crnomorsko-odeskome primorju. Odatle usklađeno pozivanje predstavnika EU-a Javiera Solane i glavnog tajnika NATO-a Jaapa de Hoop Scheffera na očuvanje jedinstva i cjelovitosti Ukrajine.

Geopolitika uči da načelu širenja jednom mora doći kraj i tu je činjenicu povijest davno potvrdila. *Gospodari kaosa* ne samo što to ne uvažavaju nego i zaboravljaju da kod 'uvlačenja' ili 'povlačenja' urušavanje sustava zna biti dramatičnije i razornije od onoga kad se širi.

¹⁵⁴ Zagovornik brzog proširenja NATO-a, Zbignev Brzezinski, napisao je u časopisu *Foreign Affairs* (siječanj/veljača 1995.) da "...proširenje NATO-a ne treba biti potaknuto uzvitlavanjem proturuske historije, što bi na kraju moglo postati samoispunjavajućim proročanstvom".

¹⁵⁵ Ruskofonska područja na jugu i istoku Ukrajine zaprijetila su odcjepljenjem i objavila da će provesti referendum o osamostaljenju, ako "nezakoniti predsjednik" (Viktor Juščenko) preuzme vlast.

je davao snažnu potporu srpskoj agresiji i išao čak tako daleko daje nijekao postojanje srpskih koncentracijskih logora, s tisućama zatočenih Hrvata i Muslimana-Bošnjaka, da bi na kraju bio imenovan visokim povjerenikom za Bosnu i Hercegovinu(!?).

¹⁵³ To je rekao Richard Holbrook poslije sastanka Zajedničkog odbora Sjedinjenih Američkih Država i Turske, 31. ožujka 1995., u Washingtonu. O spomenutom projektu postoji zanimljiv članak u časopisu *The Economist*, iz ožujka 1995.

Vode li geopolitičke konstante i izvorišta moći, nadzirani neredi i upravljane krize, geopolitički kaos i 'apsolutni događaji', nevidljivi neprijatelj i upravljačka načela prema 'kraju povijesti'? Na početku 21. stoljeća doista treba postaviti isto pitanje koje je nekoć postavio prorok Jeremija: "A vi, možete li činiti dobro, navikli da zlo činite?"¹⁵⁶ Je li zapadna civilizacija, na čelu sa Sjedinjenim Američkim Državama, ispunila mjeru zla? Je li došla do onoga stupnja s kojega se više nije moguće vratiti, odnosno, kada više nije moguće zaustaviti silu zla koja će biti istinska katastrofa i za pojedince i za narode? Hoće li zlo kao sudbina udariti sve stanovnike zemlje i hoće li zahvatiti cijelu zemlju? Hoće li se ponovno ispuniti riječi proroka Jeremije, ovoga puta ne prema Jeruzalemu nego prema cijelome zapadnome svijetu? Je li na pomolu ponavljanje Jeremijina upozorenja o katastrofičnosti: "Prođite ulicama jeruzalemskim, pogledajte dobro i raspitajte se, tražite po njegovim trgovima, pa ako nađete ijednog čovjeka koji čini pravo i traži istinu, oprostit ću ovom gradu - riječ je Jahvina."¹⁵⁷ Ako je zlo zbilja zahvatilo sve slojeve naroda i proširilo se u sve institucije, onda se, kako piše Bozo Lujčić, ne može očekivati ništa drugo nego da se zlo pretvori u sudbinu koja će se sa svim svojim strahotama sručiti na zemlju.¹⁵⁸

Ako problem promatramo iz drugog kuta lako se može uočiti da 'hijerarhija urotnika', imajući ispred sebe najmoćniju velesilu svijeta, diplomacijom prijevere i širokom lepezom asimetričnog nastupanja te jurišom na vrjednute, u rukama drži najrazornije oružje 21. stoljeća, kojim je kadra proizvesti kaos planetarnih razmjera. Ima li ipak nade da se ne ponove Jeremijina proročanstva? Moglo bi biti, ako na svjetsku pozornicu stupi nova - humanizirana geopolitika.

Ona, ta humanizirana geopolitika, trebala bi biti vektor prostornog i društvenog ekumenizma, misaona snaga koja bi obuhvatila i pomirila

'vanjskog i unutarnjeg' neprijatelja te bila nužna pretpostavka za pobjedu civilizacije nad novim poganstvom i novim barbarstvom. Shvaćena kao ekumena, nova bi geopolitika u svom značenju morala biti svemirska protežnost čovjeka i naroda, a istodobno pripadati svijetu, zemlji i sveopćem bitku. Ona ne bi smjela biti ta koja jača znanje, nego ta koja osnažuje pred iskušenjima života i perspektivom nasilja i smrti. Takva bi geopolitika bila središte u kojemu bi se ublažavale sve proturječnosti, suparništva i napetosti. Ako su, kako to lijepo i umno napisao Fernando Pessoa, svi narodi i sve nacije misteriji i ako je svaka od njih ujedno i cijeli svijet, onda bi nova geopolitika u svojoj ekumenističkoj protežnosti imala zadaću tumačiti znakove tih misterija i prenositi glas da je raznolikost i bogatstvo etniteta zaokruženi Božji naum.

Postoji li uzvišenija zadaća od ove!?

¹⁵⁶ Jr, 13,23, Jeruzalemska Biblija, isto, str. 1155.

¹⁵⁷ Jr, 5,1, Jeruzalemska Biblija, isti, st. 1145.

¹⁵⁸ Jeremija to upravo tako i opisuje: ²³Gledam zemlju: pusta je, evo, i prazna, nebesa: svjetlost im iščezla. ²⁴Gledam brda: gle, tresu se, a svi su humci uzdrmani, ²⁵Gledam; evo čovjeka nema, ptice nebeske sve su odletjele. ²⁶Gledam: plodno polje, evo, opustje: sve gradove razori Jahve žestinom gnjeva svojega. (Jr 4, 23-26), Jeruzalemska Biblija, isto, str. 1144.

DRUGO POGLAVLJE

RAT *GOSPODARA KAOSA* PROTIV VRJEDNOTA

Tko je danas, na početku 21. stoljeća, najjači među šest milijarda i tristo milijuna ljudi? Tko je taj s kojim se milijuni djece i mladih širom svijeta žele poistovjetiti? Tko je taj koji je postao 'dječaćki san' mnogih koji žive u virtualnom svijetu elektronskih medija i računalnih igara? Najjači nije onaj tko pomogne drugome, tko iskaže ljubav prema bližnjemu i domovini, tko podnese žrtvu za boljitak čovjeka i naroda, ne, nije taj. Najjači među šest milijarda i tristo milijuna ljudi jest onaj tko glave suparnika pretvara u 'mljeveno meso'. C. C. je, kako kažu japanski mediji, najjači među zemljanima na početku trećega tisućljeća, jer u najkraćem vremenu i na najokrutniji način može poskidati najviše ljudskih glava. Mnogi se stoga pitaju - kakav je to svijet današnjice? Nekada je, kažu, put do zvijezda vodio preko trnja, a danas se do cilja stiže preko leševa. Kamo će stići civilizacija nasilja, koja na televizijskim zaslonima nudi mladim naraštajima više okrutnih ubojstava nego što ih vide svi stručnjaci za očevid zajedno? Moramo se zapitati, kao što to čini Anđelko Kačunko: Tko je izumitelj dječje videoigre u kojoj se za ubojstvo policajca dobiva deset, a trudnice pedeset bodova?¹ Tko je taj koji želi čovjeka toliko srozati da potpuno izgubi svoju čovječnost? Tko je taj, ili tko su ti, koji čovjeka u stanju srozanosti ostavlja da se muči, da živi korumpiranost uma, morala i tjelesnosti, da postane pohlepan kako ne bi mogao biti on sam, ono što jest - čovjek?

¹ Usp. Anđelko Kačunko, *Saitama - sjaj i tama*, Hrvatski vojnik, 22. rujna 2006., str. 26.

Može li čovjek izići iz srozanoga stanja? Može li čovjek pronaći pm, a i puteljak bi dobro došao, da svlada ispremiješanost i inverziju vrjednota? Može li se čovjek u vremenima bez smjera, mjere i središta osloboditi vrtoglavice i teturanja, brige, melankolije i strepnje, slabosti i loše savjesti, samozavaravanja, malodušnosti i, naposljetku, nasilja? Može li čovjek, na početku 21. stoljeća, otkriti podrijetlo lošeg osjećaja koji ga je obuzeo? Hoće li čovjek i dalje pristajati na ono što sada vidi - da je od početka bilo tako i da tako i dalje mora biti? Hoće li čovjek nastaviti mirno promatrati kako njega, njegovu obitelj, njegovu domovinu i vjeru njegovih otaca nemilosrdno rastaču upravljanim krizama, nadziranim neredima i hazardnim slijedom događaja? Hoće li i dalje pristajati biti izbačen iz središta života i nastaviti življenje u pukom događanju, bez temelja, cilja i smisla?

Mnoga od ovih pitanja, barem za sada, ostaju bez odgovora. Dok se na njih ne pokuša odgovoriti, čovječanstvo u cjelini, a mnogi narodi pojedinačno, sve će više osjećati teške posljedice 'novoga svjetskoga poretka'. Tvorci koji iza toga poretka stoje glavno načelo svoga rada, takoreći svoje evanđelje i priručnik, iskušali su devedesetih godina prošloga stoljeća na prostorima bivše Jugoslavije. Taj relativno mali prostor nije odabran slučajno. On je *gospodarima kaosa* poslužio za upriličjenje pokusa kako bi se ispitalo ponašanje pripadnika triju monoteističkih vjera u ekstremnim uvjetima rata 'svih protiv svih'. Poslije takvog oblika rata političko-povijesnom i medijskom inverzijom uspjela se stvoriti virtualna slika - da su svi njegovi sudionici zločinci i da pobjednika naprosto nema i ne može biti. 'Hijerarhijski urotnici', koji su ovu upravljaju krizu osmislili i vodili, jer o njima je riječ, sebe drže pobjednikom. Oni se tako i ponašaju. Sjedeći u udobnim bruxelleskim naslonjačima i uz pomoć haaških presuda pišu lažnu i izokrenutu povijest 'zapadnog Balkana'. Reklo bi se, versajlske tvorevine ne nestaju tako lako.

Dobro su na svojoj koži Hrvati osjetili i osobno se osvjedočili u subverzivnost, amoralnost, i bešćutnost novih (starih) *gospodara kaosa* odnosno tvoritelja 'novoga svjetskoga poretka'. Ovdje se ne misli samo na razna krivokletstva, podmetanja, širenja laži, na mobiliziranje takozvanog međunarodnog javnog mišljenja protiv jednog katoličkog naroda, nego na duhovni i biološki, gospodarski i politički genocid koji je poči-

nila 'hijerarhija urotnika' tako što se 'pametnim' i kasetnim aviobombama, krstarećim raketama te projektilima s osiromašenim uranom svom žestinom i raspoloživom moći obrušila na narode od Kosova do Iraka i Afganistana, a sutra su to planski isplanirali učiniti i narodima Sirije i Irana, i tako redom... Sve u namjeri da unište sve što im se ne pokori.

'Hijerarhijskim urotnicima' upravljane su krize i nadzirani neredi samo slijed u njihovoj sotonskoj raboti. Sva moderna europska gesla skleпали su oni. Njihov je izum i sloboda bez slobode, i bratstvo i jednakost, i demokracija, i štrajkovi, i socijalizam, i ateizam, i tolerancija svih vjera, i pacifizam, i raznovrsne revolucije, i kapitalizam, i komunizam, i liberalizam i globalizam, i terorizam. Svi ti 'izmi' jesu zamisao i djelo urotničke hijerarhije. Njima se nastojalo i nastoji Krista poniziti, Krista poništiti i na Kristovo prijestolje postaviti svoga "mesiju". To je urota protiv Boga i čovjeka i služi samo jednom cilju - zatrijeti kršćanstvo i kršćanska načela i vrjednote, u teoriji i praksi.

Pisci 20. stoljeća, i ne samo oni, kako to napisa Nikola Mate Roščić, na bezbroj su načina obrađivali lik Isusa iz Nazareta, smještali ga i premještali u bezbroj novovjekih situacija i okruženja, veličali ga kao nedostižni ideal ili se pak, u navodnoj stvaralačkoj slobodi, poigrali njegovom osobom, oduzimali mu božansku dimenziju, pretvarali ga u postojeći ili nepostojeći povijesni lik proroka, zanesenjaka, neshvaćenog idealista, uzaludnog stradalnika, oženjenog židovskog cinika, a najčešće u onoga koji je izdan i zlouporabljen od vlastite crkve. Neki ma je, piše dalje pater Nikola, poslužio upravo kao oružje u silovitom napadu na Crkvu koja je po njima klerikalna, vlastodržna, častohlepna i srebroljubiva. U pretenzijama da ga osuvremene, umiješali su ga u novovjeka društva, politička, etička i svjetonazorna zbivanja da bude nositelj kritičke misli i djela, osporavatelj i revolucionar, ideolog socijalističkog proletarijata i politički nadahnitelj teologije oslobođenja; da bude stiliziran u 'prvog pravog muškarca', androgeni lik po ukusu i mjerilima feminističkog pisma i feminističke 'teologije'. Isusa su podvrgnuli psihoanalitičkom tretmanu, svrstali ga u hipijevce, proglasili ga evanđeoskim Spartakom koji ustaje protiv bogataša, doveli ga pred strašna sudišta Inkvizicije, oženili ga Marijom Magdalenom, zanijekali da je umro na križu i potom uskrsnuo, dovodili ga i odvodili u Egipat, Indiju i Kašmir, proglasili ga Arijevcem, otkrili mu krvno potomstvo

koje traje sve do danas, nazvali ga 'nezakonitim djetetom' rimskog vojnika Pantherema, pokušali demitologizirati njegov lik i njegovu učenje, u povijesno-kritičkom duhu tragali za 'čistim Isusom' oslobođenim od kasnijih dogmatskih nadgradnja, zatočili ga u strogu esensku zajednicu Kumrana, proglasili da je sam smislio i ostvario svoju "Pashalnu urotu", pripisivali mu homoseksualnu vezu s ljubljenim učenikom' i još toga nedostojnog, blasfemnog, bogohulnog.²

Kako poslije ovoga opisa ne postaviti pitanje: Zašto je ova nesustavna sustavnost, ili, kako to napisala Nikola Mate Roščić, blasfemni nasrtaj na svetost jedne religije, vjere i Crkve, toliko važna 'hijerarhijskim urotnicima? Njima je to iznimno važno upravo zato što im je znano da ako ne sruše Krista Spasitelja i Otkupitelja i njegovu Crkvu njihov plan postaje neostvariv. Unatoč tome ili upravo zbog toga, oni nemaju nakanu odustati.

Cjeloviti plan 'hijerarhije urotnika' protiv čovječanstva jest gospodarsko te moralno i duhovno porobljavanje. To je stožerna gravitacijska točka njihovih planova. Prije više od dvije tisuće godine *gospodari kaosa* zamislili su da će oni i njihovi potomci vladati svijetom u neopisivoj raskoši, s mnoštvom sluga i sluškinja koji će ih služiti. Možda je to bio luđački san bijedna i siromašna čovjeka, koji se u snu naslađivao onim što u javi nije mogao imati. Ali, san, što je vrijeme više odmicalo, postade javom. Drskoću i bezobzirnošću, *gospodari kaosa* prvo su tijekom Srednjega vijeka, prebijajući zlato, uzeli bankarstvo u svoje ruke, a potom s tom moći u zapadnoj Europi postali vladari iz sjene. I, kotač europske, a time i svjetske inverzne povijesti počeo se okretati i ubrzavati. Posao je cvjetao. Pozajmljivan je novac vladama, poticani su ratovi, spletkama i revolucijama razarane su nacionalne vrjednote i velikani, podrivane kršćanske strukture i ustoličavani bezbožnici, a kršćanstvo proglašavano 'neznanstvenom' vjerom, dok nije dosegnuta sadašnja politička, gospodarska i kulturna moć. Stavljena je koprena svim kršćanskim narodima, onima na Istoku, ali i onima na Zapadu, uključujući i Latinsku Ameriku. U 21. stoljeću, po njihovim izračuni-

ma i nadanjima, slijedi posljednji udarac kršćanstvu i Kristovoj Crkvi konačno ustoličenje 'novoga svjetskoga poretka'. Taj poredak, prema njihovoj zamisli, bit će složaj američkoga kapitalizma i boljševičkoga bezboštva. Iznenadjenja ne bi trebalo biti, jer je sve već isprobano, samo treba zagrijati epruvetu i čvrsta kapitalističko-boljševička legura je tu. Laži za tu leguru iskovao je militantni liberalizam. Zapreka, dakle, za kraljevstvo 'hijerarhije urotnika' više nema, tj. za ustoličenje toga kraljevstva - u ime 'spasenja čovječanstva i jamstva mira'.

Njihov neskriveni optimizam nije bez temelja. Rezultati to zorno pokazuju. A oni su impresivni. Što su sve 'hijerarhijski urotnici' do sada postigli? Prvo su potpalili dva svjetska rata, a onda su sebe proglasili stručnjacima za organiziranje mira, prvo u Ligi naroda, a zatim u Ujedinjenim narodima. Poslije Drugoga svjetskoga rata potajno su glavnom ideološkom suparniku izručili atomsku bombu, bogatili se na naoružanju i držali čovječanstvo u strahu od nuklearnog rata. Kada su sami srušili Berlinski zid, onda su, pomoću operatora krize, koje su sami stvorili, posijali strah od terorizma. U ime 'osiguranja mira' otpisali su i proskribirali svaki nacionalni osjećaj i interes, proglasili ih štetnima, ograničili i gotovo poništili suverenost, stvorili Europsku uniju i tako, na početku trećega tisućljeća, priskrbili uvjete da diljem Puta svile reorganiziraju druge narode i države.

Je li moć 'hijerarhije urotnika' uistinu tolika da joj se nije moguće suprotstaviti? Odgovor na to pitanje neka bude priča koja je u predvečerje Prvoga svjetskoga rata ispričana na stranicama *Hrvatske straže*. Evo te priče! U bitci kod Sempacha (1386.) doviknu junački Antun ze Porte svojim suborcima: "Udarite po koplju!" Poslušajte oni taj savjet te začas bude razmrskana sva sila koplja; bila su naime iznutra šuplja. Polomljeno koplje nadoknadi neprijatelj brzo novim, pa tako ipak nanese dosta štete hrabrim švicarskim borcima. Velika se bitka bježe i danas. Neprijatelj i na nas navaljuje kopljem, u ime moderne 'znanošti', liberalizma', 'naprednjaštva'. Tako se mnogi, već na sam pogled na to 'strahovito oružje', bez borbe predadoše neprijatelju. Da su nesretnici samo malko pokucali po tome 'oružju', odmah bi se osvjedočili da je šuplje i da nipošto nije tako strahovito kako se na prvi pogled pričinjava. Neprijatelju se ipak mora priznati da s takvom bukom i vanjskom

² Usp. Nikola Mate Roščić, *Zavjeraprotiv Krista*, *Obnovljeni život*, Časopis za filozofiju i religijske znanosti, 1, Zagreb, 2006., str. 105. -121.

sigurnošću zna nastupiti te je i svojim šupljim oružjem već mnogo štete počinio u našim redovima. Zato kanimo malo pokucati po neprijatelj skom oružju, da svatko vidi, kako su šuplja, ne bi li se osokolili za što odvažniji otpor.³

I, kao što je autor *Fraze i njezinih robova* daleke 1913. imao smjelosti pokucati kako bi otkrio šupljine na oružju ondašnjih *gospodara kaosa*, u ovome poglavlju to će se pokušati učiniti na sličan način, kako bi se pokazalo da nada ne umire posljednja.

1. Utopija nove Atlantide

Uvijek su postojala umorna, duha lišena i malaksala vremena koja su se igrala snom o vječnom miru.⁴ Ova današnja, na početku 21. stoljeća, poslije pada Berlinskoga zida i Hladnoga rata, jesu vremena u kojima se *gospodari kaosa* igraju, ne vječnog nego 'vrućeg mira'. A on, tj. 'vrući mir', samo je eufemizam za preuzimanje vlasti nad strateškim bogatstvima diljem svijeta, pretežito asimetričnim oblikom rata. U glavnoj ulozi jesu Sjedinjene Američke Države, točnije rečeno, 'hijerarhijski urotnici', koji u rukama čvrsto drže moć te zemlje. Ta velesila i svjetski policajac, obećana zemlja i lučonoša 'slobode i demokracije', oličenje moći, čak svemoći - njihova je snaga. Proces, od kraja Prvoga svjetskoga rata, kada su Sjedinjene Američke Države izišle na svjetsku pozornicu, do završetka Hladnoga rata, kada su stekle status dominirajuće sile, kojim bi konačno trebao biti modeliran svijet budućnosti, nezauzstavljivo ide dalje. Preoblikovanje svijeta u svrhu uspostavljanja 'novoga svjetskoga poretka' nema zapreka pa se zato i ne zaustavlja. Novi Rim ili Nova Atlantida, kako se od straha tepa toj svemoćnoj 'novoj zemlji i novome nebu', raste na ruševinama 'staroga svijeta i staroga neba', brišući sve pred sobom. Tektonskog slijeganja nema. Sve je pod nepoznanicom jedne velike ali neizvjesne budućnosti. Neizvjesnost

³ Usp. V. P. *Hrvatska straža*, Časopis namijenjen Filozofiji i drugim znanostima, broj 2.-3., Rijeka, 1913., str. 126.

⁴ Misao Von Treitschkea, Usp. *Historija političkih doktrina*, Nerkez Smailagić, Naprijed, Zagreb, 1970., str. 359.

je posljedica svemoći. A svemoć je, piše Tocqueville, sama po sebi rdava i opasna. Odbojnost prema Sjedinjenim Američkim Državama, koja na cijelome svijetu ubrzano raste, nije samo odraz krajnje slobode kojom ta zemlja nastupa, nego i odraz projekcije arogancije i tiranije koju ta zemlja odašilje na sve strane svijeta.

Državu i naciju tzv. novoga Rima ili nove Atlantide grade 'hijerarhijski urotnici' po svojim zamislima i težnjama još od 15. stoljeća, odmah poslije otkrića novoga kontinenta. Engleska, odakle je krenula dekristanizacija kršćanske Europe, nije bila pogodna za konačno ostvarenje planiranoga svjetskoga carstva, u prvome redu zbog njezine teritorijalne skučenosti, ali i ograničenosti ljudskoga potencijala. Grandiozni projekt o svjetskoj nad-vladi kroz više je naraštaja i više stoljeća zahtijevao ispunjenje početnoga uvjeta - stvaranje nove države i nove nacije. Trebalo je, dakle, stvoriti 'novi Rim' ili 'novu Atlantidu', koj/ia bi imao/la svu grandioznost staroga propaloga Rima ili stare potonule Atlantide.

Morala je to biti država koja će proklamirati apsolutnu slobodu, slobodu od svega, a napose od grijeha i Boga, slobodu koja čovjeku daje nekakvo pravo raditi što god mu se prohtije, bez ikakve odgovornosti prema ikome, osim prema samome sebi. Trebalo je stvoriti novu naciju, do tada nepostojeću, jer novi svjetski poredak bez nove nacije ne bi bio moguć. Ta se nova nacija gradila od ljudi iz cijeloga svijeta, a njome je tajno upravljala odabrana i povlaštena manjina. Tako su stvorene nova država i nova nacija, u kojima se ni pojedinac ni skupina, ako trpe nepravdu, nemaju kome obratiti. Obratiti se javnom mišljenju nije moguće, jer njega kreira moćna manjina i njime oblikuje um većine. Zakonodavnome tijelu također nije moguće, jer ono, tobože, zastupa većinu i slijepo joj se pokorava. Ni izvršnoj vlasti nije moguće, budući da tu vlast, navodno, imenuje većina, iako joj ta većina, zapravo, služi kao pasivno oruđe. Obratiti se vojsci ponajmanje je moguće, jer vojska nije ništa drugo nego većina pod oružjem. Utočište nije ni porota, jer ona predstavlja većinu opskrbljenu pravom izricati presude. Stvoren je idealan sustav u kojemu se čovjek mora pokoravati, unatoč nepravičnim ili nerazumnim mjerama koje ga pogađaju, a uvjeren je da živi u najdemokratskijoj državi na svijetu. Koje li ironije!

Američki eksperiment 'hijerarhije urotnika', u kojemu su ljudi razlici tih nacionalnosti i rasa postali jedna nova instant nacija, nastoji sr proširiti i izvan Sjedinjenih Američkih Država, tj. nastoji se stvoriti jedna globalna nacija. To se čini spregom masovne kulture i medijske agresije, koja uvijek prethodi političkoj agresiji iza koje nastupa dolar. Vidljiva agresija, znana kao rat i vojna okupacija, poslije njega izostaje, ako kulturno-medijsko-političko nastupanje ostvari poželjan ciljani rezultat. Uspješnost maskulturne, medijske i dolarske agresije⁵ krije se u činjenici da djeluje zaogrnutu u plašt demokracije i ljudskih prava te da njezine brojne žrtve dragovoljno postaju robovima koji sami sebi stavljaju okove.

Stvaranje 'novoga Rima' ili 'nove Atlantide' u obliku Sjedinjenih Američkih Država *de facto* je otpočelo osnivanjem 13 kolonija u Sjevernoj Americi i njihovim formalnim osamostaljenjem 1776. godine. Od tada, preuzimajući ono što je Velika Britanija uspjela ostvariti samo djelomično, nova se svjetska sila, pod dirigentskom palicom hijerarhijskih urotnika, stvara postupno, šireći svoju moć do statusa jedine svjetske velesile. Sve je to bio samo proces koji se kroz dvjesto pedeset godina odvijao prema dijaboličkom planu. A on, taj plan, temeljio se na inverziji i svojevolumnom tumačenju Knjige proroka Danijela i Knjige Otkrivenja.

⁵ Američku dolarsku agresiju Marko Francišković opisuje ovako: "Putem naizgled sporednih stvari kao što su banke i burze, oni koji su njima upravljali odlučili su koja će država propasti a koja opstati. Da su Španjolci bili malo uspješniji u financijskim poslovima nikada se ne bi upleli u pogubni ekonomski model i pali u dužničku polaganu smrt. Da su znali čuvati svoje bogatstvo ne bi postali sirotinja koja moli okolo za novac od onih istih koji su im ga izvukli. Ima tu i Božanske pravednosti koja je kaznila one koji su pod maskom kršćanstva, i u ime Kristovo, pljačkali i nanosili nepravdu drugim narodima. Narodima koji su bili slabiji i na nižem stupnju razvitka tako da ih je lako bilo orobiti. Providnost je dala da kršćanstvo ostane i uhvati korijene u Novom Svijetu, a oni koji su u to ime otimali kažnjeni su vlastitom propašću. Pobjedio ih je i uništio napredniji lopov, onaj koji je bio u direktnom, svojom voljom željom odnosu sa Sotonom." Usp. Marko Francišković, *Hrvatska knjiga opstanka, Zlatno pero*, siječanj 2004.

'Proročanske' zasade 'nove zemlje i novog neba'

Često se manipuliralo Knjigom Otkrivenja, poglavito u kasnom srednjem vijeku i u razdoblju renesanse, kako to u svome djelu *Apokalipsa* piše Stipe Jurič. Obilno koristeći Ivanovo Otkrivenje i neke apokaliptične ideje, 'proroci' iz tih vremena čeznuli su za jednom višom duhovnom razinom obnove svijeta. Na osobit način njihove su milenarističke ideje⁶ dobile na važnosti u vrijeme i poslije otkrića Amerike. Na novootkriveni svijet, pod utjecajem utopijske ideologije, čija je jezgra milenarizam što gaje oblikovao Joakim de Fiore⁷, odjednom, ne slučajno, počelo se gledati kao na novu obećanu zemlju, odnosno, kao na moguće ostvarenje obećanja 'novog neba i nove zemlje'.⁸

⁶ Milenarizam (lat. *mille*) ili hilijazam (gr. -[^]eeeUn - jedna tisuća), nauk o skorajšnjemu Kristovu tisućgodišnjem kraljevstvu na zemlji, u obnovljenom Jeruzalemu. Milenarizam je, dakle, vjerovanje da će Krist na kraju vremena doći na zemlju u cijelome svome sjaju i slavi, sabrati zajedno dobre te, pošto potpuno uništi zle i sve neprijateljske sile, uspostaviti svoje kraljevstvo za uživanje najviših duhovnih i materijalnih blagoslova, u kojemu će sveti, zajedno sa svojim Kraljem, vladati. To će slavno Kraljevstvo Krista i svetih na zemlji trajati tisuću godina. Usp. Stipe Jurič, isto, str. 233.

⁷ Joakim de Fiore (12. stoljeće), je kalabrijski monah i začetnik sustava univerzalne povijesti Crkve. Svoje milenarističke ideje Joakim de Fiore prvo je iznio u komentaru Knjige Otkrivenja, na kojemu je radio gotovo petnaest godina, nakon što mu je papa Lucijan II. dao ovlaštenje za taj komentar, te, nešto kasnije, papa Urban III. U traktatu *Deultimus tribulationibus*, sastavljenom vjerojatno 1196/97., nanovo je preuzeo egzegezu (tumačenje biblijskih tekstova, nap. aut.) posljednjih poglavlja (11-12) Knjige proroka Daniela, koju je bio priredio u *Opus Concordie* kako bi objasnio odvijanje sukoba prave Crkve izabranih s kraljevstvom Sotone u posljednjim vremenima, sadašnjim i budućim. Traktat s jedne strane razvija dijalektiku nevolja i patnja karakterističnih za tradicionalno 'šesto razdoblje' povijesti svijeta, te s druge strane počinaka koji će biti obilježje posljednjega 'sedmog razdoblja' povijesti svijeta i tumači je kroz razdoblje Crkve od dolaska Isusova sve do Njegove paruzije (tj. ponovnoga dolaska na svršetku svijeta, (nap. aut.). Usp. Stipe Jurič, isto, str. 272.

⁸ Zanos milenarističkim idejama nije mimoišao ni svećenstvo Katoličke crkve. Neki su u 16. stoljeću, kao, primjerice, meksički franjevac Montolinia, zatim isusovac Andreas de Oviedo i dr., išli tako daleko da su evangelizaciju novoga svijeta držali apokaliptičkom borbom protiv Đavla, gospodara i učitelja Indijanaca. To je dovelo dotle da su neki propovjednici u sljedećem stoljeću, slijedeći model poganskoga Rima, koji je postao središtem kršćanstva, proglasili Meksiko, staru prijestolnicu aztečke idolatrije, novim središtem kršćanstva, odnosno novim Rimom ili novim Jeruzalemom. Odmah su potom Ženu iz Otk 12 poistovjetili s Guadalupskom Gospom, koja je pobijedila Zmaja i apokaliptičku Zvijer, a čiji se obrisi, kako su tvrdili, mogu otkriti na crtama što označavaju jezera i rijeke na zemljopisnim kartama Meksika. Usp. Stipe Jurič, isto, str. 177.

I sam otkrivaatelj nove zemlje, Kristofor Kolumbo, sebe je držao mesijanskim glasnikom razdoblja Duha Svetoga." Nošen apokaliptičnim zanosom i pod utjecajem političke propagande mesijanskog karaktera u korist krune, Kolumbo je tako novootkrivenom otoku najprije dao ime puno religioznog simbolizma - Trinidad, da bi onda još nadodao pridjevke 'Sveti otok' i 'Otok od milosti'. Prije nego što je pretpostavio da bi to mogao biti novi kontinent, Kolumbo je obznanio da ga je sam Bog izabrao kao glasnika da navijesti otkriće nove zemlje, gdje bi, negdje daleko u njezinoj nutrini, na nepristupačnu mjestu, mogao biti smješten edenski vrt.¹⁰

Kolumbova novootkrivena zemlja, za 'hijerarhijske urotnike' onoga vremena, okupljene u reformaciji i oko nje, bila je idealan prostor na kojemu će oni, po svojoj zamisli i planu, izgraditi 'novu zemlju s novim nebom', drukčiju od 'stare zemlje i staroga neba', kakva je, po njihovome mišljenju, bila tadašnja kršćanska Europa. Brojni protestantski komentari Knjige Otkrivenja što su se pojavili u doba i poslije reformacije bili su zadojeni antikatoličkim duhom i antipapinstvom i služili su za razračunavanje i diskreditiranje protivnika, a ne za znanstveno i (ili) teološko tumačenje njezina teksta i slika. Dakle, brojni reformacijski osvrti na novozavjetnu Apokalipsu protestantima, a poglavito luteranima, pribavili su podlogu da inverznim pristupom cijelu povijest Crkve poistovjete s Babilonom, a rimske pape s Antikristom.¹¹

Nakon što je Anglikanska crkva očišćena od katolicizma i nakon što su anglikanski kolonisti u 16. stoljeću prenijeli i proširili na američko tlo ideju o Engleskoj kao izabranoj naciji, mit o Americi kao 'novoj obećanoj zemlji' počeo je već tada dobivati svoje obrise. Primjenjujući model izlaska iz egipatskog ropstva i koristeći se novozavjetnom Apokalipsom, engleski raskatoličeni kršćani sebe su prikazivali crkvom što pred Zmajem bježi u pustinju, u svoje sklonište, dok su svoje nase-

⁹ Usp. Stipejurič, isto, str. 276.

¹⁰ U jednom je pismu čak napisao da su novo nebo i nova zemlja koje je on otkrio i vidio, "nuevo cielo y tierra", oni što ih spominje naš Gospodin u Ivanovoj apokalipsi (21,1) nakon što su bili objavljeni preko proroka Izaije". Usp. Stipejurič, isto, str. 276.

¹¹ Stotine komentara Knjige Otkrivenja objelodanjeno je poslije Luthera, samo u 16. i 17. stoljeću. J. Wittreich, primjerice, donosi popis od 289 obrada Ivanove Apokalipse. Naravno, nije to sve stoje objelodanjeno između 1501. i 1601. Komentaromanija se nastavila i tijekom idućega stoljeća, pa je tako između 1602. i 1701. nastalo čak 725 njezinih tumačenja. Usp. Stipejurič, isto, str. 217.

obi ne u Americi držali predstražom kraljevstva koje će Krist uspostavili sa svojim drugim dolaskom. Može se ustvrditi da su pripadnici te nove nacije od samoga početka o sebi stvarali mit po kojemu oni nisu bili ni manje ni više nego izabrani narod, čije je poslanje pokoriti 'staru zemlju' i uništiti 'staro nebo'. Američki mit o zemlji 'uzorne demokracije i slobode', koja ima poslanje te uzvišene vrjednote milom ili silom nametnuti ostalim narodima svijeta, seže, dakle, na sam početak 17. stoljeća.

Nisu samo anglikanskim light kršćanima američka prostranstva postala kamen temeljac na kojemu će oni graditi 'novo nebo i novu zemlju', nego su ona to bila i židovskome mesijanizmu i milenarizmu. Amerika bi, prema tome gledištu, imala biti zemlja domaćin za deset izraelskih plemena što su nestala u vrijeme asirske deportacije i izgnanstva 722/21. pr. Kr. Iz spekulacije o Americi kao novoj zemlji kanaanskoj razvile su se dvije teorije. Prva je polazila od toga da su američki Indijanci potomci upravo tih izgubljenih židovskih plemena, a druga da ti isti izgubljeni Izraelci žive skriveno među Indijancima.¹²

Dakle, od samih početaka naseljavanja Ameriku prati namjerno i planski stvorene pričine o novom Jeruzalemu, te o Americi kao od Boga izabranoj zemlji pa, prema tome ona ima poslanje biti putokaz ostalim narodima svijeta. Ova omiljena ideja vodilja anglikanskih i židovskih sljedbenika milenarizma iz dana u dan pridobivala je sve više sljedbenika, i njezina je popularnost ubrzano rasla. Upornim i sustavnim radom aktivista u raznim apokaliptično-mesijanskim zajednicama i pokretima te uz pomoć njihove usmene i pisane propagande, koju su uvelike proširili diljem američkoga kontinenta, taje ideja u 19. stoljeću dosegla vrhunac u onostranosti. Naime, tada su se mesijansko-milenarističke i domoljubne ideje stopile u pravu pravcatu ideologiju prema kojoj je Amerika uistinu avangarda, spasitelj čovječanstva, zemlja koju je sam Bog odabrao da spasi ostatak svijeta od lutanja po pustinjama 'nedemokracije'.

¹² Tako je portugalski maran Antionio de Montezions (16. st.) tvrdio kako je u Andama Kolumbije i Perua, navodno, otkrio te skrivene Izraelce. Ubrzo poslije njegovoga povratka u Amsterdam, rabin Manuel Dias Soeiro (prva polovica 17. st.), koji je uzeo ime Menasseh ben Izrael, uvrstio je njegova pričanja u poznati mesijanski tekst *Nada Izraela* (1648.), koji je u sljedećim godinama objavljen na mnogim jezicima. To 'otkriće' američkih Izraelaca bio je za njega proročanski navještaj povratka u Jeruzalem svih raseljenih i izgubljenih Židova. Usp. Stipejurič, isto, str. 277.

Općenito se, kako to piše Stipe Jurič, može kazati da su se protestantski propovjednici svih denominacija obilno koristili novozavjetnom apokalipsom u vrijeme građanskoga rata i borbe za ujedinjenje američkih država. Mnogi su tu borbu za očuvanje saveza zvali *svetim ratom*. Osobito su protestanti američkoga Sjevera uvelike rabili apokaliptičku retoriku kako bi borbu za ujedinjenje prikazivali kao *svelinju*. Neki su išli čak tako daleko da su pokušavali dokazati kako su ujedinjenje i konačna pobjeda Sjevera nad Jugom bili na poseban način prореčeni u biblijskim tekstovima. Za neke druge protestantske propovjednike, strahote američkoga građanskog rata bile su za 'izabranu naciju' čistište od grijeha, kako bi ona u moralnom preporodu kroz potoke krvi bila pripremljena preuzeti svoju veliku mesijansko-milenarističku misiju. Zato ne iznenađuje što je prezbiterijanac W. B. Sprague 'proreкао' kako će rat Americi donijeti tisućljetnu slavu. Jednako ne bi trebalo biti iznenađenje što su neki drugi propovjednici u građanskoj ratu za ujedinjenje prepoznali Gospodina kako sabire narode za posljednju veliku bitku između slobode i ropstva, istine i zablude, odnosno, razdoblje koje su biblijski proroci davno prorekli kao vremena u kojima se ruši despotizam, a Antikrist biva okovan na tisuću godina.

Anglosaksonski je svijet cijelo vrijeme poslije reformacije svoju ekspanziju i agresivne ratove temeljio i opravdavao milenarističkim idejama. Francuska revolucija, koju su oni pokrenuli¹³, nosila je žig inverzne apokaliptične misli toga vremena. De Maistre će napisati daje Francuska revolucija imala nekakav *sotonski* karakter, po kojemu se razlikovala od svega do tada viđenoga. Za njega velika skupština, Robespierreovi govori protiv svećenstva, 'svečano' odricanje svećenika, oskvrnjenja svetinja, ustoličenje boginje Razuma, mnoge nezaboravne scene, u kojima su se provincije trudile nadvisiti Pariz, nisu pripadali običnom krugu zločina, nego su došli s nekog 'drugog svijeta'.¹⁴

¹³ Anglosaksonski plan o uništenju Francuske kao katoličke zemlje proveden je vrlo podmklo. Prvo su 'hijerarhijski urotnici' oko kralja Luja XVI. uspjeli nagovoriti kralja da Francuska pruži financijsku i vojnu pomoć u borbi za oslobođenje Sjedinjenih Američkih Država od engleske kolonijalne vlasti. Zatim, kada se Francuska ekonomski iscrpila, ti isti urotnici umješno su gladni francuski narod digli na ustanak, prodajući mu uspješno sročenu prevratničku krilaticu o 'kruhu i kolačima'. Osim toga, ratovi na europskome tlu nisu išli u prilog Francuskoj i dodatno su je iscrpljivali. Poglavitno se to odnosi na rat s Austro-Ugarskom iz 1792., na čiju je stranu 'začuđujuće' odjednom stalo Britansko Kraljevstvo.

¹⁴ Usp. De Maistre, *Historija političkih doktrina*, Nekrez Smailagić, Naprijed Zagreb, 1970., str. 312.

U što se pretvorila Francuska revolucija kojom su iza kulise upravljali anglosaksonski urotnici? Kršćanski katolički hramovi su zatvarani ili su se otvarali samo za bučne dogovore ili bakanalije razuzdanog naroda. Oltari su porušeni, a po ulicama su se vodale gnjusne životinje odjevene u svećenička odijela, Biblija se vezala za rep magareta, sveti su kaleži služili za grozne orgije, na svete oltare koje je vjera u Krista okruživala prekrasnim kerubinima penjale su se gole bludnice.¹⁵ Na-prosto, dogodilo se ono što se moralo dogoditi kada se čovjek stavi nasuprot Stvoritelju i kada čovjek stvara sustav usilu Boga, a poglavito kada sam sebe proglasi spasiteljem čovječanstva.

Poslije krvavoga pira ideologije bezboštva, lažni anglosaksonski apokaliptični proroci nisu posustali. Tako je, primjerice, britanski 'prorok' R. Brothers, u djelu *Revealed Knowledge*, samoga sebe proglasio ni manje ni više nego 'nećakom Svemogućega'.¹⁶ Potom je tvrdio daje smrt Luja XVI. godine 1793. bila prorečena u Knjizi proroka Danijela te da su francuski revolucionari sa svojim jurišima protiv Rimske katoličke crkve bili Božji agenti, točnije rečeno, 'nebeska vojska' iz Ivanova Otkrivenja.¹⁷ Brothers je bio glasnogovornik anglosaksonske urote protiv velike europske katoličke zemlje pa stoga ne iznenađuje njegov prijedlog kako je besmisleno da "Engleska zarati protiv naroda koji uživa Božju potporu i zaštitu i kojemu je Božji sud potpuno naklonjen".¹⁸ Njegovo 'proročanstvo' o tome da će sve europske monarhije ubrzo propasti te da će nadolazeće velike promjene uzdrmati svijet ne mogu se iščitati drukčije nego najava planiranih prevratništava, koja će svoju vršnu točku dosegnuti u Boljševičkoj revoluciji. Ono što zapanjuje jest činjenica da je Brothersovo 'proročanstvo' u idućih sto godina postalo stvarnost. I, uistinu, razorena su sva kršćanska katolička i pravoslavna, carstva i kraljevstva, osim kraljevstava u zemljama reformacije, koja i dan danas, na početku 21. stoljeća, kao 'kule stražara' čuvaju suverenitet Velike Britanije, Švedske, Norveške, Danske, Nizozemske, pa i Belgije.

¹⁵ Usp. De Maistre, isto, str. 315.

¹⁶ Kako bi R. Brothers stekao što više sljedbenika, ondašnji anglosaksonski *gospodari*, znajući kolika je moć promidžbe, proglašavaju ga luđakom i 1795. uhićuju. Od toga trenutka broj sljedbenika njegovoga 'nauka' raste geometrijskom progresijom.

¹⁷ Prate ga na bijelcima Vojske nebeske, odjevene u lan tanan, bijel i čist. Otk 19, 14, Jeruzalemska Biblija, isto, str. 1775.

¹⁸ Usp. Stipe Jurič, isto, str. 280.

Kada je Napoleon Bonaparte poremetio anglosaksonski plan i postao opasan po njihove interese, okupljanje 'koalicije voljnih' za borbu protiv njega opet se temeljilo na apokaliptično-milenarističkim zasadama, ali s obrnutim predznakom. Tih se godina odjednom iznebuha pojavila 'proročica' iz Exetera po imenu Joanna Southcott, koja je tvrdila kako je imala viđenje u kojemu joj je rečeno da je ona žena o kojoj vidjelac Ivan govori u Otkrivenju. Zatim će ta anglosaksonska instant 'proročica' objaviti kako će se drugi Gospodinov dolazak ubrzo dogoditi, a da će ona, kada Gospodin dođe, postati njegovom zaručnicom. 'Uskrsnuće' nje i njezinog 'blaženstva' bila je samo maska kako bi se poslala poruka da Francuska revolucija nije ništa drugo nego početak posljednjega suda. Inverzija je namjerna i sračunata. Za razliku od R. Brothersa, dok je to odgovaralo Anglosaksoncima, Francuze se držalo narodom koji uživa božju potporu, a revolucionare božjim agentima, a pojavom Joanne Southcott i njezinih sljedbenika, samo desetak godina kasnije, tu se istu Francusku prepoznaje kao Ivanovu apokaliptičnu Zvijer. Naravno da ta zvijer, tj. Napoleon, treba biti uništena u *svetome ratu*, u kojemu je predviđena pobjeda Engleske. Da se ispuni mileranistička simbolika, 'zvijer' u liku Napoleona bačena je u okove, prvo na Elbu, a zatim na Sv. Helenu.

Slijedi logično pitanje: zašto su anglosaksonski instant proroci Napoleona proglašavali apokaliptičnom Zvijeri? Naime, Francuska je, zahvaljujući Napoleonu, u dobroj mjeri onemogućili planirani i programirani anglosaksonski naum o potpunom uništenju francuskoga katoličkog identiteta, kao i vertikalnog ustroja njezine državne vlasti. Poslije preokreta koji je donio Napoleon, a poglavito poslije što je uz nazočnost pape okrunjen za cara, engleski i unutarjni francuski 'hijerarhijski urotnici' udružili su snage kako bi srušili ne samo njega nego prije svega obnovljeni vertikalni ustroj postrevolucionarne Francuske. Napoleon je nedvojbeno bio velik strateg i državnik, ali začuđuje kako je olako zanemario utjecaj i moć 'hijerarhijskih urotnika' među svojim najbližim suradnicima. A oni nisu bili bez utjecaja. Naprotiv! Njegov brat Louis Napoleon, pastorak Eugene de Beauharnais, maršali Messen, Scoult, Murat, Ney i MacDonald, pripadali su piramidalno ustrojenoj hijerarhiji. Oni će biti ti koji će ga konačno i za sva vremena 'staviti u okove'. Noć prije odlučujuće bitke kod Waterlooa, 1815., dakle, go-

dinu dana poslije 'proročanstva' Joanne Southcott, udruženi trijumvirat koji su činili britanski, pruski i nizozemski 'hijerarhijski urotnici', tj. Wellington, Blucher i princ od Orangea, potpuno je neuobičajeno prestrojio svoje postrojbe. Iste noći, ali malo ranije, Napoleon je donio konačnu odluku - istodobno iznenadnim pokretom, ali odvojeno i pojedinačno, tući svakoga od te trojice protivnika prije negoli oni uspiju preustrojiti snage. Za taj njegov smioni plan znali su još samo njegovi maršali. No, to je bilo dostatno da europska, pa i svjetska povijest krene u smjeru koji su zacrtali anglosaksonski urotnički planeri, a objelodanili instant 'proroci' tipa R. Brothersa i Joanne Southcott.

Često se zanemaruje činjenica da je 'hijerarhija urotnika' bila određena razvojem političkih događaja u tzv. demokratskom svijetu. Primjerice, politička praksa u Velikoj Britaniji bila je određena dominacijom hijerarhista te spregom bankara i Krune. Kasnije će se taj utjecaj klonirano prenijeti i na britansku koloniju u Americi te će se nastaviti u izmijenjenom, ali za svijet kobnijem obliku. Kada su se osnovale neovisne Sjedinjene Američke Države, ojačani i ideološki isključiviji Anglosaksonci mogli su lopticu ponovno vratiti u europsko dvorište. Francuska je, kao zemlja s velikom kulturnom važnosti i utjecajem, bila planski prva na redu. Nema nikakve dvojbe da se Francuska, poslije Revolucije i poraza Napoleona, osim vrlo kratkih intervala, već dva stoljeća nalazi pod vlašću i nadzorom hijerarhijskih urotnika, okupljenih u bratstvu Velikoga Istoka, tj. bezbožnoga, babilonskoga, protukršćanskoga Istoka. Francuska je, pod nadzorom te sotonske klike, postala sekularnom protukršćanskom državom. Možda je odbacivanje ustava Europske unije znak kako ipak postoji iskra nade da kršćanstvo nije sasvim zatučeno i da je to, možda, kraj višestoljetnoga francuskoga neprijateljstva prema Kristu i Njegovoj Crkvi.

'Hijerarhija urotnika', prilagođavajući reformističke i anglosaksonske milenarističke vizije vremenima i okolnostima, uspjela je za samo dvjesto godina, subverzivnim djelovanjem, provesti pogrom nad kršćanima. Urotnička uloga ove skupine jurišnika protiv Boga i čovjeka očitovala se u svoj sotonskoj punini u krvavome 20. stoljeću. Nasiljem, rušenjem i ubijanjem, pojedinačno i globalno, tajno i otvoreno, posijala je sjeme bezboštva ne samo u pravoslavnoj Rusiji nego i u komunizmima svih boja i kod svih kod kojih je on nasiljem i prinudom

uveden. Fašizmom i nacizmom, ako se uzme u obzir da su njihovi bankari pomogli Hitleru doći na vlast, rastrojili su Njemačku, ali i druge europske narode u kojima su uspjeli instalirati klonove koji su im pokorno služili. U Hrvatskoj tih klonova nije nikada uzmanjkalo - ni u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj (NDH), ni u komunizmu ni danas, u vremenima militantnoga liberalizma.

Suvremeni milenarizam i 'idealna država'

Danas, na početku 21. stoljeća, milenarizam je, kao i u vrijeme otkrića 'nove zemlje,' jednako omiljen i jednako čvrst ne samo u sektaškim sredinama nego i u krugovima raznih protestantskih denominacija, osobito u Sjedinjenim Američkim Državama.¹⁹ Snaga milenarizma i dalje živi u tradicionalnim protestantskim zajednicama, posebice u širokom svijetu evangelističkog i pentekostalnog protestantizma. I, ništa se nije promijenilo, osim doktrine. Njima su i dalje na ciljniku Vatikan i Sveti Otac.

Suvremeni sljedbenici Joakima de Fiore ne čine to više otvoreno, budući da su metode specijalnog i informacijskog ratovanja usavršene, ako nigdje drugdje onda u Institutu Tavistock. Dan Brown, propali glazbenik i spretan plagijatorski manipulator eklatantan je primjer te nove prevladavajuće struje u jurišu na Krista.²⁰ Svojom blasfemičnom knjigom "Da Vincijev kod", kao projektom unutar informacijskoga ra-

tovanja, uz pomoć 'meke sile' uspio je smišljeno posijati 'sjeme sumnje' među čitatelje, slušatelje i gledatelje.²¹ Dakle, sljedbenici francuskih prevratnika zaogrnuili su se u neke nove halje i u ruke uzeli nova sofisticiranija oružja.²² Prevratnički etos i 'epoha terora' traju i dalje.²³ Poslije francuskoga prevratništva, koji je izrodio stravičan oblik kulturocida, i ikonoklazma, koji je uništio bezbroj umjetničkih djela, knjiga, kipova, građevina, arhiva, knjižnica, crkava, samostana a filozofija prevrata nadahnula i proizvela nove smjerove u svim granama umjetničkog stvaranja i dobrim dijelom ih opečatila duhom antireligijskog prosvjetiteljstva, sada se, na početku 21. stoljeća, poslije svrgavanja talibanskog režima u Afganistanu, otvoreno govori daje preostao samo

¹⁹ O tim novim trendovima Nikola Mate Roščić, u svome osvrtu *Zavjera protiv Krista*, piše: "A budući da iz raznolikih prikaza Isusova lika i djela uvijek stoje pokretačke ideologije vizija autora, s utemeljenjem se može govoriti da autori ne očituju samo svoje osobne dojmove i viđenja, nego njihova estetika predstavlja neku filozofiju, neki odabrani svjetogled, neku politiku. Taj literarni i stvaralački 'background' ponekad je nalik na dogovoreni ili ugovoreni zadatak, pa čak i zadatak razaranja, rušenja. U tu kategoriju treba svrstati djelo Dana Browna *Da Vincijev kod*. Rabeći već odavno poznate hipoteze i smišljene umjetne tvorbe, Dan Brown ovim romanom pokušava razoriti lik Isusa Krista kao Bogočovjeka. On svetogrдно i nasilno nasrće na Isusov život, raspliče priču o Mariji Magdaleni, razvija fantaziju o Svetom Gralu te o ranom kršćanstvu prema gnostičkim evanđeljima. Isusu priznaje daje bio mudar, ali samo smrtnan čovjek o čijem je životu i tijekom prvih stoljeća postojalo puno različitih priča«.

²⁰ Djelovanje novih jurišnika 'hijerarhije urotnika', poslije Prvoga svjetskoga rata, Robert Tafra vidi u intenzivnom proglašavanju velikom umjetnošću, književnošću i glazbom svih tvorevina koje su negirale harmoniju da bi se mogla provoditi sveopća destrukcija. Upravo je to bio razlog daje Martin Heidegger zaključio kako su, metafizički gledano, Rusija i Amerika prožete istim ludilom raspojasane tehnike i formiranjem standardnog čovjeka, kojemu nedostaje tlo pod nogama. Usp. Robert Tafra, *Protokoli sionskih mudraca i Novi svjetski poredak*, Marijan tisak, Split, 2003, str. 16.

²¹ O tome etosu i toj 'epohi terora' Nikola Mate Roščić piše: "Od toga potiču brojni smjerovi: nadrealizam, dadaizam, bečki akcionizam kao 'satanistička umjetnost' impresionizam, ekspresionizam, simbolizam i dr. To je obilježeno a-religioznim, anti-religioznim filozofijama i svjetonazorima koji su u 20. stoljeću izrodili demonske ideološke političke tvorbe fašizam, nacizam i komunizam, od kojih je svaka imala svoju viziju umjetnosti, svoju književnost i time stvarala svoju kulturu. U tom razdoblju minulih dvaju stoljeća, u ime racionalizma i progresna, borbe za slobodu i pravdu, za modernost i novost, zagospodarila je 'biblija dekadencije', razni oblici magije, kabbale, spiritizma, tajnih društava masona, rosenkrojčera, iluminata, okultista, teozofa i nihilista, pa se do brojnih sljedbi istočnjačkih religija i konfuznog New age-a. Bilo bi veoma zanimljivo utvrditi pripadnost ovim grupama i krugovima, ili, ovisnost o njima, književnika i umjetnika Europe kroz protekla dva stoljeća, da se i po tom naslute i odgonetnu iskonu njihova stvaralaštva, odnosno njihovi stvarni idejni i umjetnički 'sitz im Leben'. Usp. Nikola Mate Roščić, isto, str. 105. - 121.

¹⁹ Zato nije nimalo čudno što svaki peti Amerikanac, prema sociološkim istraživanjima, prihvaća neko milenarističko vjerovanje. Prema podacima Gallupova instituta iz 1983. godine, 62% Amerikanaca uvjeren je da će Krist ponovno doći na Zemlju. A prema jednom drugom istraživanju toga instituta, 85 posto Amerikanaca vjeruje daje Biblija božanski nadahnuta knjiga, dok 40 posto drži daje Biblija inerantrna tj. da ne sadrži zablude i daje treba shvaćati i tumačiti doslovno, baš svaku riječ. Usp. Stipe Jurić, isto, str. 283.

²⁰ Blasfemični uradak Dona Browna "Da Vincijev kod" jest plagijat hijerarhijskoga urotnika Henrvja Lincolna, koji se u svojoj knjizi tiskanoj 1982., pod nazivom *Holy Blood, Holy Grail (Sveta krv, sveti Gral)*, dohvatio priče o 'svetome Gralu', predstavljajući ga kao pergamentski svitak koji 'dokazuje' daje Isus Krist bio oženjen Marijom Magdaleonom koja mu je rodila dva sina. Po toj nebuloznoj priči, Marija Magdalena i njezina dva sina nalaze utočište u južnoj Francuskoj, a njihova loza franačkih kraljeva Merovinga postoji i danas.

još Vatikan kao teološka država koja se ne uklapa u moderni svijet! trećega tisućljeća.²⁴

'Hijerarhijski urotnici', opijeni moću, više i ne kriju svoje nakane. Prilagodivši strategiju informacijskom dobu, upravljanim krizama i nadziranim neredima od kraja 20. stoljeća slijedno proizvode političke događaje u kojima tuđu istinsku borbu za slobodu, za napredak i opće dobro manipulacijom pretvaraju u opasnost i zločinačko djelo. Kada netko takve zloporabe pokuša razotkriti, onda argumentom galame ne brane svoju nakaradnost, nego se štite pravima određene profesije i proklamirane javne slobode za tu profesiju, primjerice, medijskom slobodom. Dakle, suvremeni 'hijerarhijski urotnici' kao klonovi grčkih sofista stvaraju nepregledno mnoštvo nemoralnih skorojevića. S jačom strašću nego njihovi drevni uzori oni ruše tradicionalne pojmove i tradiciju općenito. Kao ni njihovi daleki prethodnici, to ničim sličnim ne nadomještaju. Umjesto hrabrosti, časti, poštenja i odanosti, koje proskribiraju i omalovažavaju, za ideal nude konzumizam, užitak, nasilje i svakojaku tiraniju, ponajviše medijsku. Onda, kao i danas, na početku 21. stoljeća, svijet se suočava s relativizmom, subjektivizmom i hedonizmom, jednako kao što se s njima u svoje vrijeme suočavao i Platon. Ali, za razliku od antičkih vremena, 20. i početak 21. stoljeća nemaju svoga Platona koji bi se pozabavio izgradnjom pravedne države i pravednijega društva.

Umjesto toga, na djelu je stvaranje apsolutnog svjetskog imperija - 'ljudskog kraljevstva'. Ideja ustroja takve vlasti jest simptom sumraka društva i svijeta. U biti, ideja nad-vlade s apsolutnim vladarom na njezinu čelu jest izraz dubokog malodušja i sveopćeg pesimizma, koji sve više prožimaju društvo i svijest. Prvotni usklik o rođenju 'nove zemlje i novog neba' za anglosaksonske milenariste nije značio ništa drugo nego šest stoljeća etiketiranja i proskribiranja Apostolske crkve, kako bi je prikazali kao taborište Antikrista.

Svi novovjekni milenaristi, na ovaj ili onaj način, slijede J. Wyclifa (1389.), koji je bio vrlo kritičan prema crkvenoj hijerarhiji te je papu i

papinstvo poistovjetio s Antikristom. Što je on to naučavao i propovijedao? Wyclif je, naime, napravio razliku između vidljive Crkve, čiji su hijerarhija i kanonsko pravo, po njemu, iskvareni pa je ona postala stolicom Antikrista, i nevidljive Crkve izabranih, utemeljene na Pismima. Više je puta rimsku kuriju nazvao Antikristom, a papu glavnim božjim neprijateljima, 'najvišim Antikristom' (*mevcimus antiehrustus*) i 'otvorenim Antikristom' (*aptulus antiehrustus*). Dakle, Antikrist i papa, kao institucija, za Wyclifa su istoznačnice. Njegov otvoreni antipapizam u narednim stoljećima preuzeli su mnogi anglosaksonski milenaristi pa je to pridonijelo da novozavjetna Apokalipsa malo-pomalo postane proročki sažetak, neka vrsta kratkog zbornika cijele povijesti crkve, čija su glavna proročanstva bila uperena protiv Rimske crkve.²⁵

Inverzija kao omiljeno doktrinarno načelo 'hijerarhijskih urotnika', dakle, nastala je u vrijeme reformacije i nije izum s kraja 20. ni početka 21. stoljeća, kako se to ponekad neupućenima čini. Zato će F. Lučke i ustvrditi da je poistovjećivanje Antikrista iz Otkrivenja s papinstvom postupno postalo dijelom protestantske ortodoksije. Unutar samog protestantizma bili su rijetki oni koji su se suprotstavljali ovoj ideologiji. Jedan od njih bio je H. Grotius, vodeći protestantski stručnjak iz 17. stoljeća, koji se prvi usudio odbaciti poistovjećivanje apokaliptične Zvijeri s papom.²⁶ Ali to je bila samo kap koja je brzo ishlapila.

Protukatoličko i protupapinsko gledište nastalo za vrijeme i poslije reformacije, ne samo u komentarima Knjige Otkrivenja nego općenito u literaturi reformiranih crkava, preuzeli su Wyclifovi klonovi, dajući mu novi oblik. Naime, hijerarhijski su urotnici, s vremenom, i u tzv. kršćanskim zemljama počeli Bibliju tretirati u usporedbi s tekstovima drugih monoteističkih religija samo kao knjigu jednake vrijednosti. Ovakav relativistički pristup i izjednačavanje svih vjera Robert Tafta drži izdajom biti zapadne kulture i civilizacije. Ta izdaja nije ni po čemu bila obična izdaja. Ona je značila nepregledno more krvi, patnje i užasa. Udarana jezgra ostrašćenih sljedbenika 'hijerarhije urotnika' protiv Krista i kršćanstva svoj premijerni nastup pod vodstvom Lenjina i

²⁴ Doslovce se govori kako suverenitet Vatikana nije primjeren i da će se morati nešto promijeniti. Kao kruna svega, Ivanu Pavlu I. se spočitavalo daje svojom krutošću prema reformama sve to onemogućavao. Usp. Marko Francišković, isto, str. 38.

²⁵ Usp. Stipejurič, isto, str. 272.

²⁶ Usp. Stipejurič, isto, str. 303.

Trockog uprizzorili su u Boljševičkoj revoluciji. Samo laj njihov jire-mijerni nastup dostatan je dokaz o dalekosežnosti plana koji SLI osmi-sli 'hijerarhijski urotnici' i koji sustavno provode već šest stoljeća. O prevratničkoj i podrivačkoj doktrini hijerarhista ne bi trebalo trošiti riječi. U biti, pravi i jedini protivnik njima jest kršćanstvo. Zato John Coleman ističe da su tvorcii 'novoga svjetskoga poretka' isti oni koji ne-prestano potkopavaju rad i opstanak Kršćanske crkve, isti oni koji su osudili kršćanstvo da postane stvar prošlosti i isti oni koji su predvi-djeli da će sotonizam, luciferstvo i vještičarenje biti "priznati program svjetske vlade, i tu ne će biti mjesta ni za privatne ni za crkvene škole".

Poslije ovoga svojevrsnoga trećeg *Manifesta* od sredine prošloga stoljeća, svugdje na tlu kršćanskih država klonirani poslušnici 'hije-rarhije urotnika' ustaju protiv kršćanskoga svjetonazora. Oni traže neu-tralnost države, navodno radi tolerancije i dijaloga, a, u biti, kako bi nesmetano mogli propovijedati militantni liberalizam, namećući pritom sebe kao vrhovne sudce u tumačenju demokracije, vjerskih sloboda, odvajanja vjere od politike i crkve od države. Koliko su ove činjenice točne svjedoči i sustavna i podmukla kampanja protiv vjeronauka u školama, ne samo u Hrvatskoj nego i u svim europskim zemljama u kojima je on izborni školski predmet. Kada su u mnogim od tih ze-malja preko komesara uvodili bezboštvo i ateističku nastavu u obrazo-vni sustav i u društvo u cjelini, kako bi uništili moralne vrijednote naroda i 'ubili Boga' u ljudima, takvih protivnika, naravno, nije nigdje bilo. Nije ih ni moglo biti, budući da je taj 'zločinački pothvat' bio dio njihova plana. Umjesto toga, iz Amerike i s Istoka sustavno su ispo-ručivali brojne sekte da ubiju i ono malo preostale duhovnosti i moral-nosti u narodima koji su se oslobodili njihovoga izuma u obliku crvene pošasti. Na stotine novih sekta, među njima i sotonjskih, proizšlih iz tajnih kabalističkih vilajeta, zajedno s vještičarstvom i lažnim vjerama, nahrupile su sa svih strana na komunizmom obezbožene i duhovno ubijene narode, poput Drakeovih gusara i raščupanih hijena - da duho-vno oglođu i dokrajče i ono malo ljudskoga i Božjega što je ostalo. Sve ovo svjedoči koliko su 'hijerarhijski urotnici' neprijatelji Krista i kr-šćanstva. Oni naprosto žele Bogočovjeka svuda zatrti, izbaciti Ga na velika i mala vrata iz povijesti i kulture, iz kršćanskoga katoličkog i pravoslavnog pamćenja, iz svjetske kronologije, tako da se više ne će

ni reći - 'Živimo u vremenima poslije Krista? Umjesto toga, urotnici su predvidjeli sintagmu 'nova era', odnosno, doba Vodenjaka.

Ovaj pakleni naum 'hijerarhije urotnika' počinje se sve više shvaća-ti i doživljavati kao novo doba poganstva, kao moderni primitivizam. Hoće li se Kristovo učenje o dobru i zlu i Božja nadmoć i suprotnost Sotoni vratiti na početak, tj. u poganska vremena, u kojima se sveto shvaćalo u prožimanju dobra i zla, točnije rečeno, amoralno?²⁷ Ako je suditi po svetkovinama dvaju najvećih kršćanskih blagdana, Božića i Uskrsa, onda zapadna civilizacija doista nije daleko od tih vremena. O tome je prozborio Mladen Lojkić iskreno i sjetno.²⁸ Naime, on čitav mjesec prosinac vidi kao blještavilo neona i kiča u svim svjetskim gra-dovima, a ljude kao pomahnitalu gomilu koja juri po svakojakim ras-prodajama i koja kupuje i kupuje i samo kupuje. U toj žurbi rijetki će se tek sjetiti maloga Isusa i Božića posvećenog njemu. A što je on djeci, pita se Mladen? Hrpa skupih darova, koje je donio humoristični laponski čovjek sijede brade u crvenom odijelu. Gdje su nestala ona vremena, razmišlja dalje Mladen, kada su djeca početkom prosinca Svetoj Barbari pokazivala da se znaju moliti, a za to dobro djelo na dar dobivali jabuke i orahe. Potom bi za tri dana u prohladnom prosincu dolazio Sveti Nikola s 'krampusom', a djeca su, puna vjere, obećavala da će biti dobra, da bi Sveta Lucija, za tjedan dana, 'provjeravala' tu dječju dobrotu i njihovu usrdnu molitvu. I, napokon, tako pripravnii, u dobroti i s mirom u srcu, dočekivali su Badnjak, i Isusa - Maloga Boga. Svu tu blagost i dobrotu Božića hijerarhijski su urotnici rasturili i pretvo-rili u potrošačku trku. Nimalo bolje nije prošao ni Uskrs, najveći krš-ćanski blagdan. Njega je dekadentna i sektaško-sekularistička zapadna civilizacija pretvorila u 'proljetnog zeca' koji skakuće zelenim livada-ma. Ako je i od urotnika, previše je.

Ako je tome tako, ako su militantni liberalisti današnjice, kao i oni prije dvjesto sedamnaest godina, sebi zadali zadaću da će zapadnu civilizaciju 'osloboditi' od Krista, a razum od vjerskih pojmova, napose od dogme, čemu se onda svijet može nadati? Prije odgovora nužnim

²⁷ Usp. Robert Taft, isto, str. 11.

²⁸ Usp. Mladen Lojkić, *Vladari svijeta*, radni materijali, Daruvar, 2006., str. 133.

se čini ustvrditi, po filozofskom svjedočenju, da su krivo sebi nadjenuti ime - slobodoumnici. Pravilniji bi naziv za njih bio - *robovi fraze*. A sada odgovor. Ako cijelim globalnim svijetom u 21. stoljeću potpuno prevlada njihova militantna ideologija, to ne će značiti ništa drugo nego da će biti stvoren najsavršeniji robovlasnički sustav u povijesti ljudskoga roda. Fašizam, nacizam i komunizam ostat će samo kao pokušaji, kao prethodnice kraja budućnosti i - niša više.

2. 'Novi svjetski poredak' - idealan robovlasnički ustroj svijeta

Što je krajnji cilj plana 'hijerarhije urotnika' ili *gospodara kaosa*, koji nosi naziv 'novi svjetski poredak? To je stvaranje svjetske vlade. Koji su putovi do nje i kako bi trebala izgledati ta svjetska velevlast, opisao je H. G. Wells²⁹, u knjizi *Otvorena zavjera - planovi za svjetsku revoluciju?*³⁰ Po njemu plan bi se odvijao u tri dionice. U prvoj se pojavljuje "svjesna organizacija inteligentnih, i, u nekim slučajevima, bogatih ljudi, koji će otvoreno ignorirati postojeći politički sustav vlasti ili će se njime samo koristiti kao slučajnim alatom u različitim fazama".³¹ Ta je dionica privedena kraju padom Berlinskoga zida. Druga, koja je u tijeku, jest otvorena urota koju pokreće "određeni broj ljudi u određenom smjeru". Oni će, kako to otkriva H. G. Wells, s vremenom utvrditi da svi neovisno rade na zajedničkom cilju, ali to ne će utjecati na njihovu temeljnu zadaću nadzora vlada i ostalih segmenata izvršne i zakonodavne vlasti u mnogim zemljama svijeta. Treća, završna dionica nije ništa drugo nego uspostava apsolutne vlasti i 'idealne države', koju je prije 2400 godina zamislio Platon.

²⁹ H. G. Wells, kako navodi John Coleman, pripadao je hijerarhijskim urotnicima.

³⁰ Za Colemana, Wellsovo očitovanje u knjizi bio je "smion iskaz nakane, ali istodobno i ne tako smion, budući da mu nitko nije vjerovao osim Velikih nadmoćnih, Anenherbea i onih koje bismo danas mogli nazvati 'insajderima' (upućenima)". Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300, DETECTA, TAgreb, 2005.*, str. 194.

³¹ Tu 'svjesnu organizaciju inteligentnih' John Coleman vidi ovako: "U Komitetu 300, čija je povijest stara 150 godina, imamo neke od najsajnijih umova okupljenih radi osmišljavanja potpuno totalitarnog, apsolutno kontroliranog 'novog' društva - samo što nije novo, nego je većinu svojih ideja preuzelo od Kluba sotonskoga kulta." Usp. dr. John Coleman, isto, str. 194.

Kao što se iz kratkog Wellsovog opisa plana može zapaziti, riječ je o vrlo spretnim, lukavim, u globalu i u pojedinostima sročnim i smišljenim nakanama, koje su subverzivne prirode i po kojima se, do sada, već više od 150 godina, odvijaju protukršćanski događaji u svijetu i ruše četiri temeljne vrjednote. Isto tako sve više postaje vidljivo da je veći dio toga plana dobrim dijelom ostvaren, i to po načelima i metodama koji se uvijek *ad hoc* ne prepoznaju, tako da smušeni ljudi, čiji su mozgovi isprani psihološko-medijskim operacijama i operacijama specijalnog rata, nastalim u Institutu Tavistock, do te mjere da nisu sposobni istini pogledati u oči, kako bi se suočili s gorkom stvarnošću nasrtaja na vjeru njihovih otaca, njihovu domovinu, njihovu obitelj i na njih same. Mogu i dalje vjerovati da takav plan ne postoji i da je on samo opsesija nepopravljivih 'teoretičara urote'. No, htjeli oni vjerovati ili ne, tajni subverzivni plan 'hijerarhije urotnika' postoji i usmjeren je prije svega protiv kršćana, njihovih država, njihove vjere i njihovoga morala.

Danas, na početku 21. stoljeća, vodi se ogorčena bitka novoga paganstva protiv kršćanstva, i to jačom žestinom nego u doba rimskih imperatora. Ovo je u simboličnom smislu bitka 'posljednjih vremena', bitka između Antikrista i Krista. O njezinu ishodu ovisi hoće li biti ostvaren apsolutni svjetski monopol, monopol moći, vlasti i novca, monopol nad svim monopolima, u kojemu će jedna manja skupina, svejedno, zvala se ona *Komitet 300, Gospodari kaosa* ili, recimo, *Sirene apokalipse*, uspostaviti apsolutno vladanje svijetom, odnosno, vladavinu 'posvećenih' bankara i političara, u čijim prvim i udarnim redovima stoje njihovi klonovi. Veliki ruski književnik Dostojevski, u svoje vrijeme, pisao je o tome da odabrana skupina vlada svim i svačim: Europom, bankama, prosvjetom, kulturom, cijelom zapadnom civilizacijom i socijalizmom. Osobito socijalizmom, jer se njime iz korijena čupa kršćanstvo i razara kršćansku kulturu i četiri temeljne vrjednote.³² Kako genijalno zaključuje veliki Dostojevski, cilj je - da ne ostane

³² I Berdjajev svjedoči o tome kako je socijalizam tvorevina 'hijerarhije urotnika', kao "sekularizirana forma starozavjetnoga hilijazma, nadanja na opipljivo, zemaljsko carstvo i zemaljsko blaženstvo Izraelaca". Po Berdjajevu, Mare je "sačuvao ideju o javljanju budućeg mesije, suprotno Kristu, koga se odrekao židovski narod". Socijalizam je, prema Berdjajevu, išao na smjenu svega, a ne samo kapitalizma, prije svega na smjenu kršćanstva, i njime se htjelo zamijeniti samo kršćanstvo.

ništa, osim anarhije. I tada, kada ona prevlada, bit će moguće da na vrhuncu svijeta zasjedne apsolutni apsolut, koji će biti jači i moćniji od svih Platonovih filozofa zajedno. Poruka Dostojevskoga više je nego jasna - kada zavlada anarhija, doći će Antikrist...

Zašto je Platonova *Država* istodobno uzor i prijepor
'hijerarhijskim urotnicima'

Dakle, urotnički plan jest cijelo čovječanstvo pretvoriti u svoje roblje. Taj plan nije nov nego star, započet prije tristo pedeset godina, kada su Veliku Britaniju osvojili bankari u službi *gospodara kaosa*. Plan o apsolutnoj vlasti nije plod mašte, nego sadržajno umovanje, kako je jednom to rekao Hegel govoreći o Platonovoj politici. Kao što Platonova *Država* nije bila grad koji ne postoji, nego grad koji se temeljio na postojećim državnim uređenjima, tako ni svjetski ustroj, s nad-vladom na njegovu vrhu, nije samo vizija nego stvarnost, koja se očituje u rušenju suvereniteta svih država svijeta.

U biti, što je za Platona idealna država? To bi bila ona država u kojoj bi najvažnije službe obavljala tri staleža: upravljači (filozofi), čuvari (vojnici), radni ljudi (seljaci, radnici, zanatlije).³³ Ovakva bi podjela, po Platonovom mišljenju, trebala osigurati potpun sklad u državi, ali samo pod jednim uvjetom - da se staleži međusobno ne miješaju.³⁴ No, za razliku od Platona, koji je mudro zaključio kako je "najbolja i

³³ Uzor idealnih društvenih odnosa Platon izgrađuje po analogiji s ljudskim organizmom, jer u državi uvijek gleda uvećanog čovjeka i polazi od stajališta da ljudski organizam obavlja tri najvažnije funkcije - upravljanje, nadzor i provedbu. Na temelju toga, Platon je zaključio da i država treba imati te tri funkcije, to jest, da bude trostaležna.

³⁴ Po sebi se razumije da krajnji smisao Platonovoga shvaćanja podjele i službe staleža u državi treba uvijek tražiti u Platonovome uvjerenju da "nijedna država, nijedno uređenje i isto tako nijedan čovjek ne će biti savršen dok ti malobrojni nepokvareni filozofi koje sad nazivaju neuporabljivima, željeli oni to ili ne, ne budu nekako sudbinom prinuđeni pobrinuti se o državi i poslužiti joj, ili dok istinska ljubav prema pravoj filozofiji kao kakav božanski duh ne obuzme sinove onih koji sada vladaju i kraljuju, ili same vladare". Idealna državna mogla bi se, po Platonovome mišljenju, ostvariti samo ako na vrhu staleške hijerarhije budu najmudriji, tj. filozofi. Oni, filozofi, posvetili bi se potpuno državnim poslovima, kao i stalež čuvara (vojnika), a da među onima koji upravljaju ne bude sukoba koje izaziva imovinska nejednakost (dvije 'države u jednoj'). Usp. Platon, *Država*, Kultura, Beograd, 1969., str. 24.

najsložnija ona država u kojoj za vlašću najmanje teže oni koji su izabrani da vladaju, a ako država ima drukčije vladare, onda je u njoj obrnuto", hijerarhijski urotnici žele upravo suprotno - imati vlasti i ta vlast mora biti apsolutna. Gdje im Platonove zamisli ne odgovaraju čine inverziju, a one daje "vršljanje po mnogim stvarima i naizmjenično miješanje ovih triju staleža u tuđe poslove najveća šteta za državu i s pravom bismo je mogli nazvati zločinom", prihvaćaju bez ostatka. Svakoga tko se usudi nešto prozboriti, a kamoli se umiješati, i tvrditi kako s njihovim naumom i naukovanjem o demokraciji i ljudskim pravima i slobodama nešto nije u redu, čeka pripravna kanonada 'meke sile'.

Znaju oni što rade. Kada su prisvojili ekskluzivno pravo nadzora nad 'demokracijom' i ljudskim pravima zapadnoga svijeta, nastao je moralni kaos - pornografija, seksualni zločini, homoseksualnost, zloraba droga i porast kriminala. Za razliku od Platona, koji je težio učvršćenju države i u njoj gledao uzvišenost, 'hijerarhijski urotnici' žele državu učiniti nesposobnom kako bi je kao siročje doveli pod svoju vlast. To je cinično i bogohulno poimanje države kao neprijatelja, a ne kao zaštitnice naroda. U tu im je svrhu i služio komunizam - da državu kao pojam učine odvratnom u očima naroda, kako bi je lakše preuzeli u svoje ruke kada za to dođe vrijeme. I komunisti i anarhisti, ali i socijalisti i liberali, ti njihovi klonovi, imaju istovjetan odnos prema državi. Oni državu preziru. Zato danas države u zapadnoj civilizaciji ne samo što nisu nacionalne države, nego nisu ni države vlastitih građana, jer su postale privatnim vlasništvom 'hijerarhije urotnika', budući da su sve važne službe - financije, obrazovanje, znanost, zdravstveni i socijalni sustav, mediji, kultura, diplomacija, politički procesi, sve, baš sve u njihovim rukama i pod njihovim nadzorom ili utjecajem. Na djelu je nepravdičnost, apsolutna nepravdičnost ili, kako bi rekao Platon: "nepravdičnost je najveće zločinstvo prema državi".³⁵

Ono što su hijerarhijski urotnici naučili od Platona jest to da put do apsolutne vlasti vodi preko demokracije. Naime, Platon se rodio i odrastao kao atenski građanin i od djetinjstva je bio naučio da je slobodno

Usp. *Platon*, isto, str. 133.

sudjelovanje u državnim poslovima ne samo pravo nego i dužnost svakoga slobodnog građanina. No, s druge strane, oštri politički i klasni sukobi, pretjerani individualizam, demagogija i druge karakteristične slabosti atenske demokracije izazivale su kod njega mišljenje da državi treba dati daleko veću vlast nad pojedincima, a osobito da joj treba prepustiti selekciju građana. I, upravo je Platon bio taj koji je otvorio oči hijerarhijskim urotnicima i pokazao im kako doći do apsolutne vlasti na svjetskoj razini. Prvo, posijati demokraciju koja negativnosti više proizvodi negoli sprječava, kako bi se pokazalo da je narod obična svjetina koja nije ni za što, a ponajmanje za svrhovito obnašanje vlasti. Zatim, poslije kaosa, posebno u vrijednosnom smislu, koji kao ostavlja iza sebe, napraviti odabir podobnih i pomoću njih uspostaviti apsolutnu vlast nad ostalom golemom većinom.

Razvijajući i potičući liberalistička nastojanja do nezamislivosti, hijerarhijski su urotnici uspjeli kršćanskoj Europi, pod plaštem demokracije, podmetnuti svoja raznovrsna zmijska jaja - u obliku individualizma, nihilizma, sekularizma i drugih negativnih sadržaja, koje su oni i njihovi klonovi proglasili novim vrjednotama. Oni su, pozivajući se na 'demokraciju', čvrsto zajahali na leđa kršćanskim narodima Europe, ali i objema Amerikama. Oni su, skrivajući se iza 'demokracije', proizveli inflacije nacionalnih valuta, ali i troškove za vojsku i trku u naoružanju, posebno ratove, upravljane krize i nadzirane neredne. Oni su, u ime 'demokracije', razrušili kršćansku i kulturno najjaču europsku državu - Francusku. Oni su, radi uvođenja 'demokracije' i 'jednakosti', silom i krvlju uspostavili boljševičku državu i njezine satelite. Oni su, radi izvoza 'demokracije', osmislili 'nesvrstane', kako bi provodili državne udare gdje god se Tito pojavio kao njihov 'bure vjesnik'. Oni su, veličajući 'demokraciju', stvorili neumorne brbljavce u parlamentima, koji su postali nedjelotvorni članovi upravnih tijela. Oni su parlamentarnom demokracijom kao trojanskim konjem razbili zidove suverene države koja je postala poligonom za svakojake ekshibicije čudaka koji sebe nazivaju političarima. Oni su, busajući se u 'demokratska' prsa, od sabornica načinili kokošinjce Zlatka Viteza. Oni su, veličajući dosege 'demokracije', uspjeli postići da sve manje ljudi izlazi na izbore, najčešće manje od 50%, što znači da većinom vlada klonirana manjina, koju oni nadziru i koja njima služi. Oni su, zahvaljujući svojoj 'demo-

kraciji', uspjeli poštene i umne ljude udaljiti od politike, uvjeriti ih da u politici nemaju što tražiti. Oni su, primjenjujući tobože demokratska načela, stvorili nered u kojemu se čovjek ne može snaći i u kojemu ljudi sve manje razumiju jedan drugoga. Oni su svojom 'demokracijom' razjedinili sve kolektivne snage naroda kako bi potajno njime vladali.

To je ta demokracija po receptu 'hijerarhije urotnika', za koju krivac svakako nije Platon, jer je i njemu dozlogrdila njezina pogubna narav pa se udaljio od nje i približio strogo utvrđenoj hijerarhiji aristokratske Sparte i kastinskom sustavu Egipta, gdje su vrhovni vladari imali vlast kakvu je Platon u drugom obliku tražio za svoje filozofe. Platono-vu neispunjenu želju da filozofi, koje su Atenjani nazivali neuporabljivima, zasjednu na vrh 'idealne države', stoljećima kasnije ispunit će, izgleda, piramidalno ustrojeni urotnici, koji će sve njih zamijeniti Knezom ovoga svijeta³⁶, kako stoji zapisano u Svetome pismu. Ako je Bog prorocima priopćio znanje o budućim događajima, moramo se zapitati tko je onda G. Orwellu priopćio znanje o tome kako će svijet budućnosti biti svijet *Životinjske farme*, a H. G. Wellsu kako će *otvorena zavjera i planovi za svjetsku revoluciju* biti operativna izvedba rušenja kršćanske kulture, vjere i Crkve kao oblika Božjega kraljevstva na zemlji, kako bi ono na njegovo mjesto bilo postavljeno kraljevstvo ljudsko.

Nije samo demokracijom, selekcijom i koncentracijom vlasti Platon nadahnuo hijerarhijske urotnike u njihovom naumu da ovladaju svijetom, nego i svojim svojevrsnim komunizmom. Platon se ne zadržava samo na ukidanju privatne svojine i na uvođenju apsolutne potrošačke jednakosti, nego ide dalje, sve do zahtjeva "da država kojom se savršeno upravlja treba imati, i u miru i u ratu, zajednicu žena, zajedničku djecu i zajednički odgoj, kao i zajednicu poziva".³⁷ Ovdje Platon nije mislio na državu kao cjelinu, nego samo na upravljače državom, kada je riječ o proizvođačkom dijelu stanovništva, ono nije obvezno uspostaviti potrošačku jednakost ni zajednicu žena, ali je sasvim obvezno stvarati sva dobra za upravljače i cijelu državu. Ukidanje

³⁶ "Sad je sud ovome svijetu, sada će knez ovoga svijeta biti zbačen". Iv 12, 31. Jeruzalemska Biblija, isto, str. 1526.

³⁷ Usp. *Platon*, isto, str. 263.

privatne svojine, jednakost, ne u potrošnji nego u neimaštini, te rad za državu, tj. za partijski vrh samo su preoblikovane, a negdje i inverzne Platonove zamisli u komunističkoj 'idealnoj državi'.

Da je stvarna komunistička država uistinu bila 'idealna država' pokazuje i činjenica da je 'klasna borba' ustoličila kastinske nejednakosti ljudi, na načelu kastinske podjele rada i služba gotovo onako kako je to zamišljao umni Platon. Njegovu potrošačku jednakost, isključivo kao povlasticu staleža upravljača, boljševički su uzurpatori u praksi pretvorili u odmaranje, hranjenje, kupovanje, putovanja, zabave, učenje i liječenje bez ikakva dodira s narodom, pljačkajući taj isti narod. Je li Platon zamišljao da se potrošačka povlaštenost upravljačke nomenklature može pretvoriti u ograđenost visokim zidovima s naoružanom stražom, u zelenilom okružene raskošne vile, ljetnikovce, lovačke 'kućice', parkove, vrtove, teniske terene, bazene, izrezbarene sjenice, oranžerije, staklenike, konjušnice sa skupocjenim trkaćim konjima, to ne ćemo moći nikada saznati. Ali, možemo doznati da su veterani boljševičke nomenklature, poput Mikojana, opremali svoje prigradske dvorce i golema imanja mramorom, goblenima, raznobojnim vitrajima, privatnim kino dvoranama, perzijskim sagovima, starinskim oružjem, zlatnim i srebrenim statuama, draguljima, skupocjenim porculanom, vazama od jaspisa, izrezbarenim ukrasima od slonove kosti, indijskom svilom, podrumima vinoteka s kolekcioniranim vinima. Kao što možemo saznati da su sve te potrošačke povlastice bile zaštićene debelim kamenim ogradama i okružene kućicama za stražare i poslugu, koji su potpisivali stroge izjave o neširenju informacija i bili nagrađivani golemim plaćama i osobnim povlasticama, tako da je čak spremačica u 'idealnoj državi' dobivala više od brigadira sovjetske vojske.³⁸

Ne treba dvojiti da je Platon, za razliku od boljševičke nomenklature, potrošačku jednakost upravljačkog staleža vidio kao način oslobađanja od svih neposrednih briga o materijalnim uvjetima života kako bi se mogli posvetiti isključivo državničkim poslovima. Za razliku od Platona, boljševička država kao država nije ni zanimala. Razumijevajući Platona u inverznom obliku, boljševička, čitaj Lenjinova, politika bila je jednostavna, kao što je jednostavno sve što je genijalno. Njezina se

bit sastojala u tome da 'radnici nemaju domovine', pa kada je već nemaju ni zadaća nomenklature ne može biti obrana njezinih interesa. I, doista - nomenklatura se tako i ponašala.

Strasniji od ovoga bio je bacil sveopće jednakosti, koja se razlikovala od Platonove jednakosti i koja nije bila povlastica svih građana. Upravo je sveopća jednakost bila ta koja je pod barjak međunarodnih terorista u službi 'hijerarhije urotnika' privukla milijunske ruske mase. Upravo u ime te sveopće jednakosti provodili su bezbrojne eksproprijacije, konfiskacije, nacionalizacije i na njezin oltar polagali bezbrojne žrtve. Upravo je ona boljševicima omogućila zadržati vlast, i upravo su zbog nje stradali njezini protivnici, koji su snagom logike i razuma pokušavali zaustaviti masovno bezumlje. Totalnu 'pravičnost' za sve kao jedinu Platonovu povlasticu, koja se sastojala u tome da svaki pojedinac, bez obzira kojemu staležu pripada, apsolutno podređuje svoje osobne interese, potrebe i želje državi, boljševički nomenklaturisti pretvorili su se u totalnu silu iznad društva i države, kako bi pojedince i skupine mogli strijeljati, daviti u teglenicama, spaljivati u crkvama, trovati plinom u podrumima, bez suda i presude, otpuštati s posla, proglašavati zločincima, izlagati medijskom linču i žigosati kao 'primitivce', 'ognjištare' i 'širitelje govora mržnje'.

Samo se po sebi razumije da u ovakvom destruktivnom političkom organizmu nema ni mjesta ni uvjeta za bilo kakvu pravičnu jednakost. Platon, koji je toliko nade polagao u pravičnost, nije ni slutio u što se ona u 'idealnoj državi' boljševičkog i (ili) socijalističkog tipa može izroditi. Možda je to bio razlog zbog kojega je Carl Popper kritizirao Platonovu zamisao države kao pravi cjeloviti model 'zatvorenog društva'. Popper je držao da se u Platonovoj teoriji o pravičnosti nalaze bitni čimbenici modernoga totalitarizma i da je krajnji smisao sveukupnog Platonovog institucionalizma spriječiti svaku mogućnost političkih promjena nakon što se uspostavi totalni staleško-kastinski nadzor nad državom.³⁹

³⁹ O pravičnosti Platon piše: "Pravičnost nije nešto savršeno ako je potrebno samo onda kad se neke stvari uporabljaju". Za Platona je pravičan čovjek ujedno i lopov, jer je "pravičnost neka lopovska vještina koja prijateljima koristi, a neprijateljima škodi". Po Platonu, definicija pravičnosti treba glasniti: "Pravično je činiti dobro prijatelju, a neprijatelju činiti zlo jer jerđav"(?) Usp. Platon, isto, str. 11.-13.

Anomalija Platonovog staleško-kastinskoga ustroja države, koju je uočio Popper, u boljševizmu se premetnula u bjesnoću nacije. Tu su dijagnozu sociolozi, nažalost, postavili prekasno, ali ne i Berdjajev. Za njega je "socijalizam ideologija zavisti", ali, na nesreću, njega nitko nije htio čuti, pa su virusi bjesnila i ideologije zavisti poharali mnoge zemlje diljem svijeta. Hijerarhijski su urotnici dobro proučili Platona i shvatili da je nejednakost ljudi poimao kao vrstu prirodnoga zakona. Jednako su shvatili da Platonova idealna država, podignuta na zgradi konkretnih iskustava, nije ništa drugo nego priviđenje, čak varka. To im je bilo dostatno da njegovu državu-himeru virtualno pretoče u materijalne slike koje pokreću ljudske mase. Na pitanje u kojoj je mjeri takva zamisao imala uvjete postati stvarnošću, odgovor su dali Lenjin, Staljin, Mao, Tito, Pol Pot i drugi komunistički apsolutni vlastodršci. Naime, potihlo su njih hijerarhijski urotnici uputili da se Hegelova misao o "poročnim i uvijek pokvarenim ljudima, iako to nije ideja" može pretočiti u stvarnost.

Platon je usvojio načela kastinske podjele, ali on ipak nije shvatio staleže kao zatvorene društvene skupine, koje se međusobno odvajaju naslijeđenim razlikama po srodstvu, nego je dopustio da se u nekim slučajevima može prelaziti iz staleža u stalež, ako prirodne sposobnosti pojedinca to dopuštaju. Tu je Platon očigledno idealizirao kastinske odnose, koje je zasnovao na podjeli rada, i zato je Marx, uočivši to, uveo 'klasnu borbu' kao prevratničko gorivo. Marx je bio svjestan da se pod izgovorom 'opće korisnosti' može uništiti čovjeka i sve ono što ga čini čovjekom, ubijajući u njemu dušu i sve moralne vrjednote, a istodobno mu se može oduzeti svaka osobnost i može ga se pretvoriti u običan broj koji postoji samo za to da javno, u svakoj prilici i na svakome mjestu iskazuje ljubav voljenome vođi.

Od svega Platonovoga mišljenja o 'idealnoj državi' najprivlačnija za hijerarhijske urotnike bila je zamisao da se državi povjeri uloga apsolutnog odgojitelja svih njezinih građana i da ona s punim pravom opredjeljuje svakoga pojedinca za one dužnosti koje ona ima odrediti. U ovoj Platonovoj zamisli krije se totalna vlast države nad svim njezinim građanima, koju je on, vjerojatno u dobroj nakani, veličao kao nešto idealno. U biti, Platonovo shvaćanje apsolutne podčinjenosti pojedinca državi hijerarhijski su urotnici od početka 19. stoljeća pa nadalje pretvorili u plan i program 'novoga svjetskoga poretka'.

A laj plan i program u svome hodu prema svjetskoj nad-vladi proizvodi i tragikomične situacije, poglavito u zemljama gdje je nekad vladala zabluda komunističke utopije. Parole i dogme o neizbježnosti, nužnosti i neprekidnosti socijalističke revolucije danas se bez srama i stida zamjenjuju propovijedima o neizbježnosti, nužnosti i neprekidnosti liberalno-kapitalističkoga globalnoga procesa. Svu tu tragikomediju tzv. tranzicijskih zemalja Marko Franciškić prikladno naziva prevlačenjem zmijske kože.⁴⁰

Platon je svoju *Državu* izgradio u mislima, znajući da takve države na zemlji nigdje nema. No, on o njoj govori kao da je imao priliku vidjeti takvu državu i zato na kraju devete knjige svoje *Države* kaže: "Možda za onoga tko je hoće vidjeti i tko, pošto ju je vidio, hoće prema njoj urediti svoju dušu, njezin uzor postoji na nebu. Uopće nije važno postoji li negdje doista ovakva država ili će tek u budućnosti postojati. Jer, takav će čovjek živjeti prema njoj i ni prema kojoj drugoj". Poslije dvadeset i četiri stoljeća, koji suvremeni svijet dijele od Platona, izgleda da će čovjek doista živjeti u 'idealnoj državi', ali ne u onakvoj kakvu je zamišljao umni grčki filozof, nego u njezinom surogatu. Nova 'idealna država' u izvedbi 'hijerarhije urotnika' bit će njezin klon, u kojoj se već zna tko su upravljači i tko su čuvari, a jedina nepoznanica jest broj pripadnika robovskoga staleža. O tome dogovor još nije postignut pa se ne zna hoće li ih biti petsto milijuna ili tri milijarde.

Upravljačko-nadzorni dio 'idealne države' ili 'novoga svjetskoga poretka' već je ostvaren u Ujedinjenim narodima i njezinim agencijama, Europskoj uniji i njezinim vijećima, parlamentima i komisijama, u financijskim ustanovama Međunarodnog monetarnog fonda, Svjetskoj banci, Svjetskoj trgovinskoj organizaciji, NATO-u, medijima i informacijskim sustavima. Ono što ostaje dovršiti u dijelu robovskoga su-

⁴⁰ O toj 'zmijskoj' raboti Franciškić piše: "Sve te silne parole, bivše i sadašnje, proces razvoja socijalizma u komunistički raj, proces tranzicije i juriša u kapitalistički raj, sve to vode i provode mahom isti ljudi. To samo dokazuje da su liberalni kapitalizam i komunizam lice i naličje iste medalje i da iza svega stoji mračna sila. Vjeruje se u bolje sutra koje donosi kapital, vjeruje se u slobode koje se nude, vjeruje se svemu što lasci nude, a nude sve što čovjek želi. Podilaze čovjeku i njegovu grijehu, znaju daje to recept uspjeha. Sve će ponuditi ljudima, sve će obećati, ali svi lazovi dobro paze da ne potiču vjeru u Krista i pouzdanje u Crkvu. Baš naprotiv, sve rade da to unište, čovjeka odvrate od Boga i po tome se svi mogu jasno prepoznati." Usp. Marko Franciškić, isto, str. 37.

stava objasnio je još 1954. Robert McNamara na velikom skupu o proma vanju politike, rekavši da se nediscipliniranim masama, zbog toga što nekontrolirano stanovništvo dovodi u opasnost mir i dobar poredak, mora *oduzeti bogatstvo nacije i predati ga u ruke manjini koja posjeduje samodisciplinu*. Tom je prigodom vrlo oštro napao prenapućenost, kao, kako je rekao, opasnost koja može promijeniti svijet u kojemu živimo i učiniti ga takvim da postane nemoguće njime vladati.⁴¹ A da bi se njime vladalo mora ga se dovesti na poželjan broj. Kako se to kani učiniti, objasnio je 1979., pred vodećim bankarima svijeta, visoki dužnosnik američkoga Ministarstva vanjskih poslova Thomas Enders, izjavivši: "Postoji samo jedna tema iz cijeloga našega rada. Moramo smanjiti prirast stanovništva. Ili će to narod učiniti po našim, lijepim i čistim metodama, ili će imati nered kakav danas imamo u El Salvadoru, Iranu ili Beirutu. Kada porast stanovništva izmakne nadzoru, potrebna je autoritarna vlast, čak fašizam, da ga se smanji. Građanski rat može biti od pomoći, ali bi mogao biti znatno sveobuhvatniji. Da biste broj stanovnika smanjili brzo, morate sve muškarce izvući u rat i ubiti znatan broj žena sposobnih za rađanje, tj. onih u dobi plodnosti".⁴² I - to je to!

U svijetu koji nestaje u planovima i plamenovima hijerarhijskih urotnika, a gradio se tisućljećima, i u koji je čovjek vjerovao, a i mnogi Platoni, pa i u obliku 'idealne države', danas, na početku 21. stoljeća, zabrinutom i uplašenom čovjeku ne preostaje ništa drugo nego i dalje ustrajno tražiti smisao svoga postojanja, ali i mjesto Božje nazočnosti u tome svijetu. U tome bolnome pročišćavanju duhovnoga obzorja, upozorava Bozo Lujić, izbijaju u prvi plan pitanja o Božjoj pravednosti, o njegovom vođenju povijesti, o stradanju nevinih i o budućnosti čija su obzorja tama.⁴³ Čovjekovi krikovi ispunjavali su povijest, ali to ne znači da mora ostati nemoćan pred naletom zla koje želi dovesti u pitanje i Boga i čovjeka. Ako ništa drugo, čovjeku je ostalo još dostatno vremena da se pripremi za odlučujuću bitku kod Armagedona. U Kristovu taboru za njega uvijek ima mjesta.

⁴¹ Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevaram*, DETECTA, Zagreb, 2005., str. 136.

⁴² Usp. dr. John Coleman, isto, str. 137.

⁴³ Usp. Bozo Lujić, isto, str. 240.

Suvremeni rob - rob ovisnosti

Udareni su temelji za 'novi svjetski poredak', koji je Platonova 'idealna država' u nešto izmijenjenom obliku. Ukratko, nakana je 'hijerarhije urotnika' stvoriti 'idealnu državu', u kojoj će postojati samo vladari i sluge, tj. robovi. Srednjega sloja ne će biti. Ostvarivanje apsolutne vlasti na čelu s *Knezom ovoga svijeta*, podrazumijeva da zakoni i zakonske odredbe budu jednoobrazni, a njihovu će provedbu jamčiti postroji policijskih snaga svjetske vlade i jedinstvene svjetske vojske na prostorima nekadašnjih država, bez državnih granica.

Put prema takvoj 'idealnoj državi' podrazumijeva masovni genocid. To znači da su hijerarhijski urotnici naumili sadašnjih 6,3 milijarde ljudi svesti na jednu do jednu i pol milijardu. Plan o smanjenju broja stanovnika svijeta, jest, u punom smislu riječi, sotonsko djelo, budući daje *Rimski klub*⁴⁴ postavio zadaću o izradi projekta kojim bi se, za početak, zbrisalo 500 milijuna stanovnika svijeta. Taj je projekt čak postao i službenom politikom američke Vlade od 1975., kada je predsjednik Gerald Ford potpisao dokument Henryja Kissingera⁴⁵ pod nazivom

⁴⁴ *Rimski klub*, prema dr. Johnu Colemanu, jest subverzivno tijelo Komiteta 300. *The Club of Roma* i Njemački fond *Marshal* imaju komplementarne zadaće. Mnogi neupućeni misle kako je *Rimski klub* nešto povezano s Katoličkom crkvom, a Njemački fond *Marshal* s Marshalovim planom. Upravo je zato, drži Coleman, Komitet 300 i odabrao te nazive - da zbuni ljude i odvuče im pozornost od onoga što se događa. Ova dva visokoorganizirana zavjerenička tijela djeluju pod okriljem Sjevernoatlantskoga pakta (NATO-a) i većina se *Rimskoga kluba* regrutira iz NATO-a. Rimski je klub tvorac ukupne politike za koju NATO tvrdi da je njegova. Djelovanjem člana Komiteta 300 lorda Carringtona uspio se NATO podijeliti na dva dijela: političku skupinu moći (lijevo krilo) i bivši vojni savez. Dakle, *Rimski klub* jest najvažnija ruka Komiteta 300 za vanjsku politiku. Osnovan je 1968. od tvrdih članova izvorne Morgenthauove skupine, na poziv Aurellija Pecceija. Tome pozivu odazvali su se najveći subverzivni 'planeri budućnosti' iz Sjedinjenih Američkih Država, Francuske, Švedske, Velike Britanije, Švicarske i Japana. U razdoblju od 1968. do 1972. Rimski je klub postao kohezivnim tijelom znanstvenika svih vrsta, globalista, planera budućnosti i internacionalista svih vrsta. Kao što je rekao jedan izaslanik: "...postali smo Josipov kaput s mnogo boja". Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, DECECTA, Zagreb, 2005., str. 21., 24. - 25.

⁴⁵ Zanimljivim se čini daje toga istoga Henryja Kissingera, rođenog u Bavarskoj, u mjestu Firth, 28. rujna 2006. primio papa Benedikt XVI., u ljetnoj rezidenciji u Castel Gandolfu. Stoje Sveti Otac razgovarao s Kissingerom, nekadašnjim ministrom vanjskih poslova Sjedinjenih Američkih Država, Tiskovni ured Svete stolice nije prenio. Kako je riječ o privatnom susretu i audijenciji, pojedinosti vjerojatno ne će biti dostupne javnosti, kako to piše *Glas Koncla* od 8. listopada 2006. Možda je Henry Kissinger došao svetome Ocu na pokajanje zbog onoga što je pisalo u njegovome dokumentu NSSM 200 od prije 31 godine, (nap. aut.)

NSSM 200, a poslije toga predsjednik James Čarter prihvatio dokument *Global 2000*.⁴⁶

Operativna provedba toga projekta krenula je onoga trenutka kada je aktivirano širenje virusa side (AIDS-a) u Africi i Brazilu i kada je Argentina, sredinom devedesetih godina prošloga stoljeća, postala tajnim pokusnim laboratorijem za uzgoj genetski modificiranih usjeva.¹⁷ Svemu je prethodila već spomenuta konferencija iz 1979., kada su se njezini sudionici suglasili da "element niskog sloja društva mora biti stavljen pod potpuni nadzor", a to će se, zaključili su oni, postići "uvođenjem najgoreg mogućeg obrazovanja".⁴⁸ Drukčije rečeno, ljudi trebaju postati poluobrazovano nepregledno mnoštvo koje će morati "prihvatiti svoj položaj daleko prije negoli dođu u priliku postati sumnjičavi".

Od tada su mediji i sveučilišta postali tvornicama za proizvodnju toga novoga obrazovno i umno okljaštrena *homo sapiensa*. Proces oblikovanja mladih ljudi u religiozno zbunjena i indiferentna stvorenja odvija se u sveučilišnim predavaonicama. Ti mladi ljudi, ponajmanje svojom

⁴⁶ Da projekt o uništenju više od polovice čovječanstva nije tek puka paklena zamisao svjedoči i činjenica da su mnogi bogatiji Amerikanci, poput osnivača CNN-a Teda Turnera i osnivača Microsofta Billa Gatesa, osnovali privatne zaklade oslobođene od poreza kako bi zaštitili svoja golem bogatstva. I Bili Gates i Ted Turner donirali su goleme količine novca Ujedinjenim narodima i drugim organizacijama za unaprjeđenje kontrole nataliteta i smanjenje broja stanovnika diljem svijeta. Godine 1996. Ted Turner je dao, za vjerski časopis *Last Trumpet Newsletter*, ovu izjavu: "U ovome trenutku ima daleko previše ljudi na ovome planetu. Trebamo smanjiti svjetsko stanovništvo sa sadašnjih pet milijarda na najviše 250 do 300 milijuna." (0?) Usporedi F. William Engdahl, *Sjeme uništenja*, DETECTA, Zagreb, 2005., str. 290.

⁴⁷ Odlukom iz 1996., kojom je argentinska Vlada odobrila uzgoj genetski modificirane soje kompanije Monsanto, Argentina će pretrpjeti revoluciju koju se njezini promicatelji pozdravljali kao "drugu zelenu revoluciju". A taje revolucija, zapravo, nekada produktivni sustav poljoprivrede temeljen na obiteljskim posjedima vratilo u neofeudalno stanje u rukama šačice moćnih i bogatih zemljoposjednika latifundista. Ne samo to, nego je 2004. polovica poljoprivrednoga zemljišta u Argentini, koje pokriva 48% ukupne površine te zemlje, bila zasijana sojom. Od toga je 90 do 97% bila genetski modificirana soja kompanije Monsanto. Od 1988. do 2003. broj argentinskih farma za proizvodnju mlijeka smanjio se za 50%. Argentina je prvi put u povijesti morala uvoziti mlijeko, iz Urugvaja, po znatno višim cijenama. Kako je soja stotine tisuća seljaka istisnula sa zemlje, zavladao su bijeda i neishranjenost. Usp. F. William Engdahl, isto, str. 52. i 54.

⁴⁸ U Tavistockovu projektu "Operacija istraživanje" utvrđeno je sljedeće: "Osim naših manje izravnih dugoročnih metoda prožimanja, to se može postići i mrtvjenjem umnih aktivnosti uvođenjem neadekvatnih obrazovnih programa za matematiku, logiku, dizajniranje sustava i ekonomiju te odvrćanjem od tehničke kreativnosti". Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom*, DETECTA, Zagreb, 2005., str. 141.

krivnjom, duhovno ostaju nerazvijeni, iako su stručno i tehnički, poglavito informatički relativno dobro opremljeni i potkovani, pa zbog toga postaju živi hodajući roboti bez mašte, jednako odjeveni i s jednako izgubljenim pogledom. Dok su nekada, kao, primjerice, 1968., ti studentski žutokljunci bili pušteni krenuti u marš na institucije kako bi se ostvarila prevratnička zamisao Antonia Gramscia, danas, na početku 21. stoljeća, oni predstavljaju 'uškopljene' mlade ljude koje politika ne zanima, kojima je nacionalna pripadnost teret, kojima je služenje vojnog roka prigovor savjesti, a obitelj nepotreban okov njihova umrtvljena duha.

Nikada studenti nisu bili poslušnija ni umrtvljenija djeca nego što su to danas, kada se iz njih sustavno izbacuje povijest vlastitoga naroda, kada se iz njih brišu sve činjenice prošlih stoljeća, pa i ono što su oni kao djeca doživjeli, a ostavljaju samo one koje su bile pogriješka ili je netko te pogriješke virtualno i mitski namjerno trasirao.⁴⁹ Zato, kada su Hrvatska i Hrvati u pitanju, višestruko uvećani broj jasenovačkih žrtava uvijek će postojati, ali ne i Goli otok, Križni put ni Jazovka, a Domovinski rat bit će sveden samo na mit o podjeli Bosne i na mit o protjeranim Srbima, a srpska agresija na Hrvatsku ne će biti ni misaona imenica. Svrha ovakva 'progresivnog' obrazovanja jest ubiti u mladim ljudima svaki domoljubni osjećaj i svaku duhovnu potrebu pa je ukidanje latinskog jezika, smanjen broj sati povijesti i matematike⁵⁰, a umjesto vjeronauka uvođenje etike, logičan potez. Cilj je stvoriti što veću zbrku znanja. To se postiže učenjem pogriješaka koje su 'vlastite' narodu, izbacivanjem dobrih djela koje je taj isti narod učinio, ali i ponavljanjem beskorisnih povijesnih datuma bez identifikacije s ve-

⁴⁹ U Tavistockovu projektu "Operacija istraživanje" utvrđeno je sljedeće: "Od primarne važnosti jesu i revizija povijesti i zakonodavstva te podvrgavanje ljudi devijantnom stvaralaštvu, što će njihovo razmišljanje prenijeti s osobnih potreba na konstruirane vanjske prioritete. Opće pravilo jest to daje zbunjenost korisna, tj. što veća to korisnija, jedan od načina na koji se ovo može postići jest da se prvo stvore problemi, a onda ponude rješenja." Usp. dr. John Coleman, isto, 141.

⁵⁰ O tome 'progresivnom' obrazovanju John Coleman piše: "Relativno je lako uočiti koliko je Tavistockov projekt 'Operacija istraživanje' već uznapredovao, a nigdje toliko koliko u Sjedinjenim Američkim Državama. Najnoviji statistički podaci pokazuju da 75% učenika šestog razreda osnovne škole nije uspjelo dobiti prolaznu ocjenu iz onoga što se zove 'test iz matematike'. Taj se test sastojao od elementarne jednostavne aritmetike, što nam dovoljno govori. U tome testu prave matematike nije ni bilo. Je li to razlog za uzbunu? Prosudite i sami". Usp. dr. John Coleman, isto, str. 144.

likim ljudima i njihovim djelima ili njihovom žrtvom za domovinu i vjeru. Svu tu inverznu obrazovnu papazjaniju nazvati još 'social sciences' (društvenim znanostima) uistinu je drskost.

Preodgoj mladeži jest najpogubniji dio razornoga rada 'hijerarhije urotnika'. U samo četrdesetak godina mladost zapadne civilizacije izgubila je vjeru u Krista. Bolje i preciznije rečeno, ona im je uskraćena. Instant bezboštvo usredotočilo ih je na uživanje, zabavu, alkohol, drogu, naprasitost i neobuzdanost. U medijskoj, kazališnoj, filmskoj i književnoj ponudi mlade se uči o prijelaznim vjerama, o kultovima "novoga doba", ateizmu, kabalističkoj mistici, materijalizmu, militantnom liberalizmu, političkom ljevičarenju, utopizmu, a na ponudi su i svakojake sekte koje niču kao gljive poslije kiše. Mladost zapadne civilizacije nije svjesna da je savršen rob, a još manje je svjesna da joj je um klonirani um hijerarhijskih urotnika.

Operativni plan stvaranja apsolutnog roba podrazumijeva i metodu kojom se, stvaranjem navika pomoću medija, potrošnje i zabave, ljude ovce' pretvara u stado koje bježi od svojih problema i stvarnosti.⁵¹ Metoda o kojoj je riječ pripada *Operacijama istraživanja* i predviđa umjetno stvorene događaje koji su nužni za uspostavu potpunog nadzora i podjarmljivanja stanovništva.⁵² Ova metoda uključuje, primjerice, primjenu pojačala (reklama), poglavito televizijskih, tako da se osoba počne ponašati kao desetogodišnje dijete, zbog sugestija koje mu televizija daje, određeni proizvod kupuje nesvjesno čim ga ugleda u trgovini.⁵³ Čovjek u ovome slučaju postaje robom nepotrebnosti.

⁵¹ U Tavistockovu projektu "Operacija istraživanje" utvrđeno je sljedeće: "U svome istraživanju utvrdili smo da najjednostavniji način stjecanja kontrole nad ljudima jest taj da se ljude drži u nedisciplini i neznanju glede temeljnih sustava i načela, uz to da ih se istodobno, poticanjem relativno nebitnih pitanja i problema, drži u stanju neorganiziranosti prema bitnome". Usp, dr. John Coleman, isto, str. 141.

⁵² U Tavistockovu projektu "Operacija istraživanje" utvrđeno je sljedeće: "Od presudne je važnosti podijeliti ljude, odraslima odvratiti pozornost od stvarnih problema i puniti im glavu relativno nevažnim problemima. Mlade se mora držati u neznanju matematike. Pravilno poučavanje ekonomije i povijesti ne smije nikada biti dostupno. Držati sve dobne skupine tako zaokupljene beskonačnim nizom problema da im ne ostane vremena za jasno razlučivanje, a ovdje se oslanjamo na zabavu, koja ne smije biti iznad umne sposobnosti djeteta u šestome razredu osnovne škole". Usp. dr. John Coleman, isto, str. 141.

⁵³ U Tavistockovu projektu "Operacija istraživanje" utvrđeno je sljedeće: "Naš model zahtijeva primjenu emocionalnih poticaja, snažnijih pojačala, koja uzrokuju prepu-

Primjenom metode 'ljudi ovce' i posredstvom elektronskih medija te primjenom pojačala uspjelo se materijalne, a ne duhove potrebe učiniti preokupacijom ljudi u nekada Kristovoj civilizaciji. *Gospodari kaosa* planski su, poslije Drugoga svjetskoga rata, u Americi stvorili i potom proširili epidemiju konzumizma, koja preplavljuje Europu, čak i istočne komunističke zemlje. Razlika u potrošačkom mentalitetu imućnih demokratskih zemalja i porobljenih komunističkih bila je u tome što su prvi mogli zadovoljiti svoju pohlepu, a drugi su se zadovoljavali sporijim hodom, tj. namjerno doziranim 'životnim standardom', što se ogledalo u hladnjacima, televizorima, električnim aparatima svih vrsta i trećerazrednim automobilima. Materijalno je sustavno poticano i ono je napredovalo, a duhovno je sputavano i ono je zastajalo, dok su se istodobno nervoza i nezasitnost pojačavali. *Gospodari kaosa* tu su potrošačku nervozu i nezasitnost uspješno održavali, pretvarajući ljude u 'gutače reklama', da bi raznim rasprodajama, i to ne bilo kada nego na Božić ili Uskrs, kako bi ti najveći kršćanski blagdani prestali biti radost i molitva, a time nada i spasenje. Umjesto toga, oni su pretvoreni u trku pa je postalo važno tko će moći ponijeti više celofanskih i uvrćenih paketa, u kojima se nalaze plastične i umjetnim mirisima namirisane stvarčice. Tu su i modni žurnali, ali i kuharice sa svih meridijana i paralela. U biti, ljudsku se svijest vezalo i zarobilo površnim i ispraznim osjećajima, a dubinu ljudskoga duha, pobožnost, bogobojaznost, duševni mir i stabilnost smanjili na brojčanu vrijednost označenu ničicom.

U stvaranju apsolutnog ovisnog roba, umni poslušnici u službi 'hijerarhije urotnika' osmislili su metodu kojom se "može napasti vitalnost, mogućnost i mobilnost pojedinca u društvu", a to podrazumijeva, kako kažu, "razumijevanje, manipuliranje i napad na njihove izvore društvene energije (prihode) pa stoga i na njihove fizičke, umne i emocionalne jakosti i slabosti". Budući da većina ljudskoga roda, zbog nikakvog ili zbrkanog obrazovanja i obuzeta potrošačkim sindromom,

stanje samome sebi, bilo izravno (televizijskim emisijama), bilo reklamama. Mi smo u Tavistocku utvrdili da se taj cilj može najbolje postići neprestanim i nepopustljivim napadom na emocije (mentalnim silovanjem), pomoću neprekidne paljbe u obliku seksa, nasilja, ratova i rasnih sukoba u elektronskim i tiskovnim medijima. Ta neprestana hrana može se nazvati 'mentalnim prehrambenim smećem (mental junk food)". Usp. dr. John Coleman, isto, str. 141.

odbija poboljšati vlastitu umnost, ona je "postala stado razmnožavajućili barbara i pošast na licu zemlje", kako stoji u zaključcima konferencije vodećih bankara svijeta iz 1979. godine.⁵⁴

Društvena energija ili prihodi napadnuti su potrošnjom, trošenjem teško stečena novca na nepotrebne stvari. Kupovanje je postalo nekim oblik športa - tko će više napuniti potrošačku košaricu. Da čovjek ne bi došao k sebi, tu je neizbježna potrošačka kartica, koju se reklamira u svakoj televizijskoj emisiji. Sve se čini kako čovjek ne bi počeo ozbiljno pribirati teško zarađeni novac. Sustavno se ljude navikava na površne radosti, poglavito žene i djecu, ali ni muškarci više nisu na to imuni. Cilj potrošačke histerije jest uništiti razum i duhovni poredak u čovjeku, kako bi postao nezasitan, opterećen i, naposljetku, tužan ako njegov susjed svoju potrošačku košaricu napuni jednim nepotrebim i beskorisnim predmetom više.

Fizičke, umne i emocionalne jakosti napada se geslom 'novih stremljena', 'novih izričaja', 'novih pristupa' i inih i inih 'novih novina'. Ni to se ne događa slučajno. Kao što nije slučajna ni činjenica da krovni plan 'hijerarhije urotnika' nosi pridjev 'novi', jer on, tj. pridjev, upućuje na to da čovjek treba odbaciti 'stari' želi li postati 'novim čovjekom'. Ali, kakav je taj 'novi čovjek? To je čovjek, bez Boga, bez nacije, bez duha, bez kulture i bez domovine. Ta magična riječ 'novi' ili 'nova', draga uhu hijerarhijskih urotnika, sustavno se ubrizgava u krv i dušu europskoga čovjeka još od kraja 18. stoljeća, prvo francuskim prosvjetiteljstvom, a zatim komunističkim bezboštvom, da bi krešendo bio dostignut liberalističkim nasrtajem na početku 21. stoljeća. To veliko urotničko ispiranje mozga čovjeku kršćaninu dovelo je do toga da u nekada kršćanskoj Kristovoj civilizaciji trijumfira kultura Sotone, čak i među onima koji sebe i dalje drže kršćanima.

Uistinu su ljudi zapadne civilizacije "postali *stado razmnožavajućih barbara*", jer su im jurišnici u službi hijerarhijskih urotnika iščupali iz uma načelo Božanstva u duhu i sve zamijenili relativizmom⁵⁵, racional-

lizmom ili nekakvim virtualnim statističkim podatcima koji nastaju u prevarantskim radionicama raznih agencija za istraživanje javnog mišljenja. Bit urotništva protiv Boga i čovjeka jest uništiti kršćansku vjeru, koja je temelj spasenja i na ovome i za ovaj svijet. Ljudi zaludeni anketama, izmišljenim i napuhanim događajima, aferama raznih zvijezda i zvjezdica, sitnicama i nepotrepštinama ni ne opažaju da im *gospodari kaosa* (jer je zabavnački i potrošački mentalitet vrsta nadziranog kaosa) odvlače pozornost kako ne bi uočili da im pripremaju surovo ropstvo u ne tako dalekoj budućnosti, koje je iskušano u boljševizmu, a unaprijeđeno u sekularnoj demokraciji.

Ne poboljšavajući vlastitu umnost niti za jedan promil, ljudi ni ne shvaćaju da se nalaze u novom ropstvu, koje nadzire i kojim upravlja 'hijerarhija urotnika'. U njihovim su rukama kormila država, a time i naroda koji u njima obitavaju. Na pomolu su teški dani i nije tako daleko trenutak kada će *gospodari kaosa* skinuti maske i otvoreno pokazati svoju sotonsku ćud kao što su to učinili kada su upriličili Francusku i Boljševičku revoluciju i nacizam u Njemačkoj. Njihova je 'sloboda' razarajuća, jer je u suprotnosti s odgovarajućim dobrim i moralnim karakterom ljudi. U ozračju takve inverzne slobode, društva postaju razočarana, hladna i bezosjećajna i u njima se sve više gasi osjećaj nacionalne solidarnosti i žar domoljublja. Najveće sivilo u svemu tome jesu političari.⁵⁶ Golema većina njih jesu poslušnici, prevrtljivci, lažljivci, krivokletnici, sebičnjaci, nesposobni za uzvišene vrijednosti kao što je skrb o sudbini naroda ili podizanje moralnog i duhovnog života nacije. Sve je svedeno na trgovinu. Rasprodaja vlastitog bitka postala je stvar 'prestiza' i utrke političara, koji će od njih to brže i za manje novca učiniti.

Napušteno je ljudsko i Božje pravilo da čovjek ne može niti smije prodati ono što nije sam stekao, a poglavito ne zemlju, otoke, šume i pitku vodu koje je naslijedio od pradjedova. Ima li još snage u čovjeku

⁵⁶ U Tavistockovu projektu "Operacija istraživanje" utvrđeno je sljedeće: "Najjednostavnije rečeno, ono što ta podsvjesna žudnja traži jest neki ovozemaljski bog koji će ukloniti rizike iz njihova života, staviti im hranu na stol i potapšati ih po ramenu u znak utjehe kada stvari ne idu dobro. Ta želja za ovozemaljskim rješiteljem problema i uklanjačem rizika u čovjeku je neutaživa, što je dovelo do nadomjesnih ovozemaljskih bogova - političara. Toj neutaživoj ljudskoj želji za 'zaštitom' udovoljava se obećanjima, ali političar ne ispunjava ništa ili gotovo ništa od danih obećanja". Usp. dr. John Coleman, isti, str. 143.

⁵⁴ Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom*, DETECTA, Zagreb, 2005., str. 138.

⁵⁵ Za Zorana Vukmana moralni relativizam jest duhovna tečevina novoga doba. On je znak čovjekova intelektualnog kukavičluka i slabosti, nesposobnosti da se odluči za dobro ili zlo, izbjegavanja odluke i odgovornosti. Usp. Zoran Vukman, *Propast svijeta ili novo doba poganstva*, VERBUM, Split, 2000., str. 68.

da poboljša svoj um kako bi stao pred ogledalo i upitao se: što će mojim unucima i mojim prauucima ostati ako ja sve rasprodam? Što im u naslijeđe ostavljam? Ništa! O Bože, zar sam ja, poput Josipove braće, svoju djecu za dvanaest srebrnjaka prodao u roblje Jišmaelcima? Bog prašta gotovo sve grijeh, a grijeh prodaje vlastite djece u roblje Sotone jest grijeh za koji oprostjenja nema ni u času suda. Nisu odveć daleko Ivanova vremena u kojima će treći anđeo vikati iz svega glasa - "tko god se klanja Zvijeri i kipu njezinu te primi žig na čelo ili ruku, ¹⁰*pit će vino gnjeva Božjega, nerazvodnjeno, natočeno već u čaši srdžbe njegove!* I bit će udaren na muke *u ognju i sumporu* svetim anđelima naočigled i naočigled Jaganjcu.⁵⁷

Kakvo može biti društvo u kojemu je pošast za novcem pretvorena u neizlječivu podmitljivost i korupciju, koje su svuda rasprostranjene, društvo u kojemu se bogatstvo stječe prijevaram i obmanom, u kojemu vlada raskalašenost, u kojemu su osjećaji prema domovini uprljani kozmopolitizmom i sekularizmom, kakvo to društvo može biti nego robovsko? Najveći udar *gospodara kaosa* i njihovih poslušnika usmjeren je na nacionalno, na iskrenu i snažnu ljubav prema svojoj naciji i vjeri - kršćanstvu, zato što i jedno i drugo jest zapreka svemu prethodno navedenom. Narodni duh i državna čvrstina jesu glavne smetnje *gospodarima kaosa*, a liberalizam, internacionalizam i kozmopolitizam jesu glavno oruđe razbijanja naroda i države. Razbijači naroda i države jesu ljudi koji nemaju ni naroda ni države. To su ljudi bez morala, bez ljubavi, ljudi prazna duha, s paklom u duši. A hijerarhijskim urotnicima trebaju upravo takvi, jer, takvi su i sami - ljudi bez države i naroda, bez vjere i ljubavi za čovjeka, ljudi kojima je vjera biznis, a bog novac. Onome tko izda svoj narod ne preostaje ništa drugo nego se staviti u službu mrzitelja naroda i ljudi te tako i sam postati mrziteljem svoga naroda i svoga blišnjega - čovjeka stvorena na sliku Božju. Ljubiti svoj narod može samo osoba čista srca i čiste savjesti. Onaj tko ne ljubi svoj narod ne može poštivati ni domoljubne osjećaje pripadnika drugih naroda, niti može voljeti druge ljude. Zato svi dobri i umni ljudi, kršćani poglavito, bez iznimke, ako uistinu hoće učiniti nešto dobro,

⁵⁷Otk. 14, 10, isti, str. 1771.

moraju odbaciti ono što su *gospodari kaosa* nazvali 'novim svjetskim poretkom', kako bi se izravno suprotstavili novome ropstvu.

U stvaranju novoga apsolutnog robovlasničkog sustava hijerarhijski urotnici ništa ne propuštaju slučaju pa su razvili metodu kako djecu 'pretvoriti u siročad', tj. staviti ih u jaslice i vrtiće pod nadzorom vlasti kako bi bila istrgnuta iz obitelji. Tako hendikepirani već od početka, niži slojevi, zamišljaju urotnici, "ne će imati nade u napredak, tj. u izlazak iz položaja koji im je u životu dodijeljen". Oblik ropstva kakav su oni isplanirali i kakav sustavno uvode, licemjerno i sadistički proglašavaju sustavom "od presudne važnosti za dobar društveni poredak, za mir na svijetu i u društvu."

Da čovjek ne bi *izišao iz položaja koji mu je dodijeljen*, nužno gaje, drže planeri 'novoga svjetskoga poretka', pretvoriti u 'svjetskog čovjeka', ali bez domovine. Kao dio nepregledne mase, takva se čovjeka, s njegovim posebnostima, vlastitošću i osobnostima, potpuno podređuje bezličnome društvu. Takva čovjeka Dominik Barač⁵⁸ vidi kao pojedinca koji «iza sebe više ništa ne posjeduje», koji "u sebi i za sebe više nema vrijednosti", koji je "izgubio opravdanje svoga postanka"⁵⁹, ako to nije uživanje i (ili) zabava. Cijeni ga se samo ako poslušno provodi standardizaciju, čitaj ujednačenje i bezličnost, imaginarne zajednice, kao što je, primjerice, Europska unija. Cijelo njegovo htijenje, mišljenje i djelovanje, kaže Barač, pripada isključivo zajednici. Smisao njegova života sastoji se samo u tome da se potpuno stopi s tom nepreglednom i bezličnom masom kako bi postao isključivo 'društvenom životinjom'.

Kako bi čovjek ostao u položaju roba, koji su mu dodijelili *gospodari kaosa*, prvo je pretvoren u proizvodni stroj, čime se sve više kao čovjek snižavao, zatim se 'prodavao', da bi napokon postao oruđem za proizvodnju. Danas je on oruđe za potrošnju. Više ga ne vode njegovo usavršavanje ni blaženstvo, nego posjedovanje materijalnih dobara. Postao je robom potrošnje, koja ga je preobrazila u 'savršena' egoistična čovjeka. Egoistični čovjek današnjice jest proizvod sustavnoga razaranja

⁵⁸ Usp. Dominik Barač, dominikanac, filozof i teolog, koji se bavio socijalnom filozofijom boljševizma, odnosno komunizma u Rusiji.

⁵⁹ Usp. Dominik Barač, *Socijalna filozofija boljševizma*, Dominikanska naklada Istina, Dubrovnik, 1944.

ljudskoga morala i plemenitosti od 'hijerarhije urotnika'. Ateizacija koju hijerarhijski urotnici promiču već više od dvjesto godina dovela je do dekadencije i brutalizacije zapadnoga čovjeka. Taj plamen proždire sve. Bit upravljanja 'hijerarhije urotnika' i njihovog načina mišljenja jest u poluljudskoj sferi, budući da oni 'dostojanstvenim' i 'uzvišenim' rječnikom prikrivaju bijedu svoga bezbožnog, sekularističkog mentaliteta. Frazeološkim rječnikom, suvremeni robovi fraze, kao i nekad boljševički propagandisti, prikrivaju svu neduhovnost i podivljalost obezbožena čovjeka. Duh cinizma, sekularizma i iskorijenjenosti podriiva čovjeka do te mjere da dragovoljno, bez ikakva otpora, postaje poslušnim robom.

Hendikepiranost, a osobito duhovna hendikepiranost, tjera svakoga čovjeka pod okrilje jačeg, snažnijeg i moćnijeg. Duhovno hendikepiran čovjek jest inverzan čovjek. Takvog je čovjeka lako odvesti bilo kamo, a najlakše u ropstvo. Kako bi se stvorilo trajno duhovno hendikepirana čovjeka, nužno je iz njegova pamćenja izbrisati povijesno sjećanje te raznolikost i bogatstvo života. Zato je juriš na povijest poželjna, kako bi se stvorilo uniformiziran svijet. Hijerarhijski urotnici ne samo što su uzurpirali pravo pisanja povijesti, nego nasilništvom određuju i način življenja, od brze hrane, glazbe koja to nije, do sapunica koje čovjeka svode na nemisleće biće. Do jučer je, možda, izgledalo da se civilizacije ne mogu sliti, zbiti u jednu civilizaciju i u jednu svjetsku državu. Ali, stvari su počele izgledati posve drukčije kada su hijerarhijski urotnici krenuli u stvaranje zajedničke pseudoreligije, koja je newageovska bućkuriš s pomalo primjesa svih vodećih svjetskih religija⁶⁰ i kada su čovjeka medijskim i inim ispiranjem mozga počeli svoditi na razinu šestogodišnjaka. Zato i služi projekt *promjenljive slike*

⁶⁰ Posebno se podupire stvaranje novih vjera i novih crkava, pa se sa simpatijom tretiraju sva parareligiozna strujanja koja se temelje na sinkretizmu (sjedinenju) i ezoteriji (tajanstvenosti). Od svih pseudoreligijskih strujanja, čini se najvažnijim pokret 'New Age' (na talijanskome 'Nuova era', na hrvatskome 'novo doba'), koji je pokušaj spajanja istočnih religija, kršćanstva, parapsihologije i magije. Ovaj pokret obuhvaća tisuće organizacija na svijetu, a idejno se uklapa u 'novi svjetski poredak', pa je razumljivo zašto ga podupiru osobe poput Zbigniewa Brzezinskog. Nije slučajno što ovaj pokret ima jednak naziv kao i naslov vodećega časopisa masonstva škotskoga obreda u SAD-u. Usp. Robert Tafr, *Protokoli sionskih mudraca i Novi svjetski poredak*, Marijan tisak, Split, 2003., str. 110.

čovjeka i zato služi infantilna zabava lišena svake duhovnosti i svakoga smisla. To su sredstva i načini stvaranja duhovno hendikepirana čovjeka. To je put kojim se čovjeka u najkraćem vremenu pretvara u savršena roba.

Postoje li zapreke ovome stravičnome hodu ljudske budućnosti, u kojemu će sve biti univerzalno i uniformirano, pa i sam ljudski um? Zapreka, po Williamu B. Ziffu, nema. I zato on u svjetskoj vladi vidi stroj za uništavanje natjecateljskog duha, a svjetsku federaciju kao udružbu u kojoj nema mjesta za disidente, inicijatore, ustanike ni neovisne mislitelje, jer svi bi oni morali "podleći pod strašnim teretom međunarodno organizirane društvene birokracije". Suprotno njemu, Allen W. Dulles vidio je moguće zapreke - jednu u Rusiji, a drugu u američkom javnom mišljenju.⁶¹ Upravo su zbog toga, sedamdesetih godina 20. stoljeća, istodobno krenuli u rušenje Rusije (Sovjetskog Sveza) i u promjenu javnog mišljenja u Sjedinjenim Američkim Državama. A neki su analitičari, poput Thomsona, Mevera i Briggsa, držali kako su prijedlozi o svjetskoj vladi, po svojoj naravi, čisto utopijski i da će proći podosta vremena dok svjetska vlada postane politički prikladnom.

Što se u međuvremenu dogodilo? Proces je ubrzan, osobito poslije informacijske revolucije i mogućnosti vladanja realnim vremenom u svakome domu i u svakoj obitelji, pomoću elektronskih medija. Uspjelo se postići da svi gledaju istu utakmicu, isti film pun nasilja, iste teško probavljive serije, iste klonirane talk-showe, iste estetski i moralno problematične reality showe, da svi pjevaju i slušaju istu dekadentnu glazbu⁶² ili se 'dive' još dekadentnijim kazališnim predstavama i slikarskim škrabotinama, i tako redom, dan za danom.⁶³ Brzina kojom će se ustoličiti svjetska nad-vlada upravo je proporcionalna brzini kojom će

⁶¹ Usp. Robert Tafr, isto, str. 110.

⁶² O dekadentnoj glazbi, ali i o ostalim sadržajima tzv. masovne kulture Milivoj Bolobanić piše: "U kino-dvoranama i na televizijskim ekranima danomice nam se serviraju pornofilmovi, filmovi strave, užasa i nasilja, stalno se propagira rock glazba, koja kulminira u sotonskom rocku i koja danas ima svoje crkve ne samo na stadionima i raznim livadama, nego i u gotovo svim diskotekama". Usp. Milivoj Bolobanić, *Kako prepoznati zamke zloga, Zadar*, 2005., str. 68.

⁶³ O kakvom duhovnom 'otrovu' riječ najbolje pokazuje program dviju komercijalnih televizija u hrvatskome medijskome prostoru, RTL-a i TV Nove, 3. listopada 2006.,

neslajati raznolikost Stvoriteljeva djela. Dosadašnji postignuti uspjeh 'hijerarhiji urotnika' daje još veću snagu i moć ustrajati u svome 'zločinačkom pothvatu' protiv čovjeka, obitelji, domovine i vjere otaca. Uistinu, oni se već sada, iako *Knez ovoga svijeta* još nije ustoličen, ponašaju i osjećaju kao bogovi na zemlji.

Ako im se na putu ostvarivanja urotničkoga plana ispriječe zapreke, kao, primjerice, ponovno jačanje svijesti o suverenitetu ili nepristajanje na duhovno ništavilo, onda "ni oružane bitke nisu isključene", kako je to, 1989., na Gazimestanu, narodima s prostora bivše Jugoslavije poručio Slobodan Milošević. Jednako kao ni njihov klon Milošević, ni hijerarhijski urotnici ne isključuju upriličenje općega građanskoga rata. Kao što je već više puta rečeno, ništa nije slučajno, pa tako nije slučajno ni to što se u politici i u medijima neprestano proklamira i govori o građanskom ratu, od već spomenute bivše Jugoslavije do Afganistana, Sudana, Libanona ili Iraka. Upravo je frekventnost pojma građanskog rata najbolji pokazatelj činjenice da je proces stvaranja svjetske nadvlade dobro poznat. Što više građanskih ratova, to više vlasti u rukama 'hijerarhije urotnika'.

U velikoj su zabludi oni koji misle ili se nadaju da će vrijeme biti zapreka programu svjetske vlade. Ne, ne će. Hod stvaranja hendikepirana čovjeka nastaviti će se, jer takav čovjek ne može biti smetnja, kao što robovi nisu nikada bili smetnja, pa ni onda kada su se pobunili, jer ih se uvijek moglo ubiti, pa i sa zadržkom. Ubijati čovjeka fizički ili moralno posve je svejedno, jer je svakako ubijen. Tako misle i tako rade 'slobodoumni' usrećitelji čovječanstva. Ali, na njihovu ljutu žalost, još živi dragi Bog, koji im mrsi račune.⁶⁴

od šest sati ujutro do tri sata noću (slučajni uzorak): *RTL*: Školske tajne, Princ iz Bel-Aira, Pod istim krovom, Sam svoj majstor, Bračne vode, Roseanne, Sudnica, Eksploziv, Zabranjena ljubav, Big Brother, Macho muškarci, Začin života, Brza promjena, Cobra 11, Big Brother, Mexsica, Big Brother; *TV Nova*: Šaljivi kućni video, Život na jezeru, Zemlja strasti, Vrtlarova kći, VIP DJ, Svi vole Ravmonda, Slučajni partneri, Sudnica Melani Vukmirice, Rebeca, Goli pištolj 3, Seinfeld, JAG, Vraćanje duga, Izvještaj Matrix. Riječ je, dakle, o sapunicama, tobožnjim humorističkim serijama i filmovima, kojima je zajednički nazivnik imbecilnost i karikiranje života i stvarnosti koja često prelazi u potpun primitivizam i vulgarnost.

⁶⁴ Usp. *Hrvatska straža, Časopis namijenjen Filozofiji i drugim znanostima, broj 2.-3.*, Rijeka, 1913.

Uz stvaranje niskog sloja, potpun nadzor, tj. apsolutnu vlast, loše obrazovanje, preodgoj mladeži, stvaranje ljudi ovaca, rasipanje društvene energije, uz stvaranje fizičke, umne i emocionalne jednakosti, stada razmnožavajući barbara, nepoboljšavanje vlastite umnosti, dodjeljenost položaja i umnu hendikepiranost, hijerarhijski urotnici predvidjeli su i metodu "pripadnosti plemenu" s "masovnim preseljenjem stanovništva i masovnim ubojstvom" a ta vremena "nemira i problema zahtijevat će ujedinitelja nekog Aleksandra ili Muhameda".«

Zar ovaj plan, po kojemu su predviđeni nemiri, preseljenja stanovništva i masovna ubojstva, nije u biti rat Sotone protiv čovjeka i Boga? Može li još biti sumnje u to tko je, u biti, Knez koji treba zasjesti na čelo 'novoga svjetskoga poretka? Zato je krajnje vrijeme da se *gospodare kaosa* istjera iz njihovih mračnih jazbina i izvede na svjetlo dana, da se narodi, na početku 21. stoljeća, točno i podrobno, s njima upoznaju kako bi pravilno shvatili rušilačke težnje i razornu akciju tih mračnih i tajnih sila koje naraštajima podrivaju kršćansku Europu i cijelo čovječanstvo. Krajnje je vrijeme da kršćansko vodstvo, katoličko i pravoslavno, zajedno s cijelim vjerskim pukom, podigne Kristov barijer i suprotstavi se nasilničkom i sekularizmu, koji je Europu duhovno rastočio do neprepoznatljivosti.- Ako to ne učini, jer nema nikoga drugog tko bi to učinio, svi ćemo lutati u prašumama maštanja o blagodatima progresa koje nudi Europska unija. To što nude europski hijerarhijski urotnici nije ništa drugo nego klonirani sustav koji je

« Usp. dr. John Coleman, *Diploma Pivarom*, isto, str. 138 (osobni dani)
 <* I iudima ie kao što kaže Coleman, "teško razumjeti da ovi urotnici (gospodari kaosa, nap. a.) doista postoje i da imaju to da naša Vlada ne čini ništa, gledajući strahotnu opasnost, po civilizaciju? Problem je a tom J ma, te urote, a da to nigdje mu koje u W mka Busha (starijega, nap. aut.). Naravno, F John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Konutet*, kaže: "Zapadna Europa je u sebi mrtvački blijeđa i nestala je odavno s pogledima. Europa je perjanica neopoga razbije o hridi bezdana. Usp. Zoran VERBUM, Split, 2000., str. 139.

nekad uspostavio Lenjin, a dogradio Hitler. Dakle, sve je već testirano i sve viđeno te zorno pokazuje kamo vode 'napredne ideje' i 'novi po retci'.

Strateška zamisao o preseljenju stanovništva, o nemirima i masovnim ubojstvima traži i udarne postroje za njezinu provedbu. Te udarne postroje čini agentura koju su *gospodari kaosa* razvili diljem svijeta i u svim zemljama. Riječ je o milijunima doušnika, klonova koji za novac rade protiv svojih najbližih, svoje države i svoga naroda. Ti, što plaćeni, što ideološki zastranjeni doušnici, socijalisti, liberali, internacionalisti, sekularisti, ljevičari i ini 'isti', kao krpelj su se prilijepili na kožu, ali i na dušu naroda, i nemilice sišu krv i duh, uz pomoć medija, često i za tričavih 'pet minuta slave'. Njih se vrbuje po svim institucijama, ali ih se još više stvara na sve (učilištima), koja nadziru hijerarhijski urotnici i u kojima se, po načelu turskoga 'danka u krvi', stvara klonirani postroj novovjekih janjičara. Nakon što dovrše ispiranje mozga, vraćaju ih u njihove nekadašnje države, među njihov narod, kako bi ondje, oboružani ideologijom bezboštva, kao sluđeni udarali po svemu što je nacionalno i domoljubno, što je Božje i što je Kristovo.

U obrazovnim laboratorijima 'hijerarhije urotnika' stvara se tako postroj bezličnih ljudi, bez duha i morala, oboružanih sarkazmom, licemjerjem i mržnjom prema vlastitome narodu. Vrijeme na početku 21. stoljeća jest vrijeme krivokletnika, kao što to napisa Miroslav Tuđman, ali i vrijeme kloniranih janjičara, koji vjerno i podanički služe svojim gospodarima, vjernije nego robovi u nekadašnjemu Egiptu ili Rimu. Zaogrnuti u plašt 'demokracije', ovi, u biti, jadnici, ne shvaćaju da je njihova ropsko-janjičarska poslušnost djelo *gospodara kaosa*. Kao što su nekada činili kolonijalni upravljači, tako danas *gospodari kaosa* postavljaju ropske duše na čelo naroda kojima te duše, tobože, upravljaju. Hrvatski primjer je očit. Mesić, Račan ili Sanader gotovo svaki dan očituju svoju ropsku poslušnost. Ali, i američki predsjednici, zvali se oni Clinton ili Bush, kao i premijeri tipa Blair i kancelari Schroeder ili Merkel, jednako kao i Juščenko u Ukrajini, Zapatero u Španjolskoj, Gyurcsany u Mađarskoj i Saalikavili u Gruziji, a o onima u ostalim zemljama, koje se smjenjuje svake četiri godine, da se i ne govori, jesu, svi odreda, pijuni *gospodara kaosa*.

Doktrinarni postupak koji se primjenjuje u strateškoj zamisli o "masovnim ubojstvima naroda" razložno je nazvati 'zov sirene'. Kao što su sirene pjevanjem zavodile mornare, tako je i čovječanstvo dovedeno u klopu *gospodara kaosa* zavodljivim obećanjima demokracije, slobode, jednakosti, bratstva, tolerancije, dijaloga, pravde, rješenja socijalnih pitanja i progresa. Jednostavno rečeno, materijalistički duh čovjeka zapadne civilizacije guši svaki dublji idealizam, jer su ljudi zaokupljeni površnim i ispraznim. Amerikanci, pa i Europljani, svedeni su na zarađivanje dolara, odnosno eura, nemaju vremena, a gotovo im je zabranjeno apstraktno i idealistički misliti. Ateistički farizeji, a ne kršćanski mislitelji, dali su ton zapadnome čovjeku. A Isus je rekao: "Čuvajte se kvasca farizejskog i saducejskog".⁶⁸

Čovjek sebi ne smije dopustiti ne vidjeti pravu istinu. Ne smije sebe zavaravati pomisliva o tome kako mu ne prijete ropstvo ni nestanak. *Gospodari kaosa* prisvojili su sebi pravo odlučivati o tome tko će živjeti, a tko će biti eliminiran, gdje će se živi i kakvom bogu moliti, kako će se odijevati i što će jesti. Ovaj scenarij, po Johnu Colemanu, podrazumijeva smrt najmanje četiri milijarde 'beskorisnih izjelica', koji bi trebali biti eliminirani do 2050. - ograničenim ratovima, upravljanim krizama, nadziranim neredima, organiziranim epidemijama smrtonosnih brzodjelujućih bolesti (ptičja gripa, SARS, AIDS i si.) i izgladnjivanjem (Afrika će se proširiti na druge kontinente).⁶⁹ Energija, hrana i pitka voda za 'robovski stalež' bit će održavana na razini preživljavanja, počevši s bjelačkim narodom Zapadne Europe i Sjeverne Amerike, nakon čega će se prijeći na druge rase.⁷⁰ Broj stanovnika u Kanadi, Zapadnoj Europi i Sjedinjenim Američkim Državama bit će

⁶⁸ Mt, 16, 7, Jeruzalemska Biblija, isto, str. 1415.

⁶⁹ Ukratko, nakana i svrha Komiteta 300 jest dovesti do toga da ljudi prihvate: Svjetsku vladu i jedinstven monetarni sustav, pod vlašću stalnih, neizabranih, nasljednih oligarha, koji se između svojih redova sami odabiru, u obliku feudalnog sustava, poput onoga iz Srednjega vijeka. U tome svjetskome entitetu, broj će se stanovnika smanjivati ograničavanjem broja rođene djece, bolestima, ratovima i gladi, sve dok se broj stanovnika ne zemlji ne svede na samo jednu milijardu korisnih vladajućemu sloju, i to na područjima koja ne će biti strogo ni jasno definirana. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 194.

⁷⁰ Ograničenim ratovima u razvijenim zemljama i izgladnjivanjem, a i bolestima u zemljama Trećega svijeta prouzročiti smrt tri milijarde ljudi, koje oni nazivaju "beskorisnim izjelicama"; Komitet 300 zadužio je Cvrusa Vancea (američki ministar vanjskih

desetkovan brže nego na drugim kontinentima, a taj će pmees trajati sve dok se ukupan broj stanovnika na Zemlji ne svede na jednu milijardu, brojku koju je lako nadzirati. Od toga će biti najviše Kineza i Japanaca, 500 milijuna, zato što ti narodi već stoljećima žive u režimima koji zahtijevaju visok stupanj discipline pa su naviknuti na poslušnost bez pitanja.

Nadalje, obrazlaže Coleman, nijedan grad ne će smjeti imati više od unaprijed utvrđenoga broja stanovnika, kao što je to opisao Kalegri.⁷¹ Prijeko potrebni radnici bit će preseljavani u druge gradove, ako onaj u kojemu žive postane prenapučen. Drugi, nebitni radnici bit će nasumice birani i odašiljani u nedovoljno napuče gradove radi popunjavanja 'kvota'. S vremena na vrijeme stvarat će se umjetne nestašice hrane, vode i lijekova, kako bi se mase podsjetilo da su za golo preživljavanje ovisne o *gospodarima kaosa*. Naprosto, nestašice, redovi, režim par-nepar iz komunističkih vremena, koji su bili stvarnost toga sustava, bit će svakodnevna pojava u vremenima koja dolaze. Komunistizam je, kao što je vidljivo, bio uspjeti pokus 'hijerarhije urotnika' na putu prema svjetskoj nad-vladi.

poslova, posebni izaslanik UN-a u rješavanju jugoslavenske krize!??, nap. aut.) da napiše rad o toj temi, tj. o najboljem mogućem načinu provedbe takvog genocida. Taj je rad napisan, pod naslovom "*Izvjješeglobal*" (*Global 2000 Report*), a predsjednik Čarter ga je, za i u ime Vlade Sjedinjenih Američkih Država, prihvatio i odobrio njegovu provedbu. Prihvatio ga je i tadašnji američki ministar vanjskih poslova Edwin Muskie. Po tome izvješću, broj stanovnika Sjedinjenih Američkih Država mora se, do 2050., smanjiti za sto milijuna ljudi. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 33. - 38.

⁷¹ Coudenhove-Kalegri napisao je 1832. knjigu pod naslovom *Revolucija tehnologijom* (*Revolution Through Technology*), koja je bila program za povratak svijeta u srednjekovno društvo. Taje knjiga postala dokumentom na temelju kojega je Komitet 300 napravio planove za deindustrijalizaciju svijeta. Tvrdeći kako su pritisci od prenapučenosti svijeta ozbiljan problem, Kalegri je savjetovao povratak na, kako je to nazvao, 'otvoren prostor'. Zvuči li vam ovo kao Crveni Kmeri i Pol Pot? Evo odlomka iz te knjige: "Po svojoj infrastrukturi, grad budućnosti bit će sličan gradu Srednjega vijeka... a oni koji ne budu osuđeni na život u gradu, zbog profesije i posla, ići će na selo. Naša civilizacija jest kultura velikih gradova pa je ona stoga *tvornica močvare* (kurziv aut.) koju su stvorili degenerirani, bolesni i *dekadentni ljudi*, koji, su, svojom ili tuđom voljom, završili u toj slijepoj ulici života (kurziv, aut.). Usp. dr. John Coleman, isto, str. 137.

Simboli zagrebačke (hrvatske) antikulture jesu upravo su *Tvornica i Močvara*. Svaka slučajnost sa zamislama Coudenhove-Kalegrija jest, dakle, namjerna. Možda bi Kuljiš, Latin, Jurdana, Tomić, Dežulović, Jergović, ali i Rudanova i Ugrešička, mogli sebe pronaći u drugome dijelu Coudenhove-Kalegrijeve zamisli.

Gospodarski sustav bit će tako uređen da će vladajući oligarhijski sloj 'hijerarhije urotnika' dopuštati samo onoliko proizvodnje i usluga koliko bude potrebno za puko funkcioniranje masovnih robovskih logora. Izbjeglički logori i takozvano humanitarno zbrinjavanje, od Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Kosova do Sudana i Libanona, jest dio toga projekta. Sve bogatstvo gomilat će se u rukama pripadnika 'hijerarhije urotnika'. Svakoj će osobi biti ispran mozak do te mjere da će shvaćati kako njezin opstanak potpuno ovisi o gubernatorima koje će hijerarhijski urotnici instalirati u regijama (pokrajinama) nekada suverenih država. I to je provjereno i provedeno u vrijeme komunizma, što znači da komunistička ideologija nije nestala, nego se transvestirala u militantni liberalizam i vratila na velika vrata. Industrija će biti potpuno uništena⁷², zajedno sa sustavom nuklearne energije, poljoprivreda i sva prirodna bogatstva bit će isključivo u rukama hijerarhije urotnika, a proizvodnja hrane bit će strogo nadzirana. Europska unija to već proizvodi s takozvanim kvotama koje pojedine države dekretom od nje dobivaju. Tko se ne bude pokoravao, bit će istrijebljen, po uzoru na pokus koji je za svjetsku vladu proveo Pol Pot u Kambodži. Svijetom će se upravljati na temelju 'izvršnih odredaba', koje će trenutačno imati snagu zakona. Sudova pravde ne će biti, nego će postojati samo kazneni sudovi. I ovo je već eksperimentalno provjereno. Naziv Međunarodni *kazneni sud* za bivšu Jugoslaviju i Ruandu bez ikakve dvojbe govori čiji je on instrument.

Poticat će se problemi i razmirice među suprotstavljenim skupinama, poput Arapa i Židova, ili među afričkim plemenima, a zatim će im se dopustiti da jedni protiv drugih vode ratove do istrjebljenja, sve pod nadzorom promatrača NATO-a i UN-a, po uzoru na pokus proveden na prostoru bivše Jugoslavija, posebno u Bosni i Hercegovini, a sada i u Iraku. Iste će se taktike primjenjivati u Srednjoj i Južnoj Americi, Africi i Aziji. Ovakav oblik 'građanskog rata', dakle, zahvatit će sve kontinente i prostore na kojima žive velike skupine ljudi različitih

⁷² Nakon što budu uništene stambena izgradnja, automobilska industrija te industrija čelika i teška industrija, stambeni će prostor biti ograničen, a sve industrije kojima bude dopušteno opstati bit će pod kontrolom NATO-ova Rimskoga kluba, kao i sve institucije za znanstvena i svemirska istraživanja, kojima će se baviti samo elita, pod nadzorom Komiteta 300. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 38.

nacionalnosti i vjera, poput Sika, pakistanskih muslimana i indijskih hindusa ili kršćanskih, pravoslavnih i muslimanskih naroda na šireni kavkaskom području. Scenarij ovakvih 'građanskih ratova' također je već iskušan i ima dvije faze. U prvoj se političkim, diplomatskim, gospodarskim i medijskim nastupanjem povećavaju i ubrzavaju njihove etničke i vjerske razmirice, poslije čega se, u drugoj fazi, subverzijama, psihološkim operacijama i informacijskim ratom potiču krvavi sukobi radi 'rješavanja' tih istih razmirica.

'Građanski ratovi', neredi, upravljane krize, izbjeglički logori, smrtonosne brzodjelujuće bolesti, uništena industrija, poljoprivreda, rasprodan bitak i drugi budući šokovi vode čovječanstvo prema onome što je glasnogovornik *gospodara kaosa* Francis Fukuvama, ne slučajno, nazvao *Krajem povijesti*, a vidjelac Ivan vidio ovako: ⁸Pogledam, a ono konj sivac, konjaniku njegovu ime je "Smrt" i prati ga Podzemlje. Dana im je vlast nad četvrtinom zemlje: ubijati *mačem i glađu i smrću i zvijerima zemaljskim*.⁷³

Ovi kataklizmički nagovještaji zahtijevaju našu pozornost, kako i dalje ne bismo ostali izgubljeni u golemom broju obmana i virtualnih događaja koje nam svakodnevno servira 'meka sila' te kako i dalje ne bismo bili do te mjere zbunjeni da više nećemo biti sposobni donijeti pravu odluku. Čovjek zapadne civilizacije mora napokon smoći snage i umnosti, a poglavito Europljanin, i priznati da živi pod vlašću i nasiljem 'hijerarhije urotnika' te da neprimjetno ali sigurno postaje njihovim robom. Ako u to još sumnja, onda neka odgovori, prije svega sebi, na ova pitanja: Tko upravlja Zapadom, pa i zemaljskom kuglom, ako ne *gospodari kaosa*? Tko drži vlast u rukama? Tko daje kredite? Tko nas zadužuje? Čiji je to novac? Tko drugi, nego hijerarhijski urotnici i njihovi bankari i njihove multinacionalne kompanije.

Oni su odreditelji vrijednosti, ali i visine kamata i roka za vraćanja kredita. Ti demonizirani ljudi drže sudbinu svijeta u svojim rukama. Jedino svijest o njihovoj zloj, sotonskoj nakani može spasiti čovjeka od zapadanja u ropstvo. Oni su ti koji su razorili društveni sklad koji je donekle postojao u kršćanskome svijetu, bolje rečeno, oni su prekinu-

Otk, 6, 8, Jeruzalemska Biblija, isto, str. 1766.

li njegov daljnji razvoj. Oni su uveli zavist, pakost i razdor, tj. klasnu borbu. Oni su vlasnici arena, u koje pred zvijeri ponovno bacaju kršćane, koje su prije toga pozvijerili. Oni su upriličili upravljane krize i nadzirane neredne, kako bi čovječanstvo ostavili da jedva preživljava u 'vrućem miru'. Oni uče i poučavaju naraštaje svemu i svačemu, ispirući mozak ljudima već više od dvjesto sedamnaest godina, i 'demokracijom' i komunizmom, a danas militantnim liberalizmom. Oni imaju apsolutni monopol nad 'demokracijom' i ideologijom. Oni su stvorili svijet kriminala, alkohola i droge. Oni su proizveli porast samoubojstava, razvoda brakova, unesrećenih osoba, moralnih slabića i perverznojaka svih oblika. Oni mlade naraštaje odgajaju u nezdravom, bezbožnom i farizejskom duhu. Oni su zatrovali sve izvore kulture i morala, stavivši svoj sotonski pečat na njih. Oni su seksualnom revolucijom, đavolskom 'glazbom', kozmopolitizmom, nedostatkom karaktera i borbene volje zarobili i u okovima drže mladež svijeta. Oni su stvorili obeskrivljeni pogled na svijet i život. Oni su učinili da čovjek živi isključivo želudcem, a ne duhom. Oni su, podrivanjem religioznog, savjesnog mentaliteta, natjerali čovjeka današnjice da postane hedonist usredotočen na uživanje, kako bi prestao biti usredotočen na moralne i nacionalne interese. Oni su od čovjeka učinili biće koje ne vodi ideal vrjednota, nego opijenost samim sobom.

Čiji duh stoji iza svega ovoga navedenoga? Duh u kojemu prevladavaju taština, samoljublje i bahatost može biti samo sotonski duh. A duh hijerarhijskih urotnika upravo je takav duh. Oni su, poput Sotone, moćni i njihova je moć opasna, jer su, kao i Sotona, zavodnici, lažljivci, podmukli i pritajeni.⁷⁴ Oni, kao i Sotona, ne vole biti demaskirani, otkriveni. Njihovo lukavstvo, kao i Sotonino, jest uvjeriti ljude da oni ne postoje. O tome mons. Milivoj Bolobanić piše: "ako nas je uvjerio da ne postoji, onda čovjek uopće s tim čimbenikom u životu ne računa. A tada nas Sotona (čitaj hijerarhijski urotnici, nap. aut.) može 'vući za nos' i 'žedne nas prevesti preko vode, a da mi toga uopće

⁷⁴ Sotona je "čovjekoubojica od početka" (usp. Iv 8, 44); on je neprijatelj, napasnik, tužitelj i po njemu su u ovaj svijet ušli zlo, bol, grijeh i smrt. Isus ga naziva "knezom ovoga svijeta" (Iv 14, 30); sv. Pavao govori o njemu kao o "bogu ovoga svijeta" (2 Kor 4,4); sv. Ivan tvrdi kao "sav svijet stoji pod vlašću Zloga" (1 Iv 5, 19). Usp. Milivoj Bolobanić, isto, str. 35.

nismo svjesni. Može raspirati osobne, društvene, obiteljske neredne širom svijeta, izazivajući strašne tiranije i bješnjenja. Čini se kako on u današnje vrijeme na taj način vrlo dobro uspijeva."⁷⁵

Ali, ako sve do sada napisano nije dostatno da ljudi povjeruju kako *gospodari kaosa* žele imati apsolutnu vlast u svojim rukama, a ljude pretvoriti u robove u nekoj novoj 'idealnoj državi', onda je najbolje uzeti u ruke Bibliju i okrenuti stranicu s Knjigom o Jobu te tu proučiti: "Jednog dana dođu sinovi Božji da stanu pred Jahvu, a među njima pristupi i Satana. Jahve tada upita Satana: 'Odakle dolaziš?' - 'Evo prođoh zemljom i obidoh je', odgovori on".⁷⁶

3. Nova religija i nova glazba

U novoj 'idealnoj državi', po nacrtu i zamisli hijerarhijskih urotnika, sve mora biti novo pa i religija. U tome kontekstu treba promatrati njihovu zamisao da će u budućnosti biti dopuštena samo jedna religija, i to u obliku 'svjetske crkve', tj. crkve svjetske vlade. Sotonizam, luciferizam i vještinarstvo bit će, piše John Coleman, priznati kao legalni školski predmeti svjetske vlade, bez privatnih i crkvenih škola.

Poslije pada Berlinskoga zida, rezultati ukazuju na ubrzanje ovoga plana. Sotona je nasrnuo snažnije, a 'Knez ovoga svijeta' počeo se očitovati kao nikada do sada. Oblaci sve većeg mraka nad nekada Kristovom civilizacijom sve su gušći i tamniji, a nema ni tračka svijetlog oblaka koji bi nagovijestio kraj 'vrućemu miru', u kojemu ratovi nisu uvijek krvavi, ali su uvijek smrtonosni. Hoće li se uistinu ostvariti sotonski naum piramidalno ustrojenih urotnika da će kršćanstvo pod svjetskom vladom postati prošlost? Hoće li u ovoj teškoj situaciji čovjek Zapada ipak ostati s Bogom ili će potpuno od Njega odvojiti? Hoće li kult rimskih imperatora zavladatai svijetom? Hoće li kršćani biti tako slabi da između "Krist je Gospodar" (*Kyrios Hristos*) i "Cesar je Gospodar" (*Kyrios Kaiser*) odaberu ništavilo, umjesto spasenja? I, napo-

sljetku, hoće li sljedbenici Kristova nauka ostati vjerni u kušnji koja slijedi?

Odgovoriti na ova pitanja, u anemičnim vremenima kao što su ova, na početku 21. stoljeća, znači pozabaviti se lažnim prorocima i njihovim naumima, prorocima u službi *gospodara kaosa*, odnosno, onima koji zdušno rade na brisanju lika i djela Isusa Nazarećanina.

Sto je s Europom, tom kolijevkom Kristove civilizacije? Ona je danas doista u izvanrednom stanju ili nadziranom neredu, kako to vole reći *gospodari kaosa*. S jedne strane, ona ostaje bez svoga klasičnog identiteta, a s druge strane, pridaje joj se novi identitet, temeljen na globalizaciji, na neodređenom i amorfnom europeizmu. Prema mišljenju Nikole Dogana, novo lice Europe prouzročilo je subjektivizam, koji zastupa stajalište da apsolutne istine nema i da je sve samo događaj.⁷⁷ Taj misaoni preokret vodi u novo pluralno i mondijalno, globalno i umreženo društvo, koji nije ništa drugo nego amerikanizacija Europe. Smisao ovoga misaonog saltomortalea jest u tome da kršćanstvo, kako su to zamislili hijerarhijski urotnici, izgubi svoje središnje mjesto u Europi i da bude potpuno zamijenjeno novom sinkretističkom religioznošću, pod imenom '*novo doba*', '*New Age*'. Spajanje raznovrsnih i protuslovnih nazora, među sobom nespojivih, što, u biti, jest 'New age', ima svrhu duhovno osiromašiti Europu i Europljanina, kako bi im se oduzelo identitet, tj. ono po čemu jesu to što jesu.

Misticizam 'New Agea' u prvi plan stavlja čovjekov subjektivni emocionalni doživljaj vlastite sreće i potragu za zadovoljenjem vlastitih potreba i egoističnih nagona. Objektivne vrijednosti i slobodu duše zamjenjuje se subjektivnim izborom 'vrjednota' i nekontroliranom slobodom, koja sebi gotovo sve dopušta. Dakle, sve suprotno kršćanskoj duhovnosti, koja smisao traži u osobnom susretu s Kristom kao jedinim Spasiteljem i Otkupiteljem čovjeka. Velika obmana 'New Agea', za čovjeka nepostojana u vjeri, jest u tome što je Krist, po toj pseudo-religiji, samo jedan od duhovnih velikana, i shvaća ga se kao nekakva

⁷⁵ Usp. Milivoj Bolobanić, isto, str. 36.

⁷⁶ Usp. Job, 1,6,7, Jeruzalemska Biblija, isto, str. 633.

⁷⁷ Nikola Dogan, profesor fundamentalne filozofije u Đakovu i u Zagrebu. Mišljenje koje je profesor Dogan izrekao na simpoziju, na temu *Dalekoistočna mistika kao izazov za produbljivanje istinitosti kršćanske vjere u Europi*, održanom od 22. do 24. travnja 2004. u Modlingu, pokraj Beča.

kozmičkog Krista, koji se utjelovljuje u raznim povijesnim trenutcima.⁷⁸ Umjesto žrtve i nošenja križa, čovjeku bez uporišta "New Age", kao ciljeve, nudi sreću, zdravlje i blaženstvo. To newageovski 'svećenici' postižu raznim psiho-fizičkim tehnikama promjene svijesti, za razliku od kršćanske duhovnosti, koja svoj glavni cilj ostvaruje sjedinjenjem s Bogom u ljubavi. 'New age', dakle, nije ništa drugo nego relativističko shvaćanje religije.⁷⁹

Kako bi se narodima vladalo kao stadom i kako bi oni postali robljem, nužno je, drže hijerarhijski urotnici, ukinuti vjeru njihovih otaca i zamijeniti je religijom koja sadrži i nudi iskrivljenu sliku (ne) osobnog boga, koja ignorira Kristovo otkupiteljsko djelo, koja predstavlja inverziju Svetoga pisma, nudi duhovnost bez religije, osporava svaki autoritet i u religijskim pitanjima zastupa individualni odnos s Bogom, bez posrednika, priklanja se reinkarnaciji i služi se gnozom, ezoterijom, okultizmom, hermetizmom, alkemijom, kabalom, spiritizmom i fluidnim govorom simbola.⁸⁰

U 'novom dobu' s novom religijom, sloboda će postati neostvariva, jer se nitko njome ne će umjeti umjereno koristiti. Apstrakcija slobode pruža mogućnost *gospodarima kaosa* da se slobodom koriste kao oruđem za zaludivanje ljudi i naroda i za rušenje kršćanskih država, i katoličkih i pravoslavnih. Sloboda nije niti može biti apstrakcija. Ona je normalna, najnormalnija ljudska potreba, izbor duševnoga spokoja.

⁷⁸ Shvaćanje Krista kao velikana i samo u ljudskoj dimenziji savršeno je izrazio mason Goethe ovim riječima: "Krist je zamislio jednog jedinoga Boga, kojemu je pripisao sve osobine koje je u samome sebi osjećao kao savršenstvo. Tako je postao biće njegove vlastite lijepe duše, puno dobrote i ljubavi kao i on sam i sasvim pogodno da mu se dobri ljudi s povjerenjem podaju i tu zamisao usvoje kao najslađu sponu s onim na visinama". Usp. Robert Tafrá, isto, str. 11.-12.

⁷⁹ 'New Age', kao nova religija globalizma, nije ništa drugo nego relativističko shvaćanje religije. Prema Nikoli Mati Roščiću, "to relativističko stajalište prema religiji uključuje ono mišljenje po kojemu su sve religije stavljene na istu ravan, sve jednako vrijedne i nevrjedne, korisne i štetne, i u svojim sadržajima i u svojim ritualima. Kada se tome doda odbijanje božanske Objave, dakle, objavljene religije, te deističko shvaćanje Boga (Velikoga graditelja svih svjetova), kao i ambivalentni pojam apsolutne tolerancije u duhu naturalističkog fundamentalizma, onda se tek može nazrijeti da masonerija želi stvoriti 'novu religiju', na novim osnovama, s novim sadržajima i obredima, u kojoj će se ispreplitati djelomični elementi raznih religija". Usp. Nikola Mate Roščić, *Nova religija globalizma*, Hrvatska Provincija Sv. Jeronima, Zagreb, 2003., str. 161.

⁸⁰ Usp. Nikola Mate Roščić, isto, str. 162.

Svako ukidanje slobode dovodi do uznemirenosti, depresije ili silovita nekontrolirana ponašanja. Jedan od državnika mlade američke republike davno je govorio da se sloboda demokracije može održati samo u kršćanskom narodu, da je vlastita kršćanstvu i kršćaninu. Današnja zločinačka, raspojasana, bezkristovljena i sotonizirana Europa i Amerika jesu dokaz točnosti razumijevanja problema slobode.

Apstrakcija slobode trebala bi, prema *objavi* 'New Agea', uvjeriti ljude, poglavito kršćane, da svećenici i Biblija ne pripadaju izvorima koje bi oni trebali slušati. Subjektivna spoznaja, dakle, ima prednost glede opće Božje objave sadržane u Svetim pismima. Ako je "osjećaj jezika duše", kako to propovijeda Neal Donald Walsch⁸¹, onda bi 'jezik simbola' bio jezik *novoga doba*. Taj jezik, naznačuje Josip Blažević, ne bi bio ni engleski ni esperanto, nego upravo jezik fluidnih simbola. Posljedice simbolističkoga pristupa očituju se u tome što Walsch, bez ustručavanja, spočitava ljudima da Božju riječ stavljaju ispred iskustva. Ova užasna inverzija, ne samo u simboličkom smislu, znači da Sotona nije nipošto čovjekov neprijatelj, nego njegov pravi pravcati prijatelj. Zato Josip Blažević upozorava da se tragedije događaju onoga trenutka kada se čovjek odluči osloniti isključivo na vlastite snage. Sotona to zna, kao što zna da je protiv Božje riječi nemoćan i da ga jedino ona sputava u njegovom rušilačkom htijenju uništenja svakoga oblika egzistencije.⁸²

⁸¹ Neal D. Walsch je Hrvatsku posjetio 2000. godine, što će reći u vrijeme nakon što su Ivica Račan i njegova šestoročlana koalicija, te Stipe Mesić preuzeli, vlast od Hrvatske demokratske zajednice i krenuli u detudmanizaciju ili rashvaćivanje Hrvatske. Ništa se ne događa slučajno, a ponajmanje da jedan od glasnika *Novoga doba* neposredno poslije toga događaja promovira svoju treću knjigu prevedenu na hrvatski jezik, u izdanju V.B.Z.-a. Uz pomoć 'meke sile', Neale D. Walsch je svjetskoj javnosti postao poznat po svome bestseleru *Razgovori s Bogom* i drugim knjigama prevedenim na 25 jezika i prodanih u milijunskim nakladama. Neal D. Walsch je, uz Paula Coelhoa, egzemplarni uzorak načina na koji *gospodari kaosa* od deprimiranih ljudi, čiji je život promašen, stvore najbolje janjičare za svoju protukršćansku rabotu. Naime, prema *Vjesniku* od 8. listopada 2000., autor knjige *Razgovori s Bogom* predstavljen je kao čovjek koji je u kriznom trenutku svoga života, pred raspadom braka i ostavši na ulici bez posla, upao u tromjesečnu depresiju. I, što se dogodilo? Napisao je gnjevno pismo Bogu i upravo kada je naumio odložiti olovku, njegovom je rukom počela upravljati "neka nevidljiva sila". Poznatom spirističkom tehnikom tzv. automatskog pisanja Walsch je počeo pisati svoje knjige, uvjeren da je sredstvo samoga Boga. Walsch je, kako sam kaže, "grčevito škrabao kako bi sve stigao zapisati". A zapisi vođeni "nevidljivom rukom" nisu ništa drugo nego biblijska mjesta paklenski izokrenuta.

⁸² Usp. Josip Blažević, isto, str. 179.

Hijerarhijski urotnici, kako bi naudili čovjeku i od njega sivorili savršena roba, posredstvom pseudoreligije 'New Agea' šire uvjerenje da on, tj. čovjek, može biti sam svoj bog. I zato Walsch, u svome naukovanju, za koje je zaslužna 'nevidljiva ruka', kaže "da sam Bog traži da ljudi iskuse sebe kao bogove".⁸³ Do kojih razmjera može ići slika determinističkoga Boga pokazuje i činjenica da Walsch Hitlerova zlodjela svrstava u red 'iskustava' koja su čovječanstvu bila potrebna kako bi 'iskusio' do kakva gliba može pasti, a Hitler je, svakako, u raju, jer, kaže bog: "Ja ne volim 'dobro' više nego 'loše'". Dok je biblijski Bog apsolutna suprotnost Zlu, Walschov bog, čitaj newageovski bog, jednako voli i zlo i dobro.⁸⁴ Nužnost zla Walscha i drugih apostola 'kraja povijesti', koja je, po njima, potrebna 'kako bi ljudi spoznali dobro', ima samo jednu svrhu - zlo i dobro učiniti relativnima.

Utiranje puta religijske relativizmu, za Nikolu Matu Roščića, teško se može držati još jednom 'Utopijom', prolaznim modnim trendom, budući da su njegovi korijeni povijesno duboki, ideološki planovi, davno iskovani, a ima i svoje učitelje, nositelje, apostole, proroke, a što je najžalosnije, i sljedbenike. Najvažnije u svemu tome jest to da 'New Age' ili 'novo doba' do 2025. ima postati 'državnom religijom' nove 'globalne svedržave'. Već gotovo četrdeset godina 'New Age' se tako predstavlja i želi biti ono što je u ustavotvornoj početnici hijerarhijskih urotnika zapisano već daleke 1723. godine. Naime, 'religija u kojoj se svi ljudi slažu' želi biti 'nova crkva', 'novi Jeruzalem'. A, ta 'nova crkva' nužno mora imati i 'novu glazbu'.

Religija u kojoj se svi ljudi slažu

Raznovrsnom medijskom najezdom, rafiniranim metodama socio-psihološke obmane, stvara se novi duhovni mentalitet u kojemu se sve religije slažu. Nikola Mate Roščić to vidi kao "smišljeno instrumentaliziranje multireligijskog dijaloga, načela tolerancije i bezbožnog

⁸³ Usp. Neale D. Walsch, *Razgovori s Bogom: jedan neobični dijalog*, V.B.Z., Zagreb, 1999., str. 32.

⁸⁴ Usp. Josip Blažević, isto, str. 182.

humanizma, propagiranje hibridne svjetske etike kao preduvjeta za novu religiju globalizma".⁸⁵ Ideja relativiziranja religija i njihovo svodjenje na zajednički nazivnik, kao što je već rečeno, nije izum današnjih jurišnika na Krista i njegovu Crkvu. Ona je samo, u ovim ponovno opasanim vremenima, kako to rječnik vojnog umijeća navodi, doktrinarno uobličena, postrojbeno popunjena, logistički poduprta i medijski oglašena. Dakle, stvoreni su svi uvjeti i dostatan zadovoljavajući odnos snaga da strateška pobjeda, kako to vide *gospodari kaosa*, nije upitna. Samouvjerenost u pobjedu grade na činjenici da su se i bez Miloševićevih oružanih bitaka uvukli u redove kršćanstva i poput crva izjedaju ga iznutra. Bitka koju su protiv Krista zametnuli ovovjekij hijerarhijski urotnici ne vodi se ni tenkovima ni zrakoplovima ni pametnim oružjem ni krstarećim raketama, nego, kao što reče Josip Blažević, umješno lansiranim idejama. A moć ideja, često izražena i simboličkim jezikom, skriva se u njihovoj suvislosti. Da su otvorene i da nisu prikrivene, sigurno bi ih se velika većina ljudi klonila, budući da bi njihova privlačnost bila zanemariva.

Popularnost "proroka novog doba", svejedno zvali se oni Paulo Coelho⁸⁶, James Readfield⁸⁷, Joane K. Rowling⁸⁸, Neale D. Walsch ili Ger-

⁸⁵ Usp. Nikola Mate Roščić, isto, str. 168.

⁸⁶ Paulo Coelho rođen je 24. kolovoza 1947. u Rio de Janeiru. Studirao je pravo te pokušao usput postati kazališni redatelj i glumac, ali je sve ubrzo zamijenio životom u hipijevskoj komuni i putovanjima svijetom. Zatim se ponovno pokušao skrasiti u rodnome gradu, te je, kao autor tekstova rock pjesama, uspio dogurati čak do urednika brazilskoga CBS-a. Ali, prema vlastitom kazivanju, iznenada je dobio otkaz i ponovno se našao na putu, ali - za Amsterdam. Ondje upoznaje učitelja reda RAM i odlazi na hodočašće u Santiago de Campostela. U životu je kušao sve i svašta, dobro i zlo. Bio je u isusovačkom koledžu, odakle će ponijeti najgora sjećanja(!?), što će se odraziti i na njegove opise sjemeništa. Postao je ateist, a zatim i antikatolik. Konzumirao je droge, i one halucinogene, prošao sektu Hare Krišna, budizam, zen filozofiju, yogu i tko zna što još. Prakticirao je bijelu i crnu magiju, sotonizam najliberalnijeg seksualnog perverzijaka A. Croweleya, u 33. godini kušao homoseksualizam, obišao Latinsku Ameriku nasljedujući stope Carlosa Castanede, pretrpio jezivu torturu iz koje je, kako sam kaže, samo čudom ostao živ. U ludnici je bio tri puta, 1965., 1966. i 1967. Ondje je otkrio da ludilo može slobodno izabrati i živjeti bezbrižno, ne radeći ništa. Svoja iskustva iz ludnice dijelom je publicirao u svome romanu *Veronika je odlučila umrijeti*. Ženio se četiri puta. U presudnim trenucima života, trenucima patnje i (be)smisla, s kojim se Coelho susreće, sam se hrva s egzistencijalnim pitanjima opstojnosti Božje te njegova pravедna upravljanja svijetom i ljudskim sudbinama. Izlazeći izvan okvira kršćanske objave, Coelho traži odgovore u različitim religijama, okultnim i magijskim tradicijama, pretvarajući ih u sinkretički svjetonazor počudan degustatorima duhovnosti *Novoga doba*. Usp. Josip Blažević, isto, str. 15.-17.

da Johst*", ne bi bila moguća bez osmišljene strategije zla, koja je na stala u laboratorijima 'hijerarhije urotnika'. A u tim se laboratorijima eksperimentalno 'prokuhava' *promjenljiva slika čovjeka* kako bi se lakše ustoličila *religija u kojoj se svi ljudi slažu*.

Sto su ti alkemičari 'novoga doba', iako nisu dosegli Coelhinu popularnost, osmislili? Osmislili su štošta toga. Osmislili su oslabiti moralnu potku nacije te demoralizirati radništvo i srednji sloj stvaranjem stanja masovne nezaposlenosti, budući da razočaranje i malo-

Sve to njegovo životno putešestvije, vođeno 'nevidljivom rukom' *gospodara kaosa*, sustavno, slijedno i u pojedinostima, omogućilo mu je da, kao savršen rob svoje ispraznosti, bude ustoličen za posebnog savjetnika pri UNESCO-vu programu *Duhovna ujedinenja i međunarodni dijalozi*. (!?) Njegova dobro obavljena destruktivna literarna zadaća na globalnoj razini nije ostala nezapažena, pa su hijerarhijski urotnici pokazali svoju darežljivost i, na zasjedanju Svjetskoga ekonomskog foruma u Davosu, u veljači 1999., dodijelili mu Kristalnu nagradu za ujedinjenje različitih kultura. (!???)

⁸⁷James Redfield je, poput Coelha, prorok *Novoga doba*, u službi istoga svjetonazora. Njegovi uvidi, deset uvida, poput novoga Dekaloga, korak po korak, čitatelja uvode u svijet okultnoga. Redfieldovi uvidi nameću se kao novo evanđelje, koje poziva na 'buđenje', radi 'osvješćenja' našega 'duhovnog puta'. "Svi mi imamo duhovnu svrhu, misiju, kojoj težimo, a da toga nismo potpuno svjesni i kad to potpuno osvijestimo, naš život može krenuti dalje." Poput Coelha i drugih *New age* autora, i Redfield u naviještaju 'nove paradigme' nemilosrdno osporava sve kršćanske istine. "Grieh ne postoji. Barem ne na način na koji o njemu razmišljate na zemlji. Jedino što je ovdje važno jest kako razmišljaš." Usp. Josip Blažević, isto, str. 113. i 141.

⁸⁸Joanne Kathleen Rowling, koja se, već 1997., uvrstila među najprodavanije svjetske pisce u povijesti. Niz njezinih knjiga o Harrju Potteru neodoljivo osvajaju ne samo mlade čitateljstvo. Njezine su knjige prevedene na tridesetak jezika i prodavane u desetima milijuna primjeraka. Pisane su jednostavnim, djeci primjerenim stilom, s malo bajkovitom klasično trilerovskom fabulom. Inkorporiraju i neke magijske pojmove, pridobivajući naklonost čitatelja za 'bijelu magiju', koja je predmet proučavanja "u najboljoj školi vještičarenja i čarobnjaštva na svijetu" u Hogvartsu, čiji je ravnatelj Albus Dumbledore, najvrsniji živi mag na svijetu, "nositelj velereda časnog Merlina, prvog razreda s lentom, član Međunarodne udruge čarobnjaka". U romanima za djecu o Harrju Potteru predstavljen je popis priručnika koji se proučavaju na Hogvartsu, a koji su po svojim naslovima, manje-više, identični onima današnjih vještica: "Zbirka čarobnih formula", "Povijest magije", "Teorija magije", "Preobrazba za početnike", "Mračne sile: upute za samoobranu, "Čarobni napitci i čajevi"... Usp. Josip Blažević, isto, str. 156. i 166.

⁸⁹Gerda Johst, "suvremena žena, odrasla bez kršćanskog odgoja i kasnije se iz uvjerenja nije priklonila nijednoj vjerskoj zajednici", nakon što se suočila s "pojavom medijalne nadarenosti u sebi", identično Gabrieli Wittek iz sekte "Univerzalni život". "Prepuštajući se vođenju svoje ruke", Gerda Johst razvija odnos s onostranim spiritističkom tehnikom tzv. "automatskim pisanjem". Autorica knjige *Nebušeni dragulj*, s podnaslovom *Nebo govori uoči početka novog doba*. Čitatelj koji je nekritički pročitao ovu knjigu mogao bi nesvjesno postati objektom za ezoterijsko-gnostičke poruke "Majke Božje, Isusa, andela", o kojima ova apostolica bezbošlva piše. Usp. Josip Blažević, isto, str. 190.

ilušnost kao posljedice nezaposlenosti vodi ljude u alkoholizam ili u neke druge ovisnosti. Osmislili su da mladež zapadne civilizacije, rock glazbom i drogom, potaknu na pobunu protiv *statusa quo*, kako bi obitelj, kao temeljnu stanicu zajednice, obezvrijedili i uništili.⁹⁰ Osmislili su izgradnju kulta kršćanskoga fundamentalizma, doniranjem velikih količina novca institucijama za koje ljudi pogrešno misle da dopiru napredak kršćanstva. Osmislili su širenje vjerskih kultova, poput muslimanskog bratstva, muslimanskog fundamentalizma⁹¹ i Sika, kao i sekta koje provode ubojstva po uzoru na one Jimajonesa, "Samtova sina" (*Son of Sam*), ili "Hrama sunca".⁹² Osmislili su izvoz ideja 'vjerske slobode' u sve zemlje svijeta, kako bi time obezvrijedili sve postojeće religije, a napose kršćanstvo.⁹³ Osmislili su uništenje religije, s izuzetkom njihove pseudoreligije "New Agea". Osmislili su uvode-

⁹⁰U tome je smislu Komitet 300 od Instituta Tavistock naručio projekt postizanja toga cilja. Naime, Institut Tavistock naložio je Institutu za istraživanje Stanford da preuzme taj posao, pod vodstvom profesora Willisa Harmona; to je istraživanje rezultiralo izvješćem koje je kasnije postalo poznato pod nazivom *Zavjera Vodenjaka (The Aquarian Conspiracy)*. Usp. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, DETECTA, Zagreb, 2005., str. 35.

⁹¹Prema dr. Johnu Colemanu, ajatolaha Homeinija stvorila je Britanska tajna služba, tj. njezin vojno-obavještajni odjel 6 (Military Intelligence Division 6, poznat kao MI6), što je on 1985., u svojoj knjizi *What Really Happened in Iran (Što se doista dogodilo u Iranu)* i opisao.

⁹²Novi religijski pokreti ili sljedbe, osim za Crkvu, izazov su i za društvo, bez obzira na to je li riječ o vjernicima ili o nevjernicima. Slučajevi ubojstva ili samoubojstva, koji su se dogodili u ambijentu novih 'religijskih' pokreta, ukazuju na to u kakvoj je promjenljivoj slici čovjeka riječ. Evo nekih primjera. Više od 900 članova vjerske sekte "Hram naroda", 18. studenoga 1978., po zapovijedi svoga osnivača i vođe Jimajonesa, počinilo je u Gvajani samoubojstvo ili je bilo nasilno ubijeno. U noći s 4. na 5. listopada 1994. pronađeno je 16 spaljenih leševa, među kojima je bilo i troje djece, a pripadali su vjerskoj sljedbi "Hram sunca". U Japanu je zabilježeno nekoliko slučajeva masovnog trovanja u podzemnoj željeznici, iza kojih su stajali članovi jedne vjerske sljedbe. Po nagovoru svoga profesora, 1997., ubilo se 39 mladih ljudi u sektu "Heaven's Gate". Iako su ti mladi ljudi bili vrlo sposobni u radu s računalima, izrađivali su web stranice raznim kompanijama, ipak su bili naivni i povjerovali da će ih nekakav svemirski brod odvesti u više sfere svijesti ako budu smjesta spremni napustiti ovaj svijet, tj. učiniti kolektivno samoubojstvo, što su i učinili. Usp. dr. o Mijo Nikić, *Izazov nove religioznosti*, Diaspora Croatica, Frankfurt am Main, 2005., str. 18.

⁹³Sve je počelo "Isusovačkom teologijom oslobođenja", koja je dovela do pada vladavine obitelji Somoza u Nikaragvi i koja danas razara El Salvador, u kojemu već desetke godina traje 'građanski rat', kao i Kostariku i Honduras; jedno vrlo aktivno tijelo koje predvodi teologiju oslobođenja jest komunistički orijentirana Misija Mary Knoll (Mary Knoll Mission); to objašnjava zašto su mediji posvetili toliku pozornost ubojstvu četiriju takozvanih časnih sestara ove Misije u El Salvadoru prije nekoliko godina; te četiri

nje novih kultova i napuhivanje postojećih, među koje pripadaju i rock 'glazba' i sve njezine izvedenice. Osmisli su uništenje svakog nacionalnog identiteta i ponosa. Osmislili su legalizaciju droge i pornografije. Osmislili su i mladim ljudima usadili u glavu kako se poistovjećivati s omiljenim idolima, pjevačima, glumcima! športašima. Osmislili su kako se klanjati zlatnome idolu - novcu, mjedenim idolima - tehnicima i naoružanju te kamenim idolima - silnim ružnim građevinama od stakla i betona.⁹⁴

Sve to rušenje morala i vjere počelo je prije tristo godina. Europa je do 17. stoljeća bila formalno kršćanska, a onda su se, u 18. stoljeću, kao štakori iz kanalizacijskih cijevi, razmili raznovrsni 'apostoli' ateizma, najprije kao liberteni, rousseauini i volterijanci u Francuskoj⁹⁵, ateistički 'slobodni mislitelji' u Engleskoj⁹⁶ te svjetlonoše i otpadnički pro-

časne sestre bile su komunistički subverzivni agenti, čije je aktivnosti Vlada El Salvadora naširoko dokumentirala; golema količina dokumentacije salvadorske Vlade, koja dokazuje što su časne sestre Misije Marv Knoll radile u toj zemlji, nije dobila nimalo prostora u američkim tiskovinama ni u drugim medijima; organizacija Mary Knoll djeluje u mnogim zemljama, a igrala je vodeću ulogu u promicanju i pobjedi komunizma u Rodeziji, Mozambiku, Angoli i Južnoj Africi. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 37.

⁹⁴ Usp. Josip Blažević, isto, str. 115.

⁹⁵ O Voltaireu i njegovom pokliču protiv Crkve u vrijeme Francuske revolucije, *Ecrasez l'infame!*, (*Zgazite bestidnicu!*), mnogo je toga rečeno i poznato. Da bi čitatelji lakše razumjeli kakvi su prosvjetitelji donosili *slobodu, bratstvo i jednakost*, evo kratkog životopisa jednog od evanđelista revolucije: U Ženevi, 28. lipnja 1713., rodio se evanđelist Francuske revolucije i polubog slobodnih mislitelja J. J. Rousseau. Mnogi su mu od tada iskitili zanosne ditirambe. A tko je on, zapravo? Rousseau bijaše fizički slab, sentimental, hiphondar. Matička ga nije mogla njegovati niti mu oplemeniti srce, a ni otac mu nije mnogo koristio. Čitav mu život bijaše protkan niskom strašću s kojom se hvalisao do ogavnosti u svojim *Ispovijestima*. Zapliče se sa zavedenom ograničenom djevojkom. Rađa s njim petero djece, pa on, reformator morala i preporoditelj čovječanstva, svoju djecu bez znaka kajanja šalje u sirotište... U nezreloj mladosti počinje krasti, a krade i kasnije, ali tu krađu uljepšava, a svu krivicu baca na drugoga. Laž mu je život. Laže iz interesa, laže zbog mušičavosti, laže iz puke zlobe, laže jezikom i perom. Ako je uopće vjerovati njegovu peru, taština ga je pratila od mladosti. Pun je samoga sebe. U svojoj umišljenosti piše na početku svojih *Confessions*: "Nek zaori trublja sudnjeg dana, kad joj je drago, ja ću s ovom knjigom stupiti pred sudačku stolicu Svemožnika. Ja ću glasno kliknuti: Ovdje je, što sam radio, što sam mislio, što sam bio". A radio je gadno i podlo. Blatio je sve stoje sveto i uzvišeno. Mijenjao je vjeru iz puke sebičnosti (rođen kao kalvinist, prešao na katoličanstvo, a potom se ponovno vratio u reformiranu vjersku sljedbu); gotovo je cijeli vijek rovaio je protiv Kristova nauka. Sav je Božji dar uporabio da čovjeka učini živinom. A sam je mislio živinski. Bio je rob najnižih strasti. Ni po čuda što ga slobodni mislitelji ili liberalisti uzeše za uzor. Usp. *Hrvatska straža*, isto, str. 156.

⁹⁶ Kada 1717. nije bilo više nikakve mogućnosti da se Ujedinjeno Kraljevstvo vrati pod okrilje Katoličke crkve, sastale su se četiri udružbe hijerarhijskih urotnika u Apple-Tree Tavernu, u londonskome Covent Gardenu, i objavile ujedinjenje. One su samo

pagandisti u Njemačkoj¹⁷. Duhovne nakaze iz europskoga hadskog podzemlja izlazile su na vidjelo u togama prosvjetitelja i filozofa, iičenjaka i književnika, nihilističkih reformatora i nadri-mudraca. Svi su se oni, više javno a manje tajno, zalagali za napuštanje kršćanstva, za vraćanje u bezboštvo i u novo poganstvo. Europljani, a kasnije i Amerikanci, krenuli su za ovim slugama Sotone, očekujući i slijepo vjerujući da će oni stvoriti sretnije čovječanstvo. Umjesto sreće i sklada nastali su trulež, nepravda, zločini, nasilje nad kritičarima, bezočno obmanjivanje birača, korupcija, droga, pornografija, homoseksualizam i pseudoreligija. A ljudi kao ljudi, sve su to promatrali bez uzbuđenja, vjerujući i dalje kako su to samo popratne pojave na putu prema 'zemaljskome raju', a ne put u novo poganstvo i u novo ropstvo. Ni danas na početku 21. stoljeća, do svijesti ljudi još nije doprla spoznaja da je

nastavile djelo velikoga hijerarhijskog urotnika, filozofa i tvorca empirizma Francisa Bacona, po nekima izvanbračnog sina kraljice Elizabete I. i Roberta Dudleya. Grofovsku titulu dodjeljuje mu kraljica Elizabeta I. i na kraljevskom dvoru postaje 'vladar iz sjene'. Poslije smrti kraljice Elizabete I., Francis Bacon, učvrstivši svoj položaj na dvoru, prevodi Bibliju na engleski jezik. Kod prevođenja Biblije, kao najobrazovaniji i najutjecajniji čovjek Britanskoga Kraljevstva, napravio je 36 tisuća pogriješaka, namjerno promijenjenih pojmova, što je detaljna analiza iz 1881. pokazala, no nikome u Velikoj Britaniji nije smetalo što je ta verzija Biblije ("King James verzija") i danas prevladavajuća verzija na engleskome otočju. Usp. Mladen Lojkić, isto, str. 100.

⁹⁷ U Njemačkoj bavarski židovski obraćenik Adam Weishaupt, rođen u Ingolstadt 1776., osnovao je sljedbu reda *Illuminata*, što bi značilo 'nositelj svjetla' - lučonoša, koji se lako veže s Luciferom. Njegovo ime poglavara tajne družbe bilo je *Spartacus*. Uminati su propovijedali da primaju znanje s 'onoga svijeta', da čovjek treba osloboditi um od ovozemaljskih okova, a glavni im je cilj bio stvoriti novi svjetski poredak, u kojemu će vladati 'elite'. Dakle, na neki su način preteče današnje globalizacije i svjetske nad-vlade. Kao početak *Illuminata* drži se godina 651. poslije Krista, u Zaratustrinoj religiji u vrijeme posljednjega vladara Perzije, kralja Jadzegerda III., prije muslimanskog osvajanja. Red se tijekom 17. stoljeća ubrzo proširio po cijeloj Njemačkoj, Habsburškoj Monarhiji, Švicarskoj, Poljskoj i baltičkim zemljama, a u njega ulaze liberalni protestanti i ostali protivnici Svete Stolice. Osudio ih je papa Pio VI. u dva pisma poslana biskupu Freisingam, 18. lipnja i 12. studenoga 1785. Značajna, ako ne i presudna, bila je uloga *Illuminata* u događajima oko Francuske revolucije, kao što je i znatan utjecaj Weishaupta i njegove sljedbe na masoneriju u SAD-u. Toj vrlo konspirativnoj sljedbi, i to kao vođa revolucionarnoga programa (od 1834. do smrti, 1872.), pripadao je i talijanski političar Giuseppe Mazzini, doista zakleti neprijatelj Katoličke crkve. U 17. je stoljeću u Njemačkoj nastao i mistični red "Red ruže i križa" (*Antiquus Mysticusqueorao Rosae Crucis, A.M.O.R.C.*), čiji su sljedbenici proučavali Kabalu, koristili magiju, okultizam, ezoteriju i spiritizam, nastojeći sebe uvesti u nekakav viši stupanj spoznaje, mogućnost bimaterijalizma (daje njihovo tijelo istodobno na dva različita mjesta) i slično. Preteča ovoj udružbi bila je priča o tajanstvenom Christianu Rosenkreutzu, koji je od višeg bića primio najveće inicijacije. Usp. Nikola Mate Rošić, *Nova religijaglobalizma*, isto, str 71., i Mladen Lojkić, isto, str. 106.

sekularistička kultura, koja je zavladała Europom i Amerikom, u bili, protukršćanska, sotonistička hereza. Ateistički sveučilišni profesori, raznorazni književnici, brojni političari, medijski jurišnici, antitalentirani kulturnjaci, umišljeni i zaluđeni zabavnjaci igraju i dalje ulogu svećenika i propovjednika te nove (stare) hereze.

Sve to ništavilo Zapada niknulo je na zgarištu uništenoga kršćanskog poretka, moralnosti i uljudbe. Istodobno, ono, tj. ništavilo, jest sredstvo 'hijerarhije urotnika' za daljnje duhovno razgrađivanje kršćanskoga identiteta. Posljedice su do sada stravične - seksualni zločini nad djecom i ženama, razoreni moral i pojava ljudi-zvijeri. Homoseksualci su na Zapadu postali jedna od važnih postrojba *gospodara kaosa* za razaranje kršćanskoga morala i poretka. Važno je prisjetiti se da su prije nego što je kršćanstvo uspostavilo moralnu i duhovnu disciplinu, homoseksualizam i pederastija bili rasprostranjeni na Bliskome istoku. Mojsije je zapovjedio Izraelcima da istrijebe perverznejake (kao i bludnice) kamenovanjem, a sljedbenici proroka Muhameda također su preuzeli takvu strogość Staroga zavjeta.

Može se zaključiti da se suvremeno zapadnjačko bezboštvo nije dogodilo samo zbog kvarljivosti ljudske naravi i velikog truda Sotone. Na "*Zavjeri protiv Krista*" radili su suradnici Zloga kroz stoljeća, od raznoraznih ranih heretika iz prvih stoljeća kršćanstva do modernih 'filozofskih' smutljivaca, gnostika, albižana, patarena, bogumila, nacionalističkih i panteističkih filozofa, liberala, socijalista i komunista.⁹⁸ Najveća i zaprepašćujuća tajna jest ta da su svim tim pozemljarima, tome otpa-

⁹⁸ U osvrtu *Zavjera protiv Krista*, Nikola Mate Roščić piše: "Pred tim velikim konglomeratom raznovrsnih i raznorodnih proizvoljnih konstrukata Isusova lika i djela, nije moguće odagnati uvjerenje da su brojni pisci (zlo) rabili lik Bogočovjeka za opravdanje i potkrepu svojih viđenja, uvjerenja, ideologija. U odgonetavanju, ili pokušaju razumijevanja, tog literarnog panoptikuma, s bezbrojnim varijacijama na istu temu i o istoj osobi, kao da se samo po sebi nameće uvjerenje o nekoj, ipak sustavnoj 'zavjeri' kojoj je cilj i svrha razoriti lik i djelo Bogočovjeka, Isusa iz Nazareta. Kako razumjeti Pascala i Voltaira, Goethea i Lessinga, Dostojevskog i Tolstoja, Kafku i Camusa, Sartrea i Eca, kao i naše hrvatske pisce i njihova djela, bez poznavanja utjecaja deizma i iluminizma, njemačkog aufklarunga, bez filozofije ateizma, materijalizma, nihilizma, vitalizma, egzistencijalizma, hedonizma. (...) Svi su ti filozofski i ideološki smjerovi ostavili traga na svojim piscima, odnosno pisci su im bili u službi i pretakali njihove ideje u svoje likove. Na ovaj ili onaj način, na udaru je bila Crkva Kristova. Sjeme antidogmatizma, antiklerikalizma, antirimstva, sijano je i posijano već od evangelika i anglikanaca pa preko enciklopedista i jakobinaca do slobodozidara, marksista i ničeovaca te sljedbenika i

đu od kršćanske tradicije, upravljali hijerarhijski urotnici i njihovi svjesni, ali većinom ipak nesvjesni sljedbenici."

Činjenica je, kao što navodi Robert Tafrā da kršćanstvo u svojoj povijesti, od Konstantinova edikta iz godine 313., nije doživjelo veće slabljenje moći i vjere od onoga u razdoblju od Prvoga svjetskoga rata do devedesetih godina dvadesetoga stoljeća. Za tih osamdesetak godina na stratištima ideologije bezboštva poubijano je na milijune kršćana. U Rusiji deseci i deseci milijuna. U Turskoj je, do svršetka Prvoga svjetskoga rata, poubijano oko milijun i pol armenskih kršćana. Ako se želi znati pozadina Prvoga svjetskoga rata, onda je lako saznati da su njegovi pokretači bili anglosaksonski hijerarhijski urotnici. Ovom je prigodom vrijedno upamtiti i to da su H. G. Wells i lord Bertrand Russell predvidjeli taj strašni rat, u kojemu su milijuni ljudi - uglavnom cvijeće kršćanskih zemalja - bespotrebno izgubili živote. Prema Colemanu, taj je rat isplanirao *Komitet 300* kako bi međunarodni bankari namaknuli velike profite.¹⁰⁰

Vratimo se turskom genocidu nad Armencima, u kojemu je poubijano pola svećenstva. Ono što Armence navije boli jest činjenica da

mrtav, da treba biti mrtav ako čovjek želi biti slobodan. U tom oslobođenom stanju svoje egzistencije, odbacivši i pogazivši sve vrjednote, u duhovnom zrakoprazju 's onu stranu dobra i zla', suočava se s besmisлом života, i otud gorko iskustvo *Mučnine*. Kako se ne sjeti onoga stoje pred više od pedeset godina napisao Jean-Paul Sartre, u djelu *Le Diable et le bon Dieu* (1951.), gdje u desetoj slici, četvrtoj sceni, stoji bezbožni poklič: *Bog ne postoji! Ne postoji! Raduj se! Plači od sreće Alleluia! (...) Nema više Neba, nema više Pakla, Samo Zemlja*. Nebo je ostalo prazno, svi su bogovi umrli, a čovjek postaje svjestan svoje duhovne praznine. I Krist postaje svjestan uzaludnosti svog poslanja. Međutim vrijedi pravilo: Kad se metafizika svrgne s prijestolja, nastaje pobjednička povorka banalnosti". Usp. Nikola Mate Roščić, *Zavjera protiv Krista*, isto, str. 111.

⁹⁹ Usp. dr. Ratibor-Rajko M. Đurđević *Suvremeni likovi Sotone*, Ihtius, Beograd, 2002.

¹⁰⁰ Da budemo savršeno jasni, piše Coleman, "ta je konferencija (Pariška mirovna konferencija, koja je započela u Versaillesu u Francuskoj, 18. siječnja 1919. Na njoj je sudjelovalo 70 izaslanika, koji su zastupali vlasnike banaka iz 27 'pobjedničkih' savezničkih sila.) imala sljedeće ciljeve: natjerati Njemačku da iskrvari do smrti i namaknuti goleme svote novaca za međunarodne bankovne-razbojnice koji su već od tada, na strahotnom broju stradalnika u tome petogodišnjem ratu (od 1914. do 1919.), zgrnuli besramno velika bogatstva. Samo je Velika Britanija imala milijun mrtvih i više od dva milijuna ranjenih. Povjesničar Alan Brugar, stručnjak za rat, procijenio je da su međunarodni bankari na svakome vojniku poginulome u tome ratu zaradili 10.000 dolara. Kadaje riječ o Komitetu 300, Iluminatima, Rothschildima, Warburzima - vlasnicima Središnjih banaka u Americi - koji su financirali obje strane u tome ratu, ljudski život je jeftin. Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom*, isto, str. 11.

tu pretrpljenu nepravdu, do danas nepoznatih razmjera, ni njezini počinitelji ni međunarodna zajednica nisu priznali kao zločin protiv čovječnosti, kao povredu temeljnih ljudskih prava, odnosno, kao pravi genocid koji se doista dogodio i da se svi prema njemu odnose kao da ga nije ni bilo. Istovjetan odnos međunarodne zajednice uočava se prema agresiji na Hrvatsku i na Bosnu i Hercegovinu te prema srpskim zločinima. Da su države i nacije pravodobno priznale i osudile genocid nad Armencima, čovječanstvo bi, kao što 27. travnja 2004. u Bernu, reče armensko-apostolski župnik Adel Manoukin, "kasnijih godina možda ostalo pošteđeno mnogih patnja i boli, progona i deportacija, pa čak, možda, i velikoga holokausta te drugih ubijanja naroda".

Radi pouke za budućnost, važno je znati scenarij turskoga genocida nad Armencima. Bio je to pravi sustavni plan za uništenje cijeloga jednog naroda, koji je provodio "Pokret mladih Turaka" sa svojim režimom i čiji je financijski savjetnik bio nitko drugi nego Parvus¹⁰¹, koji je, zajedno s Lenjinom, razradio plan o rušenju carske Rusije Boljševičkom revolucijom. Turski genocid nad armenskim narodom, kao što je znano, nije kažnjen, a turske ga vlasti ni do danas nisu priznale. Paklenost toga plana, u kojemu je sudjelovao i Parvus, jest u tome što su Armenci u početku podupirali Pokret mladih Turaka i njihov *Odbor za jedinstvo i napredak (Ittihad ve Terakki)*, koji se zalagao za povlačenje sultana i povratak na ustavni poredak iz 1876. godine. Pridružile su mu se i ostale nacionalne manjine, ni ne sluteći da taj pokret, zapravo,

¹⁰¹ Parvus (kodno ime), pravim imenom Israel Lazarevič Helphand, bankar, revolucionar, član mnogih tajnih društava (iluminati, slobodni zidari). U Miinchenu susreće Lenjina i postaju bliski. Izdaje partijski list 'Iskru' i financira ga. God. 1905. potiče nemire u Rusiji. Bježi iz Sibira u Njemačku. Vodi luksuzan i razvratan život. U Istanbulu trguje oružjem s balkanskim državama (Srbija, Grčka, Bugarska) uoči Prvoga i Drugoga balkanskoga rata. Postaje financijski savjetnik 'mladoturaka' i organizira genocid nad Armencima 1915. Njemačkom veleposlaniku u Turskoj Hansu von Wangenheimu Parvus iznosi zamisao o korištenju Lenjina i boljševika za rušenje Rusije. Plan prihvaća Ludendorff, član istoga društva iluminata. Dobiva dva milijuna njemačkih maraka u zlatu za provedbu toga plana. S Lenjinom u Zurichu razrađuje plan. Njemačka prebacuje Lenjina i 30 revolucionara iz Švicarske u Rusiju. Operaciju je nadzirao švicarski socijalist Fritz Platten, njemački agent. Lenjin provodi revoluciju u Petrogradu i nudi Nijemcima separatni mir. Parvus je ostvario svoju zamisao. Nikada više nije vidio Lenjina. Živio je u svojoj raskošnoj vili na otoku Schwanenwerden, u okolici Berlina, gdje je 1924. poginuo u požaru poslije orgijanja. Zvuči ironično da je poslije toga kremiran i pokopan na berlinskom groblju. Usp. Igor Bunič, isti, str. 41.

•.inja 'veliku Tursku', u kojoj ne će bili mjesta manjinama, a ponajmanje kršćanskim. A one su, zapravo, reformama u 19. stoljeću stekle lavnopravnost u državi i u društvu.

Prvi svjetski rat političarima "Ittihada", kao produženoj ruci 'hijerarhije urotnika', pružio je mogućnost svoje zločinačke planove nesmetano provesti u djelo. Odluku o 'mjerama' protiv Armenaca, ali i protiv sirijskih kršćana u Anatoliji, na sugestiju Parvusa, donio je još u ožujku 1915. središnji odbor "Ittihada". Parvus je, preko 'mladoturaka', igrao igru koja je bila znana samo scenaristima Prvoga svjetskoga rata. Nakana je bila uvući Tursku na stranu Njemačke, protiv carske Rusije. Žarom strastvena govornika, uspio je uvjeriti odlučnoga ali ne baš pametnoga Envera-pašu¹⁰² i njegove 'mladoturke' da će se Turska, ratujući na strani Njemačke, moći preporoditi kao veliko carstvo i skinuti sa sebe sramotu beskonačnih poraza i kapitulacija, poniženja i uvrjeda iz posljednjih dvadeset godina svoje povijesti. Turska, a potom i Bugarska, zaratile su protiv Rusije, rušeći tako ideje panslavizma i panislamizma. A Enver-paša, ministar i šef Vojnoga kabineta Turske, opčinjen Parvusom i njegovim vizionarstvom, obrijao je brkove "r la Kaiser", ušao u Kominternu i svoju bujnu glavu, 1922., ostavio u borbi s boljševicima u Turkmenistanu.

Cilj plana hijerarhijskih urotnika, u Parvusovoj izvedbi, bio je - poubijati što više kršćana. Turska će to učiniti u svome dvorištu i u Siriji, Njemačka i Rusija međusobno, a ono što preostane bit će dokrajčeno u ime svjetske revolucije.

Kako je proveden genocid nad Armencima? Sve je počelo u svibnju 1915. poduzimanjem mjera "protiv osoba koje se protive vlasti u ratno doba". U lipnju iste godine uslijedio je zakon kojim je određena konfiskacija armenskih dobara i svih posjeda kao "posjeda bez vlasnika". Muškarci su ubijani na grozne načine, a poslije toga su opljačkani. Be-

¹⁰² Ismail Enver, poznatiji kao Enver-paša (1881. - 1922.), Turčin, časnik turske vojske, osnivač pokreta časnika zvanih 'mladoturci'. Osnivači toga pokreta bili su turski časnici slobodni zidari, pod utjecajem Engleske, među njima i glasoviti Mustafa Kemal, kasnije predsjednik Turske Republike, poznat pod nazivom Ataturk (Otac Turaka). Enver-paša, glavni poticatelj rata Turske protiv Rusije, poznanik Parvusa, kasnije se priključio Bijelima i poginuo u operaciji OGPU-a (promijenjeno ime tajne policije Čeke). Usp. Igor Bunič, *Partijsko zlato*, isto, str. 50.

spomoćne žene odvođene su na druga mjesla, na kojima su im uzimali sav nakit i gotovinu, a većini čak i odjeću, pri čemu su brojne bile i silovane. Potom su ih puštali otići na udaljena područja, kamo su ijednima morale pješački bose, te su bile potpuno iscrpljene pa su mnoge umrle od gladi i žeđi i od muka na maršu. Kao što se može uočiti, hrvatski *Križni put* poslije Drugoga svjetskoga rata nije bio ništa drugo nego klonirani oblik ovoga armenskog, a i režiseri su im bili isti. Po završetku rata i padu mladoturskoga režima, nova je vlada zapovjedila sudske procese protiv odgovornih, koji su i privedeni. No, službena Turska do danas odbija priznati da je počinila istrjebljenje cijeloga naroda.¹⁰³ Zajedničkim memorandumom kršćanskih crkava, Švicarska savezna skupština priznala je genocid nad armenskim narodom.

Prvi svjetski rat, koji su upriličili anglosaksonski hijerarhijski urotnici¹⁰⁴, rezultirao je nastankom sekularne turske države, umjetnih tvorevina nazvanih Jugoslavija i Cehoslovačka, ali i nestankom dvaju najvećih kršćanskih carstava - pravoslavnog u Rusiji i katoličkog u Austro-Ugarskoj. No, tu nije kraj stradanju kršćana. Nakon što je oružje utihnulo u novim državnim tvorevinama nastalim poslije Prvoga svjetskoga rata, u boljševičkoj Rusiji i drugdje kršćanstvo se uništavalo silom i nasiljem, a u zapadnim 'demokracijama' subverzijom.¹⁰⁵ Na ostalim 'vjerskim bojišnicama', koje su *gospodari kaosa* otvorili, nastojalo se odvojiti katolike od Vatikana, posebno u bivšoj Jugoslaviji i u Čehoslovačkoj, a u Meksiku su upriličili ono što će se sedamdeset godina kasnije nazvati *determiniranim kaosom*, odnosno, *nadziranim neredom*.

¹⁰³ Usp. *Spomen na genocid nad Armencima*, Glas Koncila, 9. svibnja 2004.

¹⁰⁴ O smislu i besmislu toga svjetskoga rata Nikojaj Berdjajev piše: "Ali, rat se može iznutra raspasti i izroditi, može izgubiti svoju ideju i svoj smisao. To se dogodilo sa svjetskim ratom našega doba, nakon katastrofe s Rusijom. Svjetski rat nije riješio nikakav problem niti se okončao duhovnim mirom - unutra u nama rat traje. Naši saveznici nisu imali pozitivnu ideju rata, svijesti o misiji, koja je povezana s tim ratom. Saveznička ideja je bila humanitarno-pacifistička, u njoj je masonska ideja bila rukovodeća ideja. No masonstvo, na kraju krajeva, hoće oslabiti sve nacije, lišiti ih individualnog karaktera, Crkvu Kristovu zamijeniti lažnom humanističkom crkvom, konkretno svejedinstvo čovječanstva zamijeniti apstraktnim jedinstvom. Stara kršćanska Europa propada zbog neprijateljstva, zbog rata koji se nastavlja između Francuske i Njemačke, na unutarnjem planu. Njemačka je oplemenjena porazom i zaslužuje drukčiji odnos, nego stoje onaj kakav je prema njoj postojao za vrijeme rata. Snage neprijateljski raspložene prema kršćanstvu podrovale su rat i lišile ga njegovog unutarnjeg smisla." Usp. Nikolaj Berdjajev, *Filozofija nejednakosti*. Ed. Mediteran-Budva, Titograd, 1990., str. 200.

¹⁰⁵ Usp. Robert Tafra, isto, str. 15.

Meksička bezbožnička vlast, po nalogu i uz pomoć anglosaksonskih *gospodara kaosa*, godine 1917. donijela je Ustav i na njemu utemeljene zakone, kojima je 90% stanovnika te velike i mnogoljudne latinskoameričke zemlje - katolika - potpuno obespravljeno. Biskupi, vođeni svojim poslanjem, ustaju u obranu i u Pastirskom pismu od 21. travnja 1926. ocjenjuju te zakonske odredbe svjesnom nakanom uništenja katoličanstva u Meksiku. Vlasti ne samo što se na to pismo oglašuju, nego i protumjerom nastoje odvojiti meksičku Katoličku crkvu od Svete stolice stvaranjem nacionalne (patriotske) crkve, imenujući patrijarhom svećenika-raskolnika Jeaquina Pereza. Vlast je na taj način, što im je i bio cilj, izazvala oružanu pobunu meksikanskoga naroda, poznatu kao buna *Cristerosa*, koja je trajala tri godine (od 1926. do 1929.). Tijekom gušenja pobune i poslije njezina završetka, regularne državne postrojbe nemilosrdno su ubijale katolike. Iz mnoštva meksičkih katoličkih mučenika Papa Ivan Pavao II. odabrao je nekoliko njih i uzdigao ih na čast oltara, jer su ubijeni *in odiumfidei*.¹⁰⁶

Između armenskoga i meksičkoga pogroma kršćana, na ruskim se prostranstvima, početkom toga 20. stoljeća, 'stoljeća rata', događalo najstrašnije i najsveobuhvatnije uništenje jednog Kristova naroda, kakvo pisana ljudska povijest do tada nije zabilježila.¹⁰⁷ U državi izmučenoj i opljačkanom boljševizmom bjesnjela je glad, počinjalo je ljudožderstvo, provodila su se masovna ubijanja bez istraga i suđenja, a u Butirskome zatvoru masovno su ubijana djeca 'bogatih klasa'. Epidemije pjegavog i trbušnog tifusa nisu prestajale ni na trenutak, zatočenici su živi trunuli, poput crnih gromada virile su iz snijegom zametenih ulica mrtve kuće bez grijanja i struje. *Gospodari kaosa* i njihova bezbožna ideologija u tajnosti su stvorili komunističku 'zemlju čudesa', zemlju smrti, u središtu uništene kršćanske Rusije, i čuvali je strože od svih državnih

¹⁰⁶ Kako navodi Robert Tafra, potresno svjedočanstvo o ovim događanjima dala je jedna od posljednjih preživjelih protagonistica Dolores Ortega. Usp. Robert Tafra, isto, str. 16.

¹⁰⁷ O stradanjima u Boljševičkoj revoluciji Aleksandar Solženjicin piše: "I kad bi mogli da se ponovo pogledaju spiskovi iz vremena od rujna 1918. s imenima strijeljanih i utopljenih tijekom prvih godina sovjetske vlasti, i da se svedu na statističke tablice - bili bismo zaprepašteni koliko Revolucija u tim tablicama nije izrazila svoju internacionalnu prirodu - već protuslavensku. Onako kako su, uostalom, Mara i Engels i sanjali". Usp. Aleksandar Solženjicin, *Dva stoljeća zajedno, Udio, Paideia*, Beograd, 2003., str. 63.

i vojnih lajna uzetih zajedno. Prema Aleksandru Solženjicinu, "to je bio *usmjeren*, unaprijed smišljen i dugogodišnji teror".¹⁰⁸

Stravično uprizorenje boljševičkoga pakla 'ganulo' je neslužbenog glasnogovornika revolucije Maksima Gorkog, koji se usudio zamoliti Lenjina za pomoć gladnima. Povampireni hijerarhijski urotnik rezolutno je odsjekao: "Mi nemamo novca za pomoć gladnima. Od buržoazije naslijedili smo pustoš, bijedu i siromaštvo!" Za provođenje sjajno osmišljene operacije *Glad* (umrlo je 'samo' 6 milijuna ljudi) do kraja Lenjin ipak nije imao dovoljno snage pa je dopustio Gorkome osnovati *Komiteta za pomoć gladnima*. Taj Lenjinov 'humani čin' potvrdio je mračne slutnje njegovih suradnika - da je vođa svjetskoga proletarijata postao populist i da više nije onaj stari nemilosrdni internacionalist, koji je bez trunke savjesti znao reći: "Pucajte bez pitanja i ne dopuštajte idiotsko birokratsko zavlčenje!"¹⁰⁹ Lenjinova je 'samiloš' kratko trajala i jahač na konju vrancu¹¹⁰ nastavio je svoj galop diljem kršćanske pravoslavne Rusije.

Vidjevši silne patnje naroda i potpunu pasivnost 'sovjetske Vlade' prema programiranoj epidemiji gladi, Ruska pravoslavna crkva, na čelu s patrijarhom Tihonom, odlučila je nešto učiniti. Odnos Crkve i boljševičke strahovlade postao je otvoreno neprijateljski na samome početku Revolucije, kada su 'internacionalisti', zaraženi zlatnom groznicom, počeli otvarati carske grobnice i druge kosturnice, čak i Mauzolej Svetih Staraca. Kao dio strategije terora, Lenjin i njegova bezbožna razbojnička udružba javno su napadali Rusku pravoslavnu crkvu objavljivanjem niza dekreta o oduzimanju Crkvi statusa 'državne', o konfisciranju crkvenih i manastirskih imanja i o zabrani Crkvi da se bavi bilo kakvom djelatnosti osim čuvanja svoga 'kulta'.

Lenjin je dobro znao duhovnu snagu Crkve, koja je imala golem ugled u većini ruskoga naroda, jer je taj ugled, poput teškoga utega,

mogao pasii na kolebljivu vagu suprotne strane u građanskome ratu. Zato je Lenjin, dok je trajao rat s Bijelima, morao obuzdavati i svoje pobude i pobude svojih ljudi, te stožernu točku plana urote protiv velikoga kršćanskoga naroda odgoditi za njima prikladnija vremena. Istina je da su i tada strijeljali svećenike, pljačkali i palili crkve i manastire, ali sve to nije činjeno sustavno, iako Lenjin ni na sekundu nije zaboravljao koja mu je, osim pljačke Rusije, najvažnija zadaća.

Tijekom više od devetsto godina svoga postojanja, kao što piše Igor Bunič, Ruska pravoslavna crkva skupila je golemo bogatstvo. Carevi, aristokrati i bogati trgovci darivali su Crkvi velike količine novca i skupocjene predmete, odijevali ikone u zlatne i srebrne okove, ukrašene blistavim draguljima. Svete knjige bile su okovane zlatnim koricama. Skupocjeni crkveni predmeti, koje su izrađivali iskusni zlatari mnogih pokoljenja, bili su ponos hramova, lavra¹¹¹, manastira i njihovih parohija. Crkva je obavljala veliki društveni posao. Gradila je bolnice za besplatno liječenje siromašnih bolesnika, sirotišta, ubožnice, staračke domove, škole, učilišta i još mnogo toga. Kršćanski moral u dorevolucionarnoj Rusiji bio je temelj njezine snage i njezinoga identiteta.¹¹²

Ruska je pravoslavna crkva shvaćala daje ona konačni cilj bezbožnih urotnika pa je u danoj situaciji nastojala biti tiha i neprimjetna. Crkveni vrh, vidjevši kako Lenjin i njegova 'radničko-seljčka' vlast Neronovom hladnokrvnošću provode masovno istrjebljenje radnika i seljaka, ubijanjem i gladi, učinila je ono što će nekoliko godina kasnije učiniti, ali na drugom kraju svijeta, već spomenuti meksički biskupi. Patrijarh Tihonov poslao je Lenjinu pismo u kojemu je ponudio dio crkvenih vrijednosti za kupnju kruha onima koji gladuju. Bilo je uistinu naivno od patrijarha što je i pomislio da će bezbožnička boljševička vlast primiti tu pomoć i da će je iskoristi za potrebe gladnih. Kao što je 1991. bilo naivno od hrvatskoga narod i pomisliti da će moćne europske države i NATO zaustaviti Miloševića i srpsku agresiju.

¹⁰⁸ Usp. Aleksandar Solženjicin, isto, str. 88.

¹⁰⁹ Usp. Igor Bunič, isto, str. 11.

¹¹⁰ "Vidjelac Ivan" taj je simbol gladi uz zastrašujuću cijenu živežnih namirnica u Otkrivenju zapisano ovako: "Kad Jaganjac otvori treći pečat, začujem treće biće gdje govori: "Dođi! Pogledam, a ono *konj vranac* i njegovu konjaniku u ruci tezulja. "Tada začujem kao neki glas ispred četiriju bića gdje govori: 'Mjera pšenice za denar! Tri mjere ječma za denar! A ulju i vinu ne udi!' Usp. Otk. *Jeruzalemska Biblija*, isto, str. 1766.

¹¹¹ Lavra, grč. (laurc - ulica, hodnik, ćelija), naziv nekih osobito znamenitih manastira.

¹¹² Kada je o kršćanskome moralu riječ, za razliku od danas, na početku 21. stoljeća, u pravoslavnoj predrevolucionarnoj Rusiji javno justifikiranje bilo je takva rijetkost da su o tome, ako bi se dogodilo u nekom kotarskom gradiću, sa čuđenjem pisale sve novine u prijestolnici. Usp. Igor Bunič, isti, str. 123.

Kao i u meksičkome slučaju, slijedio je protuudar. Uzrujani Lenjin Patrijarhovo je pismo vidio kao skandalozan i drzak izazov Crkve. U njegovom pokvarenom i bezbožnom mozgu nije bilo mjesta za poimanje plemenitih i požrtvovnih pobuda. Naime, on je svaki postupak i djelovanje ocjenjivao isključivo sa stajališta nemilosrdna političkog mačevanja do smrti. Zato je patrijarhova Pastirsko pismo za njega bilo očigledan izazov. Zaključio je da je patrijarh Tihonov poslao pismo s nakanom da ponizi boljševičku vlast i da pokaže kako je utjecaj Crkve i dalje velik te da nije izgubio ništa od svoje snage. "Ona kao da nas kontrolira i kori. Al, ne ćete uspjeti, lukavi popovi! Ne ćete! Mi ćemo krenuti drugim putem!"¹¹³, glasno je sam sebi govorio vođa svjetskoga proletarijata.

Žurno okupivši Politbiro CK KPSS-a, Lenjin je pročitao patrijarhovo pismo i izjavio da je došlo vrijeme završiti s klerom. Primijenivši najomiljenije doktrinarno načelo 'hijerarhije urotnika' - inverziju - uz ushićenje svih članova Politbira, Crkva je optužena za pomanjkanje želje da svoja bogatstva dade za pomoć gladnima, što boljševičku vlast prisiljava na konfisciranje svih crkvenih vrijednosti. Ushićenje je doseglo vrhunac u trenutku kada je Lenjin, i zapovjednim tonom, iznio cilj sljedeće akcije - popuniti partijski fond golemim iznosom "od nekoliko stotina milijuna zlatnih rubalja, a možda i nekoliko milijarda". Iznos se nije mogao točno znati i ta je činjenica sama po sebi kod boljševičkih jahača na vrancima i riđanima izazvala porast adrenalina, što je bilo potrebno za predstojeći pohod na vertikalnu ruske duhovnosti.

Dok je naivni i Kristu predani patrijarh Tihonov očekivao odgovor od boljševičke Vlade na svoju plemenitu ponudu, Lenjin je 23. veljače 1922. s hladnoćom samo njemu vlastitom, potpisao nalog - "O konfiskaciji crkvenih dragocjenosti u korist onih koji gladuju". Izvršitelje je čekao 'paklenski' posao. Trebalo je rasturiti i opljačkati 3 mitropolije, 13 arhiepiskopata te više od 100 episkopata. U njima je Božju službu obavljalo 56.000 svećenika, 22.000 đakona, više od 55.000 crkvenih općina i 100.000 crkava, te više od 100.000 kaluđera i kaluđerica u

¹³ Usp. Igor Bunič, isto, 123.

I. 130 manastira. Trebalo se, u rušilačkoj raboti, pozabaviti i četirima duhovnim akademijama, 52-jema bogoslovijama i tisućama parohijskih škola. A opljačkati je trebalo 1.800.000 hektara zemlje, s pokretninama u vrijednosti od više od 40.000.000 rubalja i s crkvenim kapitalom koji je bio veći od 1.000.000.000 rubalja. Osim toga, u riznicama pojedinih crkava i velikih manastira čuvale su se crkvene dragocjenosti i predmeti basnoslovne vrijednosti, a da se ne govori o velikim bibliotekama s dragocjenim knjigama i rukopisima što su potjecali iz najstarijih vremena, ponikli u manastirima - izvorima stare ruske kulture, znanosti i književnosti.¹¹⁴

Odredi GPU-a, kako se te, 1922., nazivao VČK, tj. Čeka¹¹⁵, krenuli su prema vratima hramova i manastira. Vjernici su pokušali svojim tijelima zaštititi dragocjene svetinje. U jurišnika u službi ideologije bezboštva nije bilo ni milosti pa su bez ikakva kolebanja pucali u goloruki ruski narod. S ikona su skidali dragocjene okove, zlatne i srebrne predmete, uključujući i monstrance i svijećnjake iz 15. do 17. stoljeća, izlivenne zlatne križeve iz vremena Ivana IV. i prvih Romanova, i sve trpali u kutije i vreće. Vadili su drago kamenje, skidali korice s Biblija, konfiscirali zlatne i srebrne monete koje su pronašli. Rušili oltare. Grijali su se na vatri od drvenih ikona, staroslavenskih inkunabula i Biblija od 13. do 19. stoljeća. Ali, to je bio tek početak.

Patrijarh Tihon, pribavši se od šoka koji je prouzročio Lenjinov dekret, učinio je jedino što je u tome trenutku pomahnitalosti zla mogao učiniti - obratio se apelom svojoj "vjernoj djeci Ruske pravoslavne crkve". Njegov proglas koji je glasio: "Sa stajališta Crkve ovakav akt drži se aktom svetogrđa, i ne možemo odobriti konfiskaciju iz hramova, makar i preko dragovoljne žrtve, posvećenih predmeta čiju uporabu za nebogoštovne svrhe zabranjuju kanoni Vaseljenske crkve i

¹¹⁴ Usp. *Beloemigracija u Jugoslaviji 1818.- 1941.* Knjiga II., Beograd, siječanj 1955., str. 69.

¹¹⁵ VeCeKa (popularno Čeka, na ruskome: *Vserossijskaja Cerezvičajnaja Komisija*, tj. Sveruska istražna komisija), boljševička tajna policija. Osnovana 1917. Ubila stotine tisuća ljudi. Od 1922. preimenovana GPU (rus. *Gosudarstvennoje Političeskoje Upravljenje*, tj. Državna politička uprava). Ime i ustroj promijenjeni su 1934. u NKVD (rus., *Narodnij Komissariat Vnutrennih Del*, tj. Ministarstvo unutarnjih poslova).

kažnjavaju se kao svetogrđa¹¹¹, obznanjivao se s crkvenih propovjedaonica, prenosio od usta, i do usta, lijepio na zidove kuća pozivajući narod na otpor.

Odazivajući se apelu svoga duhovnoga vođe, po cijeloj pravoslavnoj Rusiji hramove su branili nenaoružani vjernici, koji, što je razumljivo, nisu mogli pružiti odgovarajući otpor. Naoružani i pobješnjeli boljševički jurišnici svaku su gužvu i protivljenje rješavali strojnica-ma. A one koje su uhitili, strijeljali bi istoga dana. Shvaćajući da je ugled Crkve među običnim ruskim pukom velik i bojeći se općenarodnoga ustanka, boljševička vlast, kao što to dolikuje hijerarhijskim urotnicima, pribjegli su licemjernim i lažnim pozivima 'narodu' i 'trudbeničkim masama', objavivši 28. ožujka 1922. proglas.¹¹⁷ Njime su pokušali podijeliti Crkvu i vjernički puk. Pomnija analiza strukture i rječnika proglasa pokazuje da je riječ o tipičnom primjeru inverzije i 'standardnom' pojmovniku koje su u svim vremenima i na svim meridijanima, pa i na ovim našim hrvatskim prostorima, rabili ili rabe sljedbenici ideologije zla i prevratništva. Riječi i kovanice iz proglasa boljševičkoga vlastodržca, istovjetne ili nešto prerađene, kao što su 'privilegirana klika', 'kriminalna zavjera', 'provokacija', 'otvorena pobuna', 'tolerancija', 'privilegirani crkveni glavešine', 'crkveni kneževi naučili na raskoš, zlato i svilu', mogu se sve češće pronaći u *Globusu*, *Jutarnjem listu*, *Novom listu*, *Nacionalu* ili *Feral Tribunu*.

Proglas boljševičke strahovlade sadržavao je nedvosmislenu prijetnju vodstvu Ruske pravoslavne crkve i bio je po običaju, samo odjek tajnih odluka, koje hijerarhijski urotnici donose u svojim mračnim sobama,

^{1,6} Usp. Igor Bunič, isto, str. 124.

" Proglas je glasio: „Vladi je strana pomisao o bilom kakvom progonu vjernika i Crkve... Dragocjenosti su stvorene trudom naroda i pripadaju narodu. Ispunjavanje religioznih obreda ne će biti povrijeđeno zamjenom dragocjenih predmeta drugima, običnima. Za dragocjenosti je moguće kupiti dovoljno kruha, sjemena, radne stoke i alata kako bi se spasili ne samo životi nego i gospodarstvo seljaka Povolozja, a i drugih gladnih krajeva Sovjetske Federacije... Ali klika crkvenih kneževa koji su naučili na raskoš, zlato, svilu i drago kamenje ne želi te dragocjenosti dati za spas milijuna ugroženih. U grčevitom pokušaju da dragocjenosti zadrži u svojim rukama pod bilo koju cijenu, privilegirana crkvena klika ne preza ni pred kriminalnim zavjerama i provocira otvorene pobune. Njegujući, kao i uvijek, potpunu pažnju i toleranciju prema vjernicima, sovjetska vlada ipak ne će nijednog trenutka dopustiti privilegiranim crkvenim glavešinama, odjevenim u svilu i dijamante, stvarati posebnu državu crkvenih kneževa u državi radnika i seljaka.“, Usp. Igor Bunič, isto, str. 125.

k.io šio su lo ovoga puta učinili ovi kremaljski. Lenjin je konačno dočekao •Aoj Irenulak za ispunjenje svoga sotonskoga poslanja - uništiti najjaču i najbrojniju Crkvu kršćanskoga pravoslavnoga svijeta. Neponovljivost loga trenutak vraća mu njegovu nekadašnju energiju i prevratničku žestinu. Oči su mu zablistale jače nego u vrijeme kada je predložio genijalnu parolu - *Pljačkaj opljačkano!* Bez tajnih pisama i odluka nema ni uspjeha u prevratničkim operacijama, poučavali su stoljećima hijerarhijski urotnici. Znajući to, Lenjin, 19. ožujka 1922., šalje tajno nalogodavno pismo članovima Politbira, vođama GPU-a, Narodnom komesarijatu pravde i članovima Revolucionarnoga suda, koji su se pripremali za sastanak o poboljšanju učinkovitosti različitih služba u ispunjavanju Dekreta o konfiskaciji crkvenih vrijednosti. U tome svome pismu boljševičkim partijskim, političkim, policijskim i sudbenim vođama Vladimir Iljič zapovijeda - "provesti tajnu odluku Kongresa da konfiskacija dragocjenosti, pogotovo u najbogatijim lavrama, manastirima i crkvama, mora biti provedena *nemilosrdnom odlučnošću*, ne zastajući ni pred čime i u najkraćem roku. *Sto veći broj predstavnika reakcionarne buržoazije i reakcionarnog klera uspijemo tom prilikom strijeljati, to bolje.* Treba upravo sada naučiti pameti tu publiku, kako ne bi pomislila na *otpor tijekom nekoliko sljedećih desetljeća*. U potpisu pisma stajalo je: 19. ožujka 1922. Predsjednik Sovjeta narodnih komesara, V. Uljanov (Lenjin).¹¹⁸

Nikada u povijesti, ni za vrijeme drevnih tiranija, kao što navodi Igor Bunič, državni poglavari nisu odlučivali svoj potpis stavljati na slične dokumente. Zašto je onda Lenjin to učinio? Što ga je nagnalo staviti svoj potpis na zapovijed kojom odobrava uništenje duhovne vertikale jednog velikog naroda? Lenjinova je odlučnost mogla, u nekim drugim slučajevima, biti predmetom zavisti i Staljina i Hitlera, kao što neki analitičari naznačuju, ali to se ne može odnositi na ovaj slučaj. Ostaje činjenica da je Staljin, često ne krijući oduševljenje, podsjećao na Lenjinovu odlučnost, pokazujući time javno vlastitu neodlučnost, budući da se ustezao svoj potpis staviti čak i na zapovijedi o dizanju u zrak petrogradskih mostova i poduzeća u Moskvi, iako je vojna situacija to nalagala. Može se čovjek donekle složiti i s tezom da je odlučnost Vođe svjetskoga proletarijata bila zadovoljenje njegove taštine,

Usp. Igor Bunič, isti, str. 126.

budući da je svojim potpisom preuzimao odgovornost za sve zločine i kriminal koji su počinili njegovi podređeni, i za to dobivao njihovo poštovanje i ushićenje. U danom slučaju teško se može potpuno prilivati teza daje Lenjin to učinio samo zato da odvraća Trockoga i skupinu oko njega od bijega iz Rusije, jer su tom akcijom mogli do basnoslovnih razmjera povećati svoje višemilijunske račune u zapadnim bankama.¹¹⁹ S obzirom na temeljnu zadaću 'hijerarhije urotnika', a to je uništenje kršćanstva, kako bi se na njegovim ruševinama uzdigla njihova pseudoreligija, prihvatljivija je teza da je htio pridobiti drugu skupinu oko tek dolazećega Staljina, koja je planirala ostati, kako bi, živeći bogato u osvojenoj Rusiji, pretvorili Rusiju u bazu za svoje sljedeće avanture, ideologiju razbojstva u državnu religiju, a samoga Lenjina u poganskoga boga te nove religije. A, kao što je kroz povijest znano, nova religija uvijek pretpostavlja uništenje stare.¹²⁰

U ovoj spoznaji treba tražiti razlog zašto je Lenjinova zapovijed provedena s krajnje nemilosrdnom okrutnošću i u najkraćem mogućem vremenu. Crkve su temeljito opljačkane i razorene, strijeljano je 40 tisuća svećenika, đakona i monaha¹²¹ i više od sto tisuća vjernika koji

¹¹⁹ Usp. Igor Bunič, isto, str. 126.

¹²⁰ O toj novoj religiji Aleksandar Solženjicin piše: "Misao o zbližavanju željenog socijalizma s povijesnim kršćanstvom lebdjele je tada kod mnogih ruskih revolucionara - i kao visoka samoopravdavajuća svijest, i kao zgodan praktičan način". V. V. Flerovski pisao je: "Meni je stalno bilo na umu poređenje između omladine koja se pripremala za akcije i prvih kršćana". I odmah sljedeći korak: "Neprekidno misleći o tome, ja sam došao do uvjerenja da se uspjeh može osigurati samo na jedan način -stvaranjem nove religije... Treba naučiti narod da svi svoju snagu posvete samo sebi... Trudio sam se stvoriti religiju bratstva - i mladi su slijedili Flerofskog, trudili se da u tom smjeru izvrše eksperiment u narodu: kako će takva religija, bez boga i svetaca biti prihvaćena". A njegov sljedbenik, dolgušinac Hamov, pišao je još izravnije: "Treba izmisliti takvu religiju koja bi bila protiv cara i protiv vlade... Treba sastaviti katihisis i molitve u tom duhu". Usp. Aleksandar Solženjicin, *Dva stoljeća zajedno, I dio, Paideia*, Beograd, 2003., str. 161.

¹²¹ Među zastrašujućim brojem od 40 tisuća ubijenih i mučenih svećenika, strijeljana su 32 metropolita i arhiepiskopa. A iza službenog naziva 'strijeljanje' često se skrivalo zvjersko ubijanje. Tako je kijevski metropolit Vladimir unakažen, kastriran, strijeljan i gol bačen na prugu. Metropolit Petrograda Venijamin, koji je trebao zamijeniti patrijarha, pretvoren je u ledeni stup tako što su ga polijevali ledenom vodom dok je vani bila oštra zima, nakon čega su ga utopili. Topolski episkop Germogen, koji je svojevremeno otputovao s carem u izgnanstvo, živje privezan na kotač parobroda i raskomadani lopaticama. Permski arhiepiskop Andronik, poznat kao misionar u Japanu, živje zakopan u zemlju. Cernigivski arhiepiskop Vasilij raspet je na križ i spaljen. Patrijarh Tihonov (pravim imenom Vasilij Ivanović Beljavin) uhićenje u svibnju 1922. i, teško obolio zbog patnje ruskoga naroda, ubrzo je umro. Ruska pravoslavna crkva drži ga mučenicom i svecem. Usp. Igor Bunič, isto, str. 128.

MI ulazili u crkvene 'dvadesetice' i općine.¹²² Po skromnim procjenama bojažljivih ruskih povjesničara s početka devedesetih godina prošlog stoljeća čisti dobitak iznosio je 2,5 milijarde zlatnih rubalja, a po mišljenjima zapadnih stručnjaka brojka se penje na gotovo osam milijarda, što je sigurno točnija brojka budući da je većina toga basnoslovno-ga bogatstva završila na Zapadu, u bankama hijerarhijskih urotnika.

Da je cilj 'hijerarhije urotnika', poslije Francuske revolucije, u kojoj je dobrano uništeno katoličanstvo, bio Boljševičkom revolucijom uništiti pravoslavlje u najvećoj i najsnažnijoj zemlji europskoga istoka, potvrđuje Nikolaj Buharin. Taj najbeznačajniji i najplašljiviji među boljševičkim vođama, koji se zato glasnije od svih oduševljavao neustrašivošću Vođe revolucije, s nasladom se sjećao tih junačkih dana: "... mi smo Crkvu ogulili do kože i za njezine 'svete vrijednosti' vodili smo svoju svjetsku propagandu, ne dajući gladnima ni prebijene pare; pored GPU-a, mi smo *uzdizali svoju 'crkvu'* uz pomoć pravoslavnih popova i, uistinu, vrata paklena ne će je nadvladati; *mi smo zamijenili utrobu filaretovskog Katehizisa?* Abecedom komunizma *dragog mome srcu. Zakon Božji političkim učenjem*, skinuli s djece križiće i amulete, *umjesto ikona stavili smo 'vode'* i potrudili se da mase otvore moći V. I. Lenjina s komunističkom zaprškom. Glupe li države!"¹²³

Više nego jasan bio je Buharin, ovaj strašljivi sljedbenik ideologije zla, glede toga što je svrha i cilj prevratničkih tajnih planova hijerarhijskih urotnika.¹²⁴ Uzdići svoju 'crkvu', stvoriti novi bezbožni katekizam, umjesto svetaca Božjih na oltare ustoličili prevratničke vođe, zakone Božje zamijeniti ljudskim. Zato im služi batina klerikalizma ili, kako bi to rekli hrvatski titoistički klonovi mesičevsko-fumičevske provenijencije, klerofašizam, kao negativno i neprijateljsko stajalište prema svećenstvu, a posljedično tome i prema Crkvi i Kristu. Za razliku od komunizma, bilo u Rusiji bilo u Hrvatskoj, gdje su crkve rušene i

¹²² Usp. Igor Bunič, isto, str. 127.

¹²³ Usp. Igor Bunič, isto, str. 128.

¹²⁴ Ova se povijest, naravno, nije mogla događati slučajno. Gotovo svi protagonisti zbivanja bili su hijerarhijski urotnici. Kerenski, Lenjin, Churchill, Roosevelt, Enver Hodža, Castro, Tito i mnogi drugi pripadali su tome soju. U ispunjenju njihove misije pomogli su im razni njihovi klonovi i klončići, kao i oni koji su mislili i djelovali kao oni. Primjerice, dio katoličkih svećenika u Hrvatskoj, poput Grubišića, Sbutege, Oršića, Vuče ili Sagija. (nap. aut.)

paljene a svećenstvo ubijano, one na Zapadu rušilo se blaćenjem, lažima, klevetama, osudama zbog 'nazadnosti' i pobuđivanjem zavisti. Ako je suditi po sustavnim napadima na Crkvu i svećenstvo u hrvatskim elektronskim i pisanima medijima¹²⁵, onda je europska civilizacija isuviše blizu da vrijeme od osamdesetak godina zvjerskoga progona kršćana, koje je označio Robert Tafra, bude dobro nadmašeno. Solženjicinov *Arhipelag Gulag baca* svjetlost na samo jedan dio tih pokolja. Hoće li u uroti *gospodara kaosa* protiv Krista kršćani, kao što je pokazalo 20. stoljeće, i dalje, u ovome 21. stoljeću, ostati zaplašeni i nesnalazljivi? Hoće li imati snage oduprijeti se i spriječiti da njihova vjera u trojedinoga Boga, Oca, Sina i Duha Svetoga, bude zamijenjena pseudoreligijom u kojoj bog može biti sve i svašta? Hoće li i dalje mirno promatrati kako hereza 'hijerarhije urotnika', nazvana "obaranje svih vjerovanja", uobličena u nihilizmu, ateizmu, panteizmu, deizmu, agnosticizmu, komunizmu, nacizmu, liberalizmu i drugim zabludama i prijevarama, ostvaruje svoj sotonski program? Hoće li i dalje nijemo promatrati nastavak staroga plana izmišljanja nacionalnih crkava odvajanjem katolika od Svete Stolice, na prostorima od druge Jugoslavije do Kine, Albanije, Meksika ili Kube? Hoće li i dalje stoički promatrati neprekidnu medijsku propagandu svega što je izvan i protiv kršćanstva, od urođeničke magije do najvulgarnijeg sinkretizma opsjednutoga "Sathva Sai babe"?

A da uništenje Kristove civilizacije nije tek mašta nekih nepopravljivih 'teoretičara urote', kako *gospodari kaosa* vole prikazivati one koji te planove razotkrivaju, pokazuju činjenice. Još tamo od Francuske revolucije postoji natjecanje - tko će prvi stvoriti prvu ateističku državu. Zdušno su se, primjenjujući najsurevije metode, trudili i Lenjin i Staljin, i Tito i Fidel Castro, i Enver Hodža i Mao Ce Tung, a svi su oni

¹²⁵ O organiziranom napadačkom sustavu na katoličanstvo u Hrvatskoj, Ivica Relković piše: "U Hrvatskoj postoji jedna identitetska skupina kojoj ne samo da nije problem vrijeđati nego to postaje normom koju nameću neki mediji i neke nevladine udruge. (...) Kršćani (katolici) vrsta su koju se smije vrijeđati, ismijavati, izrugivati. To je vrsta koja sve podnosi, a i ono što je prema drugima strogo zabranjeno prema njoj bude usmjereno kao nešto sasvim normalno i neproblematično. Dapače, kad se kršćani (katolici) uopće sjete da su prema zakonu i njegovi vjerski osjećaji nedodirljivi i kad ipak stidljivo reaguju, tada već svojim osjećajem ugroženosti automatski ugrožavaju one koji ih izruguju". Ivica Relković, *Subjekt slobode*, Susret d.o.o., Zagreb, 2004., str. 114.

i-šli ispod istoga šinjela, onoga koji nosi 'hijerarhija urotnika'.¹²¹ Dok MI oni ognjem i mačem zatirali kršćane i kršćanstvo, istodobno je u zapadnim državama razaranje Kristove Crkve i Njegove spasiteljske i prosvjetiteljske misije iskušavano i provođeno suptilnijim metodama. U tu su se svrhu, kako to slikovito i simbolično reče Robert Tafra, stalno pretiskavali i oni Nietzscheovi spisi koje je pisao kao umobolnik. I luđakove su misli nekima bile vrijedne ako pridonose razgrađivanju tradicionalne kulture Zapada, kojoj je smisao i vjera da Bog ne može biti mrtav. Sve ostalo - politički potezi, kulturna prevratništva, ideološko trovanje mladih u školama, a starijih preko medija - služilo je i služi glavnoj svrsi - onemogućiti ljude u nalaženju blagodati slobode i spasenja u Kristu.

I na Istoku i na Zapadu već gotovo sto godina cilj je uvijek jedan - uništiti kršćanstvo kao najveću zapreku na putu zarobljavanja ljudskih duša. 'Hijerarhijski urotnici' drže da su protestantizam i pravoslavlje stvar prošlosti, da su već prevladani. Ono što još treba dekrizijalizirati jest katoličanstvo, bilo da je riječ o europskim oazama, koje se nazivaju Hrvatska, Irska, Baskija i Poljska, bilo o srednjeafričkim državama, odnosno, zemljama Južne Amerike. Traži se ukidanje vjeronauka u školama, kao 1993. u Argentini, donose se zakoni o priznavanju prava ezoteriji, magiji i sotonizmu, kao u Kolumbiji, ili zakoni o sklapanju istospolnih brakova, kao u Španjolskoj, donedavno najkatoličnijoj europskoj zemlji. Ostvaruje se nihilistički program Adama "VVeishaupta, koji je istaknuo da važna točka razaranja kršćanstva jest sustavno ubijanje ugleda svećenika. Nažalost, u tome se daleko odmaklo. Kršćanstvo u cjelini, danas, na početku 21. stoljeća, sastoji se od 'kršćana' kojima su bliska sekularistička shvaćanja morala, a takvih je višestruko

¹²⁶ Pax anglo-americana očitovao se poslije Drugoga svjetskoga rata u ograničenju njemačkoga državnog suvereniteta i u sustavnom opterećivanju njemačkoga naroda kompleksom krivnje za zlodjela koja su počinili nacisti tijekom svoje dvanaestogodišnje vladavine. U ovome smislu namjerno se izmislio i veći broj žrtava. Tako se metafizika masonstva ponovno očitovala ne kao božanska, dakle, nadljudska pravda, nego u prvome redu kao realiziranje ovozemaljskih interesa Londona, Washingtona i Pariza. Zapad je prepustio (po svemu sudeći namjerno!) mnoge kršćanske zemlje komunizmu, koji je nastavio sa svojim prije dokazanim metodama uništenja kršćanstva u svim novopriopjenim teritorijima. Usp. Robert Tafra, isto, str. 17.

više od istinskih sljedbenika evanđeoskih načela, no to nije ništa novo za ljudsku situaciju ni ništa novo pod kapom nebeskom.¹²⁷

Ima i onih koji pružaju otpor sotonskom naumu 'hijerarhije urotnika', ali to nisu kršćani - katolici, pravoslavni ni protestanti - nego muslimani. Oni se ne daju sekularizirati tako skandalozno kao kršćani i u tome je njihova prednost i snaga pred *gospodarima kaosa*, unatoč tome što su im prilijepljene etikete terorizma i terorista. Oni su danas, nažalost, jedini koji brane monoteističku vjeru. A što ako i oni posustanu.

Hoće li onda 20. i 21. stoljeće u povijesti čovječanstva biti zapamćeno kao stoljeće sustavnog deicida? Hoće li uistinu nestati razdoblje *Ihtiusa*, a nastupiti ono *Aquarius*? To se ne bi smjelo dogoditi, jer milijuni kršćanskih žrtava stradalih od ruke hijerarhijskih urotnika i njihovih klonova izvršitelja jesu vječne i neprolazne žrtve, zalog koji jamči da je "ni vrata paklena ne će nadvladati".

Doba Vodenjaka ili vremena novih kultura

Vjerske sljedbe i novi religijski i pseudoreligijski pokreti jesu simptom stanja društva i zapadne civilizacije općenito. One nisu slučajnost ni hir 'otkačenih' ljudi, nego projekt 'hijerarhije urotnika' od sredi-

¹²⁷ Da ovakvo mišljenje nije pretjerano potvrđuju zaključivanja prvakinja katoličkog pokreta Djelo Marijino ("Fokolari") Chiare Lubich, koja piše: "Nedavno mi je prior iz Taizea, Roger Schultz, u jednom razgovoru povjerio da je u kontaktu s ljudima današnjeg vremena, posebno s mladima, primijetio koliko je svijet dekristinijaniziran, da se ne zna odakle započeti kako bismo mogli ponovno donijeti Isusa. Ovo je, u stvari, vrlo često i moj žalosni dojam; dok je prije 30-40 godina naše društvo (tu mislim iznad svega na Europu) bilo u biti kršćansko i osnivalo se na solidnim principima, sada više nije tako. Ulazi mentalitet sekularizma i materijalizma i s obzirom da većina razmišlja na način koji je praktično poganski, misli da je to pravilno. Taj mentalitet se postupno proširio i ušao posvuda, osobiti preko sredstava javnog priopćavanja u koja smo uronjeni, a da to i ne primjećujemo. I tako dolazi do bolnog fenomena da i samo naši mladi ponekad otvoreno kažu da ne znaju više razlikovati dobro od zla pa čak i gube smisao za grijeh. Za neke, rekao je nedavno Papa - riječ grijeh postala je prazan pojam. Za druge se ograničava samo na nepravdu. Za neke je opet neizbježna stvarnost, a drugi, iako znaju da postoji, interpretiraju na svoj način moralni zakon... Na tjeskobno pitanje priora iz Taizea mislila sam odgovoriti dajući ono što trebamo činiti u takvim slučajevima: započeti ispočetka". Usp. Chiara Lubich, *Put života (La vita, Un viaggio)*, Ad. Družina, Ljubljana, 1987., s. 78. - 79. Premijeto Usp. Robert Tafra, isto, str. 19. - 20.

Mi/r važnosti za uspješan prelazak u novu eru, eru *Aquarius* (Vodenjaka).¹²⁸ Njome se od šezdesetih godina prošloga stoljeća naviješta nova paradigma na svim područjima života: političkom, gospodarskom, socijalnom, religijskom, znanstvenom, medicinskom i, naposljetku, kulturnom pa posljedično tome i glazbenom. Kao što je već rečeno, era Vodenjaka, prema astrološkim spekulacijama, nastupa poslije ere Ribe, koja je na izmaku i koja simbolizira kršćanstvo. Taj globalni projekt 'hijerarhije urotnika' nije ništa drugo nego pokušaj da kršćansku ljubav, koja dolazi od Boga koji je sam Ljubav, supstituiraju nekom novom ljubavi, koja je energija visokofrekventnih vibracija. To se tumači međusobnim položajem nebeskih tijela koja stvaraju energiju i tako, kao što navodi Mijo Nikić, pogoduju čovjekovu duhovnom razvitku.¹²⁹ Znamenito Descartesovo geslo *Mislim, dakle postojim* u doba Vodenjaka, poprimilo je oblik *Vibriram, dakle postojim*.¹³⁰ Da bi čovjek vibrirao, a time i postojao u dobu Vodenjaka, nužno je bilo uvesti nove kultove, među kojima je rock glazbi i svim 'rockovima' koje je osmislio i u planetarni optičaj pustio Institut Tavistock, pripalo vrlo zapaženo mjesto.

Tavistockova *promjenjiva slika čovjeka* previše je stručna za većinu ljudi, pa, kako bi je lakše objasnio, Marilvn Ferguson je, u dobu Vodenjaka, to pojednostavnio, najavivši predstave s golim glumcima i pjesmama koje postaju hitovima broj jedan na ljestvicama. Svemoćnu vibraciju postojanja otvorilo je *Svanuće doba Vodenjaka (The Dawning of the Age of Aquarius)*, koje je šezdesetih godina prošloga stoljeća vrlo brzo obišlo svijet. Poslije toga sve je išlo svojim tijekom, upravo onako kako je to bilo predviđeno. Najviša mjesta na top listama pripadala su rock 'glaz-

¹²⁸ Usp. Michael D. O'Brien, *Posljednja vremena*, Verbum, Split, 2002., str. 314.

¹²⁹ Usp. dr. o. Mijo Nikić, *Izazov nove religioznosti*, Zbornik radova, Diaspora Croatica, Frankfurt am Main, 2005., str. 68.

¹³⁰ vibracije i vibriranje i novi kultovi na mala vrata ulaze i na hrvatski medijski prostor, točnije, na ono što se zove javna televizija. Naime, u emisiji "Na rubu znanosti" govorilo se slikom i riječju o 'moći mantre i tajnim znakovima'. U najavi za emisiju piše: "Određene kombinacije slogova i vibracija (kurziv aut.) imaju ime. Zovu se mantre. Na kojem principu mantre zapravo rade? Svakako, riječ je o zvuku, *zvuk je vibracija, a cijeli naš svijet je stvoren od vibracija* i tu se negdje krije odgovor. Priča ne završava samo na mantrama - od šamana do gonga i drugih zvukova ljudi zvukovima nastoje uskladiti svijet. Gosti emisije su Nitvashuddhanda, indijski učitelj joge(!?) i Dan Conreaux, učitelj "Put gonga" iz Međunarodnog centra za holističku rezonancu. (!?) Urednik i emisije Krešimir Mišak, TELETEXT, 16. listopada 2006.

bi' i sastavima poput prljavih i perverzних "Rolling Stoncsa" Micka laj', gera, tj. gangsterske skupine koju, kako navodi Coleman, osobito po dupire europsko crno plemstvo i svih 'rock' skupina koje je stvorio Institut Tavistock, počevši od "The Beatlesa".¹³¹

Velika 'zavjera Vodenjaka', ta svojevrsna kulturna revolucija zapadne civilizacije koja je lansirana 1966. i koja se ne zaustavlja nego neprestano teče, samo potvrđuje da zamisao Leva Trockoga o permanentnosti revolucije nije bila samo teorija.¹³² U praksi potvrđena zapadna kulturna revolucija iz druge polovice 20. stoljeća ukazuje da je trockizam ostao najčišći oblik internacionalnog komunizma, čak opasniji od staljinizma, budući da je u 'zavjeri Vodenjaka' dosegnuo planetarne razmjere. Važnost "The Beatlesa" jest u tome što su oni bili početna 'gruda snijega' koju su hijerarhijski urotnici zakotrljali i iza nje upregnuli 'meku silu' pa je toliko nabujala da je prekrila cijeli planet. «The Beatles» su bili integralni dio 'zavjere Vodenjaka', njegov živući organizam, koji je okot programa *Promjenljive slike čovjeka*.¹³³ Njima je bila namijenjena uloga podizanja pobune protiv društvenoga sustava zapadnoga svijeta, u kojemu su kršćanske vrjednute još bile itekako čvrste. Ta pobuna nije bila spontana, kao što ništa u nadziranom neredu nije spontano. Bila je to u tančine osmišljena urota, u kojoj je primijenjen visoko destruktivan čimbenik kako bi se jednu veliku populacijsku skupinu, protiv njezine volje, podvrgnulo *promjenljivoj slici čovjeka*.

¹³¹ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 36.

¹³² Trocki, Lev Davidovič Bronštejn (1879. - 1940.), boljševički revolucionari marksistički teoretičar ukrajinsko-židovskog podrijetla. God. 1902. bježi iz Sibira i u Londonu susreće Lenjina te postaje boljševik. Osmišljaju ideju tzv. stalne ili permanentne svjetske revolucije, što je izvorno Parvusova ideja. Osnivač Crvene armije, koja vojno poražava snage Bijele vojske admirala Kolčaka, generala Denjškina i generala Judeniča. Lenjinova smrt sukobljava Trockog i Staljina. Sukob kulminira 1929. i Trocki biva protjeran u Kazabstan, a potom iz Rusije. God. 1935. odlazi u Meksiko. Trocki nije nikada odustao od koncepta 'permanentne revolucije'. Osniva Četvrtu internacionalu (trockista). Staljin 1940. organizira uspješan atentat na njega. Atentatoru Ramonu Mercaderu nije nikada posve točno utvrđen pravi identitet. Trockizam je ostao najčišći oblik internacionalnog komunizma, čak opasniji od staljinizma. Usp. Igor Bunič, isto, str. 41.

¹³³ Osim programa *The Changing Images of Man (Promjenljive slike čovjeka)*, u oblikovanju 'zavjere Vodenjaka' pridonio je i program URH (489)-2150 *Policy Research (Izješće o istraživanju politike)* No. 4/4/74. Policv Report prepared by SRI Center for the study of Social Policv, Director, Professor Willis Harmon (Pripremio Centar SRI za proučavanje društvene politike, direktor Willis Harmon). Usp. dr. John Coleman, isto, str. 111.

O kakvom je projektu riječ ukazuje analiza pjesme "Imagine" Johna I i-inona. Pjesma je, kaže dr. Bartul Matijica, programsko naukovanje *novoga doba*.¹³⁴ To, zapravo, ni ne čudi, budući da se Lennon za života podvrgavao terapijama nevvageovskog tipa, uključujući i jogu i vizualizaciju, kako bi postigao vlastito izmijenjeno stanje svijesti. Bio je jedan od najbogatijih ljudi svoga vremena, a svojim je pjesmama veličao utopijski socijalizam, što nedvojbeno otkriva ideologiju toga pokreta. Nestvarene ideje Roberta Owena, Marxove radikalne zamisli, ali i egalitarnosti i protukatolička stajališta srednjovjekovnih sljedba sublimirani su u jednom novom iskazu, koji je njihov klon, John Lennon interpretirao ovako: "Kršćanstvo će otići, što će i vrijeme pokazati, a mi ćemo postati popularniji od Isusa". Ove Lennonove više nego smjele riječi bile su najava dekristijanizacije koja će uslijediti u narednim godinama druge polovine 20. stoljeća i nastaviti se u 21. stoljeću. A da su Lennon i njegovi sudrugovi dobro svladali zahtjevu lekciju Instituta Tavistock, zorno pokazuje jedan njegov televizijski nastup. Naime, na komentatorovu primjedbu o tome kako je teško zamisliti mogućnost da u Kini nema vjere, lakonski je odgovorio: "Lako je ako pokušati".¹³⁵

Lennon je ovom rečenicom mnogo rekao, a prije svega da će sustavno i nasilno medijsko reklamiranje newageovskih zvijezda postati prava pravcata psihološka operacija svjetskih razmjera. Ta je operacija, za Colemana, prije svega imala zadaću djelotvorno spojiti nasilno uvođenje novih izričaja s destruktivnim potencijalnim nagonima mladih naraštaja. Zato on i piše da su, zajedno s Beatlesima, u Europu, ali i u Ameriku, a dobrim dijelom i u ostatak svijeta, uvedene nove riječi i nove fraze koje je pripremio Institut Tavistock. Riječi poput 'rock' u svezi s glazbenim zvukovima, 'teenager', 'cool', 'discovered' (otkriven) i 'pop music' bile su jezik simbola, koji je označavao prihvaćanje droge. Prava namjena Beatlesa bila je proširiti drogu i droga ih je pratila kamo god su išli, kako bi je 'teenageri' otkrili i postali ovisnicima.¹³⁶

¹³⁴ Usp. Glas *Koncila*, 7. ožujka 2004.

¹³⁵ Koliko ova Lennonova sarkastična rečenica znači američkim hijerarhijskim urotnicima moćne filmske industrije svjedoči i činjenica da je ona vrlo vješto umontirana u višekratno oskarovsko nagrađivani film *Forrest Gump*.

¹³⁶ Zanimljivo je, piše Coleman, da se riječ 'teenager' nije nikada rabila do pojave Beatlesa, koji su došli i dosegli svjetsku slavu zahvaljujući odjelu Instituta Tavistock za ljudske odnose. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 111.

S Beatlesima je, dakle, došla droga, ali je s njima došlo i mnoštvo drugih ponuda, koje su postale vrlo 'komercijalne' i koje su se dobro plasirale na 'tržištu' ljudske psihe i ljudske duhovnosti. U to se može ubrojiti pojmove dobra i zla, grijeha, ljubavi, sreće, bolesti, trpljenja, načine i sredstva duhovnog rasta, spasenje, čovjekovo određenje i još mnogo toga.¹³⁷

Katekizam *novoga doba* preokrenuo je i izokrenuo sve. Po njemu, dobro i zlo ne postoje. Postoje samo prosvijetljenost i neznanje. Po njegovom naučavanju, grijeha nema. Postoji samo otuđenje od kozmosa. Opraštanje i otkupljenje nisu potrebni, nego proširenje svijesti i nova spoznaja. Po njemu, kao što je već rečeno, ljubav je visokofrekventna vibracija. Po katekizmu *novoga doba*, sreća nije ništa drugo nego usklađenost s kozmosom, s božanskom svemirskom energijom. Bolest je, kako poučava taj katekizam, znak da je čovjek neprosvijetljen i neusklađen s kozmosom i prirodom. Trpljenje je, po njemu, besmisleno, znak neprosvijetljenosti i nesposobnosti ostvarenja vlastitih potencijala. U svakom slučaju, treba ga izbjeći. Načini i sredstva duhovnog rasta postižu se raznim terapijama i uzdizanjem na razinu svijesti na kojoj čovjek postaje svjestan božanskog u sebi. Tehnike za proširenje svijesti obuhvaćaju širok raspon - od tzv. *channellinga* (suvremeni oblik spiritizma, komunikacija s duhovima) do reikija, transcendentalne meditacije, kristala, joge, transpersonalne psihologije. Katekizam *novoga doba* poučava da se spasenje događa transformacijom pojedinca u kozmičku svijest i daje ono spoznaja osobito kroz tajna znanja (ezoteriju) i tajne moći (okultizam i magiju). I, naposljetku, čovjeka određuje vjerovanje u karmu, sudbinu, zvijezde i spoznaja da je njegova sudbina isključivo u njegovim rukama te da odabirom okolnosti svoga života bira čak i svoje zdravlje ili bolest.

Sto su, po katekizmu *novoga doba*, Krist i njegova Crkva, budući da je Johan Lennon sebe već vidio na Kristovu mjestu, a Crkvu kao prošlo svršeno vrijeme? Po newageovskom katekizmu, Bog nije Sveto Trojstvo, nego neosobna energija prisutna u svijetu, s kojim tvori kozmičko jedinstvo i predstavlja sveukupan zbroj svijesti koja u svijetu

postoji. Taj išli katekizam nijeće da je Isus sin Božji, druga božanska osoba Presvetoga Trojstva, jedini Spasitelj svijeta i punina božanske objave, nego je Isus Nazarećanin jedna od mnogih povijesnih manifestacija kozmičkog i univerzalnog 'Krista'. A taj 'kozmički Krist' jest obrazac koji se ponavlja u mnogim ljudima, na različitim mjestima i u različitim vremenima. Takvog se 'Krista' može primijeniti i na osobu koja je toliko podignula stupanj svijesti da na njemu sebe doživljava božanskom osobom. Osim toga, po katekizmu *novoga doba* Krist nije začet po Duhu Svetome, rođen od Marije Djevice, mučen pod Poncijem Pilatom, raspet, umro i pokopan i uskrsnuo treći dan, uzašao na nebo, sjedi s desna Ocu i opet će doći suditi žive i mrtve, niti je u svojoj Crkvi nazočan na poseban način, u sakramentima, nego je on 'kristična energija', koju čovjek svjesno prima, i on je, tj. Isus iz Nazareta, samo jedan od mnogih povijesnih likova u kojima se ta energija uprisutnila.¹³⁸

Možda će, poslije ovoga usustavljenja i opisa katekizma *novoga doba*, biti znatno jasnije zašto je bezbožnik John Lennon sebe vidio popularnijim, a time većim i od Krista, kao što će biti razumljivija i scena iz filma Miloša Formana *Amadeus*, u kojoj Antonio Salieri baca Kristov križ u vatru(!?), navodno ljut zato što se božanska 'Krišćna energija' očitovala u Mozartu, a ne u njemu.

Na temelju iznesenoga može se zaključiti da ideologiju *novoga doba* karakterizira želja za formiranjem globalnoga mozga zemlje, tzv. ispranog mozga, s istaknutim holizmom naspram analitičko-znanstvenom i kršćansko-teološkom pogledu na svijet, te težnja za osobnom preobrazbom u smislu promjene svijesti. Sve ovo može biti privlačno i zanimljivo ljudima, a poglavito mladima, koji nisu čvrsto u vjeri - da je ljudska povijest astrološki uvjetovana te da je doba *Ihtiusa*, od 0. do 2000. godine, bilo doba ratova i zatvora, naravno, zbog kršćanstva i vjere u Krista, a daje, od 2001., počelo razdoblje *Aquariusa* - doba sklada, pravde, bratstva, jednakosti i duhovnosti. Kakvi su vodenjački, tj. hijerarhijsko-urotnički sklad, pravda i jednakost pokazale su slike iz Abu Hraiba i Guantanamo, afganistanske i iračke poljane smrti, pariške i budimpeštanske automobilske lomače, argentinska stampe

¹³⁷ Usp. dr. o. Mijo Nikić, *Slika boga u vjerskim sljedbama i novim religijskim pokretima*, isto, str. 28. i 29.

¹³⁸ Usp. dr. o. Mijo Nikić, isto, str. 30. i 31.

požvinčenih ljudi, dansko izrugivanje svetinjama druge religiji-, dafuške aušvicizirane scene i afrička izgladnjela umiruća djeca.

Razuman čovjek mora ustvrditi da su te scene pakla ipak posljedice pseudoreligije, u kojoj se svi ljudi slažu, u kojoj se postiže ostvarenje svojega ja, iskorištavaju svoji potencijali, oslobađa svoja imaginacija, primjenjuje tehnika meditacije kojoj nije cilj racionalno razmišljanje nego stvaranje praznine, koju će "obasjavati božanska svjetlost". Nije li sve ovo rezultat težnje *novoga doba* da poništi nacionalne države, da novom kulturnom paradigmom dovede do nijekanja vlastite baštine i kulturnih vrijednosti općenito, da i orijentalnu misao degradira u nekakvu 'novokomponiranu', koje su daleko od izvorne istočnjačke misli. Nije li ovo posljedica psiho-inženjeringa, koji ljudima obećava ne-problematično življenje, nudi život bez poteškoća, bez križa. Nije li ovo posljedica poruka da Krista treba ubiti ili ga zamijeniti nekim drugim, kako je predlagao Lennon, misleći pritom na sebe. Nije li sve ovo posljedica činjeničnoga stanja da 8% Amerikanaca, a i u Europi nije nimalo bolje, vjeruje u horoskope, 7 posto u kristale, 9% u tarot karte, 11 posto da je Bog stanje naše svijesti, 8 posto da je Bog ostvarenje osobnih težnja te 3% daje svaka osoba Bog.¹³⁹

Naposljetku, nije li ovo dokaz da je 'zavjera Vodenjaka' u punom zamahu i da je njezin uspjeh vidljiv na svim područjima našega osobnog i javnog života, što se očituje u golemom porastu bezumna nasilja, serijskih ubojica, pljačkaških banda, samoubojstava mladeži, a u Hrvatskoj branitelja. I, nisu li sve to nepogrješivi znakovi letargije, kao posljedice 'dalekosežnih prožimanja? Nije li sve ovo mračnjaštvo postalo dijelom našega okoliša, opasnijim od zagađenja zraka koji udišemo, od terorizma i od nuklearnih bomba kojima nas plaše?

Daje doba Vodenjaka sotonski projekt, pomoću kojega hijerarhijski urotnici nastoje ostvariti *promjenljivu sliku čovjeka*, što naprosto znači da čovjek više ne će bi biti Božja slika, nego slika ovozemaljskih bogova, najbolje je opisao Institut Tavistock, u kojemu je taj projekt i nastao.

¹³⁹ Podatke je iznio dr. Bartul Matijica u jednom od svojih predavanja. Tom je prigodom naveo neka od važnih mjesta početka *New Agea*, kao što su hipi pokret u Kaliforniji, događaji u Woodstocku iz 1969. i u Esalenskom centru za psihološka i psihijatrijska istraživanja iz 1961. te u škotskom gradiću Finhornu iz 1962. godine. Usp. *Glas Koncila*, 7. ožujka 2004.

Tavistockova definicija doba Vodenjaka glasi: To je sredstvo stvaranja nemira. Sve se odvija u tri faze - faza površnosti, faza fragmentacije i faza samoostvarenja. Ovim trima različitim fazama testira se reakcija na stres koji očituju velike skupine društva. U prvoj fazi, fazi površnosti, ljude se napada nečim što ne mora biti točno, odnosno, što je najčešće inverzija nekog događaja ili procesa. Primjerice, da su hrvatski branitelji zločinci i da je njihovo djelo zločinačko. Ljudi koji su pod takvim napadom brane se isključivo krilaticama. U slučaju hrvatskih branitelja obrana se svodi na "Svi smo mi Mirko Norac", "Zovi, samo zovi...", "Gdje su oni bili kad smo mi ratovali" i si. Krilaticama se, dakle, ne identificira tko je krizu inducirao, što je uzrok krize, niti se čini išta da se upravljače razotkrije ili da se uzrok ukloni pa se kriza nastavlja i - traje. Stalnost krize dovodi do fragmentacije, koja sustavno slama čvrstinu društvenoga poretka i razgrađuje vrijednote do kojih ciljana skupina drži i koje joj mnogo znače. U slučaju hrvatskih branitelja, fragmentacija se očituje ne samo u nerazložnoj brojnosti njihovih udruga, nego i u činjenici da se dojučerašnjega suborca počinje držati manje zaslužnim, ali s većim 'privilegijama', te ga se kao takva pretvara u neprijatelja, većeg i opasnijeg od onoga dojučerašnjega, pravoga. U trećoj, završnoj fazi, ciljana skupina prelazi u 'samoostvarenje' kako bi pobjegla od krize ili kriznoga stanja te traži utočište u lošoj prilagodbi, tj. okreće se *aktivnom preglednom idealizmu*, odnosno, otpadanjem od društva koje krizu ne će, ne želi ili ne može riješiti. Kod hrvatske braniteljske populacije to otpadanje od društva i kriza koja ga duševno izjeda završava na najtragičniji mogući način - dizanjem ruke na sebe.

U društvu koje je izloženo *promjenljivoj slici čovjeka* ili programiranoj krizi vrjednota, a tome je procesu zapadna civilizacija izložena već punih četrdeset godina, 'samoostvarivnaje' se, po Johnu Colemanu, očituje u golemom porastu uporabe droge, u šokantnom porastu umorstava nerođene djece, u otvorenom prihvaćanju homoseksualnosti i lezbijstva, čija 'prava' svakoga dana štiti sve veći broj zakona.¹⁴⁰ Očituje se i u užasnoj pošasti side, koja preplavljuje gradove, u potpunom krahu obrazovnog sustava, u zapanjujućem porastu razvoda brakova, u

¹⁴⁰ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 108.

rastućem broju ubojstva od kojega ostatak društva ostaje toliko šokiran da se jednostavno ne može pribrati. Takvo programirano stanje upravljanje i nadzirane krize dosiže krajnost u golemom valu pornografije, popraćene 'popustljivošću' na televizijskim ekranima, u sotonskim serijskim ubojstvima, u nestanku tisuća djece, koju na ulicama krađu perverzncijaci.

Psihološki cilj projekta *stvaranja nemira* jest učiniti čovjeka nemoćnim, uvjeriti ga u nemogućnost rješavanja krize, kako bi od nje okrenuo glavu i kako bi se u njegovu misaonom čipu konačno stvorilo uvjerenje - zločin nije grijeh, nego sredstvo probitka. Zar može biti sumnje u to da je *promjenljiva slika čovjeka* naprosto sotonско djelo?

Kada je riječ o rock glazbi i *stvaranju nemira*, sve je krenulo prije više od četrdeset godina, točnije 1969., kada je proglašeno "vrijeme klanjanja Vragu" i kada je osnovana prva sotonска crkva u San Fancisku. Od tada se, posredstvom medija, tj. 'meke sile', počinju snažno razvijati i širiti okultizam i sotonски kult, upravo preko rocka. Vrata 'pakla' otvorili su Beatlesi, a vatru je potpalio, ne slučajno, također engleski sastav, Black Sabbath (Crna Subota). Ovi drugi, pomoću okultnog utjecaja magije, spiritizma i sotonizma, s posebnim tekstovima, postali su preteče bendova mlade heavv-metal generacije, danas, na početku 21. stoljeća.

Kako je sve to počelo? Rijetki bi ljudi šezdesetih godina prošloga stoljeća obraćali pozornost na budalastu skupinu iz Liverpoola i na njihov dvanaesttonalni sustav 'glazbe' da ta skupina nije bila popraćena golemim medijskim publicitetom. Taj dvanesttonalni sustav, piše Coleman, sastojao se od teških, ponavljajućih zvukova koje je Theo Adorno, posebni prijatelj kraljice Elizabete II., pa time i Komiteta 300, uzeo iz glazbe Dionizijskog kulta i svećenstva Baala¹⁴¹ i dodao im 'moderan' štih.¹⁴²

¹⁴¹ Dioniz ili Bakho (ime lidijskoga podrijetla), antički bog plodnosti, uživanja, opojnosti i vina, sin Zeusa i Semele. Progonila gaje Hera, skriven je kao gojenac kod nimfa u Nysi. Krenuo je ovjenčan lovorom i bršljanom na put u daleke zemlje, u pratnji razuzdanih polubožanskih bića: silena, satira, menada, tijađa i nimfa. Na svome trijumfalnom putu, koji simbolizira širenje kulta vina, dopro je Dioniz (Bakho) sve do Indije. Pod dionizijskim pojmom podrazumijeva F. Nietzsche ljudski divlji razaralački nagon, suprotno apoloniskom koji teži harmoniji i redu. Dionizijski se nagon očituje u *orgističkoj glazbi Dionizieva kulta*, (kurziv aut.)

Koristeći se Tavistockovim pojmom 'novi tip', mlada publika diljem svijeta društvenim je inženjeringom i uvjetovanjem brzo bila uvjerena da su Beatlesi njihov najomiljeniji sastav. 'Hitovi' Beatlesa stalno su zauzimali prva mjesta na top listama kako bi im se pojačalo tu uvjerljivost, a pokretačke riječi i nova otpadnička mlada populacija postala je medij koji je bez zadržke i slijepo vjerujući svojim idolima, promicala te 'nove stilove'. Masovni hirovi u odijevanju, frizure i jezici bili su dio procesa 'fragmentacije' (cijepanja i loše prilagodbe), dakle, druga *faza promjenljive slike čovjeka* koju je, kasnije će se doznati, osmislio Willis Harman sa svojim timom društvenih znanstvenika i petljača s genetskim inženjeringom i pustio je u pogon.¹⁴³ Poslije Beatlesa, koje je 'slučajno' okupio Institut Tavistock, stigle su druge rock skupine 'Made in England', za koje je, kao i za Beatlese, kultne pjesme pisao i svu glazbu skladao već spomenuti Theo Adorno.¹⁴⁴

Beatlesi su savršeno obavili posao, koji su savršeno osmislili Institut Tavistock i njegova poslovnica - Centar za istraživanje ljudskih

Baal je u starih zapadnosemitskih naroda Aramejaca, Kanaanaca i Feničana ime i epitet muškog božanstva. Baal je bio bog plodnosti, a častili su ga na *visovima ljudskim žrtvama i orgijama*. Legenda o Baalu govori: Nekadašnjom 'Dolinom naroda', Mezopotamijom, vladao je okrutni vladar Nimrod, a njegovo je ime značilo "silni lovac". Nimrod se oženio Semiramidom, naredivši prije toga da se njezinome mužu Menonu iskopaju oči. Nimrod i Semiramida željeli su vladati cijelim svijetom i štovali su poganske bogove u svome svijetu *magije, okultizma, demonstva i sotonizma*. Htjeli su novi svjetski poredak, u kojemu bi Nimrod bio vrhovni bog na zemlji. Semiramida je proglasila Nimroda utjelovljenjem boga sunca i gradila njegov kult. Sebe je proglasila božicom mjeseca, a njihovoga sina Baala (Bel ili Bil) inkarnacijom boga sunca. Legenda kaže da je Semiramida ostarjeloga Nimroda nagovorila da joj dade apsolutnu 'vlast' na jedan dan. Kada joj je to omogućio, Semiramida gaje dala istoga dana ubiti te je nastavila vladati sa svojim sinom Baalom u incestu. Saznavši da je želi ubiti njezin sin Baal, navodno se pretvorila u golubicu i odtjela u besmrtnost. Poslije uništenja Babilonske kule, središte urota osvajanja svijeta seli se u drevni Egipat, a tisućama godina kasnije to će preuzeti 'hijerarhija urotnika', pod projektom nazvanim 'novi svjetski poredak'. Napomena: Zanimljivo je da se britanski ratni zrakoplov za rano otkrivanje ciljeva naziva Nimrod. (nap. aut.) Usp. Opća enciklopedija, Zagreb, 1977., I, str. 362, II, str. 342., i Mladen Lojkić, isto, str. 76.

¹⁴² Usp. dr. John Coleman, isto, 112.

¹⁴³ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 112.

¹⁴⁴ O tome Coleman piše: "S Beatlesima se pojavila i 'beat generacija' i s njom prostačke riječi smišljene za razdvajanje i cijepanje društva. Novoiskovane Tavistockove riječi: 'beatniks', 'hippies', 'flower children' (djeca cvijeća) postale su dijelom američkoga rječnika. Postalo je popularno i 'drop out' (prestat ići u školu) i nositi prljave traperice, hodati okolo s dugom neopranom kosom. Ta novonastala skupina i njezin 'stil života' usisali su u svoj kult milijune američke mladeži. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 113.

odnosa na američkome Sveučilištu Stanford". Mladež zapadne civilizacije, fazama površnosti, fragmentacije i samoosivarenja u samo desetak godina doživjela je *promjenljivu sliku* čovjeka a da toga nije bila ni svjesna dok je stariji naraštaj sve to bespomoćno promatrao, nesposoban 01 kriti izvor te globalno upravljane i medijski nadzirane krize. 'Tepih bombardiranje' brojnih britanskih 'rock' sastava šezdesetih i sedamdesetih godina prošloga stoljeća polučilo je rezultat koji je vjerojatno iznenadio i njegove tvorce. Naime, sotonska ludnica neusklađenih teških beat zvukova umrtvila je mozgove mladih slušatelja diljem zapadnoga svijeta tako da ih je bilo lako privoljeti na probu novih droga, uz "pa, svi to rade".¹⁴⁶ A ta nova izmijenjena slika mladoga zapadnog čovjeka dobivala je najveći mogući prostor u mnogobrojnim pisanim i elektronskim medijima pod nadzorom hijerarhijskih urotnika.¹⁴⁷

Beatlesovsko više nego uspješno otvaranje 'paklenih vrata' kroz koje će proći mladi naraštaji Zapada nije bilo kraj, nego početak novih 'budućih šokova'. Stručnjaci Zloga dali su se na posao i u Odjelu za istraživanje znanstvene politike (*Science Policy Reserch Unit - SPRU*)¹⁴⁸ usredotočili se na takozvanu psihologiju usmjerenu prema budućnosti radi nastavka manipuliranja mladim naraštajima primjenom "bu-

¹⁴⁵ Instituciju zvanu Standford Research Center (SRC), *Centar za istraživanje Stanford*, osnovao je, 1946., Institut Tavistock za ljudske odnose, sa svrhom da pomaže Robertu O. Andersonu i njegovoj naftnoj kompaniji ARCO, koja je za Komitet 300 osigurala prava na naftu na Sjevernome obronku (North Slope) Aljaske. Jedna od opasnijih djelatnosti Centra Standford jesu vojne operacije protiv pobunjenog naroda usmjerene na civilno stanovništvo tipa Orwellove "1984". Centar za istraživanje Stanford ne pravi nikakve moralne prosudbe glede projekata koje prihvaća, pa tako radi i za Izrael i za Arape, i za Južnu Afriku i za Libiju. Kako se može očekivati, takvim stajalištem sebi osigurava 'informacije iz prve ruke' glede vlada stranih zemalja, informacije koje CIA nalazi vrlo korisnima. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 89. i 90.

¹⁴⁶ Kako piše Coleman, s tim britanskim 'rock' sastavima koji su stizali u SAD datumi rock koncerata postali su čvrsto označenim brojevima na kalendaru društvenih događanja američke mladeži. Zajedno s koncertima rasla je uporaba droge među mladeži. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 114.

¹⁴⁷ Bez masovne medijske reklame i bez gotovo neprekidne medijske pokrivenosti rock hippvja-beatnika - kult droge ne bi se nikada odlijepio od zemlje. Završio bi kao čudna pojava na lokalnoj razini. Beatlesi, sa svojim brenčavim gitarama, glupim izrazima, drogeraškim rječnikom i nakaradnom odjećom ne bi narasli ni kao hrpa graška. Umjesto toga, budući da su od medija dobili zaglušujući prostor, Sjedinjene Američke Države bile su izložene jednom šoku za drugim. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 118.

¹⁴⁸ Science Policv Reserch Unit, *Odjel za istraživanje znanstvene politike*. Ova je institucija odjel Sveučilišta Sussex u Engleskoj i dio je mreže Instituta Tavistock. Temeljna joj je zadaća istraživanje 'budućih šokova'. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 77.

dućili šokova". U čemu se sastoji ta nova kolektivna terapija mladosti zapadne civilizacije? U Tavistockovoj poslovnici na Sveučilištu Sussex 'budući šokovi' opisani su kao niz događaja koji su slijedno tako brzi da ih ljudski mozak ne može apsorbirati. U znanosti je znano do koje granice ljudski mozak može prihvatiti promjene i njihovu prirodu. Također je utvrđeno da ciljana populacija koja je izložena slijednim 'budućim šokovima' postaje malodušna. Prije te faze često dolazi do bezumnog nasilja, ubojstava, silovanja, otmica djece (pedofilije). U Hrvatskoj se to prepoznaje po učestalim pljačkama mjenjačnica, kladionica, banaka i pošta koje, kao u slučaju pljačke đurđevačke poslovnice Fine (13. listopada, 2006.), završavaju i okrutnim ubojstvom.

Takvu je ciljanu skupinu, kako obrazlaže Sussexov laboratorij zla, lako nadzirati, jer poslušno slijediti naloge, bez pobune, što je krajnji cilj 'budućih šokova'. Kako bi se razumjelo ovu novu metodu promjenljive slike čovjeka, najbolje ju je usporediti s preopterećenim električnim strujnim krugom. Kada je strujni krug preopterećen, pregara osigurač. Tako je i s ljudima - kada im se mozak preopteretiti slijednim šokovima, 'osigurač im pregara'. Kada je na ciljniku mladi naraštaj, a jest, onda 'isključenje' mozga tu ciljanu skupinu vodi prema drogi kao sredstvu bijega od pritiska kojemu je stalno izložena. Stoga je ova sotonska metoda definirana kao "fizička i psihološka rastrojenost uvjetovana rezultatima prevelike opterećenosti mehanizama ljudskog uma za donošenje odluka".¹⁴⁹

Zar se onda treba čuditi što se 'budući šokovi' na mnogim rock-koncertima i po mnogim disko klubovima proizvode i upriličuju zavijajućim zvucima gitare, koji se elektronski dodatno pojačavaju, grozničavim udaranjem bubnjeva, radi postizanja učinka 'vibriranja', od kojih se tresu živci, što omogućuje rock i beat-glazbom mladež Zapada pretvoriti u urlajuće nakaze. Kako piše Milivoj Bolobanić, jedan je liječnik, proučavajući taj fenomen, rekao: "Gubi se tada kontrola nad tjelesnim funkcijama. Stanje zanosa koje prate trzaji udara kao kod epilepsije. Uurlanje, ugrizanje, smijeh, mokrenje i trganje odjeće doživljava se kao sreća i zadovoljstvo".¹⁵⁰

¹⁴⁹ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 119.

¹⁵⁰ Usp. Milivoj Bolobanić, isto, str. 122.-123.

Dakle, 'pregaranje osigurača' kod mladih naraštaja zapadne civilizacije osmislili su pozemljari Instituta Tavistock, Stanforda i Sveučilišta Sussex, a pokrenuli ga pomoću Beatlesa i nastavili pomoću Rolling Stonesa kako bi profaniranje kršćanske simbolike i izrugivanje Krista doseglo vrhunac upriličenjem sotonske skupine Black Sabbath i pjevača Marlvna Mansona¹⁵¹, odnosno Madone, kada je riječ o globalnom protukršćanskom izrugivanju Svete obitelji, maloga Isusa i Djevice Marije.¹⁵²

Čim su Beatlesi uspjeli proizvesti prvi 'kratki spoj', u svrhu stvaranja promjenljive slike mladoga čovjeka Zapada, Institut Tavistock svjetsku je rock scenu obogatio njihovim klonom koji je nazvao 'kotrljajućim kamenjem'. Rolling Stonesi su otišli korak dalje od svojih prethodnika. Povišenim vibracijama i dionizijskim destrukcijama nadodali su i blasfemičnost, koja se u simboličnom ili stihovnom iskazu sintetički ujedinjavala u snagu koja je mlade ljude sve više činila duhovnim bogaljima. Gotovo svaki njihov koncert bilo je javno uprizorenje Zloga.

To se, kao što piše Milivoj Bolobanić, moglo vidjeti po onome što se dogodilo 6. prosinca 1969. najednom zapuštenom automobilskom trkalištu u blizini San Franciska. Dakle, riječ je o istoj godini i o istom gradu gdje je osnovana prva sotonska crkva. Mudri ljudi rekli bi: Ništa slučajno. U tom i takvom gradu 'kotrljači kamenja' održali su svoj rock-koncert u nazočnosti više od 300 tisuća posjetitelja. Poslije zagrijavanja publike s nekoliko pjesmuljaka koje podižu vibracije i koje proizvode nekontrolirane trzaje tijela, na red je došla skladba *Carol*. Prema pozornici, koja je imala simbol oltara, dopuzalo je nekoliko mladih ljudi razodjevenih do gola, hoteći se prinijeti kao žrtve.

¹⁵¹ Marilyn Manson, pravim imenom Brian Hugh Warner, pripadnik sotonske crkve. Izdao album 'Antichrist Superstar'.

¹⁵² O Madoni i njezinim 'budućim šokovima' Zoran Vukman piše: "Madona je neko novo i posebno 'božanstvo', s imenom vrlo znakovite religijske konotacije s obzirom na etnički status imenovane pjevačice koja je svoj prodor u svijet izvršila svjesno u multi-medijalnoj prezentaciji, pažljivo kombinirajući glazbu, video-spotove, film i knjige uz adekvatnu reklamu, spektakularne koncerte i specifično pogansku ikonografiju i miza-scenu. Svjetski medijski plasman te svećenice bluda, a čitav njezin angažman od početka je odviše upadljivo i izravno usmjeren na profaniranje kršćanske simbolike". Usp. Zoran Vukman, isto, str. 43. - 44.

Da bi simbolizam prinošenja ljudskih žrtava novovjekome bogu Baalu bio što vjerniji drevnim obredima iz vremena poganskoga Babilona, redari grupe Hell's Angels (*Anđeli pakla!?*), koji su bili zaduženi za održavanje reda, počeli su ih najokrutnije tući, kao da ih tjera nekakva nadnaravna sila. A ti mladi ljudi, dragovoljne žrtve na 'oltaru engleskoga boga Baala', ne samo što su prihvatili bol i okrutnost, nego su zahtijevali da ih još užasnije mlate. Obred prinošenja žrtava engleskim novopoganskim bogovima dosegao je vrhunac kada su počeli odjekivati zvuči "Svmpathv for the Devil" (*Simpatija za Vraga*) i kada su redarnički pakleni anđeli, ne birajući, počeli mlatiti publiku. Nastala je krvava tučnjava pred paklenom pozornicom i više se nije mogla zaustaviti. Sve je izmaknulo kontroli, mogla je biti misao neutralna promatrača. Ispravan zaključak bi, možda, bio da u ovome slučaju nije bila riječ o upravljanoj kaosu. Posljedica toga programiranoga kaosa bila su tri smrtna slučaja, dvadeset teških nezgoda s vrlo mnogo ozlijeđenih, mnoštvo u velikoj brzini zabijenih automobila s dvoje ubijenih ljudi, mladić opijen LSD-om utopljen u kanalu i jedan drugi s teškim opeklinama odvezen u bolnicu, budući da ga je zahvatila vatra. Slika kaosa bila je upotpunjena intervencijama dvadesetak liječnika i šest psihijataru, koji su do iznemoglosti obrađivali narkomane, preuranjene porode i ozljede od tučnjave.

Može se reći kako je mons. Bolobanić s pravom zaključio da su ovaj i ovakvi koncerti, ne samo Rolling Stonesa, sotonsko djelo i da "užasno negativno djeluju na mase". Povratka više nije bilo i "dalekosežno prožimanje" omamilo je mladi naraštaj Zapada, a za to su se pobrinule osobe skrivene u institutima za proizvodnju zla, koje su se, uz pomoć 'meke sile', dodatno potrudile da izvori krize, tj. upravljanoj kaosa, ne budu otkriveni, tj. identificirani. Ti skriveni sljedbenici Sotone uspjeli su u relativno kratkom vremenu mladež zapadne civilizacije psihološkim šokovima i stresovima, pretežito pomoću rock glazbe, dovesti do ludila. To je bilo moguće zato što su rock-glazbom poticani sotonizam, samoubojstva, raznovrsna nasilja, uzimanje droga i alkohola, mržnja prema drugima, drskost, pornografija, krađa, egoizam, rasizam, anarhizam, fanatizam i mnoštvo drugih nastranosti. Zapravo, to se događa uvijek kada nečija glazba i pjevanje vode čovjeka preko granica nor-

malnog ljudskog ponašanja, što uzrokuje vandalizam.¹⁵⁴ Kada je riječ o ludosti i ludovanju mladih, do čega ih se, između ostaloga, dovodi rock glazbom, važno je ovom prigodom istaknuti kako je naprosto riječ o psihološkoj operaciji poznatoj pod nazivom 'psiholingvinističko reprogramiranje'. Izraz 'ludo sam(smo) se zabavio(li)', koji svakodnevno susrećemo u izričaju mladih na ulici, u tramvaju ili u školi jest izraz uzet iz Tavistockova arsenala, tj. priručnika o psihološkim operacijama, koji u izvorniku glasi *driven mad* (doveden do ludila), što je samo inačica na zadanu temu, zapisana u priručniku Instituta Tavistock.

Kako se mladi naraštaji ne bi oporavili, tj. kako njihovi mozgovi ne bi postali otporni na 'kratki spoj', laboratorijski su urotnici 'buduće šokove', odmah nakon Beatlesa, podigli za nekoliko oktava više. Njihovo psiholingvinističko reprogramiranje obogaćeno je šokantnim tekstovima poput: "Oduzmi si život, on postaje jeftin; ubij nekog, nitko ne će plakati, Sloboda je tvoja, učini samo svoju dužnost, želimo samo tvoju dušu", kojima je rock-scenu obogatio, nitko drugi nego još jedan engleski sastav(!?). Bio je to već spomenuti sastav Black Sabbath, kao i kasnije Marlyn Manson koji su svojim sotonskim izgledom i nastupima postali zabrinjavajućim pojavama, koje su se brzo proširile diljem svijeta, posebno među mladima.

Tavistočki i stanfordski mračni pozemljari uspjeli su promjenljivom slikom čovjeka, stvaranjem nemira, vibracijama, površnošću, fragmentacijom, samoodređenjem i dalekosežnim prožimanjem život mladog zapadnog čovjeka učiniti praznim kako bi ga se natjeralo da traga za nečim novim, često ne znajući što zapravo traži. Tu pričinom stvorenu atavističku težnju za novim, mladi zapadni čovjek pronašao je u vješto podmetnutom okultizmu i sotonizmu kao najzanimljivijim područjima za svoje neostvarene ambicije. Tim su metodama *gospodari kaosa* najlakše sve ustaljene temeljne vrjednote doveli u pitanje. Nesvjesni i dovedeni u stanje 'rezonancije' sa zlim, mladi su naraštaji olako odbacivali i (ili) izokretali sve što je njima samima, njihovim roditeljima, a poglavito njihovim djedovima do jučer bilo nedodirljivo i sveto.

¹⁵³ Usp. Milivoj Bolobanić, isto, str. 121.

Jedan broj intelektualaca, crkvenih ljudi, pa i poneki, ali uistinu rijetki političari osjećali su veliko ogorčenje zbog te nove pošasti zla koju su upriličili *gospodari kaosa*, ali su, nažalost, svoju energiju usmjevali u pogrešnom smjeru, protiv posljedica događaja, a ne, kao što reče Coleman, protiv uzroka. Po njemu, su kritičari kulta rocka pravili jednake pogreške kao i kritičari iz razdoblja američke prohibicije. Kritizirali su agencije za provedbu zakona, profesore, roditelje - sve osim urotnika.¹⁵⁴

I, dok su ti dobronamjerni ljudi iskazivali svoje ogorčenje prema svima osim prema tavistočkim i stanfordskim mračnjacima i njihovim hijerarhijski ustrojenim nalogodavcima, mladež svijeta počela je prizivati Sotonu slušajući sljedbenike Antona Szandora LaVeve¹⁵⁵, odnosno, reprint "Reflection - Black Sabbath" i gledajući otnice CD-a na kojima je utisnut broj 666, odijevati se u majice s mrtvačkom glavom i prekrivenim kostima, u znak pristanka uz sotonizam. A u Hrvatskoj, samo osam godina poslije ratnoga pakla i obrane od agresije, jedan od tih sotonskih znakova osvanut će najednom od Zlikavaca koje je Hrvatska radiotelevizija svjesno upriličila svojim brojnim kršćanskim gledateljima, bez velike najave, bez previše cjenjkanja s autorima serijala i bez studioznog razmatranja ponuđene 'robe'.¹⁵⁶ Da su klonovi *gospodara kaosa* u Hrvatskoj svoj posao shvatili ozbiljno, dostatno je prošetati

¹⁵⁴ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 115.

¹⁵⁵ Utemeljitelj prve sotonske crkve u Sjedinjenim Američkim Državama i oduševljeni štovatelj Vraga Anton Szandor LaVeve 1968. izjavljuje: "Masa koja pristaje uz Zloga iskrivljuje Očenaš, unosi u njega bestidnosti i gazi Kristov križ nogama ili ga vješa naopačke." LaVeve je osmislio i vlastitu filozofiju suvremenog sotonizma, svojih Deset sotonskih izjava, koje je suprotstavio biblijskim zapovijedima. Usp. Milivoj Bolobanić, isto, str. 119. i 122.

¹⁵⁶ O emisiji 'Zlikavci', koja je promicala jedan oblik sotonizam i koja se prikazivala petkom, tj. na dan Muke Kristove, (zar slučajno!?) Ivica Relković se pita: "Jesu li 'Zlikavci' prošli ikakvu stručnu procjenu da bi uopće bili otkupljeni? Jesu li nakon toga prošli ikakvu stručnu recenziju da bi bili pušteni u program nacionalne televizije? I trebaju li'vanjski'sadržaji proći ikakvu provjeru? Napose ako je riječ o sadržajima potencijalno rizične prirode? Usp. Ivica Relković, *Jesu li katolici Zlikavci?*, Udruga Radio Marija, Zagreb, 2005., str. 10.-11.

Za takve emisije nije potrebna nikakva provjera, dostatno je samo da klon u službi hijerarhije urotnika okrene broj i nazove nekog od urednika i emisija zvana "Zlikavci", kao hrvatska inačica "South Parka", kreće 'provocirati' i izazivati reakcije zaprepštenih gledatelja, kako je to, ne gledajući prvu emisiju, najavila novinarka Božena Matijević. (nap. aut.)

najljepšim zagrebačkim ulicama, koje se sve više 'ukrašuju' plakatima s prevladavajućom crnom bojom, na kojima, u ovom ili onom obliku, izviru sotoniski simboli, izvješćujući da se u močvarnoj zagrebačkoj 'kuli babilonskoj' upriličuje nekakva destruktivna seansa. Za razliku od La-Vevavih i Black Sabbathovih sljedbenika, koji svake godine, kako kažu, moraju svirati na Veliku subotu, ovi zagrebački klonovi Sotone to upriličuju gotovo svaki tjedan.

'Glazbeni' šok za šokom i promjenljiva slika čovjeka, uz odlučujuću ulogu mas-medija¹⁵⁷, od mladih naraštaja zapadne civilizacije stvorila je cijeli jedan parastvijet, golem karusel iluzija, koji glavinja u autodestruktivnosti i opsjenarstvu tobožnje zabave i, kao takav, posve se uklapa u novodobsku pseudoreligiju, u kojoj nema razlike između svijeta, čovjeka i Boga i u kojoj je sve energija na različitim vibracijama. Zar je onda čudno što je jedan kršćanski stručnjak za rock-glazbu u Sjedinjenim Američkim Državama napisao ovo: "Bio sam šokiran kada sam otkrio da zabrinjavajuće velik broj mladih ljudi koji vjeruju u Krista kupuju i slušaju albume Black-Sabbatha, iako znaju da je ta grupa naklonjena Sotoni." *Gospodarima kaosa* je znano da se buntovnički naboj mladih lako može, ako se primijeni odgovarajući instrumentarij, usmjeriti u bilo koji oblik prevratništva. Očigledno je da su vremena Francuske i Boljševičke revolucije prošla, ali su došla neka druga, u kojima se 'dalekosežnim prožimanjima' revolucionarni duh mladih može, bez velikih poteškoća, usmjeriti u pobunu i prevratništvo protiv Krista. Oni u prevratničkom zanosu i potpuno nesvjesni ni ne opažaju kako postaju ništa drugo nego sljedbenici ljudskih klonova Sotone, koje nastoje oponašati, ne znajući da pritom hule na Krista.

Izjave koje često daju pojedini članovi rock-skupina, kako to navodi mons. Bolobanić, najbjelodanije pokazuju u čijem i kakvom se ozračju ti mladi ljudi kreću. Tako, primjerice, Glen Bertan, pjevač i bas gitarist death-metal skupine *Deicide*, kaže. "Vjerujem samo u nekoliko stvari: Mrzi sve, ubij svoje neprijatelje, mrzi svoje suparnike, želi smrt svako-

me tko ti se suprotstavlja, misli samo o sebi i vjeruj samo sebi! Dok sam bio dječak, prisiljavali su me da idem u crkvu, ali sam se tome uvijek opirao; sve što je crkveno i kršćansko, gadilo mi se. Trule kršćane, primjerice, smeta što imam izraziti sotonistički image i utisnut sotonistički križ na čelu(!?). Učinio samo to iz jednostavnog razloga - jer mi se sviđa. Nitko mi nije rekao da to moram napraviti, ali, ako u životu želiš nešto dokazati, možeš to napraviti i putem znaka koji poslije nosiš čitav život. Vjerujem li u Boga ili Sotonu? Činjenica je da je Bog prognao Sotonu s neba na zemlju da zagospodari svijetom. Za mene je Sotona jednako bog kao što je i Jahve Bog."¹⁵⁸

S 'rockom' i svim njegovim inačicama, kao što zorno pokazuje ovaj slučaj Glena Bertana, dogodio se strahotni preokret u mentalnom sklopu mladih naraštaja Zapada, tako da je njihov ukupan način života postao zagađen. Njihova sposobnost vladanja vlastitom sudbinom postala je zagađena. Njihova mogućnost odlučivanja tako je neznatna da ih to dovodi u stanje tjeskobe i zbunjenosti. To zastrašujuće stanje jest uprizorenje biblijskih vremena, u kojima uistinu "ustaju lažni kristi i lažni proroci i tvore znamenja i čudesa da, bude li moguće, zavedu izabrane."¹⁵⁹ Iako biblijski tekstovi upozoravaju da je to sve prorečeno, i da mladima, ali i svima nama, valja biti na oprezu, to se ne čini. Opreza nema, pa *gospodarima kaosa* nije odveć teško 'glazbenim budućim šokovima' ispred roditeljskih očiju uzimati djecu i odvoditi ih u sotonско sužanjstvo.

A o tome sužanjstvu u carstvu Sotone Bob Larson, koji je prije nego što je povjerovao u Isusa Krista i sam bio aktivni rock-glazbenik, duboko zabrinut zbog ove zastrašujuće činjenice, koju je otkrio svojim istraživanjima, piše: "Sotona zna da, ako u *ove posljednje dane* prije *Isusova ponovnog dolaska* želi biti djelotvoran, *mora zadobiti kontrolu nad mladima*. Sotona se koristi hard-rockom kako bi masovno ovladao tom generacijom. Vlastitim sam očima gledao kako mlade pri plesanju uz rock-glazbu opsjedaju demoni. To se osobito moglo opaziti kod djevojaka. Čovjek bi od mlade dame očekivao da će kod plesa donekle sačuvati pristojnost; ali ipak sam promatrao kako mlade djevojke zapadaju u

¹⁵⁷ O toj ulozi medija dr. John Coleman piše: "Osobe zakopane u trustovima mozgovia i znanstvenim institucijama, čija su lica i imena još uvijek poznata malom broju ljudi, pobrinuli su se da mediji odigraju svoju ulogu. Protivno tome, većina odluka medija da ne razotkrivaju moć koja je stajala iza budućih kulturnih šokova, pobrinula se za to da izvori kriza ne budu identificirani«. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 118.

Usp. Milivoj Bolobanić, isto, str. 121. - 122.
Jeruzalemska Biblija, (Mk 13,22) isto, str. 1452.

grčevito trzanje - što se moglo protumačiti samo kao očitovanja đe monskog djelovanja. Zahvatio bi me strah kada bih vidio da se takvi stvari događaju dok bi plesale uz moju glazbu."¹⁶⁰

Preglasna glazba, praćena ritmom koji zaglušuje, neprestani 'naboj' mirisa, mraka, izmjene boja i svjetla koji para poput munje, brojni slušatelji koji sugestivno utječu jedni na druge - sve su to oznake rock-koncerta i disko klubova, gdje Sotona u opojnim stanjima zamagljuje razum i obilno bere svoje žrtve među mladim naraštajima. Obično svoje žrtve bere i sotonski projekt zvan Madona. Madona nije, kako to u svojoj knjizi "Propast svijeta ili novo doba poganstva" piše Zoran Vukman, provokacija, nego je ona destruktivna institucija sračunato stvorena kao razbuditelj prastare totemističke svijesti i inverzija kršćanskih simbola, ali na do sada neviđeno perfidan i lukav način. U slučaju Madone tavisotočki i stanfordski laboranti 'dalekosežnih prožimanja' osmislili su nešto novo - sado-mazohistički fetišizam kao dio poganskog scenskog obreda u kojemu se katoličku, dakle, kršćansku simboliku o Svetoj obitelji potpuno izokreće. Madona je, prema Zoranu Vukmanu, jedna od mnogih korifeja pop kulture i ona je doista luciferijansko kukaviče jaje podmetnuto mladoj kršćanskoj publici širom svijeta. Zato nije nimalo slučajno stoje svoje najspektakularnije koncerte održala u Italiji i u Španjolskoj, izazivajući skandale samom svojom pojavom i polarizirajući javnost u ocjeni njezina lika, da bi u Argentinu došla glumiti Evitu Peron i podijeliti oko svoje opscene osobe javnost još jedne izrazito katoličke zemlje.¹⁶¹

¹⁶⁰ Usp. Milivoj Bolobanić, isto, str. 123.

¹⁶¹ Osim navedenoga, smisao cijeloga projekta zvanog Madona, piše dalje Zoran Vukman, razotkrio se poslije rođenja njezina djeteta, kada se Madona s radosnim osmijehom pojavila na omotnici knjige Cathy Crimmins "Madona and Child", u blasfemičnom kontekstu! (...) Na slici se smiješi Madona sklopljenih ruka i s aurom svetosti u pozi Bogorodice s djetetom, i majčinski gleda svoju novorođenu kćer, dok je pokraj nje muž, a u pozadini crni američki košarkaš. (...) Denis Rodman, koji, očito kao replika prijašnjega Madoninog crnog Isusa, asocira u tome trokutu na ljubavnika. Otac djeteta je, ne slučajno, katolik, a djevojčica je nazvana imenom Maria-Lurdes! Toliko katoličke simbolike potpuno izvrnute i projicirane s hinjeno bezazlenom gestom u zatomljenoj i prikriivenoj razbludnosti čija mrena prekriva Madonino lice strateški je zamišljena još u samome začetku projekta Antimadone i majstorskoga planetarnog hepeninga za izravno udaranje na sliku Djevice Marije u kolektivnoj svijesti kršćana. Usp. Zoran Vukman, isto, str. 44. -45.

Što zaključiti o vremenima novih kultova? Ništa drugo nego da promotori 'urote Vodenjaka', sukladno metodologijama koje osmišljavaju Institut Tavistock i njegove klonirane poslovnice, proizvode permanentnu kulturnu revoluciju po uzoru na Leva Trockog, odnosno, nadzirani i upravljani kaos u kojemu, uz pomoć operatora, zvali se oni novi religiozni pokreti ili nova glazbena stremljena, nastoje poništiti Krista kao jedinog spasitelja i donositelja vode žive. Svim tim beskrupuloznim ljudima, hijerarhijskim urotnicima u organizacijskom smislu, gospodarima kaosa u djelatnom smislu i sirenama Apokalipse u nagovještajnom smislu, može se ponoviti samo ono što je zapisao evanđelist Luka, ali s malom, a golemom izmjenom: "Oče, oprostí im jer znaju što čine!"¹⁶²

Ako se danas, na početku 21. stoljeća, one najmlađe izlaže 'budućim šokovima' pomoću video igara u kojima im se sugerira da je najjači na svijetu onaj čovjek koji najviše ljudskih glava poskida, a one malo starije uvjerava kako se rock glazbom i drogom dosežu visokofrekventne vibracije usklađene s kozmosom, što je put prema blaženstvu i sreći, a odrasle kako su spasenje i duhovna izgradnja u tajnama ezoterije, okultizma, magije, joge ili u klanjanju bogu potrošnje, onda moramo priznati, htjeli mi to ili ne, da ovo naše vrijeme i ova naša zapadna civilizacija više nisu kršćanski svijet - *orbis christianus*.

Danas se, na početku 21. stoljeća, mora priznati i to da su Institut Tavistock i njegovi klonovi, pod nadzorom *gospodara kaosa*, dobro odmaknuli u svome sotonskome naumu o 'promjenljivoj slici čovjeka'. Oni 'dalekosežnim prožimanjem' ne mijenjaju toliko izvanjsku koliko unutarnju sliku čovjeka, njegov softver, rekli bi informatičari. Njihov je cilj izbrisati u čovjeku sliku Božju. U biti, oni nastoje i svojski se trude teologiju slike i sličnosti koja zauzima središnje mjesto u djelima sv. Augustina svojim omiljenim doktrinarnim načelom, inverzijom,

¹⁶² Biblijski tekst glasi: ³³I kada dođoše namjesto zvanom Lubanja, ondje razapeše njega i te zločince, jednoga zdesna, drugoga slijeva. ³⁴A Isus je govorio. "Oče, oprostí im, ne znaju što čine!" *I razdijelile među se haljine njegove bacivši kocke*. Jerzalemska Biblija, (Lk, 23, 33,-34), isto, str. 1495.

učiniti prijepornom. Sv. Augustin 'unutarnjeg' i 'izvanjskog' čovjeka razlikuje po tome što se povlašteno mjesto slike Božje očituje u unutarnjem čovjeku - u njegovoj duši.

Čovjek je, dakle, u duši stvoren na sliku Božju. Svojim razumom čovjek nadilazi životinje. Umna duša, slika Božja, tvori ljudsku veličinu.¹⁶³ O tome zato sv. Pavao kaže: "Obnovite se duhom svoje pameti i obucite novog čovjeka" i "koji se obnavlja za poznavanje po slici svog Stvoritelja".¹⁶⁴ Upravo tu unutarnju sliku čovjeka, o kojoj govore i sv. Pavao i sv. Augustin, *gospodari kaosa* i njihovi sve brojniji klonovi žele promijeniti kako ne bi bila slika Božja, nego slika Sotone. No, njima je znano da to nije moguće postići ako prije toga ne promijene samoga Boga. Zato jest na djelu 'zavjera Vodenjaka', koju su oni upriličili. Njome se od Boga Stvoritelja hoće napraviti 'terapeutsku figuru', 'deus ex maehina', 'neosobnu energiju' ili 'pomoćnu konstrukciju naše duše'. Upravo te crte 'novoga boga' čine opću religioznost, sa svim oblicima panteizirajuće pobožnosti u 'novoj zemlji i novom nebu' koji se grade već više od pet stotina godina.

Sve je započeto kada su se hijerarhijski urotnici zaogrnuili plaštem mesijanizma i odlučili srušiti 'staru zemlju i staro nebo', tj. kršćansku, Kristovu Europu, i odvesti čovječanstvo u novo doba poganstva. I američki san o Novoj Atlantidi i Francuska i Boljševička revolucija i Prvi i Drugi svjetski rat, ali i Hladni rat i 'vrući mir' samo su dionice grandioznoga plana ostvarivanja neke nove 'idealne države'. Kako bi tu državu ostvarili i kako bi na njezino čelo postavili 'Kneza ovoga svijeta', moraju čovječanstvo vratiti tisućama godina unatrag, jer, kao što je uočio umni Platon, 'idealna država' nije moguća ni u jednom drugom društvu osim u robovlasničkom. Dakle, svijet 21. stoljeća mora biti svijet *robovlasnika i robova*.

Upravo je zato danas, na početku 21. stoljeća, čovječanstvo izloženo 'promjenljivoj slici čovjeka' i 'dalekosežnim prožimanjima'. Pod tijeskom *gospodara kaosa* i pod nasiljem upregnute 'meke sile', rastrojani zapadni čovjek sve više prihvaća vrjednote i mjerila života koji su znatno gori od onih što su vladali u svijetu u koji je ušlo mlado kršćanstvo, a

potpuno oprečni svijetu što gaje kršćanstvo, gradeći Kristovu civilizaciju, stvorilo tijekom stoljeća na europskom ozemlju. Zato čovjek, i to ne samo zapadni, danas, na početku 21. stoljeća, glavinja i spotiče se, jer u tome svijetu prevladavaju pseudoreligija i militantna ideologija I i beralizma. Toga zapadnoga čovjeka *gospodari kaosa* prisiljavaju živjeti u društvu bez jedinstvenog duhovnog obzorja, bez općevrijedećeg morala i općenito priznate etike, u društvu u kojemu se četiri temeljene vrjednote, čovjek, obitelj, narod i vjera otaca, relativiziraju do te mjere da postaje opasno te vrjednote i spominjati.

Pojednostavljeno rečeno, *gospodari kaosa*, vodeći dugotrajna prikriveni rat protiv kršćanstva oružjem zvanim sekularna (bezbožna) demokracija, uspjeli su stvoriti virtualan svijet, kao stvarnost u kojoj nema mjesta nadnaravanoj, božanskoj stvarnosti.

Na kraju ovoga poglavlja, koje govori o "ratu *gospodara kosa* protiv vrjednota", treba reći da kršćanski čovjek Zapada, a i drugi ljudi dobre volje, kako ne bi svi zajedno, umjesto u 'novoj zemlji i novome nebu', završili u 'novome poganstvu i u novome ropstvu', morali, kao imperativ, ponovo početi živjeti onu vjeru koju je čovjeku i čovječanstvu podario Isus Nazarećanin. Na tome putu čovjek mora biti ustrajan, bez obzira na 'duh vremena' i na struje koje u njemu prevladavaju i koje lažni proroci uporno propovijedaju, bez obzira na to hoće li, kao što napisao dr. Josip Sabol, taj način djelovanja biti prosuđen kao znak tolerancije ili netolerancije i bez obzira na to hoće li moderni prilagođeni teolozi to nazvati "fundamentalizmom" ili kako drukčije. Na tome putu čovjek mora biti kršćanin i slijediti Krista, a to danas, na početku 21. stoljeća, znači imati hrabrosti oduprijeti se krivim prevladavajućim strujama, ne povoditi se za anketama i takozvanim javnim mišljenjima ni u njima tražiti istinu, jer je u njima ne će niti može naći.

A nju, tj. istinu, treba tražiti, i naći, kod onoga koji je, hodajući po moru uzburkanu silnim vjetrom, svojim prestrašenim učenicima rekao: "*Ja sam! Ne bojte se!*"¹⁶⁵

Usp. Anto Gavrić, *Glas Koncila*, 19. svibnja 2004.

Usp. Jeruzalemska Biblija, (Ef 4, 23-24; Kol 3, 10), isto, str. 1669. i 1682.

Jeruzalemska Biblija, (Iv, 6,16-20), isto, str. 1514.

MIMOHOD KLONOVA STRATISTIMA ZAPADNE CIVILIZACIJE

Upravljanje krize i nadzirani neredi i te, posljedično tome, 'vrući mir' - koje od kraja 20. upriličuju hijerarhijski urotnici, samo su logičan slijed francuskog prevratništva od prije dvjesto sedamnaest godina. Od tada zapadna civilizacija oscilira između duhovnog natražnjaštva i raznih oblika moralne anarhije, ne prestajući ni na trenutak, pa ni u vremenima kratkih razdoblja mira, biti stratištem temeljnih vrjednota - *čovjeka, obitelji, naroda i vjere otaca*.

Na tim stratištima, dakle, već punih dvjesto sedamnaest godina, traju slijedne nasilne preobrazbe mišljenja, običaja i ponašanja ili "mentalna i moralna anarhija", kako je te inducirane procese svojevremeno okarakterizirao Auguste Comte, utemeljitelj svjetovne kvazireligije.¹ U biti, od vremena francuskog prevratništva do današnjega doba, nazva-

¹ Auguste Comte (1798. - 1857.) zagovarao je sveopću "religiju čovječanstva". Ona je u sažetku ovako predstavljena: "Religija čovječanstva (*religion de l'Humanite*), svjetovna kvazireligija koju je pokušao utemeljiti A. Comte u 19. stoljeću. Budući daje čovječanstvo u svome razvitku nadišlo teološki i metafizički stadij i ušlo u pozitivni, znanstveni, po Comteovu mišljenju predmetom štovanja više ne može biti transcendentalan i nedostupan Bog, nego samo čovječanstvo, zamišljeno kao veliko biće (*Grande ptre*). Svećenici te nove religije jesu filozofi, znanstvenici i umjetnici, dogme su znanstvene istine, a moralne vrijednosti ljubav, red i napredak. Comte je pokušao organizirati privatni i javni kult. Zamislio je pozitivistički panteon, u koji bi ušli velikani iz antike, srednjega i novoga vijeka. Poseban kalendar (13 mjeseci) slavio bi spomendane pojedinog živog ili preminulog velikana... Kult žene simbolizirala je Clotilde de Vaux (preminula Comteova platonistička i romantičarska ljubav), čije su se slike štovale. Poslije Comteove smrti, religija čovječanstva raširila se po nekim zemljama, ali je ostala do danas samo u Brazilu..." Radi boljeg razumijevanja spomenute ideje dobro je podsjetiti daje Auguste Comte tvorac pozitivizma i zagovornik sveopće socijalne, moralne i religijske reforme. U revolucionarnoj 1848., kada je objavljen *Komunistički manifest MarxSL* i Engelsa, A. Comte osniva društvo - pozitivističku Crkvu, za koju je *čovječanstvo* novo božanstvo. Comte je 1851. na

novim organizacijskim državnim okvirima. Za to imamo središiva... lo su monopol na kruh i kartice za kruh..."⁵². Pedeset godina poslije Lenjina, kada je militantni liberalizam pokrenuo svoj mimohod upravljanih kriza i nadziranih nereda, tu Lenjinovu krilaticu Henry Kissinger pretvorio je u krilaticu - "Kontroliraj hranu i kontrolirat ćeš ljude".⁵³

Gotovo je nevjerojatno na kakav jednostavan način *gospodari kaosa* proizvode klonirane situacije i klonove u tim situacijama. U tome smislu slučaj Lenjinovoga nadzora nad krušnim žitom vrlo je poučan. Dok je on grmio o tome kako su monopol nad kruhom i sveopća radna obveza u rukama proleTERSKE države, u rukama punovlasnih sovjeta, najveće oružje proračuna i kontrole i dok su članovima Centralnoga komiteta od straha pobijelile usne, njegov bliski prijatelj Bonč-Brujevič Vladimir Dimitrijevič imao je tek snage poluglasno izgovoriti da to više nije klasna borba, nego rat, i to rat objavljen cijelome narodu. Na Bonč-Brujevičevu primjedbu da je to, kao prvo, opasno, a kao drugo, što će ostati od Rusije, jer to ne znači ništa drugo nego potpuno uništenje Rusije, onakve kakva je postojala tisuću godina, Lenjin je, gurnuvši prste pod prsluk, ironično, ali tako da ga svi čuju, odgovorio: "Upamtite, dragoviću moj! Fućka mi se za Rusiju. Ja sam boljševik!"⁵⁴ Kloniranu izvedbu Lenjinovog nastupa, osamdeset godina kasnije, 2000. godine, izveo je Stipe Mesić. Njegov odgovor hrvatskome narodu i hrvatskoj javnosti, nakon što se otkrilo da je u Haagu kao tajni i zaštićeni svjedok lažno optužio Hrvatsku, tj. sve njegove izjave i sva njegova 'obrana' mogu se s pravom svesti na krilaticu: "Upamtite! Fućka mi se za Hrvatsku. Ja sam građanin predsjednik!"

Lenjinova omiljena izreka, ili Mesićeva, svejedno, postala je krilaticom svih njihovih sljedbenika. Kao što je Lenjin objavio rat Rusiji, tako je Mesić, s Račanom, objavio rat Hrvatskoj. U tome ratu, kao i u

boljševičkoj Rusiji, zamrli su ukupno obrtništvo i poljoprivreda, uništen je cjelokupni sustav proizvodnje, a prevladali su nakupci i uvoz. Za razliku od grube otimačine imovine iz vremena Boljševičke revolucije, ona se danas provodi na suptilniji način - kreditima i zaduživanjem. Jednako kao i u Rusiji, gdje je sve bilo nacionalizirano - boljševizirano, u Hrvatskoj je danas sve - privatizirano, što će reći također - boljševizirano, jer sve što vrijedi prešlo je u ruke sljedbenika istih onih koji su 1920. ili 1945. držali da sve pripada državi, tj. boljševicima, odnosno, komunističkoj oligarhiji. I onda kao i danas, dekretima se utjerivalo ostvarivanje ove ideje. I onda kao i danas, sva trgovina, sva poduzeća koja vrijede, sve nekretnine (kuće, stanovi, zemlja) gotovo sve pokretnine (automobili) po toj su ideji prešli u ruke 'države', ali ovoga puta nije riječ o boljševičkoj, nego o još apstraktnijoj, koja se zove 'novi svjetski poredak', na čije čelo treba zasjesti svjetska nad-vlada. Kao i u boljševizmu, može se reći da put prema svjetskoj nad-vladi ide pravocrtno. Na kraju krajeva, i u jednom i u drugom slučaju zamisao je jednostavna - uzeti sve u svoje ruke.

Kao i u Rusiji, i u Hrvatskoj, ali i u ostalim 'prijevozno-prijelaznim' zemljama ili 'p-p' zemljama svime upravlja šačica ljudi, po diktatima i pod nadzorom onih koji sjede vani - u Bruxellesu, Londonu ili Washingtonu. A to što se prema njima velika većina pučanstva odnosi negativno, njih za to nije briga, jer - njima se "fućka za narod, oni su lučonoše 'slobode i demokracije'". Kao i u Rusiji, poljoprivrednici i poljoprivreda u 'p-p' zemljama moraju biti zgaženi, jer - "tko kontrolira hranu, taj kontrolira ljude". Ta brojna vojska vezana za zemlju, koja je istodobno i vjernička, mora biti zbrisana, kao što je to 1917. učinio boljševizam.⁵⁵ Sto će s njima biti, tko će na koga biti nahuškan, kao što je

⁵² Usp. Igor Bunič, isto, str. 24.
⁵³ U vremenima ove Kissingerove izjave, tj. 1974., kada je on obavljao dužnost ministra vanjskih poslova Sjedinjenih Američkih Država, ministar poljoprivrede bio je Earl Butz. Kada je američka Vlada, te godine, odlučila da nema obvezu pomagati onim zemljama koje joj se stalno i snažno opiru, Earl Butz, ugledavši se na svoga kolegu, za časopis Time je izjavio: "Hrana je oružje. Ona je sada jedno od glavnih oružja u našim pregovorima". Usp. F. William Engdahl, *Sjeme uništenja*, DETECTA, Zagreb, 2005., str. 13. i 109.
⁵⁴ Usp. Igor Bunič, isto, str. 25.
⁵⁵ O uništenju ruskoga seljaštva i seljaka i o ideologiji koja gaje pokrenula, Aleksandar Solženjicin piše: "A smisao i posljedice raskulačenja i kolektivizacije nisu mogle biti samo socijalne i ekonomske: u milijunskim razmjerima nije uništavana bezlična masa, već realni ljudi s tradicionalnom kulturom, čupano je korijenje uništavan je duh - u biti, raskulačavanje je izraženo ne samo kao socijalna mjera, već kao nacionalna mjera - i kako argumentirati da to nije sadržano ni u komunističkoj ideji? Udar na ruski narod kao glavnu prepreku za pobjedu komunizma, udar koji je smislio Lenjin - uspješno je ostvaren poslije njega. Tih godina komunizma je već svojom surovošću moždio ruski narod. I pravo je čudo što je netko pametan ipak preživio." Usp. Aleksandar Solženjicin, isto, Udio, str. 188.

Lenjin nahuškao seljake na veleposjednike, a žalim, čak ne ni /..Hini nego istodobno, radnike na seljake - na to još nema odgovora, no to nije ni bitno. Sigurno je jedno - i seljaci i radnici ostat će bez ičega. Prve je opljačkao komunizam, a druge pljačka militantni liberalizam. Zato uistinu ne će biti važno tko će na koga prvi krenuti - seljaci na radnike ili radnici na seljake.

Dakle, klonirani oblik boljševičkoga recepta uništenja seljaštva nije isključen na početku 21. stoljeća. 'Klasna borba', ako je suditi po Račanovom 'partijskom kongresu' iz lipnja 2006., opet je na djelu. Još da se samo predsjednik Hrvatske seljačke stranke Josip Friščić pozove na seljake, kao što se Ivica Račan pozvao na radničku klasu, 'klasna borba' u Hrvatskoj bit će neizbježna. Ostavimo na trenutak sarkazam i pogledajmo u čemu se krije prava opasnost za čovječanstvo u budućim vremenima. Hoće li se seljaci diljem svijeta tako olako odreći svoje zemlje, kao što su to učinili argentinski⁵⁶, kako bi ona prešla u vlasništvo *gospodara kaosa*, koji će zatim genetski modificiranom hranom njih hraniti, umjesto da oni hrane svoje narode kao što su to činili tisućama godina? Kada je riječ o *gospodarima kaosa*, sve je moguće, kao što je i Lenjinu bilo moguće rasturiti zemlju koja se prostirala na jednoj šestini svjetskoga ozemlja. Mediji i uvoz genetski modificirane hrane jače su oružje od svih komesara, pripadnika Čeke ili NKVD-a, komsomola-

⁵⁶ Kako je Argentina, nekada vodeća poljoprivredna, a time i vrlo bogata latinskoamerička zemlja, postala uvoznicom hrane, opisao je F. William Engdahl u knjizi *Sjeme uništenja*, u kojoj, između ostaloga, piše: "Poslije gotovo dvadeset godina uništenja gospodarstva primamljivim dolarskim kreditima, uvjetima MMF-a, prisilnom privatizacijom i rastakanjem mjera zaštite domaćeg tržišta, Argentina je trebala postati metodom najradikalnije transformacije svoga visoko cijenjenog poljoprivrednog gospodarstva. (...) Istodobno s uvođenjem genetski modificiranog sjemena soje u Argentini, poslije 1996., velike strane tvrtke, poput Cargilla, kao najveće svjetske kompanije za proizvodnju žita i žitnih proizvoda, te međunarodni ulagački fondovi, poput Soroseva Fonda Quantum, kao i strana osiguravajuća društva i korporacijski konglomerati tipa Seaboard Corp. počeli su naveliko otkupljivati sada krajnje jeftinu (izraženo u dolarima) argentinsku obradivu zemlju. (...) Kako su seljačke obitelji pretvorene u sirotinju bez posjeda i istjerivane sa zemlje, preživljavanje su tražile u sirotinjskim četvrtima velikih gradova, koje su bile neljudski prenapučene i u kojima su vladali neredi, samoubojstva, zločini i bolesti. Za samo nekoliko godina više od 300.000 seljaka i malih zemljoposjednika istjerano je sa zemlje kako bi se oslobodio prostor za velike uzgajivače genetski modificirane soje, Sirotinjski višak stanovništva pobjegao je u gradove, osobito u Buenos Aires, u očajničkoj potrazi za preživljavanjem". Usp. F. William Engdahl, isto, str. 50., 51. i 55.

ca i boljševičkih batinaša zajedno. Od fizičke sile, naučili su to Lenjinovi klonovi, djelotvornija je samo ona 'meka', jer je suptilnija i nemoguće ju je napasti. A uvoz, što je s njim? Njega se ne može spriječiti. Ta svi su prihvatili tržišnu ekonomiju, a, kako to poučavaju ekonomski apostoli 'kraja povijesti', mjerilo svih stvari jest tržište.

Klonirani boljševički i hrvatski tisak

Teror diljem Hrvatske cvjeta, ne onaj virtualni tipa Al Kaide, koja je i sama virtualna, nego pravi, medijski. Taj novi oblik 'crvenog terora' još nije službeno objavljen, ali zašto bi i bio, jer mu se ionako nema tko oduprijeti. Svi, bilo da je riječ o hrvatskom intelektualcu, radniku, seljaku ili branitelju, su nemoćni budući da su postali proleter, tj. suvremeni robovi, i jednako se, kao i njihovi prethodnici u Boljševičkoj revoluciji, osjećaju bespomoćnima pred svemoćnom snagom *si-rena apokalipse* 21. stoljeća. Daje uistinu riječ o kloniranim sljedbenicima 'crvenog terora', svjedoče zapažanja Dostojevskog ili, primjerice, Tihonova.

Još sedamdesetih godina 19. stoljeća Dostojevski je zapazio neobuzdanost ruskog tiska. Novinari su se ponašali kao samovoljni predstavnici društva. Ništa im nije bilo sveto. Ismijavanje i defetizam bili su neizostavni u njihovim napisima i osvrtima. Predmet njihovoga omalovažavanja nije bio samo ruski car, nego i rusko-japanski rat.⁵⁷ Tijekom cijeloga toga rata i tijekom svake bitke ruski je tisak bio otvoreno defetistički. I, što je još važnije, neskriveno je podržavao teror i revoluciju. U tome su tisku, piše Solženjicin u svojoj analizi Boljše-

⁵⁷ Ruski poraz u ratu s Japanom dobro je došao planerima revolucije da zaljuljani tisućgodišnji ruski hrast, uz pomoć medija, bude lakše oboren. Parvus je bio taj koji je odmah procijenio situaciju: narod koji su tijekom vjekova odgajali na carskim parolama o sjajnim pobjedama i lakomislenoj borbenosti ne će režimu oprostiti sramni vojni poraz, koji je potpuno uništio ponos Carstva, njegovu golemu flotu, od koje je polovica bila zarobljena i sada dično plovila pod japanskom zastavom. U takvoj situaciji tisak je imao zadaću ponosne Ruse svakodnevno podsjećati na Hercenove riječi: "Blagoslovljeni su porazi u ratovima, a ne pobjede u njima..., jer najjači okovi za narod kuju se od pobjedničkih mačeva". A tisak je obilno dao svoj doprinos da se oni iskuju. Usp. Igor Bunič, isto, str. 48.

vičke revolucije, bezobzirno i neumorno, oc! 1903., prevladavali lijevo i radikalno orijentirani urednici.⁵⁸ Oni su isključivo igrali na kartu te volucionarnoga prevrata. Kada je rusko društvo napokon shvatilo da je tisak sila, bilo je kasno, jer ta sila nije bila u njihovim rukama, nego u rukama njihovih protivnika, onih koji su pripremali revoluciju. Zahvaljujući takvome tisku, po cijeloj se Rusiji pričala ista lažna priča i društvo se gubilo u masi laži u kojoj se nije moglo snaći.

Taj je tisak štošta sebi dopuštao, držeći sebe glavnim sudcem na političkoj pozornici. O tome je tisku 1910., dakle, uoči revolucije, L. Tihonov zapisao: "Šibanje po nervima... jednostranost... ne žele pristojnost, ni džentlmenstvo... ne znaju za ideale, ni o čemu pojma nemaju". A čitateljska publika, odgojena na takvom tisku, zapaža dalje Tihonov, "traži drskost, huliganstvo, ne umije cijiniti znanje, ne primjećuje neznanje". Čak se ni boljševički publicist M. Lemke nije mogao suzdržati pa je o ruskome tisku, u predvečerje revolucije, napisao: "U našoj proreformskoj epohi ideje su postale jeftine, a informacija, senzacija, drskost i autoritativni neodgoj ispunili su tisak".⁵⁹

Čovjek se ne može oteti dojmu, da bi neutralni analitičar, ako se riječ 'ruski' zamjeni riječju 'hrvatski' a sve ostalo ostane nepromijenjeno, nedvojbeno zaključio kako je riječ o hrvatskome tisku od 2000. do danas, a ne o ruskom od prije stotinu godina. Da kloniranost boljševičko-hrvatskoga tiska nije samo na političkoj razini, pokazuje zapažanje Andreja Belia, koji nije bio desničar, a još manje ruski 'šovinist', i koji 1909. zapisuje: "Na čelo nacionalne kulture dolaze ljudi strani toj kulturi... pogledajte popise suradnika novina i časopisa Rusije - tko su glazbeni ili književni kritičari tih časopisa? Najveći dio tih kritičara savršeno je stran ruskoj umjetnosti, pišu žargonom na esperantu i teroriziraju svaki pokušaj da se ruski jezik produbi i obogati". Svaki komentar o istovjetnosti sa stanjem u hrvatskoj kulturi i hrvatskome jeziku danas, na početku 21. stoljeća, jest nepotreban.

O tim zastrašujućim predrevolucionarnim vremenima i o stanju u ruskome tisku A. Kulisher je 1923. pisao: "U ruskoj društvenoj sredini pred revoluciju doista su bili ljudi i cijele grupe, čiju je djelatnost

karakteriziralo... upravo odsustvo osjećaja odgovornosti za kaos u glavama... širenje nedefiniranog i lakomislenog 'revolucioniranja...' Bit njihove politike bila je u tome, biti što više lijevo od ostalih. Uvijek ostajući u ulozi neodgovornih kritičara, nikad ne idući do kraja, oni su svoj smisao vidjeli u tome govoreći: 'Malo je!?!... Ti ljudi su bili 'demokrate'... Ali postojala je i posebna vrsta demokrata koji su sebe nazivali 'demokratska grupa' koja je taj pridjev dodavala svim neodgovarajućim imenicama, stvarajući nepodnošljivi demokratizam... s ciljem da dokažu da su drugi nedemokratski... Oni su stvarali oko sebe neodgovorno raspoloženje neutemeljenog maksimalizma, i odsustvo precizne granice u zahtjevima. To je raspoloženje imalo opasne posljedice u revoluciji."⁶⁰

Kao i u vremenima o kojima je pisao A. Kulisher, danas u hrvatskim medijima prevlada upravo takvo ozračje. Revolucija militantnog liberalizma, kao klon komunizma proizvodi jednak pojmovnik i jednake misaone protagoniste. Kaos u glavama, nepostojanje odgovornosti za izgovorenu riječ, nedefinirano i lakomisleno širenje sloboda, 'neustrašivi' borci za demokraciju i još 'neustrašivije' boriteljice za 'ravno-pravnost spolova', papagajsko ponavljanje riječi poput 'porezni obveznik', 'ljudska prava' ili 'svaki zločin mora biti kažnjen', samo su potvrda naprijed izrečene tvrdnje.

Daje sve uistinu klonirano, poslije sadržaja evo i malo forme. Tiskovine koje su zastupale nacionalne interese ondašnje Rusije nisu mogle opstati jer su lijevo orijentirani tisak i Duma tražili ukidanje financiranja tiska koji je država ionako slabo financirala. A kada je riječ o izgledu, lijeve' su bile u prekrasnom uvezu, jer su bile financirane izvana, novcem hijerarhijskih urotnika, i bilo ih je u izobilju pa su zato imale izvrsne timove suradnika i bile su, prije svega, zanimljive široj čitateljskoj publici, jer je u njima prevladavao senzacionalizam. A one druge, 'desne', kojima je prilijepljen posprdan naziv 'reptilni tisak', poput Dubrovinove "Ruske zastave" ili "Moskovskih novina", bile su toliko loše, grube i netaletrane da su ispadale iz ruka.⁶¹ I ovdje je svaka usporedba s hrvatskim tiskom suvišna.

⁵⁸ Usp. Aleksandar Solženjicin, I dio, isto, str. 306.

⁵⁹ Usp. Aleksandar Solženjicin, I dio, isto, str. 306.

⁶⁰ Usp. Aleksandar Solženjicin, I dio, isto, str. 307.

⁶¹ Usp. Aleksandar Solženjicin, I dio, isto, str. 308.

I Boljševička revolucija ima svoga Jamesa Bonda

Tko su ti vrli zapadni demokrati, koji su, kao i 'sjajni internacionalisti' iz Lenjinovog vremena, ognjem i mačem prošli unutarnjim gubernijama Rusije, gdje ni u vrijeme tatarskih osvajanja nije stupila noga osvajača, i koji su potkraj 20. stoljeća ognjem i mačem pokorili pa i bankovnim kreditima prisvojili bogatstvo naroda, kako oni to vole reći, 'zapadnog Balkana'?

O njima na svoj način progovara John Coleman. Uz 'Jamesa Bonda', najpoznatiji operativci tajne službe MI6 vjerojatno su bili Sidnev Reilly⁶², Bruce Lockhart⁶³ i kapetan George Hill⁶⁴, koji su poslani u Rusiju kako bi boljševicima pomogli svladati neprijatelje i istodobno osigurati goleme zalihe sirovina i koncesije za britansko crno plemstvo. Najmanje poznat agent tajne službe MI6, ali jedan od najučinkovitijih, o kojemu piše Coleman bio je, možda, ugledni britanski pisac, u svijetu književnosti poznat pod 'uglađenim' imenom Somerset Maugham.⁶⁵ Njegovo pravo ime, kao i imena većine agenata MI6, bilo je skriveno

⁶² Lord Alferd Milner poslao je Sydneya Reillyja da za britanske ulagače i Rockefellera osigura naftna polja pokrajine Baku. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 148.

⁶³ Bruce Lockhart bio je osobni izaslanik lorda Milnera, a imao je zadaću nadzirati Lenjina i Trockog. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 148.

⁶⁴ Kapetan Hill unovačen je prvo u MI5, a zatim u MI6. Poslan je u Petrograd kao savjetnik Trockome oko osnivanja ratnog zrakoplovstva, iako je Rusija tehnički još uvijek bila britanska saveznica. Kapetan Hill je odigrao veliku ulogu u osnivanju zastrašujućeg boljševičkog aparata tajne policije zvane Čeka. Osim navedenoga, John Coleman o Hillu piše da mu je otac bio vrlo aktivan u židovskim trgovačkim krugovima, s vezama u Solunu u vrijeme cara Nikole II. Sam Hill bio je kurir službe MI5 za financiranje s Wall Streeta i iz londonskoga Citvja, koji su financirali boljševike. Novac se kanalizirao preko Maksima Gorkog, miljenika kazališnih krugova u Londonu. Godine 1916., nakon što je unovačen u MI6, poslan je u Solun, odakle je dostavljao podatke o napredovanju boljševičke zavjere o nadolazećoj revoluciji, *koja se kovala već deset godina*. Kasnije je Hill, na zahtjev Jeruzalema, poslan na Bliski istok, gdje se latio organizacije i obuke židovskih tajnih služba Irgun i Stern, u kojima su golemu većinu časnika i vojnika činili doseljenici iz boljševičke Rusije. Obavještajnu službu koju je Hill osnovao za Irgun kasnije je prihvatila izraelska tajna služba, koja je postala poznata kao Mossad. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 150., 151. i 154.

⁶⁵ Misija Somerseta Maughama u Petrogradu 1917., kamo ga je poslala britanska tajna služba MI6, bila je klasičan primjer diplomacije prijevaram. Ono što nisu znali ni britanski Parlament ni britanska javnost jest činjenica da je Kerenskijeva vlada bila programirana za neuspjeh. Naime, ona je trebala izgledati kao oporba boljševičkoj vlasti, a tu su joj zadaću namijenile Velika Britanija i Sjedinjene Američke Države. Maugham je u savršenoj insceniranoj operaciji otišao na sastanak s Kerenskim. Putovao je preko

lijekom cijeloga njegovoga rada u toj tajnoj službi i ostalo je skriveno gotovo sve do njegove smrti. Sam Sidnev Reilly imao je tri tajna imena i još osam kodnih imena, posjedovao je jedanaest putovnica, a pravo mu je ime bilo Sigmund Georgijevič Rosenblum.⁶⁶

Taj Sidnev George Reilly ili Sigmund Georgijevič Rosenblum iz Odeze, koji se ženidbom dokopao engleskog državljanstva, izveo je jednu od najspektakularnijih a posljedično najkrvavijih operacija specijalnog rata u povijesti čovječanstva. Naime, njega su u Rusiju poslale tajne službe Velike Britanije, Sjedinjenih Američkih Država i Francuske, da radikalizira stvar, budući da *gospodari kaosa* nisu bili zadovoljni brzinom osvajanja i učvršćivanja boljševičke vlasti, a posebno pljačkom ruskoga bogatstva i slamanjem otpora seljaka. Planom je bilo predviđeno 'ubiti' Lenjina i Trockoga, ali i ostalo boljševičko rukovodstvo, na Sveruskome kongresu Sovjeta koji se trebao održati potkraj kolovoza 1918. u moskovskome Boljšoj teatru.⁶⁷ Ali, sve je navodno krenulo po zlu odmah na početku, jer je jedan od urotnika bio pripadnik Lenjinove tjelesne garde te je ostao 'vjeran' svome vođi. Plan nije slučajno otkriven, kao što piše Gordon Brook-Shepherd,⁶⁸ jer je Lenjin bio u dosluhu s 'atentatorima', kao što piše Igor Bunič.⁶⁹ Nakon što je zapovjedio ubojstvom Urickoga i nakon što je, zajedno s Sidnevjem Georgeom Reillyem, inscenirao napad na samoga sebe, Lenjin, taj 'dobri otac komunizma', a taj je naziv, uz Marxa, nosio desetljećima, smislio je geslo: "Ubij, vješaj, strijeljaj, deportiraj!" Klonirani oblik ovoga gesla, u hrvatskoj inačici, a iz usta predsjednika Hrvatskoga sabora Vladimira Seksa, glasi: "Locirati, otkriti, uhiti i transferirati".

Japana(!?), noseći 150.000 dolara koje je trebao potrošiti na Kerenskog. SKerenskim se sastao 31. listopada 1917. Kerenski gaje zamolio da prenese poruku premijeru Llovdu Georgeu, koja je sadržavala očajničku molbu za dopremu pušaka i streljiva. Odgovor britanskoga premijera bio je vrlo kratak: "Tone mogu učiniti". Maugham se nije vratio u Rusiju i boljševici su 7. studenoga 1917. srušili Kerenskog. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 150.

⁶⁶ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 147.

⁶⁷ Do tih podataka došao je britanski povjesničar Gordon Brook-Shepherd, zahvaljujući svojim 'suradnicima' u MI6. Usp. Velimir Mogorović, *Enigma Tito*, Hrvatsko slovo, 16. lipnja 2000.

⁶⁸ Ovaj je slučaj Gordon Brook-Shepherd opisao u svojoj knjizi *"IronMaze thewestern Secret Services and the Bolsheviks"*, Usp. Velimir Mogorović, isto.

⁶⁹ Usp. Igor Bunič, isto, str. 65.

raskoši, sve dok nije, kako bi plan bio zaokružen, 'pobjegao'¹ jedini nizozemskim(!?) teretnim brodom. Kako piše John Coleman, Reillyji je u tajnu službu MI6, 1917. u Washingtonu, unovačio direktor te službe Sir William Wiseman, a njegov nadređeni, Sir Mansfield Smith Cumings, opisao ga je kao "mračna čovjeka" za kojega je imao osjećaj da mu nikada ne može potpuno vjerovati.

Engleska i Amerika svoju su moć uvijek gradile ne na vlastitome radu i žrtvi nego na pljački i stradanjima mnogih naroda diljem svijeta. One nikada nisu shvaćale Europu 20. stoljeća, a pogotovo ne Rusiju. Kako bi i mogle shvatiti taj krvavi i neljudski režim koji pet tisuća godina ljudske povijesti nije zabilježilo, kada su njihovi *gospodari kaosa* iza njega stajali. Naravno da njima nije ništa značilo što je američki veleposlanik Francis, koji je još 1917. godine shvatio što se u Rusiji dogodilo, slao brzogave u State Department pozivajući Ameriku da se umiješa i sruši "krvavu tiraniju međunarodnih gangstera".⁷⁹ Da povjesničari o takozvanom principijelnom stajalištu Sjedinjenih Američkih Država ne bi dvojili, predsjednik Woodrow Wilson zauzeo je čvrsto stajalište o "nemiješanja u unutarnje poslove Rusije".

Da bi forma bila zadovoljena, predsjednik Wilson u Moskvu je iz Pariza poslao suradnika američkog Ministarstva vanjskih poslova Williama Bullitta, s nalogom "da stupi u neposredni kontakt s boljševičkim vođama te da Washingtonu podnese podrobno izvješće o političkom i ekonomskom položaju Rusije". Bullit u ožujku 1919. stiže u Moskvu i, uz martini i "sjajnu rusku čokoladu", koje je nekoliko kilograma, zajedno s dva krzna hermelina, ponio sa sobom u Ameriku, tjedan je dana vodio "duge i ugodne razgovore" s Lenjinom, Čičerovim i Litvinovim boljševičkim diplomatom u Londonu(!?). Naravno daje njih u svome izvješću opisao kao "najinteligentnije i civilizirane ljude u najboljem smislu te riječi", kao što je razumljivo da je njihov režim oslikao riječima: "Komunistička je partija snažna i politički i moralno. U Petrogradu

⁷⁹ Osim veleposlanika Francis, u rujnu 1918. američki konzul u Moskvi D. Pool izrazio je službeni prosvjed zbog masovnih ubojstava nevinih ljudi. Taj su prosvjed poduprli i predstavnici nekoliko neutralnih zemalja. Lenjin je preko komesara (ministra) za vanjske poslove Georgija Čičerina odgovorio da su ti prosvjedi "nedopustivo miješanje u unutarnje poslove Rusije" i usput se gnjevno okomio na teror koji 'buržoazija' u drugim državama provodi nad 'radničkom klasom'. Usp. Igor Bunič, isto, str. 92.

i Moskvi vlada potpun red. Nema nikakva terora. O gladi je smiješno govoriti. Na području obrazovanja ostvareni su veliki uspjesi".

I 'principijelno' stajalište američkoga predsjednika "Wilsona i 'sučeljanja' engleskoga premijera Llovda Georgea (grofa od Dwyfora) u Parlamentu, i 'potpora' Winstona Churchilla bjelogardijsima, i Bullitovo putešestvije u Moskvu, i 'atentat' na Lenjina i 'nestanak' Reillyja imali su samo jednu svrhu, koja je najbolje iskazana u komentaru *New York Herald Tribune* (24. siječnja 1921.): "...daje Boljševička revolucija koja se provodi u Rusiji, zapravo, divovska financijska operacija, kojoj je cilj prenijeti goleme svote novaca iz Rusije pod nadzor europskih i američkih banaka. Istinski razlozi takva djelovanja poznati su jedino u Kremlju, ali se već sada jasno može kazati: kakve god ratoborne riječi o sovjetskoj Boljševičkoj revoluciji i neizbježnom krah kapitalizma gospodin Lenjin & comp. izgovarali, oni, možda i ne shvaćajući, čine sve kako bi na dugi rok osigurali procvat i ubrzan rast naše ekonomije i stabilnosti dolara."⁸⁰

Lenjinova i Bremerova prehrambena diktatura

Gospodarima kaosa nije bilo u planu graditi socijalizam u Rusiji. Rusija je, kako je to Parvus priopćio Lenjinu, bila predviđena dati sredstva za organizaciju cjelokupnog posla u svjetskim razmjerima. Od opljačkane Rusije i ruskoga zlata jednostavno kupiti cijelu Europu, a poslije toga osvojiti cijeli svijet, puštajući u javnost jednostavnu parolu - mir i zemlja.⁸¹ Lenjin je, nakon što su se ostaci Bijeles vojske povukli na Krim, pobjedonosno izjavio da su boljševici osvojili Rusiju. Dakle, Rusiju je, uz pomoć i pod nadzorom hijerarhijskih urotnika, osvojila "banda iz podzemlja velikih gradova Europe i Amerike". Ali što dalje raditi, nisu znali. Kakvu državu graditi, još su manje znali. Nitko o tome nije ni razmišljao, jer se nisu ni nadali da će potpuno osvojiti Rusiju. Ako oni nisu razmišljali, ipak je postojao netko tko je razmišljao. Taj netko, osim pljačke i rušenja kršćanskog identiteta

Usp. Igor Bunič, isto, str. 96.
Usp. Igor Bunič, isto, str. 58.

Rusije, znao je i treći čimbenik grandioznoga sotonskoga plana izjadnja 'idealne robovlasničke države'.

Nakon što je Lenjin proglasio pobjedu, proces društvenog ustroja *elita - čuvari - robovi*, mogao je krenuti. I, krenuo je. "Kontroliraj hranu i kontroliraj čes ljude", geslo koje je svijetu 'podario' Kissinger, eksperimentalno je potvrđeno u boljševizmu. Ako se lažni proroci po "plodovima svojim mogu prepoznati"⁸², onda ovo Kissingerovo geslo nedvojbeno potvrđuje kome on pripada i kakvu ideologiju zastupa. Lenjin je prije diktature proletarijata u Rusiju uveo nešto drugo, uveo je prehrambenu diktaturu. A ona se sastojala u tome da je seljak morao krušno zrno davati besplatno, ostavljajući sebi jedino za golo preživljavanje, a za sljedeću sjetvu država će im davati sjeme.⁸³ Taj lenjinovsko-boljševički recept osamdeset godina kasnije primijenit će Paul Bremer III.⁸⁴ u Iraku, pomoću Dekreta 81. U Dekretu broj 81 ugrađena je odredba zvana "zaštita biljnih vrsta". Prevedeno na razumljiv jezik, tom je odredbom vlasnicima patenata na određene biljne sorte, a vlasnici su strane multinacionalne kompanije, zajamčen monopol na uporabu njihovog sjemena u iračkoj poljoprivredi. Pokuša li koji irački poljoprivrednik ostaviti dio uroda za sjeme za sljedeću sjetvu, podlijegat će strogim novčanim kaznama u korist proizvođača toga sjemena. Irački su poljoprivrednici tako postali vazali, ne Sadama Huseina nego divovskih multinacionalnih kompanija - proizvođača GM sjemena.⁸⁵

Nekadašnja Lenjinova i današnja Bremerova prehrambena diktatura⁸⁶ ima samo jedan cilj, koji je Lenjin formulirao ovako: "Zato što

⁸² Usp. Jeruzalamska Biblija, (Mt 7,15-20), isto, str. 1402.

⁸¹ Lenjin je način oduzimanja krušnoga zrna od ruskog seljaka opisao ovako: "Lako je reći, monopol na krušno žito, ali treba razmisliti što to znači. To znači da sav višak krušnoga zrna pripada državi..., da svaki suvišni pud (ruska mjera za težinu = 16,38 kg) krušnoga zrna mora biti oduzet u korist države. Potrebno je svaki pud viška krušnoga zrna pronaći i dovesti". Usp. Igor Bunič, isto, str. 98.

⁸⁴ Paul Bremer III., američki povjerenik u Iraku, koji je Iraku nametnuo 100 novih dekreta za reguliranje iračkoga gospodarstva, uključujući i Dekret broj 81 o patentnim pravima na GM usjeve. Usp. F. William Engdahl, *Sjeme uništenja*, DETECTA, Zagreb, 2005., str. 21.

⁸⁵ Usp. F. William Engdahl, isto, str. 20.

⁸⁶ Dokle može sezati 'prehrambena diktatura' pokazuje upravo Bremerov Dekret 81. Naime, divovske multinacionalne kompanije, poput Monsanto, dobile su pravo koristiti vlastito sjeme i vlastite pesticide na iračkome tržištu, uz punu zaštitu američke i iračke vlasti. Padne li Iraku na pamet oklijevati glede uništavanja vlastitih domaćih biljnih

ćemo mi raspoređujući ga (krušno zrno) zapovijedati na svim područjima rada!" Dakle, riječ je i vladavini nad ljudima pomoću hrane. Sustav je u biti jednostavan, pa time i genijalan. Imati apsolutni monopol nad hranom, odnosno krušnim žitom, kao Lenjin, i raspoređivati je(ga) po vlastitoj volji, jest bit 'prehrambene diktature', bilo daje riječ o boljševičkoj bilo o američkoj inačici. U takvoj diktaturi polugladni robovi uvijek će znati da će biti nahranjeni samo dok su poslušni. I, kao što reče Igor Bunič, ne, ne bismo Lenjinu mogli zaniijekati genijalnost, a moglo bi ju se pripisati i Bremeru, da to davno nije izmislio Platon. Ali, za razliku od njih, on nije imao nakanu niti je pokušao to praktično provjeravati ni provesti u djelo.

Nakon što je 'prehrambenom diktaturom' 'sredio' seljake, Lenjin je morao raščistiti i s radnicima, tj. proletarijatom, u čije su ime on i njegova banda djelovali. Živeći polugladno u tvornicama, dakle, u 'prehrambenoj diktaturi', i umirući od tifusa i u vatri terora i građanskoga rata, radnici su uzalud čekali dan kada će sve biti pošteno podijeljeno i kada će se, na kraju krajeva, početi ostvarivati sjajni projekt ujedinjenja radnika u radničku armiju podijeljenu na pukovnije, bataljune i satnije, s najstrožom vojnom stegom. Autorstvo vojnoga ustroja radničke klase pripisuje se ocu 'permanentne revolucije' Levu Trockome, ali je Lenjin našao djelotvornije rješenje pa ga je stalno poučavao: "Potrebno je masovnije koristiti strijeljanje".⁸⁷ Lenjin je bio uvjeren da bez masovnog strijeljanja ništa ne će uspjeti.

I, dok su ruski seljaci s boli u srcu predavali trud svojih ruka čuvarima ideologije bezboštva, a ruski radnici brisali krvav znoj s lica radeći za mizernu naknadu, svjetske burze potresala je groznica izazvana naglim padom cijena zlata koju je svojim dolaskom na svjetsko tržište prouzročila velika količina ovoga dragocjenog metala iz Rusije. Boljševička se partija, kako je to u ožujku 1923. pisao *The Guardian*, slobodno može nazvati 'partijom žutog Sotone'.⁸⁸ A sljedbenici 'partije žutog Sotone', tj. lijevi socijalisti, po pisanju *limesa* iz tih vremena, kupili su

sorata i sigurnosti sjemena, sveukupne sankcije MMF-a i Washingtona sručit će se na tu zemlju. F. William Engdahl, isto, str. 21.

⁸⁷ Usp. Igor Bunič, isto, str. 99.

⁸⁸ Usp. Igor Bunič, isto, 128.

dvije šesterokatnice u poslovnom dijelu Londona, po aukcijskoj cijeni od 6 milijuna funta sterlinga po zgradi, i za 4 milijuna funta sterlinga podigli pompozan spomenik Karlu Marxu na mjestu gdje je pokopan. Ova činjenica, nastavlja komentator *Timesa*, "svjedoči o tome da boljševici u Moskvi imaju na što trošiti novac koji su konfiscirali crkvi, navodno za pomoć gladnima. Tek smo sada počeli shvaćati koliko je uništena Rusija bila bogata država."⁸⁹

U što se ta nekada bogata zemlja pretvorila? Srednja Azija poslije napada Mongola, Europa poslije tridesetogodišnjega rata, Francuska poslije deset godina epidemije kuge - sve one, čak uzete zajedno, ne mogu se usporediti s onim u što je Rusija pretvorena poslije nepunih sedam godina Lenjinove vlasti. Za razliku od Francuske revolucije, kojom su iza kulisa upravljali anglosaksonski urotnici, na teritoriju jednonacionalne Francuske, osim kratkog upada neprijateljske vojske, nisu djelovali nikakvi stranci, Boljševička revolucija i svi njezini užasi bili su od početka do kraja nacionalni. U Boljševičkoj revoluciji, osim istih zakulisnih upravljača, poseban dodatni pečat ostavio je višenacionalni bijes - masovno sudjelovanje crvenih Letonaca i bivših njemačko-austrijskih zarobljenika, uz uključivanje cijelih pukovnija austro-njemačkih ratnih zarobljenika, poput mađarskih, i čak uz sudjelovanje nemalog broja Kineza. Naravno, kao što ističe Solženjicin, osnovnu ratničku silu crvenih činili su Rusi - jedni natjerani terorom mobilizacije, pod prijetnjom strijeljanja, a drugi ludom vjerom u to da će izvojevati sretniju budućnost.⁹⁰

Tu sretniju budućnost trebalo je graditi bez ruskoga obrazovanog stanovništva, koje je ili nestalo ili je bilo poubijano ili je u strahu napustilo zemlju.⁹¹ Trebalo ju je graditi i s milijunskim masama protjeranim iz njihovih domova terorom, vojnim pohodima i gladi te razasu-

⁸⁹ Usp. Igor Bunič, isto, str. 129.

⁹⁰ Usp. Aleksandar Solženjicin, isto, str. 84.

⁹¹ U Boljševičkoj revoluciji uništavan je moral, ali i velika imena ruske znanosti na mnogim područjima - u povijesti, arheologiji, etnografiji. Rusi nisu smjeli imati prošlost. Tijekom 20-tih godina bio je ukinut i sam pojam "ruska povijest". Čak je i riječ 'ruski' zvučala kao kontrarevolucionarni izazov. S kraja dvadesetih na tridesete protutnjao je i val sudskih procesa inženjerima, prebijali su i ubijali sve staro inženjerstvo - a ono je, po sastavu u golemoj većini, bilo rusko, s jednim slojem Nijemaca. Usp. Aleksandar Solženjicin, II. dio, isto, str. 189.

lim diljem Rusije. Proletersku je državu trebalo graditi bez proletarijata, budući da je malobrojni proletarijat iz razdoblja prije revolucije bio potpuno uništen. Trebalo je sretniju budućnost graditi i bez seljaštva, jer njihove posjede više nije imao tko obrađivati, jer su mnogi bili ubijeni ili su pobjegli tko zna kamo. Osim toga, gospodarstvo je bilo razoreno, riječna je flota, nekada najjača na svijetu, nestala. Ponos Rusije - njezine željezničke pruge - bile su porušene. Vozni park bio je u biti uništen. A razrušene crkve, kao spomenici razorene kršćanske pravoslavne civilizacije, virile su iz pepela.

Rusija je, dakle, po planu hijerarhijskih urotnika i uz svesrdni trud "bande iz podzemlja velikih gradova Europe i Amerike" u kratkom vremenu pretvorena u polje pokriveno mrtvim tjelesima. Sve je u njoj bilo umorno, poniženo i potišteno, kao što će se to dogoditi s Hrvatskom osamdeset godina kasnije. U Rusiji će sve biti opljačkano, a u Hrvatskoj sve rasprodano. Golemi posao svih stoljeća, pod nazivom 'svjetska revolucija', praktički je završen oskrvrnjenjem carskih grobnica i izvrnućem džepova svih živih i mrtvih. Ne postoji brojka koja bi mogla barem donekle prikazati ukupan novčani iznos ovoga uistinu 'zločinačkog pothvata'. Cjelokupno nacionalno bogatstvo goleme i bogate zemlje, koja se naziva Rusijom, kao što kaže Igor Bunič, pretvoreno je u jedan divovski komad *partijskoga zlata*, koje su u svoje bankovne trezore, bez imalo grižnje savjesti, pohranili hijerarhijski urotnici.

Kapricioznost povijesti

Revolucija je okončana pretočenjem u nestalo 'partijsko zlato', a milijuni i milijuni ruskih očiju nijemim su pitanjem gledale Lenjina - kada će se dijeliti 'opljačkano', kako je i dogovoreno, na jednake dijelove? Lenjin je vrlo vješto, glumeći prosjaka, izvrtao prazne džepove i tako davao do znanja da nema što dijeliti - prokleti buržuji su pobjegli i sa sobom odnijeli sve, do posljednje kopjejeke. Izbeumljeni, izmučeni i prestrašeni narod je vjerovao. Tko je tada od njih mogao znati da iza njihove patnje i stradanja stoji globalna prijevara. Jedini čovjek koji je vjerovao i znao da novca nema i da nije u državnoj blagajni bio je Staljin. A kamo su opljačkani novac i zlato nestali? To je pitanje i njega

zanimalo, kao i to što raditi dalje? Staljin je odmah shvatio - zlato je iscrurilo, svjetska revolucija nije uspjela pa stoga, kako svi LI Rusiji ne bi poumirali od gladi i neimaštine, jedino rješenje bilo je - izgraditi snažnu državu, koja je, po Marxovoj i Lenjinovoj teoriji, već odavno morala odumrijeti, te upravo tom snažnom državom, kao sredstvom, ostvariti svjetsku revoluciju. Što činiti s Vladimirom Iljičem, koji je sve nacionalno bogatstvo stavio u svoje džepove i u džepove svojih suradnika? I onda se, u prosincu 1922., dogodilo iznenađenje - Švicarska je banka obavijestila Lenjinovoga jamca Rotsteina da je novac iz temeljnoga kapitala tvrtke koju on predstavlja (a Rotstein je predstavljao boljševičku Partiju), po nalogu vlasnika ili od njih opunomoćenih osoba, koji su znali zamršenu kombinaciju lozinka i šifara, prebačen na tri posebna računa, s novim lozinkama i šifriranim kombinacijama. Novac na osobnim računima, koji nije bio malen, ostao je nedirnuto.⁹² Vođa proleTERSKE revolucije doživio je udar.

Lenjin se od toga udara jedva oporavio, a napredovala je i bolest njegovoga mozga.⁹³ Zapovjedio je da ga odvedu u Kremlj i, kada je ušao u svoj kabinet, našao je ono što je najmanje želio - u njegovome je kabinetu napravljena temeljita premetačina. Sef je bio otvoren, a svega što je vrijedilo - svih 'strogo tajnih' dokumenata, a među njima i bankarskih jamstava, čekovne knjižice i cijele zbirke putovnica za inozemstvo - više nije bilo. Nestao je i vjerni Gorbunov.⁹⁴ To je za njega ipak bilo previše. Osam mjeseci nakon što je *New York Times* objavio tajne račune Lenjina i njegovih sudrugova, te hladne Božične noći 1923., začulo se strašno zavijanje koje je dolazilo iz podruma raskošne dvokatne vile velikoga kneza Sergeja Aleksandroviča u Gorkome. I,

⁹² Usp. Igor Bunič, isto, str. 114. i 115

⁹³ Tijekom obdukcije Lenjinova trupla, liječnici su, na svoj veliki užas, utvrdili da polovica njegovog mozga nije od rođenja bila u funkciji. Druga je polovica bila pokrivena vapnenim formacijama u takvom stadiju daje bilo potpuno neshvatljivo kako je Vođa svjetskog proletarijata živio ne samo posljednjih godina nego uopće, jer je morao umrijeti još u djetinjstvu. Liječnici su držali da s takvim mozgom čovjek ne može živjeti. Usp. Igor Bunič, isti, str 105.

U knjizi *Diplomacija prijevarom* John Coleman će navesti daje Lenjin umro od sifilisa na mozgu, a ne od rana koje mu je zadala Dora Kaplan. Usp. dr. John Coleman, isto, str 133.

⁹⁴ Gorbunov, Nikolaj, od studenoga 1917. osobni Lenjinov tajnik i tajnik SOV-NARKOM-a. Nestao u Staljinovim čistkama 1937. Usp. Igor Bunič, isto, str. 16.

kako opisuje Igor Bunič, bilo je gluho doba noći, a na nebu je sjao pun mjesec. Zveknuvši zatvaračima svojih provjerenih austrijskih karabina, stražari su se počeli približavati izvoru zavijanja, pomislivši da su do vile došli vukovi iz obližnje šume. Ali, vukova nije bilo. Na ostakljenoj terasi u prizemlju vile, u pokretnom naslonjaču, sjedio je Lenjin, odjeven u prsluk od vate i s valjenkama na nogama. Podignuvši izmučeno lice prema mjesecini, otegnuto i divlje je zavijao. Zli duh obraćao se svojoj braći u svemiru, moleći oslobođenje. On je svoj posao obavio...⁹⁵

Nije se teško složiti sa stajalištem Aleksandra Solženjicina da, unatoč uroti "bande iz podzemlja velikih gradova Europe i Amerike", nikako ne treba ispustiti iz vida kako su ipak glavni razlog nesreće Rusije, ruskoga naroda, pojedinih osoba i državnih ustanova - ljudske slabosti.⁹⁶ Te ruske slabosti, o kojima govori Solženjicin, odredile su rusku tužnu povijest - besmislice nikonijanskoga raskola, surova Petrova bezumlja i nastranosti, nacionalnu obamrlost iz vremena poslijepetrovske zbrke, stoljetno uzaludno trošenja ruske snage na vanjske, tuđe interese, stoljetnu uobraženost plemstva i birokratsku krutost tijekom 19. stoljeća... Iako je urota došla izvana, u Rusiji je našla plodno tlo, jer je seljaštvo stoljećima životarilo, jer je veličanstveni i surovi Petersburg gušio toplu malorusku kulturu, jer četiri ministarstva nisu mogla prosuditi kome od njih pripada neka obveza pa su se godinama iscrpljujuće vrtjeli u četiri kruga, i to svi - od pomoćnika načelnika do ministra, jer carevi, jedan za drugim, nisu shvatili tempo razvoja i stvarne potrebe vremena. I, ono što je najvažnije, da je Rusija u cjelini sačuvala duhovnu čistoću i snagu koja je potekla od Sergeja Radonješkog, "bande iz podzemlja velikih gradova Europe i Amerike" svoju urotu ne bi nikada mogle ostvariti.

Epilog: Jedan od radnika koji su po strašnoj siječanjskoj hladnoći, 1924.. kopali jamu za privremeni Lenjinov mauzolej pijukom je nehotično probio kanalizacijsku cijev. Rupa zbog smrzavice nije odmah opažena. S prvim zatopljenjem cijev je puknula i svojim sadržajem zalila mauzolej. Saznavši to, patrijarh Tihonov, koji se po Lenjinovoj

⁹⁵ Usp. Igor Bunič, isto, str. 130.

⁹⁶ Usp. Aleksandar Solženjicin, I dio, isto, 297.

zapovijedi nalazio u kućnom pritvoru, tužno je primijetio: "*Kakve relikvije, takva i posljednja pomast.*"⁹⁷

Da povijest može biti kapriciozna, unatoč tome što je pišu *gospodari kaosa*, naravno, svojim inverznim perima, pokazale su i nepredvidljive posljedice Boljševičke revolucije. O toj kapricioznosti povijesti u post-boljševičkim vremenima Solženjicin piše: Vilhelmova Njemačka dopustila je Lenjinu da rasturi Rusiju i - poslije 28 godina dobila polustoljetnu podjelu Njemačke, Poljska je pomogla učvršćenju boljševika u za njih teškoj 1919., kako bi što prije porazili Bijele i - dobila je 1939., 1944., 1956. i 1980. Kako god je zdušno Finska pomagala ruskim revolucionarima i, koliko god je trpjela, nije mogla podnijeti slobodu koju je imala u sastavu Rusije i - dobila je četrdesetogodišnju poniženost ("finlandizacija"). Engleska je 1914. smišljala kako smlaviti Njemačku kao svoju svjetsku suparnicu i sama je sebe iščupala iz velikih sila i sva se Europa srušila. Kozaci su u Petrogradu bili neutralni u veljači i listopadu i, poslije godinu i pol dana, dobili su genocid (a mnoge su uništavali sami Kozaci). U prvim danima srpnja 1917. lijevi su eseri krenuli prema boljševicima, potom su s njima napravili 'koaliciju' s proširenom programom i, godinu dana poslije toga, bili su toliko uništeni da ih nikakvo samodržavlje ne bi tako uništilo.

Iz ove kapricioznosti povijesti malo su što naučili ostali europski narodi. Oni i dalje čine sve da zlo oko njih i u njima ponovo nabuja i da se popunjava do mjere kada će eksplodirati i isprazniti se u nekoj novoj i još strasnijoj Boljševičkoj revoluciji, ali ovoga puta uistinu svjetskoj, upravo onakvoj o kakvo je sanjao Vođa svjetskoga proletarijata. A to će se dogoditi ne počne li europski čovjek ponovno ploviti ravnajući se kompasom Božjih zapovijedi.

2. Uspon ideologija bezboštva ili put prema 'kraju povijesti'

Propast država i carstava može biti različit. U svojim "Zakonima" Platon je naznačio univerzalne uzroke te propasti. Naime, on piše da razlog njihove propasti nije u plašljivosti, a još manje u nepoznavanju

Usp. IgorBunič, isto, sr. 131.

ratnog umijeća, nego je propast najčešće dolazila zbog slabosti na drugim područjima, i to najviše zbog "neznanja u onim poslovima koji su za ljude najvažniji". Rečeno rječnikom geostrategije, političke elite država i carstava nisu znale ili nisu umjele odrediti koje su gravitacijske stožerne točke ugroze njihovih nacionalnih interesa, odnosno, davale su prednost onome tko ih ugrožava, a ne onome što ih i na koji način ugrožava. Zato Platon i upozorava da je najveće zlo "kada netko, iako mu se nešto učini lijepim i dobrim, to ne voli nego mrzi, dok ono što mu se čini nevaljalim i nepravednim - voli i rado prihvaća"! Može se ustvrditi da je Platon bio među prvima koji su shvatili moć inverzije, a posljedično tome i inverziju vrjednota pa i same slobode.

O inverziji slobode kao vrjednote Nikolaj Berdjajev rekao je: "Priznata je sloboda, koja vodi u pakao, ali nije priznata sloboda koja vodi iz pakla". Tin Ujević će o tome prozboriti na svoj način - da "mračne sile odbijaju ljude od njihovih metafizičkih udesa i kozmičkih zadaća, a atentati stoljeća događaju se kao planomjerna prijetnja nad pogibelji koji bi se mogli roditi". Te neljudske sile, o kojima govore, svaki na svoj način, i ruski filozof i hrvatski književnik, stavljaju svoje sebične ciljeve iznad razvitka društva i stoljetnih vrjednota koje, kada je riječ o zapadnoj kršćanskoj civilizaciji, traju već više od jednog i pol tisućljeća. A kada se te sebične ciljeve zaogrne u duhovnu jalovost i nezastitnu materijalnu pohlepu, tada zlo počinje trijumfirati, a dobro postaje sumnjivo. U ovakvoj inverziji dobra i zla dobronamjerni uzalud upozoravaju, a smioni se uzalud odupiru pa sila počinje vladati umjesto autoriteta vrjednota, tj. Božjega autoriteta. A "načelo autoriteta jest ključni kamen svih civilizacija", držao je Guglielmo Ferrero⁹⁸, i, kada on nestane ili kada ga se učini inverznim, onda politički sustav prelazi u anarhiju i dolazi do eksplozije svih vrsta nasilja. A kada nastupi nasilje, onda vrlo brzo nastupa i raspadanje civilizacija.

Sustavno raspadanje zapadne civilizacije otpočelo je Francuskom revolucijom, nastavilo se Boljševičkom, te Prvim i Drugim svjetskim ratom, a produžuje se 'novim svjetskim poretom', u kojemu se čo-

⁹⁸ O problemu autoriteta i sile Guglielmo Ferrero raspravljao je u svome eseju *Propast antike civilizacije*, objavljenom u Parizu 1921. U problemu autoriteta vidio je Ferrero glavno načelo zakonitosti države i državne vlasti, a u sili gleda suprotnost autoriteta i čimbenik razaranja. Usp. Zlatko Tomičić, *Reformaduha*, Karlovac, 2000., str. 82.

vjeka prisiljava da od svojih slabosti gradi kuli lažnih vrjednota. Kada lažne vrjednute postanu općim simbolima, prihvaćenim od većine, tada je jasno određen put koji vodi ravno u ropstvo.⁹⁹ U svakom slučaju strada sloboda, pa bila ona ogrnuta u ruho *Nove slobode*, kako ju je u svojoj knjizi odjenio Thomas Woodrow Wilson.¹⁰⁰ Wilsonova *Nova sloboda*, po Williamu Bavardu Haleu, jest sloboda koja je "uskrsnula zaodjenuta nesvladivom jakošću suvremene Amerike". Kao predsjednik Sjedinjenih Američkih Država, tu 'nesvladivu jakost' pokazat će tijekom Prvoga svjetskoga rata, a poglavito po završetku toga rata, kada je, po Colemanu, svoje govore zaodjenuto u pravi jezik diplomacije prijevaram i tim jezikom propovijedao novi duh idealizma, s nakanom da, u suradnji sa svjetskim bankarima, osigura nadzor nad svijetom pomoću Lige naroda.¹⁰¹

Annus mirabilis novoga svjetskoga poretka

Prvi svjetski rat nije počeo pucnjima što su usmrtili nadvojvodu Ferdinanda i njegovu suprugu, u Sarajevu. To je bila samo unaprijed pripremljena predodžba oblikovanja javnog mišljenja, jer, nikada se ne smije zaboraviti da su *gospodari kaosa* vrsni majstori za dobro plasiranje 'pripremljenih predodžaba'. Prvi je svjetski rat u biti počeo jedanaest godina ranije, točnije 1903., kada je engleski pisac H. G. Wells, član engleskoga Fabijanskoga društva (Fabian Society), objavio djelo pod znakovitim naslovom *The New World Order (Novi svjetski poredak)*. Iz ovoga društva 'upućenih' nastalo je društvo *The Round Table*¹⁰², koje će bitno utjecati na vanjsku politiku engleske Vlade tijekom Prvoga

⁹⁹ Usp. Zlatko Tomičić, isto, str. 62.

¹⁰⁰ Thomas Woodrow Wilson (1856. - 1924.), profesor prava i povijesti na sveučilištu Princeton na kojemu 1902. postaje rektorom, a u politiku ulazi izborom za guvernera države New Jersey, a, kao kandidat Demokratske stranke postaje, god. 1912., predsjednikom Sjedinjenih Američkih Država. Knjiga *Nova sloboda* nastala je 1912. sastavljanjem Wilsonovih predizbornih govora, u kojima je Wilson izložio svoj program i bio *izabran* za predsjednika SAD-a.

¹⁰¹ Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevaram*, isto, str. 13.

¹⁰² Tajnih je društava bilo osobito mnogo u Velikoj Britaniji. Među najutjecajnijima bilo je *Fabian Society* (Fabijanističko društvo), utemeljeno 1884., čiji su članovi bili, uz

svjetskoga rata i na ulazak Sjedinjenih Američkih Država u taj rat, kao i na potpaljivanje Boljševičke revolucije, odnosno, na osnivanje Društva naroda. Pogonska filozofija "Okrugloga stola" bila je dovesti okruglaše na položaje s kojih će oblikovati i provoditi društvenu politiku pomoću društvenih institucija kojima se može manipulirati onim dijelom stanovništva koje je John Ruskin¹⁰³ nazvao 'masama'. Svi su 'upućeni okruglaši' prošli tečajeve u Institutu Tavistock, a mnogi su se od njih infiltrirali u najviša tijela bankarskoga svijeta.¹⁰⁴

Zanimljivim se čini, kao što je već rečeno, da je taj isti H. G. Wells, poznat kao 'prorok', zajedno s lordom Bertrandom Russellom, "predvidio" taj strašni rat, koji je u smrt odveo desetak milijuna ljudi. Cilj sarajevskoga ubojstva, iza kojega su stajale britanska i ruska tajna služba, a koji je izvela srpska tajna služba, bio je otpočeti rat s Njemačkom i u taj rat uvući Rusiju kako bi, što oslabljenija, bila lakše 'prihvatilište' za nadolazeću Boljševičku revoluciju. Za Colemana nema dvojbe kome je

ostale, Bernard Shaw i Annie Besant (poznata okultistkinja). *The Round Table (Okrugli stol)* nastao je iz društva *Fabian Society* i ubrzo se proširio po Commonwealthu, Africi, Sjedinjenim Američkim Državama i drugdje. Neki istraživači tvrde da je *Okrugli stol* utemeljen u veljači ili najkasnije u ožujku 1891. Društvo *Okrugli stol* utemeljeno je posebno na idejama profesora sociologije u Oxfordu Johna Ruskina, koji je, uz ostalo, isticao potrebu da elita upravlja institucijama i da na znanstven način zavlada svijetom. To se društvo temelji na idejama Cecila Rhodesa, koji je bio vrlo angažirani mason. Oko sebe je okupio krug 'upućenih', koji su 5. veljače 1891. osnovali jezgru društva *Okrugli stol*. Prema prof. Carrollu Quigleyju, društvo *Okrugli stol* stvarno je nastalo između 1908. i 1911. Neki autori ističu da je Alfred Milner - oporučni nasljednik C. Rhodesa - osnovao *Okrugli stol* 1909. i da se ovo društvo počelo širiti izvan Velike Britanije od 1915. Društvo *Okrugli stol* financirali su privatni bankari. Članovi su se Društva posebno infiltrirali u sredstva društvenog priopćavanja. Društvo je u SAD-u ubrzo steklo nadzor nad glavnim tiskom. Cilj je Društva bio stvoriti novi svjetski poredak, s jedinstvenom nadvladom. Usp. Robert Taft, isto, str. 53. i 54.

¹⁰³ Ruskin, John, (1819. - 1900.), engleski estetičar i sociolog. Profesor u Oxfordu od 1870. do 1884. Glavni inspirator svih britanskih imperijalista. Njegova sabrana djela posthumno je objavio Edvard Cook, urednik *The Daily Newsa*, blizak prijatelj Alfreda Milnera, u 39 svezaka. Usp. Opća enciklopedija, 7, Zagreb, 1981., str. 224. i Carroll Quigley, *Anglo-američki establishment*, Naklada E. Čić, Split, 2003, str. 39.

¹⁰⁴ Tečaj za obuku, piše Coleman, osmislio je lord Leconsfield, blizak britanskoj kraljevskoj obitelji, a kasnije gaje preuzeo Robert Brand, a potom otišao na položaj direktora banke Lazard-Freres. Neki od ogranaka *Okrugloga stola* jesu Bilderbergeri, koje je osnovao i vodio Duncan Sandys, istaknuti političar i zet Winstona Churchilla, zatim *Zaklada Ditchley (Ditchley Foundation)*, tajni bankarski klub, zatim Trilateralna komisija, Atlantsko vijeće Sjedinjenih Američkih Država i Institut Aspen za humanističke studije. Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, DETECTA, Zagreb, 2005., str. 187.

taj rat koristio, što znači da ga je laj isti i pokrenuo i njime upravljao. Zato on i piše: "Kada mi, obični ljudi, shvatimo način na koji međunarodne banke raspiruju ratove, a onda financiraju obje zaraćene strane, ratovi će bez problema postati stvar prošlosti. Do tada, pak, ratovi će za međunarodne banke i dalje biti omiljeno sredstvo zgrtanja novca i likvidiranja nepoželjnih ljudi i naroda, onako kako je to Bertrand Russell vrlo elokventno opisao".¹⁰⁵

Dakle, urotnički plan poznat kao Prvi svjetski rat¹⁰⁶ počeo je mnogo ranije u intelektualnim radionicama *gospodara kaosa*, a ne s dva revolvera metka atentatora Gavrila Principa, pripadnika "Mlade Bosne", inače revolucionarnoga gerilskog odjeljka organizacije "Ujedinjenje ili smrt" (Crna ruka), koja je za potrebe britanskih interesa obavila prljavi dio posla.¹⁰⁷ Franjo Ferdinand, austrijski nadvojvoda i prijestolonasljednik i nećak Franje Josipa I., planirao je temeljne promjene u državi

¹⁰⁵ Po Colemanu, Komitet 300 taj je rat (Prvi svjetski rat, nap. aut.) isplanirao kako bi međunarodni bankari namaknuli velike profite. H. G. Wells bio je Komitetu 300 poznat kao "prorok". Činjenica je, pak, daje Wells samo osuvremenio zamisli Britanske istočno-indijske kompanije (British East India Company, skraćeno BEIC), koje su u djelo proveli Jeremij Benthame i Adam Smith, da spomenemo dvojicu pljačkaša koje je engleski kralj George III. upotrijebio kako bi oslabio i potopio ekonomsku budućnost sjevernoameričkih doseljenika koji su, potkraj 18. stoljeća, nastojali pobjeći od ekonomske bijede i rintanja za "venecijansku stranku sjevera". U jednom članku, piše dalje Coleman, objavljenom u listu *Bunker*, Wells je iznio buduću ulogu Međunarodnog monetarnog fonda (MMF-a) i banke bankara - Međunarodne obračunske banke (Bank of International Settlements, skraćeno BIS). Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom*, isto, str. 12.

¹⁰⁶ Srpska je Vlada znala sve o toj zavjeri i nije učinila ništa daje spriječiti. Europa je tim zločinom bila ogorčena, osobito u svjetlu dugogodišnjeg nepodnošljivog djelovanja Srbije. Dana 5. srpnja 1914. grof Alexander Hovos poslan je u Berlin, gdje je izjavio: "...Ovdje sam kako bih konačno i zauvijek riješio probleme neprestanog srpskog agitiranja i kako bih zatražio pravdu za Austriju". Taj Hovosov posjet otkrio je da je Srbija stvarni problem, smutljivac prvoga reda, čiji je cilj zauzeti teritorij i uspostaviti srpsku dinastiju. Usp. Dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom*, isto, str. 213.

¹⁰⁷ Terorističkoj organizaciji "Mlada Bosna" pripadao je i jedan Hrvat, rođen u Dolcu, u blizini Travnika, književnik i novelist, ali i hijerarhijski urotnik, Ivo Andrić. Stvaranje države Srba, Hrvata i Slovenaca dočekao je u Zagrebu, gdje je izdavao časopis "Književni jug". Poslije stvaranja te tamnice 'hrvatskoga naroda', kada su se vrlo brzo hrvatski intelektualci počeli 'otrjeznjivati' od bilo kakve ideje panslavenstva i južnoslavenstva, uvidjevši da je Hrvatska prevarena i osramoćena, Andrić je postao njihov najveći kritičar. Presejao se u Beograd, gdje je s oduševljenjem dočekan, te od 1920. počinje njegova diplomatska karijera. Prvo radi u veleposlanstvu u Vatikanu(!?), 1921. u Bukureštu, a 1923. već je vicekonzul u Grazu... Članom Srpske akademije nauka i umjetnosti (SANU) postaje 1926., 1939.(?) doživljava vrhunac svoje diplomatske karijere kada je postavljen za opunomoćenika ministra i izvanrednog poslanika Kraljevine Jugoslavije u Berlinu.

na trijalističkim temeljima, s pravima svake nacionalne države i svakoga naroda, jednu modernu monarhiju, koja bi, daje bila uspostavljena, poremetila već doneseni plan hijerarhije urotnika, koji je H. G. Wells opisao kao 'novi svjetski poredak'. U tome 'novome svjetskome poretku' nije bilo predviđeno mjesto ni za kakav državni vertikalni ustroj vlasti, osim u zemljama reformacije. Franjo Ferdinand je za taj svoj namjeravani smjeli potez, koji bi bitno izmijenio stratešku sliku na dijelu europskoga ozemlja, koje će se početkom 21. stoljeća nazvati "prva vrata Euroazije", morao platiti glavom.

Da urotnici ništa ne prepuštaju slučaju i da simbolika njima mnogo znači, potvrđuju mjere osiguranja koje su, za razliku od 1909., kada je Sarajevo i Bosnu i Hercegovinu posjetio car Franjo Josip I. i kada su te mjere bile besprijekorne, s nekoliko tisuća policajaca u civilu, mjere osiguranja Franje Ferdinanda bile su gotovo nikakve. Njegov dolazak u Sarajevo osiguravalo je tek stotinjak policajaca, što jasno pokazuje koliko su hijerarhijski urotnici bili jaki u Austro-Ugarskoj monarhiji, iako nisu ni krili priželjkivanje smrti bogobojažnome čovjeku, odnosno, "istinskom katoličkom caru", kako su Franju Ferdinanda nazivali. Simbolika ubojstva Franje Ferdinanda i supruge mu Sofije, na Vidovdan, 28. lipnja te 1914., dobit će svoje klonirano uprizorenje tri godine poslije toga, tj. 1917., kada je u Parizu održan Međunarodni kongres hijerarhijskih urotnika, na kojemu su donesene odluke o budućem ustroju novih država na teritorijima Centralnih sila i gdje je jasno naznačen cilj - uništenje germanskih država i Osmanskoga Carstva.¹⁰⁸

Ivo Andrić je i službeni predstavnik Kraljevine Jugoslavije 25. ožujka 1941. kod potpisivanja Trojnog pakta u Beču. Za vrijeme Drugoga svjetskoga rata živio je povučeno, da bi odmah poslije rata počeo njegov vrtoglav uspon u komunističkoj Jugoslaviji. Postao je predsjednikom Saveza književnika Jugoslavije, vijećnikom ZAVNOBIH-a, okičen svim mogućim priznanjima i komunističkim odlikovanjima. Njegove zasluge za četrdesetpetogodišnje služenje hijerarhijskim urotnicima, kojima je i sam pripadao, nagrađene su 1961. "Nobelovom nagradom za književnost". Usp. Mladen Lojkić, isto, str. 113.

¹⁰⁸ Na 1. ožujku 1917. Kongresu, održanom od 28. do 30. lipnja 1917., Andre Lebey formulisao je, a Kongres prihvatio, sljedeće zaključke: (1) vraćanje Alzasa-Lotaringije Francuskoj, (2) obnova, ponovnim sjedinjenjem njezinih triju područja, neovisne Poljske, (3) neovisnost Češke, (4) u načelu oslobađanje i ujedinjenje svih naroda koji su danas podjarmljeni političkom ili administrativnom organizacijom Habsburškoga Carstva, u države za koje će se ovi narodi izraziti plebiscitom. Da je Versailleski ugovor o miru bio djelo 'hijerarhije urotnika' dokazuje činjenica da su u njemu ugrađeni svi navedeni zaključci njihovoga Kongresa iz 1917. godine. Usp. Robert Tafra, isto, str. 56.

Istoga dana, ali 75 godina kasnije, 1989., Slobodan Milošević će, na Gazimestanu, objaviti svoj zločinački pohod ka stvaranju 'Velike Srbije', a tri godine poslije toga, također 28. lipnja, francuski će predsjednik Francois Mitterand, "svojom improvizacijom i svojom tvrdoglavošću", kako je hijerarhijski urotnik sam nazvao taj svoj iznenadni ali pomno isplanirani posjet Sarajevu¹⁰⁹, spasiti Srbe od NATO-vih zračnih udara. Tim je posjetom, koji ga je, po vlastitoj izjavi, "pomladio" i pomogao mu "dane smekša"¹¹⁰, prešutno prepustio sudbinu Bosne i Hercegovine Miloševiću, Karadžiću i Mladiću, a svojim prijateljima Englezima dao do znanja da mogu otpočeti sa svojom podmuklom rabotom na induciranju hrvatsko-muslimanskoga sukoba. Dakle, svrha njegovoga posjeta nije bila otvoriti zračnu luku Butmir za tobožnju dostavu humanitarne pomoći, nego omogućiti nastavljanje ostvarivanja velikosrpskoga projekta 'ujedinjenje ili smrt'. Kada je već riječ o simbolici i o 28. lipnju, i o značenju toga datuma za hijerarhijske urotnike, usput, tek radi statistike, spomenimo da je mimohod tzv. 'vojske republike srpske krajine', organiziran radi podizanja morala srpske vojske poslije oslobodilačke operacije Hrvatske vojske *Bljesak*, održan je upravo toga datuma, 1995. godine, na vojnome poligonu Slunj.¹¹¹

Vratimo se na trenutak u 1917. godinu. Ta je godina u povijesti ne samo zapadne civilizacije zabilježena među onim rijetkim godinama koje se pojavljuju samo dva puta u jednom stoljeću. Te, 1917., odigrali su se iznimno važni događaji koji su iz temelja promijenili ne samo Europu nego i svijet, te stoga s pravom može nositi naziv "*Annus mirabilis*" - čudesna godina. U toj "čudesnoj godini", 1917., završavao je Prvi svjetski rat i bilo je jasno tko su pobjednici a tko poraženi. Boljše-

vička revolucija u Rusiji već je otpočela svoj kravi pir, svjetski hijerarhijski urotnici upriličili su svoj kongres, a njihovi talijanski sudrugovi s pečatom karbonarstva slavili su 200. obljetnicu utemeljenja. Krškom deklaracijom udareni su temelji tvorevini koja će se kasnije nazvati Jugoslavijom, koju su hijerarhijski urotnici osnovali i predali u ruke Srbima u znak zahvalnosti za srpsku pomoć u potpaljivanju Prvoga svjetskoga rata, tj. u izvođenju svjetskoga prevrata tisućljeća, kojim su hijerarhijski urotnici ne samo zgrnuli basnoslovna bogatstva nego i napravili divovski korak na svome zacrtanome putu ostvarivanja svjetske nad-vlade. U Portugalu se događalo ukazanje Gospe u Fatimi. Gripa "Španjolka" otpočinjala je svoj smrtni pohod Europom. Sve se to dogodilo u samo jednoj godini rata koji je Jacques Barzun nazvao "udarцем što je moderni svijet bacio na put vlastitoga uništenja". A to 'vlastito uništenje' značilo je da Crkva gubi svoje mjesto i položaj u novome društvu, a ideje zloporabe slobode našle su svoju krvavu aktualizaciju u ruskoj Boljševičkoj revoluciji, kao plod koji je sazrijevao kroz sve događaje tijekom 19. stoljeća.

Kapitulacijom Njemačke, u studenome 1918., okončana je četverogodišnja svjetska i sjajno koordinirana operacija, koju su upriličili hijerarhijski urotnici. Bez znanog 28. lipnja nije se moglo, pa su upravo toga nadnevka, 1919., izdiktirani 'mirovni uvjeti' Njemačkoj. Rezultati te sjajne operacije hijerarhijskih urotnika, nazvane Prvi svjetski, rat više su nego stravični. U njoj je, u većoj ili manjoj mjeri, sudjelovalo 36 od 54 države, koliko ih je tada bilo na svijetu. Od svih mobiliziranih ubijeno je, podleglo ranama ili bolestima više od deset milijuna ljudi. Vrijednost uništenih materijalnih dobara nije bilo moguće ni procijeniti. Računa se da su materijalni izdatci jedanaest glavnih zaraćenih država iznosili oko 200 milijarda dolara, što je bilo deset puta više od izdataka za sve ratove u razdoblju od 150 godina prije toga. Prvim svjetskim ratom završio je jedan zastrašujući kratki povijesni odsječak kojemu je prethodilo razdoblje nemira, sukoba i revolucija na ideološkom, političkom i kulturnom području. Trijumfom laičkih snaga, ateističkih ideja i dekristijanizirane etike dobro je uzdrman višestoljetni mentalitet koji je zapadnu civilizaciju obilježavao kao *res publica christiana*.

Da su u tim vremenima "demoni bili na djelu" i da su plesali svoj smrtni ples, to ne niječu čak ni skeptici. Ne samo što su hijerarhijski

¹⁰⁹ Francois Mitterand, francuski predsjednik kojega je dr. John Coleman označio kao čovjeka koji je pripadao hijerarhijskim urotnicima, pomoću kojega je Komitet 300 dokazao svoju moć planiranja događanja i, potom, njihova ostvarivanja, silom ili bilo kojim potrebnim sredstvom, kako bi pokazao da može skršiti svaku oporbu i onda kada je kandidata, kao u slučaju Mitteranda, oštromna politička skupina u Parizu nedugo prije toga odbacila. Njegov povratak bio je velik uspjeh socijalizma. Evo nekih od njegovih riječi: "Industrijski kapitalistički razvoj jest suprotnost slobodi. Moramo ga zaustaviti. Ekonomski sustav 20. i 21. stoljeća rabiće strojeve koji će mrviti ljude, prvo na području nuklearne energije, koja već daje zapanjujuće rezultate". Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, isto, str. 52.

¹¹⁰ Usp. *Kronologija rata*, Hrvatski informativni centar, Zagreb, 1989., str. 177.

¹¹¹ Usp. Davor Domazet-Lošo, *Hrvatska i veliko ratište*, isto, str. 230. i 231.

urotnici isplanirali taj krvavi rat, nego su i njihovi bankari, kao što je već rečeno, financirali Boljševičku revoluciju¹¹², a njih je, da se ne zaboravi, papa Lav XIII., koji je Katoličku crkvu uveo u 20. stoljeće, prokazao i prokleo kao pripadnike i promicatelje "Sotonina carstva".¹¹ Taj je Papa, u doba liberalnog kapitalizma i imperijalizma, započeo službeni katolički nauk enciklikom *Rerum novarum*. Njime se Katolička crkva jasno opredijelila protiv liberalnoga kapitalizma i protiv marksističke klasne borbe, tj. ideologije zla koja će obilježiti 20. stoljeće.

A u samoj Crkvi, poslije Prvoga svjetskoga rata i Versaillske konferencije, kojom su hijerarhijski urotnici prekrpjili zemljovid Europe, i nakon što su u Europi prestala postojati četiri carstva - Njemačko, Austro-Ugarsko, Rusko i Tursko, i toliko pratrpljenih kušnja, udaraca i rana, započinjalo je vrijeme obnove, vrijeme povratka. Počinjalo je vrijeme - *Restaurare omnia in Christo (Sve obnoviti u Kristu)*. Kristovom je crkvom u vrijeme Prvoga svjetskoga rata upravljao papa Benedikt XV. Iako su ga oba saveza zvala u svoj tabor, da za sebe dobiju moralnu težinu, papa je ostao nepristran i neumorno pozivao na prestanak rata i sklapanje pravednog mira. Katolička se crkva sve vrijeme rata brinula za ratne zarobljenike i druge potrebne unutar okupiranih područja obiju strana, a poslije rata pružala je pomoć poraženima. Sve je to podiglo ugled Crkve i pape, te su se mnoge države približile papi i sklopile sporazume sa Svetom Stolicom, počevši od Italije¹¹⁴ i, nanovo,

¹¹² Iz kruga američkih bankara, prema pisanju *New York Journal Americana* od 3. veljače 1949., Jacob Schiff financirao je Leva Trockoga s oko 20.000.000 dolara. Drugi bankar Morgan također je financirao Revoluciju u Rusiji s najmanje 1.000.000 dolara. Usp. Robert Tafra, isto, str 57.

¹¹³ Papa Leon XIII. došao je na čelo Crkve u godini Berlinskoga kongresa. Taj profinjeni diplomat na Petrovoj stolici počeo je rješavati teško stanje Crkve u sjedinjenome Njemačkome Carstvu, u koje ju je doveo Bismarck sa svojim "Kulturkampfom". Ta je 'kulturna borba' bila usmjerena protiv Katoličke crkve u Njemačkoj. Papa Leon XIII. svojom je diplomacijom uspio da Bismarck ukine protukatoličke zakone i postupno vrati slobodu Katoličkoj crkvi u Njemačkoj. Bismarck je, uz pomoć hijerarhijskih urotnika i liberala, i poslije I. vatikanskog koncila htio provesti politiku državne crkve. Usp. Bernardin Juraj Filinić, *Tisi Petar... Sažetak povijesti Crkve*, Provincija franjevaca konventualaca, Zagreb, 2000., str. 193. - 194.

¹¹⁴ Za vrijeme pontifikata pape Pija X. i poslije sjedinjenja Italije, protivno volji crkvene hijerarhije, neprijateljsko stajalište talijanskih vlasti prema Crkvi odražavalo se prije svega u zatvaranju samostana, protjerivanju redovnika i izbacivanju vjerske pouke iz škola, slično kao u Francuskoj i Portugalu. Pio X. vodio je politiku unutarcrkvene

francuske, pa do onih zemalja gdje su katolici u manjini, poput Engleske i Japana.¹¹⁵

Njegovo djelo i djelo njegovoga prethodnika, pape Pija X., nastavio je papa Pio XI. Lozinka "Mir Kristov u kraljevstvu Kristovu", izražena u programskoj enciklici pape Pija XI. *Urbi arcana*, u biti je programski nastavak Pija X. u već spomenutom geslu - "Sve obnoviti u Kristu". Nakon što su nestala kršćanska kraljevstva, a nastale republike, papa Pio XI. u duhu Evanđelja ističe vlast Krista, uspostavljajući, od 1925., i blagdan Krista Kralja, čije kraljevstvo nije od ovoga svijeta¹¹⁶, iako je On i na ovome svijetu gospodar vremena, jer, "Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji"¹¹⁷. Iz ove osnovne ideje, kada su svjetovna kraljevstva kršćanske Europe nestala u krvavoj operaciji hijerarhijskih urotnika, papa je svojim enciklikama¹¹⁸ nastavio poučavati u svjetlu Kristova evanđelja, jer je to bilo jedino što je Europu moglo spasiti od još većeg nadolazećeg zla - komunizma, fašizma i nacizma. Ali Europa nije htjela Krista za svoga kralja, budući da su *gospodari kaosa*, opijeni razornim fanatizmom, nastavili upriličavati krvave pohode kršćanskom Rusijom, ali i Španjolskom¹¹⁹, sve do Meksika.

Osim političko-zemljopisnog prekrajana Europe, poslije Prvoga svjetskoga rata, još veće i dublje prekrajanje nastalo je na kulturnom i moralnom području. Sustavno su se velikom umjetnosti, književnosti i glazbom proglašavale one tvorevine koje su negirale sklad, produhovljenost i ljepotu, kako bi sveopća destrukcija bila što temeljitija. Progra-

obnove. Svi mu priznaju daje bio sveta života, a 1954. proglašenje svetim. S ovoga se svijeta preselio na početku prvoga svjetskog sukoba naroda, dakle, 1914. Usp. Bernardin Juraj Filinić, isto, str. 200.

¹¹⁵ Usp. Bernardin Juraj Filinić, isto, str. 201.

¹¹⁶ Jeruzalemska Biblija, Iv 18, 36, isto, str. 1535.

¹¹⁷ Jeruzalemska Biblija, Mt 28,18 isto, str. 435.

¹¹⁸ Papa Pio XI. daje više enciklika. "Divini illius Magistri", 1929., o kršćanskome odgoju; "Casti connubii", 1930., o kršćanskome braku; "Quadragesimo anno" o kršćanskome društvenom poretku; "Ad catholici sacerdotii", 1935., o katoličkom svećenstvu. Kada je vidio što radi Hitler, prosvjedovao je žestokim notama i enciklikom na njemačkome jeziku "Teškom brigom", 1937. Te je godine digao glas i protiv bezbožnoga komunizma u Rusiji enciklikom "Divini Redemptoris". Usp. Bernardin Juraj Filinić, isto, str. 202. - 203.

¹¹⁹ Za vrijeme građanskoga rata, 1936., komunisti su započeli masovan i krvav progon kršćana, u kojemu su poubijali sedam tisuća svećenika, redovnika i redovnica, uključujući i jedanaest biskupa. Usp. Bernardin Juraj Filinić, isto, str. 203.

mirani kulturni i moralni kaos od dvadesetih godina prošloga stoljeća poremetio je vrijednosti umjetničkog izraza, vrijednost same umjetnosti i istinitost njezina izražaja. U nepreglednom i kompleksnom duhovnom ozračju tih poslijeratnih 'modernih vremena' iznikle su literatura, umjetnost i glazba, nastala su scenska djela najrazličitijih sadržaja, poruka, svjetloogleda, filozofija, osporavanja i promicanja, u kojima se više otvoreno nego prikriveno jurišalo na temeljne vrijednosti. U tome golemome kovitlacu djela i autora, u svjetonazorskom konglomeratu sadržaja pater Nikola Mate Roščić vidi "neku nezaobilaznu konstantu", koja se "uvijek iznova pojavljuje i obrađuje pitanje vjere ili nevjere, teizma i ateizma, pitanja o Bogu, o Isusu Kristu, o savjesti, o vrjednotama judeo-kršćanske baštine, o sudbini i smislu postanka i ostanka čovjeka i ljudske zajednice pod ovim otvorenim nebesima i na ovoj svetoj i proklesoj Majci Zemlji".¹²⁰

U ime slobode stvaralaštva i slobode savjesti stradala je sama sloboda, a s njome i istina. Znano je da sloboda pridonosi čovjekovu dostojanstvu, a riječ je o slobodi u kojoj se čini dobro. No, sloboda priziva i odgovornost i zato je sloboda temelj moralnosti u svakome čovjekovu činu. Budući da je sloboda neizmjeran Božji dar čovjeku, sloboda savjesti nije i ne može biti sloboda od istine, nego uvijek samo u istini, kao što je to isticao papa Ivan Pavao II. Dakle, sloboda se ne sastoji samo u izboru ove ili one pojedine radnje ili ovakva ili onakva kulturnog izričaja, nego je, unutar takva izbora, također i odluka o sebi i svome opredjeljenju za Dobro ili protiv njega, odnosno za Zlo ili protiv njega, za Istinu ili protiv nje, a na kraju - za Boga ili protiv Boga.¹²¹

A ono što su *gospodari kaosa* zapadnoj civilizaciji, poslije svoje 'sjajno izvedene operacije' u kojoj je životima platilo više od deset milijuna ljudi, nametali kao umjetnost bila je umjetnost koja to nije i u kojoj se nije znalo što je istina, kao što se nije znalo da je pozadina te krvave operacije značila uništenje manjih kultura od većih kultura, daje značila početak procesa anglikanizacije svijeta prema zamisli sira Cecila Rhodesa i lorda Alfreda Milnera i, naposljetku, da je značila da Visoko vijeće deseterice (preteča Vijeća sigurnosti UN-a) preuzima stvar u

svoje ruke. To 'preuzimanje stvari su svoje ruke' značilo je da je 25. siječnja 1919. prijedlog Kraljevskoga instituta za međunarodne poslove odnio pobjedu, jer su izaslanici Mirovne konferencije jednoglasno prihvatili rezoluciju o snivanju Lige naroda. Izabran je njezin odbor, čije je članove, zapravo, imenovao Kraljevski institut za međunarodne poslove. Važno je znati daje Liga naroda bila isključivo britanska ideja i tvorevina, i da su britanski Ugovor Lige naroda oblikovala četvorica ljudi, a sva četvorica bila su bliska Milnerovoj skupini. Bili su to lord Robert Cecil¹²², general Jan C. Smuts¹²³, lord Walther Phillimore¹²⁴ i Alfred Zimmern¹²⁵. Anglosaksonci i njihovi bankari mogli su se doista osjećati pobjednicima. Katolička srednja Europa bila je rasturena, a

¹²² Treći sin lorda Salisburja, lord Robert Cecil, bio je član Parlamenta od 1906. do 1923. i parlamentarni podtajnik za vanjske poslove, pomoćni tajnik istoga odjela, ministra pomorske blokade (od 1916. do 1918.), lord Tajnog Pečata (položaj čuvara državnoga pečata) i kancelar grofovije Lancaster. Bio je jedan od začetnika ugovora Lige naroda i u javnom je mišljenju bio Englez kojega su najuže povezivali s radom Lige. Godine 1937. za taj je rad dobio Nobelovu nagradu. Usp. Carroll Quigley, isto, str. 44.

¹²³ Jan C. Smuts studirao je na Cambridgeu i na MiddleTempeleu. Do 1895. bio je savjetnik u Cape Townu. Pomanjkanje uspjeha u profesiji nedvojbeno je imalo utjecaja na njegov životni put, tj. preusmjerilo ga je u zaplotnjačkog oportunistu, kakvim je ubrzo i postao, ali se pomoću svoga oportunizma penjao do ideala koji gaje povezivao s Rodesom i Milnerom - do ideala ujedinjene Južne Afrike unutar Britanskoga Carstva, u kojoj bi on bio dominantna figura. U novoj vladi, poslije stvaranja unije Južne Afrike, Smuts je držao tri od devet ministarskih mjesta (rudnike, obranu i unutarnje poslove). Na Ministarskoj konferenciji u Parizu bio je opunomoćeni izaslanik iza scene pa je, u suradnji s ostalim članovima Milnerove skupine, igrao važnu ulogu. Na tajnu misiju u Irsku otišao je 1921. i otvorio pregovore između Llovda Georgea i irskih vođa. S približavanjem Drugoga svjetskoga rata ponovno je došao na istaknut politički položaj. Bio je ministar pravosuđa sve do početka rata, od 1933. do 1939. Usp. Carroll Quigley, isto, str. 136.-139.

¹²⁴ Lord Walther Phillimore bio je doživotni prijatelj i kruga drugog vikonta Halifaxa. Bio je stručnjak za crkveno pravo, a kada ga je lord Salisburv promaknuo u sudca Kraljičinog stola, 1897., to je prouzročilo opći šok. Phillimore je postao lord priziva pravde 1913., a 1918. napravio je jedan od dvaju britanskih nacrtu ugovora Lige naroda. Drugi nacrt, poznat kao Cecilov nacrt, pripisivan je lordu Robertu Cecilu, no bio je uglavnom rad Alfreda Zimmerna, člana Milnerove skupine. Usp. Carroll Quigley, isto, str. 59.

¹²⁵ Sir Alfred Zimmern pripadao je "Milnerovoj skupini", koja je imala presudan utjecaj u uredu Llovda Georgea u razdoblju od 1917. do 1919. i dominirala je britanskim izaslanstvom na Mirovnoj konferenciji 1919. Skupina je imala velikog udjela u oblikovanju i vladanju Ligom naroda i sustavom mandata. Alfred Zimmern pripadao je unutarnjemu krugu te skupine oko dvanaest godina, nakon čega je prešao u vanjski krug. Inače, Alfred Zimmern bio je student preddiplomskog studija na New Collegeu, a kao lektor, nastavnik i mentor, od 1903. do 1909., poučavao je buduće članove Milnerove skupine. Njegovo učenje i njegova knjiga "The Greek Commonwealth" (1911.) imali

¹²⁰ Usp. Nikola Mate Roščić, *Zavjera protiv Krista*, isto, str. 106.

¹²¹ Usp. Anto Gavrić, *Sloboda*, Glas Koncila, 6. lipanja. 2004.

pravoslavna Rusija nestajala je u dimu i krvi Boljševičke revolucije pi su se mogli usredotočiti na to kako financijski do kože ogulili Njemačku i na to kako istodobno diktirati uvjete ostalim novonastalim zemljama.

Prostorno udaljeni klonovi

Radi boljeg razumijevanja doktrine po kojoj *gospodari kaosa* igraju svoje igre i upriličuju nadzirane neredne, revolucije i velike ratove, poput Prvoga svjetskoga rata, neka posluže primjeri dviju osoba iz toga vremena, koje su po službio toliko različite i s različitim zemljopisnih dužina da ih se može nazvati 'prostorno udaljenim klonovima' u službi Zloga. Jedan je bio Mark Natanson, a drugi Woodrow Wilson.

Mark Natanson se, poslije gimnazije, 1868., upisao na Medicinsko-kiruršku, kasnije Vojno-medicinsku akademiju, i od tada postaje najvećim prevratničkim organizatorom i urotničkom figurom prvoga reda. U Rusiji sedamdesetih godina 19. stoljeća u širokoj primjeni reforma nije bilo ni gospodarskih ni socijalnih razloga za intenzivan revolucionarni pokret. Ali, upravo za vrijeme prvih oslobodilačkih pokreta Aleksandra II.¹²⁶ počeli su studentski nemiri u Sankt-Petersburgu, gdje je podmetnut velik požar i obznanjen kvožedan proglas "Mlade Rusije". U tim je vremenima Mark Natanson položio osnove sustava 'obrazovnih', tj. propagandnih kružoka, na kojima se provodio "pripremni kulturno-revolucionarni rad među intelektualnom omladinom". Po završetku 'revolucionarnog obrazovanja' Natanson, 1872. odlazi u Zurich

su presudan utjecaj na unutarnji krug Milnerove skupine. Bio je inspektor osoblja u Upravi za obrazovanje, glavni pomoćnik lorda Roberta Cecila u Političkom obavještajnom odjelu Ureda za vanjske poslove, Wilsonov profesor na katedri međunarodne politike pri Sveučilišnom koledžu Walesa, profesor političkih znanosti na Cromwellu, ovlašten ravnatelj i glavni administrator za intelektualnu suradnju pri Ligi naroda, profesor za međunarodne odnose na Oxfordu, savjetnik ministra obrazovanja, ravnatelj Zenevske škole međunarodnih studija, savjetnik i glavni organizator pri organizaciji obrazovanja, znanosti i kulture Ujedinjenih naroda te gostujući profesor na sveučilištima Trinity College, Hartford i Connecticut. Usp. Carroll Quigley, isto, str. 28. i 157.

¹²⁶ Aleksandar II. ukinuo je kmetstvo, reformirao sudstvo, dao ograničenu samoupravu gubernijama, reorganizirao vojsku, otvorio velik broj škola. Poslije uspješnog završenog rata, 1877.-78., s Turskom je sklopio povoljan Sanstefanski mir. Usp. Opće enciklopedija, 1, isto, str. 93., i 7, str. 278.

kod Petra Lavrova, glavnog učitelja za 'metode mirne propagande', kako bi osnovali stalno revolucionarno tijelo. Ta dodatna naobrazba obilato mu je pomogla da uspješno spaja i povezuje nepovezane skupine osnovavši prvu revolucionarnu skupinu nazvanu "Zemlja i sloboda". Potom odlazi u Zapadnu Europu radi učvršćivanja organizacije, ali prije svega po novčanu pomoć koju su mu u stotinama tisuća rubalja darovali hijerarhijski urotnici.

Natanson je, iako nije bio govornik, postao jedan od najvećih revolucionara organizatora, a posjedovao je čudan dar - mogao je razgovarati sa svima. Njega, naizgled, nisu zanimala gledišta ni ideologije, ni s kim nije ulazio ni u kakve teoretske sporove, bio je u miroljubivim odnosima sa svim strujama i svojim je sposobnostima svakoga uključivao u svoju organizaciju. U godinama nepomirljivih razlika između bakunjinista i lavrista, Natanson je salomonskom mudrošću predlagao da se prekine "spor o glazbi budućnosti" i da se pozabave realnim potrebama borbe. U prosincu 1876. osmislio je i organizirao prvi javni miting kod kazanske crkve, poslije izlaska vjernika s liturgije, na dan Nikolaja Ugodnika, na kojemu su se okupili svi revolucionari. Bio je to miting s prvim znamenitim govorom Georgija Plehanova i s prvom razvijenom crvenom zastavom - *Zemlja i sloboda*. No, Natanson je 1877. uhićen i poslije tri godine zatvora poslan u dugotrajno progonstvo u Jakutiju, te je tako iz neposredne revolucionarne aktivnosti bio isključen sve do 1890. godine.¹²⁷

Iako je Natanson bio daleko, revolucionarno 'sjeme uništenja' bilo je posijano pa je potkraj 19. stoljeća počelo klijati i rasti i u rastu sve više poprimati oblik terora. Što se 20. stoljeće više približavalo, to su se sve više čuli povici koji su pozivali na teror, samo teror!! Čak sustavni teror! Mlađahne revolucionare nije brinulo neodazivanje naroda. Oni su imali svoj cilj - teroristički čin - čak izravno i na cara, a letcima i socijalističkim brošurama bili su opskrbljivani iz londonskih tiskara.¹²⁸ Natansona je, kada se 1889. vratio iz progonstva, dočekalo rađanje marksizma, koji je u Rusiju donesen iz Europe, a on se trudio

Usp. Aleksandar Solženjicin, I. dio, isto, str. 157.
Usp. Aleksandar Solženjicin, I. dio, isto, str. 169.

udružaba 'hijerarhije urotnika' pomogli doći na vlasti. On je, kao operator krize, kao iskra, imao zadaću potpaliti požar svjetskog rata, čija je svrha bila uspostaviti vlast *gospodara kaosa* nad europskim narodima. Hitler je žestoko i revnosno ispunjavao zadaću europskoga piromana, za koju su ga pripremili Britanci, upravo onako kako se to od njega i tražilo. Njegovo samopouzdanje proistjecalo je iz potpore koju je dobivao od anglosaksonskih hijerarhijskih urotnika, koji su držali da je upravo on osoba koja može biti najbolji saveznik u borbi protiv dvaju neprijatelja - jednog na Zapadu, a drugog na Istoku".¹³⁷ Plan anglosaksonskih hijerarhijskih urotnika bio je: Njemačku ustupcima oživjeti, ali u zajednici 'okupljenih grješnika, na čelu sa Zloduhom", a onda je gurnuti protiv Francuske i Rusije. Osim toga, planom se predviđalo da se 'demokratska' Europa mobilizira protiv njemačkoga zloduha. No, među Europljanima se našlo političara koji nisu uletjeli u zamku, i to brzinom kakvu je 'hijerarhija urotnika' predviđala. Ekonomski rat jest dodatno i uvijek djelotvorno sredstvo za rasplamsavanje ratne psihoze. Zato je 1934. uslijedio bojkot njemačkih proizvoda. Sastavni dio ratnog huškanja bilo je dokazivanje kako ne postoji urota *gospodara kaosa* za osvajanje svijeta, kada se taj rat privede kraju, odnosno, kada na stratištima diljem svijeta ostanu milijuni i milijuni mrtvih.

Kada se, tijekom i poslije Prvoga svjetskoga rata, osim u Rusiji, nije uspjelo instalirati ideologiju bezboštva kojom bi se rasturio kršćanski identitet Europe, novi svjetski rat još širih i pogibeljnijih razmjera bio je neizbježan. Naime, znano je da su njemački socijaldemokrati 1914., svi do jednoga, u Reichstagu izglasali kajzerove ratne kredite, podupirući time ratni plan hijerarhijskih urotnika, dok je vojska njemačkoga Reicha prodirala u Belgiju. Marksisti su tim potezom bili ushićeni. Taj dugo priželjkivani europski rat, držali su *gospodari kaosa*, bit će njihovo vrijeme. "Radnici cijeloga svijeta, ujedinite se!", zagrmio je Marx u posljednjoj rečenici *Komunističkoga manifesta*. Marksisti su, piše Buchanan, bili uvjereni da će radnici, kada Prvi svjetski rat počne, radije dignuti ustanak protiv svojih vladara, nego se boriti protiv radnika susjednih zemalja. No, to se nije dogodilo. Najveća socijalistička stranka

¹³⁷ Usp. Carroi Quigley, isto, str. 379.

Europe pretvorila se u stranku rata, a radnici su odbacili alate i, s pjesmom na usnama, krenuli u borbu. Hijerarhijski su urotnici za vrlo kratko vrijeme ispali budale, ali to njih, kao što će vrijeme kasnije pokazati, nije previše brinulo. Dok su se množile strahote na zapadnim bojišnicama, ni Ypres ni Passchendaele ni Soma, poznata mjesta gdje je, samo na nekoliko metara blata, u smrt otišlo stotine tisuća ne samo britanskih vojnika, nisu, u domovini industrijske revolucije, radnike potaknuli na pobunu. Ni njemačka ni francuska radnička klasa nisu se slomile u Verdenu, pa ni onda kada su se, 1917., francuski vojnici pobunili u rovovima.

Čim je Prvi svjetski rat bio završen, a Hitler se, siromah, još oporavljao od engleskoga napada plinom, hijerarhijski su urotnici već počeli pripravljanje terena za drugi rat, još razorniji, u kojemu će Hitler, kao operator krize, odigrati glavnu ulogu. On će biti taj koji će svijetu pokazati kako je put od slikara razglednica do zločinca tisućljeća moguć za samo dvadesetak godina, ako je to u interesu i po planu hijerarhijskih urotnika. Bubnjevi Prvoga svjetskoga rata nisu se ni stišali, a 'preoravanje terena' središnje i istočne Europe nastavilo se. Naime, poslije Boljševičke revolucije pokušani su komunistički udari u Budimpešti, Miinchenu i Berlinu. Njemački ratni veterani brzo su skršili bavorski sovjet, tj. Sovjetsku Republiku Bavarsku, koja je postojala od 4. travnja do 1. svibnja 1919. Pripadnici *Freikorpsa* toljagama su premlatili i ustrijeli predvodnike toga spartanskoga ustanka, Rosu Luxemburg i Karla Liebknedhta¹³⁸, koji su Lenjinu obećali da će Njemačka, ako ne odmah, onda ubrzo biti bačena u provaliju, kao i Rusija. Budimpeštanski režim Bele Khuna¹³⁹ trajao je nekoliko mjeseci. Radnici se nisu odazvali revoluciji pokrenutoj u njihovo ime i Bela Khun je morao

¹³⁸ Liebknecht, Karl (1871. - 1919.), njemački socijalist židovskoga podrijetla, marksist, Lenjinov poznanik. U prosincu 1918., dakle, mjesec dana poslije kapitulacije Njemačke u Prvome svjetskome ratu, osniva Komunističku partiju Njemačke (!?), a samo mjesec dana poslije toga, tj. u siječnju 1919. (!?), pod njegovim vodstvom dižu revoluciju u Njemačkoj. Njemački predsjednik Friedrich Ebert poziva u pomoć drago-voljačke odrede (Freikorps) bivše carske vojske, koji u krvi guše ustanak. Zajedno s komunistkinjom Rosom Luxemburg, ubijen je 15. siječnja 1919. Usp. Igor Bunič, isto, str. 72.

¹³⁹ Kuhn, Bela, boljševički revolucionar mađarsko-židovskoga podrijetla. Podiže komunističku revoluciju u Mađarskoj, uz pomoć Kominterne, u kojoj djeluje od njezina osnutka. Odgovoran za 'crveni teror'. Poslije sloma mađarske komunističke revolu-

bježati u Moskvu, ali je ipak uspio pokrasti dio mađarskoga zlata i pribaciti ga preko granice, stvorivši za to vlastiti kanal. Iako je Lenjin počeo sumnjičavo gledati na toga prežustroga Mađara, njegovo je srce velikoga Vođe, a osobito srce *gospodara kaosa*, bilo utješeno terorom koji je Bela Kun započeo u katoličkoj Mađarskoj.

No, to nije bilo sve, držali su hijerarhijski urotnici. Trebalo je, preko Poljske, "...Europu bocnuti bajunetom", kako se u njihovo ime izrazio Vladimir Iljič Uljanov. Upad Crvene armije u katoličku Poljsku bio je ostvarenje samo prve dionice toga plana. Druga dionica podrazumijevala je preko poljskoga mosta pohitati u pomoć proletarijatu Njemačke kako bi se katolička Mitteleuropa našla u smrtonosnu hropcu jednakom onome u kakvu se dvije godina prije toga našla i pravoslavna kršćanska Rusija. Zapovjednik crvenoarmejaca Mihail Tuhačevski, u poznatom pismu Zinovjevu, piše kako je potrebno sazvati glavni stožer Kominterne koji bi, poslije potpunog razbijanja Poljske, žurno razradio plan upada u Europu. Radi tog cilja, pisao je budući maršal i načelnik stožera Crvene armije, trebalo bi njezine redove popuniti internacionalnim proletarijatom, kako bi se "stvorila dovoljna snaga za osvajanje buržujskih država cijelog svijeta".¹⁴⁰ Taj njegov plan raspršili su poljski domoljubi, pod vodstvom maršala Jozefa Pilsudskog, otjeravši njega i njegovu boljševičku vojsku natrag preko Visle. Sve što su *gospodari kaosa* planirali na srednjoevropskome ozemlju, dakle, nije prošlo. No, njih to nije nimalo obeshrabrilo. Oni su uvijek dovoljno pripravnici da ih jedna izgubljena bitka ne može omesti. Ako predviđenu zadaću na globalnome planu nisu obavili radnici Zapada, taj mitski proletarijat, koji nije pristao odigrati ulogu koju su mu namijenili hijerarhijski urotnici, odigrat će netko drugi - novi postroji zaluđenih - koji će se nazvati fašistima i nacionalsocijalistima.

Kako je veliki hijerarhijski urotnik Marx mogao tako pogriješiti, mora se čovjek upitati? Patrick J. Buchanan njegovu krivu prosudbu o revolucionarnoj djelatbenoj ulozi proletarijata vidi u tome što kapitalizam

ne osiromašuje radnike. Naprotiv, život im se poboljšava, a na revoluciju se nisu digli zato što im kršćanstvo već dvije tisuće godina prožima dušu. Dok se iz duše zapadnoga čovjeka ne iskorijeni kršćanstvo i na njemu zasnovanu zapadnu kulturu, marksizam ne može pustiti korijene u Mitteleuropi i revolucije takvoga tipa izdavati će sami radnici, u čije se ime trebaju boriti. Kako revolucionarno sjeme ne bi palo na stjenovito kršćansko tlo i uginulo, Marxovu revolucionarnu teoriju treba učiniti inverznom, dosjetili se jadni urotnici iz *The Round Tablea* obznani-vši, 1920., da anglosaksonska politika mora prema Njemačkoj biti velikodušna, jer se njihov rat nije vodio protiv njemačkoga naroda, nego protiv njemačke vlasti(!).¹⁴¹

Tko želi stvoriti 'novi svjetski poredak', mora pribjegavati lukavstvu i licemjerju, što će reći primijeniti načela posredne strategije. To je razlog zašto je cilj anglosaksonskih hijerarhijskih urotnika, u razdoblju od 1920. do 1938., bio čvrst i jasan. Zadržati ravnotežu snaga u Europi, izgrađujući Njemačku protiv Francuske i Rusije, povećati britansku težinu na toj vagi moći, odbaciti sve moguće obveze, osobito one pomoću Lige naroda, i svaku moguću obvezu da se pomogne Francuskoj, očuvati britansku slobodu djelovanja; prema Njemačkoj voditi politiku koja omogućuje učvršćenje nacionalsocijalizma kao nove ideologije bezboštva i kao ideologije koja će dugoročno Nijemce držati pod hipotekom zločina, usmjeriti Njemačku prema Istoku, protiv Rusije, ako jedna od njih, ili obje zajedno, postanu ugroza anglosaksonskim interesima u Europi. Plan je, mora se priznati, više nego sustavan i više nego podmukao. Prije negoli se dvije ideologije bezboštva okrenu jedna protiv druge, pustiti ih da ojačaju i da postanu opasne po ostale europske zemlje. Prije negoli se međusobno sukobe, jednu od njih pustiti do Atlantskoga oceana, a onda Europu, tako izmrcvarenu, 'osloboditi' od fašizma i nacizma, ali ne i od komunizma, nego ga instalirati gdje god to bude moguće.

čije bježi u Rusiju i nastavlja provoditi teror na Krimu, kao član Revolucionarnog vojnog sovjeta južnog bojišta Crvene armije. Radi u Kominterni sve dok ga Staljin nije, 1938., pogubio, s cijelom obitelji. Usp. Opća enciklopedija, 4, isti, str. 680. i Igor Bunič, isti, str. 86.

¹⁴⁰ Usp. Igor Bunič, isto, str. 100.

¹⁴¹ U ožujku 1920. u *The Round Tableu* pisalo: "Poput mirovne konferencije, ugovor Lige naroda ciljao je previsoko i predaleko. Prije šest mjeseci nastojali smo se opskrbiti sredstvima mirne revizije uvjeta mira, ondje gdje bi revizija bila potrebna. Sada moramo shvatiti da *nacionalni osjećaji internacionalnim akcijama postavljaju bliža ograničenja* (kurziv aut.), negoli smo to voljni priznati." Usp. Carroll Quigley, isto, str. 382.

hijerarhijskim urotnicima komunizam kao operator nadzira-
a mio i da ga se lakše instalira ako se odabrane zemlje prije
regnira nacizmom ili fašizmom, odnosno ideologijama bliskim
tvrđuje izjava Nicolasa Murravja Butlera.¹⁴² Ovaj predsjednik
anke, koji je tijekom jednog kongresa održanog 1937. u New
poznatome hotelu Waldorf Astoria, izjavio: "Komunizam je
nt kojim ćemo oboriti nacionalne vlade u korist jedne svjetske
'ne policije i jednog svjetskog novca". Tom je izjavom rečeno
emenima koja slijede, znači, od Europe stvoriti jednu mul-
nalnu i multietničku zajednicu pod vlašću hijerarhijskih urot-
bi se to na najsigurniji način ostvarilo, nužno je Europi odu-
ne, što podrazumijeva uništenje njezina kršćanskoga identi-
j grandiozni pothvat nije moguće ostvariti bez jednoulmlja.
ljševičkoga jednoulmlja u Rusiji i njegovoga neuspjelog 'izvo-
ačku, *gospodari kaosa* nisu morali osmišljavati novi, nego klo-
tojeći i provjereni te ga, umjesto crvenom, samo obojiti cr-
m. Ujednačavanje svijesti (*Gleichschaltung*), tj. jednoul-
iginalan izum hitlerovaca, unatoč tome što su ga oni usavr-

e velikoj europskoj naciji nametnulo jednoulmlje potrebo je
ti takvo stanje kaosa koje je njemački kancelar Franz von
2., u Reichstagu (njemačkome parlamentu), usred meteža
e krize, sa sedam milijuna nezaposlenih i u stanju zamalo
rata na njemačkim ulicama, opisao ovako: "U jednom od
nutaka povijesti naše domovine, nova vlada preuzima svoju
emački narod zapao je u duhovnu i materijalnu krizu bez
Žrtve, koje se od njega očekuju, da bi trnovitim putem
ročio u unutarnju i vanjsku slobodu, neizmjerne su i gole-
ve su samo ako uspijemo pronaći duhovne preduvjete uje-
svih snaga koje su spremne na zajedničko izgrađivanje zem-
ijski temelji države su uzdrmani... Socijalno osiguranje nalazi
'ajem, rastuća nezaposlenost uništava najbolje snage naro-

Murray Butler bio je predsjednik *Engleske narodne banke (Bank of England)*,
iječa za inozemne odnose (Council of Foreign Relations, CFR) i suradnik
, koji je financirao Leva Trockog.

d.i... U zadnji čas moramo zaustaviti moralno rastvaranje njemačkog
naroda, ojačano zbog kobne klasne borbe koja se povećava preko bolj-
ševizma na području kulture, koji se širi kao otrov i koji prijeti uni-
štenjem najboljih moralnih temelja nacije. Već je preduboko prodrła
razgrađujuća snaga ateističkog i marksističkog mišljenja, jer su kršćan-
ske snage u državi i društvu bile prebrzo spremne na kompromise. Ali
čistoća javnog života ne može se očuvati i ponovno uspostaviti kom-
promisom na osnovu pariteta. Nama treba jasna odluka kakve su snage
spremne izgraditi novu Njemačku na osnovu kršćanskog svjetonazo-
ra... Vlada, koja je u ovom času svjesna svoje teške odgovornosti pred
Bogom i nacijom... svjesna je svojih obveza... Ona se ne će kolebati i
počet će borbu za očuvanje životnih osnova naroda, osobito za radno
stanovništvo u gradovima i selima..."¹⁴³ Nažalost, taj 'kršćanski' pro-
gram posljednje netotalitarne vlade u Berlinu, prije dolaska nacional-
socijalista na vlast, nije uspio. Umjesto kršćanstva i razboritosti, na
vlast je uz svesrdnu financijsku pomoć hijerarhijskih urotnika, došao
Hitler, sa svim poznatim posljedicama. Ali program tadašnje njemačke
Vlade ne samo da nije bio loš, nego su mnoge njegove postavke itekako
aktualne i danas, u ovim vremenima na početku 21. stoljeća, kada mi-
litantni liberalizam ponovno uvodi jednoulmlje, i to ne samo u zapad-
noj civilizaciji. Možda ćemo, kao što jednom napisao Carl Gustaf Strohm,
"ipak nešto naučiti iz povijesti..."

Stanje o kojemu je govorio kancelar Franz von Papen odvijalo se
paralelno s velikim burzovnim slomom iz 1929., poslije kojega su an-
glosaksonski hijerarhijski urotnici i njihovi bankari preuzeli cijelu in-
dustriju i poljoprivredu te su mogli krenuti u eksploataciju dobivenog
ratom i ratnom privredom. Upravo su zato Hitlera i njegovu Nacional-
socijalističku njemačku radničku stranku - NSDAP financirali anglo-
saksonski bankarski krugovi. Točnije, već iste 1929. oni izravno prego-
varaju s Hitlerom i dogovaraju financiranje NSDAP-a, koji je bio u
financijskoj i političkoj stagnaciji. S Wall Streeta i uz pomoć Monta-
guea Normana, guvernera Engleske banke, skupljan je novac za "olakša-

¹⁴³ Usp. Carl Gustaf Strohm, *S tim antifašizmom nešto nije u redu*, Hrvatsko slovo, 23.
kolovoza 2002.

Daje hijerarhijskim urotnicima komunizam kao operator nadzira-
nog kaosa mio i da ga se lakše instalira ako se odabrane zemlje prije
toga impregnira nacizmom ili fašizmom, odnosno ideologijama bliskim
njima, potvrđuje izjava Nicolasa Murravja Butlera.¹⁴² Ovaj predsjednik
Engleske banke, koji je tijekom jednog kongresa održanog 1937. u New
Yorku, u poznatome hotelu Waldorf Astoria, izjavio: "Komunizam je
instrument kojim ćemo oboriti nacionalne vlade u korist jedne svjetske
vlade, jedne policije i jednog svjetskog novca". Tom je izjavom rečeno
sve. U vremenima koja slijede, znači, od Europe stvoriti jednu mul-
tikonfesionalnu i multietničku zajednicu pod vlašću hijerarhijskih urot-
nika. Da bi se to na najsigurniji način ostvarilo, nužno je Europi odu-
zeti korijene, što podrazumijeva uništenje njezina kršćanskoga identi-
teta. A taj grandiozni pothvat nije moguće ostvariti bez jednoulmlja.
Poslije boljševičkoga jednoulmlja u Rusiji i njegovoga neuspjelog 'izvo-
za' u Njemačku, *gospodari kaosa* nisu morali osmišljavati novi, nego klo-
nirati postojeći i provjereni te ga, umjesto crvenom, samo obojiti cr-
nom bojom. Ujednačavanje svijesti (Gleichschaltung), tj. jednoul-
lje, nije originalan izum hitlerovaca, unatoč tome što su ga oni usavr-
šili.

Da bi se velikoj europskoj naciji nametnulo jednoulmlje potrebo je
bilo stvoriti takvo stanje kaosa koje je njemački kancelar Franz von
Papen, 1932., u Reichstagu (njemačkome parlamentu), usred meteža
gospodarske krize, sa sedam milijuna nezaposlenih i u stanju zamalo
građanskog rata na njemačkim ulicama, opisao ovako: "U jednom od
najtežih trenutaka povijesti naše domovine, nova vlada preuzima svoju
zadaću. Njemački narod zapao je u duhovnu i materijalnu krizu bez
presedana. Žrtve, koje se od njega očekuju, da bi trnovitim putem
uspješno kročio u unutarnju i vanjsku slobodu, neizmjerne su i gole-
me. Snošljive su samo ako uspijemo pronaći duhovne preduvjete uje-
dinjavanjem svih snaga koje su spremne na zajedničko izgrađivanje zem-
lje... Financijski temelji države su uzdrmani... Socijalno osiguranje nalazi
se pred stečajem, rastuća nezaposlenost uništava najbolje snage naro-

da... U zadnji čas moramo zaustaviti moralno rastvaranje njemačkog
naroda, ojačano zbog kobne klasne borbe koja se povećava preko bolj-
ševizma na području kulture, koji se širi kao otrov i koji prijete uni-
štenjem najboljih moralnih temelja nacije. Već je preduboko prodrla
razgrađujuća snaga ateističkog i marksističkog mišljenja, jer su kršćan-
ske snage u državi i društvu bile prebrzo spremne na kompromise. Ali
čistoća javnog života ne može se očuvati i ponovno uspostaviti kom-
promisom na osnovu pariteta. Nama treba jasna odluka kakve su snage
spremne izgraditi novu Njemačku na osnovu kršćanskog svjetonazo-
ra... Vlada, koja je u ovom času svjesna svoje teške odgovornosti pred
Bogom i nacijom... svjesna je svojih obveza... Ona se ne će kolebati i
počet će borbu za očuvanje životnih osnova naroda, osobito za radno
stanovništvo u gradovima i selima..."¹⁴³ Nažalost, taj 'kršćanski' pro-
gram posljednje netotalitarne vlade u Berlinu, prije dolaska nacional-
socijalista na vlast, nije uspio. Umjesto kršćanstva i razboritosti, na
vlast je uz svesrdnu financijsku pomoć hijerarhijskih urotnika, došao
Hitler, sa svim poznatim posljedicama. Ali program tadašnje njemačke
Vlade ne samo da nije bio loš, nego su mnoge njegove postavke itekako
aktualne i danas, u ovim vremenima na početku 21. stoljeća, kada mi-
litantni liberalizam ponovno uvodi jednoulmlje, i to ne samo u zapad-
noj civilizaciji. Možda ćemo, kao što jednom napisao Carl Gustaf Strohm,
"ipak nešto naučiti iz povijesti..."

Stanje o kojemu je govorio kancelar Franz von Papen odvijalo se
paralelno s velikim burzovnim slomom iz 1929., poslije kojega su an-
glosaksonski hijerarhijski urotnici i njihovi bankari preuzeli cijelu in-
dustriju i poljoprivredu te su mogli krenuti u eksploataciju dobivenog
ratom i ratnom privredom. Upravo su zato Hitlera i njegovu Nacional-
socijalističku njemačku radničku stranku - NSDAP financirali anglo-
saksonski bankarski krugovi. Točnije, već iste 1929. oni izravno prego-
varaju s Hitlerom i dogovaraju financiranje NSDAP-a, koji je bio u
financijskoj i političkoj stagnaciji. S Wall Streeta i uz pomoć Monta-
guea Normana, guvernera Engleske banke, skupljan je novac za "olakša-

¹⁴² Nicolas Murray Butler bio je predsjednik *Engleske narodne banke (Bank of England)*, predsjednik Vijeća za inozemne odnose (Council of Foreign Relations, CFR) i suradnik Jakoba Schiffa, koji je financirao Leva Trockog.

¹⁴³ Usp. Carl Gustaf Strohm, *S tim antifašizmom nešto nije u redu*, Hrvatsko slovo, 23. kolovoza 2002.

vanje težine njemačkih reparacija¹⁴⁴, ali su osiguravani i povoljni kvitirati Njemačkoj. Na taj je način omogućeno pokrivanje troškova održavanja jurišnih odreda (SA) i policijske organizacije (SS), kao i financiranje izbora koji su Hitlera doveli na vlast. Anglosaksonskim bankarima ulaganje u 'projekt Hitler' bilo je sigurna dobit, jer je Hitler bio jamstvo za rat, a rat je nužnost oplodnje kapitala.¹⁴⁵ A najveća oplodnja kapitala postiže se samo totalnim ratom, što opet znači postizanje moći koja može poprimiti gotovo apsolutnu vrijednost.

I dok su anglosaksonski bankari pomagali svome klonu Hitleru dočepati se vlasti, Rockefellerovi stratezi zagovarali su osnivanje jedne privatne obavještajne službe, a on je sam, slijedeći njihov savjet, doslovno kupio osoblje i opremu za obavještajnu službu SS (*Schutz-Staffel*) Reinhardta Hevdriča.¹⁴⁶ Istodobno je drugi klon 'hijerarhije urotnika', Staljin, razradio, kako mu se činilo, siguran plan paneuropske, a zatim i svjetske krize koristeći se, u ulozi 'ledolomca' svoje politike, emocionalnim i prekomjerno agresivnim Adolfom Hitlerom.¹⁴⁷ A Hitler, ta fizički i umno tragična figura, nije znao da je samo marioneta s kojom su se poigrali ne samo hijerarhijski urotnici, nego i njegov ideološki klon, ali s inverznim likom.

I Hitler i Staljin, petljajući u zamršenim labirintima međunarodnih intriga koje su vodili anglosaksonski hijerarhijski urotnici, a ne oni, iskreno su mislili kako igraju svoju igru. Hitler nije ni mislio da je on marioneta moćnijih i dinamičnijih snaga, koje su mu omogućivale ulaziti u rizike glumeći kako prihvaćaju njegove poteze, bilo da je riječ Anshlusu bilo o okupaciji Čehoslovačke, odnosno Poljske. Hitler je bio uvjeren kako ima slobodne ruke, budući da je još u siječnju 1936. o tome razgovarao s lordom Lothianom, a za tu 'slobodu' obećao je da Njemačku ne će učiniti 'svjetskom silom' i da se ne će pokušati natjecati s Britanskom mornaricom.¹⁴⁸ Suptilnu anglosaksonsku igru Hitler

nije uspio dokučiti čak ni onda kada je bilo očigledno da ga Chamberlain svojom politikom gura prema Rusiji. Na njegove zablude nisu utjecale ni lažne britanske priče o snazi njemačke vojske, za koje je on najbolje znao da su pretjerane. Ako ga te lažne priče nisu mogle osvijestiti, onda su to morala britanska pretjerana podmetanja o njemačkom napadu otrovnim plinovima i dijeljenje zaštitnih maski britanskim građanima, odnosno, luđačko građenje rovova po britanskim parkovima.¹⁴⁹ Hitler je morao znati da je prvo bilo nepotrebno, a drugo beskorisno, jer je to bilo 1938. godine. No, Hitler je imao razloga vjerovati Britancima. Skupina konzervativaca, uglavnom časnika ali i članova iz najviše razine Vlade¹⁵⁰, skovala je urotu da ubije Hitlera i uklone naciste s vlasti. Za utvrđeni datum provedbe te urote, 28. rujna 1938., saznao je lord Halifax. Uz informaciju o atentatu, koju mu je dao Theodore Kordt, lord Halifax primio je i poruku u kojoj se moli da britanska Vlada u sudetskoj krizi čvrsto stane uz Čehoslovačku i da savršeno jasno dade do znanja da će, ako Njemačka prijeđe na teritorij Čehoslovačke, Velika Britanija stupiti u rat. Da se atentat uistinu dogodio povijest čovječanstva sigurno bi krenula u posve drugom smjeru. Tko je tome krivac? Urota je otkazana u podne 28. rujna te 1938., kada je u Berlin stigla vijest da britanski premijer Arthur Neville Chamberlain ide u Miinchen.¹⁵¹ A da predsjednici država, osim što mogu biti krivokletnici, mogu biti i plagijatori, potvrdio je pedeset četiri godine kasnije francuski predsjednik Francois Mitterrand.

Hijerarhijski su urotnici dobro znali da bi bez živoga Hitlera i nacizma Drugi svjetski rat bio besmislen, kao što bi sve bilo besmisleno i

¹⁴⁹ Usp. Carroll Quigley, isto, str. 455.

¹⁵⁰ U urotničkoj skupini bili su general zbora Ludwig Beck (šef generalskog osoblja), feldmaršal von Witzleben, general Georg Thomas, Carl Friedrich Goerdeler (gradonačelnik Leipziga), Ulrich von Hassell (bivši veleposlanik u Italiji), Johannes Popitz (pruski ministar financija) i Paul Schmidt (Hitlerov privatni prevoditelj). Usp. Carroll Quigley, isto, str. 460.

¹⁵¹ Sve ove igre i protuigre pokazuju da se Drugi svjetski rat dogodio po želji anglo-američkih determinista i daje 'događanje Hitlera' njihov plan. Da je to tako, vidljivo je, kao što dokazuje Quigley, iz činjenice da se Njemačka nije pripremala za taj rat. Hitler je za glavne neprijatelje držao Francuze, boljševizam i Zidove. Engleze je potpuno previdio, jer su ga podupirali. Osim toga nije mu se žurilo u napad na sovjetsku Rusiju ni na Francusku, a kamoli na Veliku Britaniju. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, str. 278.

¹⁴⁴ Od 1921. britanska Vlada i Milnerova skupina učinile su sve što su mogle kako bi Njemačkoj olakšale teret reparacija i spriječile Francusku da se pri utjerivanju reparacija koristi silom. Francuskoj su jasno dale do znanja da će njezin preveliki pritisak na Njemačku držati "neprijateljskim činom". Usp. Carroll Quigley, isto, str. 389.

¹⁴⁵ Usp. Marko Francišковиć, isto, str. 33.

¹⁴⁶ Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom*, isto, str. 100.

¹⁴⁷ Usp. Igor Bunić, isto, str. 173.

¹⁴⁸ Usp. Carroll Quigley, isto, str. 431.

bez međusobnog sukoba Hitlera i Staljina. A Staljin, slično kao i Hitler, nije mogao zamisliti daje njihov predstojeći međusobni sukob već odavno smišljen i isplaniran u tišini kabineta hijerarhijskih urotnika, kako bi dali prostora snagama za ostvarivanje planova o svjetskom gospodarstvu - ekonomskim gospodarima. U usporedbi s tim novim globalnim snagama, sve prijašnje snage i njihove metode, bilo da je riječ o vojnim bilo o ideološkim, bile su blijede, zastarjele i nedjelotvorne. Neprekidna proturječja, politički, diplomatski i gospodarski sukobi velikih europskih država, koje su se povezale u nerazmrsiv čvor starih uvjeda i neriješenih proturječja, otkrivalo je put, barem se tako Staljinu činilo, da brzim i djelotvornim vojnim upadom, i to bez ikakva marksističko-lenjinističkog iscrpljivanja, pobjednički izbije na Atlantik, čime bi iskupio mnoge prijašnje grijehe, ali i sve buduće prijestupe. Misleći da je u lukavosti nenadmašiv, Staljin naglo okreće državni brod prema zbližavanju s Hitlerom. Uvjeren je da će, uhvativši se u tegalj Fiihrerova nacističkog broda, koji je smjelo manevrirao po Europi, lakše ugrabiti svoj dio. A kada dođe odgovarajući trenutak, svojom će bezgraničnom odanošću uspavati svoga suklonu, napasti ga s leđa, uništiti i iskoristiti plodove njegovih sjajnih pobjeda, te kao plijen dobiti, u ulozi pobjednika, iskrvarenu i razrušenu Europu.¹⁵² Plan je možda bio savršen, barem je tako mislio Staljin, a što ako njega Hitler prvi napadne, o tome nije razmišljao.

Ali, za razliku od Staljina, o tome su razmišljali *gospodari kaosa*, i to u američkom gradu San Diegu, u svibnju 1941., na seminaru o mogućnostima izgradnje američke vojno-pomorske moći, koji su organizirali rukovoditelji velikih koncerna. Mimo protokola, admiral James O. Richardson, koji je prije toga 'smijenjen' s položaja zapovjednika Tihooceanske flote, nakon što je uvjerljivo odigrao ulogu 'katastrofičara', jer je, tobože, upozoravao kako je flota u pomorskoj bazi Pearl Harbora nezaštićena i izvrgnuta mogućnosti japanskog napada,¹⁵³ održao je predavanje o međunarodnoj situaciji, izjavivši, bez trunke dvojbe, da je sukob između Hitlera i Staljina stvar bliske budućnosti. Admiral je

Usp. Igor Bunič, isto, str. 174.

Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 334.

očigledno, osim pripremljene zamke za Japance, znao i za zamku postavljenu Staljinu. Napravivši teoretsku analizu, ustvrdio je da će uspjeh postići onaj tko prvi napadne, jer su i Wermacht i Crvena armija školovani na ideji 'munjevitog rata', a braniti se ne samo što ne vole nego i ne znaju. Zato je okupljenima admiral Richardson postavio pitanje: što u većoj mjeri odgovara našim planovima - da prvi korak učini gospodin Hitler ili gospodin Staljin? Ne čekajući da netko od nazočnih odgovori, u uvježbanom maniri visokog mornaričkog časnika, sam je riješio dvojbu. Bacio je pogled na kartu Europe i glasno obrazložio: "Ako Staljin iznenada baci na Hitlera svojih 200 divizija i 10 tisuća tenkova, Wermacht će biti zgažen i za otprilike dva mjeseca Staljinova će vojska stajati na obali La Manchea i u Gibraltaru. Ako počne Hitler, to gdje će se on naći za dva mjeseca zna samo Svevišnji, jer će neizbježno zaglibiti u prostorima Rusije i Staljin će morati potrošiti mnogo vremena kako bi ga odande istjerao. Oduzimajući u ratu inicijativu i Hitleru i Staljinu, ona će neizbježno doći u ruke slobodnoj i dinamičnoj snazi koja će se nužno pojaviti kada se Rusi i Nijemci potuku međusobno, prepuštajući na milost toj novoj snazi cijeli svijet. Dakle, gospodo, pravo na prvi korak dat ćemo Hitleru".¹⁵⁴ I - Hitler je napao prvi!

Hitlerov iznenadni napad na Sovjetski Savez, ironijom sudbine, bacio je Staljina, koji je pao u stanje utučenosti, u zagrljaj Sjedinjenim Američkim Državama i Velikoj Britaniji, koje su stvorile tzv. Savezničku antihitlerovsku koaliciju. Uostalom, tako je i bilo planirano, samo to Staljina nije mogao dokučiti. Dok su, po pomno osmišljenom planu hijerarhijskih urotnika, na beskrajnim ruskim prostorima u neprekidnim udarima i protuudarima Wermacht i Crvena armija tukli jedni druge, Sjedinjenje Američke Države svoje su stare linijske brodove, upravo onako kako je predvidio admiral Richardson, stavili na metu

¹⁵⁴ U to je vrijeme admiral Richardson bio privatna osoba i mogao je u načelu govoriti što je htio. Ali na seminaru je bio i ministar V. M. S. Noks, koji je na početku nastupa rekao: "Admiral Richardson formulirao je sasvim točno upravo ono što *mi* očekujemo od budućega razvoja događaja u svijetu..." Usp. Igor Bunič, isti, str. 180. Ministar Noks nije pobliže odredio tko su '*mi*'. To je mogla biti Rooseveltova vlada, ali su mogli biti i hijerarhijski urotnici, budući daje predsjednik Franklin D. Roosevelt bio njihov pripadnik, (nap. aut.)

japanskim torpedima i bombama u Pearl Harboru¹⁵⁵, što ini je omogućilo djelotvorno ući u Drugi svjetski rat i početi ga voditi po vlastitom scenariju, imajući u vidu isključivo svoje globalne planove.¹⁵⁶

Drugi svjetski rat bio je magijski poduhvat paklenih razmjera. Da hijerarhijski urotnici ništa nisu prepuštali slučaju, vidi se po izboru glavnog provedbenog operativca - Franklina Delana Roosevelta. On je bio tako dobro upućen u cijelu operaciju da je praktično bio nezamjenjiv. A toliko nepopustljivo i dogmatsko pridržavanje ustava i zakona, kojim se, barem javno, diče Sjedinjene Američke Države, nije bila zapreka da se Rooseveltu omogući još jedan, treći predsjednički mandat. Kada je riječ o tzv. neovisnom sudstvu, zakonodavstvu, medijima i financijama - svi odreda usklađeno su radili prema volji 'hijerarhije urotnika' i za interese njihovoga kapitala.

Znano je da nitko u ratu, bez obzira na to kakvog oblika rat bio i kakav se odnos snaga u njemu sučeljavao, nikada nije uspio, niti će uspjeti, ni u najpovoljnijim uvjetima, potpuno ostvariti zamišljeni scenarij. To nije uspjelo ni Sjedinjenim Američkim Državama u Drugome svjetskome ratu. Uspjeli su ostvariti dvije trećine onoga što su zamislili. Britansko Carstvo, u kojemu 'sunce nikada nije zalazilo', prestalo je u takvom obliku postojati. Palo je zgaženo američkom vojnom silom, osobito na oceanskim prostranstvima. Japansko Carstvo puklo je po svim rubovima, a od francuskoga su ostali samo ostatci ostataka. Preplašena i opustošena Europa, sa zločinačkom hipotekom, u strahu kao bolesno dijete, privila se na moćne američke grudi, vidjevši u velikoj prekooceanskoj velesili jedino jamstvo svoje obnove i buduće

¹⁵⁵ Usp. *Gospodari kaosa*, isto, str. 321. - 343.

¹⁵⁶ Ozbiljnije geostrateške i geopolitičke analize poslije Drugoga svjetskoga rata, a posebice tijekom posljednjih deset godina, ukazuju na to da je 'teorija zavjere' samo iskaz plana kojim su predsjednik Franklin Delano Roosevelt i američki politički vrh iskoristili japanski napad za homogeniziranje nacije i ulazak Sjedinjenih Američkih Država u Drugi svjetski rat. Naprosto, Sjedinjenim Američkim Državama bio je potreban taj japanski napad kako bi Njemačkoj (saveznici Japana) objavile rat, te se tako uključile u rješavanje sudbine Europe radi osiguravanja svojih političkih, gospodarskih i vojnih interesa u tome dijelu svijeta, u kojemu je dominantnu ulogu imala Velika Britanija. Istodobno, Sjedinjene Američke Države izborile su se za slobodu djelovanja na Tihom oceanu, na kojemu će, poslije završetka Drugoga svjetskoga rata, bitno biti smanjen utjecaj Velike Britanije, Francuske, Nizozemske, Španjolske i Njemačke, pa je to otvorilo put da Sjedinjene Američke Države uistinu postanu jedina prava velesila svijeta na kraju 20. i početkom 21. stoljeća. Usp. *Gospodari kaosa*, isti, str. 340.

sigurnosti. Kako je bilo i planirano, na golemim prostorima Tihog, Atlantskog i Indijskog oceana potpuni nadzor preuzela je snažna američka flota, a američka vojska, po načelu nekadašnjih rimskih legija zaposjela je golema područja u Europi, Africi i Aziji. Sve je to, kako piše Igor Bunič, dobiveno za cijenu od 400 tisuća ubijenih i 535 milijarda dolara. A na mjestima gdje su pala carstva i gdje su države zbrisane s lica zemlje, a gradovi se dimili ili su bili u ruševinama, krenuo je dolar, da osvoji ono što nije osvojila vojna sila, gradeći čvrste temelje za sljedeći korak u smjeru potpune svjetske hegemonije. Čvrstim jamcem toga grandioznoga plana postale su atomske gljive, koje su se na kraju rata uzdigle iznad Hirošime i Nagasakia.

Anglosaksonskim hijerarhijskim urotnicima jedina zapreka u njihovome planu prema svjetskoj hegemoniji bilo je kršćanstvo. Nacija i nacionalna svijest, identitet i pripadnost, svjesnost o sebi samome bez kršćanstva su nepotpuni i sami nemaju snagu oduprijeti se nasrtajima zloga, budući da je sirovi nacionalizam bez vjere besmislen. Nacionalizam kao ljubav prema domovini i prema svojim bližnjima, u doslovnom smislu riječi, jest sastavni dio kršćanske vjere pa življenjem kršćanstva živi i zdravi nacionalni osjećaj. Kada se nasilnim ili nekim drugim načinom ovo dvoje razdvoji ili kada kršćanstvo postane privjeskom nacionalnog identiteta i (ili) tradicijskim običajem, poput folkloru, onda to vodi u pogibelj. Povijesni primjeri toga jesu upravo Hitler i njegov nacizam. Hijerarhijski urotnici za provođenje svoga nauma znali su da s Hitlerom ne mogu pogriješiti zato što je jasno pokazivao svoju protukršćansku narav. Ono što se sustavno prešućuje u svezi s Hitlerom jest da je on kršćanstvo i Crkvu držao najvećim zlom i o tome točno tako i piše u svojem djelu *Moja borba*. Ako ga je on uopće i napisao?! Kršćansko se čudoređe kosilo s njegovom slikom arijevskega nadčovjeka. Prije rata ograničavao je djelovanje Katoličke crkve. Pod izlikom da se bave politikom zabranjena su sva katolička društva i sve katoličke udružbe mladih. Ukinute su vjerske škole, mnogi samostani i katolička sveučilišta. Uz "Niirnberške zakone" i veliki progon Židova, zatvarao je i katoličke svećenike, ali i evangeličke pastore te istaknute kršćane. U svome djelu *Razgovori s Hitlerom* Rausching donosi svjedočanstvo njegovih namjera - da je na kraju htio iskorijeniti kršćanstvo, kao i židovstvo. Lažna povijest o kojoj je govorio Balzac i

pokvarenost takvog lažiranja povijesti došla je do punog izražaja kada se Katolička crkva i Sveti Otac Papa Pio XII.¹⁵⁷ prikazuju i optužuju kao Hitlerovi suradnici u nacističkim zločinima.

Osim Amerikanaca, i Staljin je, unatoč ponovno do temelja razorenoj zemlji i strašnim gubitcima, imao razloga misliti kako je ipak ispunio podosta svojih predratnih planova. Ne samo što je sovjetska vojska osvojila dobru polovicu Njemačke, Poljsku, Čehoslovačku, Mađarsku, Rumunjsku, Bugarsku, istočni dio Jugoslavije i sjeverni dio Koreje, nego su te zemlje i Postdamskom konferencijom¹⁵⁸ potvrđene kao sovjetska sfera utjecaja. Odmah su u njima ustoličeni komunistički režimi, na čelo kojih je Staljin postavio stare kominternovce koje je Vođa vjerojatno svjesno sačuvao za ovakvu zadaću. On nije ni pretpostavljao da su mu anglosaksonski hijerarhijski urotnici svjesno predali Istočnu Europu, jer je njihov plan bio u tim zemljama komunizmom uništiti kršćanstvo, a kada za to dođe vrijeme, srušiti i komunizam te ga zamijeniti još razornijom ideologijom - militantnim liberalizmom.¹⁵⁹ Taj smišljeni korak u biti je druga dionica planetarnog strateškog plana razaranja kršćanstava.

¹⁵⁷ U vrijeme Drugoga svjetskoga rata na Petrovu službu izabran je državni tajnik kardinal Pacelli i uzeo je ime Pio XII. Pokušavao je spriječiti izbijanje rata diplomatskim poslanstvima kod Hitlera i Mussolinija, ali nije uspio. Okružen fašističkom Italijom, a od 1943. i Njemačkom vojskom, apelirao je na obje strane da se vrata humanosti i miru. Konkordat sklopljen 1933. s Njemačkim Reichom nije pomogao Katoličkoj crkvi u Njemačkoj, a još manje u okupiranim zemljama. Usp. Benrardin Juraj Filinić, isto, str. 210.

¹⁵⁸ U Potsdamu je 17. srpnja 1945. održana konferencija triju savezničkih sila - Sjedinjenih Američkih Država, Sovjetskog Saveza i Velike Britanije. Nazočili su H. S. Truman, J. V. Staljin i W. Churchill, kojega je nakon izborne pobjede laburista zamijenio C. R. Attlee. U pogledu teritorijalnih izmjena, Potsdamskom su konferencijom odredili da se istočnoprusko obalno područje i grad Königsberg (danas Kaljningrad) pripoje SSSR-u, a da zemlje istočno od crte Odra-Nysa, koje je Njemačka u prošlosti otela Poljskoj, dođu pod upravu Poljske. Usp. Opća enciklopedija, 6, isti, str. 585.

¹⁵⁹ Glede Rusije, osim uloge koja joj je dana u predstojećemu sukobu s Hitlerom, plan je predviđao i njezinu izolaciju u budućnosti, s umjetnim podgrijavanjem njezine agresivnosti radi okupljanja cijeloga preostalog svijeta zbog 'ruske opasnosti'. Nalazeći se u ekonomskoj i kulturnoj izolaciji, mislili su autori plana, Rusija će toliko zaostati za ostalim svijetom da će, prije ili kasnije, negdje pokraj 20. stoljeća, biti prisiljena bezuvjetno kapitulirati, bez ikakve vojne intervencije. Jasno je da taj plan nije mogao predvidjeti cjelokupan stvarni tijek događaja, pa je ostavljeno mnogo prostora za njegovu korekciju tijekom provedbe. Također je jasno daje primitivni i nepismeni državni vođa, kakav je bio Josif Visarionovič Džugašvili Staljin, jednako kao i Hitler, bio pronalazak za ostvarenje toga plana globalnih razmjera, u kojemu su i jedan i drugi odigrali ulogu operatora krize u ratu koji je nazvan - Drugi svjetski rat. Usp. Igor Bunić, isto, str. 175.

Ako se prihvati postavka da je sve što se dogodilo u Drugome svjetskome ratu bilo isplanirano unaprijed¹⁶⁰ sa svrhom dugoročnog stvaranja svjetskoga carstva, kao što prethodna obrazloženja pokazuju, onda bi cjelovita geostrateška i geopolitička postavka toga rata glasila: *Hijerarhijski urotnici, prije negoli su se upustili u osvajanje svijeta, morali su se obračunati s najopasnijim protivnicima u europskom dvorištu, a to su bili carska Rusija i carska Njemačka. To je značilo, prvo u Rusiji posijati revoluciju, kako bi se blokiralo njezine stvaralačke snage i uništilo njezin kršćanski pravoslavni identitet, a potom Njemačku dovesti u stanje bezuvjetne kapitulacije, temeljito je poraziti, a nakon toga spriječiti njezino širenje i spajanje s Rusijom. S poraženom Njemačkom, i s komunizmom u Rusiji, u zgodan trenutak, poslije učvršćenja Boljševičke revolucije, na vlast u Njemačkoj dovesti i učvrsti Hitlera."* Nakon što se Prvim svjetskim ratom postiglo urušavanje glavnih europskih suparnika, na ostatak svijeta treba krenuti upriličenjem novog i još većeg svjetskog rata. *Budući da su Angloamerikanci jedini bili spremni za taj novi svjetski rat, oni će se na njegovom svršetku okittiti oreolom 'osloboditelja' Europe, ali i ostatka svijeta. Ne samo to, nego će Sjedinjene Američke Države, ovladavši oceanima, postati svjetska supervesila i, kao takva, hijerarhijskim će urotnicima postati moćno oružje kojim će oni, u 21. stoljeću, nastaviti tući po glavi sve one koji budu pokušavali ukazivati na nepravdu tzv. 'novog svjetskog poretka'.*

Klonovi na jugoslavenskom ratištu

Uz pomoć i po planu hijerarhijskih urotnika, Prvim i Drugim svjetskim ratom Europa je 'obogaćena' trima velikim totalitarnim ideologijama - komunizmom, fašizmom i nacizmom. Koja je od njih bila

¹⁶⁰ U svojoj knjizi *Anglo-američki Establishment* Carroll Quigley dokazuje da je jedna skupina determinista, okupljena oko lorda Alfreda Milnera, isplanirala Drugi svjetski rat davno prije Hitlera. Uvjerljivo je dokazao kako je Hitler toliko vjerovao Englezima da se uopće nije pripremio za rat, a ponajmanje za svjetski. Taj zaključak Quigley izvodi iz intenziteta i razine proizvodnje oružja u kritičnim godinama (1933. - 1939.) u Njemačkoj, koja je bila niska, mirnodopska i neusporedivo manja od one britanske, koja je iz godine u godinu ubrzano rasla - u vrijeme kada su Englezi ujuljkivali Hitlera u iluzijama o savezništvu Njemačke i Velike Britanije. A Hitler im je imao i zbog čega vjerovati. Kada je prekršio *Sporazume Locarno* i ponovo militarizirao Reinland, u ožujku 1936., reakcije Velike Britanije nije bilo, tako da je ovaj sporazum ostao mrtvo slovo na papiru. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, 276.

¹⁶¹ Dio te priče ispričao je William Engdahl, u knjizi *Stoljeće rata*, a drugi dio Carroll Quigley, u knjizi *Anglo-Američki establishment*.

totalitarističkija i (ili) zločinačkija? Evo što su o tome rekli dvojica hrvatskih intelektualaca po mnogo čemu suprotnog svjetonazora. Za Žarka Puhovskog od ove tri ideologije ili tri velika totalitarna pokreta u 20. stoljeću, kako ih on naziva, "fašizam je po svojim 'rezultatima' bio najmanje zlo". Po njemu je "fašizam bio jedna vrsta neosvijestene koalicije europske ljevice i liberala".¹⁶² Dakle, Puhovski hoće reći da je fašizam djelo ljevice, a ne desnice. Ljubomir Antić, osim što će naznačiti da je komunizmu i nacionalsocijalizmu zajednička crvena boja, drži da je komunizam 'totalitarističkiji' budući da je "pomeo gotovo sve oblike civilnog društva kao i privatno vlasništvo, koji su u desnim totalitarizmima u nekim oblicima ipak više-manje preživjeli. Komunizam je stoga ipak mogao sveobuhvatnije nadzirati i usmjeravati pojedinca i društvo".¹⁶³ Pa zastoje onda fašizam proglašen 'zločinačkim' od komunizma, ako je čak i statistički poznato da je komunizam, poubijao više ljudi, a opterećuje ga i to što je masovno ubijao pretežito u miru, dok je nacifašizam to radio pretežito u ratu?

Puhovski ovu 'anomaliju' objašnjava time što je za radni pojam fašizma, nacizma i japanskoga imperijalnog militarizma "usvojena koncepcija fašizma kao glavnog neprijatelja, koji mora biti vojno poražen, što se nalazi i u temeljnim dokumentima Ujedinjenih naroda, a u tom je postavu bilo jasno da je nemoguće pobijediti Hitlera i kompaniju bez Sovjetskog Saveza". Stoga se po Puhovskom "antifašizam pojavio prvenstveno kao vojnopolitički koncept". Drugim riječima, komunizmu je 'netko' namijenio ulogu da se iskupi za svoje brojnije zločine. Zato će Ljubomir Antić naglasiti kako je "nacifašizam vojno poražen i nad njim je obavljen revanš: njegovim se vođama sudilo, a u Njemačkoj je provedena rigorozna denacifikacija". Razlog dvostrukim kriterijima prema fašizmu i komunizmu nije samo u činjenici da su se vremena pri njihovu urušavanju izmijenila i da pobjede i porazi ljudima više ne znače isto. Temeljeni razlog dugovječnosti komunizma kao ideologije ipak treba tražiti u spoznaji da je on pogodniji za rušenje temeljnih

vrjednota, odnosno, da se njime ljude lako dovodi u gospodarsku ovisnost. Komunizam kao dugoročniji projekt hijerarhije urotnika morao je skrivati svoju totalitarnu narav, za razliku od nacifašizma, kojemu je uloga bila potpaljivanje požara, odnosno, nametanje hipoteke zločina.

Iz različitosti uloga proistječe i percepcija koju su ove totalitarne ideologije bezboštva očitovale. Komunistima su usta uvijek bila puna demokracije pa ih Ljubomir Antić vidi kao "nenadmašne verbalne pobornike civilizacijskih stečevina, poput pravde, jednakosti, mira..."¹⁶⁴ Njihovi mimikrijski ustavi u načelu su 'štitili građane i politička prava', ali je u praksi sve bilo izokrenuto, no to je bilo više nego dostatno da se o njima stvori pozitivna opća slika, poglavito ako ih se uspoređuje s nacifašistima, koji nisu skrivali, nego naprotiv isticali svoju destruktivno-zločinačku narav. Možda nikome tako dobro ne pristaju riječi evanđelista Mateja o lažnim prorocima koji su zaogrnuti u ovčje runo, a iznutra su vuci grabežljiva, kao komunistima.¹⁶⁵

Za razliku od nacifašizma, koji je poražen na bojnopolju, i to samo dvanaest godina poslije njegova nastanka, urušavanje komunizma dogodilo se u socijaldemokratskom okruženju i u političkom ambijentu obilježenom relativizmom pa paradoks komunizma Ljubomir Antić vidi u tome da se nekadašnji 'žestoki' sukob komunista i socijalista, koji se događao na crti bliskosti, preobrazio u simpatije.¹⁶⁶ Ta programirana evolucija dovela je do toga da su socijalisti na kraju 20. stoljeća bili ne samo spremni amnestirati komuniste, nego ih i prihvatiti kao najpouzdanije partnere. Slobodan Milošević jest tipičan primjer takva inverznog pristupa i zato je dugo uživao potporu *gospodara kaosa*.

Zato se teško može prihvatiti teza da postoje neki dublji razlozi nejednakom pristupu lijevom i desnom totalitarizmu i tumačenju da je "komunizam ipak bio pozitivna utopija - nacifašizam nije." Ideolo-

¹⁶⁴ Usp. dr. Ljubomir Antić, isto.

¹⁶⁵ Usp. Jeruzalemska Biblija, Mt 7,15-20, isto, str. 1402.

¹⁶⁶ Simpatiju socijalista prema komunistima dr. John Coleman vidi u tome "što neprijatelj slobodnih ljudi posvuda nije bio toliko komunizam koliko tajna, svemoćna paralelna vlada visokoga sloja iz Washingtona, koja je, doista, komuniste posvuda uvijek smatrala saveznicima, a da nikada nije priznala da su i komunizam i socijalizam stvoreni u Velikoj Britaniji i u Sjedinjenim Američkim Državama". Usp. Dr. John Coleman, *Diplomacija prijeverom*, isto, str. 216.

¹⁶² Usp. dr. Žarko Puhovski, *Tito je odgovoran za brojne poslijeratne zločine*, Panorama, Vjesnik, 4. rujna 2004.

¹⁶³ Usp. dr. Ljubomir Antić, *Komunizam je skrivao svoju narav, nacifašizam ne*, Vjesnik, 31. siječnja 2006.

gije bezboštva ne mogu biti više ili manje pozitivne, unatoč njihovome iskazu, jer je njihova bit istovjetna, a to je negiranje Boga Stvoritelja. Besanconovo tumačenje da se "lakše oprašta bivšem komunistu nego negdašnjem nacistu, koji je pod stalnom sumnjom da se, prihvativši nacistički pokret, svjesno odrekao općega morala"¹⁶⁷, može se iščitavati kako je to više pitanje svjesnog pristupa tim ideologijama, nego iskaz njihove međusobne različitosti. Ovdje je naprosto riječ o 'izlasku iz povijesti' u kojoj inverznim pričinama *gospodari kaosa* drže pojedine kršćanske narode. Tragom ovoga može se postaviti pitanje: zašto je Slobodan Milošević, unatoč njegovom očiglednom zločinačkom projektu, bio miljenik Zapada, osobito Engleza i Francuza, a dr. Franjo Tuđman to nije bio, iako je branio opstanak svoga hrvatskoga naroda?

Odgovor¹⁶⁸ na to pitanje dao je Carl Gustaf Stroh, ispričavši priču o padu Berlinskoga zida i o pjesnikinji iz Istočne Njemačke. Odmah nakon što je zid otišao u povijest, Gabi Kachold piše: "Nadam se, kao Njemica, da će Amerikanci sada napustiti Njemačku... želim izići iz židovske, iz ruske i iz američke povijesti., želim konačno doći do moje vlastite povijesti". Ova neuslišana nada njemačke pjesnikinje nagnala je gospodina Stroha da na svoj način protumači europska događaja s početka 20. stoljeća. Na početku će ustvrditi kako ne drži mnogo do romantičara koji odbijaju suvremeni svijet, jer svi koji među živima moraju živjeti, po onoj staroj latinskoj izreci, moraju živjeti *hic et nunc* - ovdje i sada. Iako život započinje svakoga jutro ponovno, to ne znači, naglašava dalje Stroh, da treba zaboraviti i poricati vlastitu prošlost, vlastitu povijest i tradiciju, jer samo će onaj tko poznaje prošlost imati i budućnost.

Ono na što je posebno upozorio ovaj iskusni njemački novinar jest to da u suvremenome svijetu postoji "jak, katkad čak moćan pokret, koji nam preporučuje da, radi budućnosti, treba zaboraviti povijest i prošlost, i što prije ući u 'lijepi novi svijet'". Nijemci, točnije rečeno, njemačka politička 'elita', poslije teških, čak i katastrofalnih poraza u Prvom i Drugom svjetskom ratu, donekle je prihvatila ovu tezu. Prema Strohu, Nijemci su u prvim desetljećima poslije 1945. htjeli

.ihoi aviti prošlost, a što je vrijeme više odmicalo svoju su "vlastitu povijest pretvorili u pravi kult kajanja i isticanja vlastite krivnje zbog monstruoznih zločina nacional-socijalističkog režima". Ne bez čuđenja Stroh će zamijetiti da u Rusiji, ali i u ostalim istočnoeuropskim zemljama, poslije pada komunizma nije došlo do općeg kajanja zbog zločina Lenjina, Staljina pa i poststalinističkih režima, unatoč tome što su, kako se saznaje iz *Crne knjige komunizma*, u smrt poslali sto milijuna ljudi i potlačili velik dio Europe.

Još više pozornosti, zamjećuje Carl Gustaf Stroh, zaslužuju nastojanja koja su u posttuđmanovskoj Hrvatskoj vrlo prisutna i glasna, a to je pokušaj da se i Hrvatima - možda čak po njemačkom uzoru - nametne opći kompleks krivnje. U prvom redu 'krivnja' se odnosi na uspostavu i obranu vlastite suverene nacionalne države. Kao gotovo uvijek u takvim slučajevima, postoji službeno i prikriveno obrazloženje takvih postupaka. Službeno obrazloženje *gospodara kaosa* glasi: "Hrvatska se mora ograditi od 'staromodnog' nacionalizma i mora svoje generale izručiti Haaškome sudu, da bi oni ondje dokazali svoju nevinost na osnovu načela 'individualne krivnje'". Prikriiveni su razlozi ipak pravi razlozi, i oni su nešto drukčiji: očito se Hrvatska, kakva je nastala poslije 1990., ne sviđa hijerarhijskim urotnicima i njihovim klonovima u Hrvatskoj, jer je ona istodobno 'antiteza' versailleskoj i titoističkoj Jugoslaviji, a to je 'crimen' koji se ne oprašta.

Nakon što Slobodan Milošević nije uspio ratom ostvariti naum hijerarhijskih urotnika - stvoriti novu Jugoslaviju u titoističkim granicama pod apsolutnom dominacijom Srba, na djelu je pričuvni plan. Ako već ne ide Jugoslavija, moguća je onda neka struktura koja će je nadomjestiti i tako Hrvate vratiti pod nadzor jedne - 'nacionalne' unije. Kako bi Hrvati lakše 'progutali tu udicu', potrebno ih je 'mekom silom' i političkim nasiljem uvjeriti da je sve to potrebno i neizbježno zbog 'europskoga duha', 'napretka', 'sigurnosti' te svake sreće koja prevladava iza nove 'željezne zavjese' koja se sada naziva 'schengenska granica'. A za one sumnjičave, koje su svakojake zmije grizle, kao sredstvo zastrašivanja služi sudbina hrvatskih generala. Priča je više nego jednostavna. Ako se ljudi koje golemu većinu hrvatskoga pučanstva drži junacima odjednom pojave na optuženičkoj klupi, oni će izgubiti 'aureolu' junaštva pa će i sama država za koju su se oni borili postati upitnom.

¹⁶⁷ Usp. dr. Ljubomir Antić, isto.

¹⁶⁸ Carl Gustaf Stroh, *Otimanje identiteta*, Hrvatsko slovo, 3. kolovoza 2001.

Uočavajući prikrivenu nakanu *gospodara kaosa*, Strohin vuče jednu zanimljivu paralelu. Za njega je postupak kojim se hrvatske generale sustavno prikazuje kao obične lopove i kriminalce više nego skandalozan. Zato on u svojoj analizi navodi kako u staroj pruskoj kraljevini, primjerice, časnici - čak i kada su bivali optuženi - nisu bacani u običan zatvor, nego su kaznu izdržavali ili čekali na sudski postupak u vojarnama, pod nadzorom vojske. Za razliku od pruskoga kodeksa vojničke časti, i sam istražni postupak Haaškoga suda jest 'kriminalizacija' optuženih i izručenih. Pruski pravni postupak služio je očuvanju 'digniteta', tj. dostojanstva časnika, a time i dostojanstva vojske, jer je dobro znano da razbijanje vojske počinje s pokopavanjem ugleda generala i vojskovođa. U hrvatskome slučaju, na ovakav ili onakav način, na 'haaškome popisu' našlo se više od dvadeset generala pa doista treba biti 'slijep kod zdravih očiju' i ne vidjeti kako je nakana optužiti i osuditi cijelu Hrvatsku vojsku.¹⁶⁹ Ako, naime, u jednoj maloj zemlji od četiri i pol milijuna stanovnika, više od dvadeset generala sjedne na optuženičku klupu, onda bi to, kao što ukazuje Carl Gustaf Strohm, preneseno na francuske razmjere, značilo da je tristo francuskih generala osumnjičeno ili osuđeno za ratne zločine. Svakome čovjeku zdrave pameti, ali ne i hrvatskoj političkoj vrhušci od 2000., bilo bi jasno da bi s nekoliko stotina optuženih francuskih generala francuska vojska doista iščeznula, jer bi postala tijelo bez glave. Ova usporedba može se primijeniti na bilo koju drugu zemlju svijeta i zaključak bi bio istovjetan. Jednako bi se to dogodilo i Velikoj Britaniji i Italiji, ali i Iranu, Argentini, Saudijskoj Arabiji ili, primjerice, Etiopiji.

Način na koji Haaški sud, ali i 'meka sila' u Hrvatskoj, postupa s hrvatskim generalima i braniteljima općenito dokazuje da je nakana snagama koje stoje iza njih rušiti hrvatsku državu, jer rušiti samosvijest i ponos naroda posredno znači rušiti i samu državu. Pretvoriti

¹⁶⁹ Haaškim optuženicima postali su generali Tihomir Blaškić, Janko Bobetko, Ante Gotovina, Ivan Čermak, Mladen Markač, Mirko Norac, Rahim Ademi, Slobodan Praljak i Milivoj Petković, osumnjičeni su admiral Davor Domazet-Lošo, generali Petar Stipetić i Ivan Korade. Na raznim popisima za 'odstrel' našli su se generali Zvonimir Cervenko, Damir Krstičević, Marijan Mareković, Ljubo Cesić Rojs, Stanko Sopta, Mijo Jelić, Željko Glasnović, a general-bojniku Branimiru Glavašu 'sudi' vlastita država, čije su istočne granice nemalom njegovom zaslugom obranjene.

jedan obrambeni i k lome uspješan pobjednički rat u zločin - to je uistinu nešto novo u povijesti zapadne civilizacije. Naravno, kao što naglašava Carl Gustaf Strohm, u svakome ratu pa i u svakoj vojsci pod ekstremnim uvjetima događaju se nemile stvari, pa i zločini. Zato on navodi dva očividna primjera. Kada su Sovjeti osvojili Berlin, vojnici pobjedonosne 'slavne' Crvene armije silovali su više od sto tisuća njemačkih žena i djevojaka. Nijedan slučaj nije bio sudski proganjen. Naprotiv, silovatelji su odlikovani kao 'osloboditelji od fašizma'. Drugi slučaj je još znakovitiji i odnosi se na Engleze. Kada su oni u veljači 1845., a tada je poraz Njemačke svima bio jasan, bombardirali znameniti grad Dresden, poznat kao 'njemačka Firenca', i pritom za samo nekoliko sati ubili dvjesto tisuća civila, nijedan sudski postupak protiv engleskih pilota nije pokrenut, a zapovjednik cijele akcije dobio je spomenik kao zasluženi engleski 'maršal zrakoplovstva'.

Da bi Hrvati osvijestili sebe, svoj ponos, svoje postojanje, svoj identitet, kao što reče istočnonjemačka književnica Gabi Kachold, moraju konačno istupiti iz tuđe - srpske, mađarske, talijanske, austrougarske, turske, bruxellske, a prije svega jugoslavenske povijesti. U protivnom, bez toga pročišćenja, ne će biti ni hrvatske države, jer će kameleonskom prilagodljivošću versailleska tvorevina hijerarhijskih urotnika ne- prestano oživljavati.

Ima li Hrvatska političke mudrosti i dovoljne intelektualne hrabrosti proći tu katarzu? S obzirom na očiglednost činjenica, to ne bi bila preteška zadaća. O čemu je riječ? Znano je da je Srbija uvijek bila miljenica hijerarhijskih urotnika, a posljedično tome i operator krize ili, po Colemanu, "izvor problema na Balkanu".¹⁷⁰ Izići iz jugoslavenske povijesti za Hrvatsku i Hrvate znači izići iz lažne i (ili) inverzne povijesti od početka 20. stoljeća. Korijene Miloševićeve agresije na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu ne treba tražiti samo u njegovom ratničkom govoru na Gazimestanu, nego 7. svibnja 1915., kada su, na poticaj Velike Britanije, zemlje saveznice dale Srbiji jamstvo za pripajanje, s vremenom, Bosne i Hercegovine, koje je uključivalo i jamstvo za "širok pristup Jadranskom moru". U cijelome razdoblju od sedam desetljeća

življenja dviju Jugoslavija može se vidjeti ruka britanskoga crnoga plrm stva.¹⁷¹ Od samoga nastanka Jugoslavije, tj. od dana kada je, na poticaj britanske Vlade, u Ženevi održana 'Jugoslavenska konferencija', a 4. srpnja proglašena Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca, Srbi su odmah počeli s aktima agresije protiv Hrvatske, kako bi prisvojili prava na hrvatski teritorij, unatoč onome što su potpisali u Ženevi.¹⁷² Od dana 26. studenoga 1917., kada je Crna Gora proglasila ujedinjenje sa Srbijom i princ Aleksandar prihvatio tu novu državu, povijest 'jugoslavenskog područja' obilježena je prijevarama, licemjerjem i čistim lažima, što će sedamdeset četiri godine kasnije dovesti do otvorene srpske agresije na zapadne republike, u kojoj će britanska Vlada odigrati glavnu ulogu, kao što je to činila i u Prvome i Drugome svjetskome ratu.

Poput drugih južnoeuropskih naroda, i Hrvati su tek tijekom 19. stoljeća prvi put percipirani u Velikoj Britaniji, i to kao 'zločinački narod', budući da su Karl Marx i Friedrich Engels objavili Hrvatima "rat uništenja" i "bezobzirnog terora", jer su se usudili spasiti Habsburšku Monarhiju, koju su oni prevratništvom namjeravali uništiti. Za razliku od Hrvata, Srbi su, poput Bayronovih Grka, ušli u svijest britanske javnosti kao hrabri borci koji su se u Balkanskim ratovima borili za

¹⁷¹ Kratka povijest nastanka Jugoslavije otkriva nazočnost smicalica britanskih oligarha. Dana 20. srpnja 1917., pod snažnim pritiskom Lige naroda, prethodnice Ujedinjenih naroda, kao i Velike Britanije i Italije, Hrvati, Srbi i Crnogorci potpisali su Krfski sporazum. Srbima je potpisivanje toga sporazuma značilo prvi korak k stvaranju srpske dinastije na Balkanu. Hrvati su se, uz podršku Katoličke crkve, protivili tome sporazumu, ali su bili nemoćni spriječiti njegovu provedbu. Tako je stvaranje jedne države, pod srpskom dinastijom, bilo korak bliže ostvarenju. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 215.

¹⁷² Prije ujedinjenja teritorija Kraljevine SHS, koji je bio pod Austro-Ugarskom Monarhijom, bio je oko 50% veći od teritorija Srbije i Makedonije i istodobno 8,5 puta financijski snažniji. Paritet krune i srpskoga dinara prije rata bio je 1:1,25. Prijevara vlade iz Beograda sastojala se u tome što je provedena nepravедna zamjena krune u dinare. Za svaku krunu morao je biti utisnut pečat Kraljevine, prilikom čega se naplaćivalo 20% vrijednosti, a paritet promjene bio je 1:4. Naravno daje tiskanje dinara bilo u Beogradu bez prave podloge. Osim toga, porezno opterećenje po glavi stanovnika bilo je nepravедno, budući da se, primjerice, ono u Hrvatskoj naplaćivalo prosječno 702 dinara, dok je isto u Srbiji iznosilo 407 dinara. Ukupan prihod koji se slijevao u beogradsku blagajnu iznosio je gotovo 80 posto iz prečanskih krajeva', dok je s područja Srbije, Crne Gore i Makedonije on bio samo 20 posto. Usp. Mladen Lojkić, isto, str. 116.

svoju slobodu, protiv bezobzirnih i okrutnih Turaka, ili u Prvome svjetskome ratu protiv reakcionarnih Habsburgovaca.¹⁷³

Takav stereotip posebno se očitovao u Drugome svjetskome ratu, kada su u britanskoj politici i u britanskoj javnosti oživjeli i ojačali protuhrvatski osjećaji. Groteskna priroda Pavelićeva režima došla im je kao naručena i samo je potvrdila njihove već ustaljene predrasude. Njih nimalo nije zanimalo kakav je oblik vlasti bio u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj? Ponajmanje ih je zanimalo da ustaški režim nije imao svoju originalnu političku filozofiju. Njih je samo zanimalo hoće li i u kojoj mjeri taj režim zločinima kompromitirati stvaranje noavisne države i to je za njih bilo isključivo praktično pitanje. Kao što piše Ljubomir Antić, ustaški je režim bio dužnički režim. Stavivši se u osovinsko okruženje, naizmjenično je uzimao ono što mu je toga trenutka odgo-varalo, bilo od fašizma bilo od nacionalsocijalizma. Kao dužnik jednima i drugima, Italiji za održavanje pokreta i stvaranje države, a Njemačkoj za njezino održavanje, nerado se izjašnjavao tko mu je ideološki bliži.¹⁷⁴ "Nije svaka čizma za svaku nogu", odgovorio je jednom Mile Budak, upitan jesu li ustaše fašisti ili nacionalsocijalisti. To što ustaški režima nije bio "čisti model", niti ga opterećuje niti ga amnestira. Ono što je bitno, kao što piše dr. Antić, jest činjenica da je Nezavisna Država Hrvatska nastala i održavala se u osovinskom sklopu pa je preuzela njihove zločinačke metode.¹⁷⁵

¹⁷³ Na Pariškoj mirovnoj konferenciji 1919. britanski premijer Loyd George bio je zadovoljan zbog uspostave Jugoslavije na ruševinama Habsburške Monarhije. Ipak, nije se suprotstavio talijanskim željama za aneksijom Istre i dijelova Dalmacije, budući da su "Hrvati iskorišteni od Habsburgovaca (1848.) kako bi se slomila i pokorila talijanska želja za slobodom i kako bi se pohvatali, zatvorili i smaknuli talijanski rodoljubi". Usp. Mark Almond, *Vještački nalaz*, Oriol College, Universitvof Oxford, Velika Britanija, God 36.,br.2., 143.-176.

¹⁷⁴ O ovisnosti NDH o talijanskim fašistima i njemačkim nacistima Mark Almond, u svom *Vještačkom nalazu*, kaže: "Činjenica daje takozvana Nezavisna Država Hrvatska (NDH) ovisila o nacistima i talijanskim fašistima i daje počinila zločine prema tisućama Srba, oblikovala je strano mišljenje o Hrvatskoj sve do današnjeg dana, unatoč činjenici da se mnogo više Hrvata, uključujući mladog Franju Tuđmana, borilo u partizanima protiv suradnika okupatora. Posebno treba uzeti u obzir činjenicu da se partizanima pristupalo dobrovoljno, pa je takav izbor bio doista rizičan, dok je NDH koristila svoje državne vlasti kako bi novačila ljude u svoju vojsku". Mark Almond, isto.

¹⁷⁵ Usp. dr. Ljubomir Antić, isto.

A to je upravo bio plan hijerarhijskih urotnika. Žalo je Aule Pavelić i poslan u Hrvatsku¹⁷⁶ - da preuzme zločinačke metode, kao što je i Tito poslan da postane 'antifašist' kako bi se obnovila Jugoslavija, ali ne više kao kraljevina nego kao komunistička tvorevina, u kojoj će se zločinačkim metodama lakše obračunati ne toliko s Pavelićevim zločincima koliko s cjelokupnim hrvatskim narodom. U Pavelićevom zločinačkom udaru i Titovom zločinačkom protuudaru trebalo je, po planu *gospodara kaosa*, konačno na prvim vratima Euroazije slomiti kršćanstvo, a prije svega katoličanstvo. Dakle, Pavelić i Tito nisu ništa drugo nego dva klona proizvedena u istom laboratoriju i s istom zadaćom. A to što navodno dolaze iz suprotstavljenih ideologija samo je obmana, jer ni za jednu ni za drugu ideologiju nisu 'zaslužni' ni desnica ni ljevica, nego oni kojima John Coleman pripisuje da su davno donijeli "odluku da svijet mora biti manji, znatno manji i 'bolji'", tj. oni koji "sve rade da potkopaju Božju zapovijed ljudima da se razmnožavaju i napuče zemlju."¹⁷⁷ Da je riječ o 'dvije strane iste medalje' potvrđuje činjenica da, poslije Pavelića, u drugoj Jugoslaviji nije nestalo totalitarizma. Naprotiv! Obnovljena od komunista, Jugoslavija je krenula u državni i društveni život gotovo doslovno kopirajući Staljinov Sovjetski Savez. Poslije sukoba iz 1948., koji nikada nije značio i razlaz(!?), jer je i taj 'sukob' bio dio plana¹⁷⁸, u njoj se događaju neke promjene, koje, pak, nikada nisu dovele u pitanje totalitarni karakter vlasti. To se osobito odnosi na samu vladavinu Komunističke partije: sa svime što bi je

ugrožavalo jugoslavenski komunisti obračunavali su jednako kao i oni u Isločnome bloku.¹⁷⁹

Poslije 1945., kada je komunizam duboko uhvatio korijene na prostoru druge Jugoslavije, titoistička promidžba, slična onoj u drugim komunističkim režimima, sve protivnike komunističkoga režima ocrnjivala je prikazujući ih kao 'fašiste'. A ti su 'fašisti' i poslije fašizma, u devedeset posto slučajeva, bili Hrvati. Takav Titov režim, koji je vodio ljuti boj protiv hrvatskih 'fašista i klerofašista', za Marka Almonda bio je jedinstven po tome što je zadobio poštovanje svih političkih snaga u zemlji kao što je Velika Britanija. Ova činjenica, zajedno s izvedenom negativnom percepcijom Hrvata kao posebnog arhetipa suradnika okupatora i ratnih zločinaca, imala je duboke posljedice na događaje iz 1991., ustvrdit će Mark Almond.

Kada je Slobodan Milošević, uz punu potporu Velike Britanije, a prema Colemanu i Sjedinjenih Američkih Država¹⁸⁰, krenuo u osvajačke ratove protiv Hrvatske i Bosne i Hercegovine, srpski je plan bio osmišljen kako bi se u što kraćem vremenu otelo što više teritorija pa da onda, nakon što Srbi dobiju što žele, tj. izbiju na 'zapadnu granicu velike Srbije', na to područje pozovu Ujedinjene narode da oni 'presude'. Temelj za 'presudu' trebao je biti okupirani teritorij, odnosno, prihvaćanje stanja *post bellum*. U tu svrhu Srbima je bilo dopušteno protjerati koliko god mogu Hrvata i Muslimana i u tome, kao što navodi Coleman, leže korijeni 'etničkog čišćenja'. Stariji britanski državnici rat koji je 1991. pokrenuo Slobodan Milošević redovito su promatrali kao ponavljanje Drugoga svjetskoga rata. Polazili su od pretpostavke, koja je bila raširena i među mlađim britanskim političarima i u medijima, da su 'hrvatski nacionalisti' iz devedesetih godina prošloga stoljeća samo sljedbenici ustaških kolaboracionista i samim time podjednako moralno odbojni. Pod izlikom daje u Drugome svjetskome ratu bila na

Indiju, države Bliskog istoka i Afrike. Planuli su komunistički meteži u Iranu, Turskoj i Grčkoj, zatekavši Amerikance nespremne. Usp. Igor Bunič, isto, str. 181.

Da bi Amerikanci koliko toliko zaustavili Staljina, sjetili su se britanskoga miljenika Tita i preporučili mu da izgovori 'ne' Staljinu, kako bi njegov režim u ostatku svijeta bio prikazan kao nešto stravično i odbojno, iako je taj isti Staljin sa svojim stravičnim režimom do jučer bio njihov partner, (nap. aut.)

¹⁷⁹ Usp. Mark Almond, isto, str. 143. - 176.

¹⁸⁰ Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom*, isto, str. 218.

¹⁷⁶ O uspostavi ustaškoga režima Mark Almond navodi: "Vojnim pobjedama nacističke Njemačke, ali, ironijom slučaja, i Hitlerovom potrebom da pomogne Talijanima u Grčkoj, Jugoslavija se našla pred sve većim pritiskom da surađuje s Trećim Reichom. U ožujku 1941. knez Pavle se složio da Jugoslavija pristupi Trojnom (Antikominternu) paktu, ali tek nakon što su nacisti prihvatili da njihove postrojbe ne će ući u Jugoslaviju i da će poštovati njezin suverenitet. Umjesto da prihvate izvanredne Hitlerove ustupke, nerazumna skupina srpskih nacionalista u jugoslavenskoj vojsci, potaknuta britanskom obavještajnom službom izvela je državni udar, (kurziv aut.) koji je doveo do nacističkog napada na Jugoslaviju i njezina državnog sloma. *Da nije došlo do nacističke invazije i zauzimanja Jugoslavije, uspostava ustaškog režima u Hrvatskoj ne bi bila moguća*". Radi pouzdanog prikaza tih događaja vidi Christopher BENNETT, *Yugoslavia's Bloodv Collapse: Causes, Course and Consequences*, Hurst, London 1995., str. 39. - 42. Usp. Mark Almond, isto.

¹⁷⁷ Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, isto, str. 15.

¹⁷⁸ Odmah poslije rata Josif Visarionović svojim je bahatim anglosaksonskim saveznicima pripremio veliko iznenađenje osvajanjem komunističke vlasti u Kini, što je pod Staljinovu zastavu stavilo bezgranične zalihe ljudstva, štoviše, iz Pekinga se komunistička zaraza počela brzo širiti, na početku duž jugoistočne Azije, a zatim i dalje - u

strani Njemačke, Hrvatska je počela osjećati žar pisaca otrovna pera i/ britanskih, američkih i francuskih medija. Unatoč demokratski izabra noj vladi, unatoč tome što su njezin suverenitet prihvatili Ujedinjeni narodi i Europska ekonomska zajednica, tajna britanska, francuska pa i američka diplomacija naumile su skršiti Hrvatsku, koja je još 4. prosinca 1918. vrlo nevoljko prihvatila ujedinjenje što su joj ga nametnuli 'saveznici' i koje je trajalo punih sedamdeset tri godine.

Ta otrovna pera i negativne slike o Hrvatima, koje su oni u jeku najžešćih napada srpskih snaga na Hrvatsku odašiljali u svijet, itekako su bile učinkovite. I istraživači koji su dovodili u pitanje zapadne stereotipe o 'balkanskoj' slici Balkana, na čijemu su području svi narodi okrutni, nepouzdati i primitivni, kada je riječ o Hrvatskoj odbacuju takvu kritičnost. Mark Almond u svome *Ekspertnom nalazu* navodi slučaj Marije Todorove, autorice jedne od najbolje prihvaćenih knjiga, koja kritizira zapadne predrasude o balkanskim narodima. Ni Todorova nije mogla izdržati a da prema Hrvatima ne uputi otrovne strjelice. Naime, ona je optužila *New York Times* daje u ožujku 1995. "imao drskosti objaviti urednički članak" koji je dao naslutiti kako je "najbolji izbor američke politike da se osloni uglavnom na katoličku Hrvatsku i njezinu trajnu težnju da se izdvoji iz balkanskih sukoba i približi zapadu" jer su, kako kaže Todorova, "upravo u ime takve katoličke Hrvatske tijekom Drugog svjetskog rata počinjeni neki od najgorih zločina na Balkanu..."

Uz svu medijski proširenu sliku o Hrvatima kao 'neonacistima' i glavnim krivcima za raspad Jugoslavije, srpska agresija na Hrvatsku i na Bosnu i Hercegovinu ne bi bila moguća da iza nje nisu stajali anglosaksonski hijerarhijski urotnici. Evo nekoliko dokaza za tu tvrdnju. U rujnu 1991., kada je postalo savršeno jasno da su Srbi nakanili precrtati granice Hrvatske i Bosne i Hercegovine, kako navodi Coleman, britanska obavještajna služba jasno je dala do znanja da se "balkanski program odvija po planu" te da Milošević pomno izbjegava sve zahtjeve ministarstava vanjskih poslova zemalja Europske unije da zaustavi agresiju. Osim toga, Coleman, pozivajući se na vjerodostojan obavještajni izvor, također tvrdi i da se nijedan europski čelnik nije usudio javno reći kako su im ruke postale svezane kada su James Baker III. i britanski ministar vanjskih poslova Douglas Hurd Miloševiću dali zeleno svjetlo za snažan napad na Hrvatsku i na Bosnu i Hercegovinu. Da sve

ne bi ostalo na tvrdnji, Coleman navodi riječi obavještajnog izvora: "Europski ministri dobro znaju da je uzaludno pokušavati zaustaviti Srbe, koji znaju da iza njih stoje London i Washington i rugaju se našim prijedlozima. Ništa se ne može učiniti kako bi se zaustavio srpski napad dokle god imaju podršku Velike Britanije i Amerike".¹⁸¹ Zato Coleman i zaključuje da "bez prešutne potpore Velike Britanije i Sjedinjenih Američkih Država Milošević se ne bi usudio počinuti tako strašna zvjerstva".

Dana 9. studenoga 1991., dakle pred sam pad Vukovara, predsjednik Gorge Bush stariji jasno je izrekao svoje stajalište rekavši: "U Jugoslaviji vidimo kako ta ponosna riječ nacionalizam može zemlju strovaliti u krvavi građanski rat".¹⁸² Za američku politiku okrutna srpska agresija na Hrvatsku naprosto je 'krvavi građanski rat.' To je bila politička 'crta' i britanske Vlade, budući da su anglosaksonski hijerarhijski urotnici na jugoistoku Europe provodili eksperiment u kojemu nacionalni suverenitet mora postati dio povijesti radi stvaranja 'novoga svjetskoga poretka'. Na tragu toga eksperimenta jesu i tumačenja lorda Healevja, ugledne osobe britanskoga javnoga života i bivšeg ministra obrane i ministra financija u laburističkim vladama. Naime, neposredno poslije vijesti o hrvatsko-muslimanskim sukobima u središnjoj Bosni britanski je lord dao mnogo intervjuja i sva njegova objašnjenja geopolitičkog aspekta srpske agresije i rata na prostorima bivše Jugoslavije bila su utemeljena na teoriji o HDZ-u kao političkoj stranci koja nasljeđuje ustaštvo.¹⁸³

U svojim eskapadama Healev je išao tako daleko da je Njemačku potporu Hrvatskoj prikazivao isključivo kroz prizmu Drugoga svjetskoga rata, naglašavajući da "je Njemačka bila hrvatski saveznik... a tijekom toga razdoblja Hrvati su pobili skoro jedan milijun Srba"(?!). Kada je tumačio tekuće događaje u Hrvatskoj ili u Bosni i Hercegovini, Healev je britanskim čitateljima, ali i gledateljima i slušateljima, uporno tvrdio: "Ne zaboravite da hrvatske snage, koje ubijaju Muslimane i Srbe..."

Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom*, isti, str. 218.

Usp. dr. John Coleman, isto, str. 228.

Usp. dr. John Coleman, isto, str. 218.

Usp. Mark Almond, isto, str. 143.-176.

nose kukaste križeve na svojim kacigama, neki od njih nosi' odore SS a i pozdravljaju nacističkim pozdravima!" Naravno, kao što piše Mark Almond, za te svoje tvrdnje nije dao nikakve dokaze niti je to od njega itko tražio. Healev se jednostavno uklopio u logični niz fantastičnih zaključaka kao dijela predrasuda o Hrvatima koje su prevladavale u glavnim britanskim medijima.¹⁸⁴ Možda je Healev nadahnuće za svoje sotoniziranje Hrvata dobio gledajući britansku informativnu postaju *Channel Four News*, koja je na vrhuncu opsade Vukovara prikazala dokumentarni film *Ratlines* koji je širio predrasude o Hrvatima kao o klerofašističkim suradnicima nacističkoga genocida. Zar se onda treba čuditi srpskom genocidu i kulturocidu u Vukovaru ili zar se treba čuditi ponašanju britanskih i kanadskih vojnika u sastavu Zaštitnih snaga Ujedinjenih naroda (UNPROFOR)¹⁸⁵ koji su prije nego što su upućeni u Hrvatsku i u Bosnu i Hercegovinu odgledali takav dokumentarni film?¹⁸⁶ Do kojih granica u Engleskoj sežu ne samo predrasude, nego i mržnja prema Hrvatima, koja je već poprimila patološke naznake, potvrđuje kolumnist *The Guardian* Edward Pearce, koji je 31. kolovoza 1993. napi-

¹⁸⁴ Komentar o kojemu je riječ, lord Healev dao je izjavu 28. travnja 1993., u informativnoj misiji Drugoga programa BBC-a *Newsnight*. Treba se sjetiti da je lord Healev davao izravnu potporu Titovim represivnim mjerama, u govoru koji je održao neposredno poslije završetka rata, 1945., na kongresu Laburističke stranke: "Ako jedan radnički pokret smatra potrebnim uvesti veću razinu policijskog nadzora i neposrednog i drastičnog kažnjavanja svojih protivnika nego što bi mi u ovoj zemlji bili spremni tolerirati, moramo biti spremni shvatiti ih". Usp, Mark Almond, isto, str. 143. - 176.

¹⁸⁵ O pristranosti pripadnika međunarodnih snaga UNPROFOR-a i obavještajnom djelovanju ubačenih agenata ukazuje Mark Almond. Naime, on piše: "U najboljem slučaju je naivno, a u najgorem slučaju pogrešno smatrati daje osoblje međunarodnih organizacija na području bivše Jugoslavije u potpunosti bilo posvećeno svojim dužnostima u sklopu mandata UN-a i potpuno nepovezano sa svojim nacionalnim vladama. Očito je da su pojedine nacije u sklopu UNPROFOR-a, a posebno britanske i francuske postrojbe, po pravilu primale upute od svojih vlada i da su redovno bile u dogovoru s njima. Osim obavještajnih časnika koji su djelovali u sklopu svojih postrojba, očito je da je postojao i velik broj prikriivenih obavještajaca na tome području. To je potpuno razumljivo i normalno ako se uzme u obzir osjetljivost područja sukoba. Ipak, njihova prisutnost pod lažnim identitetom kao sudionika i svjedoka događaja neizostavno dovodi u sumnju pouzdanost njihova svjedočenja. Usp. Mark Almond, isto, str. 143. - 176.

¹⁸⁶ Ovaj dokumentarni film prikazan je na početku studenoga 1991., dakle, pred sam pad Vukovara, kao dio psihološke operacije kojom se nastojalo unaprijed amnestirati Srbe za zločine koje će oni počinuti, (nap. a) Postoji i istoimena knjiga, koja daje složeniji prikaz u svezi s tom temom. Mark AARONS, John LOFTUS; *Ratlines: How the Vatican's Nazi Networks Betrayed Western Intelligence to the Soviets*, Mandarin, London, 1991. Usp, Mark Almond, isto, str. 143. - 176.

s.io i ovo: "Zbilja, I hvali su kroz svoju povijest puno klali, pa bi se trebalo zapitati da li bi se *ime tog naroda* trebalo na određen način preoblikovati da se *rimuje sa prerezanim grkljanom*".

Tijekom cijeloga hrvatskoga obrambenog rata ministri u vladi Johna Majora neprekidno su, kako javno tako i privatno, iskazivali svoje neprijateljstvo prema Hrvatima. Redovito su u svojim nastupima isticali da je Hrvatska marioneta Njemačke i da je njezina neovisnost priznata pod pritiskom njemačkoga kancelara Kohla, odnosno, zastupali su tezu o 'ranom priznanju Hrvatske'. Posebno neprijateljski raspoloženi prema hrvatskoj neovisnosti bili su lord Cranbourne i sir Nicholas Bonsor. Naravno, njihova stajališta prema Republici Srpskoj bila su puna razumijevanja i 'očinske brige'. O engleskoj sustavnoj i promišljenoj političkoj potpori Miloševiću i njegovom projektu 'velike Srbije' govori i to da Malcolm Rifkin, kada je, 1995., imenovan ministrom vanjskih poslova, za svoga osobnog tajnika uzeo prosrpskog konzervativnog zastupnika Henrva Bellinghmana koji je, pak, održavao dobre veze s Johnom Kennedvjem, rođenim pod prezimenom Gvozdrenović, koji je u Londonu djelovao kao glasnogovornik Radovana Karadžića.¹⁸⁷ Jedan drugi konzervativni zastupnik u Parlamentu, Harold Elletson, koji je u svojim javnim istupima podržavao Srbe, istodobno je bio suradnik britanske obavještajne službe MI6,¹⁸⁸ za koju je od bosanskih Srba priku-

¹⁸⁷ O britanskoj prosrpskoj politici Mark Almond piše: "Među ambicioznim britanskim časnicima UNPROFOR-a koji su željeli promaknuće, a koji su bili politički svjesni, bilo je malo onih koji su imali hrabrosti suprotstaviti se predrasudama britanske vlade. Stvari se nisu promijenile niti nakon poraza britanskih konzervativaca na općim izborima u svibnju 1997. Dr. John Reid, koji je Elletsona često pratio prilikom njegovih posjeta Republici Srpskoj, postao je ministar oružanih snaga u novoj laburističkoj vladi. Dr. Reid je bio rječit kritičar Muslimana i Hrvata. Dr. Reid i tadašnji ministar obrane laburističke vlade u sjeni David Clark ukoreni su od Odbora za nadzor rada zastupnika Donjega doma Parlamenta. Razlog je bila činjenica da su tijekom posjeta Ženevi, u kojoj su se sastali s Radovanom Karadžićem, dopustili da im on plati hotelske troškove. Znakovito je da je do sastanka došlo 1993. godine. Tijekom toga posjeta Ženevi, kao i kada su posjećivali Republiku Srpsku, gospodu Reida i Clarka pratio je konzervativni kandidat na općim izborima John Kennedy (Gvozdrenović). Dr. Reid i Harold Elletson, također suradnik Kennedvja, često su putovali zajedno kao zastupnici britanskog Parlamenta. Osobno sam ih imao priliku susresti u listopadu 1992. u Tbilisiju u Gruziji, kada su me počastili svojim *bahatim prosrpskim i antihrvatskim stajalištima* (kurziv aut.). O sudbini konzervativnog probeogradskog lobija na općim izborima 1997., vidjeti Tom ČARTER; "Belgrade's UK Lobby Decimated", Bosnia report 19, June-August 1997. Usp. Mark Almond, isto, str. 143. - 176.

¹⁸⁸ Usp. Mark, Almond, isto, str. 143. - 176.

pljao informacije koje je britanska politika koristila u svome nastupu prema zemljama bivše Jugoslavije."¹⁸⁹ Naravno da je za laj dodatni po saio imao odobrenje od premijera Johna Majora.

Nije samo britanska politika držala stranu Srba. To je činila i američka, prije svega tajnom diplomacijom. Uz veliku pomoć Lavrencea Eagleburgera, Cvrusa Vancea i Bushove vlade, Njemačkoj je bilo pri prijećeno ekonomskim mjerama pokuša li priznati Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Eagleburger, kojega je kongresnik Henry Gonzalez oštro napao zbog njegovih velikih financijskih veza s beogradskom vladom, izjavio je da Sjedinjene Američke Države ne smiju nijednoj europskoj zemlji nikada dopustiti da prizna Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. To je stajalište američke politike potvrdio i Cyrus Vance, često naglašavajući kako je 'preopasno' priznati Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Vance nije nikada pojasnio da se ta 'opasnost' odnosi na 'novi svjetski poredak', odnosno svjetsku vladu i da samostalna, demokratska i međunarodno priznata Hrvatska kviri te planove. Papa Ivan Pavao II. omeo je taj plan tako što je dao do znanja da će "tim republikama poslati poruku kojom će priznati njihovu neovisnost". Ta je najava izazvala potrese u Komitetu 300 i u političkome ustroju Washingtona i Londona te pridonijela odluci Njemačke da prizna Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu.¹⁹⁰

¹⁸⁹ Osim Harolda Elletsona, izvor informacija za britanske snage na prostoru bivše Jugoslavije i britansku politiku bio je i John (Oovan) Zametka. Treba znati da je John Zametka, kako osobno tako i svojim pisanjem, često bio glavni izvor informacija za britansko civilno i vojno osoblje UN-a koje je trebalo biti raspoređeno na području bivše Jugoslavije. Zametka je 1992. za potrebe britanskoga Međunarodnog instituta za strateška istraživanja (International Institute of Strategic Studies) načinio izvješće, kojim su se koristili britanski časnici čak i nakon što je Zametka napustio Veliku Britaniju i postao zamjenik ministra vanjskih poslova u vladi Karadžićeve Republike Srpske. Korištenje Zametičina kratkog prikaza uzroka i značenja sukoba na području bivše Jugoslavije u takvim okolnostima objašnjava duboke protuhrvatske i protumuslimanske predrasude koje su britanski časnici imali i prije dolaska u Bosnu i Hercegovinu.

Ovom se prigodom čini zanimljivom primjedba Marka Almonda o jednom njegovom predavanju, o kojemu kaže: "Sir Michael Rose me, nakon susreta u Oxfordu, pozvao da održim predavanje o jugoslavenskoj krizi u visokoj časničkoj školi u Camberleju, što sam i učinio 5. travnja 1993. Tom sam prilikom imao mogućnost vidjeti koliko su predrasude usađene u razmišljanja britanskih časnika. Sigurno sam pozvan zabunom, budući daje neprijateljstvo prema Muslimanima i Hrvatima bilo općeprihvaćeno tijekom razgovora i u pitanjima koja su postavljena nakon predavanja". Usp. Mark Almond, isti, str. 143.-176.

¹⁹⁰ Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom*, isto, str. 219.

No, ni francuska nije zaostajala za Anglosaksoncima u potpori Miloševiću i velikosrpskoj politici. Od Prvoga svjetskoga rata ona je na Srbiju gledala kao na saveznika. Svatko tko poznaje važnije francuske gradove, Pariz, Lvon ili čak Cannes, može opaziti ulice i mostove koji su dobili imena u čast Srbije i njezinih vođa. Istovjetno kao i njegov američki kolega, pred sam pad Vukovara, dakle, u studenome 1991., francuski predsjednik Francois Mitterrand će izjaviti: "Hrvatska je bila saveznica nacista, a ne Srbija".¹⁹¹

Od čelnika svih kršćanskih zemlja samo je papa Ivan Pavao II. imao hrabrosti govoriti protiv srpske agresija, i to nakon što je George Bush stariji Miloševiću dao zeleno svjetlo. Dok su mnogi čelnici reformističkih crkava bili krajnje šutljivi i mirno gledali srpske zločine, Papa je rekao: "Mora se zaustaviti tragedija koja obeščašćuje Europu i svijet. Posljednjih nekoliko dana bilo je nevjerojatno žestokih napada diljem Hrvatske, ali posebno na Dubrovnik i Vukovar. U Dubrovniku su, između ostaloga, pogođeni hoteli i bolnica puni izbjeglica i ranjenika. To je agresija i to mora prestati. Molim jugoslavensku vojsku da poštedi živote nezaštićenih civila".¹⁹² Beogradska je vlada odgovorila tako što je pojačala bombardiranje civilnih četvrti, crkava, škola i bolnica, potpuno sigurna da britanska i američka Vlada ne će poduzeti nikakvu akciju za sprječavanje toga nasilja. Sve što su Sjedinjene Američke Države i Velika Britanija učinile bio je embargo na oružje i farsa od takozvanih 'sankcija' protiv Srbije. Prvim potezom ozakonjeno je da napadnute republike ostanu i dalje bez oružja, a drugi potez dao je priliku Srbima reći kako su oni žrtve 'britanske i američke agresije', dok istodobno nisu trpjeli nikakve nestašice od tih bezubih sankcija. Ta anglosaksonska bezobzirnost i licemjerje ponukali su čak i *Washington Post*, glasilo blisko američkoj Vladi, da prizna kako sankcije nemaju nikakva učinka te je zaključio da borbe ne će prestati sve dok Srbi ne zadovolje svoje teritorijalne ambicije.¹⁹³

Može se sa sigurnošću zaključiti da su anglosaksonski hijerarhijski urotnici, uz asistenciju Francuske, upravljali nadziranom kaosom na

Usp. Mark, Almond, isto, str. 143. - 176.

Usp. dr. John Coleman, isto, str. 218.

Usp. dr. John Coleman, isto, str. 221.

prostoru bivše Jugoslavije na kraju 20. stoljeća. Taj nadzirani kaos bio je samo nastavak grandioznoga plana koji se sustavno provodi od 14. 14. godine. Njegov nastavak u Drugome svjetskome ratu počeo je onoga trenutka kad su konzervativni političari, poput Sir Fitzrova Macleana i Randolpha Churchilla, kao i Williama Deakina, jednog od Churchillovih predratnih suradnika, stigli među Titove partizane. Time je dana britanska potpora obnovi 'jugoslavenskog jedinstva', ali ovoga puta pod komunističkom ideologijom. Kada je 1991. lord Carrington određen kao mirovni posrednik Europske zajednice za Jugoslaviju, prvo što je napravio bio je poziv Sir Fitzrovu Macleanu na zajednički doručak, kako bi ga ispitao o stanju na tome području. Ta gesta lorda Carringtona nije značila ništa dugo nego da će na prostorima nekadašnje Jugoslavije uslijediti klonirana situacija iz Drugoga svjetskog rata. I, dok su 7. rujna 1991., u ranim prijepodnevnim satima, ispred ministarstva vanjskih poslova u Haagu, tisuće hrvatskih i albanskih prosvjednika uzvikivale "Carr-ing-ton, Carr-ing-ton!", taj majstor prijevare, poslušnik lorda Rothschilda, s iskustvom uništenja Rodezije, Južne Afrike i Argentine, Mirovnu konferenciju Europske zajednice, kojom je predsjedavao, vješto je usmjerio na stranu Srbije.

Ta Konferencija, održana pod pokroviteljstvom Velike Britanije i Sjedinjenih Američkih Država, bila je osmišljena da bi se srpskom agresoru osiguralo dovoljno vremena kako bi mogao prigrabiti što više teritorija i poubijati što više Hrvata. Upravo se to i dogodilo. Tada je Jugoslavensko ratno zrakoplovstvo poduzelo prve napade na hrvatske gradove. Borbe su se nastavile cijelo vrijeme trajanja Konferencije, a lord Carrington nije nijednom ukorio Miloševića zbog njegovoga ponašanja.¹⁹⁴ Carrington je samo klonirao situaciju iz Rodezije. Naime, dok je Carrington pričao o 'miru', a rodezijske snage obustavile vatru, komunist Robert Mugabe nastavio je sa svojim krvoločnim napadima

¹⁹⁴ Tih su se dana vodile žestoke borbe za Vukovar i ostale slavonske gradove. U Osijeku je JNA topničkom vatrom napala dječji vrtić i franjevački samostan. Pakrac, Hrvatska Kostajnica, Sunja, Sisak, Karlovac bili su izloženi raketno-topničkim napadima. JNA je napala ličke gradove Gospić, Perušić i Lički Osik. Napadnuti su Kruševo i Jesenice u zadarskom zaleđu. Zajedničke snage JNA i srpskih terorista napadaju Maslenički most, dok su brodovi JRM otvorili topničku vatru po otocima Koločep i Lopud. Usp. Kronologija rata, isto, str. 91. i 92.

ii. žene i djecu u i/.oliranim naseljima, a da mu Carrington, kao ni Miloševiću, nije uputio ni riječi kritike.¹⁴⁵

Koliko je Carrington dobro obavljao posao za Miloševića, potvrđuje i činjenica da je Njemačkoj zaprijetio ekonomskim mjerama pokušao li ona ponuditi stvarnu pomoć Hrvatima i Muslimanima. Osim toga, napisao je i vlastita tajna pravila za 'mirovne' snage Ujedinjenih naroda. Poslije konferencije njemački kancelar Kohl zatražio je sastanak s Georgeom Bushom starijim. Zahtjev mu je odobren, pod uvjetom da ne spominje vojnu intervenciju ni financijske sankcije protiv Beograda. Prema Colemanu, jedino na što je Bush pristao jest to da mirovne snage budu raspoređene između Hrvata i Srba, čime je *defacto* priznao srpsku okupaciju hrvatskoga teritorija. I, dok su tako političari raspredali, Hrvati su i dalje krvarili. Na poticaj Velike Britanije, Milošević je odbio i mirovne snage, rekavši kako ne prihvaća "nikakvu stranu vojnu nazočnost." Miloševićovo treće odbijanje mirovnoga plana nagnalo je njemačkoga kancelara, koji se više nije mogao suzdržati, da, 6. studenoga 1991., zanemarujući nalog Georgea Busha i lorda Carringtona, pred njemačkim Parlamentom izjavi kako je potrebno smjesta priznati Sloveniju, Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu.

Opasnost po teritorijalnu cjelovitost Hrvatske, kao što je razvidno, nije dolazila samo od srpsko-armijskog osvajača, nego još više iz europskih dvorana za mirovne konferencije, poglavito ako je na čelu konferencijskoga stola sjedio predsjedatelj tipa lorda Carrington, 'pregovarač' o čijim bi se izdajama i prijevarama iz ranijih pregovora, kako kaže John Coleman, mogle napisati dvije knjige. Hrvatska se tako, odmah poslije svoga rođenja, našla stiješnjena između Miloševićevoga gazimestanizma i bešćutnosti zapadnih sila, sklonih kršenju vlastitih načela, kako bi što brže obavile posao koji je zacrtan u planu o 'novome svjetskome poretku'. Izjava lorda Carringtona uoči mirovne konferencije, kako nije ništa isključeno, pa ni mogućnost promjene granica u Jugoslaviji, značila je da će se žestoka bitka za hrvatske granice, osim na bojišnicama Slavonije, Banovine, Korduna, Like, sjeverne i južne Dalmacije voditi i za konferencijskim stolovima.

Usp. dr. John Coleman, isto, str. 229.

Kloniranost Hitlerovih i Miloševićevih pohoda

Tragedija na prostorima bivše Jugoslavije jest namjerno stvorena tragedija, s daleko širim ciljem u ukupnoj globalnoj strategiji. Za pobornike 'novoga svjetskoga poretka' okrutnost Srba bila je pozitivna, kao što je za njih bila pozitivna i okrutnost Hitlera. Drugi im je omogućio vladavinu Europom u 20. stoljeću, a prvi će im omogućiti da u 21. stoljeću zasjednu na prva vrata Euroazije. Da bi *gospodari kaosa* potkrijepili teoriju o "boljitku koji će doći kada se ljudi prestanu baviti globalnom politikom", morali su upriličiti 'kloniranog Hitlera', kako bi pokazali da se takvo što u novome svjetskome poretku, pod svjetskom vladom ne može dogoditi. Navodna nesposobnost Europe da zaustavi sukobe u Jugoslaviji istovjetna je početku Drugoga svjetskoga rata kad su Anglosaksonci također glumili nesposobnost u zaustavljanju Hitlera. Tu istovjetnost ili kloniranost situacije briljantno je opisao Krešimir Džeba nekoliko dana nakon što je lord Carrington službeno priznao da je konferencija u Haagu bila neuspješna, otvorivši tako put Miloševiću da vojnom silom pokuša izbiti na 'zapadnu granicu velike Srbije'.

Razumijevajući prikrivenu igru svjetskih moćnika i njihovo pravljenje agresije na Hrvatsku, Krešimir Džeba, vlastitom intelektualnom domišljatošću, piše analizu pod znakovitim naslovom - *Stoje Milošević naučio od Hitlera?*¹⁹⁶ U toj analizi Džeba pokazuje klonovsku istovjetnost Hitlera i Miloševića. Naime, on polazi od 'znamenitog' razgovora koji je Hitler vodio sa 69-godišnjim britanskim premijerom Nevilleom Chamberlainom 15. rujna 1938. u Berchtesgadenu.¹⁹⁷ Poslije hvalospjeva o svojem doprinosu miru i anglo-njemačkom prijateljstvu, Fuhrer se, napokon, dotaknuo problema koji je odlučio riješiti "na ovaj ili onaj način", tj. da se tri milijuna Nijemaca u Čehoslovačkoj "moraju

vi. u ili u granice Reicha". Britanski je premijer vjerojatno imao puno i. i. imijevanja za Hitlerove namjere, budući daje 27. rujna 1938. britanskome narodu, preko BBC-a rekao kako je njemačko-čehoslovački spor samo "jedna svađa između dalekih zemalja, između naroda o kojima mi (Britanci) ne znamo ništa."¹⁹⁸

Milošević je govorio isto što i Hitler, samo drugim riječima: "institucionalno ili vaninstitucionalno", ali "Svi Srbi moraju živjeti u jednoj državi". Krešimir Džeba uočio je da agresori općenito imaju sklonost povijesnim falsifikatima, budući da je Hitler govorio o 'vraćanju' Sudetskih Nijemaca, iako oni nikada u povijesti nisu bili u sastavu Njemačke, nego Austrije, kao što hrvatski krajevi koje je Srbija željela anektirati, nisu nikada bili u sastavu Srbije. Briga za 'ugrožene' sudetske Nijemce, 'otrgnute' od domovine, kojoj nikad nisu ni pripadali, bila je samo izlika za ostvarivanje pravoga cilja, koji je Hitler potpisujući nove smjernice *slučaja Griin*, 30. svibnja 1938. izrazio riječima: "Moja je neizmjenjiva odluka da u bliskoj budućnosti uništim Čehoslovačku vojnom akcijom".

Za dublje razumijevanje velikosrpske agresije na Hrvatsku zanimljiv je način na koji su Hitler i njegov stožer planirali rat protiv Čehoslovačke. Spomenuti *slučaj Griin* jest prvi izrađeni obrazac totalnoga rata. Iako je za njegovu realizaciju najodgovornija zadaća namijenjena kopnenoj vojsci, potpomognutoj Luftwaffeom u obliku *blitzkriega*,¹⁹⁹ posebno važna uloga pripadala je onome što su nacistički stratezi nazivali 'propagandnim ratovanjem' i 'ekonomskim ratovanjem'. U smjernici feldmaršala Wilhelma Keitela, ti su čimbenici totalnoga rata opisani ovako: "Propagandnim ratovanjem treba, s jedne strane, zaplašiti Čehes pomoću prijetnji i skršiti njihovu otpornu moć, a s druge strane ukazati nacionalnim manjinama kako da pomognu naše ratne operacije, i utjecati na neutralce u našu korist". Ekonomsko ratovanje, pak "sastoji se u primjeni svih raspoloživih ekonomskih sredstava kako bi se ubrzao konačni slom Čeha..."

¹⁹⁶ Analiza je objavljena u tjedniku *Globus*, 13. rujna 1991., dakle, šest dana poslije Međunarodne mirovne konferencije o Jugoslaviji, koja je održana u Haagu pod predsjedanjem britanskog lorda Petera Carringtona. Postavke i sadržaj analize daju se u nešto izmijenjenom obliku, (nap. aut.)

¹⁹⁷ Susret Hitlera i Chamberlaina trajao je tri sata i na njemu je, kao treća osoba, bio nazočan samo Hitlerov osobni prevoditelj, a to se ponovilo i 23. rujna 1938. u Godesbergu. Usp. Carroll Ojiglev, isto, str. 456.

¹⁹⁸ Usp. Carroll Quigley, isti, str. 454.

¹⁹⁹ Blitzkrieg ili 'munjeviti rat', način vođenja rata za munjevito slamanje protivnika i postizanje pobjede. U Drugome svjetskome ratu primjenjivali su ga Nijemci, a u početku i Japanci. Intenzivnom uporabom oklopnih i motoriziranih snaga, uz zrakoplovnu potporu, u agresivnom pohodu nacističke Njemačke u Europi, od 1939. do 1941. svladane su sve protivničke vojske. Pokušaj da se na ovaj način pobijedi i Sovjetski Savez propao je potkraj 1941. u bitci pod Moskvom. Usp. Opća enciklopedija, 1, isti, str. 565.

Kloniranost Hitlerovih i Miloševićevih pohoda nije s;uno u <IM7I/HS su Austrije, odnosno, autonomnih pokrajina Vojvodine i Kosova, nq;o je operacija *Ram* ili rat nametnut Hrvatskoj vjerni otisak totalnoga rata koji je premijeru imao 1939. u Čehoslovačkoj. Njegova propagandna prethodnica, kojoj bi i Goebbels mogao skinuti kapu, otpočela je kanonadom 'meke sile' o 'ostatku poklanog naroda' i 'mitinzima istine' s vrhuncem intenziteta na Gazimestanu, da bi uslijedio arsenal mjera za gospodarsko uništenje Hrvatske - od carinskog rata, emisije lažnog novca, upada u monetarni sustav Jugoslavije i pljačke hrvatske imovine u Srbiji do uništenja turizma, prometa i industrije. U Memorandumu kojim je Hitler izložio svoje zahtjeve britanskom premijeru Chamberlainu, 23. rujna 1938., zatraženo je - a u Mtinchenu od zapadnih sila i prihvaćeno - da tisuće Čeha, koji su morali napustiti Sudete²⁰⁰, da ne smiju uzeti sa sobom čak ni kućnu pokretnu robu, pa ni kravu hraniteljicu. Kao žrtve novoga genocida, njihovu sudbinu pedeset dvije godine kasnije reprizirat će stotine tisuća hrvatskih a potom i muslimanskih prognanika.

Najvažnije iskustvo nacističke agresije na Čehoslovačku jest to što su zapadne sile, ponajprije Velika Britanija i Francuska, pogazile svoje obveze prema žrtvi u situaciji kada su njemački generali priznali da njihov zapadni bedem ne bi mogao izdržati više od tri tjedna. To je u kolovozu 1938. potvrdio i britanski veleposlanik Neville Henderson, u izvješću ministru vanjskih poslova lordu Halifaxu, napisavši: "Kada bismo mi doista pokazali zube, Hitler se danas ne bi usudio započeti rat."²⁰¹ U razumnost svoje 'miroljubive' politike kojom je prepustio dio

²⁰⁰ U Munchenu su 30. rujna 1938. A. Hitler, B. Mussolini, A. N. Chamberlain i E. Daladier potpisali tzv. *Munchenski sporazum*. Ovim je sporazumom Čehoslovačka osakaćena za oko 42.000 km² svoga teritorija; bez borbe je morala predati svoje jake utvrde prema Njemačkoj, izgubila je 66% ugljena, 70% željezne i čelične industrije, 90% industrije porculana, oko 80% lignita, 80% kemijske industrije i 40% šuma. Odmah polije Miinchena, poljski i mađarski profašistički režimi bacili su se na nemoćnu žrtvu, otkinuvši od Čehoslovačke još neke njezine teritorije i, na kraju, u ožujku 1939., Njemačka je okupirala njezine preostale dijelove. Munchenski je sporazum krajnji rezultat politike anglosaksonskog podupiranja nacističkog Reicha od samoga početka. On je najsudbonosniji međunarodni akt između dva rata, jer je njime stvarno otvoren put za Drugi svjetski rat. Usp. Opća enciklopedija, 5, isto, str. 613.

²⁰¹ Izvješće britanskoga veleposlanika u Berlinu Nevilla Hendersona nalazi se u *Documentson British Foreign Policy*, London, 1950. Usp. Opća enciklopedija, 5, isti, str. 613.

Veleposlanik Henderson je, početkom kolovoza 1939., Njemačkoj ponudio savez s Velikom Britanijom, ako bi ona imala izravne uspješne pregovore s Poljskom. Britanska

i rhoslovačkoga teritorija Njemačkoj, premijer Chamberlain uvjeravao je svoje sugrađane preko radija kako je užasno što oni moraju kopati lovove zbog svađe u jednoj udaljenoj zemlji. 'Miroljubivost' Chamberlainova klona lorda Carringtona, dok su Miloševićeve vojne i paravojne snage gazile Hrvatskom, od Baranje do Dubrovnika, očitovala se u njegovoj izjavi da "obje strane lažu."

Za povlačenje paralela između čehoslovačke i hrvatske situacije, koje su vremenski pomaknute za pedeset i dvije godine, posebno su zanimljiva dva komentara londonskoga *limesa*, koji su odražavali poglede Chamberlainovoga kabineta, zato što pokazuju kako popustljivosti pred agresorom i pristajanje na politiku svršenog čina uvijek stoje pri ruci kao pogodna 'načela' i 'razumni' argumenti. U broju od 1. lipnja 1938. *Times* je preporučio češkoj Vladi da prizna svojim manjinama pravo na 'samoopredjeljenje', čak i ako bi to značilo "njihovo istupanje iz Čehoslovačke", prvi put predloživši plebiscit kao način da se pokaže što njemačka manjina, zapravo, želi. U članku objavljenom 7. rujna iste godine *Times* je otišao i korak dalje, uvjeravajući Čehe kako je okupacija Sudeta prava blagodanost za njih. Naime, u *Timesu* je pisao: "Možda bi se čehoslovačkoj vladi isplatilo da razmotri treba li da se posve odrekne plana koji neki krugovi favoriziraju, a po kojem bi Čehoslovačka postala homogenija država odcjepljenjem tog graničnog okrajka sa stranim stanovništvom koje graniči s narodom s kojim su rasno povezani... Prednosti koje bi Čehoslovačka stekla postavši homogena država, mogle bi znatno pretegnuti nad štetom koju bi predstavljao gubitak pograničnih područja nastanjenim sudetskim Nijemcima." Naravno da je u članku prešućeno kako bi amputacijom Sudeta Čehoslovačka izgubila ne samo najbogatije industrijsko područje, nego i prirodnu, planinsku zaštitu te svoju *Maginotovu liniju* utvrđenja - uz onu francusku, najjaču u Europi - i tako ostala prepuštena na milost i nemilost agresiji

je Vlada očekivala da bi Nijemci pregovorima mogli postići poljski koridor, a tada bi, preko baltičkih država, mogli prodirati u Rusiju. Poslije njemačko-sovjetskoga pakta o nenapadanju od 21. kolovoza 1939., Velika je Britanija jednostrano nametnula jamstvo Poljskoj, koje je bilo posve formalno. To je učinjeno zato da se Hitlera upozori kako bi napad na Poljsku, pod pritiskom javnog mišljenja, Veliku Britaniju uveo u rat. Hitler je napao Poljsku, a britanska je Vlada bila ravnodušna u ispunjenju obveza prema Poljskoj te je gotovo tri dana upućivala zahtjeve da se Nijemci vrate pregovorima. Čak i nakon što su Britanci Njemačkoj objavili rat, nisu učinili nikakav napor da uđu u rat, zadovoljivši se bacanjem letaka nad Njemačkom. Usp. Carroll Quigley, isto, str. 477. i 478.

vnom susjedu. Više je nego zanimljivo da sve do lili izraženih sljali šta britanske Vlade, iznesenih u *limesu*, Hiller nije postavljao zahtjev o aneksiji sudetskoga područja. Naime, Hitler je tek početkom rujna 1938. prvi put zatražio 'samoopredjeljenje' za Sudetske Nijemce, a njegov agent u Čehoslovačkoj Konrad Henlein to je ponovio 12. rujna 1938. kada je izrazio zahtjev za "povratak u Reich".²⁰²

Kapitulantskim ponašanjem Zapada u Miinchenu, koje je čehoslovački predsjednik Eduard Beneš opisao riječima "kukavički smo izdani", napredna industrijska nacija bila je razbijena i upropaštena preko noći. Žrtvovanje Čehoslovačke - a to je, kao što kaže Džeba, najvažnija pouka iz ove povijesne epizode - nije zadovoljilo Hitlera niti je spasilo svijet od ratnih strahota. Obrnuto, odmah poslije toga, 'mirotvorna' politika Britanaca Chamberlaina i Francuza Daladiera širom je otvorila vrata Drugome svjetskome ratu, jer su propustili pravodobno obeshriniti Treći Reich u njegovu suludom ekspanzionizmu. Kao što je britansko-francuski dvojac ohrabrio Hitlera tako su John Major i Francois Mitterrand ohrabрили Miloševića da poslije dolaska mirovnih snaga na okupirani dio Hrvatske krene na Bosnu i Hercegovinu. Dakle, ništa nova pod kapom nebeskom, poslije Čehoslovačke (Hrvatske) uslijedila je Poljska (Bosna i Hercegovina).

Da sve bude u duhu Džebine analize, podsjećanje na agresiju na Čehoslovačku ima smisla samo ako ona pridonosi boljem shvaćanju razloga, neposrednih povoda, karaktera, strategije i ponašanja aktera rata koji je protiv Hrvatske vodila Srbija s federalnom armijom, poglavito u ovim vremenima 2006. godine, koje je novinar Ivica Marijačić označio kao vremena u kojima "Velika Britanija ne želi izručiti srpske ratne zločince, pravomoćno osuđene za monstruoza djela počinjena nad Hrvatima, štoviše, stambeno ih zbrinjava, a s druge strane poduzela je nadzor nad cijelim hrvatskim sigurnosnim sustavom radi uhićenja generala Ante Gotovine i još ovoj zemlji ne da mira zbog navodnog toleriranja naših (hrvatskih) navodnih zločina."²⁰³

Zahvaljujući 'mekoj sili' i sljepilu hrvatske političke elite, u Hrvatskoj od 2000. godine, u simboličnom smislu, još teče krv iz Hrvatsko-

ga obrambenoga rata, a, kao što kaže Ivica Marijačić, nije prestala teći ni ona iz Drugoga svjetskoga rata. Usporedba njemačke fašističke i srpske boljševičko-nacionalističke agresije nije nipošto nategnuta, jer obje izviru iz totalitarističke svijesti, što uvjetuje sličnost s ciljevima, postupcima, pa čak i u retorici. Drugim riječima, riječ je o čistom klonovskom situacijskom modelu. Kao što je to učinio Krešimir Džeba, u događajima oko Čehoslovačke krize dovoljno je izmijeniti neka imena i pojmove pa da se dobije prilično vjerna slika onoga što se 1991. događalo u Hrvatskoj, primjerice: Treći Reich - Srbija, Čehoslovačka - Hrvatska, Sudeti - 'SAO Krajina', sudetski Nijemci - Srbi u Hrvatskoj, Stranka sudetskih Nijemaca - Srpska demokratska stranka, "Slučaj Griin" - Plan "Ram", Adolf Hitler - Slobodan Milošević, Eduard Beneš - dr. Franjo Tuđman, Konrad Henlein - Milan Babić, itd. Bez novoga europskoga Chamberlaina i Daladiera hrvatsko-srpska priča bila bi nedorečena, a njih su, kao što je prethodno rečeno, odglumili John Major i Francois Mitterrand, a bilo je tu i podosta njihovih klonova koji su se zvali lord Peter Carrington, lord David Owen, Thorvald Stoltenberg, Carl Bildt, generali Jean Cot, Bertrand de Lapresl, Bernard Janvier, Michael Rose i Rupert Smith.

Nije se teško složiti s Krešimirom Džebom da povijesne usporedbe ne treba navlačiti više nego što je razumno, ali ako se kroz optiku Hitlerove invazije na Čehoslovačku shvati karakter rata nametnutog Hrvatskoj, onda se tek može vidjeti kolika je monstruoza brutalna srpsku agresiju na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu proglašavati 'građanskim ratom', a hrvatske generale i branitelje nepodnošljivom lakoćom označavati zločincima, i to metodama koje siluju zdrav mozak, koje brišu povijesno pamćenje, koje istinu pretvaraju u laž da bi se Hrvatima ponovno nametnulo hipoteku zločina koju su još 1848. oblikovali Karl Marx i Friedrich Engels.

Zašto je Drugo zasjedanje AVNOJ-a održano baš u Jajcu

Ako se u ruke uzme šestar i Hrvatsku državu pokuša opisati kružnicom dobit će se nevjerovatna slika: središte kružnice, tj. zemljopisno središte Hrvatske nije uopće na njezinom ozemlju nego u su-

²⁰² Usp. Carroll Quigley, isto, str. 453.

²⁰³ Usp. Ivica Marijačić, *Hrvatskilist*, 9. studenoga 2006., str. 5.

sjednoj državi Bosni i Hercegovini, točnije, sjeveroistočnije od klupusa, odnosno, na širem području Banja Luke, dakle, negdje oko Jajca. Niti jedna važnija geostrateška točka Hrvatske ne nalazi se u Hrvatskoj nego u Bosni i Hercegovini. Čak ni najviši vrh Hrvatske na Dinari, od 1831 metar, nije najviši vrh te planine, nego je to Troglav (1913 m), koji je na bosansko-hercegovačkoj strani. Od rijeke Zrmanje pa do rta Oštro Hrvatska nema ni taktičku dubinu (35 km) pa njezina obrana izravno ovisi o obrani njezina zaleđa, koje je opet u susjednoj Bosni i Hercegovini.²⁰⁵ Zašto je to tako? S geostrateškog stajališta Bosna i Hercegovina jest središnja zemlja Hrvatske, a današnja država Hrvatska jest Bosni i Hercegovini rubna zemlja.

Bosna i Hercegovina oduvijek je bila hrvatska zemlja. Njome je vladala hrvatska dinastija Kotromanića i uz nju, druga, Kristići, koja također krvno potječe od kralja Tvrtka. Hrvati su i osnovali bosansku državu kako bi zaštitili sebe kada je banska Hrvatska postala personalna kraljevina s Ugarskom.²⁰⁶ Na bosansko-hercegovačku državu i državnost uvijek su povjesničari gledali različito. Tako je za Marka Almonda potpuno pogrešna teza o povijesnom kontinuitetu bosanskog identiteta i svojevrsnom prikrivenom kontinuitetu bosanske državnosti,

²⁰⁴ Usporedi naslovnu stranicu *Hrvatska i veliko ratište*, isto.

²⁰⁵ Naziv Bosna javlja se prvi put u 10. stoljeću kod Konstantina Porfirogeneta. Njegova 'zemlja' Bosna zauzima središnji položaj u prostoru sarajevsko-zeničke kotline, ograničena prema susjednom Podrinju, gornjoj Neretvi i Vrbasu planinskim okvirima, dopirući na sjever do Vrandučke klisure. Iz te teritorijalne jezgre počelo je širenje srednjovjekovne Bosne, prvo do Drine i Vrbasa. Poslije su joj priključena posebna područja: Donji Kraji (između planine Grmeča, Une i Vrbasa), Usora i Soli (rubno panonsko područje između donje Bosne i Drine), Hum i Zahumlje (koji se od prve polovice 15. stoljeća zove Hercegovina), te zapadne Strane (područja kraških polja u zapadnoj Bosni sa sadašnjom Imotskom krajinom, proširene na Makarsko Primorje. Usp. Eduard Peirić, *Povijest i vjera roda moga hrvatskog*, ZADIZ d.o.o., Zadar, 2003., str 77.

²⁰⁶ Zlatko Tomičić o Bosni kao hrvatskoj zemlji piše: "Bosna je od početka bila izvorna i sjemena hrvatska zemlja. Svi glavni i najveći hrvatski rodovi - Šokci, Bunjevci i Vodeni Hrvati - došli su u Hrvatsku iz Bosne. Bosna i Hrvatska su nedjeljiva i jedinstvena zemlja i teritorijalno i kulturno i politički. Svi bjegunci iz Hrvatske, poglavito iz Dalmacije, bježali su u Bosnu: i od Latinaša progonjeni pripadnici Hrvatske crkve, pripadnici Hrvatske političke stranke i hrvatski glagoljaši počeli su bježati u Bosnu još u 11. stoljeću. A kasnije pred Turcima bježe Hrvati iz Bosne, oko milijun Hrvata napustilo je Bosnu. Bosna je organski dio hrvatskog teritorija ili pak možda točnije: hrvatsko-bosanskog - sa svih strana osim s istoka: sa sjevera i juga i zapada - Hrvatska je zagrlila Bosnu, odnosno Bosna se usadila u trbuh Hrvatske". Usp. Zlatko Tomičić, isto, str. 223.

koja se proteže od predosmanskog razdoblja, odnosno, od prije 1463. pa sve do 1991. godine.

Za priču o Jajcu i Drugome zasjedanju AVNOJ-a nije toliko bitno jesu li sadašnje sjeverne i zapadne granice Bosne i Hercegovine istovjetne s granicama srednjovjekovne bosanske države ili nisu, iako su one nastale kao posljedica geostrateškog sukobljavanja Habsburškog i Osmanskog Carstva.²⁰⁷ Isto tako nije toliko bitno što u srednjem vijeku državne granice nisu bile jasno određene, nego su takvima u Europi postale tek poslije Vestfalskoga mira. Za priču o Jajcu i zasjedanju AVNOJ-a bitno je to što je, u slučaju Bosne, postojala "fluidnost identiteta, savezništva i suverenosti, koja je trajala sve do osmanskoga zauzimanja toga prostora, kada je na Balkanu uspostavljen prethodno nepoznat državni sustav", kako se to u svome *Vještačkom nalazu* očitovao Mark Almond. Jednako je bitno što su brojni geostrateški razlozi, koji su uspostavili granicu između Hrvatske i Bosne prije osmanskih osvajanja također uzeti u obzir i poslije 1463. godine. Jednako i to što poslije te godine odnos između društava razdvojenih tom granicom više nije bio jednak. Do tada je to bila granica između dviju kršćanskih država (hrvatskih država) koje su u osnovi imale slične političke, društvene i vjerske strukture. Poslije osmanskih osvajanja Hrvatska i dalje postoji (od 1526. kao dio Habsburške Monarhije), a Bosna postaje pašalukom Osmanskoga Carstva i djeluje po smjernicama koje su Turci razvili tijekom prijašnjih stoljeća izvan Bosne, a dobrim dijelom i izvan Balkana.²⁰⁸

Važna činjenica, bez koje bi bilo teško ispričati priču o AVNOJ-u i Jajcu, jest to da prelazak znatnog dijela bosanskoga stanovništva na islamsku vjeru također predstavlja svjestan prekid s bosanskom kršćanskom prošlošću. Nova vjerska struktura i njezino učenje označa-

²⁰⁷ O bosansko-hercegovačkim granicama Mark Almond ima ovo mišljenje: «Nažalost, Bosna nije izolirana cjelina, niti je to ikada bila. Njezine sjeverozapadne granice toliko su puta spomenute da su se počele ukazivati kroz povijesne magle zadrživši karakteristično značenje slično onom koje doverski bijeli greben (White Cliffs of Dover) imaju u engleskoj povijesti. U mjeri u kojoj su te granice bile čvrsto određene, to su učinile strane sile više zato da omeđe područja svojih interesa ili uprave, nego iz potrebe da udovolje željama i vjernosti Bosanaca". Usp. Mark, Almond, isto, str. 143. - 176.

²⁰⁸ Usp. Mark, Almond, isto, str. 143. - 176.

vali su potpun prekid s prijašnjim kršćanskim zajednicama na lome području, što se ne bi moglo dogoditi bez osmanskih osvajanja. Biv. obzira na važnost neriješenih kontroverza o tome koliko su kršćanske hereze (bogumili i patareni) stvorile neslaganje s katoličkim ili pravoslavnim kršćanstvom i koliko je to pridonijelo prijelazu na islam, činjenica je da bez osmanske invazije i okupacije do prijelaza na islam ne bi došlo.²⁰⁹ Sukladno tome, kao što zaključuje Mark Almond, 1463. predstavlja dramatičnu prijelomnu točku bosanske povijesti. A ako 1463. predstavlja prijelomnu točku bosanske povijesti, onda, s obzirom na uvodne geostrateške napomene, mora jednako tako predstavljati i prijelomnu točku hrvatske povijesti.

'Fluidnost identiteta, savezništva i suverenosti' Bosne i Hercegovine od bana Borića, preko Kulina bana, (..) kralja Tvrtka I., (...) kralja Stjepana Ostoje, kralja Stjepana Tvrtka II. Tvrtkovića, kralja Stjepana Tomaša te, naposljetku, Stjepana Tomaševića, znači da se na tome središnjemu dijelu zapadnoga dijela Balkanskoga poluotoka, bogatom rudama, ali teško dostupnom i geografski izoliranom, nijedan vladar nije dugo zadržao. To znači da je ova hrvatsko-bosanska kraljevina uvijek bila zemlja na kojoj su se prelamali strateški interesi Zapada i Istoka. A ti su interesi do godine 1463., kada je Bosna 'šaptom pala', učinili da ona nikada nije uspjela izgraditi načelo jedinstva koje se u srednjovjekovnoj državi temeljilo na vjeri, jer je bila razrovana velikaškim razmiricama, domaćim smutnjama, vjerskom podjelom, turskom propagandom, koja je seljacima obećavala slobodu, a velikašima njihove posjede i položaje. Takvoj Bosni, koja je bila izložena onome što se suvremenim rječnikom označava kao specijalni rat, nije pomogla ni potpora pape Pia II., koji se zdušno zalagao za njezin spas budući da ni hrvatsko-ugarski kralj Matijaš Korvin ni Mlečani ni Dubrovčani pa ni Stjepan Vukčić Kosaca nisu priskočili u pomoć.

Tužnu bosansku povijest, kao i rusku četiristo pedeset četiri godine kasnije, ali i mnoge druge tužne povijesti naroda, treba tražiti u

ljudskoj slabosti, prije svega u nedostatku čvrste vjere u Boga bez koje čovjek i zajednica u cjelini lutaju u maglama lažnih vrjednota. Bosna je 'šaptom pala' 1463., ali je ona počela padati onoga trenutka kada se u Kulinovo doba (1180. - 1204.) javlja *Crkva bosanska*, dualistička hereza prema kojoj su se bosanski vladari ponašali odveć tolerantno, a često s njom i koketirali, ne shvaćajući da rascjep u vjeri i krivovjerje vodi prema propasti. Kako je bosanska država mogla završiti dobro ako su njezini vladari živjeli, ali i ženili se i rastavljali, po "običaju patarena i Bosanaca", tj. 'vjere' čija su dogmatska učenja polazila od toga da postoje dva boga, jedan najveće dobro, a drugi najveće zlo, da je prvi stvorio nevidljivi, a drugi vidljivi svijet? A vjerovanje u ta dva boga značilo je odbaciti Stari zavjet zajedno s prorocima, kao i spise crkvenih otaca, odbaciti Blaženu djevicu Mariju, učiti da Krist, zapravo, nije ni trpio ni umro, osuđivati službu Božju i sve crkvene sakramente, napose krštenje i brak, prihvatiti da Petrov nasljednik nije rimski papa te prezirati kršćanske crkve i zvati ih 'sinagogama sotone'.²¹⁰

Labavost vjere, etike i morala u vrhovima bosanske vlasti, ali i naroda neposredno prije i za vrijeme osmanskih osvajanja, značilo je živjeti u 'nezakonitosti' svake vrste, koja nije pobuđivala nikakve sablazni ni priječila da netko tko zastupa takva amoralna stajališta može doći i na kraljevsko prijestolje, kao što ni u suvremenoj Hrvatskoj nije bilo previše čuđenja i sablazni kada je haaški krivokletnik zasjeo na mjesto predsjednika države. Iako su Turci na istočnu granicu Bosne došli početkom 15. stoljeća (1408.) i odatle budno motrili događanja u toj zemlji, u kojoj se nije znalo kojemu se bogu vladari i narod zapravo klanjaju, nisu odmah napali, jer su znali da vrijeme radi za njih. A da je vrijeme radilo za njih potvrđuju i vjerska lutanja Stjepana Tomaša²¹¹, oca Stjepana Tomaševića, posljednjega bosanskoga kralja, koji je

^{2,0} Usp. Opća enciklopedija, 1, isto, str. 581.

²¹¹ Stjepan Tomaš, sin kralja Stjepana Ostoje, Bosnom vlada od 1443. do 1461. Prije nego što se oženio Katarinom Kosačom bio je oženjen s Vojačom, djevojkom obična roda i bogumilkom, kakav je i sam bio. Bosansko plemstvo nije htjelo priznati ženu niskog roda za kraljicu, pa je kralj potražio drugu ženu visoka roda, te je izbor pao na Katarinu Kosaču, kćer njegovoga bivšeg neprijatelja Hercega Stjepana Kosače. Papa Eugen IV., nakon prelaska Stjepana Tomaša na katoličanstvo, njegov prethodni brak, koji je bio sklopljen pogodbom, odnosno "da mu bude dobra i vjerna i dobro se bude vladala" a ne kako se sklapaju kršćanski brakovi, proglasio ga ništavnim, a njega potvrdio za bosanskoga kralja. Usp. Krunoslav Draganović, *Katarina Kosaca Bosanska Kraljica*, Prigodom 500-te godišnjice njezine smrti, Sarajevo, 1978., str. 20. i 21.

²⁰⁹ O prijelazu bosanskog stanovništva na islam Mark Almond kaže: "Bez obzira na pojedinosti koje je Bosna možda imala za vrijeme osmanske uprave, najvažnija od njih - prelazak velikog broja njezinih stanovnika na islamsku vjeru - bila je u potpunosti ovisna s osmanskim zauzimanjem tog prostora. Prijelaz na islam nije bio posebnost Bosne, nego je obuhvatio Slavene i ostale narode na drugim područjima, prije svega u susjednom novopazarskom Sandžaku«. Usp. Mark Almond, str. 143. - 176.

tek kada su Turci bili 'pred vratima'¹ napustio *crkvu bosansku*, ij. krivo vjerje, kojemu je do tada pripadao i prešao na katolicizam, a s njim i brat Radivoj i dio vlastele. No, unatoč prihvaćanju katolicizma, Stjepan Tomaš ne prekida veze s *bosanskim kristijanima* te je i dalje njihov poglavar, njihov *djed*²¹² i ugledna ličnost na dvoru. Njegova ženidba s Katarinom Kosačom,²¹³ kćeri Hercega Stjepana Kosače, i ubrzana gradnja katoličkih crkava²¹⁴ bile su samo pokušaj da se spasi što se spasiti može, budući da je anarhija, to zlo svakoga društva, dobro rastočilo moral-

im snagu hrvatskoga bosanskog naroda. Svi dobronamjerni i politički opravdani potezi Stjepana Tomaša i njegove supruge Katarine, 'dobre kraljice', kako je pamti narodna predaja, došli su prekasno, budući da je 'objektivizirano i osamostaljeno zlo' već bilo obuzelo i obuhvatilo bosansku državu. Ono se, kao što ukazuje prethodno poglavlje, moralo 'isprazniti' u povijesnom događanju, koje će ostati zapamćeno kao "Bosna šaptom pade... "

Nakon što se 'objektivizirano', uvjetno rečeno, 'bosansko zlo' 1463. ispraznilo u povijesti čije će posljedice potrajati poprilično vremena, priča o Jajcu ne će biti privedena kraju, budući da će ona oživjeti u 'velikom sjaju' četriristo osamdeset godina kasnije. Da *gospodari kaosa* ništa ne prepuštaju slučaju i da su njima simbolika i simbolizam bitni čimbenici postupanja, pokazuje priča o vertikalnom i horizontalnom obliku vlasti, čiji su protagonisti posljednja bosanska kraljica Katarina Kosaca, čiji se grob nalazi u franjevačkoj crkvi Araceli, na samome vrhu brežuljka Kapitol u Rimu, i Josip Broz Tito, 'sin svih naroda i narodnosti', čiji se grob, bez ikakve oznake osim imena, što je vrlo znakovito, također nalazi na jednom brežuljku, ali u Beogradu. Sudbina ovo dvoje vladara, koji su živjeli udaljeni stoljećima nimalo slučajno vezana je za grad koji se zove Jajce. Naime, u tome je gradu stolovao posljednji bosanski kralj Stjepan Tomašević, kao što su u tome gradu udareni "ustavni akti nove države", kojima su "ozakonjene tekovine oslobodilačkog rata i revolucije".²¹⁵ Što se događalo između ta dva 'apsolutna događaja', koji su se odigrali u istome gradu, može se reći, a da se nitko ne uvrijedi, hrvatske povijesti?

Stjepan Tomašević, poslije smrti oca Tomaša, 1461., i nakon što ga je za kralja okrunio poslanik pape Pija II., nastanio se u utvrđenom gradu Jajcu, na utoku Plive u Vrbas, umjesto u dotadašnjoj prijestolnici Bobovcu koja je bila najizloženija Turskim udarima. U proljeće, tako povijest kaže, pa i narodna predaja, veliki je vezir Mahomet (Mahmut) paša 19. svibnja 1463. došao pred utvrđeni Bobovac, koji je dugo uspio odolijevati, ali ga je pritajeni bogumil knez Radak trećega dana opsade izdajnički predao turskome paši. I, za pouku današnjim hrvatskim poli-

²¹⁵ Usp. Vojna enciklopedija, 1, Beograd, 1970., str. 171.

²¹² Organizacija neomanihejskih crkava i njihova hijerarhija međusobno se u bitno ne razlikuju. Njihovi se sljedbenici dijele na prave kristjane (*prave krstjance*) i obične vjernike, tzv. mrsne ljude. Samo pravi krstjani (*perfecti*) poznaju sve tajne njihova nauka i samo su oni obvezni provoditi strogi asketski život što ga njihovo učenje propisuje. Broj savršenih u usporedbi s brojem mrsnih ljudi bio je razmjerno malen. Ti savršeni čine zajedno jedan red (*ordo*) i upravo je on temelj njihove crkve. Hijerarhija u užem smislu, koja upravlja crkvom, u bosanskoj se crkvi sastojala od *djeda*, *gostiju* i *staraca*, kojima se ne zna prava funkcija. Usp. Opća enciklopedija, 1, isto, str. 581.

²¹³ Katarina Kosaca, po svemu sudeći, bila je prvorodeno dijete Hercega Stjepana Kosače i Jelene Blašić iz kuće gospodara Zete. Iako se ne spominje mjesto ni dan ni godina njezinog rođenja, to je svakako bilo 1424. ili 1425. godine, budući daje umrla 25. listopada 1478. u pedesetčetvrtoj godini života. Poslije udaje za Stjepana Tomaša, Katarina stalno boravi u Bosni na kraljevskom dvoru na Bobovcu, u Kraljevoj Sutjesci i u drugim mjestima, kao, primjerice, u Jajcu, Visokom (Mile) ili Moštranama. U braku s kraljem Tomašom rodila je dvoje djece, Sigismunda i Katarinu. Poslije smrti kralja Tomaša povlači se na obiteljski posjed, kako tradicija kaže, u Kozograd nad Fojnicom. U vihoru turske najezde gubi svoju djecu Sigismunda i Katarinu, koji su pali u turske ruke. Kraljica Katarina bila je omiljena i poštovana u narodu, a to je njezin duboki poštovatelj o. fra Lujo Zloušić izrazio natpisom na zavjetnoj olovskoj crkvi, gdje stoji: *Kraljica bosanska, trećoredica sv. Franje, kći Hercega Stjepan, svojom je rukom vezla crkveno ruho u kraljevskome dvoru u Sutjesci*. Osim toga, donijela je narodu oko Kraljevske Sutjeske novu, zgodnu preslicu i poučavala seoske žene i djevojke u ručnom radu. Zato i danas katoličke seljanke oko Kraljeve Sutjeske 'ruše se', tj. na glavi nose crne rupce za dobrom kraljicom Katarinom. Usp. Krunoslav Draganović, isto, str. 7. - 24.

²¹⁴ S obraćenjem kralja Stjepana Tomaša, 1445., prilike u pogledu gradnje katoličkih crkava znatno su se promijenile. Njegovom ženidbom s Katarinom Kosaca, koja je svuda bez imalo kolebanja nastupala kao kršćanska vladarica, broj novih crkava u Bosni se množi. O novim crkvama u to vrijeme može se saznati iz bula pape Nikole V., kojima on dodjeljuje oproste. Takve su: crkva sv. Stjepana, koju je podigao kralj Tomaš u Vranduku, crkva Presvetoga Trojstva, koju gradi Katarina u Vrilima na Kupresu, crkva sv. Marije u Grebenu. Tu su još crkve sv. Marije od Vibrena, sv. Jurja u Jezeru, također sv. Jurja u Tešnju, a u Jajcu su sagrađene dvije crkve, crkva sv. Marije i crkva sv. Katarine. Osim crkava, sagrađeno je i više franjevačkih samostana, primjerice, onaj u Jajcu. To je sve ponukalo sv. Ivana Kapistrana, tadašnjega bosanskog vikara, da javi franjevačkom generalu u Rimu kako "krivovjerci iščezavaju kao vosak na vatri". Papin se, pak, legat Toma hvarski, pohvalno izrazio o franjevačkom vikaru i njegovoj braći, koje "pomaže svijetli kralj Tomaš koliko može", te naglasio da je on "više samostana i mjesta podigao". Usp. Krunoslav Draganović, isto, str. 30.

tičarima, umjesto obećane nagrade, sultana zapovjedi da mu se odsječe glava uz riječi: "Nevaljalče jadni! Ti, koji svome gospodaru išle vjere nisi bio vjeran i odan, kako ćeš meni, Turčinu, biti vjeran?"²¹⁶ Kada se doznalo za brzi pad Bobovca, zavlada u Bosni silan strah, a kralj napusii Jajce i krene prema Hrvatskoj, nastojeći skupiti i nešto vojske, i skloni se u utvrđeni Ključ, Paša Mahomet, koji je krenuo u potjeru za njim, bojeći se da grad ipak ne će moći lako osvojiti, riječju i pismom zajamči život kralju, samo neka mu se preda. Budući da je u gradu ponesalo hrane i oružja, kralj prihvati ponudu za predaju, vjerujući u pašinu riječ i sultanovu velikodušnost. Sve se to dogodilo a da nitko od susjeda nije ništa učinio da Bosni pomogne. No, budući da je kralj Stjepan Tomašević još bio živ, iako zarobljen, *sultan se nije mogao nazvati pravim gospodarom Bosne*. Iako je kralj u sultanovim očima bio izdajica i nevjernik koji mu je uskratio danak, ipak ga nije mogao odmah pogubititi. Priječila ga je u tome Mahomet pašina zakletva i slobodno pismo kojim mu je paša, u ime sultanovo, zajamčio život. Unatoč pruženim jamstvima, kralj je ipak pogubljen u prvoj polovici lipnja, pod Jajcem, pošto Sultanu bi *protumačeno da ga ne obvezuje pismo sluga* (velikog vezira) bez gospodarove dozvole. Zajedno s kraljem Stjepanom Tomaševićem pogubljen je i njegov stric Radivoj, kako na bosansko prijestolje nitko ne bi mogao sjesti. Prije smrti kralj, prisiljen od sultana, zapovjedi svojim vojvodama i zapovjednicima da predaju gradove i utvrde u turske ruke. Tako su Turci za samo osam dana osvojili sedamdeset bosanskih gradova, a sultan Muhamed II., spremajući se za daljnje pohode, zauzeo je i one krajeve koje do tada nije osvojio.

Iz ovoga 'apsolutnog događaja' bitno je uočiti da je vladavina nad Bosnom preuzeta prijevarom, dakle, nezakonito, što bi se suvremenim politološkim rječnikom reklo - protuustavno. A to znači, bez obzira na okupaciju od četiri stotine pedeset godina, da je Bosna, a poslije i Hercegovina²¹⁷, temeljem vertikalnog ustroja vlasti i dalje zakonito

²¹⁶ Usp. Krunoslav Draganović, isto, str. 36.

²¹⁷ Humska zemlja, Hum, koja se po Herceg Stjepanu Vukčiću Kosači od 1448. naziva Hercegovina, pala je pod osmansku vlast 1482. Hrvatsko-ugarski kralj Matijaš Korvin, koji je uzalud pokušavao osloboditi Bosnu, ne imajući drugog izlaza, osniva za obranu svoga kraljevstva Jajačku i Srebreničku banovinu, koje su, uz Mačvansku bano-

zemlja hrvatskih-bosanskih vladara, tj. hrvatska zemlja. Poglavitito to ona ostaje biti kada se Katarina Kosaca, ostavši bez djece, Sigismunda i Katarine, koji su pali u turske ruke²¹⁸, povukla iz Kraljevstva i našla utočište kod Pape²¹⁹, kojemu je ostavila kraljev mač i predala Kraljevstvo da On i njegovi nasljednici odluče *"po svom mudrom nahodenju"*.²²⁰ A nasljednici pape Pija II. i Siksta IV., kao što je znano, još nisu donijeli odluku. Dakle, glede Bosanskoga Kraljevstva ne bi trebalo biti prijepora. Kraljica Katarina na njega "nije izgubila pravo", jer su njezina djeca, prihvativši islam, izgubila mogućnost tim se pravom koristiti. Ostavivši Bosansko Kraljevstvo Svetoj Stolicu, odnosno "vlasti Rimske crkve", kraljica je postupila u duhu onih vremena, tj. po pravu nasljeđivanja vertikalnog ustroja vlasti. O tome 'nasljednom pravu', poslije raspada Osmanskoga Carstva, itekako su *gospodari kaosa* vodili računa.

Budući da je Osmansko Carstvo tijekom 19. stoljeća sve više slabilo, državnicima i političarima Habsburške Monarhije razmatrali su pozitivne i negativne učinke do kojih bi moglo doći u slučaju aneksije (čitaj, nasilnoga pripojenja) Bosne i Hercegovine. Već tijekom 1869. u Beču se ozbiljno raspravljalo o tome pitanju, ali je glavni argument protiv aneksije bio strah od jačanja hrvatskoga čimbenika u Monarhiji, tj. od mogućnosti obnove vertikalnoga ustroja hrvatske vlasti i na bosansko-hercegovačkom ozemlju. Držalo se očitim da će stanovništvo Bosne i Hercegovine biti blisko Hrvatima, koji su, nakon sklapanja hrvatsko-

vinu, činile obrambeni pojas od Beograda do Une. Obrambenu crtu držalo je uglavnom hrvatsko plemstvo. No, poslije poraza na Krbavskome polju, 1493., taj otpor slabi. Godine 1512. pada Srebrenik, a 1528. i Jajce. Sve osvojene krajeve osmanska vlast uključuje u sandžak *Bosnu*, koji je, kao i Hercegovina, nastao uglavnom na *hrvatskom etničkom prostoru* i odakle je dalje turska vojska pljačkala i osvajala područja Hrvatske, Slavonije i Dalmacije. Usp. Eduard Peričić, isto, str. 82.

²¹⁸ Kraljica Katarina u Rimu je skupljala novac za otkup svoje djece. Za novac se obraćala u prvome redu markizu Ljudevitu Gonzagi od Mantove, a za posredstvo kod sultana vjerojatno svome polubratu Ahmetu Hercegoviću (koji je sin druge žene njezina oca, Barbare, pravim imenom Stjepan, koji će prijeći na islam i postati velikim vezirrom u Carigradu), ali bez uspjeha. Usp. Krunoslav Draganović, isto, str. 8. i 38.

²¹⁹ Kod Pape Pija II. i njegovoga nasljednika Siksta IV. kraljica Katarina našla je puno razumijevanje i pomoć. Svugdje je uživala visok ugled, u domovini i u Rimu, noseći svoj križ herojskom predanošću u volju Božju. U Rimu, duboko pobožna, moli za Crkvu i svoj narod, posebno u hrvatskoj crkvi sv. Jeronima i u franjevačkoj Araceli. Postala je i redovnicom, franjevačkom trećeredicom, paje franjevački red drži i štuje kao svoju blaženicu. Usp. Krunoslav Draganović, isto, str. 38. i 47.

²²⁰ Usp. Fra Ante Marić, Kapela Franjevačkog samostana u Mostaru, Mostar, 2004., str.1.

ugarske nagodbe iz 1868. imali poseban položaj u Monarhiji. " Razlog austro-ugarskome kolebanju svakako je bila i oporuka kraljice Katarine. Zato su oni činili sve kako bi Hrvatima razorili Hrvatsko Kraljevstvo kao najstarije u sastavu Austro-Ugarske monarhije. U tome svome naumu uspjeli su baciti hrvatski narod u srpski zagrljaj, upravo onako kako su to zamislili anglosaksonski hijerarhijski urotnici, upriličivši Prvi svjetski rat.

Tek nakon što je, 1876., izbio rat između Srbije i Osmanskoga Carstva, pojavila se opasnost od srbijanskoga širenja na tome području. Beč i Budimpešta zaključili su da je ključni interes Monarhije preduhitriti takav razvoj događaja na području Bosne.²²² Naime, mirom u San Stefanu Porta je Bosni i Hercegovini morala priznati autonomiju. Ali, britansko-francuski hijerarhijski urotnici imali su druge planove te na Berlinskome kongresu revidiraju odredbe Sanstefanskoga mira, omogućivši Austro-Ugarskoj pravo zaposjedanja Bosne i Hercegovine,²²³ što ona 1878. i čini ulaskom osam divizija, odnosno, dvjesto tisuća vojnika. Zanimljivo je da je Prva divizija, tj. glavna snaga austro-ugarske vojske, krenula dolinom Vrbasa na Jajce. Kod sela Rogolje, neposredno pred Jajcem 5. kolovoza(!?) 1878., dočekali su je ustanici nanijeli joj gubitke te se povukli u planinu Borje.²²⁴ Da je baš Prva divizija upućena izravno na Jajce, vjerojatno je 'zaslužna' kraljica Kata-

i ina Kosaca. Austrougarskoj je vojsci bilo potrebno četiri mjeseca da slomi otpor ustanika pa je Bosna i Hercegovina po drugi put nasilno i diplomacijom prijevarom, odnosno okupacijom, postala dijelom neke države s vertikalno ustrojenom vlasti.

Pobjeda sila Antante u Prvome svjetskome ratu oblikovala je novostvorenu jugoslavensku državu. Zanemarene su rasprave i alternativna rješenja razmatrana tijekom rata, koja su naglasak stavljala na nacionalna prava nesrpskih naroda, kao i na mogućnost uspostave preuređene Habsburške Monarhije, u čijemu bi sastavu bili svi južni Slaveni. Srbija, iza koje su stajali prije svega britansko-francuski hijerarhijski urotnici, predvođena prestolonasljednikom Aleksandrom I. Karađorđevićem, držala se ratnim pobjednikom pa je njezina vojska *de facto* postala okupatorska na 'oslobođenim' dijelovima nekadašnje Austro-Ugarske Monarhije. Nisu pomogla ni upozorenja Stjepan Radića ni njegove znamenite riječi: "Ne srljajte kao guske u maglu!", jer su Svetozar Pribičević i njegovih šest istomišljenika u Beogradu, 1. prosinca 1918., prenijeli vrhovništvo hrvatskoga naroda na srbijansku vladajuću obitelj Karađorđević. Povjesnik Franjo Tuđman će napisati: "Pristanak izaslanstva Narodnog vijeća značio je izdaju narodnih probitaka". No, kako to upozorava Marijan Rudež, u ovome slučaju nije bila riječ o izaslanstvu Narodnoga vijeća, nego o izaslanstvu krnjega dijela, još točnije, Pribičevićeva dijela Središnjega odbora.²²⁵ I tako je Bosna i Hercegovina po treći put, ali i Hrvatska, nasiljem i diplomacijom prijevarom ušla u sastav države s vertikalno ustrojenom vlasti.

²²¹ Marijan Rudež drži da je Hrvatsko-ugarska nagodba ipak podvala, jer je Hrvatsko kraljevstvo pretvoreno iz konfederativne u *de jure* samoupravnu državu. Po njemu, Hrvatska je tom nagodbom ponižena, prezrena, jer su odbijeni svi njezini glavni zahtjevi. Rudež drži daje jedina osoba nagrađena tom nagodbom bio Levin pl. Rauch, postavši banom Hrvatskoga Kraljevstva. Usp. Marijan Rudež, isto, str. 254. i 255.

²²² Usp. Mark Almond, isto, str. 143. - 176. Odnosno, Noel Malcolm, *Bosnia: A Short History*, Macmillan, London, 1994., 136. - 137.

²²³ Velika Britanija i Francuska nisu bile zadovoljne odlukama Sanstefanskoga mira. Stoga je sazvan i održan međunarodni kongres u Berlinu (13. 6. - 13. 7. 1878.) Diplomatski predstavnici potpisali su ugovor kojim su turskoj Hrvatskoj, Bosni i Humu nametnuli ime 'Bosna i Hercegovina', prekodrinski dio Zvorničke pokrajine prepustili Srbiji i Austro-Ugarskoj monarhiji dodijelili pravo na privremenu okupaciju. Usp. Marijan Rudež, isto, str. 268.

²²⁴ Hrvatsko narodno vijeće je, 4. srpnja 1878., osnovalo privremenu vladu s Lojom na čelu; izabrali su Muhameda Jamakovića za glavnog vojnog zapovjednika i donijeli odluku o nastavku ustaničkog rata. Hrvati su oslobodili Sarajevo 29. srpnja 1878., proglasili neovisnost i pozvali sve žitelje, bez obzira na podrijetlo, stranačku, vjersku i bilo kakvu drugu pripadnost, na obranu tako stečene nacionalne i osobne slobode. Usp. Marijan Rudež, isto, str. 268.

²²⁵ Na sjednici Narodnoga vijeća, održanoj 24. studenog 1918., stavljen je na glasanje prijedlog sedmorice (S. Pribičević, I. Cankar, V. Bukšeg, zubar Pavelić, Hamid Svrzo, M. Drinković, J. Smodlaka): "Narodno vijeće SHS, u skladu sa svojim dosadašnjim zaključcima i prema izjavi vlade Kraljevine Srbije, proglašuje ujedinjenje Države SHS, obrazovano na cijelom neprekinutom jugoslavenskom području bivše Austro-Ugarske monarhije, s Kraljevinom Srbijom i Crnom Gorom u jedinstvenu Državu SHS, te izabire odbor od 28 lica s punom ovlašću da, u sporazumu s vladom Kraljevine Srbije i s predstavnicima sviju stranaka u Srbiji i Crnoj Gori, bezodvlačno provede organizaciju jedinstvene države". Na sjednici Narodnoga vijeća, 26. studenom 1918., raspravljalo se o prijedlogu da izabranih 28 izaslanika već sutradan odu u Beograd. Nikakva odluka nije donesena. Većina zastupnika otišla je svojim kućama oko deset sati navečer. Svetozar Pribičević i njegove pristaše ostali su u sabornici i zaključili da se sutra ide u Beograd. Pribičević je, loveći u mutnom, išao od kuće do kuće, u noći između 26. i 27. studenoga 1918., i nagovorio 13 od ukupno 28 članova Središnjega odbora da prenesu vrhovništvo ili najvišu političku vlast hrvatskoga naroda na srbijansku vladajuću obitelj Karađorđević. Usp. Marijan Rudež, isto, str. 292.

Kako bi razbila cjelovitost Bosne i Hercegovine, jugoslavenska vlasi, čitaj srpski kralj Aleksandar I., poslije uvođenja Sestojanuarske diktature, dijeli je na banovine - Vrbaska, Drinska, Zetska i Primorska koje obuhvaćaju i druga područja izvan Bosne i Hercegovine. Takav teritorijalno-upravni preustroj u novoj kraljevini po ocjeni Marka Almonda, je napravljen upravo onako kako je najviše odgovaralo potrebama i željama kraljevske Vlade u Beogradu, a dr. Noel Malcolm je zaključio: "Po prvi put u više od 400 godina, Bosna je podijeljena!".²²⁶ Ako je cilj anglosaksonskih hijerarhijskih urotnika bio razbiti kršćansku Mitteleuropu i njezin vertikalni ustroj vlasti, onda je to bilo moguće samo tako da se na njezinu jednom dijelu, koji će nasiljem i diplomacijom prijevarom postati sastavnim dijelom Jugoslavije, ustoliči vertikalni ustroj vlasti, ali ne pod hrvatskim suverenom, jer bi tada Bosna i Hercegovina temeljem oporuke kraljice Katarine Kosače vjerojatno ušla u sastav te kraljevine, nego pod nekim drugim suverenom, u ovome slučaju srpskim.

Slijed događanja u Kraljevini Jugoslaviji odvijao se pod velikim utjecajem hijerarhijskih urotnika, tako daje baš u Beogradu 1928. održan i njihov kongres, na kojemu je zacrtan put buduće kraljeve diktature koja je trebala ugušiti hrvatski sverastući zahtjev za ravnopravnošću.²²⁷ Na tome putu stajao je najveći hrvatski političar između dva svjetska

²²⁶ Usp. Mark Almond, isto, str. 143. - 176.

²²⁷ O bliskosti hijerarhijskih urotnika i srpskoga kralja i o njihovim zajedničkim planovima između dva svjetska rata Nikola Mate Roščić piše: «Nakon 1. svjetskog rata novoj državnoj tvorevini, kraljevini Karadorđevića, bio je drag takozvani žuti pokret hrvatskih katoličkih svećenika, nagrađivani su i odlikovani svećenici kraljeva. Sve je to vrlo jasno zapisano u knjizi dr. Vojislava Kujundžića Slobodno-zidarstvo čitanka. Istina o slobodnom zidarstvu (Beograd 1940.), posebno u poglavlju 17. koje nosi naslov *Klerikalizam* (str. 104.-122.) U tom se dijelu odgovara na pitanje: "Što treba da mi radimo i pokušamo da naš narod izvučemo iz kandži rimskog zagrljaja?" (str. 119.) "Programski odgovor i smjernice su slijedeće: oduzimanje vjerskih, katoličkih škola; stvaranje autonomne katoličke crkve u zemlji; podupiranje 'žutog pokreta' Bože Miloševića i njihova časopisa *Novi rod*; propagiranje Staro-katoličke crkve jer 'naš idejni program u pogledu Rima nalazi isti cilj» (str. 120.) pod trajnim geslom *Samo dalje od Rima i bez njega!* Euforični zaključak masonskog pisca'čitanke'glasi: "njegujemo, propagirajmo, agitirajmo i širimo Staro-katoličku crkvu, podižimo katoličke škole u našem duhu (tj. masonskom!) a prije svega proklamirajmo borbu protiv Rima i klerikalizam sa one tri devizne riječi: Kidajmo s Rimom!" (str. 122.). Usp. Nikola Mate Roščić, Nismo šutjeli, isto, str. 173. i 174.

rata, već spomenuli Stjepan Radić... kao što im je na putu stajao i dr. Milan pl. Šufflav, kojega je dvije godine poslije uvođenja diktature, 19. veljače 1931., u Dalmatinskoj ulici u Zagrebu ubio čelnik udruženja 'Mlada Jugoslavija' (čitaj mladež hijerarhije urotnika) Branko Zwerger. Šufflav, kao najelitniji hrvatski intelektualac, objavio je nekoliko članka i analiza o britanskoj politici, u kojima je razotkrio njihovu diplomaciju prijevarom i pokazao da nije važno što Englezi izjavljuju, nego da je važno što 'ispod žita' čine. Za Šufflava nema dvojbe daje osnutak države SHS bio pacifikacija Balkana, odnosno, balkaniziranje Hrvatske, te da je taj osmišljeni plan "svoje izvore imao u engleskim političkim ciljevima".²²⁸ U svome 'proročanskom' članku "Pretkazivanja o novom ratu", čiji se sadržaj svodi na to kako Engleska prisvaja pravo da u ime 'viših ciljeva' može gaziti sve koji joj stoje na putu, na neki je način nagovijestio Drugi svjetski rat.

U ozračju i u pripremama terena za nadolazeće 'objektivizirano zlo', koje će se isprazniti u povijesnom događaju znanom kao Drugi svjetski rat, u kolovozu 1939. postignut je sporazum između vodećega hrvatskoga političara Vladka Mačeka i srpskoga predsjednika Dragiše Cvetkovića, kojim je osnovana nova Banovina Hrvatska u preustrojenoj Jugoslaviji, u čiji su sastav ušli veliki dijelovi onoga što je danas priznato kao bosanski teritorij. Ovo ima posebnu važnost, budući da su granice Banovine Hrvatske imale ulogu u razmišljanjima koja su dovela do Vance-Owenovog mirovnog plana i rasprava o njemu u proljeće 1993. godine. Ako se primijeni inverzija, to omiljeno načelo *gospodara kaosa*, onda se može zaključiti da Banovina Hrvatska nije ništa drugo nego podvala Hrvatima, koju će oni nekritički prihvaćati kao dobro rješenje svojih nacionalnih interesa. Važno je znati da svaki neostvareni politički projekt u kojemu prste imaju hijerarhijski urotnici naprosto znači da nije ni planirano da bude ostvaren. Banovina Hrvatska jest upravo takav jedan projekt. Dovoljno je baciti pogled na kartu i vidjeti da su izvan Banovine ostali povijesni teritoriji Trojedinice hrvatskih zemalja, kotarevi Srijemska Mitrovica, Ruma, Irig, Stara Pazova, Zemun, Dvor i Boka Kotorska, ali, vjerovali ili ne, i grad Jajce(!?).

²²⁸ Usp. dr. Milan pl. Šufflav, *Izabrani radovi I.*, Zagreb, 1999., str. 237.

Kada se veliko 'objektivizirano zlo' počelo kotrljati državama i ozoni ljem Europe i svijeta, u režiji engleskih hijerarhijskih urotnika, na čijemu je čelu stajao "Winston Churchill, proveden je državni udar u kraljevini Jugoslaviji, 27. ožujka 1941., stoje, između ostaloga, značilo da od Banovine Hrvatske ne će biti ništa. Ali će zato Hrvati dobiti Nezavisnu Državu Hrvatsku i s njome hipoteku 'zločinačkog naroda', ali i dvije godine kasnije 'temelje' nove (stare) države, u kojoj će oni četrdeset pet godina i za samu pomisao o slobodnoj Hrvatskoj plaćati krvav danak.

Napisano je pravilo da gdje god je *kaos* i gdje god se raspravlja i donose odluke o *novim političkim tvorevinama*, tu su engleski hijerarhijski urotnici. Samo naivni mogu vjerovati da je britansko vojno izaslanstvo samo iz moralne potpore bilo delegirano pri Vrhovnome štabu Narodnooslobodilačke vojske Jugoslavije. Njezina je uloga bila, kao što piše i Mark Almond, "obnova jugoslavenskog jedinstva, nasuprot kvislinškog separatizma, čak i ako je to jedinstvo trebalo biti uspostavljeno i pod komunistima". (!?)²²⁹ Dakle, plan engleskih *gospodara kaosa* bio je posve jasan - potaknuti 'kvislinški separatizam', optužiti narode ili, bolje rečeno, narod, za nacionalizam i zločinaštvo, a zatim mu nametnuti novi politički sustav kojemu je zadaća suzbijanje i uklanjanje takve retrogradne ideologije. Po onoj narodnoj 'klin se klinom izbija', retrogradnu ideologiju može iskorijeniti samo još retrogradnija. Da bi 'klinasta strategija' na prostorima gdje obitavaju Hrvati, ali i drugi slavenski narodi, mogla funkcionirati, bilo je nužno upriličenje da se *Antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Jugoslavije konstituiru u vrhovno zakonodavno i izvršno predstavničko tijelo narodajugoslavije kao vrhovni predstavnik suvereniteta naroda i države Jugoslavije kao cjeline, i da se uspostavi nacionalni komitet oslobođenja Jugoslavije (NKOJ) kao organ, sa svim obilježjima narodne vlade, preko kojeg će Antifašističko vijeće narodnog oslobođenja Jugoslavije ostvarivati svoju izvršnu funkciju.*²³⁰

Ako su u opticaju pojmovi poput antifašizama, oslobođenja, zakonodavnog i predstavničkog tijela, suvereniteta naroda, narodne vlade i izvršne funkcije, onda je to dobar znak daje na djelu operacionalizacija

plana hijerarhijskih urotnika, u kojoj će nastradati ne samo vertikalni ustroj vlasti, nego će pod žestoki udar doći i Kristova Crkva. A činjenica da se istoga dana događalo zasjedanje AVNOJ-a i održala Teheranska konferencija²³¹ samo potvrđuje da slučajnosti nema, nego da postoje samo plan i njegovi izvršitelji. U slučaju Jugoslavije to je značilo da će se, umjesto kralja, instalirati novi 'horizontalni kralj' i zato su prvome "oduzeta sva prava da predstavlja narode Jugoslavije ma gdje i ma pred kim", a tu je bila i zabrana njegovog "povratka u zemlju", da bi drugi bio promaknut u "maršala Jugoslavije", po onom starom pokliku: "Kralj je mrtav, živio kralj!"

Zato ustoličenje novoga 'vertikalnog kralja' nije moglo biti bilo gdje, recimo, u Mrkonjić Gradu, Ključu, Drvaru, Bugojnu, Livnu, Duvnu, Glamoču, Grahovu ili Višegradu, odnosno, Srebrenici, iako su i ovi gradovi bili slobodni, nego je ono moralo biti u hrvatskome kraljevskome gradu Jajcu, kako bi se i po četvrti put nasiljem i diplomacijom prijevarom 'poništilo' neponištvu oporuku 'dobre kraljice' Katarine Kosače. A činjenica da u podzemnoj crkvi ili jajačkim katakombama stoji pločica s natpisom da je ondje povremeno boravio "Vrhovni komandant drug Josip Broz Tito" potvrđuje kako je hijerarhijskim urotnicima dobro znano da su Petrovi namjesnici na zemlji duhovna vertikala kojima su hrvatski vladari oporučno ostavljali svoju zemlju i svoj narod, bilo daje riječ o knezu Branimiru, o kraljici Katarini ili dr. Franji Tuđmanu.

I na kraju, za pouku, prije svega *gospodarima kaosa*, evo riječi evanđelista Mateja: ¹⁵"Jao vama, pismoznanci i farizeji! Licemjeri! Obilazite morem i kopnom da pridobijete jednog sljedbenika. A kad ga pridobijete, promećete ga u sina paklenog dvaput goreg od sebe."²³²

²³¹ U Teheranu je, od 28. studenog do 1. prosinca 1943., održana saveznička konferencija na kojoj su sudjelovali F. D. Roosevelt, J. V. Staljin, W. S. Churchill i njihovi najviši vojni i politički suradnici. Težište rasprave bilo je na Europi, otvaranju druge bojišnice, operacijama na istočnom ratištu, *pomoć Narodnooslobodilačkoj borbi u Jugoslaviji*, uvlačenju Turske u rat, poslijeratnom uređenju Njemačke, budućim granicama Poljske te sovjetskim teritorijalnim zahtjevima. Usp. Opća enciklopedija, 8, isto, str. 148.

²³² Usp. Jeruzalemska Biblija, isto, str. 1425.

Usp. Mark Almond, isto, str. 143. - 176.
Usp. Vojna enciklopedija, 1, isto, str. 170.

3. Pražnjenje 'objektiviziranog i osamostaljenog zla' u sadašnjim vremenima

Hijerarhijski urotnici imaju opsesivnu želju zaustaviti rast stanovništva. Brojnost stanovništva tretiraju kao opasnost "koja može promijeniti svijet u kojemu živimo, jer nekontrolirano stanovništvo ugrožava mir i dobar poredak i može ga učiniti takvim da postane nemoguće njime vladati".²³³ Zbog ovakva protukršćanskog i protucivilizacijskog stajališta prioritetna zadaća *gospodara kaosa* jest kako učiniti sve da svijet do 2025. ne bi dosegao razinu samodostatnog nataliteta, tj. prosjek od dvoje djece po obitelji. To je moguće ostvariti samo na dva načina. Jedan je da se stopa nataliteta mora brže smanjivati, a drugi, da se sadašnja stopa smrtnosti ubrzano poveća. I, kao što navodi John Coleman, treće mogućnosti nema. Sedamdesetih godina prošloga stoljeća rješenje ovoga sotonskoga nauma ponudio je Henry Kissinger u svojoj poznatoj postavci o kontroli nafte i država, odnosno hrane i ljudi, ali i Robert McNamara prijedlogom da "građanski ratovi moraju biti znatno sveobuhvatniji". Iz postavke i prijedloga ove dvojice hijerarhijskih urotnika može se izvesti valjan zaključak da će se u budućim vremenima pokušati jednu trećinu, od tri milijarde ljudi, koliko je planom predviđeno, ubijati u 'građanskim ratovima', odnosno, u upravljanim krizama, drugu trećinu genetski modificiranom hranom, a treću trećinu laboratorijsko proizvedenim bolestima, kako bi prirodna bogatstva došla pod okrilje globalnog planiranja.

Oduvijek su vladari imali nagon 'vladati iza zavjese', ali taj nagon nije nikada bio toliko snažan kao u današnjim vremenima kada se otvoreno zastupa 'novi svjetski poredak', na čije bi čelo trebala zasjesti svjetska nad-vlada. U svojoj knjizi *Obrisi budućnosti* H. G. Wells vladajuće tijelo 'novoga svjetskoga poretka' opisao je kao "vrstu otvorene zavjere" koja postaje "kult svjetske države" i ono "mora biti jedini vlasnik zemlje na Zemlji", a da bi se to ostvarilo "svi putevi moraju voditi u socijalizam".²³⁴ Ako je išta nužno znati o *gospodarima kaosa*, onda je

Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom*, isto, str. 136.
Usp. dr. John Coleman, isto, str. 17.

nu./iio znati U) da oni nikada ne odustaju, čak i onda kada im planove ni'iko ili nešto poremeti. Zato oni neprestano, koristeći 'meku silu', propovijedaju da će svjetski mir biti ugrožen tako dugo dok postoji sadašnji međunarodni poredak, u kojemu nacionalne države posjeduju punu suverenost, a sva se međunarodna utanačenja temelje na pristanku i dobroj volji pojedinih država. Njihov osnovni argument jest taj da danas postoji nuklearno oružje kojim se može uništiti čovječanstvo. Ali, oni namjerno izostavljaju činjenicu da su oni ti koji posjeduju to oružje. Atomske su bombe na Hirošimu i Nagasaki bačene kako bi *gospodari kaosa* mogli 'prodavati' priču o tome da "jedino svjetska vlada može nadzirati sve izvore atomske energije i spriječiti uporabu te energije u ratne svrhe". Bitka za nuklearnu energiju jest bitka za budućnost, poglavito nakon što fosilna goriva budu iscrpljena, i to je razlog zašto je atomska bomba postala operator pomoću kojega hijerarhijski urotnici u šaci drže suverenitete država, a čovječanstvo zastrašuju katastrofičkim posljedicama.

O važnosti nuklearne energije za budućnost svijeta dr. John Coleman iznosi nekoliko vrlo zanimljivih zapažanja. Prvo zapažanje ukazuje na to da čovjek treba jasno razumjeti zašto je nuklearna energija tako omražena diljem svijeta i zašto je lažni pokret 'za očuvanje okoliša', čiji je osnivač i financijer Rimski klub, krenuo u rat protiv nuklearne energije. Uz nuklearnu energiju, koja daje obilje električne energije, zemlje Trećega svijeta postupno bi postale neovisne o američkoj pomoći i pretvorile bi se u suverene države. Električna energija iz nuklearnih izvora jest *pravi ključ* pomoću kojega bi "zemlje Trećega svijeta izišle iz zaostalosti, stanja u kojemu, po zapovijedi Komiteta 300, moraju ostaniti." U drugome se zapažanju ističe da manja pomoć znači manji nadzor MMF-a nad prirodnim bogatstvima neke zemlje. Upravo je ova zamisao, tj. da bi zemlje u razvoju mogle uzeti svoju sudbinu u vlastite ruke, nezamisliva Rimskome klubu i njegovu nalogodavcu, Komitetu 300. Treće zapažanje odnosi se na izvješće Instituta za tehnologiju Massachusetts, koje su izradili Jav Forrester i Dennis Meadows, glede starog pitanja o tome da nema dovoljno prirodnih bogatstava. Zbog toga 'prirodnoga nedostatka' upravo bi fuzijska energija, taj smrtni neprijatelj Komiteta 300, mogla biti rješenje za stvaranje prirodnih bogatstava. U četvrtome zapažanju u središtu pozornosti jesu zemlje La-

tinske Amerike, Meksiko i Argentina. Naime, većinu tehnologije /a izgradnju nuklearnih elektrana Meksiko je dobio od Argentine, ali je Malvinskim ratom to zaustavljeno. Četiri godine poslije toga rata, tj. 1986., Rimski je klub izdao zapovijed da se obustavi izvoz nuklearne tehnologije u zemlje u razvoju i na taj je način spriječeno da Meksiko pomoću nuklearne energije, postane "Njemačka Latinske Amerike". Do 1991. hijerarhijski su urotnici zaustavili izvoz nuklearne tehnologije u sve zemlje osim u Izrael. Usporedo s tim Rimski klub pokreće udruge za očuvanje okoliša u borbu protiv nuklearne energije. Ova svoja zapažanja John Coleman završava tvrdnjom kako je otpor nuklearnoj električnoj energiji u Sjedinjenim Američkim Državama uspješno primijenjen za zaustavljanje industrijskog razvitka, u suglasju s planom Rimskoga kluba o 'nultoj stopi postindustrijskog razvoja', a potom se proširio na dobar dio svijeta.²³⁵

Nije atomsko oružje to koje prijeti uništenjem čovječanstva, nego su to, kao što je rečeno u prethodnim poglavljima, relativizam, bezboštvo, hedonizam, sotonizam i svako drugo zlo koje utemeljuju upravo hijerarhijski urotnici u ovakvim ili onakvim tajnim udružbama kako bi poništili četiri temeljne vrjednute - čovjeka, obitelj, domovinu i vjeru otaca. Zato oni predlažu ostvarenje svjetske vlade kao jedine "alternative samoubojstvu u masi". U najnovije vrijeme svoje su napore osobito usredotočili na reviziju Ujedinjenih naroda, koji su ionako njihova organizacija, ali više nisu njome zadovoljni, pa su u tu svrhu izradili opsežan plan, prema kojemu bi se ta organizacija pretvorila u 'svjetsku federaciju', koja bi beziznimno uključivala sve nacije svijeta na temeljima vrhovnog svjetskog zakona (ustava). A taj bi ustav, u interesu 'očuvanja mira', obvezivao sve narode i sve pojedince. U biti, bio bi to treći korak institucionalizacije vrhovnog izvršnog tijela u rukama 'hijerarhije urotnika', budući da je prvi bio Liga naroda, a drugi samo osnivanje Ujedinjenih naroda.²³⁶

²³⁵ Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, isto, str. 22., 23, 31., 49. i 57.

²³⁶ Liga naroda raspuštena je 18. travnja 1945., kada je svoju imovinu, uglavnom novac uzet od njemačkoga naroda poslije Drugoga svjetskoga rata i kredite koje saveznici nisu vratili Sjedinjenim Američkim Državama, prenijela na Ujedinjene narode. Drugim riječima, Komitet 300 nije nikada odustajao od svojih planova o stvaranju svjetske

Otkada je Aurello Peccei, u svoj knjizi *Ljudska kakvoća*, zapisao da "otkako je čovjek otvorio Pandorinu kutiju nove tehnologije, pati od nekontroliranog razmnožavanja ljudskog roda, od manije napretka, energetskih kriza, stvarnih i potencijalnih nestašica prirodnih bogatstava, uništenja okoliša, nuklearne gluposti i mnoštva s njim povezanih problema", krenula je opća hajka na nacionalnu državu i njezin suverenitet.²³⁷ Navodno u svrhu osiguranja mira i demokracije, ne govoreći o kakvoj je demokraciji riječ, *gospodari kaosa* nastoje svim sredstvima ograničiti suverenost nacionalnih država i stvoriti jedinstvenu svjetsku vladu. U tome su naumu Emery Reves i Norman Cousins išli su tako daleko da su ustvrdili kako samo potpuno uništenje nacionalne suverenosti može spasiti svjetski mir. Emery Reves zastupao je tezu da ako se svjetska vlada ne može ostvariti na miran način, onda će "željezni zakon povijesti nas prisiliti... da se jedinstveni nadzor konačno postigne putem osvajanja". Dakle, milom ili silom. Reves doslovce veli: "Ako ne možemo postići univerzalizam i stvoriti (svjetsku) uniju putem općeg pristanka i demokratskih metoda kao posljedicu racionalnog razmišljanja, tada - radije nego da se taj proces odgodi - neka se izvrši ujedinjenje (svijeta) putem osvajanja!"²³⁸ Očito je da Revesu, kao glasnogovorniku *gospodara kaosa*, nije niti jedna cijena preskupa da bi se ostvarila svjetska vlada. Zato je on nacionalnu državu držao glavnim grješnikom, i ona je za njega "moderna Bastille, svejedno jesu li

vlade pa je diskreditiranu Ligu naroda raspustio tek kada su osnovani Ujedinjeni narodi. Za Colemana su Ujedinjeni narodi "nesposobna pijavica, bez korijena, parazit koji se hrani na svome domaćinu - Sjedinjenim Američkim Državama". Također, Coleman drži da "cilj Ujedinjenih naroda ili, bolje rečeno, cilj ljudi koji stoje iza Ujedinjenih naroda, nije mir, čak ni onaj u komunističkome smislu te riječi, nego svjetska revolucija, svrgavanje dobrog načina vladanja i dobrog poretka te rušenje postojećih religija. Socijalizam i komunizam kao takvi nisu nužno cilj. Oni su samo sredstvo za postizanje cilja". Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom*, isto, str. 15., 25. i 35.

²³⁷ Peccei je kasnije napisao i ovo: "Narušen sukobljenim politikama triju najvećih zemalja i blokova, mjestimice grubo skrpan, postojeći međunarodni ekonomski poređak vidno puca po rubovima... Mogućnost potrebe pribjegavanja odabiru - odluci tko mora opstati - uistinu je vrlo surova. Ali, ako, nažalost, događaji dovedu do tako kritičkog stanja, pravo odlučivanja ne može se prepustiti nekolicini država, jer bi one time dobile zlokobnu moć nad životima gladnih na svijetu". U ovome je, drži Coleman, sadržana politika Komiteta 300 o namjernom izgladnjivanju afričkih naroda, do smrti, što se dokazalo po sahariskim državama. Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, isto, str. 32.

²³⁸ Usp. Robert Tafta, isto, str. 102.

tamničari konzervativci, liberali ili socijalisti".²³⁹ Ugledavši se u svoje jakobinske uzore, uzviknut će: "Ako ikada opet želimo biti slobodni, taj simbol ropstva, nacionalna država, mora biti razoren", jer za njega svjetska vlada nije nikakav "konačni cilj", nego "neposredna nužnost".

Poslije Emerva Revesa i njegove doktrine 'milom ili silom', Norman Cousins²⁴⁰ polazio je od toga da samo Sjedinjene Američke Države mogu biti sila koja će predvoditi stvaranje svjetske vlade. Više je nego zanimljivo da je Cousins u početku bio za postupno ostvarenje svjetske vlade, ali je poslije Hirošime došao do uvjerenja kako je svjetska vlada nezaobilazna i hitna nužnost, pa je tako neizravno priznao da atomske bombe bačene na Japan nisu bile u svrhu brze kapitulacije. Cousins je polazio od činjenice da u svijetu prevladava anarhija, ali ne pokušava odgovoriti tko je stvorio ili tko stvara tu anarhiju, nego je jednostavno zaključio da će ona nestati samo ako se voljom većine naroda ili silom uspostavi svjetska vlada, kako bi naš "planet postao prikladnim za stanovanje čovjeka".²⁴¹

U toj finoj igri napuštanja koncepta nacionalnih država, koju vješto igraju hijerarhijski urotnici, odvijaju se upravljane krize i nadzirani neredi. A u njima ili, još bolje rečeno, poslije njih, tj. u 'odgođenom kaosu' nestaje spomenutog vestfalskog svjetskog poretka iz 1648. godine. Taj je poredak, kao što napisao Anđelko Milardović, bio poredak nacionalnih država, koji je počivao na četiri počela: teritorijalnosti (države imaju fiksne granice, pravni poredak) suverenitetu, autonomiji i legalitetu.²⁴² Upravo protiv tih četiriju počela, o kojima govori

²³⁹ Usp. Robert Tafra, isto, str. 102.

²⁴⁰ Norman Cousins, urednik lista *The Saturday Review* i predsjednik organizacije "United World Federalists".

²⁴¹ Norman Cousins zastupao je tezu da čovjek, kao sastavni dio ljudske rase, nema predstavnika koji bi govorio u njegovo ime i zato traži da se uspostavi svjetska vlada, koja je, po njegovom mišljenju, neizbježna, jer je svijet postao jedna geografska jedinica, a postoje i sredstva i snage koje će joj pružiti potrebnu organizaciju. On nije vjerovao da će svjetska vlada automatski proizvesti boljeg čovjeka, nego će samo "otvoriti arenu u kojoj će ljudi imati prilike pokazati što mogu". Nadalje, Cousins je tvrdio da pokret za svjetskom vladom nije samo nekakav američki hir i da svjetski federalisti ne žele uništiti Ujedinjene narode, nego namjeravaju dati toj organizaciji što veća ovlaštenja u stvarima koje imaju veze sa zajedničkom sigurnošću. Ukratko, prema njemu, Ujedinjeni narodi bi se trebali pretvoriti u organizaciju za održavanje svjetske sigurnosti, na što bi morale pristati i Sjedinjene Američke Države i Sovjetska Rusija, jer bez njihove suradnje nije moguće revidirati Ujedinjene narode. Usp. Robert Tafra, isto, str. 103. i 104.

hivatski znanstvenik na kraju 20. stoljeća, krenuo je juriš *gospodara kaosu* naoružanih ideologijom bezboštva kako bi osvojili svijet ne toliko -nagom oružja, iako je ono uvijek tu, koliko novcem, trgovinom, 'mekom silom' te nadzorom nad energentima, hranom, proizvodnjom lijekovima i pitkom vodom. U naravi je svake moći da se povećava, kako bi na kraju postala potpuna. A kada je riječ o svjetskoj vladi, za nju su Emery Reves i Norman Cousins govorili da će biti ostvarena 'milom ili silom', znači, da će biti zbrisani svi oni koji će stajati na putu uspostavljanja apsolutne svjetske hegemonije. Proglašavajući nacionalne države medijima totalitarizma, hijerarhijski su urotnici otvorili put kojim se nova nekontrolirana moć, uobličena u 'objektiviziranom i osamostaljenom zlu', počinje, početkom 21. počinje, prazniti u 'apsolutnim događajima'.

A prije usporedbe nekih suvremenih 'apsolutnih događaja', evo što o svjetskoj vladi piše Egon von Petersdorff: "Jedinstvena svjetska država se proriče u tajnama otkrivenja kao posljednja prilika kada će on (Sotona, nap. aut.) posredstvom svoga predstavnika na zemlji, Antikrista, još jednom smjeti bjesnjeti protiv stvorenja Božjih. Kada će to biti, to sam Đavao zna jednako malo kao i anđeli ili bilo koje stvorenje. Stoga se on unaprijed skrbi i uvijek iznova pokušava, tijekom cjelokupne nam poznate povijesti, nadahnuti velika kraljevstva, narodne saveze, unije, jedinstvene svjetske države, kako 'dan X' ne bi njega i čovječanstvo zateklo nesprenima, kada će on nakon tisućljetnog okivanja opet neko vrijeme biti odvezan".²⁴³

Kloniranost u američkim 'apsolutnim događajima'

Kada je, na 50-tu obljetnicu Pearl Harbora, pokrenuta kampanja 'mrzim Japan', ni najupućeniji poznavatelji prevratništva i 'teorije urote' nisu slutili da će deset godina poslije toga biti upriličen klonirani oblik toga 'apsolutnog događaja'. Cilj je i ovom prigodom bio isti kao i

²⁴² Usp. dr. Anđelko Milardović, *Globalizacija, nacionalne države, regionalizacija, identitet*, Slobodna Dalmacija, veljača 2000.

²⁴³ Egon von Petersdorff, *Demoni, vještice, spiritisti*, Verbum, Split, 2001.

onda kada je predsjednik Franklin Delano Rossevelt nadahnuo napad na Pearl Harbor, s jednom razlikom - umjesto Japana, udaru najinoć nije vojne sile svijeta bit će izložen Afganistan. Iako ne znajući koja će državu doći pod udar, John Coleman, osam godina prije udara nago-vješćuje da su pripreme već obavljene, "samo je pitanje vremena kad će to Komitet 300 odobriti". Na njegov molećivo upozoravajući vapaj "Moramo vikati s krovova kuća - Ne šalju nas u smrt za slobodu i ljubav prema domovini, nego za sustav tiranije koji će ubrzo zahvatiti cijeli svijet",²⁴⁴ naravno, nitko se nije obazirao.

Nakon što se proslavila 50-ta obljetnica Pearl Harbora, Vukovar je već bio razoren, a upravljana kriza na prostorima bivše Jugoslavije, koju su upriličili europsko-američki *gospodari kaosa*, kretala se prema vršnoj točki - na području bivšega SSSR-a pojavile su se neovisne države u labavoj federaciji s Rusijom, upravo onako kako su to zamislili Aurello Peccei i Rimski klub. I dok je svijet iščekivao novo tisućljeće i Fukuyamin 'kraj povijesti', hijerarhijski su urotnici zapadnu Europu vodili prema savezu država unutra okvira jedne vlade, s jedinstvenom valutom. Haaško je sudište, kao prototip pravnoga sustava buduće svjetske vlade, koji će, kada za to dođe vrijeme, zamijeniti sve ostale sudove, počeo rad sa spektakularnim suđenjem jednom hrvatskom generalu kao pripadniku tzv. 'zločinačkog pothvata'. A državne banke u 'p-p' zemljama već su nadzirali klonirani službenici kao dio priprema za budućih "deset velikih banaka" pod vodstvom Svjetske obračunske banke i Međunarodnog monetarnog fonda.²⁴⁵ Urušavanje obrazovnog sustava otpočelo se odvijati usporedno s unaprijed planiranim degradiranjem čovjeka, uvođenjem perverzih kultova i sekta, za koje se brinu britanske tajne službe SIS i MI6 u korist oligarhijskih vladara.²⁴⁶ Slobodan Milošević još se nije dobro ni smjestio u Haagu, nakon što su mu krstarećim raketama i pametnim bombama preorali zemlju, a mediji su već uvelike počeli bombardirati 'globalno selo' o 'zločinačkom' talibanskom režimu. Za to je vrijeme Osama bin Laden šetao po svježem zraku daleko od špilja Tora Bore, a hijerarhijski su urotnici već donijeli

odluku da će terorizam poslati glavna opasnost po 'američki način života', kao što su prije šest desetljeća donijeli odluku da je japanski militarizam glavna prijetnja u 'sferi prioriteta', tj. na Tihome oceanu.

Zbog svega toga za američku Vladu teroristički napadi od 11. rujna jesu Pearl Harbor ovoga novoga stoljeća. Ali ne samo za nju, nego i za mnoge analitičare. Nije Thierrv Mevssan jedini koji je postavio tezu da nikakva islamističkog napada 11. rujna 2001. nije bilo²⁴⁷, iako su izvršitelji bili podrijetlom iz zemalja islamskoga svijeta, nego to tvrde i F. VWilliam Engdahl i Andreas von Biilow. F. VWilliam Engdahl, u predgovoru knjige *Sjeme uništenja*, piše kako je "i tjednima poslije strahotnih napada od 11. rujna 2001. postojala jasna zavjera male skupine predanih jastrebova iz Pentagona i oko njega"²⁴⁸ a Andreas von Bulow napisao je knjigu o toj zavjeri, pod naslovom "*CIA ili. rujna - međunarodni terorizam i uloga tajnih službi*".

Znana je izreka da se povijest ponavlja i to je, na neki način, točno, osim što se ponavlja u stalno uspinjućoj spirali 'objektiviziranog zala', pri čemu manipulacija informacijama poprima sve perfidnije oblike. Korijeni te usavršene manipulacije sežu na početak prošloga stoljeća, kada je Ministarstvo rata u Londonu, od Kraljevskog instituta za međunarodne poslove naručilo studiju o manipuliranju ratnim informacijama. Zadaća je povjerena lordu Northcliffu, lordu Rothmereu i Arnoldu Tovnbeeju, agentu tajne službe MI6 u Kraljevskome institutu za međunarodne poslove. I, posao je krenuo. Koristeći se novinama lorda Rothmerea, isprobane su nove tehnike manipuliranja i, poslije samo šest mjeseci, uspjeh je bio vidljiv. Ono što je i njih zapanjilo, bila je činjenica da samo mala skupina ljudi razumije proces rasuđivanja i ima sposobnost promatranja problema te da ne prihvaća po-

²⁴⁷ Thierrv Meyssan u svojoj knjizi intrigantnog naslova *Sto se zaista dogodilo 11. rujna: zastrašujuća prijevarena*, tvrdi i dokazuje da su napadi na nebodere New Yorka i na Pentagon u Washingtonu djelo urote unutar američkoga establišmenta. Vrlo je znakovito da su zapadni mediji, kojima je senzacionalizam jedini proizvod, potpuno ignorirali njegovu knjigu. Barem su neki autorovi dokazi ili pitanja po prirodi stvari morali izazvati pozornost ili komentar, ali ništa od toga. Nijednog retka ni rečenice nisu polučila njegova pitanja: Kako je moguće da ne postoji nijedna fotografija zrakoplova koji se srušio na zgradu američkoga Ministarstva obrane? Zašto je samo vanjski zid Pentagona oštećen? Autor ni sam nema odgovora na pitanje zašto i gdje je zrakoplov nestao. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, str. 366.

²⁴⁸ Usp. F. Villiam Engdahl, *Sjeme uništenja*, isto, str. 12.

²⁴⁴ Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, str. 191.

²⁴⁵ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 203.

²⁴⁶ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 205.

nuđeno mišljenje. A broj ljudi koji su prihvaćali ponuđeno mišljenje bio je uistinu velik, čak 87 posto, što je trojicu britanskih manipulatora navelo na zaključak kako se "isto načelo može primijeniti ne samo na rat, nego i na svaki mogući problem u društvu općenito".²¹

Od vremena lordova Rothmerea i Northcliffa te agenta Tovnbeeja, zahvaljujući tehničko-tehnološkom napretku, 'meka sila' uspjela je neracionalnost i stvarnu stvarnost toliko izobličiti i izokrenuti da se ni za jedan jedini događaj ne može sa sigurnošću reći - on se zbio upravo tako!²⁵⁰ Manipulacija je toliko usavršena da se neki događaj koji nema specifičnu težinu može uzdići na razinu javne svijesti, i postati 'presudnim' čimbenikom cijelih naroda. U Hrvatskome slučaju to je 'krimen' Karađorđeva i 'podjela Bosne i Hercegovine', koje nije ni bilo.²⁵¹ Kada se značajan ili beznačajan događaj digne na razinu javne svijesti, me-

²⁴⁹ Nakon što su doslovno nabasali na taj duboki zaključak, manipulatori su tijekom rata provodili jedan pokus za drugim, tako da, unatoč tome što su na bojišnicama Francuske poklane stotine tisuća britanske mladeži, nije bilo praktički nikakva protivljenja tome krvavom ratu. Podatci iz toga vremena kazuju da do 1917., tj. neposredno prije ulaska SAD-a u taj rat, 94% pripadnika britanskoga radničkog sloja, koji je nosio glavni teret rata, nisu imali pojma za što se bore, osim što su imali sliku koju su stvorili medijski manipulatori o tome kako su Nijemci strašna rasa, koja je nakanila uništiti njihova kralja i zemlju i koju treba zbrisati s lica zemlje. Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, isto, str. 238. i 239.

²⁵⁰ Poslije Prvoga svjetskoga rata, precizno, 1922., Lippman je obavljenu posao Kraljevskoga instituta za međunarodne poslove u tančine iznio u knjizi pod naslovom *Public Opinion (javno mišljenje)*, gdje je napisao ovo: "Javno mišljenje bavi se neizravnim, nevidljivim i zbunjujućim činjenicama o kojima nema ničeg očitog. Situacije na koje se javno mišljenje odnosi poznate su samo kao mišljenje, slike unutar glava ljudskih bića, slike o njima samima, o drugima, o njihovim potrebama, svrhama i odnosima. To su njihova javna mišljenja. Te slike, na koje djeluju skupine ljudi ili pojedinci u ime skupine, jesu službeno 'javno mišljenje'. Slika u glavi neke osobe često tu osobu navodi na pogrešan put u njezinu odnosu na svijet izvan njezine glave". *Drugim riječima, čovjeku se Misne mišljenje i shvaćanje kako netko želi, a ne ono koje objektivno postoji. U slučaju Hrvatske želi se utisnuti daje Hrvatski obrambeni rat zločinački, a ne daje obrambeni i oslobodilački*, (nap. aut.) Usp. dr. John Coleman, isto, str. 240.

²⁵¹ Nije samo slučaj 'Karađorđeva' podignut na razinu javne svijesti. U Hrvatskoj je to stalan proces i zato urednik *Glasa Koncila* Ivan Miklenič piše: "Hrvatska javnost trajno je suočena s brojnim aferama koje šire mediji u kojima sudjeluju brojni pojedinci, od vodećih političara, preko javnih osoba do pojedinih žrtava. Ako nema afera iz sadašnjosti - a uvijek se nešto nađe - onda su u rezervi prekanja po prošlosti, i to tako da uvijek dođu na udar, krive ili nevine, hrvatske državotvorne skupine ili osobe. Ovih su dana tako aktualne afere - "slučaj Marinović", "slučaj Pašalić", "slučaj Glavaš", "slučaj Petrač" koji sve više postaje "slučaj Zagorac", a već se najavljuje "slučaj Lora 2" - javnost jednostavno ne može predahnuti a da ne bi bila pritisnuta ovom ili onom aferom, ovim ili onim "slučajem". Netko kao da upravo želi izluđivati čitavu hrvatsku naciju, poticati neracionalne korake. Usp. Ivan Miklenič, *GlasKonala*, 19. studenoga 2006., str. 2.

dijski se manipulatori 'ukotve na toj razini' kako bi umanjili i omeli osjećaj za stvarnost i unijeli što veću smućenost, koja djeluje tako da je krajnji rezultat stanje u kojemu nevažno mišljenje masa, stvoreno vještima manipuliranjem, postaje znanstvenom činjenicom.²⁵²

Jamačno se ništa nije promijenilo ni 1941. ni 1991. ni 2001., jer su se ponovile točno jednake, tj. klonirane situacije. Da bi američki narod bio suglasan s ulaskom Sjedinjenih Američkih Država u Drugi svjetski rat, morao se dogoditi 'apsolutni događaj'. Više je nego zanimljivo da su ideju napada na Pearl Harbor Japancima dali sami Amerikanci. Naravno, ne slučajno. Upriličena je zapovjedno-stožerna vježba, u kojoj 'neprijateljska' strana napada brodove usidrene u luci palubnim zrakoplovima s nosača, koji su se neprimijećeni približili Havajima i zapadnoj obali Sjedinjenih Američkih Država.²⁵³ Da bi Japanci povjerovali kako je to nemoguće izvesti, vježba je postala predmetom 'proturječnih stajališta' u američkim vojnim krugovima, i naravno, na kraju te žestoke stručne polemike odbačena je kao nerealna(!?). Sve je to posebnim kanalima kasnije došlo do ušiju japanskoga vojnog vrha, na čelu s admiralom Yamamotom, koji se devet godina kasnije dao uloviti na mamac što su mu ga vješto postavili američki manipulatori. Yamamotova je flota izvela 'nerealnu' operaciju u kojoj je stradalo 2.390 ljudi²⁵⁴, što je bilo dostatno da 87 posto američkoga naroda dade potporu predsjedniku Franklinu Delanu Rooseveltu da krene u rat iz kojega će

²⁵² Usp. dr. John Coleman, isto, str. 238.

²⁵³ Scenarij vježbe osmislili su američki admirali Frank A. Schofield i Douglas W. Yaenell. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, str. 330.

²⁵⁴ U japanskom napadu uništena su, teže ili lakše, 23 ratna broda, koji su kasnije gotovo svi popravljani i postali operativno uporabljivi za konačni obračun s japanskom mornaricom. Na zemlji je uništeno 188 zrakoplova, što za gospodarski moćnu državu kao što su Sjedinjene Američke Država, koje su svjesno ušle u rat, da u njemu pobijede, i pokrenule ratnu proizvodnju, nije bio baš velik gubitak. Gubitci u ljudstvu iznosili su 2.390 ljudi, od toga 1.999 pripadnika Ratne mornarice, 109 pripadnika Marinskog korpusa, 233 pripadnika Kopnenih snaga i njezinih zračnih snaga te 49 civila, dok je 1.178 ljudi ranjeno. Logična posljedica japanskoga napada na Pearl Harbor bilo je smjenjivanje zapovjednika Tihooceanske flote admirala Kimmela i zapovjednika kopnenih snaga na Havajima generala pukovnika Waltera Shorta. Ministar Ratne mornarice SAD-a Frank Knox je, 17. prosinca 1941., viceadmirala Pyea imenovao privremenim zapovjednikom Tihooceanske flote, a 31. prosinca 1941. stalnim zapovjednikom postao je admiral Chester W. Nimitz. Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 339.

Sjedinjene Američke Države izići kao apsolutni pobjednik. Zar je ond. i čudno što su se mnogi analitičari i povjesničari, odmah poslije Druj'oga svjetskoga rata, pitali, i što se i do danas pitaju, zašto Amerikau i nisu poduzeli nikakve ozbiljne protumjere, iako su raspolagali podacima o japanskome napadu? Da bi neki događaj, a poglavito onaj koji ima obilježje najvišeg strategijskog dosega, postao 'apsolutnim događajem', i to kao kataklizmička pojava, nužna je 'kolateralna šteta' vlastitih vojnika. Pearl Harbor je samo jedan kamenčić u mozaiku sofisticiranog strateškog plana ovladavanja oceanima, kao što je li. rujna 2001. samo kamenčić u planu ovladavanja Heartlandom.

U čemu je kloniranost ovih dvaju 'apsolutnih događaja', vremenski udaljenih šezdeset godina? Istovjetnost se može iščitavati od približnog broja stradalih do glumljene 'inertnosti' najmoćnije obavještajne sile na svijetu. I u jednom i u drugom slučaju aktualni su predsjednici i njihove vlade, bez trunke oklijevanja, iskoristili događaje kako bi, pod izlikom 'japanske opasnosti', odnosno, 'terorističke opasnosti', proveli i opravdali politiku i njezine ciljeve osmišljene davno prije tih napada. I u jednom i u drugom slučaju 'carstva zla' uspjeli su, naoko bez poteškoća, nadmudriti vojni i civilni nadzor najzaštićenije zemlje svijeta i udariti u mjesta što se zovu 'vitalnost sustava'. Očito je da je i u jednom i drugom slučaju riječ o službenoj američkoj teoriji urote, budući da se ni šezdeset pet, odnosno, pet godina poslije tih 'apsolutnih događaja' američka Vlada nije pobrinula za njihovo sveobuhvatno razjašnjenje. Naprotiv, američki mediji i filmska industrija, koji su u rukama šačice koncerna, postali su sredstvom vođenja psihološkoga rata i neizmerno se trude da svijest naroda neprekidno bude pomučena.

Postojanje urote, a time i plana, u prvom 'apsolutnom događaju' potvrđuju istinite i provjerene činjenice: (1) Peruanski veleposlanik u Tokiju dr. Ricardo Riveira-Shreiber izvijestio je 10. siječnja 1941. jednog od tajnika u tamošnjem američkom veleposlanstvu Maxa Bishopa (a s tim je upoznat i američki veleposlanik Joseph Grew) kako raspolaže podatkom o japanskom uvježbavanju napada torpedima koja su posebno prilagođena plitkim vodama, te kako postoji mogućnost napada na Pearl Harbor. Slično izvješće poslano je i mornaričkom izaslaniku SAD-a u Tokiju, kapetanu fregate Smith-Huttonu. O tome da se planira

napad 1. veljače upoznat je i admiral Husband E. Kimmell; (2) Vojni izaslanik SAD-a u Meksiku također je javio u Washington kako Japanci ubrzano grade džepne podmornice koje će biti uporabljene na jednu od američkih pomorskih baza na području Tihog oceana; (3) Britanski agent Duško Popov je 10. kolovoza raspolagao preciznim informacijama o japanskim pripremama za napad, koje je saznao iz razgovora s bojnikom Ludovicom von Karsthoffom, šefom ispostave njemačkog Abwera u Portugalu. Informaciju je dostavio britanskome MI6-u, a oni su je do kraja kolovoza stavili na raspolaganje FBI-u; (4) Istoga mjeseca Britanski premijer Wiston Churchill i predsjednik Roosevelt sastali su se na američkoj teškoj krstarici *USS Augusta* (CA-31) klase Northampton u zaljevu Argentina na Newfoundlandu, a poslije sastanka Churchill je svojim suradnicima izjavio kako je Roosevelt izrazio želju za uključenjem u rat u Europi, a to može postići jedino *ako Japanci napadnu neku od američkih baza na Tihom oceanu*; (5) Prislušne radiopostaje britanskih vojnih snaga u Singapuru također su raspolagale informacijama o aktivnostima japanske ratne mornarice, posebice nakon što su od Amerikanaca dobili stroj za dekodiranje mornaričkih kodova uz pomoć kodova JN-25 i JN-25B; (6) Sovjetski špijun Richard Sorge, u rujnu 1941., izvijestio je Kremlj kako *napad na Pearl Harbor počinje za 60-tak dana*, a to je diplomatskim putem proslijeđeno u SAD; (7) Tadašnji njemački veleposlanik u SAD-u dr. Thomsen (bio je protiv nacizma) tajno je 13. studenog izvijestio američku stranu o pripremama za japanski napad; (8) Brodovima japanske ratne mornarice 14. studenoga stigla je zapovijed o promjeni kodova s početkom u jutarnjim satima 1. prosinca; (9) Japanskoj eskadrili 25. studenoga upućena je kodirana radio poruka admirala Yamamota o početku provedbe plana napada na Pearl Harbor. Uhvatile su je američke prislušne radiopostaje i odmah je proslijedile na dekodiranje u "Washington, a s njom je najvjerojatnije bio upoznat i predsjednik Roosevelt; (10) Britanska prislušna radiopostaja u Singapuru je 25. studenoga uhvatila i dešifrirala poruku admirala Yamamota o isplavljanju japanske eskadre iz zaljeva Hito-kapu Van (Kurilsko otočje) u smjeru Pearl Harbora. Istoga su dana britanske prislušne radio postaje uhvatile poruku japanskoga ministra vanjskih poslova, u kojoj se daju smjernice japanskim diplomatima u

veleposlanstvima u slučaju rala (poruka "kišovito s isločiiiiim vjetrom" označavala je početak rata s SAD-om, "oblačno sa sjevernim vjetrom" označavala je napad na Sovjetski Savez, a poruka "vedro sa zapadnim vjetrom" označavala je početak ratnih djelovanja prema Velikoj Britaniji i Nizozemskoj). Sutradan premijer Churchill u telefonskom razgovoru izvještuje predsjednika Roosevelta kako se priprema japanski napad na Pearl Harbor u sklopu šire operacije te da se očekuje i napad na britanske i nizozemske baze. Istodobno ministar vanjskih poslova SAD-a Huli šalje ultimatum Japanu da carsku vojsku povuče iz Francuske Indokine i cijele Kine. Poruku "kišovito s istočnim vjetrom" 28. studenoga dekodiraju i američke radioprislušne postaje; (11) Neda-leko od Cantona u Kini, 30. studenoga, oboren je japanski vojni zrakoplov, u kojemu je pronađena zapovijed kodirana J-25, u kojoj je jasno pisalo: "Japan je došao u položaj samoobrane te dosegnuo točku kad mora objaviti rat SAD-u". Sa sadržajem te zapovijedi bio je najvjerojatnije upoznat i predsjednik Roosevelt; (12) Obavještajna služba 12. vojnopomorskog sektora San Francisko, 1. prosinca 1941., raščlambom podataka dobivenih radioizvidanjem komunikacija japanskih civilnih i trgovačkih kompanija, utvrđuje približnu lokaciju japanske eskadre. Istoga je dana sovjetska obavještajna služba raspolagala podatkom o približnoj lokaciji japanske eskadre, jer su dva ruska trgovačka broda na povratku iz New Yorka (*Azerbejdžan* i *Habarovsk*) naišla na japanske brodove te je od Japana zatraženo njihovo propuštanje; (13) Početkom prosinca uhvaćena je radio poruka s japanskog tankera *Sirija*, u kojoj je on javljao svoj točan položaj te položaj na kojemu je morao biti 3. prosinca; (14) Od 16. studenoga do 7. prosinca 1941. radiotelegrafisti na američkom putničkom brodu *SS Lurline*, na putu iz San Franciska u Honolulu (i na povratku u San Francisko), uhvatili su 633 poruke koje su radiovalovima niske frekvencije (i kratkog dometa) slali i primali pojedini brodovi japanske eskadre, koja nije provodila potpunu radiošutnju. Nosači zrakoplova primali su zapovijedi iz Japana radiovalovima visoke frekvencije, prenosili ih ostalim brodovima uz pomoć signalnih zastava i svjetlosnih signala, ali to zbog loših vremenskih uvjeta nije bilo dostatno pa su stoga rabljene radiopostaje malog dometa. Zapovjednik *SS Lurline* izvijestio je o tome američku ratnu mornaricu poslije uplovljavanja u Honolulu, 6. prosinca, ali je i ta vijest "zagu-

hijena" u birokratskoj mreži; (15) Predsjednik Roosevelt dobio je u posljednjim satima 1. prosinca na stol dekodiranu poruku u kojoj japanski ministar vanjskih poslova izvještuje japanskoga veleposlanika u Njem ačkoj kako se *približava dan oružanog sukoba Japana i anglosaksonskih država*; (16) U jutarnjim satima prislušna radiopostaja u Singapuru, 2. prosinca, dekodirala je poruku koju je dobio zapovjednik eskadre viceadmiral Nagumo, sa sadržajem "Popnite se na brdo Niitaka", koja je odmah proslijeđena u London; (17) Istoga dana zapovjednik nizozemskih vojnih snaga u Istočnoj Indiji, general Hein Ter Poorten, također je upoznat s porukom "kišovito s istočnim vjetrom", koju su uhvatile nizozemske prislušne radiopostaje na otoku Javi, a ona je 4. prosinca poslana načelniku Glavnoga stožera OS SAD-a, generalu Marshallu po nizozemskom vojnom izaslaniku u Washingtonu, pukovniku Wijermanu; (18) Američke prislušne radiopostaje raspolagale su podatkom o tome kako su japanski brodovi u sastavu eskadre 2. prosinca počeli primjenjivati novu inačicu koda J-25; (19) Korejski špijun u Japanu Kilsu Han, 4. prosinca, američkim senatorima Cuyu Gilletu i Maxwellu Hamiltonu javlja kako *raspoložbe podacima o japanskom napadu na bazu Pearl Harbor*, o čemu senatori obavještaju State Department i predsjednika Roosevelta. Sutradan predsjednik Roosevelt upućuje pismo australskom premijeru u kojem ga izvještuje kako je situacija vrlo ozbiljna te kako svakoga trenutka može rezultirati otpočinjanjem vojnih sukoba. Istog dana britanski Admiralitet upućuje predsjedniku Rooseveltu žurnu obavijest o tome kako će *Tihooceanska flota biti napadnuta 7. prosinca 1941*; (20) Poruku u kojoj se japanskoj eskadri daju točni podaci o aktivnostima u luci Pearl Harbor američke su prislušne radiopostaje uhvatile 6. prosinca. U večernjim satima istoga dana zasjedao je uži kabinet, na čelu s predsjednikom Rooseveltom, u očekivanju japanskoga napada; (21) Japanski konzul u Budimpešti, 7. prosinca, žurno je javljao u Tokio kako je britanski Admiralitet upozorio predsjednika Roosevelta o točnom datumu napada.²⁵⁵

²⁵⁵ Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 340. - 342. i *Hrvatski vojnik*, Ministarstvo obrane Republike Hrvatske, ožujak 2002., str. 75. - 76.

Poslije ovih činjenica i istina čovjek se ne može oteti dojmu da japanski napad na Pearl Harbor nije bio ništa drugo nego neproini sijeno ulijetanje Japana u pripremljenu američku zamku, u kojoj je u smrt poslano 2.390 ljudi i nekoliko rashodovanih brodova koji su bili svjesna 'kolateralna šteta' na američkome usponu na vrh svjetske ljestvice moći. Je li to velika ili mala cijena? Ovisi o polazištima u ocjenjivanju. Onima koji imaju namjeru prepoloviti svjetsko pučanstvo to je samo početni pucanj, a onima koji čovjeka drže slikom Božjom, to je strašan zločin.

Kao i u prvome 'apsolutnom događaju', američka je Vlada i za događaje od 11. rujna 2001. tvrdila kako je o približavanju te opasnosti znala malo ili nimalo. No, proći strogi sigurnosni nadzor u zračnim lukama, oteti četiri putnička zrakoplova za manje od jednog sata, a onda ih, unatoč nikakvu ili lošem pilotskom iskustvu, tim zračnim divom sa slabim manevarskim sposobnostima pri velikoj brzini zabiti precizno u navodnu 'Ahilovu konstrukcijsku petu' uistinu graniči s vanzemaljskim sposobnostima. A, kako je to, nažalost, nedjelo čovjeka, onda njegovo sveobuhvatno odgonetanje ipak treba tražiti u ovozemaljskim okvirima. Kao i o prvom 'apsolutnom događaju', jer su oba po svemu klonovi, neka i o drugome progovore činjenice koje je 'vrhunskom preciznošću', u svojoj knjizi *CIA ili. rujna*, iznio Andreas von Biilov. Te činjenice njemačkog stručnjaka mogu se usustaviti u nekoliko dokazanih kratkih priča.

Prva ukazuje na to da su Vlade Sjedinjenih Američkih Država iskazivale blagonaklonost prema Osami bin Ladenu, tome Saudijscu jemenskoga podrijetla i samostalnom građevinskom poduzetniku, i ne baš uvjerenom sljedbeniku proroka Muhameda. Dok je 1996. gradio glavnu prometnicu u Sudanu, dugačku tisuću kilometara, nepoznati su počinitelji autobombama napali američka veleposlanstva u Keniji i u Tanzaniji. Bez iznošenja ikakvih dokaza za ta zlodjela, Clintonova je vlada optužila Osamu bin Ladenu, a američki predsjednik izdao je zapovijed za udar krstarećim raketama na 'ciljeve' u tim afričkim zemljama, ali i u Sudanu. 'Pametne' rakete lansirane s udaljenosti od više od tisuću kilometara pogodile su samo nedužne civile, ali je zato u Sudanu razorena tvornica koja je cijeli Sudan opskrbljivala lijekovima, pod izgovorom da se u toj tvornici proizvodi kemijsko oružje, iako je to bila

m iln laž.-"" Ono sto je posebno intrigantno jest činjenica da su Sjedinjene Američke Države poslije toga događaja mogle od Sudana preuzeti 'svoga ratnog zločinca' i optužiti ga. Međutim, američka je Vlada to odbila učiniti, s obrazloženjem da dokazni materijali koje je posjedovala nisu dovoljni da bi američka porota osudila toga 'zločinca'.²⁵⁷ Taj američki postupak nedvojbeno pokazuje da su *gospodari kaosa* Osami bin Ladenu namijenili ulogu operatora krize koju će on sjajno odigrati pet godina kasnije.

Druga priča vraća nas u vremena kada je Osama bin Laden igrao važnu ulogu u tajnoj borbi Sjedinjenih Američkih Država protiv sovjetskih interventnih snaga u Afganistanu, osamdesetih godina prošloga stoljeća. Ta se borba temeljila na zamislima Zbigniewa Brzezinskog, tada savjetnika za nacionalnu sigurnost predsjednika Čartera, prema kojoj je Sovjetski Savez trebalo okružiti pojasom muslimansko-fundamentalističkih država kako bi se potom, uz pomoć toga pokreta, destabiliziralo muslimansko zaleđe Sovjetskog Saveza. Rečeno rječnikom strategije, stožerna gravitacijska točka plana Brzezinskoga bila je vladati 'vanjskim stratezijskim krugom', a ostaviti Sovjetski Savez da se u 'unutarnjem krugu' iscrpljuje partijskim intrigama koje je vodio Jurij Vladimirovič Andropov, šef KGB-a, uz pomoć svoje desne ruke i svoga prijatelja Mihaila Gorbačova, a koji će i sami, u godinama poslije Leonida Brežnjeva, zasjesti na prijestolje generalnog sekretara Centralnog komiteta KPSS-a.

Operacionalizacija 'plana Brzezinski' podrazumijevala je dovođenje u Iranu na vlast fundamentalističkog pokreta, na čelu s ajatolahom Homeinijem²⁵⁸, a u Iraku pokloniti potpuno povjerenje Sadamu Hu-

²⁵⁶ Nedugo prije američkoga napada na tvornicu lijekova u Sudanu, diplomatskom je zboru ponuđeno razgledavanje tvornice, u kojemu mjesni predstavnik CIA-e očigledno nije sudjelovao. Njemačko je veleposlanstvo ukazalo na neodrživost američkih prigovora. No, američka je Vlada ipak ostala pri svojim tvrdnjama i nastavila s bombardiranjem. No, neobična je i suradnja izraelskih i američkih obavještajnih služba prilikom razjašnjavanja tih napada. Izraelski je Mossad još prije Amerikanaca na mjesto događaja poslao "tim za rekonstrukciju napada", što je proglašeno pomoći iz regije, ali je vrlo vjerojatno znatno smanjilo stupanj nepristranosti pri razrješavanju događaja na licu mjesta. Usp. Andreas von Bulow, isto, str. 29.

²⁵⁷ Usp. *Jane's Intelligence Review*, 1. listopada 1995.; i *Washington Post* od 3. listopada 2001., i Andreas von Biilov, isto, str. 30.

²⁵⁸ Usp. *Rat u Afganistanu i islamizam proizvedeni u Washingtonu*, intervju sa Zbignievom Brzezinskim, <http://emperoclothes.com/interviews/brz.htm>; i dr. John Coleman, *Diplomacija prijeverom*, isto, str. 161.

seinu, koji je 1979., kao šef države i Vlade, uz pomoć (!Ac, uspio prigrabiti potpunu vlast u državi. Na 'kartu Sadam Husein' igrao je Sovjetski Savez davši mu oružje i plativši mu u novcu da krene u rat s Iranom.²⁵⁹

Osiguravši nadzor 'vanjskog strategijskog kruga', taktički udar na Sovjete unutar Afganistana Amerikanci su namijenili muslimanskim plaćenicima, koje je, pod njihovim nadzorom, okupio Osama Bin Laden. Uz nekoliko milijarda dolara iz saudijskih i američkih 'zlatnih lonaca'²⁶⁰ bin Laden je igrao ulogu posrednika i časnika za novačenje, u prvome redu muslimanskih fundamentalističkih boraca, koje je zapadna propaganda, a prije svega američka, slavila kao 'borce za slobodu'.²⁶¹ A tih je 'boraca za slobodu' Osama bin Laden unovačio čak deset tisuća iz više od četrdeset islamskih zemalja Bliskog istoka, Sjeverne i Istočne Afrike, kao i iz Srednje Azije i s Dalekoga istoka, i sve ih poslao u logore pakistanske tajne službe ISI i CIA-e, ali i u vojne institucije u Sjedinjenim Američkim Državama.²⁶² U logorima za obuku, koji će u propagandi vlade Georgea W. Busha petnaestak godina kasnije postati "terrorist universities", te su 'Afganistance', kako su ih popularno zvali, upravo na traženje Sjedinjenih Američkih Država, poučavali u tehnikama gradske gerile, autobombašenja i postavljanja oružanih zasjeda. Poslije raspada Sovjetskog Saveza bin Ladenovi 'borci za slobodu' kratko su bili bez posla, a onda su se iznenada pojavili u žarištima upravljanih kriza u arapsko-azijskom islamskom prostoru, dok su vlast u Afganistanu preuzeli takozvani 'učenici' ili talibani²⁶³, koji su prije toga prošli ortodoksne islamske škole u Pakistanu.²⁶⁴ Dakle, ako je o zaslu-

²⁵⁹ Usp. Igor Bunič, isto, 287.

²⁶⁰ Osama bin Laden uspijevao je, od 1986. do 1989., prikupljati 20 do 25 milijuna dolara mjesečno iz Saudijske Arabije i arapskih zemalja u Perzijskome zaljevu, u svrhu financiranja rata u Afganistanu, a to su bila samo dodatna sredstva u iznosu od 200 do 300 milijuna godišnje. Usp. Andreas von Biilow, isto, str. 42.

²⁶¹ Tako ih je čak nazvao i predsjednik Ronald Reagan, u govoru od 8. ožujka 1985.

²⁶² Usp. Ahmed Rašid, *Osama bin Laden: kako su Sjedinjene Američke Države pomagale u rađanju terorizma*, The Center for Public Integrity, str. 201.

²⁶³ Riječ 'taliban' potječe iz perzijskoga jezika i množina je riječi 'talib', što znači 'učenik'.

²⁶⁴ U više od osam tisuća ortodoksnih islamskih škola u Pakistanu, koje su nicalo kao gljive poslije kiše, iz afganistanskih izbjegličkih logora prebačeni su ti tzv. 'učenici', gdje su prošli obrazovanje. Pakistanska je vlada ta koja je stvorila talibane kao organizaciju, a koju su naoružale pakistanska tajna služba ISI i specijalne postrojbe pakistansko-

i'im.i riječ, za lerori/.am kat) svjetsku pošast na početku 21. stoljeća n.ij./aslužniji su Sjedinjene Američke Države, komunistički režim Sovjetskog Saveza, pakistanska i saudijska poslušnost prekooceanskoj velesili i prijateljstvo Osame bin Ladena s poslovnom skupinom Carley, koju je zastupao George Bush stariji.²⁶⁵

Treća priča govori o provjeri i nadzoru pri ukrcaju na zrakoplove. Svi putnici četiriju zrakoplova kojima je počinjen teroristički čin, kao i svi putnici diljem svijeta, morali su proći postupak provjere identiteta pri ukrcaju i biti potvrđeni u popisniku imena.²⁶⁶ Budući da na ukrcaju nije poimence naveden nijedan od 19-torice navodnih napadača, logično je, kao što ističe Andreas von Biilow, zaključiti da nijedan od njih nije ni prošao postupak provjere identiteta pri ukrcaju. S tim se stvarima zrakoplovne kompanije ne šale, jer propust u tome postupku može značiti tužbu obitelji stradalih i naknadu štete za pretrpljenu bol u iznosu od više milijarda dolara. Najvažnija preventivna točka obrane od otmice zrakoplova jest nadzor osoba i prtljage koju obavljaju službenici zračnih luka pri ukrcaju. Može se pretpostaviti da je otmica zrakoplova moguća i pištoljem-igračkom, jer su danas toliko tehnološki usavršeni da ih je teško razlikovati od pravih. Ali da se zrakoplovi, i to četiri za nepunih sat vremena, mogu oteti noževima za rezanje plastike i kartona, kako se neprestano nametalo javnosti, po- buđuje opravdanu pomisao da je riječ o lažnom tragu. Naime, da su otmičari unijeli općepoznato i opasno oružje, to bi rendgenski uređaji

ga Ministarstva unutarnjih polova, a dijelom financirala Saudijska Arabija, i to u dogovoru sa Sjedinjenim Američkim Državama. Usp. Andreas von Biilow, isto, str. 44. i *Vojnici islama: podrijetlo, ideologija i strategija talibana*, Abha Dixit, Research Associate, IDSA.

²⁶⁵ Bivši američki predsjednik George Bush i otac sadašnjega američkoga predsjednika Georgea W. Busha, poslije mandata predsjednika, u međunarodnim je vodama zastupao skupinu *Carlyle*, koja je posredovala pri ulaganju kapitala prije svega u trgovinu naftom, plinom i oružjem širom svijeta. U tome je u dolarskim milijunskim iznosima sudjelovala i obitelj Osame bin Ladena. Udio obitelji Bin Laden u poslovima skupine Carh/le diskretno je isplaćen poslije 11. rujna. Njegovih sedmero braće i sestra koji su se školovali u Bostonu potajno su, poslije 11. rujna, američkim vojnim zrakoplovom, izvedeni iz Sjedinjenih Američkih Država. Usp. Andreas von Biilow, isto, str. 64.

²⁶⁶ Znano je da se putnici javljaju na kontrolni ulazni šalter svoga leta, pokazuju zrakoplovnu kartu, koja glasi na njihovo ime, potvrđuju svoj identitet dokumentom s fotografijom, u Sjedinjenim Američkim Državama po pravilu vozačkom iskaznicom, dobivaju ukrcajnu kartu s brojem sjedala, pokazuju je stjuardesi na ulaznim vratima u zrakoplov, a potom sjedaju na za njih rezervirano sjedalo.

morali registrirati, a to bi, kao i u prvome slučaju, pokrenulo lavinu zahtjeva za naknadom štete koju bi se potraživalo od tih kompanija i koja bi, po američkim zakonima, dosegla astronomske iznose. Kako bi se izbjeglo sudske postupke, na kojima bi se morali predložiti dokazi i protudokazi, noževi za rezanje plastike i kartona ili "box cutteri" postali su *deus ex machina* koje su u medijski prostor odaslali ministri i vodeći suradnici Bushove vlade, od ministra pravosuđa Johna Ashcrofta do ministra obrane Donalda Rumsfelda.²⁶⁷ Sugestivne izjave dvojice ministara o noževima za rezanje kartona i plastike potvrđuju da je američka Vlada željela dostići famoznu granicu javne svijesti od 87 posto, kako bi što više potaknula bijes javnosti prema arapskim počiniteljima.

Četvrta priča govori o točki izgaranja kerozina, točki taljenja čelika i 'teoriji palačinki'. Nakon što su se oba nebodera Svjetskog trgovačkog centra urušila, krenula je lavina izjava i napisa sa životopisima i mjestima boravka navodnih počinitelja, zajedno s informacijama o tome kako da su tim napadima upravljali Osama bin Laden i njegova odjednom 'uskrsila' teroristička organizacija Al Kaida. Iako je Osami bin Ladenu bila pripisivana odgovornost za napad na američka veleposlanstva u Keniji i Tanzaniji iz 1998., kao i na razarač "MSS Cole" iz 2000., u tome kontekstu ni u bilo kojem drugom nikada do 11. rujna nije spominjana organizacija Al Kaida kao međunarodna mreža islamskih terorista. A

onda, poslije loga I 1. rujna 2001., ne će biti ni dana a da tiskovine, elektronski mediji ili političari ne spomenu Al Kaidu kao pošast za koju je komunizam samo 'blaga limunada' i čiji se pripadnici, kako je rekao Donald Rumsfeld, skrivaju u najmanje šezdeset zemalja svijeta. Rušenjem dvaju nebodera svijet je saznao da je nešto što do 11. rujna 2001. nije ni postojalo rasprostranjeno čak na gotovo dvije trećine zemaljske kugle. Nakon što je u američku i dobrim dijelom u svjetska javnost 'usađeno' da su počinitelji pripadnici odjednom rođene, sveprisutne i nevidljive Al Kaide, krenulo je medijsko 'tepih bombardiranje' o tome kako su udari zrakoplova i goreći kerozin uzroci urušavanja nebodera.

Uistinu se zanimljivim čini pitanje kako je moguće da su se građevinski divovi sa čeličnim kosturima, konstruirani upravo tako da odole udarima velikih putničkih zrakoplova i opremljeni napravama za hermetičko izoliranje žarišta požara u unutrašnjosti, mogli urušiti za samo pedeset, odnosno, sto osam minuta poslije udara. Za objašnjenje te nemoguće mogućnosti pobrinula se američka institucija zvana Savezna uprava za upravljanje krizama (*Federal Emergency Management Administration - FEMA*), objasnivši daje vatra, šireći se zbog eksplozije kerozina, prouzročila širenje topline i na vanjske čelične nosače, zbog čega su se vijci za učvršćenje konstrukcije katova raspali u nekoj vrsti lančane reakcije. Prema teoriji te uprave, koja je nazvana 'teorija palačinka', katovi su potom pali jedan na drugi, a onda su tom svojom sve većom težinom urušili i katove ispod sebe. Neke čvrste činjenice tu 'teoriju palačinka' apsolutno dovode u pitanje. Prva činjenica jest ta da u ruševinama nisu pronađeni ti vanjski nosači deformirani od topline. Ako nije bilo deformacije od topline na vanjskim nosačima, a da bi cijeli katovi mogli padati po egzaktnoj horizontalnoj crti, moralo je istodobno i bez zadržke biti razneseno na tisuće spojnih elemenata, i to na svih 236 vanjskih i 47 unutarnjih nosača, i to na svih sto katova nebodera.²⁶⁸ Takva je mogućnost gotovo nevjerojatna, a apsolutno je nemoguće da se ona dogodi čak dva puta.

²⁶⁷ Dana 15. rujna 2001. američki ministar pravosuđa John Ashcroft, u emisiji "ABC News", izjavio je kako "istražitelji vjeruju daje sva četiri zrakoplova otela skupina od tri do šest muškaraca pomoću noževa za rezanje kartona i plastike". Donald Rumsfeld je, 16. rujna, u emisiji "Fox News", izjavio kako su otmičari upotrebljavali posve neuobičajeno oružje, naime, noževe za rezanje plastike. Dana 9. listopada ministar obrane, u emisiji "CBS News", moderatoru Danu Ratheru, izjavio je kako su putnički zrakoplovi puni američkih putnika oteći pomoću noževa za rezanje plastike bili istodobno zloupotrijebljeni i kao rakete za razaranje Svjetskog trgovačkog centra. A 7. studenoga Rumsfeld je Jimu Lehreru iz TV postaje PBS izjavio kako je mogućnost uporabe noževa za rezanje plastike i putničkih zrakoplova punih putnika, kao sredstvo vođenja rata, jednostavno premašila svaku moć predviđanja Vlade. No, Betty Ong, stjuardesa na letu AA broj 11, vikala je u mobilni telefon da su četvorica otmičara iz prvog razreda ustala sa sjedala 2A, 2B, 9A i 9B i da su usmrtila putnika na sjedalu 10B i da su se pritom koristila nekom vrstom raspršivača koji je prouzročio peckanje u očima i poteškoće s disanjem. Ni riječi nije bilo o noževima za rezanje kartona i plastike. Usp. Andreas von Bulow, isto, str. 136. i Michael Gilson De Lemos: *Tajna noževa za rezanje plastike i kartona* od 11. rujna, The Laissez Faire Electronic, 26. kolovoza 2002.

²⁶⁸ Stabilnost nebodera Svjetskog trgovačkog centra počivala je na unutarnjoj jezgri od 47 čeličnih nosača, koji su na razini svakoga kata bili povezani s još 236 vanjskih čeličnih nosača. Tih 47 nosača, ugrađenih u samoj jezgri, sastojalo se od blokova dimenzija 90x36 cm, koji su međusobno bili zavareni posebno izrađenim proizvodom od plemenitog čelika debljine 10 cm, koji se prema višim katovima postupno stanjivao do

Druga činjenica pokazuje da se rušenje cijele konstrukcije nije moglo dogoditi zbog temperature koja se razvila izgaranjem kerozina. Kako čelična konstrukcija ima sposobnost smjesta odvoditi toplinu u svim smjerovima, istodobno se događa fizikalni proces snižavanja temperature u samome žarištu požara. Budući da najviša temperatura na kojoj izgara kerozin jest 375 °C, a točka taljenja čelika od kojeg je izgrađen kostur nebodera 1300°C, dok se stabilnost gubi na oko 800 °C, to naprosto znači da te vrijednosti zapaljeni kerozin nikada ne može prouzročiti. Drugim riječima, zapaljeni kerozin ali i gorivi materijali unutar nebodera nisu mogli dosegnuti ni približnu temperaturu potrebnu za razdvajanje čelične konstrukcije, a kamoli za njezino taljenje.²⁶⁹

Treća činjenica objašnjava rušenje južnoga nebodera, dakle, drugoga po redu, u koji se, između 78. i 84. kata, više sa strane, zabio putnički zrakoplov. Takav 'nečisti' udar nije nikako mogao rascijepiti više od 40 od ukupno 236 vanjskih, odnosno, najviše četiri do pet od 47 unutarnjih čeličnih nosača. To navodi na zaključak daje statika južnoga nebodera, za razliku od statike sjevernoga nebodera, bila znatno manje oslabljena, a on se urušio gotovo pola sata prije sjevernoga nebodera!?) U prijenosu CCN-a jasno se vidi kako se gornjih trideset kato-

debljine stjenke od 6 mm. Vanjska se konstrukcija sastojala od 236 istih takvih čeličnih nosača, tj. međusobno zavarenih blokova dimenzija 40x40 cm. Ti su nosači montirani na razmacima od 100 cm i omotani vatrootpornim materijalom i slojem aluminijske. Međuprostori širine 100 cm bili su ispunjeni prozorskim staklima debljine 13 cm. U visini svakoga kata, dakle, na svakih 3,70 metara, vanjski su nosači bili zavareni s poprečnim čeličnim pločama. Podovi katova sastojali su se od valovite čelične ploče zalivene betonom. A ona je opet počivala na čeličnim nosačima nategnutim između vanjskih i unutarnjih nosača, poduprtim sa strana čeličnim potpornjima koji su išli dijagonalno. U takvu su konstrukciju udarila dva putnička zrakoplova. Usp. Andreas von Biilov, isto, str. 140. - 143.

²⁶⁹ Da službeno objašnjenje uzroka rušenja nebodera nije točno, čak ni u slučaju rušenja sjevernoga nebodera, proizlazi iz komunikacije radio vezom njujorških vatrogasaca. Prema izvješću objavljenom u *New York Timesu*, vatrogasci su, kat za katom, prodirali u južni neboder kako bi pomogli pri evakuaciji ljudi. Dospjeli su čak do 78. kata, dakle, do samog žarišta požara, i odatle su radio vezom tražili pojačanje i slanje novih vatrogasnih jedinica kako bi konačno, "prema planu", ugasili još dva preostala aktivna žarišta požara. Dakle, vatrogascima, očito, nije na putu stajala temperatura koja plemeniti čelik dovodi do taljenja. Stoga nije ni moguće da su na mjestu događaja vladale temperature od 900 do 1100°C, kao što podmeće FEMA u svome izvješću o ispitivanju uzorka vatre. Usp. Andreas von Biilov, isto, str. 145. - 146., i www.fema.gov/library/wtstudy.shtm.

vi ju/noga nebodera, a laj je dio visok sto metara, u početku naginje u.i siranu, pod kutom od 22 stupnja. Poslije takvog naginjana, po zakonima fizike, srušena je masa morala završiti na tlu ili na susjednim .-građama, ali nije i, kao da je slijedila zakone neke druge, a ne egzaktne znanosti, urušila se s cjelokupnim neboderom(!?) ostavljajući za sobom golem oblak prašine. Slike CCN-a pokazuju još nešto - da je u ostatku nebodera, dakle, u njegove dvije trećine, koji je pao u oblaku prašine i dima, moguće razaznati samo nekoliko malobrojnih i izoliranih čestica, ali ne i čelične nosače u padu. Takvo urušavanje, prema profesoru građevinarstva Romeru²⁷⁰ iz Novog Meksika, moglo se izvesti pomoću relativno male količine eksploziva koje se moralo postaviti na strateška mjesta, najvjerojatnije na više od dvije točke u svakome od dvaju nebodera.²⁷¹ Samo deset dana kasnije, profesor Romero mijenja svoje prvotno stručno mišljenje te počinje zastupati tezu istovjetnu američkoj Saveznoj upravi za upravljanje krizama, tj. 'teoriju palačinka'. Ne treba biti skeptičan da bi se upitalo: što se moglo dogoditi za tih deset dana da jedna stručna i upućena osoba tako lako promijeni svoje mišljenje i prijeđe na stranu službene verzije događaja? Zaključak o zakonima fizike i 'zakonima antifizike', u slučaju južnoga nebodera, mogao bi biti: urušavanje cjelokupnog južnoga nebodera pola sata ranije od sjevernoga nebodera moralo se dogoditi iz nekog razloga, jer bi, u protivnom, samostalan pad otkinute masa, koja se nagnula za 22 stupnja, isključio mogućnost urušavanja ostatka od dvije trećine, pa bi time službena 'teorija palačinka' postala neodrživa.

Peta priča razotkriva tajnu zgrade broj sedam Svjetskog trgovačkog centra, koja se nije urušila udarom zrakoplova, nego zbog "osobitog požara" u toj građevini. Taje zgrada bila vlasništvo Larrvja Silversteina, čovjeka koji je nekoliko tjedana prije nego što će zrakoplovi udariti u 'blizance' unajmio Svjetski trgovinski centar na 99 godina i morao za to

²⁷⁰ Profesor Romero je direktor Centra za istraživanje i ispitivanje energetskih materijala (*Energetic Materials Research and Testing Center*) na Tehničkom fakultetu New Mexico, koji istražuje vrste eksploziva i njihovo djelovanje na zgrade, zrakoplove i druge strukture. Dakle, po svemu stručna i upućena osoba za donošenje mjerodavnih ocjena o načinu urušavanja nebodera Svjetskog trgovačkog centra.

²⁷¹ Usp. Andreas von Bulow, isto, str. 155., ij. McMichael, *Terorizam od 11. rujna: muslimani ruše sve zakone fizike!*, jmcm5@lvcos.com.

plaćati najamninu od sto milijuna dolara godišnje. Poslije unajmljivanja na cjelokupni je kompleks Svjetskog trgovačkog cenira ugovorio policu osiguranja u visini od 3,2 milijarde dolara. Da stvar bude krajnje bizarna, poslije urušavanja 'blizanaca' Silverstein je tražio isplatu osiguranine od dva puta po 3,2 milijarde dolar, jer, kako je obrazložio, nije bio jedan nego dva teroristička napada.²⁷² Koliko je znano, newyorški Okružni sud obrazloženoje ciničnog i drskog Silversteina nije prihvatio. Ali, Silversteinova ideja da se na mjestu 'blizanaca' starih više od trideset godina, čiji kapaciteti nisu bili optimalno popunjeni, izgrade četiri nova nebodera, ako je suditi po televizijskim prikazima iz 2006., dobrano je odmaknula.

Tajna zgrade broj sedam jest i u tome što je u njoj urede imala CIA, u koje je smjestila Centar za borbu protiv terorizma, ali i Odjel za špijuniranje predstavnštava svih stranih zemalja u Ujedinjenim narodima. Osim CIA-e urede su ondje imali i Ministarstvo obrane i newyorška Služba za nadzor burze.²⁷³ Dakle, u toj su se zgradi nalazili dosjei mnogih političara i diplomata, ali i spisi istraga protiv mafije, trgovine drogom, carinskih prijestupa i banaka. Ta i takva zgrada, u koju je nekoliko godina prije toga, za potrebe gradonačelnika New Yorka, izgrađen stožer za krizna stanja i osiguran kao utvrda,²⁷⁴ nije se urušila od 'osobitog požara', kako je to sugerirala 'meka sila', nego, kako pokazuju snimke FEMA-e, od konvencionalnog rušenja zgrade, što će reći da se zgrada urušila u sebe unutra, kao daju je usisao vir.²⁷⁵ Ovdje se postavlja dodatno pitanje: zašto bi poglavarstvo jednoga grada tako velike i svemoćne zemlje, u slučaju kriznog stanja premještalo svoga grado-

²⁷² *International Herald Tribune*, "Polemike osiguravatelja: jedna ili dvije nesreće?", 10. listopada 2001.

²⁷³ "Xajno CIA-ino sjedište u New Yorku razoreno 11. rujna", *New York Times*, 4. studenoga 2001.

²⁷⁴ Na požurivanje menadžera Svjetskog trgovačkog centra Jerryja Hauera, u zgradi 7, od 23. do 25. kata, izgrađen je stožer površine 4.640 četvornih metara (imao je vlastitu opskrbu zrakom i zalihe vode više od četrdeset tisuća litara) za slučaj terorističkog napada(!?) i mogao je poslužiti kao zapovjedni centar. Još tijekom devedesetih godina prošloga stoljeća širen je strah da bi Sadam Husein mogao napasti Ameriku bedrenicom(!?) pa je stožer bio osiguran od napada ne samo konvencionalnim nego i biološkim oružjem. Taj zgrada mogla odoljeti olujnim vjetrovima brzine veće od 260 kilometara na sat. Usp. Andreas von Bülow, isto, str. 208. i 209.

²⁷⁵ Usp. Andreas von Bülow, isto, str. 166. i 167.

načelnika baš u Svjetski trgovački centar? Ako se iz dosadašnjih priča prihvati činjenica kako su urušavanju nebodera pridonijele i eksplozije, onda je vrlo moguće da su upravo iz te zgrade daljinskim upravljačem te eksplozije aktivirane u najpogodnijem trenutku - primjerice, kao u slučaju južnoga nebodera. Osim toga, rute leta i prvog i drugog zrakoplova bile su ususretne, a u odnosu na zgradu broj sedam imale su *rakursni kut* od 0°. To znači da ako se iz zgrade broj sedam zrakoplovi navode u 'elektronskom snopu' prema neboderima, grješka odstupanja jest minimalna, pa se stoga cilj nikako ne može promašiti.²⁷⁶ No, zanimljivo je još nešto. Prije urušavanja nebodera, između devet i deset sati ujutro, svi zaposlenici iz zgrade broj sedam odvedeni su na 'sigurno mjesto', što znači da je od toga trenutaka zgrada bila na raspolaganju pravima izvršiteljima 'apsolutnog događaja' zvanog "11. rujna".

Šesta priča objašnjava kako se putničkim zrakoplovima može elektronski upravljati izvana. Kao i svi piloti i osoblje, tako su i četiri posade putničkih zrakoplova koji su bili svladani 'noževima za rezanje kartona i plastike', bile osposobljene za slučaj otmice. Prema svim propisima, morale su samo u tipkovnicu utipkati broj 7700 i tako kontrole leta na zemlji obavijestiti o događajima u zrakoplovu. Ali, takva poruka nije dobivena ni od jednog od četiriju otetih zrakoplova. (!?) Štoviše, četiri su zrakoplova u najnadzirani'em zračnom prostoru svijeta letjela više od pola sata bez ikakve veze s postajama kontrole leta na zemlji prije nego li su, u posljednjem naletu, usmjereni na ciljeve. Te neobične okolnosti, zajedno s tvrdnjama iskusnih pilota borbenih zrakoplova koji znaju što je let na cilj u rakursnom kutu 0°, govore da su samo piloti s višegodišnjim iskustvom, a nipošto piloti-amateri, i to loši, u gustom zračnom prometu, te goleme putničke zrakoplove brzinom od 800 km/sat, s tako savršenom preciznošću mogli usmjeriti na

²⁷⁶ Ako je iz zgrade broj 7 odašiljan signal koji je na svoju frekvenciju automatski prebacio kompjutore u zrakoplovima koji su doletjeli iz smjera sjever-sjeveroistok i jugjugozapad, onda su ti zrakoplovi, što se uistinu dogodilo, nužno morali zabit u nebodere. U tome se slučaju, zaključuje Eric Husfschmid, 23. kat zgrade broj sedam morao prenamijeniti u armirani bunker kako bi poslužio kao centar za akciju razaranja Svjetskog trgovačkog centra. S toga je kata, naime, najpregledniji pogled nad okolinu, što ga čini idealnom osmatračnicom. Usp. Andreas von Bulow, isto, str. 211.

ciljeve poput nebodera Svjetskog trgovačkog centra. Sve navedeno nekadašnjeg inženjera Britanskog ratnog zrakoplovstva dovelo je do pretpostavke da se tim zrakoplovima moralo upravljati izvana.¹⁷

Tehnologija za upravljanje zrakoplovima izvana počela se razvijati sedamdesetih godina prošloga stoljeća i većina putničkih zrakoplova opremljena je "sustavom kontrole leta", zajedno s usavršenom *avionikom* (zrakoplovnom elektronikom), koja omogućuje automatsko slijetanje u uvjetima slabe vidljivosti. Američka je zrakoplovna industrija u najstrožoj tajnosti, po nalogu i sredstvima Vojne agencije za visoku tehnologiju - DARPA, u novoprojektirane računalne sustave za zrakoplove počela ugrađivati "stražnja vrata" (*back doors*). To je u biti kanal za daljinsko upravljanje zrakoplovima izvana iz sustava kontrole leta. Aktiviranjem toga kanala daljinskim se upravljanjem moglo preuzeti sve funkcije avionike zrakoplova. Činjenica da nijedan od četiriju zrakoplova nije transponderom²⁷⁸ odaslao dogovorenu šifru za slučaj otmice zrakoplova, iako su se te brojke mogle utipkati na više različitih mjesta unutar svih četiriju zrakoplova, ukazuje na mogućnost da su oni bili preusmjereni na upravljanje izvana.²⁷⁹ Prema procjenama, do 2001. u više od 600 putničkih zrakoplova ugrađen je sustav upravljanja sa "stražnjim vratima". Očito, bilo je sasvim moguće da se ta tehnika koristila i u slučaju napada na 'blizance' u New Yorku, a da je kao 'kontrolni toranj' poslužio 23. kat zgrade broj sedam, koja se između 16 i 17 sati urušila, ne od požara nego od eksplozija unutar intervala od 18 sekunda.²⁸⁰

²⁷⁷ Američki novinar Joe Vialis objavio je anonimno stajalište toga inženjera na svojoj web stranici na Internetu. Prema tome stajalištu, Britansko je ratno zrakoplovstvo još pedesetih godina 20. stoljeća razvilo tehniku upravljanja bespilotnim borbenim zrakoplovima. Tu je tehniku sedamdesetih godina nastavila razvijati Vojna agencija za visoku tehnologiju (Defense Advanced Projects Agency - DARPA), tijelo osnovano u Pentagonu radi primjene rezultata razvijene vojne tehnologije u civilne svrhe, kako bi se moglo dovesti do sigurnog slijetanja otetih putničkih zrakoplova. Usp. Andreas von Biilow, isto, str. 194.

²⁷⁸ Transponder - prijenosnik podataka, koji povezuje radio odašiljač s radioprijamnikom i radi automatski tako što kontroli leta na zemlji prenosi sve podatke iz zrakoplova.

²⁷⁹ Usp. Andreas von Biilow, isto, str. 197.

²⁸⁰ Usp. Andreas von Biilow, isto, str. 213.

Sedma priča jest priča o žrtvama. Poslije udara zrakoplova, u rakurnom kutu 0" prema zgradi broj sedam, u nebodere Svjetskog trgovačkog centra, prvi procijenjeni broj osoba koje su u tome užasnom paklu izgubile život bio je deset tisuća. Na sreću, on se pokazao netočnim. U tim zgradama tijekom radnoga dana boravi i do četrdeset pet tisuća ljudi. Dobar se dio njih u vrijeme napada, između osam i devet sati ujutro nije pojavio, a među njima na stotine i tisuće pravih mozgova, tj. šefova i njihovih pomoćnika, ali je zato na stotine vatrogasaca skončalo u tim ruševinama, gaseći požare i spašavajući ljude. S njima su živote izgubili 'besprizorni', dakle, vratari, čistači prozora, osoblje u dizalima, zaštitari i pokoja revnosna tajnica. Da je teroristima-zločincima bila namjera uistinu uništi Svjetski trgovački centar, ne samo kao simbol, nego kao financijsko i gospodarsko središte američke moći, onda bi prije svega sigurno 'gađali' upravo one koji tu moć ne samo personificiraju, nego i posjeduju. No, odabirom napada u neradno vrijeme upravo je to izbjegnuto. Slučajno? Teško!

Osim toga, teško može biti slučajno da nijedan službenik bankarske kuće Morgan Stanlev, koja se protezala na više od pedeset katova Svjetskog trgovačkog centra, nije izgubio život. To vrijedi i za kompaniju Oppenheim Stocks,²⁸¹ kao i za izraelsku kompaniju za pomorsku plovidbu *Zim*, koja se samo nekoliko tjedana prije napada iselila, iako joj je ugovor o najmu istjecao tek za četiri mjeseca. To vrijedi i za kompaniju *Odigo*, sa sjedištem u Izraelu, koja se bavi tehnikom najbržeg prijenosa elektronskih podataka, i koja je samo dva sata prije napada svojim suradnicima uputila zahtjev da napuste podružnicu te kompanije smještenu u blizini Svjetskog trgovačkog centra.²⁸²

Neobično u svemu tome jest i to što je FBI-ev borac protiv terorizma John O'Neill napustio posao i postao šefom sigurnosti Svjetskog trgovačkog centra upravo uoči 11. rujna. Prilikom proslave njegovog stupanja u službu među prijateljima je rekao kako će se dogoditi nešto veliko. I, doista se dogodilo. U dvama neboderima i trima zrakoplovi-

²⁸¹ Peter Bonnell, *Svjetski trgovački centar, IVdio*, TIDBITS, 28. listopada 2001.

²⁸² *The Washington Post*, "Hitne poruke upućene Izraelu upozoravale na napade na Svjetski trgovački centar", 27. rujna 2001.

ma živote je izgubilo nešto manje od tri tisuće nedužnih ljudi, koji nikada u životu nisu čuli riječ Al Kaida.

Osma i posljednja priča jest ona o veličini mjesta udara zrakoplova na zgradi Pentagona. Prema službenim podacima zrakoplov Boeing 757 pogodio je samo prizemlje zgrade Pentagona. Ali, imajući na umu veličinu jednog zrakoplova tipa Boeing, morala su biti pogođena najmanje tri do četiri kata, ako se napravi usporedba s veličinom udara zrakoplova u nebudere Svjetskog trgovačkog centra, od kojih je prvi zahvatio pet katova, a drugi sedam. Stoga su logična neka pitanja, primjerice, kako je moguće da zrakoplov visine gotovo 14 metara zahvati prizemlje jedne zgrade, ali ne i katove? Gdje je nestalo šezdeset tona metala, plastike i stakla, koliko teži Boeing 757, te dodatno i putnička prtljaga? Naime, ostaci Boeinga nisu nigdje prikazani pa je to navelo spomenutoga Thierrvja Mevssana da u svojoj knjizi o 11. rujnu²⁸³ zastupa mišljenje kako je nemoguće da se u Pentagon zabio bilo kakav putnički zrakoplov, jer se na slikama ne mogu vidjeti ostaci takva razmrskanog zrakoplova. Po njemu, razaranje je vjerojatno prouzročila neka bespilotna letjelica.²⁸⁴ I, konačno, kako dati smislen odgovor na tvrdnju da su se teroristi s golemim zrakoplovom, osim ako nisu izveli čarobnjački manevar, po tlu ispred Pentagona, mogli, jednostavno, s velike visine, pod određenim kutom, poput rakete, sručiti na gornje katove Pentagona i time prouzročiti znatno veću štetu? Uostalom, zrakoplov se zabio točno u ono krilo Pentagona koje je nedugo prije toga bilo rekonstruirano radi bolje zaštite od terorističkoga napada.(!??)

Ovih osam ispričanih priča o 'apsolutnom događaju' koji svijet percipira kao *11. rujna*, kao i dvadeset jedna činjenica i istina o 'apsolutnom događaju' zvanom *Pearl Harbor*, pokazuju da su političke elite u ostvarivanju svjetske prevlasti spremne žrtvovati i vlastite građane ili vlastite vojnike kako bi proizvele šokantan učinak na javno mišljenje i kako bi postigle zlokobnih Rothmer-Northcliff-Tovnbееjevih 87 posto.²⁸⁵ A tih 87 posto potvrđuje da je John Coleman itekako imao pra-

²⁸³ Knjiga Franca Thierrvja Mevssana ne smije se prodavati u Sjedinjenim Američkim Državama, jer je proglašena antiameričkom.

²⁸⁴ Usp. Thiery Meyssan, *11. rujna. Inscenirani terorizam, povodpožaru svjetskih razmjera? Zrakoplov nije pogodio Pentagon*, isto.

²⁸⁵ O toj magičnoj broji '87', odnosno, potpori, Patrick J. Buchanan piše: "Strahotni događaji od 11. rujna 2001. doveli su *dojedinstva kakvog nije bilo od Pearl Harbor*a (kurziv

vo kada je napisao da "u Americi nema ni jednog jedinog aspekta životli koji ne nadzire, koji ne usmjerava u 'pravom' smjeru, kojim ne manipulira i ne vlada nevidljiva ruka - Komiteta 300."²⁸⁶ I zato se samo možemo upitati: koliko nas još, u sljedećih pedeset godina, čeka kloniranih 'apsolutnih događaja' tipa *Pearl Harbor* ili *11. rujna*?

4. Droga i GMO - oružja *gospodara kaosa* *idi* masovno uništenje ljudi

Nakon što se odigrao 'apsolutni događaj' u kojemu su newyorški 'blizanci' bili samo kolateralna šteta i nakon što su se čuli neuvijeni pozivi na "odmazdu", na "preventivne ratove" i na borbu "tko nije s nama, protiv nas je", a ti su pozivi dolazili iz usta onih koji sebe vide i prikazuju kao "čuvare pravednog svijeta", razuman čovjek, kao što to čini Stjepan Šulek, morao se upitati: Je li 21. stoljeće započelo novom kalvarijom - političkom, nacionalnom i privrednom?²⁸⁷ Ako je suditi po američkom piscu Paulu Austeru i njegovom stajalištu da za ono što se dogodilo 11. rujna "nema primjera" i da će "posljedice toga napada bez sumnje biti strašne", što znači "još više nasilja, još više mrtvih, još više patnje za sve"²⁸⁸, onda je početak 21. stoljeća uistinu 'prvi krug pakla'.

A taj, 'prvi krug pakla' na početku 21. stoljeća nisu otvorila devetnaestorica muslimanskih atentatora-samoubojica, nego dvadesetak godina prije Zbigniev Brzezinski, inače predsjednik Trilateralne komisije,²⁸⁹ rekavši ovo: "Ono što Ameriku čini jedinstvenom jest njezi-

aut.) - potpore predsjedniku Buhu i njegove odlučnosti da kazni počinitelje pokolja nad tri tisuće Amerikanaca". Usp. Patrick J. Buchanan, *Smrt Zapada*, Kapitol, Zagreb, 2003., str. 11.

²⁸⁶ Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, isto, str. 264.

²⁸⁷ Usp. Stjepan Šulek, "Više nitko nije siguran", *Hrvatsko slovo*, 26. listopada 2001.

²⁸⁸ Usp. Stjepan Šulek, isto.

²⁸⁹ Prevladavajuća shvaćanja u Trilateralnoj komisiji ili, skraćeno Trilateral, očituju se u pisanim djelima Brzezinskog, koji je prestao biti sveučilišni profesor na Sveučilištu Columbia u Sjedinjenim Američkim Državama kako bi postao predsjednikom Trilateralne komisije. Čovjek se, prema njegovim shvaćanjima, stalno razvija i to samo vlastitim naporima, u koje nije uključen Bog. Njemu su nacionalni suvereniteti fikcija, a pojedinac kao osobnost trebao bi biti pod stalnim nadzorom. Usp. Robert Taft, isto, str. 67.

na spremnost da *iskusi budućnost*, bilo da se radi o pop umjehnosii, bilo o LSD-u. Danas je Amerika kreativno društvo, dok je druge zemlje, svjesno ili nesvjesno, oponašaju.¹²⁹⁰ Na kakvo je 'kreativno društvo' Brzezinski mislio, ali to nije rekao, objasnio je John Coleman, napisavši: "Ono što doista treba reći jest to da je Amerika pokusno tlo za politiku Komiteta 300, koja vodi izravno u raspad staroga poretka i u ulazak u svjetsku vladu - Novi svjetski poredak."¹²⁹¹

Za američko 'kušanje budućnosti', o kojemu Brzezinski tako uzvišeno govori, Patrick J. Buchanan će napisati: "U Americi je upravo završio proces kulturne revolucije, tijekom kojega je jedna nova elita zauzela sve vodeće položaje. Zauzimanjem institucija koje oblikuju i prenose ideje, mišljenja, vjerovanja, vrijednosti - TV, umjetnost, zabava, obrazovanje - ta elita stvara jedan novi narod. Ne samo etnički i rasno, nego kulturološki i moralno..."¹²⁹² Da bi se 'kušala budućnost', mora postojati nekakva sadašnjost, a njoj će prethoditi nekakva prošlost. A tu američku sadašnjost na početku 21. stoljeća i njezinu blisku prošlost s kraja 20. stoljeća Buchanan opisuje kao razdoblje u kojemu su "mnogi Amerikanci doživjeli kako im (hijerarhijski urotnici, nap. aut.) svrgavaju Boga, blate njihove junake, zagađuju kulturu, siluju vrijednosti, okupiraju zemlju, a njih žigošu kao ekstremiste i šoviniste zato što vjeruju u ono u što su vjerovali toliki prijašnji naraštaji."¹²⁹³ I zato on s razlogom tvrdi da je novi hedonizam nesposoban ljudima dati razlog za život, jer je Zapad u raljama "kulture smrti", i postavlja pitanje, sebi i drugima: "Hoće li zapadna civilizacija ubrzo krenuti stopama Lenjinova carstva i doživjeti neslavan kraj?"¹²⁹⁴

Ako je 'prvi krug pakla' na početku 21. stoljeća ono o čemu govore ova dvojica eminentnih američkih intelektualaca, onda bi 'drugi krug', po Martinu Amisu, novinaru i piscu koji živi u Londonu, mogao biti "kada bi islamski teroristi posjedovali atomsko oružje i sasuli ga po američkom teritoriju, a biološko se oružje aktiviralo globalno, tada više

nitko ne bi bio siguran jer bi cijeli svijet postao bojna poljana."¹²¹⁵ A što ako 'islamski teroristi' ne budu u mogućnosti provesti ništa od navedenog, hoće li onda 'odmazda' o kojoj je govorio dobitnik Nobelove nagrade za mir(!?) Henry Kissinger biti upriličena i prema svakome koga se, prema američkim kriterijima, čitaj kriterijima 'hijerarhije urotnika', bude "držalo začetnikom" ugroze mira na temelju lažnih izvješća i tvrdnja, kao, primjerice, u slučaju Sadama Huseina. Ako je suditi po Thomasu L. Friedmanu, za kojega 'apsolutni događaj' od 11. rujna "predstavlja ekvivalent Trećeg svjetskog rata", tj. da cijeli svijet postaje bojno polje, onda treba znati da takav hiperstrateški i sveobuhvatni, a k tome i asimetrični rat teško mogu upriličiti sljedbenici proroka Muhameda, što god netko o njima mislio, jer jednostavno za to nemaju uvjete. U njihovim rukama nije nijedno od oružja višestruko ubojitijih od nuklearnoga - 'meka sila', masovna kultura, trgovina drogom, genetski modificirana hrana, proizvodnja lijekova, energetika, pa i nafta, iako je neki od njih imaju u izobilju, te, naposljetku, svemoćna ideologija militantnog liberalizma.

Rat protiv terorizma - rat za nadzor polja maka na afganistanskim visoravnima

Treći totalitarni izazov u posljednjih pedeset godina, koji prijete na globalnoj razini, nije islamski fundamentalizam, iako se i on, i ne tako rijetko, očituje u svojoj militantnoj inačici, nego su to sekularizam i njegov subrat relativizam. Ako su prva dva totalitarizma, tj. nacizam i komunizam, bili djelo hijerarhijskih urotnika, a jesu, onda je previše jednostrano, da ne kažemo pristrano, kada dugogodišnji bliskoistočni analitičar Abdulah Schleifer tvrdi kako se "kod 11. rujna, radilo o religijskim totalitaristima, islamistima, koji, koristeći se bombašima samoubojicama, pokušavaju nametnuti vladavinu savršene vjere, političkog Islama."¹²⁹⁶ Istina je da se u "Drugom svjetskom ratu radilo o

¹⁰ Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, isti, str. 43.

¹¹ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 43.

¹² Usp. Patrick J. Buchanan, isto, str. 14.

¹³ Usp. Patrick J. Buchanan, isto, str. 15.

¹⁴ Usp. Patrick J. Buchanan, isto, str. 18.

Usp. Stjepan Šulek, isto.

Thomas L. Friedman, "Rat ideja", *The New York Times*, 8. siječnja 2004.

potisnuo sve druge hortikulture. Prema podacima UN-ovih predstavnika, ratarima s visoravni Afganistana hektar zasijanog maka donosio je zaradu od 12.500 dolara, dok se za pšenicu ubranu s jednake površine moglo dobiti samo 1.400 dolara.³⁰³ Sav taj unosni i uhodani posao razbili su upravo talibani, kojima je uspjelo dobrim dijelom osloboditi Afganistan od pošasti maka, a time i heroina. U vrijeme njihove vladavine smanjila se žetva opijuma s 4.042 tona na samo 82 tone, i to 18 mjeseci nakon što su najviši talibanski vođe proglasili zabranu uzgoja maka.³⁰⁴ Dakle, jasno je da je talibanska opijumska askeza vođama lokalnih paravojnih postrojba na afganistanskim visoravnima i njihovim kmetovima ratarima oduzela sve prihode od uzgoja maka. A nestankom tih prihoda mudžahedinima je prijetila opasnost da će izgubiti svaki utjecaj na plemensko stanovništvo, tu bazu moći naspram središnje vlasti. A oni su imali svoga moćnog nevidljivog zaštitnika, koji je znao da će, ako s afganistanskih visoravni nestane trgovine drogom kao sredstva plaćanja, ponestati i kandidata za terorističke napade.

Glavni grijeh talibana, dakle, nisu bili islamski fundamentalizam ni njihov 'prapovijesni' politički sustav, nego njihova politika zahvaljujući kojoj se za vrijeme njihove vladavine znatno smanjio uzgoj maka, taj operator tajne američke vanjske politike potreban za financiranje tajnih ratova i za poticanje nestabilnosti u raznim upravljanim krizama i nadziranim neredima diljem svijeta.³⁰⁵ Zar onda treba biti čudno što je

³⁰³ Usp. Andreas von Biilow, isto, str. 244.

³⁰⁴ Usp. *Reuters Latin American News Service*, 27. studenoga 2001.

³⁰⁵ p.jj. Afganistana i talibana, Amerikanci i Britanci su, zbog opijuma, u Iranu svrgnuli šaha i na vlast doveli Homeinija. O tome dr. John Coleman piše: "Zašto je američka Vlada svrgnula, a zatim ubila iranskoga šaha? Jednom riječju, zbog droge. Šah je pritisnuo i praktički zaustavio nevjerovatno unosnu britansku trgovinu opijumom iz Irana. Kada je šah preuzeo vlast, u Iranu je već bilo milijun ovisnika o opijumu/heroinu. Amerikanci su za Britance, u ime 'specijalnih odnosa', obavili prljavi posao. Kada je Homeini zauzeo američko veleposlanstvo u Teheranu, otkrio je da američka prodaja oružja, započeta u vrijeme šaha, i dalje traje. Zašto? Daje prestala, Homeini bi ukinuo britanski monopol na trgovinu opijumom u svojoj zemlji. Evo dokaza: zbog Homeinijeva liberalnog stajališta prema opijumu, broj ovisnika, od 1984., povećao se za dva milijuna, prema statističkim podacima Ujedinjenih naroda i Svjetske zdravstvene organizacije. S Homeinijevim dolaskom na vlast, a doveo ga je Komitet 300, proizvodnja opijuma naglo je procvjetala. Godišnja proizvodnja 1984. iznosila je više od 650 me-

Amerika u kopnenim borbama protiv talibana igrale na kartu Sjeverno-gsaveza?"³⁰⁶ Osim toga, u potrazi za Osamom bin Ladenom, tim navodnim zločinačkim umom koji stoji iza napada od 11. rujna, američkoj politici nije trebalo dugo da izjavi kako on i njegove snage više nisu bezuvjetno najviši cilj njihove borbe u toj zemlji. To je stajalište potvrdio i zapovjednik Američkih kopnenih snaga, koji je rekao "da je Bin Laden prilično atipičan cilj njihovih vojnih aktivnosti".³⁰⁷

Talibana na vlasti u Afganistanu više nema, ali zato ima sve više maka³⁰⁸, jer se na afganistanskim visoravnima poslije 'dolaska demokracije' ni ne uzgaja gotovo ništa osim maka. A europski i američki ovisnici o heroinu, čija je potrošnja 2006. porasla za 80%,³⁰⁹ sa svojim kriminalističkim aktivnostima u nabavi heroina, ni ne znajući namiču financijska sredstva za nove ratove protiv 'islamskoga terorizma'. Dakle, danas, poslije Afganistana, heroin je opet 'in', iako je točno da je kokain još uvijek zastupljeniji među siromašnijim slojevima. Kažu da je djelovanje heroina daleko snažnije i dugotrajnije od djelovanja kokaina, a i međunarodna je pozornost, što je zasluga 'meke sile', koja je uglavnom u rukama i pod nadzorom *gospodara kaosa*, manje uprta u proizvođače heroina nego u kolumbijske dobavljače kokaina. Na činjenicu da igru s heroinom vode oni najveći upozorava i John Coleman. On, naime, piše kako postoje vrlo mali izgledi da će Sjedinjene Američke

tričkih tona. Čarter i Reagan su se, zapravo, pobrinuli da više ne bude miješanja u trgovinu opijumom - proveli su nalog koji su im, glede trgovine opijuma u Iranu, dale britanske oligarhijske obitelji. Iran danas opijumom konkurira Zlatnome tokutu". Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, isto, str. 180. - 181.

³⁰⁶ Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, str. 215. -217.

³⁰⁷ Usp. Andreas von Biilow, isto, str. 245.

³⁰⁸ Usp. «Nekoč zabranjeni opijumski mak vraća se na polja Afganistana», *Canadian Broadcasting Corporation CA*, 30. siječnja 2002.

³⁰⁹ Što je heroin i zašto je on danas cjenjeniji od kokaina? Po riječima priznatog stručnjaka za to područje, profesora Galena, heroin je derivat opijuma - droge koja otupljuje osjetila i dovodi do dugog spavanja. Upravo to većina ovisnika želi, a to se stanje zove "biti u rukama Morfeja". Opijum je droga koja, među svim čovjeku poznatim drogama, stvara najjaču ovisnost. Mnogi farmaceutski lijekovi sadrže opijum u različitim količinama, a vjeruje se da se i papir koji se koristi za proizvodnju cigareta prvo impregnira opijumom i da zato pušači postaju ovisni o pušenju. Usp. dr. John Coleman, isti, str. 134.

Države poduzeti bilo kakve ozbiljne mjere u svrhu zaustavljanja proizvodnje opijuma u Zlatnome trokutu, koji je pod vlašću kineske vojske."''
 Budući daje riječ o velesili koja je na drugome mjestu ljestvice svjetske moći, nasilno uplitanje u taj 'veliki posao' značilo bi ozbiljan rat. Britanci to znaju i zato nemaju nikakvih nesuglasica s Kinom, osim povremenih prepiraka o tome tko dobiva veći dio kolača. Treba se podsjetiti da je Velika Britanija u trgovinu opijumom u Kini upletena već više od dvjesto godina.³¹¹

Trgovina drogom, tj. njezina proizvodnja, distribucija i nadzor, danas je moćno oružje u rukama 'hijerarhije urotnika', kojim oni mlade naraštaje, "prilagodбом na krize", tj. čineći ih ovisnicima, odvode na put bez povrata. Upravo je droga, po zamislima Instituta Tavistock, toliko promijenila 'okoliš' zapadne civilizacije da je taj proces nemoguće zaustaviti postojećim zakonskim sredstvima. Ovo posebno vrijedi za velike gradove, jer je među velikim brojem ljudi moguće sakriti mnogo toga. Napuniti velike gradove, a onda im dati drogu - to je cilj 'hijerarhije urotnika'. Zato je proklamirani rat protiv droge obična farsa, iako se na njega godišnje troši trinaest milijarda dolara.³¹² On bi s tolikim iznosom mogao donijeti povoljan rezultat da borba protiv terorizma ne će potrajati godinama pa i desetljećima, kako je to najavio američki predsjednik George W. Bush.

Prema Colemanu, trgovina drogom je u rukama Komiteta 300³¹³, i predstavlja zločin protiv čovječanstva. Taj se zločin uvišestručuje kada

^{3,0} Usp. dr. John Coleman, isto, str. 133.

³¹¹ Opskrba opijumom bila je britanski monopol, službeni monopol britanske vlade i službena britanska politika. Britanska prodaja indijskoga opijuma Kini bila je jedna od najbolje čuvanih tajna, oko koje su stvorene mnoge zavaravajuće legende, poput one o Cliveu od Indije (Clive of India) i priča o očajničkoj hrabrosti britanskih vojnika u Indiji, za slavu "Carstva", koje je tako dobro napisao Rudyard Kipling, i priča o "jedrenjacima za čaj", koji prevaluju oceane sa svojim tovarima kineskoga čaja za salone visokoga društva viktorijanske Engleske. Istina o britanskoj okupaciji Indije i o britanskim Opijumskim ratovima jedna je od najpodlijih lžaga zapadne civilizacije. Usp. dr. John Coleman, isti, str. 128.

^{3,2} Usp. Andreas von Biilow, isto, str. 245.

³¹³ Švicarska je zemlja pranja multimilijarderskih iznosa prljavog novca, koje obavljaju najveće švicarske bankarske kuće. Ona je 'legalni' proizvođač droge za Komitet 300. (kurziv aut.) Švicarska je posljednje "sigurno utočište" za novac Komiteta 300 i za njihova tijela u vrijeme globalne katastrofe. Zato je ona neutralna, zato je švicarski

se trgovini drogom pridruži informacijski rat. Ovom udružbom *gospodari kaosa* nastoje mozgove ljudi zapadne civilizacije potpuno isprati, a njihovu sposobnost odupiranja nasilnim promjenama potpuno sputali. Zar je onda čudo što je o toj svjetskoj opasnosti, jačom, sveobuhvatnijom i razornijom od bilo kojega terorizma, venezuelanski veleposlanik pri Ujedinjenim narodima rekao ovo: "Problem droge već je prestao biti samo zdravstveni ili socijalni problem. Pretvorio se u nešto daleko ozbiljnije i dalekosežnije, što utječe na našu nacionalnu sigurnost. Postao je problem *nacionalne sigurnosti*, zato što udara na *državnu neovisnost*. Droga nas u svim svojim pojavnostima - od proizvodnje, preko prodaje i komercijalizacije do konzumacije - oneprirođuje, jer nam *razara naše etičke, vjerske, političke, povijesne, ekonomske i republikanske vrijednosti*".³¹⁴

Gospodarima kaosa droga kao globalno oružje služi dvojako. Prvo, donosi im basnoslovne količine novca i, drugo, pomoću nje velik dio mladoga naraštaja pretvaraju u bezumne zombije, tj. u savršene robove, je će uskraćivanje droge biti najdjelotvornija kazna za pobunu. Da se *gospodari kaosa* ne šale i da je njihov plan dugoročan pokazuje jedan strogo povjerljiv dokument Kraljevskoga instituta za međunarodne poslove, u kojemu je zacrtan sljedeći scenarij: "...nakon što ih iznevjeri kršćanstvo, s nezaposlenosti na svakom koraku, oni koji su pet ili više godina bez posla *okrenut će leđa Crkvi* i potražiti *utjehu u drogi*. Tada treba preuzeti potpunu kontrolu nad drogom kako bi vlade svih zemalja koje su pod našom jurisdikcijom imale monopol koji ćemo kontrolirati preko opskrbe... Barovi za drogu pobrinut će se za neposlušne i nezadovoljne, *budući revolucionari bit će pretvoreni u bezopasne ovisnike bez vlastite volje*..."³¹⁵ Radi postizanja ovoga cilja potrebna je legalizacija droge i zato svaka vlada koja u bilo kojem obliku predlaže ili usvoji takav zakon, ali i pojedinci, a poglavito nevladine udruge koje takav zakon podupiru, nisu ništa drugo nego sluge Zloga, a oličenje takvih sluga bili su Aldousa Huxleyja i Bulwer-Lyttona.

franak najčvršća valuta, zato nema eura u švicarskoj i još mnogo toga. Usp. dr. John Coleman, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, isto, str. 131. i 132.

³¹⁴ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 144.

³¹⁵ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 175.

Naime, ta dvojica 'velikih svećenika' *gospodara kaosa* ponudila su projekte "za uzrokovanje stanja u kojemu čovječanstvo više ne će imati vlastitu volju". Kako se to zamišlja provesti, poručio je Aldous Huxley napisavši: "U mnogim društvima, na mnogim razinama civilizacije bilo je pokušaja spajanja *zatrovanosti drogom* sa *zatrovanošću bogom*. Primjerice, u staroj Grčkoj etilni alkohol imao je svojstvo u etabliranoj religiji. Dionizije, često zvan Bakus, bio je pravo božanstvo. Potpuna zabrana sintetičkih promjena može se uvesti, ali ne i provesti. Sada razmatramo jedan drugi tip droge - droge koja ljude čini *sretnima* u situacijama u kojima bi se u normalnim uvjetima *osjećali bijednima*. Takva bi *droga bila blagoslov*, ali blagoslov prepun ozbiljnih socijalnih i političkih opasnosti. Čineći bezopasno sintetičko sredstvo besplatno dostupnim, diktator (čitaj *gospodari kaosa*, nap. aut) može dovesti do toga da se cijela jedna populacija pomiri sa stanjem s kojim se ljudsko biće koje ima samopoštovanja ne bi smjelo pomiriti".³¹⁶

Tužna priča o drogi može se jednostavno formulirati ovako: pomoću nje kao 'oružja za masovno uništenje' *gospodari kaosa* nastoje ostvariti masovnu kontrolu uma, prije svega mladog naraštaja, kako bi od njih stvorili poslušne robove. Kada je u optjecaju 'oružje za masovno uništavanje', onda je u optjecaju specijalni rat niskog intenziteta, točnije, oblik asimetričnog rata protiv cijeloga čovječanstva. Strategija poučava da specijalni, a poglavito asimetrični rat jest najstrašniji oblik ratovanja, u kojemu *nemapočetaka, nema vojnika, nema bojišnice, nema odlučujuće bitke* i *nema pobjednika*, ali ono čega ima "jest nepregledno mnoštvo mrtvih kojima je prije toga 'ubijena psiha'".³¹⁷

Kada nema kruha, neka jedu soju!

Nije droga jedina vrsta oružja za 'masovno uništavanje' kojim *gospodari kaosa* namjeravaju poubijati popriličan broj stvorenja koje je Bog stvorio na svoju sliku. To drugo oružje jest 'sjeme demokracije'³¹⁸ ili

³¹⁶ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 176.

³¹⁷ Usp. Davor Domazet-Lošo, *Hrvatska i veliko ratište*, isto, str. 339.

³¹⁸ "U Iraku smo zato da bismo posijali *sjeme demokracije* kako bi procvjetalo i proširilo se po cijelome području autoritarnih režima.« Bile su to riječi Georgea W. Busha, nakon

j'.i'ielski modificirani organizmi, koje se često skraćeno zove GMO. Sve je počelo u travnju 1974., kada je Henry A. Kissinger, kao ministar vanjskih poslova i savjetnik za nacionalnu sigurnost u vladi predsjednika Nixona, uobličio studiju pod nazivom "Posljedice svjetskog prirasta stanovništva po sigurnost Sjedinjenih Američkih Država i njihove interese u stranim zemljama". Preporuku za izradu te studije, pod skraćenim imenom NSSM 200,³¹⁹ koja je sadržavala teme - politika hrane, porast stanovništva i strateške sirovine - dao je Johna D. Rockefellera III. Ta 'vrlo tajna' studija punih je petnaest godina uistinu bila tajna, sve dok jedna katolička organizacija nije podnijela tužbu, a tada se saznalo da u njoj, između ostaloga piše: "Brzi porast stanovništva stvara ozbiljne kočnice za stopu ekonomskog razvoja, koja bi u protivnom bila dostižna, i to ponekad do te mjere da sprječava bilo kakvo povećanje prihoda po glavi stanovnika. Osim sveopćih posljedica po prihod po glavi stanovnika, brz porast broja stanovnika ozbiljno narušava golem niz drugih aspekata kvalitete života za socijalni i ekonomski napredak u najmanje razvijenim zemljama". Da se ne bi dogodilo 'narušavanje kvalitete života' i ugrozilo 'ekonomski napredak', prevedeno s birokratskog na svima razumljiv običan jezik, značilo je da će, ako nerazvijene države i njihova nacionalna politika stanu na put osiguranju obilnih jeftinih sirovina potrebnih za osiguranje američke ekonomske prevlasti, onda naći načina da ih se poubija..."³²⁰

Za eksperimentalnu provjeru Kissingerove zamisli o "povećanju hrane većim urodom" odabrana je Argentina ta najrazvijenija zemlja Latinske Amerike, u kojoj su zemljoradničke obitelji proizvodile obilje zdrave i kvalitetne hrane, prije svega govedine. Poslije slamanja nacionalne volje Argentinaca, prvo 1976. svrgavanjem vladavine predsjednika Perona krvavim vojnim udarom, iza kojega je stajao Washington³²¹, a zatim 1982. Malvinskim ratom, koji su zajedno upriličili Britanci i

što je silom oružja okupirao Irak i nakon što su Sjedinjene Američke Države preuzele potpunu vlast nad gospodarstvom te zemlje. Usp. F. William Engdahl, *Sjeme uništenja*, isto, str. 15.

³¹⁹ Puni naziv studije glasi: *National Security Study Memorandum 200*. Usp. F. William Engdahl, isto, str. 123.

³²⁰ Usp. F. William Engdahl, isto, str. 127.

³²¹ Washington je taj vojni udar opravdavao kao borbu protiv rastućeg terorizma i komunizma u Argentini. Kasnije je u istragama otkriveno da je opasnost od gerilaca

američki 'trojanski konji' u generalskim odorama Argentinske vojske, u Argentinu je uvedena nova faza erozije argentinskog nacionalnog suvereniteta dolaskom na vlast američkog štićenika-predsjednika Carlosa Menema.³²² Kao predsjednik, Menem je uveo ekonomsku šok terapiju, na temelju programa koje su mu napisali prijatelji Davida Rockefellera, koja je bila toliko radikalna da je ni vojna diktatura nije imala hrabrosti uvesti. Uslijedio je val privatizacije sveg argentinskog bogatstva, počevši od telekomunikacija pa sve do državnih mirovina stečenih na temelju socijalnog osiguranja. Rezultat svega toga bio je taj da su argentinskim gospodarstvom, a time i Argentinom, ovladale divovske američke multinacionalne kompanije, financirane uglavnom kreditima Rockefellerovih banaka Chase Manhattan i Citibank, dok su Menem i nekolicina njegovih ortaka i suradnika postali milijarderi na račun argentinskoga naroda.

Menemov 'zločinački pothvat' nije samo u pljački vlastitoga naroda, nego i u 'drugoj zelenoj revoluciji',³²³ koja je argentinsku tradicionalnu produktivnu poljoprivredu pretvorila u monokulturnu pustinju GM soje. Za samo osam godina, od 1996. do 2004., gotovo polovicu plodnih prostranstava Argentine, koja su prije toga terorom ili policijskom silom oduzeta seljacima, i poslije odluke argentinske Vlade kojom se odobrava uzgoj genetski modificiranih organizama, prekrila je GM soja multinacionalne kompanije Monsanto. Naravno da su zbog GM soje

velika stada goveda koja su desetljećima pasla na slobodnim pašnjacima stjerana u skućene obore pa je Argentina od izvoznika postala uvoznikom mlijeka, a nestalo je i tradicionalnog povrtlarstva pa se ta zemlja s jednim od najviših standarda na svijetu, tako reći preko noći pretvorila u zemlju u kojoj je neishranjenost postala svakodnevicom.³²⁴ Bojeći se nemira zbog nestašice hrane, Vlada je reagirala tako što je, uz pomoć kompanije Monsanto i drugih velikih uzgajivača soje, poput Cargilla, Nestlea i Kraft Foodsa, gladnome narodu, po uzoru na Lenjina, dijelila besplatne obroke soje. Radi promicanja konzumiranja soje među ljudima, iako se soja uzgaja kao krmivo, kompanija DuPont osnovala je u Argentini organizaciju pod nazivom "Proteini za život". Bio je to prvi slučaj na svijetu da je stanovništvo neke zemlje konzumiralo velike količine soje pa su tako *gospodari kaosa* svoju izreku o 'kruhu i kolačima' za argentinski narod klonirali u poklik - Kada nemaju kruha, neka jedu soju!

A od tih 'proteina za život', kako je 1999. izvijestio *Sunday Telegraph*, broj alergija na hranu od soje povećao se za pedeset posto, a mlijeko od GM soje u nekih je osoba aktiviralo herpesu srodan virus. Za tu pojavu stručnjaci su okrivili tzv. 'promotor' - djelić DNA molekule koji kontrolira aktivnost gena. Alergije na GM hranu tumače se i činjenicom da se u ljudsku prehranu unosi nova bjelančevina koja nikada od kada je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku nije bila u njegovu hranidbenom lancu.³²⁵ Argentina je bila prva zemlja 'pokusni kunić' za velebni plan po kojemu se hijerarhijski urotnici tipa Kissinger i Rockefeller

Narodne revolucionarne vojske (ERP-a) i skupina Montoneros proizvela je Argentinska vojska, čiju je većinu visokih časnika školovao Pentagon u zloglasnim američkim školama u Sjevernoj i Južnoj Americi, gdje su naučili sve tehnike borbe protiv pobunjenika. Uvedena je vojna diktatura, na čelu s predsjednikom Jorgeom Videlom, koja je bila jezovitija i destruktivnija glede ljudskih prava, iako je dovedena na vlast navodno radi poboljšanja tih prava. Prije udara, u listopadu 1976., tadašnji argentinski ministar vanjskih poslova admiral Cesar Guzzetti sastao se u Washingtonu s tadašnjim američkim ministrom vanjskih poslova Henryjem Kissingerom i tadašnjim američkim potpredsjednikom Nelsonom Rockefellerom. Usp. F. Villiam Engdahl, isto, str. 44.

³²² Carlos Menem je bio imućni playboy, koji je kasnije optužen za golemu korupciju i ilegalnu trgovinu oružjem. Tada je američki predsjednik bio George Bush, stariji, koji je argentinskog predsjednika Menema kao osobnoga gosta primio čak osam puta. Menem je, dakle, imao najveću potporu Sjedinjenih Američkih Država. Usp. F. Villiam Engdahl, isto, str. 46.

³²³ Pod 'prvom zelenom revolucijom' podrazumijeva se razdoblje poslije Drugoga svjetskoga rata, kada se u poljoprivredi počela primjenjivati moderna tehnologija, osobito visokorodne patuljaste sorte pšenice i umjetno gnojivo, koji su se promicali kao uvjet za povećanje uroda.

³²⁴ Neishranjenost, koja je u Argentini do tada bila nepoznata, godine 2003. procjenjivala se na razini između 11 i 17% ukupnog argentinskog stanovništva, koje je tada brojilo 37 milijuna. U jeku drastične ekonomske krize, nastale zbog nemogućnosti otplate vanjskoga duga, argentinski je narod spoznao da se više ne može osloniti na tradicionalni način preživljavanja od sitnih posjeda. Obradive površine već su bile preplavljene genetski modificiranom sojom i nedostupne čak i uzgoju uobičajenih usjeva za preživljavanje. Usp. F. Villiam Engdahl, isto, str. 54. i 55.

³²⁵ Da nešto s GMO sojom nije u redu govori i podatak daje predstavnik kompanije Nestle, koja se 'opekla' na proizvodnji čokolade s lecitinom iz GMO soje, javno priznao: "U Europi nema potrebe za GMO namirnicama, a proizvodi koji ne donose dobit nemaju budućnost". Zato brojni europski veliki proizvođači prehrambenih artikla (primjerice, Nestle i Calsbergbeer), te najveći lanci robnih kuća, Marks & Spencer, Asda, Iceland, Waitrose u Velikoj Britaniji, Carrefour u Francuskoj, Unilever u Njemačkoj, Efelunga u Italiji, Migros u Švicarskoj i drugi, danas mame kupce obećanjima kako u njihovim proizvodima i na njihovim policama nema GMO proizvoda. U posljednje vrijeme njima

namjeravaju diljem svijeta ukloniti golem broj 'beskorisnih izjelica', ali, nažalost, ne i posljednja. Nakon Argentine na red je došao Brazil, najmnogoljudnija zemlja Latinske Amerike, koja je u ruke američkih multinacionalnih kompanija za proizvodnju GM hrane predana 2005., točnije, kada je vlada predsjednika Lule ozakonila uzgoj genetski modificiranih kultura. Značajne programe uzgoja GM usjeva, danas, u 2006., imaju Južna Afrika i Kina, a odmah iza tih zemalja, ali s ubrzanim programima je Rumunjska, Bugarska i Poljska - bivši sovjetski sateliti s plodnom obradivom zemljom i labavim pravnim sustavom, koje su mamcem ulaska u Europu i NATO preuzeli anglosaksonski *gospodari kaosa*, a iza njih, u postroju zvanom 'proteini za život', nezaustavljivo koračaju Indonezija, Filipini, Indija, Kolumbija, Honduras i Zapaterova Španjolska.

Dok se devedesetih godina prošloga stoljeća Argentina 'prokuhava' u retorti za GM soju, multinacionalne kompanije Monsanto, na drugom kraju svijeta, u nekada 'staroj dobroj Europi', buknuła je afera "Pusztai", nakon koje se moglo saznati da su "štakori koji su bili hranjeni genetski modificiranim krumpirom tijekom 110 dana pokazali uočljive promjene u razvoju".³²⁶ A to je značilo da su bili znatno manji i lakši od onih koji su u tome pokusu hranjeni običnim krumpirom. No, još je više zabrinjavala činjenica da su kod štakora hranjenih genetski modificiranom krumpirom i jetra i srce bili znatno manji, a imunوسي sustav slabiji. No, promjena koja je najviše zabrinjavala, a provelo se više uzastopnih pokusa na različitim skupinama štakora, bila je činjenica da im je, u usporedbi sa štakorima hranjenim običnim krumpirom, mozak bio znatno manji. Ovo posljednje, kako u svojoj knjizi *Sjeme uništenja* navodi F. William Engdahl, toliko je zabrinulo dr. Arpada Pusztaija³²⁷ daje, kada su ga 1998. zamolili da rezultate svoje studije

su se pridružili i mnogi američki distributeri hrane (McCain Foods, Burger King, Frito-Lay, itd.). Ide se tako daleko da se jamči kako i meso koje se prodaje potječe od životinja koje nisu bile hranjene krmom od GMO biljaka. Usp. Marijan Jošt i Thomas S. Cox, *Intelektualni izazov tehnologije samouništenja*, Ogranak Matice Hrvatske Križevci, 2003., str. 50., i *TheIndependent*, 1999.

³²⁶ Usp. F. William Engdahl, isto, str. 65.

³²⁷ Dr. Arpad Pusztai svjetski je priznati znanstvenik, specijalist za bjelančevinu lektin, koja se u GMO biljkama rabi za zaštitu od napada insekata, objavio je 280 znanstvenih radova i tri knjige. Usp. Marijan Jošt i Thomas S. Cox, isto, str. 116.

prezentira na BBC-u, odlučio tu promjenu ne spominjati, nego je samo i/razio zabrinutost glede oslabljenog imunosi sustava pokusnih životinja hranjenih GM krumpirom.³²⁸ Kasnije, kada gaje ravnatelj Instituta Rowett Research prof. Philip James, u kojemu je dr. Pusztai radio, otpustio, izjavit će kako se bojao da bi iznošenje podataka prouzročilo paniku među ljudima.

Ono što dr. Pusztai nije rekao na BBC-u, četiri mjeseca kasnije reći će u intervju u popularnoj emisiji ITV-a "Svijet u akciji", ali koja je emitirana tek u kolovozu iste godine. Pred milijunima gledatelja dr. Pusztai će iznijeti sljedeće upozorenje: "Uvjeravaju nas da je ta hrana potpuno bezopasna. Da je možemo jesti cijelo vrijeme. Da nema nikakvih mogućih štetnih posljedica koje bi nas mogle snaći. Ali, kada to pogledam kao znanstvenik, koji aktivno radi na tome području, držim da je vrlo nepošteno koristiti svoje sugrađane kao pokusne kuniće. Pokusne kuniće moramo naći u laboratoriju."³²⁹ Sporni hranidbeni pokus o kojemu je u emisiji "Svijet u akciji" govorio dr. Pusztai proveden je GM krumpirom u koji je unesen gen iz visibabe. Taj gen transgenoi biljci daje sposobnost proizvodnje tvari nazvane GNA-lektin, koja ima insekticidni učinak. Dotadašnja saznanja o lektinu visibabe nisu ukazivala na njegovu toksičnost za sisavce pa je i to bio razlog za njegovo uključivanje u GM krumpir, rižu, uljanu repicu, kupus i druge biljne vrste(!?). Štetni nalaz na štakorima do kojega je došao dr. Pusztai nije posljedica lektina, nego modifikacije koja se dogodila pri prijenosu gena u krumpir. Stručnjaci pretpostavljaju da bi krivac za krajnje štetan učinak mogao biti i vektor-virus, koji se rabi za horizontalni prijenos gena. Važno je napomenuti da je isti vektor rabljen i u Monsantoioj GM soji.³³⁰

Poslije Pustzaijeva televizijskoga nastupa svijet je vrvio komentari- ma, a njegov već spomenuti šef, prof. Philip James, u izjavi za tisak odaje priznanje svome znanstveniku. To je trajalo samo 48 sati, poslije kojih isti taj šef mijenja stajalište i izražava žaljenje zbog 'pogrješnih informacija', a dr. Pusztai i njegova supruga, koja je do tada trinaest

Usp. Marijan Jošt i Thomas S. Cox, isto, str. 118.

Usp. F. William Engdahl, isto, str. 66.

Usp. Marijan Jošt i Thomas S. Cox, isto, str. 116. i 117.

godina bila cijenjena znanstvenica, dobivaju otkaz. I to ne bilo kakav otkaz. Pod prijetnjom da će ostati bez mirovine, dr. Pusztaiju je za branjeno više ikada davati izjave 'mekoj sili' o rezultatima svoga znanstvenog rada. Oduzeti su mu pisani znanstveni radovi i stavljani pod ključ, a bilo mu je uskraćeno razgovarati i s članovima njegova znanstvenog tima, pod prijetnjom sudskoga progona. Znanstveni je tim raspušten, naravno, a otkazani su i njegovi telefoni i e-mail adresa. Ali, tu nije kraj 'muka po Pusztaiju', jer je uslijedilo njegovo medijsko blaćenje od njegovih kolega, po uzoru na Staljinove i Hitlerove birokrate. Reagirajući na te napade, 22 znanstvenika iz 16 zemalja svijeta supotpisuje memorandum potpore suspendiranom dr. Pusztaiju i traži javno objavljivanje štetnih učinaka GM hrane na rast i imunost sustava pokusnih životinja te nastavak istraživanja. Memorandumsko pismo objavio je *The Guardian*, poslije čega se u raspravu, bolje reći svađu, uključilo i Britansko kraljevsko društvo (British Royal Society), za koje dr. John Coleman tvrdi da je pod izravnom vlašću Komiteta 300.³³¹ Predstavnik te institucija u službi 'hijerarhije urotnika', na konferenciji za tisak u svibnju 1999., obznanjuje da je znanstveno istraživanje dr. Pusztaija "s više aspekata manjkavo glede plana, provedbe i analize, te da se na temelju toga rada ne trebaju donositi nikakvi zaključci".³³² Kampanja blaćenja koju su pokrenuli Kraljevsko društvo i znanstvenici klonovi u njegovoj službi donekle je zaustavljena kada je dr. Pusztai u uglednom britanskom znanstvenom časopisu *The Lancet*, u listopadu 1999., uspio objaviti svoj znanstveni rad. Prije nego što je rad ugledao svjetlo dana bio je podvrgnut šesteročlanom znanstvenom ocjenjivačkom sudu, od kojih je četvero glasovalo za njegovo objavljivanje. Ono što je posebno zanimljivo jest činjenica da je Kraljevsko društvo osnovalo specijalnu "jedinicu za pobijanje otkrića" radi promicanja politike GMO-a i diskreditiranja ili odbijanja znanstvenika i organizacija koji imaju drukčije mišljenje.³³³ Na čelu te jedinice za vođenje spe-

³³¹ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 265.

³³² Usp. F. William Engdahl, isto, str. 69.

³³³ Da se uistinu radilo o jednoj vrsti specijalnog rata protiv uglednog mađarskog znanstvenika potvrđuje činjenice. Nekoliko bivših kolega dr. Pusztaija, nakon što su otišli u mirovinu, kada više nije bilo opasnosti od gubitka posla, potvrdilo je da je direktora Instituta Rovvett, profesora Jamesa, u to vrijeme dva puta nazvao britanski

djalnog rata stajala je dr. Rebecca Bovvden, bivša ministrica okoliša u Blairovoj vladi, koja je otvoreno zastupala politiku GMO-a.

Znanstveno istraživanje dr. Pusztaija u Institutu Rovvett bilo je prvo i posljednje istraživanje u Velikoj Britaniji u kojemu su napravljeni pokusi na živim životinjama. Blairova vlada je očito odlučila ne ponoviti istu grješku. Nova 'prisiljena grješka' značila bi veliku nezgodu za 'genetsku revoluciju', jer bi nekom drugom dr. Pusztaiju suvremeni klonirani jakobinski sljedbenici - uz poklik, morali stvarno "odrubiti glavu". Da hijerarhijski urotnici ne zaboravljaju svoje poslušne sluge potvrđuje i činjenica da je poslije okončane 'afere Pusztai' ravnatelj Instituta Rovvett Research prof. Philip James unaprijeđen u pročelnika vladine agencije u osnivanju zvane Food Standard Agency.³³⁴

Hrvatska bi, kao što pišu Marijan Jošt i Thomas S. Cox, iz ovoga slučaja trebala pravodobno izvući pouku. Treba li joj uvoz genetski modificirane soje, dok njezina polja zjape prazna? Znaju li hrvatski građani da više nisu sigurni kakve prehrambene proizvode kupuju za sebe i svoje potomke te, konačno, tko je u Hrvatskoj dužan brinuti se o zdravlju njezinih građana? Budući da na ova pitanja od hrvatske Vlade odgovori ne će doći, građani diljem lijepe naše' mogu i dalje živjeti u uvjerenju kako u njihovom hranidbenom lancu nema GMO-a. No, prije nego što s tim uvjerenjem sjednu za stol bilo bi dobro pogledati popis prehrambenih proizvoda u bilješci koja slijedi.³³⁵

premijer Tony Blair i bez uvijanja mu rekao da Pusztaija treba nekako ušutkati. A Blair je, pak, njegov bliski prijatelj i politički patron američki predsjednik Clinton uvjerio daje genetski modificirani agrobiznis temelj budućnosti i izvor goleme multimilijunske zarade. Osim toga, urednik časopisa *The Lancet* dr. Richard Horton kasnije je izjavio da je od jednog višeg dužnosnika Kraljevskoga društva dobio 'prijeteći' telefonski poziv. Taj viši dužnosnik bio je prof. Peter Lachmann, čovjek koji je savjetnik za znanost u kompaniji Geron Biomed, koja se bavi kloniranjem životinja poput ovce Dolly, i direktor agrobiotehnoške kompanije Adprotech te član savjetodavnog znanstvenog odbora divovske farmaceutske kompanije za proizvodnju GMO-a zvane SmithKleinBeecham. Usp. F. William Engdahl, isto, str. 71. - 73.

³³⁴ Usp. Marijan Jošt i Thomas S. Cox, isto, str. 119.

³³⁵ Plodine nekih komercijalno na velikim površinama uzgojenih transgenih vrsta, koje se mogu naći kao sastojci prehrambenih proizvoda na policama hrvatskih prodavaonica i tržnica: *Soja* - sojino ulje, sojina sačma i pogače (stočna hrana), sojino brašno, izolirana sojina bjelanjčevina, sojino mlijeko, sojin sir - tofu, tamari umak, sojin umak, vegetarijanske kobasice i namazi, sojini odresci, sojini komadići (zamjena za mljeveno meso). Nalazi se u sastavu: mesnih preradevina, margarina, čokolade, bombona, smrznutih jogurta, sladoleda, kruha, tjestenine, krekeri, keksa, dječje hrane, kozmetike,

I dok je na argentinskim visoravnima biljni i životinjski svijet umirao zatrovan GM sojom, a Europljani vodili polemiku hoće li im imunosni sustav zahvaljujući GM krumpiru biti umanjen, na trećem kraju svijeta irački su poljodjelci počeli uplaćivati svoju prvu 'tehnološku pristojbu' za sisanje GM sjemena. Naime, nakon što su zračne snage Donalda Rumsfelda izbombardirale te poljodjelce, njihov su posao, ali 'drugim sredstvima', nastavile, divovske multinacionalne kompanije poput Monsanto, budući da su dobile pravo koristiti vlastito sjeme i vlastite pesticide na iračkome tržištu. Dakle, rat protiv terorizama, osim kontrole nafte i naftnih puteva, ima i drugu, manje vidljivu stranu, a to je kontrola hrane. Kao i argentinskoj, *gospodari kaosa* i iračkoj su poljoprivredi namijenili 'modernizaciju' i otklon od tradicionalnog raznorodnog obiteljskog poljodjelstva. Irački su poljoprivrednici mogli izdržati deset godina embarga na uvoz poljoprivrednih strojeva i opreme, nametnut od Sjedinjenih Američkih Država i Velike Britanije, kao i tri sušne godine neposredno prije rata, kada je urod pšenice znatno oslabio, ali poslije američke invazije nisu izdržali ni jednu godinu, jer su Dekretom 81 prisiljeni svake godine kupovati GM sjeme od tvrtke koja se zove World Wide Wheat Company (WWWC)³³⁶ Iraku je jednim dekretom i nasilnom privatizacijom Mezopotamijskog poduzeća za sjeme, jednako kao i Argentini, namijenjena sudbina pokusnog laboratorija za ispitivanje, ali ne GM soje, nego GM pšenice.

Za ovaj po mogućim posljedicama nedvojbeno globalni 'zločinački pothvat' zaslužan je ministar poljoprivrede u iračkoj prijelaznoj Vladi Sosan Ali Magid al Šarifi, koji se školovao u Sjedinjenim Američkim Državama i koji je u prosincu 2004. izjavio: "Irački poljoprivrednici moraju biti konkurentni, stoga smo (njegova vlada) odlučili donirati (iračkim poljoprivrednicima) proizvode poput pesticida, umjetnog gnojiva i *poboljšanog sjemena*." A to 'poboljšano sjeme' u vlasništvu je spomenute kompanije WWWC, koja je za Irak namijenila šest sorata

šampona, pjena za kupanje i dr. *Kukuruz*: -kukuruzno brašno i griz, kukuruzni škrob, kukuruzni sirupi i zaslađivači, vitamin E. Ulazi u sastav: kruha, keksa, žita, žitarica, praška za kuhanje, alkohola, čipsa, bombona, sladoleda, itd. *Krumpir* - pečeni, kuhani, pire, čips, vegetarijanske pite, sapuni. *Rajčica* - salate, umak, pire, pizze, lazanje. Usp. Marijan Jošt i Thomas S. Cox, isto, str. 117.

³³⁶ Usp. F. William Engdahl, isto, str. 27.

pšenice, od kojih tri /a proizvodnju tjestenine i tri za proizvodnju ki uha. Budući daje tjestenina strana iračkom načinu prehrane, 50% te proizvodnje unaprijed je namijenjena izvozu, što pokazuje da Dekret <S 1 nema cilj nahraniti 25 milijuna gladnih i ratom osiromašenih Iračana, nego stvoriti industrijalizirani agrobiznis koji će koristiti isključivo GM sjeme i uzgajati pšenicu za izvoz na svjetsko tržište.³³⁷

Priča o iračkoj pšenici ne bi bila potpuna kada se ne bi ustvrdilo kako je Sirija slijedeća zemlja u kojoj će 'demokracija' biti uvedena krstarećim raketama i pametnim bombama. Irak je, naime, zemlja koja teritorijalno i povijesno nasljeđuje civilizaciju staru osam tisuća godina, koja je, između Eufrata i Tigrisa, tih dviju velikih rijeka, stvorila idealne uvjete za poljoprivredu. Poljodjelci su tijekom tih tisućljeća razvili prirodnim putem bogatstvo sjemenskih sorta za gotovo svaku vrstu pšenice koja danas postoji na svijetu. To su postigli tako što su od svake sjetve ostavljali sjeme za sljedeću sjetvu i novim sjetvama razvijali nove prirodno otporne sorte. Ti su se uzorci sjemena čuvali u Abu Hraibu, gradu koji će na početku 21. stoljeća postati stravično mučilište iračkih zatočenika. S uspostavljanjem američkog okupacijskog sustava, nestala je povijesna i neprocjenjivo vrijedna banka sjemena, kao još jedna žrtva izvoza Bushove 'demokracije'. A 'diktator' Sadam Husein i njegovo Ministarstvo poljoprivrede, prije američkoga napada, iz predostrožnosti su osnovali neku vrstu pričuvnog skladišta sjemena u susjednoj Siriji, gdje je još uvijek pohranjena većina najvažnijih pšeničnih sorata. I, kada u nekoj od godina koje su pred nama polete krstareće rakete s američkih ratnih brodova, i kada na Damask budu ispuštene 'pametne bombe' s 'nevidljivih zrakoplova', to ne će biti zato što Sirija remeti mir u Libanonu, nego zbog Sadamova pričuvnog skladišta sjemena.

Primjeri Argentine i Iraka zorno pokazuju da se prisilnim uvođenjem patentiranih genetski modificiranih poljoprivrednih proizvoda ostvaruje zamisao hijerarhijskog urotnika Henrvja Kissingera, koju je

³³⁷ Osim navedenoga, projekt rekonstrukcije iračke poljoprivrede, koji je napravilo američko Ministarstvo vanjskih poslova, tj. njegova Agencije za međunarodni razvoj poznata pod skraćenicom USAID, vrijedan 107 milijuna dolara, imao je svrhu istisnuti iračku Vladu, tj. državu, iz proizvodnje hrane. Usp. F. William Engdahl, isto, str. 28.

izložio u tajnoj studiji NSSM 200, potvrđujući tako svoju tv.u dji uisti nu onaj 'tko kontrolira hranu, kontrolira i ljude'.

CI: IV RTO POGLAVLJE

JURIŠ KLONOVA NA ZEMLJU "NEUSTRAŠIVIH SVJEDOKA EVANĐELJA"

Ako su 'apsolutni događaji' povijesti vidljive posljedice nevidljivih čina *gospodara kaosa* i ako znamo da su današnji vođe 'slobodnog' svijeta sinovi i kćeri istih onih koji su perfidno i programirano 'organizirali' francuska i boljševička stratišta, stratišta Prvoga i drugoga svjetskoga rata, pearlharborska i jedanaestorujanska stratišta, a danas argentinska i iračka na kojima je istrunulo na milijune Božjih stvorenja i Kristovih sljedbenika, onda su odgovori i predviđanja njihovih budućih nedjela jasni i očiti. Možda ipak postoji nada da je čitanje o *mimohodu klonova stratištima zapadne civilizacije* barem malo osvježilo pamćenje, koje na sve načine pokušavaju zatamiti apostoli 'kraja povijesti' i njihovi sljedbenici, kako bi iz povijesne memorije bio izbrisan njihov 'humani' odnos prema Indijancima, Kinezima, australskim domorodcima, sjevernoameričkim i južnoameričkim Indijancima, Afrikancima, odnosno svima onima, koji su ikada nenaoružani došli u dodir s 'humanistima', ali i njihov krvavi Bleiburg, 'strateški važan' Dresden ili uništena Hirošima.

Ne treba imati iluziju da će osvježeno pamćenje, i na trenutak zastaviti sustavnu proizvodnju inverzne lažne povijesti, kao što ne će spriječiti ni hiperprodukciju naručenih 'studija', međunarodnih 'savjetovanja', dokumenta, knjiga, novinskih članaka, emisija u elektronskim medijima, o genetski zločinačkim ili pak terorističkim narodima, ali zato treba podsjetiti na činjenicu da je posljednja bitka tek pred nama. Iako su *gospodari kaosa* uspjeli sagraditi temelje i prvi kat 'novoga svjetskoga poretka', a bespoštedno se i dalje trude da Kristovo obećanje i viziju neba prometnu u vlastito nebo na zemlji, te nastoje prodati onostrano za ovozemaljsko, oni su ipak, samo napravili trgovinu poput Ezavove, koji je pravo po rođenju brata Jakova prodao za zdjelu leće.

Živjeti u iluziji moguće svemoći i svesti te sanjati vlastito 'novo nebo na zemlji' znači oglušiti se na riječi biblijskog Propovjednika koji reče: *Ispraznost nad ispraznošću, sve je ispraznost.*²³⁸

Jeruzalemska Biblija, Prop 1, 2, isto, str. 915.

Je li juriš klonova na zemlju Hrvata, koje je Sveti otac Ivan Pavao II. naznačio kao "neustrašive svjedoke Evanđelja", slučajnost, pitanje okolnosti povijesnih zbivanja ili je to dio sveobuhvatnog planetarnog plana pohranjenog u ladicama 'hijerarhije urotnika' protiv četiriju temeljnih vrjednata - *čovjeka, obitelji, domovine i vjere otaca*? Ako je suditi po vremenskom trajanju, širini i dubini zahvata 'bojnog polja', koje se očituje u nastojanjima kojim žele dokazati kako je *magnum crimen* vlastit svakoj državotvornoj ideji u Hrvata, pa i onoj iz devedesetih godina prošloga stoljeća, onda nije teško zaključiti da je na djelu prava, a ne paranoična 'teorija urote' protiv jednog ne odveć brojnog naroda na istočnoj obali Jadranskoga mora.

Stvarni, a ne izmišljeni urotnici s vrha piramidalno ustrojene hijerarhije možda će ponešto i oprostiti "narodu nade" zvanom Hrvati, ali dvije stvari sigurno nikada ne će - *samostalnu, slobodnu i nezavisnu državu i vjernost Petrovu nasljedniku*. To je *magnum crimen* koji prati Hrvate kada je riječ o novijoj povijesti, još od vremena velikih ideologa i rodočelnika suvremenog determinizma Karla Marxa i Friedricha Engelsa, koje je silno razljutio jedan hrvatski vojskovođa, i to onaj koji je u povijesti ratovanja znan kao vojskovođa bez ijedne izgubljene bitke, poremetivši upraviteljima nadziranog nereda prevratničke planove u velikoj srednjoeuropskoj carevini, tako da se u svome bijesu nisu nimalo ustručavali prozboriti o Hrvatima kao o nekakvu europskom ološu koji treba uništiti.

Dakle, od 1848.¹ u britanskim liberalnim i inim krugovima otpočelo je sustavno svrstavanje Hrvata u 'zločinačke' narode, kojemu, po njihovome naumu, treba 'priskrbiti' (priljepiti) etiketu naroda s 'ugrađenim zločinačkim genima'. To je razlog, o kojem govori i Mark Almond², zbog kojega su "Karl Mara i Friedrich Engels, u sljedećih sto i više godina, pokrenuli protiv Hrvata rasprave neviđene žestine i pune rasističkih uvreda". Tako su, prema Marxovim novinama *Neue Rheinische Zeitung*, Hrvati, jer su se usudili u temeljima uzdrmanu crno-žutu monarhiju spasiti od pogibelji, postali: "Horde ništarija, lupeža i skitnica... rulja, podli seljaci najamnici, bljuvotina...", a Engels je osobno objavio "rat uništenja i bezobzirnog terora" protiv toga "otpada od naroda".³ Kao što je vidljivo, ovo je bio startni pucanj 'hijerarhije urotnika' ili marksističkog zalaganja za uništenje Hrvata i drugih 'reakcionarnih naroda'. Hrvati taj početak 'njihove sotonizacije' ne bi smjeli nikada zaboraviti, kako bi lakše razumjeli zašto im se u vrijeme komunizma događalo ono što im se događalo, kao i to zašto im se poslije Domovinskoga rata događa ovo što im se događa.

Kako bi se ispunilo Marxovo i Engelsovo učenje o Hrvatima kao 'problematičnom narodu', kao na tekućoj vrpici proizvode se klonovi koji sustavno vode ljuti boj protiv Hrvata i njihove države. U tome svome jurišu prema uvijek njima mrskim katolicima, nažalost, imali su poprilično uspjeha.

Prvo su ih, uz pomoć domaćih klončića, koje je Stjepan Radić prepoznao kao "guske u magli", uspjeli gurnuti u vertikalni ustroj vlasti

pod srpskom dominacijom, kako bi im uskratili državnost, a zatim, kada su to u dobroj mjeri i ostvarili, isfrustriranim su Hrvatima ponudili obmanu zvanu 'nezavisna država', za koju su mnogi dali živote, ubijajući se međusobno, da bi, kada se razide ratni dim, mogli Hrvatima nametnuti hipoteku zločina tijekom idućih pedeset i više godina. S obručem 'zločinačkog naroda' oko hrvatskoga nacionalnog bića, britanskim 'nadzirateljima nereda', i ne samo njima, nije bilo odveć teško pustiti pripremljenu klonovsku armadu, oboružanu ideologijom bezboštva, da u ime 'bratstva i jedinstva' nad Hrvatima pokušaju ostvariti neostvarenu želju tvorca *Komunističkog manifesta*. I, što se dogodilo tome bogobojažnom narodu Katoličke crkve? Rastjeran je diljem svijeta. Njihov je primas, zbog vjernosti Svetoj Stolici, stavljen na optuženičku klupu i osuđen na šesnaest godina robije zbog 'ratnog zločina'. Velika prostranstva njihove povijesne zemlje na istoku su oteta. Tajna ih je služba ubijala, zatvarala ili proganjala kada joj se to prohtjelo, često i bez ikakva, pa i najmanjeg povoda, a nasrtaji na njihov jezik nikada nisu ni prestali.

I, napokon, kada su se Hrvati u posljednjemu srpskom osvajačkom ratu obranili, ni tada ih nije mimoišla gorka sudbina, unatoč činjenici što je Hrvatska vojska bila pobjednik na bojnom polju. I - opet sjede na optuženičkoj klupi i opet im se sudi. Haaški provoditelji inverzne pravde, unatoč međunarodnom priznanju Hrvatske, i nasilnim sredstvima nastoje uvjeriti Hrvate da je njihova država 'zločinački pothvat' i ništa više.⁴

Zbog svega navedenog, nije potrebna nikakva posebna hrabrost kako bi se ustvrdilo: Sve dok su Hrvati vjerni Vatikanu, a ne Beogradu ili Bruxellesu, a posljedično tome Londonu i (ili) Parizu, protiv njih i njihovo-

⁴ O Haaškome sudištu prof. dr. Miroslav Tuđman piše: "Vijeće sigurnosti UN-a osnovalo je 1993. godine Međunarodni kazneni sud za područje bivše Jugoslavije kao instrument nametanja mira na zaraćenom području. Bez jasnog uvida ključnih međunarodnih čimbenika u prirodu sukoba i bez suglasnosti o tome tko je agresor a tko žrtva; bez volje međunarodne zajednice da se utvrde činjenice i odgovornosti za događaje u širem političkom i povijesnom kontekstu - ICTY nema snage ni ovlasti razmatrati učinke i odgovornost međunarodne zajednice za rješenja koja je pod prijetnjom sankcija nametala sukobljenim stranama. Usp. Miroslav Tuđman, *Vrijeme krivokletnika*, DETECTA, Zagreb, 2006., str. 13.

¹ O revoluciji iz 1848. i o početku pretvaranja Hrvata u 'problematičan narod' Mark Almond piše: «Negativna slika Hrvata kao naroda je ustanovljena kada su prvi put spomenuti u britanskoj javnosti tijekom 1848. Tada se činilo da su hrvatske postrojbe (iako se u njima nisu nalazili samo Hrvati) bana Jelačića odigrale ulogu pokornih izvršitelja reakcionarne borbe protiv mađarskih nacionalista, na koje se gledalo kao na romantične liberalne revolucionare koji su se pobunili protiv Monarhije. Pritom treba znati da je mađarska revolucija barem jednim dijelom bila motivirana željom da se osigura mađarska prevlast nad Slavenima i Rumunjima, uključujući i njihovo protjerivanje. Usp. Mark Almond, *Vještački nalaz*, Oriol College, University of Oxford, Velika Britanija, God 36., br.2., str. 143-176.

² Usp. Mark Almond, isti, str. 143. - 176.

³ Čak i tijekom osamdesetih godina 19. stoljeća, Engels i dalje "nije imao milosti" prema Hercegovcima. Usp. Mark Almond, *Europe's Backyard War: The War in the Balkans*, Heinemann, London, 1994., str. 70. - 71.

ve države na djelu će neprestano biti prevratnički plan nastao u lahoro toriju 'hijerarhije urotnika'⁵ prije više od sto pedeset godina.

Koji bi ciljevi napada mogli biti 'zapisani' u tome urotničkome planu kada je riječ o Hrvatskoj državi, koja je međunarodno priznata 15. siječnja 1992. godine? Ako je suditi po dužini i ustrajnosti nastupanja medijskih klonova, onda je na prvome mjestu nasrtaj na oslobodilačku operaciju *Oluja*. Što se o tome može reći?

1. Oluja - paradigma hrvatske pobjede u Domovinskom ratu

Oluja je, jednom riječju, svehrvatska pobjeda, ne darovana, nego izvojevana na bojnom polju. Sto se s tom paradigmom hrvatske pobjede događalo ili se događa? Sto je ostalo od hrvatske pobjedničke oružane sile? Mnogi će branitelji, ali ne samo oni, ustvrditi - malo toga. Traže se odgovori na pitanje zašto se to događa? S nevjericom, a i zbunjenošću, može se postaviti pitanje: Kakvi to nagoni tjeraju hrvatske klonirane bruxellske poslušnike da sudjeluju u programiranoj protuhrvatskoj uroti? Racionalni pristup zaista teško može dati odgovor na nepodnošljivu zaglušujuću halabuku čija je svrha ne samo da Hrvatima ponovo nametnuti hipoteku zločina, nego i promicati strašnu tezu prema kojoj se žrtvu agresije i ratnog pobjednika nastoji pretvoriti u agresora na vlastiti teritorij. To haaške optužnice protiv hrvatskih generala pokušavaju i pravno uobličiti.

Šest 'olujnih' načela i (ili) istina

Kriminalizacija Domovinskoga rata ujedno je i kriminalizacija Hrvatske vojske. To su naprosto spojene posude. Plan je više nego razvi-

⁵ Prema dr. Johnu Colemanu, tajna skupina od 300 pripadnika, koja tvori stožer urotnika protiv Boga i čovjeka i koju Coleman naziva *Komitet 300*, provodi tajni plan po kojemu svijet mora biti manji, znatno manji i 'bolji', tj. donijela je svoju zamisao boljega svijeta. Prema tome tajnome planu, nebrojeno mnoštvo 'beskorisnih izjelica', koji troše prirodna bogatstva, koja nisu neiscrpna, treba eliminirati. Industrijski razvoj potiče

informacijskim ratom, pomoću 'meke sile' (medija)", Hrvatsku vojsku prikazati zločinačkom, a njezine generale, časnike, dočasnike i vojnike proskribirati kao primitivce, kriminalce, nasilnike, neobrazovane ljude, kako bi pobjednička vojska i njezini pripadnici kao 'ljudski talog' bili odstranjeni zbog uznemiravanja tobožnje uljudbene 'građanske Hrvatske'.⁷ Zato korifeji te 'građanske opcije', poput Vesne Pusić, Ive Banca, Ivana Supeka, don Ivana Grubišića, Mirka Galica ili Damira

porast stanovništva. Zato treba potkopati Božju zapovijed ljudima da se razmnožavaju i napuče zemlju. Taj plan 'hijerarhija urotnika' ili Komitet 300 provodi pomoću institucija i organizacija koje su izravno pod njihovom vlašću. Evo nekih od njih: Rimski klub kao subverzivno tijelo Komiteta 300, Svjetski sud u Den Hagu, a posljedično tome i Haaški tribunal za bivšu Jugoslaviju (ICTY), Kraljevski institut za međunarodne poslove (RIIA), poznat pod nazivom *Olimpijci*, Kršćanska socijalistička liga. Komunistička liga, Sveučilište Harvard, Malteški vitezovi, nekadašnja Liga naroda, Nacionalno vijeće crkava, NATO, Londonski ekonomski fakultet, Socijalistička internacionala, Institut Tavistock za ljudske odnose, Transatlansko vijeće, Trilateralna komisija. Lista od 163 institucije pod nadzorom Komiteta 300 nalazi se na stranicama 265. - 273. Colemanove knjige *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, DETECTA, Zagreb, 2005.

⁶ Informacijski rat u medijima postao je učinkovito sredstvo nemilosrdne političke borbe oprečnih političkih i vrijednosnih usmjerenja, ne samo demokratskih opcija koje su nastale poslije 1990. nego i nemalog broja onih koji su novom frazeologijom branili stajališta i uvjerenja na kojima je funkcionirala socijalistička Jugoslavija. (Hrvatska je izišla iz socijalističke Jugoslavije, ali ni komunistička ideologija ni Jugoslavija nisu mogle izići iz glava onih koji su se teška srca oprostili od Jugoslavije.) To je rezultiralo stvaranjem novih ili obnavljanjem starih mitova i 'povijesne istine', koje se drži dokazima iako ih nitko nikada nije dokazao. Stvorena su snažna, potpuno oprečna, uvjerenja i 'znanja' o nekim događajima. Pritom često neka od strana nema ili čak javno govori kako joj nisu potrebni argumenti ni činjenice za ono što tvrdi i u što vjeruje. Nažalost, Haaško tužiteljstvo svoje optužnice često potkrjepljuje proizvodima toga informacijskog rata, pozivajući se na njih kao na dokaze i činjenice, iako je najčešće riječ o očitog propagandi i planiranim dezinformacijama. Usp. Miroslav Tuđman, isti, str. 14. - 15.

⁷ Odmah nakon vojne pobjede u Domovinskom ratu, institucionalizirao se idejni, intelektualni i politički stožer za njegovu kriminalizaciju s temeljnim ciljem - dokazati kako je ideja svake hrvatske nacionalne države kriminalna, čak zločinačka. Ta se institucionalizacija odvija formalno i neformalno. *Rat poslije rata* koji traje više od deset godina, ne će se zaustaviti niti u idućih dvadesete. Zakašnjeli ratnici 'spavači' u boju protiv Domovinskog rata i *Oluje* u svojim postupcima ne služe se niti načelima opće strategije, niti složajem posebnih strategija, nego izdvajanjem pojedinih slučajeva tumače rat u skladu sa svojim političkim ciljevima, bez obzira na njegovu cjelovitu narav. Oni zaboravljaju jedno vrlo bitno, a to je, da ni u jednoj djelatnosti na visokoj cijeni nisu ljudi koji su podređeni nekoj ideologiji da bi prema njoj skrojili stvarnost, a kao stratezi oni su najmanje poželjni. Za njih je upitan i uspjeh na razini taktike. To je razlog da se najžešći i najuporniji kritičari Domovinskog rata javljaju iz onih redova koji nisu vodili niti jednu bitku, ili pak onih, koji uopće nisu sudjelovali u njemu. Oni su se priključili novom postroju svjetske moći koji želi Hrvatsku pobijediti *post bellum* i u ratu bez rata i miru bez mira. Hoće li u tome uspjeti? Mogli bi, ako se onima koji su svjedočili protiv svoje domovine budu i dalje dodjeljivana najveća hrvatska odličja, i birali se za predsjednika

Kajina, već punih četrnaest godina govore isto utvrdili istinu o nastanku Hrvatske države i istinu o Domovinskom ratu. Budući da je *Oluja* paradigma i Domovinskoga rata i duha Hrvatske vojske, ta istina ne smije biti zametena u bespućima povijesnih zbiljnosti. No, pitanje je posve drugo-žele li ti korifeji doista znati istinu? Kad bi imali htijenja, dobre volje, objektivnosti i, konačno, poštenja, ne bi im bilo odveć teško do nje doći. Istina o *Oluji* vrlo je jednostavna. 1) *Olujom* je uspostavljena strategijska ravnoteža na prostoru bivše Jugoslavije i osiguran mir. 2) *Olujom* je *defacto* obranjena ne samo Hrvatska, nego i susjedna država Bosna i Hercegovina. 3) *Oluja* je pokazala da Hrvatska vojska baštini najsuvremeniju vojnu doktrinu. 4) *Oluja* je porazila strategiju terorizma. 5) *Oluja* je zaustavila federalizaciju Hrvatske i 6) *Oluja* je spriječila ponavljanje Srebrenice.⁸ To je istina o *Oluji* i to je istina o Hrvatskoj vojsci!

A upravo tu istinu, po zamisli stožera 'hijerarhije urotnika', a uz svesrdnu pomoć hrvatskih političkih i medijskih kl on ova, treba relativizirati i učiniti inverznom. Zbog toga se uzroci i posljedice srpske agresije namjerno dovode u proturječje, kako bi ostale nedorečenost i zbrka. Za to služe procesi tipa 'Gospić', 'Lora', 'Osijek', 'Pakrac' ili 'Sisak'. Pomoću njih, kao početka 'hrvatske spirale zločina', 'hijerarhijski urotnici' i njihovi klonovi i kloniči žele 'dokazati' da su Srbi imali pravo na agresiju, jer im je prijetio 'ustaški pogrom'. Kriminalizaciji *Oluje*, kao kraju te iste 'spirale zločina' (obrazac Brešan, mlađi) pristupilo se suprotnije, u početku prikriiveno, a potom su, što je vrijeme više odmicalo, strelice prijepornosti upućivane sve otvorenije. Vjernim sljedbenicima 'nadziranog nereda', unutar i izvan Hrvatske, dobro je znano da je *Oluja* odrednica, odnosno, stožerna strategijska gravitacijska točka Domovinskoga rata i da se samo naknadnim, dugotrajnim i sustavnim političkim i osobito medijskim djelovanjem može 'preinačiti' njezino obilježje. Unatoč silnim nastojanjima, to udruženim osporavateljima na kraju ipak ne će uspjeti, koliko god se trudili, zato što *Oluja* istodobno objedinjuje i naznačuje nekoliko bitnih strategijskih načela, odnosno, kao što je već naznačeno, istina. O čemu je riječ?

države, a oni koji nisu ni glasovali za samostalnu Hrvatsku budu ponovno obnašali najvišu razinu zakonodavne i izvršne vlasti. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Hrvatska i veliko ratište*, Uvod, str. 9. -20. Udruga Sv.Jurja, Zagreb, 2002.

⁸ Ovih šest strtegijjskih načela ili istina o *Oluji* navedeni su u Gospodarima kaosa na str. 352., a ovom prilikom se i obrazlažu.

Pivo, *strategijska ravnoteža* na prostorima zvanom bivša Jugoslavija, i šire na jugoistoku Hurope, bila je skrivena, potajna, do *Oluje*, i nije bila mjerljiva na terenu. Cijeli prostor, nedjelotvornošću međunarodne zajednice, a prije svega europskoga dvojca Velike Britanije i Francuske, omogućavao je srpskoj politici vođenje neprekidne 'puzajuće okupacije' i u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini, stvorivši sliku kako su oni jedini gospodari rata, te kako on, tj. rat, može prestati samo onda kada budu zadovoljeni srpski apetiti. *Oluja* je naprosto promijenila strategijski odnos, u kojemu je Hrvatska ne samo ostvarila strategijsku pobjedu kojom je vratila svoja okupirana područja, nego je i omogućila završetak rata, koji je završio Davtonskim sporazumom.

Drugo, *Hrvatskaje, a ne međunarodna zajednica, i obranila i spasila Bosnu i Hercegovinu*. Da je napad združenih srpskih snaga ("vojske republike srpske krajine" i "vojske republike srpske") u jesen 1994., odnosno, u ljeto 1995., na područje Bihaća uspio, to bi značilo da bi Srbi bili proglašeni pobjednicima u ratu, kako se tada o tome u političkim krugovima Velike Britanije i Francuske, tj. u krugovima glavnih europskih igrača, raspravljalo, jer bi padom Zapadne Bosne Srbi okupirali gotovo 80 posto ozemlja Bosne i Hercegovine.

Treće, *Oluja je svijetu pokazala kakva je i stoje Hrvatska vojska*. Ono što nije bilo rješivo za UN i NATO tijekom četiri godine, *blitz-akcija* Hrvata riješila je za tri dana. To je postignuto izgradnjom suvremene, pokretne i hrabre vojske, koja se ravna prema NATO-ovim standardima, kako je, između ostaloga, stajalo u *Die Weltu* od 8. kolovoza 1995. U *RDW-u*, dva dana kasnije, bit će napisano da strategijski preokret i novi odnosi potvrđuju postavku predsjednika Tuđmana, koji je rekao kako je Hrvatska regionalna sila koju se ne može zaobilaziti na srednjoeuropskom prostoru. Neočekivano brz uspjeh u 'krajini', koji je postignut uz pomoć suvremene te prema zapadnim načelima naoružane i vođene vojske, doista je stvorio novu situaciju, zaključak je komentatora *RDW-a*. Eto kakva je bila Hrvatska vojska u nekim analizama i u očima stranih analitičara, poslije *Oluje*.

Četvrto, *Hrvatska se prva u suvremenome svijetu borila protiv terorizma i pobijedila ga*. Važno je, čak vrlo važno, prisjetiti se protiv kakve se strategije borila Hrvatska. Bila je to *strategija realne prijetnje* ili *strategija odmazde*, kako su je još zvali, kao cjelovita vojna strategija Srba na okupi-

ranom području Republike Hrvatske pod nadzorom UNPROFOR a. Evo što se htjelo tom strategijom iz 1993. godine!⁹ U njoj se polazilo od postavke o jedinstvu srpskih zemalja i bila je usmjerena protiv Republike Hrvatske kao države, s težnjom njezinoga rušenja. Osim stoje u strategiji stajalo da srpska vojna sila ima dovoljno moćna raketna i topnička sredstva te da svoje nastupanje može temeljiti na odmazdi, a Hrvatska nema sredstava kojima bi to mogla uspješno spriječiti, bila je napisana i ova zastrašujuća rečenica: *Hrvatska je osuđena, kao država, u dugoj agoniji umrijeti...*

Hrvatska je, dakle, *Olujom* porazila *terorističku strategiju*, u prvoj polovici devedesetih godina prošloga stoljeća, u vrijeme kada je terorizam počeo tek kucati na svjetska vrata.

Peto, *Olujom je spriječena federalizacija Hrvatske*. Nisu postojala dva rata, jedan u Hrvatskoj, a drugi u Bosni i Hercegovini.¹⁰ Kako su cijela Bosna i Hercegovina te gotovo dvije trećine Hrvatske bile obuhvaćene projektom 'velike Srbije' taj se zajednički prostor sa strateškog motrišta može držati, a i Srbi su ga držali - jedinstvenom cjelinom. Na njemu su se odigrale sve važne operacije, i to pretežito u njegovome središtu - području Kupresa i Livna. Tu su snage odmjeravali ne samo glavni protagonisti sukoba, nego i onaj čimbenik koji se uopćeno i posve ne-definirano zove - međunarodna zajednica. Kada su Hrvatske snage (Hrvatska vojska i Hrvatsko vijeće obrane), a i Armija BiH, počele ovladavati tim strategijskim središtem, a Srbi počeli doživljavati uzastopne poraze, međunarodna je zajednica Hrvatskoj postavila veliku političku zamku - *plan Z-4*, kojim je željela stvoriti "srpsku državu" u Hrvatskoj. *Oluja je* taj plan raspršila!

Šesto, *Olujom je spriječeno ponavljanje Srebrenice*. Nakon što su pripadnici međunarodne zajednice, Yasushi Akashi, francuski general Bernard Janvier i britanski general Rupert Smith, zaustavili zračne udare snaga

⁹ Za osvajane dvije trećine Hrvatske, Srbi i JNA primijenili su 1991. *strategiju obaranju*, s doktrinarnim načelom 'bitke u prostoru'. Nakon što su se, u proljeće 1992., na okupirana područja Republike Hrvatske rasporedile snage UMPROFOR-a, u Generalštabu Vojske Jugoslavije uobličena je nova strategija, pod nazivom '*strategija realne prijetnje*', čiji je temeljni cilj bio zadržati okupirana područja. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Hrvatska i veliko ratište*, Poglavlje 2. i 4., str. 39. - 126.

¹⁰ Usp. Davor Domazet-Lošo, isto.

NATO-a le tako omogućili Srbima osvojiti Srebrenicu, a ovi ondje počinili najveći zločin poslije Drugoga svjetskoga rata, prijetila je još veća katastrofa u zaštićenoj zoni Bihaća. Na 'zajedničkom savjetu obrane' održanom u Bosanskom Petrovcu (1. kolovoza 1995. godine), Srbi su, na prijedlog Radovana Karadžića, s kojim se suglasio i Milan Martić, donijeli odluku da ne odustaju od napadne operacije na Zapadnu Bosnu. Hrvatski odgovor na tu odluku Srba 'zapadno od Drine' i na prešutnu suglasnost međunarodnih provoditelja urotničkoga plana bila je *Oluja*.

Novi-stari crimen

Na što upućuju ovih šest strategijskih načela i (ili) istina?

Prvo, da strategija nije puki zbroj taktičkih manevara i (ili) bitaka. Ono što strateško razmišljanje zahtijeva jest razumijevanje vanjskoga kruga djelovanja. Zablude svih kritičara Domovinskoga rata, a *Oluje* poglavito, jest u tome što ih promatraju isključivo na razini problema unutarnjeg strategijskog kruga, tj. razmatraju odnose izravnih sudionika na bojnopolju, bilo da je riječ o agresoru bilo o žrtvi, a potpuno zanemaruju onaj važniji, vanjski krug, što ga uobličuje međunarodna zajednica.

Drugo, zadržavajući isključivo za sebe slobodu djelovanja u vanjskome strategijskom krugu, međunarodna zajednica, točnije rečeno njezin europski dvojac Velika Britanija i Francuska, a od 1993. i Sjedinjene Američke Države, bila je jedini *gospodar rata* na prostoru zvanom bivša Jugoslavija ili, kako se to suvremenim jezikom vojnog umijeća kaže, 'krizna organizacija'. U njihovom 'laboratoriju upravljanja krizama', na početku rata, provjereni britanski kriznik lord Peter Carrington¹¹ dao je Slobodanu Miloševiću savjet da sve učini "brzo i bez mnogo prolijevanja krvi", da bi odmah poslije toga, u jesen 1991., u režiji svjetskih moćnika bio uveden embargo na oružje, kako bi nenaoružani Hrvati i

¹¹ Lord Peter Carrington pripada samome vrhu Komiteta 300 ili 'hijerarhije urotnika' (usp. *Komitet 300*, str. 46.). Bio je glavni kreator upravljanog nadziranog nereda na prostoru bivše Jugoslavije. Otvoreno se stavljajući na srpsku stranu, diplomacijom

Muslimani bili izravno izloženi srpskom topničko-raketnom udaru. Potkraj 1992. i početkom 1993., kada su se srpske snage na bojištima Bosne i Hercegovine, zbog zamora i istrošenosti pričuve, ali i niza problema u funkcioniranju ustroja, počele smanjivati i usporavati jakost bojnih djelovanja, međunarodni su gospodari rata, nizom sporazuma i prekida vatre, ali i nizom operacija s područja specijalnog rata u izvedbi britanskih tajnih služba, zdušno radili na pripremanju i poticanju sukoba između Hrvata i Muslimana, a, na kraju rata, zračne snage NATO-a odustale su od zračnih udara na Srebrenicu i 'bez ispaljenog metka' prepustile nezaštićene Muslimane srpskim 'hordama zla'.¹²

Treće, u ovakvoj igri, koju su uprizorili, a i vodili, britanski i ini europski upravljači 'nadziranog nereda' i njihovi domaći klonovi, moćni uvijek moraju pobijediti, a mali uvijek izgubiti. Hrvatskoj je, kao što je stajalo u navedenoj srpskoj *strategiji realne prijetnje*, bilo namijenjeno - *u dugoj agoniji umrijeti*.¹³ I, što se dogodilo? Hrvatska ne samo što nije u samrtnom hropcu umrla, nego je i pobjedničkom *Olujom* stjerala pred zid europske silnike i tako sebe, *defacto* i *de jure*, potvrdila na političkoj

kami Kurope. Za laj 'drski čin' Hrvatska, zaključeno je u stožeru 'hijerarhije urotnika', mora biti kažnjena. Daje tome tako, zorno pokazuje optužnica u slučaju Ante Gotovine i drugih hrvatskih generala, u kojoj *Oluju* nastoje proglasiti 'zločinačkim pothvatom'.¹⁴

Ono što žalosti jest neprijeporna činjenica da nigdje i nikada u povijesti nije zabilježeno da je legalna i legitimna vlast jedne suverene države prihvatila da nekakvo *ad hoc* sudište optužuje njezine generale koji su svoju zemlju i svoj narod obranili od agresije, osim, nažalost, u Hrvata.¹⁵ Što poslije toga slijedi Hrvatima nije odveć teško odgonetnuti. Novi (stari) krimen i nova (stara) hipoteka. Iza toga ne više skrivenog političkog cilja, u izvedbi onih koji sebe nazivaju *upraviteljima krize*, leži razlog sustavne orkestracije o mrljama u Domovinskom ratu, osobito u *Oluji*. Zdušno su se trudili kako bi Hrvati bili poraženi na bojnom polju. Kada u tome nisu uspjeli zapali su u paničan strah od mogućeg priznanja strategijske pobjede Republici Hrvatskoj. Priznanje vojne pobjede Hrvatskoj na kraju 20. stoljeća, i to javno, na geopolitičkoj razini, za Francusku bi značilo da 'gubi' Prvi, a Velika Britanija Drugi svjetski rat. Ni jedna ni druga europska sila, na jugoistoku Europe, iz geostrateških razloga nije željela niti je imala namjeru mijenjati svoje interese, a ponajmanje zbog hrvatske pobjede. Jedino rješenje koje je za njih ostalo jest - sve vratiti na *status quo ante bellum*.¹⁶

¹⁴ Poslije 2000., tj. tek kada je Milošević završio u Haagu s optužbom za zločinački pothvat i zločinačku organizaciju, Haaško je tužiteljstvo počelo dizati optužnice protiv hrvatskoga političkog i vojnog vodstva, u kojima hrvatsko političko i vojno vodstvo optužuje kao "zločinačku organizaciju" koja je "zločinačkim pothvatom" "počinila agresiju" na Bosnu i Hercegovinu, a u oslobodilačkim operacijama u Domovinskom ratu i "etničko čišćenje". Činjenica jest da su pisanju optužnica protiv hrvatskih generala i dužnosnika pridonijeli mnogi međunarodni akteri koji su utjecali na Haaško tužiteljstvo. No, sustavno su na pripremi tih optužnica radili pojedinci i skupine iz Hrvatske, često u suradnji i koordinaciji s istomišljenicima iz Srbije i BiH. To samo po sebi ne bi bilo problem da su njihovi napori bili usmjereni k utvrđivanju istine. Nažalost, većina tih 'priloga' rađena je na njima zajedničkim, propalim, ideološkim pozicijama jugoslavenske provenijencije, koje su od udruženih jugoslavenskih u ovim okolnostima prerasle u združene globalističke inicijative. Usp. Miroslav Tuđman, isti, str. 14.

¹⁵ U optužbi vlastitoga naroda posebno se 'istakao' Stjepan Mesić, svjedočeći kao zaštićeni svjedok protiv hrvatskoga generala Tihomira Blaškića. O toj sramnoj ulozi demokratski izabranog hrvatskog predsjednika napisane su mnoge stranice. Na ovu temu, zbog znanstvenog pristupa, vrijedno je preporučiti knjigu prof. dr. Miroslava Tuđmana, *Vrijeme krivokletnika*.

¹⁶ Na okruglom stolu, koji je organizirala zagrebačka HVIDR-a, na temu "Branitelji i Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju u Den Haagu - Dijalogom do spoz-

prijevara omogućavao je Srbima provedbu 'puzajuće strategije' za okupaciju gotovo jedne trećine Hrvatske i više od dvije trećine Bosne i Hercegovine. Osim toga, on je i idejni začetnik mita o Tuđmanovoj podjeli Bosne i Hercegovine s Miloševićem, budući daje na Mirovnoj konferenciji, 5. studenoga 1991., pod njegovim predsjedavanjem, otkazan njezin daljnji rad, a sankcije koje su tobože uvedene Srbiji služile su umirenju zapadnog javnog mišljenja, a istodobno su značile da Srbija može nastaviti svoj planirani pohod na Bosnu i Hercegovinu. Da bi amnestirao Srbe i Slobodana Miloševića, iz svoga je 'laboratorija' u medijski prostor pustio dezinformacija o podjeli Bosne i Hercegovine, kako bi se uspostavio presedan jednake krivnje, što je bio jedan od krajnjih ciljeva upravljane krize na jugoistoku Europe. Njegov učenik Paddy Ashdovnn imao je zadaću dodatnog osnaživanja mita o toj podjeli, i on je to učinio konstrukcijom sa zemljovidom na salveti, u kolovozu 1995., neposredno poslije oslobodilačke *Oluje*. U stvaranju mita o Tuđmanovoj podjeli Bosne i Hercegovine, kao vjerni poslušnici britanskoga komitetskog vrhovnika, s hrvatske su se strane 'iskazali' Stjepan Mesić, Vesna Pusić, Ivo Banac, Martin Spegelj, Petar Kriste, Dobroslav Paraga, Ivan Zvonimir Čičak, dr. Dušan Bilandžić, Stjepan Kljuić i Davor Butković. Njihovu ulogu u toj radnji opisao je prof. dr. Miroslav Tuđman na stranicama 175. - 188. svoje knjige *Vrijeme krivokletnika*.

¹² Kako su međunarodni moćnici Yasushi Akashi, francuski general Bernard Janvier i britanski general Rupert Smith omogućili da Ratko Mladić i postrojbe "vojske Republike Srpske" osvoje Srebrenicu, opisano je na stranicama 232. - 236. knjige *Hrvatska i veliko ratište*.

¹³ Osim srpske *strategije realne prijetnje*, obznanjene 1993., temeljni razlozi za operaciju *Oluja* bili su neuspjeh četverogodišnjih pregovora, neuspjeh primjene mandata UNPROFOR-a i UNCRO-a, ugroženost Bihaća i strateških interesa Republike Hrvatske i Bosne i Hercegovine, stanje realne okupacije znatnog dijela hrvatskoga ozemlja te potpuno pogrešna usmjerenost mirovnoga procesa.

Dubrovnik - administrativno središte 'zapadnog Balkana'¹

Družini zvanj 'hijerarhija urotnika' nije nepoznato da operacija *Oluja* jest jedinstveno strateško promišljanje, u kojemu je dosegnut onaj vrhunac strategije koji govori da je najveće umijeće pobijediti neprijateljsku strategiju, a ne njegovu vojsku. U hrvatskome slučaju, koji se zove *Oluja*, potvrđena je i poznata postavka Ravmonda Arona - da strategija daje obilježje svjesnosti pomoću koje se postiže prednost jedne politike nad drugom. To je temeljni razlog zbog kojega je njihov medijski ciljnik, i onaj za kratke, ali i onaj za duge dosege, već više od petnaest godina usmjeren u prvoga hrvatskoga predsjednika dr. Franju Tuđmana. Ciljajući u njega i u njegovu pobjedničku vojsku, oni nastoje pogoditi hrvatsku državu, to neželjeno dijete, kako Hrvatsku doživljavaju stožernici 'hijerarhije urotnika'. Jednako im je dobro znano da *Oluja* nije 'zločinački pothvat', jer, da ona to jest, haaški procesi Hrvatima, u to ne treba dvojiti, bili bi završeni u vremenu kraćem od šest mjeseci, a Dubrovnik bi već odavno bio administrativno središte 'zapadnog Balkana', kako se može iščitati iz najave bečkog političkog mešetara Erharda Buseka - da će u tome gradu, na *summitu* premijera zemalja 'zapadnog Balkana' plus Moldavija, Rumunjska i Bugarska, koji se treba dogoditi 2007., biti osnovano "Vijeće za regionalnu suradnju zemalja jugoistočne Europe".¹⁷ Vijeće bi 2008., prema zamisli europ-

naje", u zaključcima u točki 5. stoji: "Na razini stratejske analize, naglašeno je kako Haaški sud prvenstveno u funkciji ostvarivanja interesa moćnih međunarodnih krugova, koji već desetljećima imaju političku postavku da u jugoistočnoj Europi mora postojati jedna politička cjelina - zvala se ona Jugoslavija, 'zapadni Balkan' ili drukčije. Na taj način, činjenica uspostave samostalne hrvatske države predstavlja *a priori* crimen koji procesuiru Haaški tribunal, unatoč događajnim činjenicama i pravnim normama. Uz Haaški tribunal glavno sredstvo rata protiv Hrvatske i kriminalizacije Hrvatskog domovinskog rata nalazi se u području informacija, među kojima su ključni mediji. Stoga je zaključeno kako se hrvatska država može braniti samo na stratejskoj razini, suprotstavljajući se tom međunarodnom, vanjskom stratejskom krugu, a to se može učinkovito činiti ponovnim aktiviranjem referenduma koji se nelegalno izbjegao provesti, te utjecajem na medije da objektivno prikazuju nedavnu prošlost i sadašnjost. Zagreb, Starogradska vijećnica, 17. veljače 2006.

¹⁷ "Vijeće za regionalnu kooperaciju zemalja jugoistočne Europe", prema zamisli europskih determinista, trebalo bi 2008. naslijediti "Pakt o stabilnosti za jugoistočnu Europu". Plan krojača političkih asocijacija na jugoistoku Europe, predviđa da na čelu Vijeća za regionalnu kooperaciju treba stajati glavni tajnik kojega će izabrati same zemlje članice.

skih krojača političkih asocijacija, trebalo početi s radom, a na njegovome čelu nalazio bi se glavni tajnik biran od samih zemlja članica.¹⁸ Ako je suditi po Mesićevim čestim obilascima zemalja zapadnog i istočnog Balkana, onda Stipe Mesić sam sebe vidi, ali ga i neki drugi vide, kao vrlo ozbiljnog kandidata za tu funkciju. Taj bi čin imao i simboličko značenje, jer bi sve došlo svome kraju, točnije, početku, budući da bi posljednji predsjednik SFR Jugoslavije postao prvim tajnikom 'zapadnog Balkana', a ispunila bi se i zamisao već spomenutoga britanskog determinističkog stožernika lorda Petera Carringtona, koji se nije ustručavao glasno izgovoriti: "Prvo ćemo vas pustiti da se pokoljete, a onda ćemo nametnuti svoja rješenja".

Dragi čitatelji, nemojte biti previše iznenađeni kada nakon 2008. budete uključivali svoje televizore i na programu onoga što se još danas zove Hrvatska radio televizija, iako je ona to od 2000. prestala biti, začujete ovakav pozdrav: "Dobro jutro, građani zapadnog Balkana". Poslije toga će te vjerojatno sami sebi postaviti pitanje: Zašto nam se ovo dogodilo? Odgovor na njega trebali biste znati već sada, dok čitate ove stranice. To se vama (nama) dogodilo zato što su hrvatski politički poslušnici, u biti, bruxellski klonovi, provodeći 'detuđmanizaciju' ili, drugim riječima, rashvaćivanje Hrvatske, svjesno prepustili/dopustili da bjelosvjetske i hrvatske medijske zvijeri rastrgaju *Oluju*.

2. Relativizacija geostrateške važnosti hrvatskoga i bosansko-hercegovačkoga prostora

Drugi cilj urotničkoga plana protiv Hrvata jest relativizacija geostrateške važnosti prostora na kojemu oni obitavaju, kako bi im se što lakše oduzelo ključna bogatstva - more, pitku vodu, šume i plodnu

¹⁸ Tu nakanu europskih determinista novinar Ivica Marijačić u *Hrvatskome listu* od 8. lipnja 2006. komentira ovako: "Sve to moglo se čuti na sastanku regionalnog stola Pakta o stabilnosti održanom nedavno u Beogradu. Navodno je Hrvatsku predstavljao Hidajet Bišćević, a on, sudeći po novinskim izvješćima, uopće nije komentirao niti na bilo koji način reagirao na svu tu 'regionalnu' papazjaniju koja se nudi Hrvatskoj, umjesto obećanog brzog ulaska u EU. Sve su to igre bez granica, bez kraja i početka, u sklopu kojih se vječno pronalaze neke izlike i forme za neispunjena obećanja Hrvatskoj koja je, navod-

zemlju.¹⁹ O ovoj temi bilo je riječi i na okruglom stolu koji se održao u zagrebačkom hotelu "The Westin", 17. prosinca 2005., na kojemu se, kako je to prenijela *HINA*, okupilo gotovo trideset uglednih znanstvenika, stručnjaka, političara i mislitelja Hrvata iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine, ali niti jedan predstavnik aktualne hrvatske vlasti nije našao potrebnim ni zanimljivim nazočiti ovome skupu. Dakle, analiza zbivanja od početka devedesetih godina prošloga stoljeća i sagledavanje mogućih vizija i rješenja za Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu te za jugoistok Europe u cjelini, do 2025., nisu bili zanimljivi političkoj poziciji ni opoziciji u Hrvatskoj, kojoj, 'uškopljenoj od međunarodne zajednice', manjka proklamirana strategija nacionalnih interesa. Na tome okruglome stolu postavljena je teza, ali i pitanje.²⁰ Teza je bila: Cilj kreatora 'novoga svjetskoga poretka' ili 'hijerarhije urotnika', kako ih naziva dr. John Coleman, jest - do 2015. zemlje i narode na jugoistoku i istoku Europe dovesti u stanje u kojemu će i ostati - bez vojske, bez suvereniteta, bez vjere otaca i bez identiteta, a pitanje je bilo: Može li se dobiti svrhovit odgovor na pitanje kakva će biti geopolitička slika Europe 2025. i hoće li Europska unija, ovakva kakva je sada, tada uopće postojati?

U propitivanjima o budućoj geopolitičkoj slici Europe, lišenoj kršćanskih korijena, koju nastoje iskrojiti urotničke škaru upravitelja 'nadziranog nereda', sudbinu Hrvata, bilo onih u Hrvatskoj bilo onih u Bosni i Hercegovini, u budućim vremenima određivat će četiri ključna čimbenika.

Prvi, da su se Hrvati stoljećima borili da postanu gospodari svoje polovice Jadrana i, kada su to napokon uspjeli, zahvaljujući pobjedničkoj *Oluji* (1995.), i to u trenutku kada se počela obnavljati arapska dominacija ne samo na južnim nego i na sjevernim obalama Sredozemlja²¹, olako dopustili da njihovim morem, bez vojne sile, ovladaju

no, uhićenjem generala Gotovine ispunila i posljednji uvjet za članstvo u EU. Sada se vidi da general nije bio ni posljednji ni jedini uvjet i da će još mnogo vode proteći prije no što Hrvatska bude primljena u EU".

¹⁹ Po zamisli 'hijerarhije urotnika', sva prirodna bogatstva moraju doći pod njihovo okrilje. Države-nacije moraju to prihvatiti ili živjeti po zakonima džungle i boriti se za opstanak. Usp. dr. John Coleman, isti, str. 32.

²⁰ Tezu i pitanje na tome okruglom stolu postavio je autor ove knjige.

²¹ Broj imigranata s afričkih sredozemnih obala koji ispovijedaju vjeru proroka Muhameda u Španjolskoj, Francuskoj te Italiji u posljednjih desetak godina narastao je na

zapadni financijski, medijski, politički i ini mešetari. Oni to postižu tako da Hrvatsku drže podalje od Bosne i Hercegovine, stalno je lupajući izmišljenom hipotekom podjele te zemlje²², kako bi 'čvrstom granicom' otežali i(ili) onemogućili prometnu, informacijsku i kulturnu komunikaciju između pripadnika istoga naroda²³, kako bi sa zapadne strane bosansko-hercegovačko-hrvatske granice, uključujući i vanjske otoke, Hrvate lišile vlasništva nad zemljom, te kako bi kreditima za izgradnju autoceste gotovo uz sam obalni rub spriječili prividno proširenje uskoga hrvatskoga priobalja, odnosno, kako bi ga učinili još užim.

Pomama Britanaca i Talijana, ali i Austrijanaca i Mađara za nekretninama na hrvatskim otocima i obali leži u tajnom planu 'hijerarhije urotnika', u kojemu je zacrtano kako Hrvate lišiti njihovoga bitka. To je temeljni razlog zbog kojega su Britanci, na svakom većem dalmatinskom otoku, uz pomoć 'domaćih izdajnika', otvorili po četiri do pet

milijune. Zbog velikog priliva toga stanovništva, ali još više zbog njihovog visokog nataliteta, već sada je nastala asimetrija u nekada čvrstom kršćanskom prostoru. Prema prosudbi analitičara i demografa, ekspanzija će nastati oko 2025. To je temeljni razlog zastoje PatrickJ. Buchanan, u svojoj knjizi *Smrt Zapada*, Europu označio kao hodajućeg mrtvacu.

²² Prof. dr. Miroslav Tuđman, u knjizi *Vrijeme krivokletnika*, primjenjujući znanstvene metode, uspio je dokazati da su Stjepan Mesić i Haaško sudište, uzajamno se potpomažući, dobro pomogli u stvaranju mita o podjeli Bosne i Hercegovine. U znanstvenoj analizi prof. dr. Miroslav Tuđman piše: "Susret predsjednika Tuđmana i Miloševića u Karadorđevu od 25. ožujka 1991. središnji je 'događaj' mita o podjeli Bosne i Hercegovine. Budući da se oni nisu susreli prije toga, a poslije toga imali su samo jedan bilateralan susret, to se dogovor o 'podjeli Bosne' mogao dogoditi jedino tijekom 'tajnog' susreta u Karadorđevu. Budući da ni sporazum ni zapisnik s toga sastanka ne postoje, jedini 'dokazi' o postignutom dogovoru jesu neuspjeli razgovori srpskih i hrvatskih eksperata, koji su u nekoliko navrata poslije sastanka u Karadorđevu, navodno, crtali karte "podjele Bosne i Hercegovine". Stjepan Mesić svjedoči, a, začudo, to tvrde i ostali svjedoci 'dogovora' u Karadorđevu, daje predsjednik Milošević nudio podjelu Bosne i Hercegovine predsjedniku Tuđmanu, a ne obrnuto... Usp. poglavlje 5. i 6., Miroslav Tuđman, isti, str. 121. - 190.

²³ Granični režim između Hrvatske i Bosne i Hercegovine, koji je dekretima uspostavila Europska unija, a na njega prešutno pristale vlade Ivice Račana i Ive Sanadera, provodi Visoki povjerenik za Bosnu i Hercegovinu. 'Nepropusnost' toga graničnog režima ne samo da je najčvršća u Europi, snažnija i od onoga koji vlada između zemalja Europske zajednice i ostatka Europe, nego je on različit u odnosu na zemlje koje graniče s Bosnom i Hercegovinom. Dok na Savi, Uni i na graničnim prijelazima duž Dalmacije taj režim predstavlja gotovo 'željeznu zavjesu', na Drini i uzduž bosansko-crnogorske granice sloboda kretanja je tolika i takva da Radovan Karadžić i Ratko Mladić šeću i prošetavaju preko te crte kad god im se prohtije.

poslovnica za kupnju nekretnina, a nova talijanska Vlada, na čelu s ljevičarom i provjerenim deterministom Romanom Prodiem, sklopila savez s profašistom Gianfrancom Finijem kako bi zajedno krojili vanjsku politiku prema Hrvatskoj. Tu vanjsku politiku Fini je definirao još 2004. svojim porukama tipa: "Istra, Rijeka i Dalmacija oduvijek su talijanske zemlje". Prodi je vanjskopolitički dvojac, koji čine Massimo D'Alema kao ministar vanjskih poslova i Gianfranco Fini kao predsjednik Odbora za vanjsku politiku, bit će zadužen za provedbu prioriteta prema Hrvatskoj, a prioriteti su: zahtjev za ukidanjem diskriminacije prema talijanskim državljanima(!?) i pristup tržištu nekretnina. Zaključak koji se nameće glasi: Sto ne kupe Britanci, kupit će Talijani, ili obrnuto. A ono malo njihovih ostataka doći će u ruke Austrijanaca i Mađara, kao uspomena da su nekada vladali tim hrvatskim prostorima. A sve će se to dogoditi zahvaljujući tradicionalnom sljepilu Hrvata i njihovom nepopravljivom uvjerenju da su drugi bolji vladari od njih samih.

Kada je riječ o autocesti, u geostrategiji se ističe kako ona, kao prometni koridor, na sebe 'veže' stotinu kilometara prostora s jedne i s druge strane. To znači da se prostor od dvjesto kilometara oko autoceste prividno integrira i postaje 'jedinstvena cjelina'. Na takvu prometnu integraciju prostora bitno ne utječu državne granice. Dakle, trasa autoceste Zagreb-Split, radi hrvatskih strateških interesa, posve logično, trebala se protezati uz samu granicu s Bosnom i Hercegovinom. Sadašnja najskuplja i najduža trasa autoceste Zagreb-Split, gotovo uz sami obalni rub, u interesu je onih koji od Hrvatske, gotovo ultimativno, traže potpunu liberalizaciju prodaje nekretnina. Ta 'njihova' autocesta drži Hrvate susjedne Bosne i Hercegovine podalje od Hrvatske, ali i Hrvatsku od Turske Hrvatske' (područje Bihaća), te ponovo izolira Knin, odvajajući ga od Šibenika. Ono što nije uspjelo velikosrbima oružanom agresijom - osvojiti dvije trećine hrvatskoga Jadrana, ako je suditi po sadašnjemu ubrzanom procesu kupnje nekretnina zapadno od autoceste Zagreb-Split, uspjeh će zagovornicima 'ljudskih prava', 'ravnopravnosti spolova', 'bezuvjetne suradnje s Haaškim sudištem', jednom riječju, udarnom operativnom postroju 'hijerarhije urotnika'.

Drugi, da geostrateški i geopolitički plan zapadnih (vele) sila u svojim vanjskim obrisima ima cilj spriječiti rusko repozicioniranje u srednjoj

jugistočnoj Europi/¹ To znači da se, nakon pada Berlinskoga zida, stvori tampon zona između Ruske Federacije i ostale Europe, koju bi činile Litva, Latvija, Estonija, Ukrajina, Moldavija i Gruzija. Kako su Baltičke države riješene ulaskom u NATO i u Europsku uniju, a Ukrajina pacificirana 'narančastom revolucijom', tj. upravljanoj krizom (predsjednički izbori 2004.), Moldavija će biti riješena u paketu s Rumunjskom, nakon njezinoga ulaska u Europsku uniju.

Treći, da se u konvergentnom nizu američkih geostrateških ciljeva, od europske atlantske do kavkaske obale Kaspijskoga jezera, kao ploha diskontinuiteta pojavi europski jugoistok. Taj problem europskoga jugoistoka uključuje pitanje Bosne i Hercegovine i pitanje Kosova, za čije se rješenje veže međuodnos nekoliko država: Srbije, Crne Gore, Hrvatske, Makedonije, Albanije i Grčke. Logično je stoga da će Sjedinjene Američke Države, u predvodničkoj ulozi, zajedno s Europskom unijom, prije dostizanja spomenutoga strateškoga cilja, osigurati svoju logističku pozadinu, te ne će dopustiti, primjerice, nikakvu ozbiljnu promjenu u Bosni i Hercegovini - protektorat 'tipa Paddy Ashdown' dugo će potrajati, a s njime i entitet koji se naziva 'Republika Srpska'.

Zalaganje Sjedinjenih Američkih Država da u novome ustroju Bosne i Hercegovine "Republika Srpska" kao zaseban entitet mora ostati jest na tragu plana 'hijerarhije urotnika', po kojemu u upravljanoj neredu uvijek mora postojati operator. Osim toga, Bosna i Hercegovina je pogodan mostobran za nadzor putova iz Europe prema Bliskom istoku, Kavkazu i Srednjoj Aziji. Zato je nadzor nad Bosnom i Hercegovinom najlakše održavati ako se njezino okružje poveže u jedan paket i drži odvojenim od ostatka ujedinjene Europe sve dotle dok se potpuno ne ponište ili unište političke strukture koje zagovaraju ili bi mogle zagovarati nacionalnu samobitnost. Proces bi, po zamisli stožernika 'svjetske vlade'²⁵, trebao završiti oko 2015., kada se, nakon zatvaranja

²⁴ U tome kontekstu treba promatrati i hajku koja je pokrenuta prema strateškom energetske projekta Družba Adrija. U tome se uspjelo i hrvatska je Vlada taj projekt suspendira, tobože, iz 'ekoloških razloga'.

²⁵ Prema dr. Johnu Colemanu, izraz 'svjetska vlada' je bolji, jer je star više stoljeća i bolje opisuje zadani posao ovladavanjem svijetom u vremenima koja dolaze, za razliku od naziva 'novi svjetski poredak', koji je nastao poslije Zaljevskoga rata iz 1991. i koji jest prošlost i sadašnjost, ali koji i zbunjuje, budući daje već bilo nekoliko 'svjetskih poređaka', ali ne i svjetske vlade.

Haaškoga suda, potpuno operacionalizira postavka jednake krivnje', tj. kada se hrvatske i bosansko-hercegovačke Hrvate osudi da su potkraj 20. stoljeća organizirali 'zločinačku družinu' koja je pobila Bošnjake, a protjerala Srbe.

Četvrti, osloboditi se zablude o jedinstvenosti zapadnih zemalja. Poslije laboratorijskog uzorka upravljane krize na prostoru zvanom bivša Jugoslavija, a osobito poslije ratova u Afganistanu i Iraku, očitovala se sva žestina duboke podijeljenosti među zapadnim zemljama - Sjedinjenih Američkih Država s jedne i europskih sila s druge strane. Koliko će ta podijeljenost biti istaknuta ovisit će o potezima 'hijerarhije urotnika', nakon što se pokazalo da iračkim 'odgođenim kaosom' ne upravljaju njihovi odabranici Dick Cheney i Donald Rumsfeld, krijući se iza moći Sjedinjenih Američkih Država, nego netko drugi. U trenucima kada je NATO, kao njihova glavna poluga projekcije sile²⁶, sa svojim novim strateškim pristupom sigurnosti za 21. stoljeće, zapao u krizu zbog olako obećane pobjede predsjednika Georgea W. Busha, osobito ako se ima na umu da se Putinova Rusija vratila na 'velika vrata' u igru na globalnoj razini, nije potrebno previše nagađati da se zaključi kako će 'hijerarhisti' žrtvovati još dobar dio moći dviju vodećih zemalja zapadnoeuropskoga kontinenta - Francuske i Njemačke. One su već izbačene iz igre, jer je upravljana kriza na prostoru bivše Jugoslavije geostratešku crtu s rubnih dijelova Alpa i Panonske nizine premjestila na prostor Dinarida i na Jadransku obalu, odnosno, u novo (staro) 'središte' svijeta - Sredozemlje - geopolitičku spojnicu Euroazije i Euroafrike.²⁷ A tko je na tome području gospodar? Nitko drugi nego američka Šesta flota i britanska odavno 'razapeta' obavještajna mreža.

²⁶ John Coleman *Rimski klub i Njemački fond Marshall* drži dvama visoko organiziranim zavjereničkim tijelima *Komietia 300*, koji djeluju pod okriljem Sjevernoatlantskoga pakta (NATO-a) te da se većina Rimskoga kluba regrutira iz NATO-a, odnosno, daje upravo *Rimski klub* tvorac ukupne politike za koju NATO tvrdi da je njegova. Usp. dr. John Coleman, isti, str. 25.

²⁷ Hrvatska opstojnost na sjevernome dijelu prvih vrata Euroazije ovisi i o razumijevanju nove geopolitičke revitalizacije Sredozemlja, tj. o tome hoće li njezina politička elita napokon razumjeti da se proces europskih integracija ne odvija od sjevera prema jugu (ili) jugoistoku, nego obrnuto. Hrvatsko geopolitičko polje nije zapadno od direktise Rim-Bruxelles, nego južno i sjeverno na direktrisi Miinchen-Kreta. Hrvatska ne može na zapad, jer je tu Italija koja od Jadrana želi napraviti 'svoje jezero', a zapadnije je i Francuska koja još boluje od versailleskoga virusa, istočno je Balkan, od

Dvije suprotstavljene Hrvatske

Ako je prosuđivati na temelju prethodnih četiriju čimbenika onda je razvidno da geopolitička slika Europe u budućnosti ne će biti jednoznačna, a još manje idilična. Odabirom neprijatelja i učvršćenjem na sjevernome dijelu prvih vrata Euroazije, Sjedinjene Američke Države, primjenjujući tihooceansku strategiju "skoka s otoka na otok", prvo su riješile Kosovo (SR Jugoslaviju), potom Makedoniju, a poslije Afganistana i Iraka na red je došla Gruzija, a na kraju 2004. i Ukrajina. No, to je ipak samo dio obavljenog posla, jer prave protureakcije s 'druge strane' nije bilo. Naime, upravljane krize, poput one u Gruziji i (ili) Ukrajini, geopolitički mogu biti objašnjive zakonitošću odnosa uzroka-učinka, ali one neizravno proizvode dalekosežne (mjerene i desetcima godina) perturbacije i neskladne (nepredvidive) učinke u okviru toga "novoga svjetskoga poretka".

Čini se da su bahati stožernici 'hijerarhije urotnika' zaboravili da, prema teoriji determiniranog kaosa, postoji nešto što se zove leptirov učinak' ('butterflv effect'), u kojemu najmanji utjecaj nepredvidivog pa i beznačajnog čimbenika može prouzročiti promjene svekolikog sustava. A on se upravo dogodio u superbrzom vlaku na relaciji Berlin-Koln (prosinac 2004.), a prethodio mu je posjet ruskoga predsjednika Vladimira Putina Ankari. Ta dva pomno planirana događaja najviše strateške razine više oslikavaju u kojem bi se smjeru mogla odvijati geopolitička slika Europe, nego svi dosadašnji javni i tajni susreti zapadnoeuropskih političara i diplomata.

O čemu je riječ? Kako je prostor 'zapadnog Balkana', kao presedan, globalno omogućio eskalaciju 'mirovnih' zadaća NATO-a i stvaranje svjetskog koncepta sigurnosti za jednopolarni svijet, uz već standardno stajalište Rusije i Kine o višepolarnosti, koje je postalo svojevrsna konstanta, prvo se Francuska, a potom i Njemačka počela zalagati za to

kojega Hrvatska nastoji pobjeći već gotovo sto godina. Sredozemni prostor usko je povezan sa zaleđem ('hinterlandom'), a on se izražava u aktivnoj geostrateškoj ulozi luka povezanih s tim zaleđem. Ako rasprodajom Hrvatska izgubi svoje jadransko pretpolje, a to su gradovi Pula, Rijeka, Zadar, Šibenik, Split, Ploče i Dubrovnik, izgubit će i svoje prirodno zaleđe, koje seže gotovo do paralele koja prolazi rijekom Majnom. Usp. Davor Domazet-Lošo, isti, str. 384.

da odobrenje UN-a bude uvjet za buduće operacije NATO-a izvan ie ritorija njegovih članica. Žestina tih tvrdnja stigla je prekasno (slučaj Irak, i 'zagonetke' oko oružja za masovno uništavanje, ali i Kurda) pa su Njemačka i Turska odlučile zaigrati na Rusiju, ili se to dogodilo obrnuto, no to za novu geopolitičku sliku Europe nije odveć važno. Bitno postaje to je li na pomolu novi moćni savez koji bi, s više od tristo milijuna stanovnika, s najvećim ozemljem (proteže se na dva kontinenta) i s najvećim zalihama prirodnih bogatstava na svijetu, uz svoju svemirsku i nuklearnu moć, mogao postati ekvivalent Sjedinjenim Američkim Državama u raspodjeli moći na Putu svile? Ako je suditi po susretu Putin-Schroeder, u već spomenutom super brzom vlaku za Koln (prosinac 2004.), i čvrstom stajalištu Turske u pregovorima s Europskom unijom, onda se obrisi novoga europsko-azijskoga saveza već naziru.

Turski je primjer posebno znakovit ako se zna da je ona još 1999. gotovo zaprijetila vetom na savezničku odluku o Kosovu, ako je ne uvjere da se kosovski primjer nikada ne će primijeniti na odnos Ankara prema Kurdima. Kako do toga uvjerenja nikada nije došlo, problem za Tursku ostaje dugoročno nerješiv, a to potvrđuje promjena američke politike prema Kurdima u Iraku, gdje oni već uživaju jedan oblik političke autonomije. To je Ankari bilo previše i zato je uslijedio politički kopernikanski zaokret, pa se predsjednik Turske nije ustručavao uputiti ironičnu žaoku o Europskoj uniji 'kao kršćanskom klubu'. Da geopolitički procesi ne će biti tek diplomatsko nadmudrivanje govori vraćanje naftnoga diva "Juganskneftegaza" (glavnoga dijela Jukosa) u vlasništvo ruske države i lansiranje s pokretnog lansera nove ruske balističke rakete Topol-M (NATO-oznaka SS-27), koja će, prema prosudbama, najvjerojatnije u operativnu uporabu ući 2007. godine.

Gdje je u tome novome geopolitičkom miješanju karata Hrvatska? Njezina politička elita, unatoč gorkom iskustvu oko tzv. 'slučaja generala Gotovine', i dalje hrli u obmanu zvanu Europska unija, koja je, usput rečeno, djelo 'hijerarhije urotnika' i samo prijelazno rješenje prema 'svjetskoj vladi', i ne vidi da se središte geostrateške vrtnje nalazi u njezinome dvorištu, a ne u Bruxellesu. Ona bespogovorno i dalje pristaje na najeđu celuloidno-digitalnih iluzija nastalih u Institutu Tavistock za ljudske odnose - najvećoj instituciji za pranje mozga

na svijetu kojima je jedini cilj izazvati kaos i preparirati hrvatsko nacionalno biće za završnu fazu potpunog porobljavanja.

Hrvatska pozicijska i opozicijska politička misao ne zna da države Zapadne Europe, upravo zbog bruxellske 'nad-vlade', u posljednje vrijeme sve više gube dah. One, jednako kao i Hrvatska, nijemo šute, dok *gospodari kaosa* nastavljaju s provedbom svoga plana. Svekolika slojevitost Europe (kulturološka, gospodarska) te različiti zemljopisni položaji i otkloni u geostrateškim prioritetima umrtvljeni su upravljanim krizama i sukobima koje već petnaest godina traju na njezinim rubovima. Kada je riječ o Sredozemlju, samo Velika Britanija, što je i razumljivo, shvaća što u geostrateškom smislu znače prva vrata Euroazije. Ona je za svoje čvrsto pozicioniranje na tim vratima odabrala Hrvatsku. Ne bilo kakvu Hrvatsku, nego Hrvatsku s hipotekom 'zločinačkog pothvata', na čemu Velika Britanija, uz pomoć domaćih klonova proizvedenih po napatku Instituta Tavistock, zdušno radi sve od njezinoga međunarodnog priznanja.

Deset godina poslije Domovinskoga rata, primjenjujući metodu 'promjenjive slike', uspjeli su stvoriti dvije Hrvatske. Jedna je ona nacionalna i domovinsko-braniteljska, ali djelovanjem 'meke sile' obespripravljena i ušutkana. Druga je bučna, nametljiva i isključiva, a njezin postroj čine okorjeli Jugoslaveni, orjunaši, neoliberalisti i bezbošci. Te dvije u temeljima oprečne Hrvatske ne mogu koegzistirati. Njihov je sraz neizbježan. Ne fizički, nego duhovno-vrijednosni i, pobijedi li ova druga, doći će do potpunog sloma morala, a posljedično tome do poništenja pa i nestanka hrvatske države. A, upravo to jest cilj britanskih i bruxellskih upravitelja nadziranog nereda.

Metoda po kojoj to čine nije posve nova. Osmislili su je Bernard Levin²⁸ i Richard Falk i već je primjenjivana diljem svijeta, od Argentine i Meksika, preko Iraka, Irana, Filipina, Južne Afrike i Nikaragve do Južne Koreje.

²⁸ Bernard Levin je autor dokumenta pod naslovom "Vremenska perspektiva i moral" - publikacije Rimskog kluba koja se bavi načinom slamanja morala država i pojedinih državnih čelnika. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 57.

Nova 'strategija terora'¹

Zadani cilj slamanja morala nekog naroda, države i/ili nepodobnih državnih čelnika provodi se 'strategijom terora', koja se temelji na preciznim taktičkim postupcima. To podrazumijeva držati većinu naroda neke države ili političku osobu u neznanju glede njihovoga statusa i očekivanja. Na primjeru Hrvatske to se najbolje očituje u njezinome 'ulasku' u Europsku uniju. Nema utvrđenog datuma kada bi to Hrvatska trebala postati članicom, pa čak ni u kakvom statusu. Izjave bruxellskih i europskih dužnosnika često su proturječne. Jednom su podupiruće, drugi put opovrgavaj u će. Sve se to dodatno 'zasoljuje' nekakvim europskim standardima, koje Hrvatska, navodno, treba ispuniti, ili se od nje očekuje da to učini. Te česte promjene stajališta jesu taktički postupak iz 'strategije terora', koji je opisan ovako: *Česte promjene, od strogih disciplinskih mjera do obećanja doboga odnosa, uz širenje proturječnih vijesti, spoznajnu (kognitivnu) strukturu takvog stanja čine krajnje nejasnom, osoba(e) više ne će znati vodi lije(ih) određeni plan k željenom cilju ili je od toga cilja udaljava. U tim uvjetima čak i one osobe koje imaju jasno zacrtane ciljeve i koje su spremne preuzimati rizike postaju paralizirane snažnim unutarnjim sukobom i ne mogu donijeti odluku o tome što učiniti.*²⁹

Svrha ovoga taktičkog postupka jest demoralizirati sve one koji su njime obuhvaćeni, tako da na kraju svi počnu misliti kako treba prihvatiti i slijediti ono što im je namijenjeno. A, prema planu 'hijerarhije urotnika', Hrvatima je namijenjen 'zapadni Balkan', a ne Europska unija. Tvrdnje poput "Vi ste na pravom putu", ili "Hrvatska je najdalje odmakla u procesu približavanja Uniji", odnosno, "Hrvatska je lokomotiva za ostale zemlje regije" nisu ništa drugo nego vrsta streljiva iz arsenala 'strategije terora' osmišljenog u tavičkom laboratoriju.

Posebna vrsta streljiva kojom se koriste sljedbenici Bernarda Levina jest nenadana pojava 'snažnih vođa', tj. 'spasitelja' države i naroda koji u njoj obitava. Povijest je mnoge takve zabilježila. Od Homeinija, kojega je godinama 'uzgajala' britanska tajna služba, posebno za vrijeme

njegovoga boravka u Parizu, da bi se najednom pojavio kao spasitelj hana", do Borisa Jeljcina, koji je potekao iz istoga tora i koji je u Rusiji uvodio 'demokraciju', a u biti provodio rasprodaju, čitaj otimačinu, ruski li prirodnih bogatstava u korist predstavnika 'hijerarhije urotnika', oličenih u oligarsima.

U Hrvatskoj takvu ulogu vrlo dobro igra Stjepan Mesić³¹, koji lažima i lažnim svjedočenjima³² Hrvate 'spašava' od Tuđmanovog diktatorskog režima' i njegovih tobožnjih grijeha, da bi tim istim Hrvatima haaški urotnici mogli lakše nametnuti kolektivnu krivnju. Za njim odve ne zaostaje ni Ivo Sanader, koji se na krilima slogana "Pokrenimo Hrvatsku" domogao fotelje predsjednika Vlade, koju je do tada držao 'mali boljševik' i obožavatelj Tonyja Blaira Ivica Račan.³³ Zasjevši u premijer-

³⁰ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 58.

³¹ Primjer 'spasitelja' kakve proizvode instituti 'hijerarhije urotnika', a onda ih 'daju' pojedinim narodima, najbolje je opisao Mihovil Klarić pišući o Stjepanu Mesiću. U opisu 'lika i djela' Stjepana Mesića, Klarić je lucidno zaključio: "Ako neka zemlja nema nacionalne politike, kao što je Hrvatska danas nema, te pritom izgleda kao brodica bez vlastitog motora, onda pri izboru predsjednika ne odlučuje politika kao kriterij nečije izvrsnosti, nego tobožnji osobni šarm, ili imidž, kao zamjena za sve ono što bi političar trebao imati. A u takvoj 'igri' nije presudan izvorni stav naroda jer ga narod i nema, nego stav onih koji tvore imidž o individualnosti osobe koja se bira". Ovaj zaključak, sam po sebi, je dodatni razlog da Klarić postavi niz pitanja o tome: "Koji je pravi Mesić: onaj koji je otvorio striptiz bar u Orahovici ili onaj iz prvog reda na osnivačkoj skupštini Matice Hrvatske u tom mjestu? Suradnik UDBE, što gaje Dušan Vučković zavrbovao 1956., zagovaratelj progona potpisnika Deklaracije o hrvatskom jeziku, ili onaj koji je završio u zatvoru (zbog malverzacija ili zbog politike?), ili Savkin proljećar iz 1971? Onaj koji kaže 1993. da u HDZ-u nema nikakvih napuklina ni sukoba i da je teza za hrvatskom ratu u BiH podvala agresivne Srbije, ili onaj koji nedugo zatim napušta Tuđmana i izjavljuje da je Hrvatska izvršila agresiju na BiH? Onaj koji 1993. godine u *Večernjem listu* kaže da mu je kćer Dunja preuzela rizik i menadžerski kredit u Našičkoj cementari, ili onaj koji tvrdi da su to podvale i laži protiv njega? Čovjek koji je 1992. za ustaše govorio da su se samo borili za hrvatsku državu, ili fanatični antifašist koji pjeva 'po šumama i gorama'?" Usp. Mihovil Klarić, *Hrvatski list*, 23. prosinca 2004., str. 12. - 14.

³² O Stjepanu Mesiću kao čovjeku laži i obmane prof. dr. Miroslav Tuđman piše: "U nekim drugim vremenima laž je bila smrtni grijeh. Danas se traži njezina dekriminalizacija, a započinje era legalne kriminalizacije istine. Majstor neobuzdanog jezika, majstor banalizacije i laži, Stjepan Mesić, prorok je toga novoga vremena - vremena krivokletnika, u kojemu je laž osnovni oblik borbe i nasilja. U vremenu krivokletnika iz banalnosti laži rada se nasilje nad istinom i posezanje za tuđim pravom. U vremenu krivokletnika, laži i klevete prikrivaju zloporabe i korupciju u društvu, sustavne laži u politici otkrivaju da u njoj vlada mržnja, a u državi u kojoj se udomaćila laž da vlada nepravda. U vremenu krivokletnika lažni svjedoci u Haagu došli su do svojih pobjeda nad istinom i nepravdom učinjenom ljudima protiv kojih su svjedočili. Usp. Miroslav Tuđman, isto, str. 419.

³³ O istovjetnosti ili nadopuni političkog djelovanja Račana i Sanadera, Josip Jović u Slobodnoj Dalmaciji piše: "Sve u svemu, Račan ipak nema razloga biti nezadovoljan

²⁹ Autor navedenoga taktičkog postupka je Bernard Levin. Usp. John Coleman, isto, str. 57.

sku fotelju, koju su i Ivici Račanu priskrbili Britanci, Ivo Sanader, di bi ispunio obećanje koje je mjesec dana prije izbora, u sluđenome 200.V, dao Londonu³⁴, zauzeo je 'čvrst gard¹ i počeo nešto pokretati, ali se i okretati. Hrvatske je generale brzo 'pokrenuo' prema sudištu u Haagu³⁵, a Hrvatima Bosne i Hercegovine još je brže okrenuo leđa. Zatim je Hrvatsku 'silovito' poveo prema Europskoj uniji, poručivši Hrvatima da "za to nema cijene koju ne bi trebalo platiti", da bi je 'akcijskim planom' potihio priveo iza rešetaka 'zapadnog Balkana'.

Hrvatskoj poslušničkoj političkoj eliti, zaokupljenoj 'spašavanjem' Hrvatske od 'brdovitog Balkana', pod dirigentskom palicom hijerarhijskih urotnika, vrijeme protječe uzalud pa nije kadra uočiti da sama provodi relativizaciju geostrateškog prostora Hrvatske, ali i susjedne Bosne i Hercegovine. Geostrateški konsenzus iz razdoblja Hladnoga rata nestao je. Novi se uspostavlja na Sredozemlju. U tome nadolazećem izazovu Zapadna se Europa, ovakva kakva je sada, samodopadna i isključiva, ne će moći potvrditi kao ravnopravan član više-polarnoga svijeta. Hrvatska, da bi izbjegla nadolazeći geopolitički kaos i Europsku uniju, koja na početku 21. stoljeća teži gigantizmu i isključivosti, noseći u sebi nagon nasilništva kojim 'siluje prirodne i

Božje zakone',"" mora potpuno osvijestiti svoj identitet, koji je utemeljen na katoličanstvu i vjernosti Svetome Ocu, ali i na važnosti svojega geostrateškog položaja na prvim vratima Euroazije. Sve drugo, prije ili kasnije, nepovratno vodi u tvorevinu koju su osmislili 'hijerarhijski urotnici' i koja se zove - 'zapadni Balkan'.

Da se to ne dogodi, izgleda da ne preostaje ništa drugo nego uskliknuli: Mesiću, Račane, Sanaderu, poslušajte napokon riječi Michaela O'Briena! Naime, taj kanadski pisac i slikar, autor svjetske uspješnice *Posljednja vremena*, poručio je 'narodu nade' koji se naziva Hrvatima: "Još možete sačuvati snagu koju smo mi na Zapadu, bit ću izravan - prodali vragu. Kao stranac u stranoj zemlji, molim vas: ne budite slični nama na Zapadu! Budite ono što jeste, jer tako nam možete pomoći da se i sami vratimo u život!"³⁷

3. Završna bitka Italije za istočnu obalu Jadrana

Nemušta hrvatska politička elita relativizacijom geostrateškog položaja Hrvatske otvorila je put Italiji da sve otvorenije i bezobzirnije iskazuje svoje nikad ugasle apetite prema istočnoj obali Jadrana. To je treći cilj urotničkoga plana protiv Hrvata. Dok se hrvatski političari, ali i većina medija, bave prolaznim i nebitnim aspektima talijanske politike prema Hrvatskoj, i dalje na margini javne pozornosti ostaje uskraćena temeljna konstanta po kojoj dnevno-političke promjene na javnoj sceni Italije ničim ne dovode u pitanje glavne strategijske smjerove njezine politike prema Hrvatskoj. U tome smislu, kao što navodi Zlatko Milak, nema nikakve razlike između Silvija Berlusconija i Romana

Sanaderom, koji je baš dosljedno i još odlučnije nastavio provoditi njegovu politiku, ne dirajući njegove kadrove. Sanader s te točke gledišta nije ni imao razloga dolaziti, osim da za Račana odradi neke prljave ili manje popularne poslove..." Usp. "Izjave tjedna", *Hrvatski list*, 17. veljače 2005. str. 4.

³⁴ Da je Ivo Sanader Londonu obećao mnogo toga na štetu hrvatskih nacionalnih interesa pokazuje i paničan strah da se u medijima ne objavi nešto kompromitirajuće o njemu. Naime, urednik *Hrvatskog lista* Ivica Marijačić piše: "Sa stanovitim zebnjom vrh HDZ-a očekuje svaki slijedeći broj *Hrvatskog lista*, jer, navodno, imaju informaciju da ćemo objaviti nešto delikatno o predsjedniku stranke Ivi Sanaderu. Na naš odgovor da trenutačno nemamo nijedan materijal koji se Sanaderu ne bi svidio i odakle im takva informacija da bismo mogli objaviti nešto 'senzacionalno', izvor nam kazuje kako je ravnatelj POA-e Tomislav Karamarko o tome obavijestio samog premijera Ivu Sanadera". Usp. Ivica Marijačić, kolumna *Sveta politika*, 15. lipnja 2006., str. 5.

³⁵ Na tu sramotnu rabotu hrvatskoga predsjednika Vlade i predsjednika države, dr. Slaven Letica kaže: "Moralna je sramota da Sanader i Mesić pozivaju generala Antu Gotovinu da se preda Haaškome sudu i dokaže svoje domoljublje. Nezamislivo je u bilo kojoj ljudskoj epohi da državno vodstvo poziva na predaju generala pobjedničke vojske. Njegovo je građansko i moralno pravo da sam odluči hoće li se, kada i kako odrediti prema procesu koji je duboko nepravedan i koji nije samo osuda njega, nego i osuda vojske, vodstva države i same države!" Usp. "Izjave tjedna", *Hrvatski list*, 30. prosinca 2004., str. 4.

³⁶ O toj nasilničkoj Europi, koja je iz ustava izbacila kršćanstvo, Rocco Buttiglione, bivši talijanski ministar za europska pitanja, kaže: "Nisu se zaustavili samo na etici i moralu, već su krenuli napadati i moju savjest. No, nema veze - dobili su bitku, ali ne i rat. Rat za kršćanske vrijednosti u Europi, za liberalne principe u Europi, traje i dalje. Možda nam nisu dopustili da u preambulu europskoga ustava ugradimo tekst o kršćanskim temeljima i vrijednostima, ali zato te vrijednosti i dalje možemo ugrađivati u srca europskih ljudi. Cijela ta situacija zapravo nas je probudila, *razotkrila nam pojedince koji bi Europu htjeli odvesti u katastrofu* (kurziv a.). Jer, Europa bez tih vrijednosti više nije Europa". Usp. "Izjave tjedna", *Hrvatski list*, 10. ožujka 2005., str. 4.

³⁷ Ove riječi Michael O'Brien izgovorio je na promociji svoje knjige *Posljednja vremena*, u ožujku 2005., prilikom posjeta Republici Hrvatskoj.

Prodijska³⁸, ili bilo kojeg drugog talijanskog političara iz prošlih ili budućih vremena.

Talijansko filmsko-televizijsko 'tepih bombardiranje'

Na urotničku namjeru Italije prema Hrvatskoj ukazuju potezi koje ta zemlja svako malo povlači. Jedan od takvih jest i prikazivanje televizijskog filma *II cuore nell'pozzo (Srce u jami)*. Taj talijanski filmski uradak nije ništa drugo nego vješto upakiran proizvod koji je iz udžbenika o specijalnom ratovanju poznat kao 'tepih bombardiranje'.³⁹ 'Tepih bombardiranje' nastalo je u britanskome Uredu za psihološki rat tijekom Drugoga svjetskoga rata. Svrha mu je bila sustavnim bombardiranjem radničkih četvrti u njemačkim gradovima skršiti moral njemačkih radnika, dok su njemački vojni ciljevi, poput tvornica streljiva, ostali netaknuti i tako ostali sačuvani, budući da su bili u vlasništvu međunarodnih bankara. Uspjeli eksperiment iz Drugoga svjetskoga rata usavršen je tijekom druge polovice 20. stoljeća u 'laboratoriju' Instituta Tavistock, jer su istraživanja o reakciji na stres prouzročeni zračnim bombardiranjem kod njemačkog i japanskog stanovništva pokazala da on može biti primjenjiv i u situacijama kada bombardere zamijene mediji, poglavito televizija. U biti, talijansko filmsko-televizijsko 'tepih bombardiranje' Hrvatske jest slijed haaškoga bombardiranja na zadanu temu o 'zločinačkom pothvatu'.

Za analitičare kojima je znano umijeće talijanskih zakulisnih političkih igara, film koji je početkom 2005. prikazan na talijanskoj državnoj televiziji RAI i koji se nedvojbeno odnosi na fojbe nije bio iznenađe-

nje, ali iznenađenje svakako jest izostanak bilo kakve reakcije hrvatske •lužbene politike, osim nekolicine pisanih medija i tek ponekog kraja i kog osvrta na televiziji. Šutnju službenoga Zagreba na otvorenu optužbu /a 'etničko čišćenje Talijana' s istočne obale Jadrana s ironijom je pratio čak i talijanski *Osservatorio Balcani*. Taje šutnja bila još intrigantnija s obzirom na činjenicu da je talijansko diplomatsko izaslanstvo mjesec dana prije prikazivanja filma bilo u službenom posjetu Zagrebu i tom se prigodom na Zrinjevcu razgovaralo o svim otvorenim pitanjima, između ostaloga i o naslijeđu Drugoga svjetskoga rata. Na tim je razgovorima zaključeno da naslijeđe rata treba ostaviti povjesničarima, a graditi međunarodne odnose u 'postideološkoj Europi'.(!?)⁴⁰ Ovaj slučaj pokazuje svu naivnost i nestručnost hrvatske diplomacije i politike, budući da nisu kadre iščitavati što se iza brda valja. A valja se mnogo toga. Tu je neprestano držanje Hrvatske u šah-mat poziciji glede ulaska u Europsku uniju, ali i 'pitanje' tzv. esulske imovine, koja ima potencijal neprekidnog stvaranja napetosti između dviju zemalja, a u kojima će Hrvatska, poslije one haaške, uvijek sjediti na optuženičkoj klupi s dodatnom, sada talijanskom hipotekom o 'zločinačkom pothvatu' i 'etničkom čišćenju'.

Jadransko more - 'talijansko jezero'

Strategijskim rječnikom rečeno, Italija je filmom *Srce u jami* odlučila aktivirati svoj 'vanjski krug' za prodor na istočnu obalu Jadrana. Hrvatska, oslabljena iznutra, s rastrojenom vojskom, uništenim obavještajnim sigurnosnim sustavom, obespravljenom policijom, svemoćnim medijima u rukama poslušnika 'hijerarhije urotnika', političkim i inim svađama, golemim zaduženjem, rasprodanim bitkom i korupcionaškim aferama, naprosto nudi mogućnost da postane lak zalogaj talijanskim

³⁸ Od ljudi bliskih Romanu Prodiu, koji ga znaju ne samo kao političara nego i privatno, može se čuti da nakon premijerskoga mandata kani otići u mirovinu. Zanimljiva je priča koja kruži u svezi s njegovim privatnim planovima, prema kojoj Romano Prodi namjerava kupiti kuću negdje na hrvatskoj obali. Posebno mu se sviđa Hvar, gdje je već boravio i za koji kaže da poznaje svaki njegov kamen (obišao je cijeli otok biciklom), a neskri veno čezne i za Kornatima, gdje će jednoga dana umirovljeni premijer i šef Europske komisije možda kupiti nekretninu i ondje, u tišini, provoditi dane odmora. Usp. Zlatko Milak, *Hrvatski list*, 20. travnja 2006., str. 14.

³⁹ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 65. - 69.

⁴⁰ Sigurno su ovakva 'neformalna' talijanska, ali i formalna diplomatsko-politička razmišljanja utjecala na to da, na prijedlog uplašene hrvatske Vlade, "ribolovno-ekološka zona" bude suspendirana u Hrvatskome saboru i da se nakon toga otvori nova (stara) stranica talijanskog (ali i slovenskog) agresivnog nastupanja prema hrvatskome morskom i kopnenom prostoru.

imperijalnim apetitima. Gotovo je zapanjujuće koliko hrvatska politika od 2000. ne razumije da se vođenje i upravljanje državom planira najmanje trideset godina unaprijed. Zato i postoji strategija nacionalne sigurnosti, koja ne ovisi o strankama ni o koalicijama na vlasti, nego se zasniva na čvrsto utemeljenim nacionalnim interesima i vrjednotama, koje se promiče radi boljitka i koje se štiti, ako su ugroženi. Sva tragedija i zla kob Hrvatske jest u tome što račanovsko-sanaderovska politika svoj legitimitet traži i nastoji steći u bruxellskoj administraciji, a ne u vlastitome narodu, kao što je to bio slučaj do 2000. godine. Bez bitne promjene politike, Hrvatska ne će moći izići iz 'odgođenog kaosa' u koji je ubačena krivim potezima posttuđmanovskih političkih elita.

Film *Srce u jami* samo je kamenčić u mozaiku talijanske politike da od Jadrana učini 'talijansko jezero'. O toj politici u *II Piccolo* (11. siječnja 2004.) više je nego otvoreno prozborio bivši talijanski ministar vanjskih polova Gianni De Michellis, rekavši: "Jadran je potrebno pretvoriti u europsko more". Istodobno, ovaj talijanski ministar, koji je otvoreno podupirao srpsku agresiju na Hrvatsku⁴¹, pozvao je talijansku diplomaciju na odlučniju inicijativu za proširenje Europske unije na cijelu balkansku regiju. "U *talijanskom je interesu* da cijela balkanska regija bude spremna za integracije, pri čemu ne će *nestati samo kopnene nego i morske granice*, (kurziv a.) Kada i Hrvatska uđe u Europsku uniju, logike i perspektive cijeloga Jadrana dobit će potpuno novo svjetlo", rekao je De Michellis, koji se, kako navodi // *Piccolo*, zauzima za Jadran kao 'europsko more', "Farnesina (sjedište talijanske diplomacije) mora ponovno u svoje ruke uzeti kompletan balkanski dosje, s obzirom na to da se o njemu više nitko ne brine, kako bi se riješila otvorena pitanja u Bosni, Srbiji i Crnoj Gori i na Kosovu", rekao je De Michellis i dodao: "Sve bi perspektive suradnje trebale biti ocijenjene *ne kroz optiku zaštite nacionalnih interesa*, nego kroz usuglašavanje".

⁴¹ Gianni De Michellis bio je talijanski ministar vanjskih poslova u vrijeme srpske agresije na Hrvatsku. Javno je iznio stajalište da bi proglašenje neovisnosti Slovenije i Hrvatske bilo kršenje načela KESS-a i da će svaki secesionizam biti kažnjen. Optužujući Sloveniju i Hrvatsku za secesionizam, De Michellis je time otvoreno stao na stranu Slobodana Miloševića, budući daje Miloševiću jedan o glavnih izgovora za agresiju na Hrvatsku bio upravo 'secesionizam'.

O čemu je to De Michellis zborio? Ne o hrvatskome Jadranu, nego o 'europskom Jadranu', čitaj talijanskom. Ne o hrvatskim nacionalnim interesima, nego o preuzimanju 'zapadnog Balkan' u talijanske ruke. Ne o 'nestanku' talijanskih morskih granica, nego hrvatskih.

Nisu samo hrvatski političari opčinjeni retorikom talijanskih diplomatskih i političkih dužnosnika, koji diplomacijom prijevare već gotovo stotinu godina nastoje zagospodariti istočnom obalom Jadrana, nego i slovenski. Naime, slovenske igre oko Savudrijske vale⁴² Italija sve vrijeme promatra šutke, pripremajući pravno-politički teren za udarac i njoj i Hrvatskoj. Bilo kakva promjena 'avnojevskih granica', poglavito između Hrvatske i Slovenije, ide u prilog Italiji.⁴³ Tema filma *Srce u jami* dobro je 'sjela' i zbog ozračja proslave 'Dana sjećanja', koji se u Italiji prvi put, ne slučajno, službeno obilježio 10. veljače 2005., na dan kada su Istra, Rijeka, kvarnerski otoci i Zadar Pariškim mirovnim ugovorom iz 1947. vraćeni bivšoj Jugoslaviji, odnosno, Hrvatskoj. Pliktomisleći političari Slovenije i Hrvatske, zabavljeni crtanjem i parafi-

⁴² Paradoks Savudrijske vale jest u tome što se u pitanje dovode Osimski sporazumi, jer bi negraničenje Hrvatske s Italijom otvorilo novu međunarodno-pravnu situaciju. Kao što je poznato, Sporazume su potpisale vlade SFR Jugoslavije i Italije, a pravno ga nasljeđuju one države nastale na prostoru zvanom bivša Jugoslavija koje izravno graniče s Italijom, što u ovome slučaju znači Hrvatska i Slovenija.

⁴³ Dok Italija zna jasno i dugoročno artikulirati svoje interese, pa i ondje gdje po međunarodnome pravu nema pravo, hrvatska politika luta do besmislenosti, pristajući čak na razgovore u kojima se raspravlja o trgovini - hrvatska sela za hrvatsko more. U svim suverenim državama to je čin izdaje. Teritorijalno i akvatorijalno razgraničenje ne može biti donijeto ni u Saboru, pa ni s dvotrećinskom većinom. Ono mora biti predmet referenduma svih državljana Hrvatske. Ako se hrvatski narod želi odreći dijela svoga akvatorija ili teritorija u korist neke druge države, onda se to može učiniti samo referendumom i nikako drukčije. O rezultatu referenduma ne bi trebalo dvojiti, pa je tim više zažudjuća drskost bivšega predsjednika vlade Ivice Račana da 'parafiranim sporazumom' (bez volje hrvatskoga naroda) pokuša Sloveniji prepustiti ne samo dvije trećine Savudrijske vale nego i teritorijalno more i koridor širine dvije milje, što zajedno čini gotovo dvije površine Kaštelanskoga zaljeva. Kako se u sporazumu Račan-Drnovšek predviđalo da se na području tzv. koridora zabrani iskorištavanje podmorja, instaliranje naftnih ili plinskih platforma, kao i ribarenje, Hrvatska se *defacto* i *dejure* trebala odreći i svoga gospodarskoga pojasa u vlastitome teritorijalnom moru(?), što bi bio jedinstven slučaj na svijetu. Kakva bi mogla biti posljedica ovoga izdajničkoga čina bivšega hrvatskoga premijera? Prvo, u ovakvom obliku razgraničenja sa Slovenijom Hrvatska ne bi imala nikakvu zajedničku granicu sa susjednom državom Italijom, jer tzv. 'trokutić teritorijalnog mora' ne bi mogao predstavljati zajedničku granicu, budući da ne bi postojala neprekidna veza između toga komadića mora i ostaloga teritorijalnog dijela Hrvatske, zbog gubitka jurisdikcije nad morskim dnom. Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 411.

ranjem 'novih granica', nisu imali vremena uočili da je odluka uilij.m skoga Parlamenta o obilježavanju 'Dana sjećanja' donijela glasovima i desnih i lijevih stranaka. Dakle, cijela talijanska politička lepeza jednoglasno je poduprla političku ocjenu da su odluke Pariške mirovne konferencije, odnosno, 'gubitak teritorija' na istočnoj obali Jadrana - povijesna nepravda.

Esuli kao talijanski operator krize

Zašto Slovenci ustrajavaju, iako su svjesni da nikako ne mogu imati izravan izlaz na otvoreno more? Oni žive u uvjerenju da su Talijani, koji izvrsno glume suzdržanost, na njihovoj strani. Ali, oni, zbog kompleksa 'manje vrijednosti', zaboravljaju da čekanje u zavjetrini, povijesno gledajući, za talijansku politiku nije ništa novo. Zato više od bilo čega o slovenskom političkom sljepilu govori naslov u *Večernjem listu* od 10. veljače 2005.: "U Italiji dan sjećanja, a u Sloveniji prosvjedi".

Slovenski izlaz na otvoreno more, u cjelini gledano, rezultirao bi dalekosežnim političkim implikacijama, jer za Italiju Osimski sporazumi više ne bi bili obvezujući⁴⁴, što ona već sada koristi pritiskajući i ucjenjujući Hrvatsku, pa su zato esuli postali operator krize pomoću kojega se pokušava dokazati da je na kraju Drugoga svjetskoga rata na istočnoj obali Jadrana učinjeno 'etničko čišćenje'.⁴⁵ To je razlog zbog kojega je potpredsjednik talijanske vlade i ministar vanjskih poslova

Gianfranco Fini, u svome govoru u prepunoj dvorani kazališta Verdi u Trstu, početkom veljače 2005., ustvrdio: "Smatram da nije mala stvar, primjerice, što se od Hrvatske traži da se ratni zločinci predaju sudu u Haagu. To je izuzetno važan uvjet kao i zahtjev da se u Hrvatskoj poštuju načela zaštite manjina. Italija kao zemlja članica i jedna od temeljiteljica Europske unije mora pomoći Hrvatskoj da se oslobodi aveti prošlosti". Koliko talijansko licemjerje nema granica pokazuje upravo ovaj slučaj, gdje se postfašist Gianfranco Fini, bez imalo stida, usuđuje govoriti o 'avetima prošlosti' i 'ratnim zločincima'.

Italija je filmom *Srce u jami* pustila dimnu zavjesu, Danom sjećanja institucionalizirala postojanje 'etničkog čišćenja', a pravda bi trebala biti izrečena nakon što se u Haagu, 2010., pogase svjetla. Zato je, sa stajališta hrvatske nacionalne sigurnosti, itekako bitna činjenica da je naručitelj filma talijanski ministar komunikacija Maurizio Gasparri, da je producent Angelo Rizzoli, pripadnik tajne masonske lože P-2, dakle, vjerni sljedbenik 'hijerarhije urotnika', a redatelj Alberto Negrini, poznat po sentimentalnim filmovima patriotskog sadržaja, jer kako sam kaže: "To nije politički ni ideološki film, nego osjećajna priča viđena očima djece". Jednako je bitna činjenica da je, nekoliko dana prije negoli je film trebao biti prikazan na RAI-ju, u dvorani Palazzo dei Congressi dell'Eur u Rimu, organizirana svečana pretpremijera filma, na koju su bili pozvani razni uglednici i autori te protagonisti filma, kao što je bitno da je RAI, u danima prije prikazivanja toga dvodijelnog filma emitirao i nekoliko posebnih priloga i emisija o esulima i sudbina Talijana iz Istre, kao što je bitno da je talijanski popularni voditelj Bruno Vespa, 3. veljače 2005., vrlo gledanu emisiju "Porta a porta" posvetio toj temi. Sve je to vrlo bitno da bi se razumjelo što se želi

ma nacionalnoga suvereniteta uzurpira sebi pravo odlučivati samovoljno i protuustavno, bez nositelja toga suvereniteta. To pokazuje koliko laicistička vlast neke zemlje može raditi protiv interesa onih koji su je izabrali, ali pokazuje i to da njihova poslušnost i (ili) ropska poniznost nemaju kraja. Ovdje naprosto nije riječ samo o nepromišljenosti nego i o nasilju prema vlastitome narodu, jer se političar usuđuje drugome dati ono što nije njegovo. Svejedno je radi li to on samostalno ili po nečijeme diktatu. Hrvatsko more i ozemlje nije svojina nijedne hrvatske izvršne političke vlasti, bez obzira na demokratski postupak njezina biranja, nego i more i ozemlje ta izvršna vlast mora braniti kad god su ugroženi i tako ih sačuvane predati idućim naraštajima. Sve drugo, jednostavno rečeno, jest izdaja. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, str. 412.

⁴⁴ Ako bi Hrvatska pristala ustupiti Sloveniji ono što Slovenija traži, bez obzira na 'koridor', 'trokut' ili nešto slično o čemu se u raznim prilikama pregovaralo, Hrvatska bi izgubila izravnu granicu s Italijom. U tome slučaju Osimski sporazumi sigurno poprimaju sasvim drukčije konotacije između Hrvatske i Italije. Jednostavno rečeno, Hrvatska bi bila dovedena u poziciju Srbije i Crne Gore, Makedonije ili Bosne i Hercegovine, prema kojima Italija, glede Osimskih sporazuma, nema nikakvu obvezu. Osim toga, izravni izlaz Slovenije na otvoreno more otvara i pitanje gospodarskoga pojasa, jer bi Slovenci sutra imali pravo, koje sada nemaju, i na svoj gospodarski pojas. Zato, hrvatsko proglašenje gospodarskoga pojasa na Jadranu jest jedini ispravan političko-pravni potez u svrhu zaštite od talijanskih, ali i slovenskih presizanja, koji ne će prestati unatoč nekim promjenama političkih elita u tim zemljama.

⁴⁵ Pitanja međudržavnih teritorijalnih razgraničenja suviše su ozbiljna da bi se njima mogli poigravati političari tipa Ivice Račana, koji je hrvatski narod, dok su pregovori trajali, uvjeravao kako "javnost ne treba biti upoznata, jer to može štetiti pregovorima!" Dakle, čelni čovjek izvršne vlasti, bez imalo stida, o ključnim, čak životnim pitanji-

postići tim političko-manifestacijskim igrokazom. To su u punoj mjeri nagovijestila petorica studenata hrvatskoga jezika i književnosti za istočnoeuropske i jugoistočnoeuropske studije rimskog sveučilišta La Sapienza, koji su navijestili kako kane promijeniti studij, jer ne žele "proučavati kulturu naroda koji je ubijao Talijane samo zato što su Talijani".

Hrvatska politika, pristajući na inverziju svoje suvremene povijesti, pristaje i na inverziju svoje nedavne prošlost, a time pristaje na inverziju samoga svoga postojanja, jer prihvaća tezu o 'endemskom nacionalizmu', što je, u biti, i pozadina filma *Srce u jami* i političkoga projekta "Dan sjećanja". Zato, da ne bude kasno, mora se uzviknuti - "Zašto šutiš, Hrvatska?"

4. Hrvatska sudbina u rukama crtača na salvetama

O talijanskom tajno-javnom planu o pretvaranju Jadranskoga mora u 'talijansko jezero' potrebno je još ponešto reći, osobito u kontekstu haaške 'pravde' i 'pravednosti'.

Snažan utjecaj geopolitike na sudbinu hrvatskoga naroda očituje se od samoga začetka zaokruživanja (oblikovanja) njezine državnosti, a poteškoće koje su neprestano pratile Hrvate glede vlastitoga samoodređenja (identiteta) posljedično su određivale i obrise njezinoga nacionalnog teritorija. Ovi čimbenici, koji istodobno potječu iz pravaške ideje, iz trinaestostoljetnog kršćanskog (katoličkog) opredjeljenja, iz 'pritrujene povijesti' i iz suvremenih geopolitičkih gledišta, pojavljuju se kao odlučujući za njezinu sudbinu. Oni su oslikali posebnosti zemljovida Hrvatske, na kojemu se u dvije geostrateški stožerne točke, Ravnim Kotarima i ušću Neretve⁴⁶, lomi ili brani njezin državni teritorij i akvatorij, a u 21. stoljeću pridružila se i treća, zvana Savudrijska vala. Dakle, svojevrсна hrvatska 'Ahilova peta', u kojoj se određuju njezini odnosi s ostalim zemljama na prvim vratima Euroazije, a posebno onima iz najbližega susjedstva, od 2000., zahvaljujući političari-

Usp. Davor Domazet-Lošo, *Hrvatska i veliko ratište*, Poglavlje 2, isto, str. 39. - 71.

ma tipa Račan, čiji je program i dalje 'odumiranje države', proširena je daljnjim redukcionizmom njezinoga ionako reduciranog prostora.

Račanov 'bermudski trokut'

Posve je bio u pravu novinar Večernjeg lista Davor Ivanković kada je postavio pitanje: Zašto se 6. rujna 2005., na sastanku lidera hrvatskih stranaka, pod nos nije Ivici Račanu gurnuo sporazum? Za takvo što postojao je još jedan razlog. Ivica Račan je svojom izjavom o tome kako hrvatski prioritet nije ulazak u Europu, nego okretanje sebi, tj. proizvodnji, *de facto* 'razbio' čvrsti hrvatski unutarnji politički 'savez za Europu'. Je li u pitanju samo vraćanje vlastitome korijenu, onome starome Račanu iz vremena *ante bellum* i sloganu o 'zemlji proleterskoj', ili postoji 'kvaka 22'? Dok determinizirana glasila, poput *Jutarnjeg lista* i *Globusa*, koji kao dnevni, odnosno, tjedni bilten račan-sanaderovske politike o tome šute, *Večernji list* o Savudrijskoj vali piše u nastavcima, najavljujući to velikim slovima na naslovnici. To je dobar znak da analitičari, pa i novinari, koji postavljaju pitanja i daju odgovore ne će tako olako biti ušutkani 'ubojitim' argumentom o 'teoriji urote'. Da je ovdje riječ o uroti, ali s inverznim oblikom, nema više nikakve dvojbe. Ovdje je naprosto riječ o uroti protiv hrvatske države. Zbog toga je nužno postaviti nekoliko pitanja. Zašto se Slovenija ponaša ovako kako se ponaša? Zašto Italija šuti? Postoji li ikakva povezanost između Haaškoga suda i Savudrijske vale? Zašto aktualna hrvatska vlada ustrajava na arbitraži?

Prije odgovora na ova pitanja, evo nekoliko riječi o sporazumu Račan - Drnovšek, koji su 20. srpnja 2001., u slovenskom Otočecu ob Krki, parafirali Olga Kresović-Rogulja (predsjednica Komisije za granice) i slovenski joj kolega Miha Pogačnik. Sporazum, što je samo po sebi zanimljivo, nikada u cijelosti nije predstavljen Hrvatskome saboru ni hrvatskoj javnosti. Iz pregovaračkoga tima uklonjeni su vrhunski stručnjaci za međunarodno pravo, od prof. dr. Hrvoja Kačića do akademika Davorina Rudolfa i Vladimira Iblera. Račan tim sporazumom na dar Sloveniji daje 160 četvornih kilometara akvatorija i izlaz na otvoreno more. Radi usporedbe, to je površina veličine dva Kaštelanska zaljeva

ili više od trećine površine ozemlja oslobođenog operacijom *Bljesak*. Komadić teritorijalnog mora uz granicu s Italijom kao hrvatski 'benmidski trokut' ne znači ništa, jer međunarodno pravo ne poznaje suverenitet na moru ako nema izravnog doticaja s kopnom. To zna svaki student prava, ali ne i Račan, pa mu nije bilo teško, 25. srpnja 2001., na konferenciji za tisak, izjaviti kako je "sporazum u hrvatskom strateškom interesu i stoga Vlada iza njega stoji". Potporu hrabrome Račanu, povijesti radi, dali su predsjednik Sabora Zlatko Tomčić, predsjednik države Stjepan Mesić i, naravno, istarski župan Ivan Jakovčić.

To je razlog zašto, već punih pet godina, na izmaku ljeta, kako je to u *Hrvatskom listu* napisala Mirela Pavić, "svečano počinje nova haaška godina", ali istodobno i slovensko svojatanje Savudrijske vale. Te dvije spojene posude imaju svoj ritam narastanja. Njihove su amplitude u proljeće i u jesen, kada je hrvatski čovjek najradosniji ili najopušteniji. Odmora nema dok traje obnova 'zapadnog Balkana', rekli bi komunistički deterministi. Stratezijskim rječnikom rečeno, Slovenija je 'unutarnji krug' koji se aktivira onda kada glavni igrači iz 'vanjskog kruga', Velika Britanija kada je u pitanju Haaški sud, a Italija kada je na redu Jadran kao 'talijansko jezero', odluče Hrvatsku i dalje držati u 'odgođenom kaosu'.

Dvojbena arbitraža

Preko Slovenije, glavni igrači, u ovome slučaju Velika Britanija i Italija, protiv Hrvatske nastupaju na dvije bojišnice - onoj političkoj i onoj teritorijalnoj. Na jednoj i na drugoj ugrožava se suverenitet Hrvatske, tj. njezinu opstojnost na sjevernome dijelu prvih vrata Euroazije. Komadanje neke zemlje ne ide lako, ali svakako ide lakše ako se tu zemlju neprekidno drži pod hipotekom zločina, a njezine državne granice učini upitnima, pa i onda kada je sve po međunarodnom pravu razvidno. Zato slovenske igre oko Savudrijske vale Italija promatra šutke, pripremajući pravno-politički teren za udarac i Sloveniji i Hrvatskoj. Dok postoje Osimski sporazumi, a oni postoje dok Hrvatska graniči s Italijom, Italija ne može otvoreno aktivirati plan iza kojega stoji cijela i 'lijeva' i 'desna' talijanska politička elita.

Pojašnjenja prije postavljenih tvrdnja bila bi: Slovenija, koja na geografskoj karti Europe predstavlja patuljka u svakom pogledu, svoju liskost 'crpi' iz interesa koji na jugoistoku Europe prije svega imaju Velika Britanija i Italija. Ona će, na kraju, ako nastavi s dosadašnjom politikom, a da toga nije svjesna, zajedno s Hrvatskom platiti veliku cijenu. U tome joj ne će pomoći ni to što je članica Europske unije, a Italija nije. Slovenska politika naprosto zaboravlja da 'malima' nije sjediti za istim stolom gdje objeduju 'veliki'. U jurišu na hrvatski akvatorij i ozemlje, protivno međunarodnome pravu, Sloveniji se može vrlo lako dogoditi da joj zapadna granica bude ondje gdje je to predviđeno jednim nepravednim ugovorom, onim Rapalskim. Slovenskoj političkoj eliti preporuka bi mogla biti - "čuvajući susjeda, najbolje čuvam i sebe". Drugo, Italija šuti zato što zna da ako Slovenija, uz pomoć hrvatske nemušte, isprestrašene i nekompetentne političke elite, ipak uspije ostvariti neostvarivo, Osimski sporazumi više ne će biti obvezujući, a nakon toga i strateški cilj o Jadranu kao 'talijanskom jezeru' ne će biti neostvariv, nego naprotiv. Izgledi za ostvarenje toga cilja se povećavaju ako se Hrvatsku, ali i Sloveniju, neprestano ucjenjuje operatorom krize zvanim esuli, 'dokazujući' time daje na kraju Drugoga svjetskoga rata na istočnoj obali Jadrana učinjeno 'etničko čišćenje'. Ovdje leži odgovor i na treće pitanje. Kada je riječ o Hrvatima, povijest se ponavlja, ali ne kao učiteljica života, nego kao hipotekarni kredit u obliku zločina. I 1945. i 1995. Hrvati učiniše 'etničko čišćenje', jednom prema Talijanima, a drugi put prema Srbima. Kao 'dokaz' prvoga služe Savudrijska vala i slovenski kompleks manje vrijednosti, a kao 'dokaz' drugoga Haaški sud i britanska bahatost i gotovo patološka mržnja prema svemu što je katoličko. Naposljetku, Hrvatska nema nikakva razloga ići ni na kakvu arbitražu. Kako je po međunarodnome pravu u slučaju Savudrijske vale sve nedvojbeno, onda pristajanjem na arbitražu Hrvatska sama uvodi dvojbenu. Tu je dvojbenu još više proširio i probudio Račanov 'parafirani sporazum' i zbog toga europski deterministi zadovoljno trljaju ruke, jer će Hrvatska sama, bez pomoći drugih, uletjeti u pripremljenu zamku.

Nudeći arbitražu kao spasonosno rješenje, koje će, eto, napokon riješiti 'problem', hrvatska aktualna politička vlast već je unaprijed pripremila pobjednički šampanjac, a zaboravlja da glavni igrač u cijeloj

igri nije mizerna Slovenija nego arogantni Albion i talijanski prckoja dranski apetiti. Rezultat moguće arbitraže najavio je već sam Ilica Račan, izjavivši da se Hrvatska, prije negoli krene u arbitražu mora obvezati da će u svemu poštivati rezultate te arbitraže. To ne znači ništa drugo nego da će presuda biti vrlo bliska onome crtežu na salveti koji je klon Račan iscrtao o Savudrijskoj vali, kao i njegov uzor Paddy Ashdown o podjeli Bosne i Hercegovine. Izgleda da u Hrvatskoj ništa nema tako dobru ni višestruku uporabu kao salvete, bilo za brisanje zamašćenih lica bilo za nametanje hipoteke, odnosno, ovjekovječenje podjele, otuđenja i prenosivosti državnoga teritorija (akvatorija) drugome. Još nešto, sugestijom o bezuvjetnom pristajanju na arbitražu Račan nastoji pred poviješću sebe amnestirati za izdaju koju je počinio na temelju članka drugoga Ustava Republike Hrvatske.

Hrvatska politika, pristajući pokorno na inverziju svoje suvremene povijesti, koju joj sustavno nameću determinizirani apostoli 'demokracije i pravde', haaški ili neki drugi, svejedno, dovodi sebe u poziciju da će joj sudbinu odrediti dva crteža na salvetama. U cijeloj priči ne će biti bitno što je jedan autor-crtač 'europski europejac', a drugi stari-novi 'europski antieuropejac', nego će biti bitno to hoće li, napokon, hrvatska poslušnička politika shvatiti da Hrvatska ne će 'u Europu' prije 2012. godine, i to ne kao ravnopravna članica, nego kao pridružena u sklopu 'zapadnog Balkana', u kojemu je glavna uloga namijenjena Srbiji. Tragikomičnost jest u tome što će zapadnu granicu 'zapadnog Balkana' odrediti Račanov 'bermudski trokut' uz morsku granicu s Italijom, ispred Savudrijske vale. Dok se ne napiše zapovijed da se raketnu topovnjaču *Petar Krešimir IV.* usidri u Umagu, sa zadaćom ophodnje na zapadnoj strani crte razgraničenja po međunarodnom pomorskom pravu, jedini na poprištu obrane suvereniteta Hrvatske ostaju istarski ribari. Ako je suditi po biblijskim iskazima, onda se Hrvatska u doslovnom smislu riječi nema čega bojati sve dok ijedan od hrvatskih ribara može bacati mrežu, ne u Galilejskom, nego u Jadranskom moru. A što ako se istarski ribari umore? Ništa drugo nego uzviknuti - "Hrvatska, dugo ćeš i predugo čekati novog Tuđmana!"

5. Tajni plan držanja Hrvatske u nemilosti

U geopolitičkim razmišljanjima i analizama bitno je uočiti tzv. strategijske gravitacijske točke. Riječ je o događajima ili procesima koji su vremenski pomaknuti i prostorno razdvojeni, ali, unatoč toj prividnoj disfunkciji, oni su dio jedinstvenog plana. U slučaju Hrvatske, krajnje upozoravajući slučaj jest osnivanje 'vlade Republike Srpske Krajine u progonstvu', jer je riječ o četvrtome cilju urotničkoga plana protiv Hrvatske.

Za geopolitičare, taj čin, koji se dogodio istodobno kada i projekt 'Dan sjećanja'(!?), nije ni neočekivan, a ni iznenađujući. Naprotiv! Nakon što su Hrvatsku europski upravljači 'nadziranog nereda' i njezina elita doveli do toga da joj je vojska rastrojena, obavještajno sigurnosni sustav uništen (legalno djelovanje engleske obavještajne službe unutar države!?), policija obespravljena, mediji potpuno determinizirani, a zaduženost golema, Hrvatska je postala ucjenjivana, prvo od Europske unije, a potom redom od susjeda - od Slovenije 'kamionskim ratom', od Italije 'Danom sjećanja' i, napokon, od Srbije 'vladom u progonstvu'. No, tu mukama ne će biti kraj. Svi ti naizgled nepovezani događaji, koji se odvijaju slijedno, dio su jedinstvenoga plana koji ima cilj Hrvatskoj dokinuti suverenitet, koji je, kao što je rečeno, *de facto* i *de jure* uspostavljen operacijom *Oluja*.

Projekt 'država u državi'

U hrvatskom 'odgođenom kaosu', prema planu 'hijerarhije urotnika', trebaju nestati njezin identitet i suverenitet. Ako se slijedu naprijed navedenih događaja pribroji knjiga sveučilišnog profesora Milana Kangrge pod naslovom *Etika - osnovni problemi i prvaci* i činjenica da hrvatsko Ministarstvo kulture financira časopis *Filozofska istraživanja*, u kojima se, nimalo filozofski, grubo vrijeđa hrvatski narod, te hvale vrijedno reagiranje Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti na sve češće i bezobzirnije ugrožavanje hrvatskoga jezika, onda doista još samo naivni mogu misliti da se sve to istodobno, na početku 2005., u Hrvatskoj događalo slučajno.

Koliko je samo naivnosti, ali i sljepila, u izjavi predsjednika Vlade Ive Sanadera, koji je, komentirajući novinarsko pitanje o obnoviteljskoj skupštini tzv. 'republike Srpske Krajine', izjavio: "Što se Hrvatske tiče, za nas je to završeno u *Oluji*, onoj veličanstvenoj *Oluji* kada smo pobijedili i oslobodili zemlju". To da su Hrvati *Olujom* oslobodili svoja okupirana područja koja su bila pod nadzorom UNPROFOR-a mnogima je znano, ali to europskim pripadnicima 'hijerarhije urotnika', u njihovome planu glede Hrvatske, nema neku veliku važnost. Zato još više zabrinjava ravnodušan pristup hrvatske izvršne vlasti onome dijelu teksta 'rezolucije' u kojemu, između ostaloga, stoji da "Srbi iz Republike Srpske Krajine nikad ne će prihvatiti etničko čišćenje kao metodu rješavanja političkog pitanja, te da Hrvatska ne može i ne smije postati sastavni dio europskih integracija, a da pritom bude stvorena etničkim čišćenjem nad srpskim narodom". Dakle, identični operator hrvatske krivnje i u talijanskom i u srpskom tumačenju novije hrvatske povijesti jest 'etničko čišćenje'. Za institucionalizaciju postojanja 'etničkog čišćenja' pobrinut će se Haag, a kada on to obavi, 2010., onda će i godina 1995. u političko-povijesnom smislu biti označena istovjetno kao i 1945. U jednom će slučaju žrtve 'etničkog čišćenja' biti Srbi, a u drugom Talijani. Poslije toga nastavit će se hod ka ostvarivanju zamisli koju je još 1993. izrekao Dobrica Ćosić - kako u budućnosti nije isključeno da će Srbi i Talijani imati zajedničku granicu. Zbog svega navedenog može se s velikom pouzdanošću zaključiti da iza obnoviteljskoga rada "vlade RSK u progonstvu" ne stoje Srpska radikalna stranka ni njezin lider Vojislav Šešelj, kako se to sugerira, niti je to 'fantazija grupice poraženih', nego igru igraju daleko veći igrači. Njih treba tražiti od Bruxellesa do Londona i u krugu onih koji i dalje tvrde kako je Hrvatska, kao država, 'rano priznata'.

Aktualnu ali i buduću hrvatsku izvršnu vlast posebno bi morao zabrinuti onaj dio rezolucije u kojemu se navodi da "okupacija nije pravno, već privremeno stanje" i da se "srpsko nacionalno pitanje i opstanak Srba može ostvariti samo prekidom okupacije i osiguranjem sigurnosti i slobodnog odlučivanja svih koji su do okupacije RSK živjeli na tom teritoriju". To naprosto znači da se plan Z-4 ili projekt 'država u državi' vraća na velika vrata u novom (starom) političkom prekrajanju 'zapadnog Balkana'.⁴⁷

Samo naivnima, a takvih je nasreću sve manje, nije razvidno da su, 'Dani sjećanja' i 'vlada u progonstvu' dio istoga tajnoga plana, kojim se nastoji dokinuti hrvatski suverenitet uspostavljen oslobodilačkom operacijom *Oluja*. Prije završnoga čina u drami *Kaos zapadnog Balkana* hrvatska će izvršna vlast svome hrvatskome narodu ipak morati odgovoriti na pitanje - *Quo vadiš Hrvatska?*

Talijanima i Srbima, početkom te, 2005., koji su u duetu počeli pjevati o Hrvatima kao 'zločinačkom narodu', pridružio se i Ivo Sanader svojim 'akcijskim planom' o uhićenju generala Ante Gotovine, koji je osmislila britanska tajna služba i koji je već tada bio dobrano zašao u prvu fazu provedbe, one koja je govorila o 'lociranju'. Da bez vidljivog nastupa Britanaca ova igra ne će proći pobrinuo se u to vrijeme vrlo aktivan i uvijek protuhrvatski nastrojen leteći podupiratelj 'nadziranog nereda' Dennis MacShane.

Inverzija krivnje po Dennisu MacShaneu

Ništa tako zorno ne oslikava neki neočekivan (iznenađujući) događaj (čin) kao dobro znani uzvik "Ljudi moji, ma je li to moguće!" velikana hrvatskoga športskog novinarstva Mladena Delića. Sve ima svoje granice, ali jedino što granica nema jest engleski cinizam. Ovu tvrdnju zorno potkrjepljuju upravo riječi Dennisa MacShanea, britanskog mi-

⁴⁷ Sekundarne posljedice plana Z-4 po političke prilike u Republici Hrvatskoj, koje nisu posve izvan velikosrpskoga konteksta, ne bi bile nimalo manje zabrinjavajuće. Naime, sam plan očito je bio na crti poticanja autonomaštva u Istri, kao prvoga koraka u zahtjevu za pretvaranjem Istre u federalnu jedinicu. Da je plan Z-4 sa Srbima uspio, europski deterministi *defacto* bi podržali federalizaciju Republike Hrvatske. Sira međunarodna potpora tome procesu ne bi izostala, a to pokazuju izjave i potezi iz toga vremena nekih čelnika IDS-a - da "ne će poštivati odluke Hrvatskoga sabora", da "ne će živjeti u državi pod sankcijama", odnosno, da se zauzimaju za nekakav trojni istrijansko-slovensko-talijanski parlament, odnosno, mogućnost dvojnog državljanstva. Sve je to osnaživalo plan Z-4 pa se zahtjev za demilitarizacijom Istre našao u identičnom obliku u međunarodnom dokumentu o "krajinskoj državi". Cilj je bio isti - ukloniti još jedan znak hrvatskoga suvereniteta - Hrvatsku vojsku. Katalizatorski učinak plana Z-4 vidljiv je i po tome što je stranka Dalmatinska akcija 29. ožujka 1995. istupila sa zahtjevom o posebnom dalmatinskom regionalnom saboru. Zbog svega navedenoga, važnost plana Z-4 bila je znatno šira od samoga rješenja problema okupiranih prostora Republike Hrvatske. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto str. 402.

nistrakoji je, 'mrtavhladan', za mađarski *Magyar Hirlap*" izjavio: *Ne može se dopustiti da na desetoj obljetnici pokolja u Srebrenici Hrvatska može početi pregovore o priključenju Europskoj uniji na način da nije sve poduzela radi kažnjavanja ratnih zločinaca*. Ovu monstruožnu konstrukciju MacShane je izrekao u kontekstu tobožnjeg mađarskog 'popustljivog stajališta' prema Hrvatskoj. Naime, Mađarska se zalagala da Europska unija 17. ožujka započne sa Zagrebom pregovore o priključenju i u slučaju da se do tada ne pronađe generala Antu Gotovinu. Sto su zapadni determinizirani mediji mogli svojem čitateljstvu (gledateljstvu) MacShanevom izjavom neizravno prenijeti nego da su za najstrašniji zločin na prostoru Europe poslije Drugoga svjetskoga rata odgovorni Hrvati? Determiniziranim doktrinarnim načelom inverzije, za stravični zločin u Srebrenici, deset godina kasnije, u interpretaciji britanskoga ministra, dakle, nisu krivi ni Srbi ni međunarodna zajednica ni Britanci, nego Hrvati. O tempora, o mores!

Kako u determinizmu ništa nije slučajno, tako nije slučajno ni to da su se gotovo istodobno s MacShanevom izjavom, u inozemnom tisku pojavili i ovakvi naslovi: "Traženi ratni zločinac nije u Hrvatskoj"⁴⁹ "Gotovina doveo Zagreb u škripac"⁵⁰ "Svađa oko ratnog zločinca"⁵¹ "Hrvatski branitelji: Gotovina, predaj se Haagu!"⁵²

Da je britanskom ministru MacShaneu do pravde i pravednosti, onda bi krivce za zločin u Srebrenici prije svega trebao potražiti među svojim sugrađanima, tj. prvi u kojega bi trebalo uperiti prstom jest general Rupert Smith. Da je tome tako pokazuje, barem za široku javnost, i manje vidljiva strana događaja oko Srebrenice, koja se odigrala u srpnju 1995. pred očima međunarodnih moćnika.⁵³ Isto je tako za svakog analitičara, a poglavito za britansku obavještajnu službu, bilo

⁴⁸ Usp. *Magyar Hirlap*, 3. ožujka 2005.

⁴⁹ Usp. *Independent*, London, 3. ožujka 2005.

⁵⁰ Usp. *Hospoddfške noviny*, Prag, 2. ožujka 2005.

⁵¹ Usp. *Siiddeutsche Zeitung*, 3. ožujka 2005.

⁵² Usp. // *Piccolo*, Trst, 28. veljače 2005.

⁵³ Napadna djelovanja postrojba "vojske republike srpske" na zaštićeno područje Srebrenice počela su 7. srpnja 1995., kao rezultat odlučnosti zapovjedništva "vojske republike srpske" da riješi problem u 'pozadini' i time oslobodi znatan dio svojih snaga angažiranih na područjima Srebrenice, Žepe i Goražda. Osim toga, napad na zaštićeno područje Srebrenice bio je i u funkciji ispitivanja reakcije međunarodnih snaga UN-a i

posve jasno kako se srpska napadna operacija na zaštićeno područje Srebrenice mogla na vrijeme spriječiti. Aktivnosti zapovjedništva i postrojba snaga UN-a nedvojbeno su pokazivale *kako nije postojala politička odluka* kojom bi se spriječio pad Srebrenice. O tome prof. dr. Hrvoje Kačić⁵⁴ piše: *Snage UN-a demonstriraju svoju neodlučnost, nedjelotvornost, nesposobnost i zbnjenost. Te kvalifikacije nisu naše, dali su ih ugledni izvori međunarodne zajednice. U tome srpske snage prepoznaju dodatni poticaj da nastave ostvari-*

NATO-a. Na temelju rezultata tih ispitivanja prilagodit će se i napadna djelovanja na zaštićeno područje Bihaća.

Napad snaga na Srebrenicu pripreman je dugo i vođen iz dva smjera. Na jugu su provedeni grupiranje snaga i manevar, kojima je skrenuta pozornost s glavnoga udara sa sjevera i zapada, odakle su postrojbe "vojske republike srpske" probile crtu i ušle u grad. Snage koje su napadale na glavnome smjeru, sa sjevera i zapada, imale su potporu tenkova. Tek u 24,30 sati, 10. srpnja, kada su snage "vojske republike srpske" već ulazile u Srebrenicu, u odsutnosti (!???) britanskoga generala Ruperta Smitha (koji se, po vlastitoj izjavi, odmarao negdje na Jadranu), djelovanje NATO-ova zrakoplovstva zatražio je general Gobilliard, uz suglasnost Yasushija Akashija. Nakon odobrenja uporabe zračnih snaga NATO-a, čije je angažiranje okarakterizirano kao *bliska zračna potpora UN-a snagama na zemlji* s ciljem odvratanja Srba od daljnjih napadnih djelovanja, u 14,40 sati počela je akcija NATO-ova zrakoplovstva. U akciji je sudjelovalo ukupno 66 borbenih zrakoplova, od čega je 12 poletjelo s nosača zrakoplova "Theodore Roosevelt", a 54 iz zrakoplovne baze Aviano, 10 zrakoplova "MIRAGE" (Francuska), 10 F-16 (Nizozemska), 6 F-16 (SAD), 2 F-18 RZ (SAD) i 26 zrakoplova različitih tipova (A-10, EF-111, EA-6B) Američkoga ratnog zrakoplovstva. U akciji je sudjelovalo i 11 zrakoplova za zapovijedanje i potporu i to: 1 E-2C "HAWKEYE", 2 E-2C AWACS, 1 RC-135 za elektronsku borbu i 7 zrakoplovnih cisterna KC-135.

Od svih srpskih snaga, kao cilj napada te respektabilne snage od 66 najmodernijih i najopremljenijih borbenih zrakoplova određena su dva tenka, koji su "izravno ugrožavali" snage UN-a na prilazu Srebrenici. Napad su provela dva nizozemska i dva američka zrakoplova F-16 "FALCON". Ali u samom napadu nisu gađana ta dva spomenuta tenka. Rezultat cijele zrakoplovne operacije snaga NATO-a bio je taj da su dva američka zrakoplova F-16 «FALCON» pogodila kolonu vojnih vozila Armije BiH na glavnome smjeru napada "vojske republike srpske". U drugom naletu, koji su izvela dva američka zrakoplova F-16 "FALCON", piloti, vidjevši što se prethodno dogodilo, izbacuju bombe na praznu livadu u blizini prednjega kraja snaga Armije BiH. Eto, to je puna istina o zračnim napadima NATO zrakoplovstva u 'zaštiti' Srebrenice, a ne izjava pripadnika SAS-a (britanskih snaga za posebne namjene), koji se služi pseudonimom Nick Cameron. Možda je Cameron "iz svoga rova sasvim jasno, s udaljenosti od samo 60 metara, vidio tenkove koji su napadali grad i poslao koordinate UN-ovom zapovjedništvu u Sarajevo od kojega očekivao da će poslati zrakoplove" (prema *The Sunday Timesu*, srpanj 2002.) ili "Nakon dugog vremena dva nizozemska zrakoplova F-16 napala su dva srpska tanka, ali bez ikakvog rezultata". Rezultata je, nažalost, bilo, ali na muslimanskoj strani, i to bi pripadnik SAS-a trebao znati, budući da mu je zadaća bila slati izvješća o stanju u tome gradu.

Tadašnje djelovanje NATO zrakoplovstva Srbi su komentirali ovako: "... Samo četiri bombe su pale u čitavom tom rajonu. Oni su znali gdje je tko, loše su izviđali i malo se zeznuli u procjeni..." Usp. Davor Domazet-Lošo, *Hrvatska i veliko ratište*, isto, str. 232. - 236.

⁵⁴ Usp. *Hrvatsko slovo*, 2. kolovoza 2002.

vati svoje zločinačke planove, što se može očitati iz naknadno objavljenih Jonograma i telefonskih razgovora između Mladića i Karadžića. Oni se dogovaraju kako će svoje operacije nastaviti prema Goraždu i Bihaću. U međuvremenu su u SA D-u, Velikoj Britaniji, a osobito u Francuskoj i Nizozemskoj, prikupljeni opsežni i neprijeporni dokazi koje su najviši krugovi u tim državama priznali kao evidentne pogreške, ali, jasno, ne i krivnje, dakle, bez impliciranja tzv. objektivne odgovornosti. U tim dramatičnim okolnostima, Tadeusz Mazowiecki, specijalni izaslanik Europske zajednice i Ujedinjenih naroda za prava čovjeka, poštujući vlastita moralna načela, dao je ostavku (22. srpnja 1995.), s obrazloženjem da to čini zbog nedjelotvornosti UNPROFOR-a i licemjerja međunarodne zajednice.

Uz navedeno, tijekom izvođenja operacije zrakoplovstvo NATO-a pokazalo je oklijevanje i neodlučnost u zapovijedanju i djelovanju po ciljevima na zemlji, što najbolje potvrđuje slijed događaja. No, i pored toga odluka o uporabi zrakoplovstva NATO-a, kao i samo djelovanje uslijedili su suviše kasno da bi mogli utjecati na promjenu odnosa snaga na području Srebrenice i spriječiti napredovanje postrojba "vojske republike srpske". Ovdje se lako složiti s 43-godišnjim Nickom Cameronom, pripadnikom britanskih specijalnih snaga (SAS-a), i njegovim zapovjednikom, koji mu je rekao da Ujedinjeni narodi "nikad nisu imali namjeru boriti se za Srebrenicu. Plan nikada nije postojao". Jednako se lako složiti s Cameronom "da bi zračni napadi na srpske položaje, da ih je UN ikada naredio, bili uspješni i da se srebrenički masakr nikad ne bi dogodio".⁵⁵

Ove izjave spomenutoga britanskog pripadnika specijalnih snaga više nego razvidno pokazuju da su upravo Britanci ti kojima je najbolje znana pozadina događaja oko Srebrenice.⁵⁵ Zato neka MacShane svoj cinizam usmjeri nekamo drugamo i neka europskoj javnosti odgovori

⁵⁵ Agent SAS-a: "UN namjerno nije obranio Srebrenicu", *Jutarnji list*, 11. srpnja 2002.

⁵⁶ Evo opisa još nekih zbivanja oko Srebrenice. Prvo, postrojbe "vojske republike srpske" probile su crtu obrane i ušle u središte grada na mjestu gdje su dva nizozemska zrakoplova F-16 "FALCON" pogodila muslimansku vojnu kolonu. Grad je osvojen oko sedamnaest sati, 10. srpnja 1995., kada je zapovjednik postrojba UN-a postigao dogovor o "prekidu djelovanja", kada su ona već prestala. Drugo, poslije osvajanja Srebrenice, general Ratko Mladić uputio je pismo generalu Rupertu Smithu, u kojemu opravdava napad na Srebrenicu obrazloženjem da su .. Muslimani iskoristili teritorij enklava za organiziranje i izvođenje diverzantsko-terorističkih napada na srpsko stanovništvo, tom prilikom u selima Višnjica i Banjalučica ubijeno je stotinu, a ranjeno preko dvije stotine srpskih civila... Napad "vojske republike srpske" bio je ...usmjeren protiv terorista, a ne protiv UN-a i civila... Treće, nakon

na pitanja: Tko je krivac za tragediju Srebrenice? Srbi i "vojska republike srpske"? Dužnosnici UN-a⁵⁷ i NATO-a? Britanski general Rupert Smith i pripadnik britanskih snaga za posebne namjene? Piloti zrakoplova F-16? Odgovor bi glasio: Svatko od njih na svoj način, ali u prvome redu licemjerna politika, poglavito britanska, koja se stavila u funkciju upravljanja 'nadziranim neredom' na jugoistoku Europe podvrgavajući sve svojim prikrivenim sebičnim interesima. Kao što je europska 'hijerarhija urotnika' bila gospodar rata na prostoru zvanom bivša Jugoslavija, tako je ona gospodar i 'odgođenog kaosa', u kojemu nastoji dokazati kako je 'žrtva agresor', a 'agresor žrtva'.

U inverziji povijesnih zbivanja s kraja 20. stoljeća na jugoistoku Europe, glavnu ulogu igra Velika Britanija, jednako kao što je to činila za vrijeme i poslije Drugoga svjetskoga rata. Po svemu sudeći, a to zorno pokazuje Denis MacShane, u budućnosti će razrušenih Dresdena i krvavih Bleiburga u britanskoj izvedbi biti još.

uspješno završene operacije osvajanja Srebrenice, tijekom koje je, kao što je već rečeno, očito bila testirana i reakcija međunarodnih čimbenika, Srbi su nastavili s vojnom i promidžbenom pripremom za napad i zauzimanje zaštićenih područja Žepe, Goražda i Bihaća. Dio tih promidžbenih priprema bilo je i distribuiranje petnaestminutnog filma o Srebrenici, koji je informativna služba generalštaba "vojske republike srpske" ponudila medijima Velike Britanije!? Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 232. - 236

⁵⁷ Ujedinjeni narodi, četiri godine poslije srebreničke tragedije, licemjerno su se 'posuli pepelom', budući da su sredinom studenoga 1999. priznali krivnju za Srebrenicu (!?). Naime, u izvješću podnijetom Glavnoj skupštini UN-a kritizirali su svoje djelovanje koje je prethodilo pokolju tisuća Muslimana u Srebrenici 1995. te okrivili sebe i Vijeće sigurnosti što su popuštali Srbima i nisu ranije primijenili silu kako bi zaustavili rat. U izvješću od 155 stranica, o događajima koji su prethodili pokolju i uslijedili poslije njega, UN zaključuje da su zračni udari u BiH trebali biti izvedeni mnogo ranije. Činjenicu da zračni udari nisu izvedeni kada je trebalo u Izvješću se obrazlaže na doista licemjerna način: "Umjesto toga (zračnih udaranap. a.), sukobljene strane bile su promatrane kroz 'prizmu moralne ekvivalencije', "Svjetska zajednica odlučila je na rat u BiH odgovoriti embargom na oružje (kurziv a.), humanitarnom pomoći i razmještajem mirovnih snaga". Osim navedenoga, u Izvješću stoji i ovo: "Mora se jasno reći da su te mjere bile slaba zamjena za odlučnije i djelotvornije akcije za sprječavanje strahota". Tko je od međunarodnih moćnika konkretno odgovoran, o tome u UN-ovu izvješću nema ni slova. Usp. AFP/Reuters/Hina/Vjesnik, New York, 15. studenoga 1999.

6. 'Dvostruka linija zapovijedanja' - omiljena tema medijskih klonova

Pišući prije dvadeset i četiri stoljeća *Umijeće ratovanja*, Sun Tzu Vu vjerojatno nije ni slutio da će njegove temeljne strategijske postavke svoju pravu primjenu dosegnuti tek na prijelazu iz drugoga u treće tisućljeće. U ratu bez rata i u miru bez mira, gdje je 'meka sila' postala odlučujuća snaga moći, ratovanje je doista, kako je to držao umni kineski strateg, postalo umijeće prijekave, a čin vladanja znanost mentalnog razoružavanja. "Pobijediti neprijatelja bez borbe, to je genijalnost", tvrdio je on.

Kada su svjetski deterministi, poslije pada Berlinskoga zida, napokon shvatili da se može ostvariti ideja Antonia Gramscia o *maršu kroz institucije*, od tada su krenuli stazom prijekave, a uporabom medijskoga nasilja i njegovim nadzorom samo su potkrjepljivali takvo djelovanje. U 'odgođenom kaosu' hrvatski deterministi, u stanju *rata bez rata* ili *mira bez mira*, koji neprestano vode protiv interesa vlastitoga naroda i cjelovitosti vlastite države, uklapa se u Sun Tzuovo načelo, koje glasi: prikrivati pravi cilj javnih poteza, zbuniti i pokolebati, navesti svoje suparnike na pogrešne poteze.

Obmanjivanje i prokazivanje jesu dvije bitne odrednice medijskoga nastupanja hrvatskih medijskih jurišnika. Za njih ne postoji istina koja kaže da u ljudskom životu postoji ono što je važno i ono što je nevažno. Inverzija je potpuna. Ako hrvatski 'potrošač' medija prelistava različite publikacije i odgleda ono što mu se na televizijskim zaslonima nudi, tj. hrpu različitih informacija, on na kraju ostaje neinformirani (zbunjeniji) nego što je bio na početku, prije čitanja ili gledanja. Sve je toliko zamršeno i nejasno da se te informacije i bez poznavanja informacijskog rata nakon nekog vremena mogu iščitati kao dezinformacije.⁵⁸ Da hrvatski novinari, klonirani u laboratoriju 'hijerarhije urotnika', pomno, poput Kerbera, ali, za razliku od bića iz grčke mitologije,

ne čuvaju ulaz u podzemni svijet, nego čuvaju nasiljem uzurpiranu privilegiju pripadanja 'mekoj sili', kako bi medijskim 'ognjem i mačem' sustavno nasrtali na hrvatske vrjednote, od nacionalnih (kulturnih) do vjerskih, pokazuje osvrt u *Slobodnoj Dalmaciji*⁵⁹ pod naslovom "Parastruktura, kad krokodili dolaze", koji je potpisao izvjesni Tomislav Klauški.

Parastruktura u tumačenju medijskih jurišnika

Pojmovnik kojim se koristi Klauški jest tipičan za determinizam: 'kreiranje kaosa', 'globalna kontrola države', 'prisvajanje materijalnih dobara', 'teorija urote'...⁶⁰ No, služeći se omiljenim doktrinarnim načelom determinizma - inverzijom - on će te pojmove nepodnošljivom lakoćom etiketiranja pripisati 'urotničkoj parastrukturi', odnosno "radikalnoj desnici", koja se usudila izustiti da je hrvatskome čovjeku dosta medijske "netolerancije i senzacionalizma" i da "želi jamstva za očuvanje hrvatskoga identiteta". Ali, još je nešto razvidno, a to je da hrvatski novinarski klonovi 'svih boja' itekako čitaju, primjerice, *Hrvatski list*. Klauški to samo potvrđuje. Nadahnuće za obranu neobranjivog, kao što su protuhrvatska stajališta Milana Kangrge i Božidara Jakšića, našao je čitajući *Hrvatski list* (10. ožujka 2005.), jer je u njemu jasno naznačena protuhrvatska rabota te dvojice tobožnjih filozofa. Teoriju strategijskih gravitacijskih točaka, nakon njezinoga kratkog opisa u *Hrva-*

i o zlu. Zbog toga De Kekhove drži da nove tehnologije priopćavanja, koje se "primjenjuju na televiziji i na radiju, na Internetu i na filmu, mogu ukalupiti mozak fiziološki, na području organizacije i rada neurona, jednako kao i psihološki, na području procesa shvaćanja. Samo jači umovi i ljudi, koji su navikli na samostalno prosuđivanje mogu odoljeti tom znanstvenom nametanju spoznaja".

⁵⁹ Usp. *Slobodna Dalmacija*, 12. ožujka 2005.

⁶⁰ Rječnik kojim se koristi Klauški zapažaju i 'obični čitatelji'. Tako je Frane Zdrilić iz Miinchena poslao pismo redakciji *Hrvatskog lista*, u kojemu piše: "Stanoviti novinar Klauški piše 3. rujna 2005. u *Slobodnoj Dalmaciji* o prijateljstvu Hrvoja Petrača s generacijom, kako je napisao, mračne prošlosti. Pitam, koji je to bezobrazluk napisati da je Gotovina general mračne prošlosti. Ne znam što autora takve bezobrazne i podmukle laži drži u našoj lijepoj domovini. On očito ne podnosi ništa što se zove hrvatsko. Mrziti zemlju u kojoj živiš zvuči nevjerojatno. Kao Hrvat i katolik, ne znam niti mogu mrziti, a smatram da se slično postavlja i velika većina našeg naroda". Usp. *Hrvatski list*, 22. rujna 2005., str. 7.

⁵⁸ Običan čovjek, pritisnut svakodnevnim brigama, nema mogućnosti, ni financijske ni tehničke, ali ni vremena većinu tih tobožnjih vijesti, informacija i senzacija provjeravati. One se, poput stalagmita, talože i rastu u čovjekovoj psihi do konačnog razoružanja njegove samosvijesti i uništenja njegovih sposobnosti rasuđivanja o dobru

tskom listu, 'primijenio' je u navedenome osvrtu u *Slobodnoj Dalmaciji*. Naime, dva dana poslije objave navedene teorije, Tomislav Klauški piše: "Ovi događaji izdvojeni iz konteksta i uzeti svaki zasebno možda neupućenom promatraču slične na niz nepovezanih incidenata. No, premijer Sanader zna o čemu govori. I čega se najviše pribojava". Ako se navedeno uspoređi s onim stoje napisano u *Hrvatskom listu* od 10. ožujka 2005., gdje stoji da "U geopolitičkim razmišljanjima i analizama bitno je uočiti tzv. strategijske gravitacijske točke. Radi se o događajima ili procesima koji su vremenski pomaknuti i prostorno razdvojeni, ali unatoč toj naizgled disfunkciji dio su jedinstvenog plana. U slučaju Hrvatske najsvježiji, ali i krajnje upozoravajući slučaj je osnivanje 'vlade Republike Srpske Krajine u progonstvu'", onda je vidljivo da "radikalni list poput *Hrvatskog lista*", kako to piše Klauški, ima značajnu "specifičnu težinu", koju hrvatski medijski jurišnici determinizma ne mogu zaobići, iako bi to htjeli. Oni ga mogu samo prešutjeti, što i čine.

Intonacija i glavna teza u osvrtu Klauškoga, odnosi se na postojanje nekakve dvostruke (paralelne) 'linije zapovijedanja', odnosno, parastrukture. Teza nije nova, a najmanje je originalna. Izvorište joj je pismo koje su, pod naslovom "Vrijeme za povlačenje s vlasti", objavili u *Erazmusu*, 20. rujna 1993., Ivo Banac, Krsto Cviić, Slavko Goldstein, Vlado Gotovac, Vesna Pusić i Ozren Žunec. Nju će kasnije u raznim inačicama zastupati Stipe Mesić, Ivica Račan, Anto Nobile, Haaško sudište te popriličan broj pravovjernih vojnika 'meke sile'. Svima je njima zajedničko da nisu nikada definirali (naznačili) u odnosu na što ili na koga postoji ta dvostruka linija ili parastruktura. Nije potrebno previše napregnuti sivu moždanu koru da bi se dokučilo kako pod tobožnjim paralelnim sustavom vlasti svi prethodno navedeni podrazumijevaju jugoslavensku političku opciju. Za njih svaka hrvatska nacionalna opcija, pa i voljom naroda izabrana demokratska vlast, koja zastupa nacionalne interese jest parastruktura. Zato će se na popisu Klauškoga (i ne samo njega), kao pripadnici parastrukture, između ostalih, ali uvijek na 'prvome' mjestu, naći predsjednik dr. Franjo Tuđman i ministar Gojko Šušak. Ako je tome tako, onda je i vojna hijerarhijska struktura u Domovinskom ratu 'dvostruka linija zapovijedanja'. Ona je za 'teoretičare parastrukture' u vojnom smislu, iako to javno ne kažu, dvostruka u odnosu na onu strukturu koja je Hrvatsku htjela uvući u

pripremljenu strategijsku zamku zvanu 'juriš na vojarne' prije i u vrijeme 'operetnog rata' u Sloveniji. U političkom smislu, ona je parastruktura zato što je bila protiv integralizma tipa 'zapadni Balkan' ili, drukčije rečeno ona je za samostalnu Hrvatsku na političkoj karti Europe i svijeta. U obavještajnom smislu, tu parastrukturu čine svi oni koji su u vrijeme nastanka hrvatske države i njezine borbe za neovisnost u uvjetima najgrublje srpske agresije uspostavili obavještajnu zajednicu i uspjeli nadvladati i srpske (KOS, UDBA) i engleske (MI6) obavještajne službe. Dakle, za neoliberalističke ideologe i jugoslavenske sljedbenike bilo kakva Hrvatska, a poglavito samosvjesna Hrvatska, jest parastruktura. To znači da su za njih sve ključne hrvatske nacionalne institucije parastruktura - Hrvatska obavještajna zajednica, Hrvatska vojska, Hrvatsko društvo književnika, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Matica hrvatska i, konačno, hrvatski političari koji zastupaju nacionalne interese.

Posjedovatelji 'meke sile'

Zato rečenice i tvrdnje poput "Teško je pronaći termin za snage koje koriste generala Gotovinu i političku krizu za kreiranje kaosa i rušenje aktualne vlasti. Teško je ovdje govoriti o desnici; u demokratskim društvima desnica je legitimna politička opcija, koja sama po sebi nije opasnost za opstojnost neke države. Također je teško generalizirati i govoriti o ekstremistima..." ili "Grupa intelektualaca okupljena u Hrvatskom kulturnom klubu donijela je izjavu o stanju države i nacije, koja odiše puno većom zabrinutošću za politička nego kulturna pitanja..." služe kao uvertira za juriš medijskih klonova na one koji nešto glasnije prozbore o Hrvatskoj i o njezinim nacionalnim interesima kako bi ih proskribirali, ako nikako drukčije onda lijepljenjem etikete o parastrukтури. Zato vrlo medijski klončić determinizma Klauški kaže: "Zatim je tu i urota Blaškić, a Gotovina operator krize i kaosa... Za Račanove vladavine dio parastrukture pritajio se, poput krokodila, ispod površine, čekajući priliku da zada novi udarac". Prethodni je, prema Klauškom, bio skup na splitskoj rivi u veljači 2001., kao potpora generalu Mirku Norcu.

Kao što je već navedeno, inverzija je temeljno načelo determinizma. Njega je lako odgonetati ako se postavke determinista zaokrenu za sto osamdeset stupnjeva. Naime, postoji strateški plan, ne urota, svjetskih moćnika ili Komiteta 300, tj. *gospodara kaosa*, koji nastoje dokazati kako je Hrvatska nastala na zločinu. Taj plan hrvatski klonirani medijski jurišnici inverzijom postavljaju tako da one koji su obranili i omogućili samostalnu hrvatsku državu prikazuju kao urotnike protiv te same države, a one koji Hrvatsku nisu htjeli i koji joj i sada "rade o glavi" prikazuju kao spasitelje i jedine tumače demokracije. Takav inverzni pristup omogućio je Klauškom sročiti scenarij i nositelje 'urote'. U njegovom determiniziranom scenariju uloga tih urotnika je slijedeća: Igor Zidić, Ivan Aralica i Hrvoje Hitrec sastavljaju izjavu, Goran Milić i Hloverka Novak-Srzić obznanjaju tu izjavu u televizijskim emisijama Dnevnik i Otvoreno, Mirko Čondić organizira prosvjede, Markica Rebić, Miroslav Tuđman i Davor Domazet-Lošo stavljaju se na raspolaganje obavještajnom podzemlju. Tu je i pobuna u vojsci, na čije čelo dolaze "iz naftalina izvađeni umirovljeni generali - oni koji nisu u Haagu". (!??) Naravno, tu su i predstavnici Katoličke crkve, vlč. Zlatko Sudac, biskupi, Vojni ordinarijat, svećenstvo na terenu. Scenarij predviđa da bi se na pobunu digao velik dio HDZ-a. Kako sam Klauški priznaje, ova silna snaga ne bi uspjela, jer nema medije, zato će on i naznačiti: "Jedino što parastruktura u ovome trenutku nema jest - dnevni list. Ona danas ima ostatke - doduše, veoma utjecajne - na Hrvatskoj televiziji i nekim lokalnim TV postajama, ponekog kolumnista ili urednika u dnevnim novinama, ima radikalne listove poput *Hrvatskog slova*, *Fokusa* i *Hrvatskog lista*, ali nema dnevne novine pomoću kojih bi lakše propagirali svoje aktivnosti".

Drugim riječima, Klauški poručuje "uzalud vam trud svirači", jer su *gospodari kaosa* u hrvatskom političkom, gospodarskom, kulturnom i obavještajnom prostoru posjedovatelji 'meke sile'. Kako je ona u rukama europskih i svjetskih determinista i domaćih poslušnika, tih iščekujućih dana pred '17. ožujka' moglo se o Hrvatskoj pročitati, primjerice, u atenskom *Ta Nea*, (12. ožujka 2005.), kako su se dvojica 'zakletih neprijatelja', Tuđman i Milošević, prema Mesićevoj izjavi, tajno sastali 1991. u gradu Karađorđevu i dogovorila o podjeli Bosne i Hercegovine. Danski *Politiken* (14. ožujka 2005.) u uvodniku piše: "Danskoj služi na čast da je među zemljama koje se kategorički protive

početku pregovora sve dok Hrvatska potpuno ne surađuje s UN-ovim Tribunalom u Haagu oko izručenja generala Ante Gotovine. On je, između ostalog, optužen za ubojstvo najmanje 150 Srba i prisilno protjerivanje do 200.000 osoba iz Krajine - u kojoj su nekada Srbi bili dominantni - u Hrvatskoj 1995., kada su hrvatske snage pod Gotovininim zapovjedništvom ponovno *osvojile to područje*, (kurziv a.)". Tu 'danske muke za Hrvatsku' ne prestaju. Zato će se u jednoj drugoj danskoj tiskovini (*Berlingske Tidende*, 15. ožujka 2005.) naći i ovo: "Jedan ratni zločinac za drugim iz krvavih ratova na Balkanu 90-ih dolazi na suđenje u Haag. *Većina zemalja Balkana, osim Hrvatske, kao iznimke, sve više priznaje da se mora obračunati s prošlošću*, (kurziv a.) ako želi zadržati nadu o članstvu u Europskoj uniji".

Bilo svoga naroda

Pranje nečiste političke i ljudske/moralne/duhovne savjesti glede Hrvatske danska 'meka sila' činila je i grubim falsifikatima, što pokazuje napis u *Politikenu* (15. ožujka 2005.), u kojem se tvrdi: "Kada je 2002. okrivljen za navedene zločine, pobjegao je u Hrvatsku. Tu su ga uhitile vlasti, a sada se postavlja pitanje hoće li ga Hrvatska izručiti Haagu. Jer Ljube Boškovski je postao hrvatski državljanin, a Hrvatska ne izručuje svoje građane". Što o Hrvatskoj europski deterministi misle i kako će se prema njoj u budućnosti odnositi najjasnije je napisano u švedskom *Svenska Dagbladetu*, (13. ožujka 2005.), gdje stoji rečenica koju je izrekao Olli Rhen, povjerenik Europske unije za proširenje, a ona glasi: "Radi se o pomirenju u cijeloj regiji i treba svima biti vidljivo da sve države tretiramo isto". Kako i na koji način mediji u Švedskoj informiraju svoje čitatelje pokazuje primjer već spomenute tiskovine od 11. ožujka 2005., u kojoj se cijeli hrvatski narod optužuje tako što se o generalu Anti Gotovini piše ovako: "On je, među ostalim, osumnjičen za sudjelovanje u akciji protjerivanja 150.000 Srba iz Hrvatske, za što se u svojoj državi smatra ratnim herojem".

Što, na kraju, zaključiti iz napisa o Hrvatskoj u jednoj domaćoj i nekoliko inozemnih tiskovina? Ništa drugo nego da determinizam trijumfira. Zato danas Europom, pa i Hrvatskom, kruži bauk desnice i 'desničarenja'. Kao u dobrim 'starim vremenima', i u današnjoj Hrvatskoj

ponovno se vodi ljuti boj protiv 'poraženih snaga'. Novinari klonovi svjesno ili nesvjesno slijede predložak koji je posve jednak partijskoj liniji moskovskoga centralnog komiteta, zacrtanoj još 1943., gdje stoji: "Članovi i čelne organizacije moraju neprestano dovoditi u nezgodan položaj, diskreditirati i degradirati naše kritičare. Kad opstrukcionisti postanu previše uporni, etiketirajte ih kao fašiste ili naciste ili antise-mitiste.... Ta će ideja, nakon stalnog ponavljanja, u glavama slušatelja postati činjenica". Iz ove je ideje nastala današnja laicistička Europa, zaogrnutu u neoliberalistički plašt. Umivena, našminkana i uronjena u ništavilo zabave, nastoji prognati Krista Spasitelja. Prema takvoj Europi zaista treba biti obazriv. Zato obazrivost hrvatskoga naroda prema Europskoj uniji u ovome slučaju nije "grieh struktura", iako bi razni klauškići to željeli, nego je to "Božje prosvjetljenje", koje je hrvatski blaženik Alojzije Stepinac osjetio kao "bilo svoga naroda". Ovojeki visoki crkveni dostojanstvenici u Hrvata, ako to 'bilo' ne osjećaju, trebali bi ga na početku 21. stoljeća barem naslućivati.

7. Hrvatska kao 'laboratorijski uzorak'¹ za novu strategiju nastupanja

Politički procesi u Hrvatskoj i oko nje, početkom 2005. godine počeli su se ubrzavati. No, sa žalošću se moralo ustvrditi, nogometnim rječnikom rečeno, bez nje kao 'aktivnog igrača'. Zašto je to tako? Teško je naći primjer u novijoj povijesti neke europske zemlje da je njezina politička i ina elita zabila toliko autogolova ili omogućila 'protivničkoj ekipi' lako postizavanje golova na samo jednoj jedinoj utakmici. U dvadesetak dana, pred kraj zime, te, 2005., svi su se oni trudili kako brže i djelotvornije napuniti hrvatsku mrežu. Prvo je premijer Ivo Sanader 'dao sve u napad', ostavivši 'domaća vrata' i bez obrane i bez vratara te je tako omogućio Dennisu MacShaneu da za pokolj u Srebrenici posredno optuži Hrvate, a *The Guardianu* (16. ožujka 2005.) da potvrdi gol ustvrdivši kako su događaji iz kolovoza 1995., kao zločin, "jednak onome počinjenom u Srebrenici". Potom su svi determinizirani mediji 'vrlog zapadnog svijeta', od londonskog *The Financial Timesa* i *The Timesa*, preko varšavskog izdanja *Newsweeka* ali i *VVprosta*, stockholmskog *Dagens*

Nyhetera, praškoga *Tola* i pariškoga *Humanitea* do barcelonske *La Vanguardia*, napucavali istu loptu, koja je već bila u mreži, o tome kako je "iz Krajine istjerano nekoliko stotina tisuća Srba, a ubijeno najmanje 150". Nakon prvoga primljenog gola, uslijedila je kanonada. Jean Claude Juncker, premijer Luxembourga, zabija drugi gol izjavom da se pregovori odgađaju sve dok general Gotovina ne bude izručen Tribunalu u Haagu. Zatim padaju dva gola u 'istoj minuti'. Prvi postiže kardinal Josip Bozanić svojom uskršnjom poslanicom, a za tu je realizaciju nagrađen dugotrajnim pljeskom, pače ovacijama svih domaćih determinista. Taj 'autogol', kako piše Zoran Vukman, "potaknuo je podjele u Crkvi, pa se mnogi bezbožnici naslađuju", jer se "konačno obračunalo s radikalnom desnicom". Aplauzi kardinalu Josipu Bozaniću od onih koji ne kriju svoj animozitet, kao i od onih koji sustavno 'mekom silom' vode rat protiv Katoličke crkve još se nisu ni stišali a loptu je u nebranjenu hrvatski gol ubacio nitko drugi nego provjereni britanski napadač, determinist, salvetoslikar, specijalac i svjedok optužbe, u 'dvostrukom pasu' sa Stipom Mesićem, Paddy Ashdown, smijenivši protuustavno i protuzakonito hrvatskoga člana Predsjedništva Bosne i Hercegovine Dragana Covića. Da uigrani haaški dvojac dobro surađuje pokazuje i gol 'iz šutnje', koji je, na dodavanje Ashdowna, postigao Mesić, izjavivši da za Britančev postupak "kadija te tuži, kadija ti sudi" nema komentara.

Podložništvo bruxellskoj administraciji

Za objašnjenje ovakvog 'nogometnog rezultata', u kojemu su Hrvati potučeni do noga, nužno je u pomoć pozvati geopolitiku, i to onaj dio koji se odnosi na već nekoliko puta spomenute strategijske gravitacijske točke. Ako je geopolitika vrsta znanosti koja proučava razvoj i odnose političkih volja u prostoru, i to one koje primjenjuju države, a osobito narodi, i ako se tome pridodaju ideologija, multinacionalne kompanije i/ili administrativni centri moći, koji nastoje zauzeti i nadzirati prostor(e), to znači daje geopolitika na početku 21. stoljeća istrgnuta ispod plašta nacionalnih država i prešla u 'nadležnost' stožera 'hijerarhije urotnika'. Zato zemlje koje su svoju novu nezavisnost u

najvećem broju slučajeva stekle mirnim raspadom sovjetskoga imperija ili krvavim raspadom bivše Jugoslavije, zapadni geopolitolozi i geostratezi, bankari, multinacionalne kompanije i posebice nevladine udruge za "promicanje demokracije i civilnog društva" vide i doživljavaju kao jedinstven prostor u kojemu je budući razvoj moguće odrediti njihovim združenim političkim i gospodarskim djelovanjem, pod nadzorom zapadnih centara moći. Sukladno navedenome, zemlje Euroazije izložene su djelovanju tzv. regionalnog pristupa, gdje važniju ulogu nastoje igrati 'domicilne sile' poput Europske unije ili Rusije. Spomenuti prostor dijele na veći broj po njima određenih regija ili, poput Sjedinjenih Američkih Država, prema tome prostoru nastupaju jedinstveno. Neovisno o civilizacijskim, kulturološkim i gospodarskim dosezima, te se države ponovno pokušava svrstati u određene geopolitičke i geogospodarske cjeline, pri čemu se primjenjuje inverzna doktrina kojom ih se pretvara u najatraktivnije tržište za promidžbu novih utopija, poput onih o dekadentnosti nacionalnih država i o globalizmu kao najpovoljnijem rješenju za izbjegavanje nacionalnih sukoba i gospodarskog zaostajanja malih država i naroda. Deterministi spomenute utopije u svojoj trećoj fazi, kao i u drugoj (komunizam i socijalizam), oslanjaju se na objektivno nepovoljan gospodarski položaj u kojemu su se spomenute države našle, tj. u koji su ih deterministi doveli.

Hrvatska je 'laboratorijski uzorak' za tu novu strategiju nastupanja. Imajući to na umu, hrvatski političari moraju biti svjesni da su i da će međunarodni moćnici, uz pomoć 'meke sile', radije neprestano poticati nepravedan mir (paradigmu jednake krivnje), negoli ikada pristati na pravedan ishod rata, u kojemu agresor biva kažnjen za svoja zlodjela. Rat za nekadašnja okupirana područja Republike Hrvatske pod nadzorom UMPROFOR-a nije završen. U takvom 'nedovršenom miru' europski deterministi nisu nikada ni pomislili Srbiju označiti agresorom, jer se ne žele naći na suprotnim stranama, ali zato treba praviti pritisak na Hrvatsku kako bi ona pristala na surogat Jugoslavije u obliku 'zapadnog Balkana'. Zato treba Hrvatsku smekšati, a onda je unutar-njim društvenim procesima, prihvaćenim ili čak podržanim od međunarodne zajednice, koji će je destabilizirati, oslabiti njezinu otpornost i pregovaračku poziciju te sve napore za promicanje i obranu njezi-

nili nacionalnih interesa.⁶¹ I to ne u bilo kojem trenutku, nego upravo onda kada Hrvatska stoji pred odlučnim razdobljem i izborom - ili će prihvatiti potpunu podložnost bruxellskoj administraciji i izgubiti suverenitet ili će osvijestiti svoj identitet kako bi očuvala svoje mjesto na geopolitičkoj karti na prvim vratima Euroazije.

Kako će se, pod neprekidnim pritiscima determinista, ona odrediti jest bitan uvjet za osmišljavanje 'strategije opstanka', pa je u tome smislu potrebno uočiti sinkroniziranost i kumulativnu važnost "potpune suradnje s Haagom", "povratka svih izbjeglih", "ulaska u EU kao cilja", "ograničenja socijalnih i zdravstvenih prava", "nekažnjavanja počinitelja ratnih zločina i kršitelja ljudskih prava tijekom rata 1991. - 1995.", iz kojih proizlaze stožerne gravitacijske točke pomoću kojih deterministi lome Lijepu Našu.

U ovome povijesnom trenutku, na početku 21. stoljeća, Hrvatska mora prepoznati svoj prostor, svoje more, svoje otoke, svoju obalu, izvore pitke vode⁶², područja proglašena prirodnim i/ili nacionalnim

⁶¹ Unatoč tome što Hrvatska, u svojim višestrukim povijesnim mijenama kroz koje je prošla, posjeduje povijesnu opstojnost staru više od jednog tisućljeća, uspostavom svoje samostalnosti izložena je snažnom vanjskom pritisku, koji teži redukcionizmu njezinoga ionako reduciranoga prostora. Početkom devedesetih godina prošloga stoljeća Srbi su svojom na Hrvatsku krenuli u intenzivno otimanje hrvatskoga prostora, a u susjednoj Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj se nastojalo uskratiti i prirodno i Božje pravo na obranu opstojnosti hrvatskoga naroda, kako bi se i ondje njegov životni prostor Hrvata reducirao na tanak granični pojas, čija širina ne bi prelazila doseg topa srednjeg kalibra. Ekstenzivno zauzimanje hrvatskoga prostora nastaje poslije 2000., kada laici-stička vlast, ne imajući osjećaja za nacionalne interese, prvo odbacuje Hrvate Bosne i Hercegovine, a nakon toga se, s političkim stajalištem o integraciji u nadnacionalnu političku zajednicu, odriče dijela po dijela svoga suvereniteta, da bi, naposljetku, rasprodajom mora i obale, ključeve svojih euroazijskih vrata, prostor 2K (Ravni Kotari, dolina Neretve), potpuno predala determiniziranoj svjetskoj moći. Ovo neobično stanje, u kojemu vlast vlastitome narodu oduzima identitet i ne razumije nove geopolitičke procese, za Hrvate i Hrvatsku, možda prvi put u njihovoj povijesti, jest opasnost koja vodi u nestanak. Stoga, kako bi izbjegli sudbinu nestanka, Hrvati se, kao pojedinci i kao kolektiv, moraju u prvome redu odreći opsjena koje nudi determinizam i osvijestiti ono o čemu ovise njihov opstanak i budućnost. U tome može pomoći razumijevanje geopolitike i svega što ona sa sobom nosi. U tome će smislu hrvatska politika lakše pronalaziti pogodne crte za promišljanje u okružju trijumfirajuće globalizacije, o budućnosti i sudbini civilizacija, teritorija i načela suvereniteta, tako da se vrati izvornome identitetu, koji su uspostavili knez Branimir i papa Ivan VIII., a potvrdili dr. Franjo Tuđman i papa Ivan Pavao II.

⁶² Hrvatska jest suverena država, ali su njezine plave granice (more i rijeke) neprekidno pod udarom svih susjeda, i ne samo njih. Polazište je gotovo uvijek isto - Hrvatska je mala zemlja za tako veliko more, a izvori pitke vode predragocjeni su da bi pripadali

parkovima te svoju kulturnu i duhovnu baštinu kao svoje posebne i najveće vrijednosti te ih tako zaštititi da ne postanu vlasništvom nehrvatskih europskih silnika, ali ni domaćih sljedbenika determinizma, kako ih ne bi ugrozili i (ili) upropastili. Ako Hrvatska sada učini pogrešne korake ili propusti učiniti one kojima bi doista zaštitila svoje temeljne vrijednosti i interese, što su oni na vlasti po Ustavu i dužni učiniti, postoji stvarna opasnost da hrvatski narod doživi gorko iskustvo - da prvi put u svojoj dugoj povijesti ostane bez bitka. Dakle, protuzakonita i protuustavna uzurpacija okorjelog britanskog prevoditelja zapovijedi 'hijerarhije urotnika' Paddyja Ashdowna, iskazana u smjeni jednog hrvatskog političara u Bosni i Hercegovini, nije puki hir, nego bitan dio plana o istrjebljenju Hrvata s istočne obale Jadrana. Hoće li napokon hrvatska politička elita shvatiti da bez Hrvata u središnjoj Bosni i bez Hrvata u Hercegovini nema ni opstanka Hrvatske kao države? Mesiću, Sanaderu i Račane uvažavajte geopolitiku, ne radi sebe, nego radi budućnosti hrvatskoga naroda, i onoga u Hrvatskoj i onoga u Bosni i Hercegovini!

8. Medijski juriši na Hrvate, te "neustrašive svjedoke Evandjelja"

I dok se na Trgu sv. Petra, uz Marijin "Magnificat - Veliča duša moja Gospodina", tim himnom zahvale Bogu što "uzvisi neznatne", ispraćalo tijelo velikoga pape Ivana Pavla II. do posljednjeg ovozemaljskog počivališta, i na pogrebu na kojemu se okupilo oko dva milijuna ljudi, a dvije stotine zemalja i međunarodnih organizacija posla-

samo jednom narodu. Jedni bi htjeli more, a drugi pitku vodu, a oni izvan bližeg susjedstva htjeli bi i jedno i drugo. Zato presizanje za 'hrvatskom plavom bojom' nije slučajno. Naime, svi bolji poznavatelji stanja čovjekova okoliša, prije svega u Europi, jedinstvena su stajališta - kako je državni prostor Republike Hrvatske, osim vrijednog geostrateškog položaja na prvim vratima Euroazije i neovisno o vidljivim posljedicama ratnih razaranja, u ovome trenutku europski ekološki rezervat i potencijalno izvorište pitke vode pa, posljedično tome, i zdrave hrane, kojima će razvijeni svijet ubrzo početi oskudijevati. Tu našu neprijepornu prednost prepoznaju mnogi osim hrvatske političke elite, koja ne umije osmisliti strateški zamašnjak gospodarskog razvoja koji bi se temeljio na pozornom planiranju i gospodarenju Hrvatskom kao "ekološkim rezervatom". Još su manje svjesni da, ako to Hrvatska ne će, a očigledno je da ne će, jer se ne bi sve raspravalo, to će učiniti netko drugi, ali bez Hrvata.

lo svoje izaslanike da odaju počast čovjeku koji je, u svijetu u kojemu <• (eško razabiru vrjednote, bio jedinstvena moralna vertikala, i dok je kardinal Joseph Ratzinger u nadahnutoj propovijedi naznačio Gospodinove riječi upućene apostolu Petru "Seguimi - Slijedi me", a diljem svijeta posredstvom devedeset medijskih postaja (prema talijanskoj *l.a. Repubblica*) sve to gledale mirijade i mirijade (biblijska brojka nepreglednog mnoštva) ljudi svih kontinenata, jedna se medijska ratnica u službi 'hijerarhije urotnika', u liku Christiane Amanpour, kako prenosi *Glas Amerike*, "u izravnom prijenosu ceremonije papinoga pogreba kritički osvrnula na njegovo proglašenje blaženim kardinala Alojzija Stepinca".

Komentirajući taj postupak provjerene novinarke determinizma, Živko Kustić u svojoj "Jutarnjoj propovijedi"⁶³ iščitao je posve razložno da je kleveta protiv bi. Alojzija Stepinca "izraz nečijega neizbrisivog prezira prema svemu što je hrvatsko". Zatim se upitao što je poznatu novinarku CNN-a, koja nije ni Hrvatica ni Srpkinja, a zacijelo ni katolička vjernica, navelo da, odmah poslije Papinoga pogreba, napadne njega i bi. Alojzija Stepinca, te Hrvate uopće? Budući da dio svjetske javnosti, a to je ona determinizirana, ne podnosi povezanost Hrvatske s katoličanstvom, nastoji je izopćiti ili optužiti gdje god i kad god joj se to prohtije. Čvrstina i ustrajna vjernost Hrvata Svetoj Stolici nikako se ne uklapaju u planove 'hijerarhije urotnika'. Zato Živko Kustić s pravom upućuje poruku hrvatskim čitateljima: "Napokon, to i ne mora biti tako strašno - jer, premda zlonamjerno, povezuju nas s nečim što je ipak neuništivo."

U pogrebnoj povorci posvuda znaci Hrvatske

Čovjek se mora upitati što je to najveću i najmoćniju elektronsku medijsku postaju natjeralo da pred najbrojnijim auditorijem u povijesti ljudskoga roda, iz usta svoje komentatorice, optuži narod čija brojnost ne prelazi veličinu jednog ovećeg grada u Sjedinjenim Američkim

⁶³ Usp. *Jutarnji list*, 11. travnja 2005.

Državama? Dakle, može se ustvrditi da brojnost Hrvata nije neka snaga koje bi se najsnažnija 'meka sila' na svijetu trebala bojati. Ako je tome tako, zašto ih onda proziva? U determiniziranoj optici poimanja suvremenih procesa u svijetu, Hrvate se ima za što prozivati. Evo što su upravljači 'nadziranog nereda' mogli uočiti na pogrebu Svetoga Oca?

Kako piše *Glas Koncila*⁶⁴, u oproštaju od voljenoga pape Ivana Pavla II. ostavilo je traga i hrvatsko stvaralaštvo. Naime, okov evanđelistara, iz kojega je na misi zadušnici pročitano evanđelje na latinskom jeziku, jedan je od darova koje je papa Ivan Pavao II. primio tijekom svoga drugoga pastoralnog posjeta Hrvatskoj, u Mariji Bistrici 1998., pošto je blaženim proglasio kardinala Alojzija Stepinca. Nadalje, iznad groba gdje je pokopan Papa koji je Hrvatima ostao u tako lijepoj uspomeni nalazi se skulptura Blažene Djevice Marije s djetetom u naručju, djelo Trogiranina Ivana Dunkovića, hrvatskog kipara iz 15. stoljeća. Ako se ovome doda da su trojica hrvatskih biskupa - nadbiskup splitsko-makarski msgr. Marin Barišić, biskup dubrovački msgr. Zelimir Puljić i biskup banjalučki msgr. Franjo Komarica - bili prvi hodočasnici koji su se na grobu pape Ivana Pavla II., u subotu 9. travnja 2005., pomolili, a nakon izjave msgr. Marina Barišića: "To što smo baš mi prvi stigli do njegova groba govori daje Papa i u smrti povezan s Hrvatima", onda je sve to za oči i uši upravljača 'nadziranog nereda' bilo previše.

Prisjetili su se CNN-ovi jurišnici i trećega pastoralnog posjeta pape Ivana Pavla II. Hrvatskoj i njegovih poruka Hrvatima kao 'narodu nade'. Ta poruka, izrečena 2003., razalostila je mnoga novinarska pera u službi 'hijerarhije urotnika' pa su u toj svojoj 'tuzi pregoletoj' posegnuli i za tim da zemlju u kojoj se 88 posto pučanstva izjasnilo vjernicima katolicima označe gotovo 'eldoradom nevjernika', kao što je to učinio (13. lipnja 2003.) Marko Grčić u *Globusu*.⁶⁵ Ništa tako snažno ni uvjerljivo, ali ni obećavajuće kao Papina poruka o 'narodu nade' ili, u drukčijem izričaju, 'odabranom narodu novoga doba' ne ruši tezu i sve stereotipe o 'zločincima s istočne obale Jadrana'. Ali, isto tako ništa tako uspješno kao inverzija ne iskrivljuje sliku stvarnosti, pa i 'nadu', i zato će svjetski deterministi, ali i domaći klonovi, posegnuti za tim djelotvornim nače-

loni determinizma i ponovno *urbi et orbi* optužiti Hrvate. Da poruka naroda nade' nosi u sebi dalekosežne, čak i stoljetne odjeke u budućnosti, naslutio je autor redaka o Hrvatskoj kao 'poganskoj zemlji', pa se komentator RAI-una, 8. lipnja 2003., u svezi s posjetom pape Ivana Pavla II. Hrvatskoj, poziva na ono što se dogodilo prije, za vrijeme i poslije svečane mise na otvorenom u Rijeci. U tome je komentaru istaknuto da se sve to zbiva točno na granici između nekadašnje Kraljevine Italije i Kraljevine Jugoslavije, koja je anulirana poslije Drugoga svjetskoga rata, pa je tako to područje postalo dijelom nove države a danas dijelom Republike Hrvatske, kao jedne od slijednica bivše države.

Katolička crkva u svome narodu jest Crkva naroda

Nije teško dokučiti da, odabravši Rijeku kao svoju putnu bazu, Papa poručuje 'gradu i svijetu' kako je došao u "hrvatsku Rijeku" jednako kao što je došao u hrvatski Zadar, Dubrovnik, Osijek i Đakovo, ocrtavši tako u cijelosti prostor 'neustrašivih svjedoka Evanđelja'.

Ta 'tajna veza' Hrvata i Svetoga Oca, očitovana u vjernosti i neustrašivosti, ali i u nadi, molitvama i srcu, evanđelistaru, slovu "M" ili skulpturi Majke Božje, onoj kojoj Hrvati pjevaju kao "Kraljici Hrvata", iskazuje takvu duhovnu snagu da onu brojku od četiri milijuna i petsto tisuća duša uvišestručuje do 'nebeskih visina'.

Zato su se, poslije 'preventivnog udara' moćnog CNN-a po papi Ivanu Pavlu II. i Hrvatima, u 'djelovanje' na označeni cilj uključili i domaći dežurni medijski klonovi determinizma, od sveznajućeg Žarka Puhovskog do neizbježnog Denisa Latina. Prvo će uvijek spremni lovac na 'zločinačke Hrvate' ustvrditi kako mediji, i to oni determinizirani, u stotinama sati i tisućama novinskih stranica intervjuja i 'analiza' nisu stvorili prostor ni za jednu kritičku napomenu o pontifikatu koji je bio ne samo dugotrajan i utjecajan, nego, prema svim kriterijima, i kontroverzan. Naravno da Žarko Puhovski, predsjednik HHO-a, institucije koja je batina 'hijerarhije urotnika' za 'primirenje' neposlušnih 'nacionalista', nije naveo čiji bi to kriteriji trebali biti ni na čemu se ti kriteriji utemeljuju. Da je riječ o kriterijima iz plana 'hijerarhije urotnika' Puhovskoga će razotkriti nitko drugi nego *Glas Amerike*. Ne samo

⁶⁴ Usp. *Glas Koncila*, 17. travnja 2005.

⁶⁵ Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, str. 455. - 457.

što će u cijelosti biti prenesene tvrdnje Žarka Puhovskog o tome kako su mediji prešutjeli da je Papa Ivan Pavao II. više puta od Hrvatske posjetio rodnu Poljsku, Meksiko i Španjolsku, da je njegovo međunarodno priznanje Hrvatske "u ozbiljnoj raspravi ipak sporno", daje njegov doprinos oslobođenju Istočne Europe od komunizma besmislica, odnosno, njegovo spočitanje televiziji na kojoj se papu Ivana Pavla II. "nemilice nazivalo Svetim Ocem", nego će 'usamljeni jahač', kako mu je tepao *Glas Amerike*, poslužiti za otkrivanje onoga što deterministe glede Hrvatske najviše žulja - prvoga članka hrvatskoga Ustava. Da su u napadu na Hrvate u igri daleko dublji razlozi i motivi uočava se u jednom detalju, bolje rečeno u jednoj riječi - laička. Naime, u prvome članku Ustava iz 1990., koji je rađen na potki francuskoga Ustava, nema riječi laička, jer stoji da je Hrvatska socijalna, demokratska i jedinstvena država. Nemojmo se iznenaditi ako za tobožnji "ulazak u Europsku uniju", nakon tzv. "slučaja Gotovina", Bruxelles od Hrvatske zatraži da u Ustav unese riječ 'laička'.

Nakon što su Puhovski i *Glas Amerike* obavili 'vatrenu pripremu', u 'raketnoj bitnici' zvanj *Latinica* ustvrdit će se kako Katolička crkva ne može biti nacionalna, jer daje kozmopolitska, te da su je hrvatski katolici u doba borbe za hrvatsku neovisnost neopravdano politizirali. Na potpuno nepoznavanje stvari briljantno je odgovorio Živko Kustić, napisavši: "Katolička crkva u svakom narodu mora biti Crkva tog naroda, upravo narodna ili nacionalna. Inače je tuđinska, te je narod doživljava kao duhovnu kolonizaciju. Katolištvo je univerzalno, ali ni-pošto kozmopolitsko. Znao je to već papa Agaton u 7. stoljeću kad je pišući tek pokrštenom hrvatskom knezu ustvrdio da je Isus postao 'Bog Hrvata'".

Isus je i Judi ostavio slobodu: "Uzmi ili ostavi!"

Iz svega navedenoga vidljivo je da ne treba umišljati 'teoriju urote', nego daje riječ o planu koji je u časopisu *NATO Review* (prosinac 2004.) o "povijesnoj promjeni na Balkanu" iznio Carl Bildt, sada član Međunarodne komisije za Balkan, ali i operativac 'hijerarhije urotnika'. On u Hrvatskoj vidi opustošenu 'krajinu' sa spaljenim pravoslavnim crkva-

m;i(?!), a u Srbiji zapaža dojmjljive gospodarske reforme i predlaže da "Bruxelles povede ofenzivu za ostvarivanje multilateralnog aranžmana koji će dovesti do carinske unije (zapadnog Balkana) i moguće i integracije u jedinstveno tržište Europske unije. Takav bi korak... značio određeni gubitak suverenosti za sve uključene države a... učinkovito bi se razvile strukture slojevite suverenosti, koja je regiji tako očito potrebna". I, kao što napisao Branko Salaj u *Vjesniku*, "Brežnjevljeva zamisao o ograničenoj suverenosti živi i dalje, a u Hrvatskoj se prodaje tvrdnja da je suverenost nespojiva sa suvremenim svijetom".

To je razlog zašto se i zašto će se mediji, odnosno, 'meka sila' u Hrvatskoj svakodnevno i dalje agresivno izživljavati na ljudima, koji se ne mogu braniti. Kada nekoga nazovete fašistom, zločincem, primitivcem, ubojicom ili kriminalcem, bez ikakvih argumenata, a Katoličku crkvu kršćanskim mrijestilištem, biskupe eksponentima domoljubne *cabale*, zaslijepjenim nacionalistima, desničarima i, kao najveći grijeh, pripisete im da su tuđmanovci, onda je to vrhunac profesionalne besramnosti.⁶⁶ Ta besramnost, osim prema ljudima, kao pristranost, neobjektivnost, zluradost i zlonamjernost, očituje se i u medijskome odnosu prema Katoličkoj crkvi.

Christiane Amanpour, Žarko Puhovski i Denis Latin, odnosno CNN, HHO i HTV, samo su nagovještaj onoga što slijedi - sustavnog i žestokoh napada na Katoličku crkvu - 'svim sredstvima' kojima raspolaže 'meka sila', što je, u biti, peti, ali i najvažniji, cilj urotničkoga plana prema Hrvatskoj i Hrvatima.

Svim medijskim, domaćim i inozemnim, jurišnicima na Katoličku crkvu u Hrvatskoj ne može se pomoći ako oni to sami ne žele. I, kao što kaže don Anđelko Kačunko, "*Ritual* nije izgubio na značenju, ali Isus spasenje ne nameće! On je prvi i jedinstveni promotor formule *uzmi ili ostavi*. On je i Judi ostavio slobodu". Na ove riječi može se samo dodati - i upravljačima 'nadziranog nereda'.⁶⁷

Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 447. - 448.
Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 455.

9. Haaški popis "znanih i neznanih" Hrvata

Destrukcionizam, kao podsustav determinizma, prema planskom hodu na dugi rok trebao bi slomiti Hrvatsku kao suverenu naciju-državu i zamijeniti je kulturom 'samoizražavanja', iracionalnim 'individualizmom', to jest od nje ostaviti samo naziv 'Hrvatska', koji će u zemljopisnom smislu dosezati ono što se vidi s 'vrha zagrebačke katedrale'. Ovdje se, bez ikakve dvojbe, može iščitati da stalno papagajsko Mesićevo ponavljanje individualizacije krivnje dolazi iz ove škole mišljenja, ali on, unatoč ponavljanjima, nije svjestan njezinog značenja. No, onaj tko je njemu sugerirao da tako postupa, a to mogu biti samo sljedbenici 'hijerarhije urotnika', i to britanski, dobro znaju da 'individualizam zločina' nije ništa drugo nego doktrinarno načelo iz neizravne strategije nastupanja, koje služi da se dokaže kako država i (ili) narod izvor terora, tada je pojedinca 'prisilila' na takav čin. Ako se krivnja individualizira, kako to uporno ponavlja Mesić, onda je to stvar pojedinca, i u tome slučaju pojedinac ne snosi krivnju, nego krivnja ostaje na državi.

Samo nekoliko pomno odabranih pravomoćnih presuda na temelju 'individualne krivnje' na kraju vodi prema osudi cijele države i cijelog naroda. Ovdje determinizirani postulat inverzije itekako vrijedi. Naime, 'individualnom krivnjom' s pojedinca, koji je izmanipuliran (obmanut) od političkog vodstva, čitaj države, skida se odgovornost, bez obzira na to što je on formalno osuđen. Konačni zaključak 'individualizacije krivnje za ratni zločin', prema destruktivističkom tumačenju, jest - ako ne bude države ni njezinih nacionalnih interesa ne će biti ni ratnog zločina.

Sva suđenja u Haagu jesu u funkciji toga - dokazati da zločin nastaje samo ako država posegne za zaštitom svojih nacionalnih interesa, pa i onda kada je izložena agresiji. Zato je formulacija u svim optužnicama protiv hrvatskih generala jednaka - *udruženi zločinački pothvat*. Individualizacija krivnje služi, između ostaloga, i zato da se 'pokaže' i 'dokaže' kako iza 'zločinačkog pothvata' stoje primitivci kao izvršitelji, a nalogodavac je neki 'genijalni vođa' ili nekakvi 'genijalni vođe' (nešto poput mafijaškog kuma iz istoimene filmske trilogije), tj. političko vodstvo. Takav zaključak naprosto proizlazi iz pojmovnog određenja 'zločinačke organizacije' - čini je skupina primitivaca (nasilnika), koju vodi ili njome upravlja inteligentni vođa.

Načelo inverznog presedana

Hrvatski čovjek, nakon prispjeća optužnica protiv petorice novinara (Markice Rebića, Ivica Marijačića, Stjepana Sešelja, Marijana Križića, Domagoja Margetića i Josipa Jovića)⁶⁸ i proširene optužnice protiv generala Ante Gotovine, Ivana Čermaka i Mladena Markača, i to pet mjeseci nakon što je odlukom Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda istekao rok Haaškome tužiteljstvu za bilo kakve istrage i posljedično tome podizanje optužnica, mora ustvrditi - međunarodna zajednica jest zajednica bez načela! I, ne će pogriješiti. Prema Hrvatima i Hrvatskoj primjenjuje se posebno (izdvojeno) protunačelo, koje se s pravom može nazvati - protunačelom *inverznog presedana*. Ono je u navedenome slučaju samo modernizirani oblik latinske izreke, i glasi - Što vrijedi za sve narode svijeta, ne vrijedi za Hrvate! To je cijena koju, prema planu 'hijerarhije urotnika', Hrvati moraju platiti, jer su napore britanskoga stožernika 'hijerarhije urotnika', lorda Petera Carringtona, o svome brzom porazu, učinili irelevantnima, obranivši se i stvorivši državu.

Ali, urotnici protiv 'Boga i čovjeka' nikada ne priznaju poraz, jer uvijek kada su stjerani u 'kut' posežu za inverzijom kao spasonosnim rješenjem. Mnogi hrvatski domoljubi, nakon obrane od srpske agresije i pobjede u Domovinskom ratu, ponadali su se da dolazi vrijeme istinskog mira. No, previdjeli su da poslije rata, po planu 'hijerarhije urotnika', dolazi 'vrući mir'. Tim 'vrućim mirom' ne upravlja bilo tko, nego

⁶⁸ Kada su pristigle haaške optužnice protiv šestorice hrvatskih novinara, što je presedan posebne vrste, jer su novinari, objavljujući tajno svjedočenje Stjepana Mesića, samo profesionalno obavljali svoj posao i ništa više, među medijskim djelatnicima i intelektualcima u Hrvatskoj zavladao je muk. Kada se s pravom očekivala 'bura' Hrvatskoga novinarskog društva u zaštitu svojih kolega, nastala je 'utiha'. O tome muku medijskih jurišnika determinizma, ali i o 'skrivaljki' hrvatskih intelektualaca, jedan od optuženika Ivica Marijačić piše: "U Hrvatskoj nema ni ljudske ni profesionalne solidarnosti s optuženim novinarima, a nema je ni prema uopće nepravedno progonjenima. Ne može je ni biti, jer su oni koji bi se trebali solidarizirati idejno ili materijalno korumpirani, drugi su naprosto izabrali antihrvatsku političku opciju kao svoju autentičnu, treći se, pak, vječno plaše opredijeliti, jer se plaše kako će izgubiti neke sitne ili veće sinekure. Tužno je gledati kako svako malo u Hrvatskoj veliki borci za načela pod noge bacaju vlastitu retoriku. Ovo posljednje je najčešći slučaj s hrvatskim intelektualcima, koji po tradiciji podviju rep i pobjegnu u mišju rupu kada dođe do situacije stani-pani i koji su potonuli u svoje carstvo konformizma, u kojemu ništa ne žele ni riskirati, a kamoli žrtvovati". Usp. Ivica Marijačić, *Hrvatski list*, 6. listopada 2005., str. 5.

isLa skupina urotnika koju je na prostoru bivše Jugoslavije u dčvedesc tim godinama prošloga stoljeća predstavljao njihov složernik lord IV ter Carrington. Tko je taj više puta spominjani lord Peter Carrington i što je potka njegove (sve)moći? On je ateist koji se pretvara da je anglikanski kršćanin, a zapravo je član Reda Ozirisa i drugih sotonskih sekta, uključujući i masone. Vitezom Reda podvezice⁶⁹ u kapeli Sv. Georgea u Dvorcu Windsor imenovala ga je kraljica Elizabeta II. Engleska, potomak obitelji crnoga plemstva Guelph, koja je istodobno i poglavarica Anglikanske crkve, koju u cijelosti prezire. Prije nego što je stožer 'hijerarhije urotnika' lorda Petera Carringtona imenovao upraviteljem 'nadzirane krize' za bivšu Jugoslaviju, dotični je 'ispekao zanat' rušeći rodezijsku vladu kako bi mineralna bogatstva Angole i Južne Afrike predao u ruke londonskome Citvju, slamajući Argentinu i pretvarajući NATO u ljevičarsku političku organizaciju odanu Komitetu 300.⁷⁰

Zašto stožernici 'hijerarhije urotnika', poput lorda Petera Carringtona, Carla Bildta, Dennisa MacShanea ili Erharda Buseka, nakon ratnih patnja i stradanja Hrvata, Hrvatsku ne žele ostaviti na miru? Objasnjenje nije odveć teško. Hrvatska pobjeda u Domovinskom ratu jest, u vanjskom iskazu, pobjeda protiv srpske agresije, ali je ona zapravo značila i pobjedu nad determinizmom u jednom paradigmatom obliku. 'Hijerarhijski urotnici' pobojali su se da Hrvatska tom pobjedom, nakon tri njihova prevrata u dvjestogodišnjoj europskoj povijesti, ne postane prva zemlja koja će uspostaviti prirodan pravni poredak i biti uzor ostalima. Budući da deterministi već više od dvjesto sedamnaest godina ratuju upravo protiv takvoga sustava vladavine i vlasti, Hrvatsku se, po njihovoj zamisli, poput Kartage, nastoji razoriti. Ako se zna da se doktrinom inverzije Hrvatsku kao žrtvu nastoji prikazati agresorom, to se, između ostaloga, postiže i pravnim sredstvima. Smisao 'nadziranog nerada' nije u izravnoj teritorijalnoj koristi, nego se ratni probitci ostvaruju 'pravnim nastupanjem', koje se, u obliku tzv. pravne

⁶⁹ Prema dr. Johnu Colemanu, vitezovi Reda podvezice jesu člcnici Komiteta 300 i 'krunsko vijeće' kraljice Elizabete II. Oni su, kako piše Coleman, "elita elite njezina Veličanstva, tj. najuži krug najpokvarenijih sluga, koji su do krajnosti izdali povjerenje koje im je ukazala njihova nacija". Usp. dr. John Coleman, isti, str. 244.

⁷⁰ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 243. - 244.

pomoći, iskazuje kao moć. To napadnutu stranu, koja je obuhvaćena nadziranim neredom', dovodi u položaj da je prisiljena staviti se na i.ispolaganje apstraktnoj međunarodnoj zajednici. Posije toga se međunarodnim pravom uništava njezina nacionalna prava, odnosno, dovodi se u pitanje funkcioniranje pravne države. Hrvatskoj se događa apsurd ove inverzije, bolje rečeno, Hrvatsku su u tu situaciju dovele njezine elite. Naime, hrvatsko pravosuđe, po diktatu međunarodne zajednice, sudi svojim generalima i braniteljima. Da apsurd bude još veći, to hrvatska Vlada drži velikim političkim uspjehom. Kojeg li licemjerja i podlosti od međunarodne zajednice, a sljepila i podločnosti od hrvatske vlasti, koja je pristala sama sebi dokazati kako je agresor.

Haaško sudište - katalizator hrvatskoga političkog mišljenja

Unatoč svemu, neka se ne zaboravi, doći će ponovno vrijeme nacionalnih država, ali njoj se mogu nadati samo oni koji sačuvaju svoj bitak.

U doba komunizma (druga faza determinizma) hrvatski suverenitet i hrvatski interesi bili su u rukama ideologa komunističke internacionale, a danas su u rukama ideologa neoliberalističke kapitalističke internacionale (treća faza determinizma). Većina današnjih hrvatskih političkih stranačkih elita ne zna što su stvarni nacionalni interesi Hrvatske. Tim otuđenim elitama važniji je Haag, nego čast i dostojanstvo hrvatskih branitelja. Njima je proizvodnja 'hrvatskog paradoksa', u kojemu mrtvaci iz Drugoga svjetskoga rata hodaju ulicama, važnija nego to da živi ljudi ne daju znakove života. Njima je s predumišljajem nedefinirana europska utopijska koncepcija zanimljivija od sudbine vlastitoga naroda u susjednoj Bosni i Hercegovini. Njima je važnija izjava nekog trećerazrednog svjetskog birokrata nego očuvanje vlastitog identiteta. Njima je važno mišljenje predstavnika svjetske financijske oligarhije, ali ne i rasprodaja vlastitoga bitka. Naprosto, hrvatska politička stranačka elita, nakon 2000., više nema ideja, odnosno, ona ne zna što su hrvatski nacionalni interesi i kako ih promicati. Na početku 21. stoljeća službenu Hrvatsku karakterizira neodređenost. Na takvo

stanje duhovnog ozračja Goethe je, kao 'propovjednik' ideologije 'hijerarhije urotnika', davno upozorio riječima: "Onaj tko je neodređen, taj je već umro".

Bez normativne predodžbe - nacionalne strategije življenja i opstanka - o tome čemu nacija smije i treba težiti, hrvatska politička misao svodi se na sitničavo, svađalačko i destruktivno nametanje 'svoje istine'. U neimanju uobličene i općeprihvaćene strategijske zamisli o tome kako obraniti svoje interese na prvim vratima Euroazije, hrvatski su političari najčešće samo loši glasnici rastrojenih institucionalnih državnih sustava i uspješni prenositelji duhovnog (vrijednosnog) nereda koji vlada u hrvatskoj zbilji. Oni su oličenje zastrašujućih sadržajnih praznina, gubitka identiteta i etičkoga kodeksa, te opće obamrlosti (ravnodušnosti) hrvatske nacije. Hrvatska je, može se ustvrditi, zemlja bez ikakva kriterija, a u supstancijalnom smislu gotovo ga uopće nema, jer, da ga ima, onda se svaki politički nasilnik, susjedni ili bjelosvjetski, svejedno, ne bi mogao bacati kamenjem na nju i istodobno govoriti kako to čini za njezino dobro, niti bi se svaki domaći demagog determinizma mogao prikazivati njezinim nacionalnim spasiocem. Ovdje, zapravo, vrijedi žalosna максима francuskog katoličkog moralista, romantičara Lacordairea: "Istinu iznijeti plaćamo skupim bitkama, laž naprotiv ne stoji ništa".

Mnogo je podudarnosti između političkih procesa koji se odvijaju u Hrvatskoj i stizanja haaških optužnica, u određenim intervalima, te proklamiranog temeljnog političkog cilja - ulaska u Europsku uniju i NATO. U tome predvidivom slijedu analitičari, za razliku od političara, prepoznaju isplaniranu i usvojenu politiku Europske unije prema prostoru 'zapadnog Balkana', dakle, i prema Hrvatskoj, za koji su europski deterministi sastavili redosljed norma i postupaka kojima će sve te zemlje dovesti na istu razinu krivnje, kako bi ih 'sve u paketu', poslije 2010., doveli u poziciju pridruženog, ali ne i punopravnog člana Europske unije. Zato je nužno još jednom izreći aksiom: *Hrvatska će s ostalim zemljama tzv. 'zapadnog Balkana' u Europsku uniju ući samo kao pridruženi član, i to ne prije 2012. godine.* Prije toga trebaju se pogasiti svjetla Haaškoga suda (2010.) i izjednačiti krivnja.

Kada se pozornije sagleda konkretne 'zadane' ciljeve koje Europska unija postavlja prema Hrvatskoj, sadržane u formulaciji o funkcioniranju pravne države', uočljiv je visok stupanj sukladnosti između političkih procesa u Hrvatskoj i nastupanja Haaga. Haaški je sud definitivno postao katalizator hrvatskog političkog javnog ponašanja, kao tobožnji uvjet približavanju ciljevima Europske unije. General Ante Gotovina bio je samo paradigma tih zakulisnih igara. U biti, ciljevi plana su jednostavni - prostor 'zapadnog Balkana', a poglavito njegov zapadni dio pripremiti za potpuno eurozapadno integracijsko usisavanje njegovih prirodnih izvora, od mora, pitke vode, šuma i plodne zemlje do geostrateškog položaja, kako bi se ušlo u nadmetanje s ostalim velikim igračima na prvim vratima Euroazije.

Budući da Europska unija političke procese na 'zapadnom Balkanu' nadzire i usmjerava, koristeći se haaškim suđenjima za ratne zločine kako bi dokazala da su sve politike jednako krive, osim one njezine koja ih je omogućila, opet nije nimalo slučajno što se rokovi hrvatskoga pridruživanja Europskoj uniji preklapaju s rokovima dovršetka rada Haaškoga tribunala. Koliko god hrvatska aktualna vlast uvjeravala hrvatski puk, a saborska oporba sekundirala, o mogućem ulasku u Europsku uniju ne više 2007. ni 2008., nego 2009., Hrvatska će, kako je već rečeno, eventualno doći na red kada sama sebi presudi da je nastala na zločinu. U tome kontekstu treba iščitavati i suđenje Branimiru Glavašu, kao i moguće suđenje Tomislavu Merčepu i Đuri Brodarcu ili tobožnje prepuštanje 'hrvatskih zločina' Hrvatskoj, u kojima se treba suditi više od tisuću Hrvata, kako reče Floreance Hartmann, nekadašnja glasnogovornica Tužiteljstva Haaškog sudišta.

Ovaj selektivni odabir poželjnih i onih koji to nisu ne će proteći bez velikih problema, s obzirom na to da će ovaj 'nadmacionalni' ili segregacijski kriterij, u slučajevima kako Hrvatske tako i ostalih malobrojnih europskih, a i zemalja 'trećeg svijeta', jednom morati naići na otpor. Teško će biti održati stanje u kojemu će za određena svjetska područja (slučaj Iraka i suđenje Sadamu Huseinu) vrijediti jedan pravni sustav, a za 'velike protagoniste svjetske politike' nekakav drugi, primjerice, za Sjedinjene Američke Države, koje nastoje izboriti u cijelome svijetu priznavanje svoje 'izdvojenosti' od globalnog, nadmacionalnog sustava pravde. Ako je nekome do u tančine poznata 'pravednost'

Haaškoga sudišta onda je to politici Sjedinjenih Američkih Država, no, unatoč tome evidentnom primjeru, hrvatska politika i dalje ostaje za-robljena u uvjerenju kako je u Haagu moguće 'dokazati nevinost'.

Da su hrvatska izvršna i zakonodavna vlast krajnje naivne i poslušničke pokazuje slijed događaja koji su se planski odigrali u dvadesetak dana sredinom proljeća 2005. i koji su izravna posljedica izjave Carle del Ponte izrečene pred 600 studenata prava i članova valdenskoga ureda, koju je prenio švicarski *La Liberte* (20. travnja 2005.) i koja glasi: "Pomirba još uvijek nije na dnevnom redu Balkana. *Ona će doći tek kad sudski postupci budu okončani i kada će povjesničari biti u mogućnosti objasniti istinitost činjenica koje će utvrditi pravosuđe*, (kurziv a.)" Ako se ovome doda i izjava Brucea Hitchnera, sveučilišnog profesora međunarodnih odnosa i predsjedavajućeg projekta Davtonskog mirovnog sporazuma, koji je pred američkim Kongresom svjedočio na temu "Bosna i Hercegovina nedovršen posao" i tom prigodom ustvrdio kako je Davton od prijelaznog rješenja postao "virtualno fosiliziran instrument" vođenja države, onda nije slučajno što je na 60. obljetnicu pobjede nad fašizmom obznanjena proširena optužnica, ne hrvatskim generalima, nego *de facto* i *de jure* hrvatskoj državi. Isto tako nije slučajno što je istoga dana uručeno američko odličje Draži Mihajloviću, a još je manje slučajno što je jedan bezlični europski politički determinist pred predsjednikom hrvatske Vlade optužio Hrvate za nacionalizam, a kao dokaz naveo proslavu Sv. Dujma u Splitu. Koliko samo deterministima smeta hrvatska baština i vjernost Hrvata Svetome Ocu!

Budući da su u proširenoj optužnici, između ostaloga, kao okrivljenici za 'zločinački pothvat' navedeni i "znani i neznani", a kako se to odnosi na sve nositelje medalje za operaciju *Oluja*, bilo bi za hrvatsku javnost više nego zanimljivo obznaniti imena svih novinara koji su nositelji toga časnoga odličja. Parafrazirajući kolumnisticu *Hrvatskog lista* Mirelu Pavić, tada bi bilo posve razvidno koje bi se (*p*)tice stvarno *posramile svoga perja*. Do katarze među Hrvatima doći će na bilo koji način, ali će doći, o tome uopće ne treba dvojiti.

10. Tko proizvodi kaos u Hrvatskoj

Proizvodnja pristanka jest obrazac kolektivnog pamćenja koji se na-iiu'će, preciznije, koji se stvara kao prevladavajući obrazac mišljenja.⁷¹ Prema Noamu Chomskom, proizvodnja pristanka jest novo 'umijeće demokracije'.⁷² U razvijenim demokracijama narod se najbolje može nadzirati kontroliranjem misli. Misli su one koje mogu dovesti do djela i zato ih treba držati na uzici. Chomskv, kao teoretičar i glasonoša 'hijerarhije urotnika', drži kako mediji imaju presudnu ulogu u sustavu indoktrinacije, zajedno s obrazovnim sustavom i sveučilištima. Sustav indoktrinacije jest taj koji nas uči kako se trebamo ponašati, što trebamo misliti i zastupati. Procedura za 'kontrolu misli' razrađena je u Institutu Tavistock, a jedno od načela na kojemu se ona temelji jest i načelo 'prisilnog izbora unutar zatvorenog sustava'. Njegova je logika sljedeća: ljudsko biće, pa tako i društvo, može u glavi držati određeni broj problema. Ako se tome sklopu problema doda jedan novi problem ili briga, neki se stari mora izbaciti. Upravljači 'nadziranog nereda', odnosno, njihove institucije za 'javno mišljenje', prate što pojedinci ili skupine pa i cijeli narodi, primjerice, Hrvati, odbacuju a što prihvaćaju. Na taj se način trendovi ne predviđaju, nego stvaraju, sa svrhom da pojedinac i (ili) narod izgubi smisao za stvarnost.⁷³ U primjeni te 'teh-

⁷¹ Usp. Josip Jović, bivši glavni urednik *Slobodne Dalmacije*, rujna 2005.

⁷² Noam Chomsky je vrlo upućen u ovu problematiku i dobro zna što govori, budući da je bio vodeći dužnosnik *VVar Resisters League* (Liga protiv rata), organizacije kojom upravlja Komitet 300. On je i glavni teoretičar Instituta za političke studije, ali i suradnik Henryja Kissingera preko odabrane skupine *Okrugloga stola* i *Kraljevskoga instituta za međunarodne poslove*, koju su činili James Schlessinger, Alexander Haig i Daniel Ellsberg. To je jedan od razloga zašto ga dr. John Coleman optužuje za veleizdaju, jer je bio povezan s operacijom Watergate, koju je osmislila britanska tajna služba MI6 u svrhu rušenja američkoga predsjednika Richarda Nixona. U toj operaciji, prema Colemanu, uspješno su primijenjene metode Instituta Tavistock tako daje "američki narod u cijelosti vjerovao gomilama laži, izvrtanju istine i svim izmišljenim situacijama koje su zavjerenici prikazivali kao istinite, a prava je istina ta da je Watergate bio sotonska laž od početka do kraja". Usp. dr. John Coleman, isto, str. 73., 188. i 252.

⁷³ U Sjedinjenim Američkim Državama kompanija za pranje mozga, stvaranje javnog mišljenja, anketiranje, istraživanje i sustavne analize jest kompanija *Reliance Insurance Group*. Za izravne veze s Institutom Tavistock oslanja se na instituciju *Operations Research* (Istraživanje operacija). Osim toga, povezana je i s kompanijama Imbucon Ltd. i Yankelovich. Daniel Yankelovich je kralj udružene mreže anketara - proizvođača javnog mišljenja u SAD-u, golemoga aparata koji osigurava 'javno mišljenje' o važnim

'nike', kao što je naznačio Chomsky, mediji ne samo što su ključan, nego su i odlučujući čimbenik. Uz pomoć medija, primjenom ovoga načela upravljači 'nadziranog nereda', za manje od deset godina poslije Domovinskog rata, uspjeli su neustrašivost i spremnost na žrtvu kod Hrvata 'zamijeniti' kolebljivošću, šutnjom, poslušnošću, ali i izbjegavanjem žrtve, ako to nije žrtva za osobni probitak.

Nametanje crimena

Kako stvari stoje, 'oficiri i vojnici' determinizma, s 'mekom silom' kao sredstvom, zaduženi za 'proizvodnju pristanka', počeli su najednom 'opažati' kako je u Hrvatskoj na djelu nekakav kaos. Takvo se nešto moglo pročitati na stranicama *Jutarnjeg lista*, dnevne tiskovine koja se upućenijima u operacije specijalnog rata ponekad doima kao dnevni obavještajni bilten britanske tajne službe. Naime, Davor Butković, taj vjerni i ustrajni tumač britanskih otkrivenih i prikrivenih namjera na prostorima na kojima obitavaju 'neustrašivi svjedoci Evandjelja', kako je Hrvate za vrijeme svoga trećega pastoralnog posjeta nazvao Sveti Otac Ivan Pavao II., uporabio je pojam "potencijalnog kaosa" komentirajući priopćenje napisano u ime navodne terorističke mreže "Racija politike". Da je ostao na tome, člančić ne bi zasluživao nikakvu pozornost, ali će Butković priopćenje "Racije politike", taj nepismeni uradak kasnije otkrivenog nedoraslog mladca, koji nema nikakve veze s bombama koje su eksplodirale pred zgradama većinskih srpskih općina u okolici Vukovara, ničim izazvan dovesti u kontekst IRA-e, "kojoj su časnici Hrvatske vojske svojedobno prodavali oružje".

Poučak: od nametanja crimena Hrvatima kao 'katoličkim teroristima' ne odustaje se. Butković je prvi, ali, nažalost, ne će biti i jedini, koji će potvrditi tezu iznijetu na stranicama *Hrvatskog lista*⁷⁴ - da, "kad s vremena na vrijeme ponestane izmišljenih ili stvarnih senzacija u hr-

društvenim, ekonomskim i političkim pitanjima. Upravo je ovaj golemi aparat Amerikance, koji nisu nikada čuli, a takvih je velika većina, za Sadama Huseina i koji su tek maglovito čuli o Iraku kao zemlji negdje na Bliskom istoku, pretvorio u ljude koji traže Sadamovu krv i uništenje Iraka kao države. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 234.

⁷⁴ Usp. *Hrvatski list*, 9. prosinca 2004.

v.u skini i britanskim medijima, pojave se u 'istom paketu' general Ante Gotovina, krijumčari oružja i 'prava IRA', i to onda kada bude potrebno proskribirati Hrvatsku". Zato će Butković i napisati - "unatrag pet godina nisu uhićeni ni procesuirani ljudi koji su irskim teroristima prodali oružje, kojim je pucano na zgradu MI6 u Londonu", odnosno, da nefunkcioniranje hrvatskih obavještajnih služba može imati za posljedicu da fantomska organizacija pripíše sebi podmetanje eksploziva i "da će uslijediti još čitav niz napada osobito u slučaju uhićenja generala Gotovine". Butković, koji, eto, umije čak 'pročitati misli' fantomske organizacije, morao bi znati ili bi mu trebalo biti znano kako je operacija "prodaje oružja IRA-i" zajedničko djelo britanske tajne službe (MI6), njezina doušnika - irskog svećenika, britanskih medija (*BBC-a*, *The Guardian*) i Račanovog dokazivanja pravovjernosti Britancima, u zajedničkom lovu na moguće 'katoličke teroriste' u Hrvatskoj.⁷⁵

Istrenirani pas iz Životinjske farme

Operacije specijalnog ratovanja, jer je u ovome slučaju o tome riječ, bez 'meke sile' (medija) nisu ni zamislive. U biti, specijalni rat vodi se pomoću medija ili preko medija - obrazac Chomskv. Novinari su postali najdjelotvorniji 'ubojice' u ime determinizma. To je nova vojska s 'dječjim licem' ili licem žene. Zato je u medijima sve više novinarki. Oni su 'platforma' s koje se izvodi 'desant preko horizonta', ali bez desantnih snaga. Mediji su najjeftinije, ali i najrazornije oružje u vođenju specijalnog (psihološkog) rata. Može ih se uporabiti u svakoj prilici, u svakom trenutku, na svakom mjestu i protiv svakoga. Kada netko ili nešto postane cilj toga rata, teško će izbjeći 'zahvat' bojnog polja. Kao i u informacijskom ratu, informacije su i u ovome obliku ratovanja odlučujući čimbenik za pobjedu. Točna informacija osigurava prednost, daje izvjesnu moć, a kriva (netočna) dezorganizira, slabi, smućuje. Zato u medijskome prostoru prevladavaju lažne ili poluistinite informacije. Kada je Davor Butković ustvrdio kako je sustav državne sigurnosti u

⁷⁵ Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 396. -400.

posljednjih pet godina nedjelotvoran i kako je u Hrvatskoj na djelu kaos, što su, nažalost, točne tvrdnje, on je čitateljima morao ponuditi odgovor na dva pitanja: Tko je sustav državne sigurnosti učinio upitnim, razorivši obavještajne službe, i tko to, kako i zašto proizvodi kaos, čak detremirani (nadzirani), u Hrvatskoj u posljednjih pet godina? Kako bi odgovorio na ova dva pitanja Butković bi morao prvo prozvati medijsku kuću za koju radi, ali i Ivicu Račana, koji je protuzakonito britanskoj obavještajnoj službi dopustio rad u Hrvatskoj i tako *defacto* i *de jure*, grubo povrijedio suverenitet Hrvatske. On to ne će učiniti, jer je u njega sindrom 'istreniranog psa' iz "Životinjske farme" previše jak.

Dok je Davor Butković bio zaokupljen 'katoličkim teroristima' u Hrvatskoj i 'podmetnutim bombama', britanska obavještajna služba MI6, kako je to pisao podgorički list *Republika*, a prenijela *HINA* (13. lipnja 2005.), već je dva mjeseca bila aktivno uključena u potragu za najtraženijim haaškim bjeguncima - hrvatskim generalnom Antom Gotovinom i Srbinom Radovanom Karadžićem. Cilj ove operacije, kako se to tvrdi u podgoričkom listu, pozivajući se na europskog diplomata, jest stegnuti obruč oko navedenih haaških optuženika kako bi "do desete obljetnice zločina u Srebrenici, 11. srpnja, bili locirani i uhićeni". Osim toga, navedeno je kako su operativci britanske obavještajne službe stacionirani u Zagrebu, Sarajevu, Beogradu, ali i u ostalim gradovima važnim za operaciju, a to su Dubrovnik i Herceg Novi, te kako je interes engleskih obavještajnih služba u posljednjih pola godine bio usmjeren na onemogućavanje financiranja haaških optuženika. Sto zaključiti iz ove dionice šire operacije specijalnog rata, u koju su uključeni hrvatski general, obljetnica Srebrenice, podgorički list, britanske obavještajne službe i europski diplomat? Ništa drugo nego da je na djelu ponavljanje teze o 'zločinačkom narodu' britanskog ministra Denisa MacShanea, odnosno, da britanska obavještajna služba MI6 krši suverenitet hrvatske države kada hoće i gdje hoće. Kako se u ovome slučaju 'jurisdikcija' britanske obavještajne službe protegnula i na susjedne države - Bosnu i Hercegovinu, Srbiju i Crnu Goru - postaje vidljivo, pa i za one slabo upućene u geostrateška nadmetanja, tko je autor pa i gospodar 'zapadnog Balkana' na početku 21. stoljeća. Zato se može zaključiti - u Hrvatskoj ne upravlja nikakva izvršna vlast nego britanska obavještajna služba. Ovdje se postavlja jedno logično pitanje:

sio li učinile Sjedinjene Američke Države kada bi ruska obavještajna služba u Washingtonu i(ili) u Los Angelesu provodila operaciju uhićenja američkih generala, sudionika operacije "Rat protiv terorizma"?

11. Mediji - rušitelji vrijednosti

Unatoč silnom trudu i udruženim snagama 'vanjskih i unutarnjih medijskih urotnika', još nije postignuta dovoljna razina proizvodnje pristanka kod Hrvata (još nije uništena devedeset postotna potpora generalu Gotovini), laboratorijski uzorak' na prostoru 'naroda nade' (izričaj pape Ivana Pavla II.) se nastavlja. Kako se boriti u uvjetima kada korporacije međunarodne moći kontroliraju sve ili gotovo sve medije u Hrvatskoj, a poglavito televiziju? Kako se boriti za hrvatsku opstojnost kada su se intelektualci, koji sebe nazivaju slobodnim (javnim), i brojne satnije 'neovisnih' novinara svrstali u borbeni postroj kako bi proizveli *pristanak naroda* na to da politički život bude prividno demokratski, a u biti robovski? Na ta pitanja može odgovoriti samo ona politika koja ponovno, kao i u devedesetim godinama prošloga stoljeća bude čvrsto i ustrajno zastupala hrvatske nacionalne interese. Za to još ima malo vremena, ali ne previše, budući da hrvatski medijski jurišnici, uz pomoć i nadzor britanske obavještajne službe, u Hrvatskoj za sada još nisu odnijeli pobjedu. Moglo bi se reći: Žilavi su ti "neustrašivi svjedoci Evandjelja"!

I, još nešto. Na primjeru Hrvatske, a slučaj Davora Butkovića to najočitije pokazuje, posve je jasno da sloboda tiska, nije nikakvo a kamoli uzvišeno demokratsko dostignuće, jer je tisak postao sredstvom ideologije determinizma u rušenju svih vrjednota.

Inverzija vukovarske epopeje

O medijskim jurišnicima, operacijama specijalnog ratovanja, proizvodnji pristanka i rušenju simbola Domovinskog rata na svoj način uvijek 'progovara' Vukovar. U ostvarivanju političkog projekta zvanog 'velika Srbija' prevladavajuću ulogu imala je vojna strategija. Njezina primjena

značila je - osvojiti teritorij (akvatorij) i poubijati ili protjerati narod. Na razini doktrine (izvedbe) to je značilo da preustrojena i potpuno srbizirana Jugoslavenska narodna armija mora u što kraćem vremenu osvojiti ključne točke, odnosno gradove. Strategijska napadna operacija uobličena u planu pod tajnim nazivom *Ram*, primijenjena je u dva stupnja. Prvi je podrazumijevao osvajanje ključnih točaka: Zadar, Dubrovnik, Karlovac, Sisak, Osijek i Vukovar, a drugi, poslije pada tih gradova, etnički očistiti prostor između njih i učvrstiti 'zapadnu granicu velike Srbije' na crti Virovitica - Karlovac - Karlobag.

U ostvarivanju srpskoga osvajačkog plana, koji je trebao trajati četrnaest dana i za čiju je provedbu zeleno svjetlo Slobodanu Miloševiću dao već nekoliko puta spomenuti britanski gospodar kaosa lord Peter Carrington, neplanirano se ispriječio jedan grad na desnoj obali Dunava. Junaštvo vukovarskih branitelja pobijedilo je svu 'umnost i školovanost' srpskih generalštabskih planera i njihove doktrinarne zamisli o 'udarima s distance' i 'bitke u prostoru', ali, kao što vrijeme pokazuje, ti neustrašivi branitelji Vukovara gube bitku u medijskoj i haaškoj inverziji povijesti. Naime, i medijski i haaški deterministi epopeju i stradanje Vukovara pretvaraju u izoliran slučaj od dvjesto ubijenih civila i branitelja na Ovčari. Zato se za ratni zločin sudi tzv. 'vukovarskoj trojci', osobama s pete, odnosno, sedme razine zapovijedanja, ali ne i političkom vrhu Srbije - srpskom ministru obrane, načelniku Generalštaba JNA, zapovjedniku 1. vojne oblasti i zapovjednicima korpusa. Njih amnestira 'nevidljiva ruka' skrivena iza kulisa 'međunarodne' politike, odnosno, oni koji potkraj 2005. javno obznanjuju kako Beograd mora postati New York 'zapadnog Balkana'. Da je Vukovar u zamisli srpskih jahača apokalipse imao stratešku važnost i da njegovo razaranje nije nekontroliran slučaj na nižerazrednoj razini zapovijedanja potvrđuje i operacija specijalnog rata koja je u to vrijeme vođena izravno iz Beograda.⁷⁶ Kada je u pitanju Vukovar, operacije specijalnog rata nikada nisu ni prestale. Danas se one, kao po pravilu, na dan sjećanja vuko-

uske tragedije (18. studenoga) javno upriličuju na Hrvatskoj televiziji u emisijama tipa *Kontraplan* Dubravka Merlića ili *Latinice* Denisa Latma, s uvijek istim zadanim temama, poput "Izdaje Vukovara" ili "Odlaska oružja za Hercegovinu", i uvijek s istom porukom - kako je 'glavni krivac' predsjednik dr. Franjo Tuđman.

Hrvatskim televizijskim klončićima 'hijerarhije urotnika' ne pada na pamet javno otvoriti raspravu na temu: *Kako je bilo moguće da se Vukovar toliko dugo uspijevao braniti?* Oni nikada nisu, a gotovo je sigurno da i ne će, na obljetnicu herojske obrane Vukovara, a u ozračju haaške 'pravde i pravednosti', postaviti i jedno drugo pitanje: Koliko bi hrvatskih političkih dužnosnika, generala, časnika, dočasnika i vojnika sjedilo u Haagu ili u domaćim kazamatima da je istočna Slavonija, tj. Hrvatsko Podunavlje, oslobođeno akcijom poput Oluje, zato što su se "usudili u jesen 1995. izvesti operaciju oslobađanja Vukovara"? Slijedom prese-dana jednake krivnje, koja je uobličena u Haagu, gotovo se sa stopostotnom pouzdanošću može ustvrditi da bi zbog *Vukovarske golubice*, što je naziv isplanirane ali neizvedene vojne operacije oslobađanja Vukovara, bio proskribiran i politički i vojni vrh Hrvatske države, a scenarij o 'zločinačkom pothvatu' i 'protjeranim Srbima' u neprestanoj medijskoj halabuci, koju bi predvodili razni merličići, latini, stankovići, ladišići,

vrijeme bio pred padom i završetka operacije za osvajanje grada Srbi su predvidjeli početkom studenoga. Navodno pismo objavljeno je pod naslovom *Čiji je Vukovar*, pa je i operacija u cjelini dobila isti naziv. Što je Državna sigurnost Srbije, odnosno, njezino odjeljenje za psihološke operacije, htjelo postići objavljivanjem informacija ovakvog sadržaja? Osnovna namjera nije bila informaciju plasiranu pomoću medija prenijeti u Hrvatsku (koja je objekt napada-izložena agresiji), iako takve informacije u specijalnom ratu služe u tu svrhu. Ta potpuno iskonstruirana informacija o "*pismu vukovarskih Srba vladi u Beogradu*" bila je usmjerena prema inozemnim medijima, a još više prema sudionicima Mirovne konferencije, koja je toga dana imala plenarnu sjednicu u Haagu. Srbijanski predsjednik Milošević nije prihvatio modificirano rješenje jugoslavenske krize, tvrdeći da Jugoslavija više ne postoji. Na press konferenciji rečeno je da su napadi na Vukovar i Dubrovnik potpuno neopravdani. Da su ti napadi ipak "opravdani" trebalo je, kao dokaz, poslužiti "*pismo Srba iz Vukovara vojnom ministru Nediću*".

Osim operacije *Čiji je Vukovar*, koja je imala tri koraka: nepostojeće pismo (falsifikat) usmjeriti prema glavnom igraču (međunarodnoj zajednici), a ne prema objektu koji se napada (Hrvatskoj) kako bi se svi 'sudionici' vezali za isto vrijeme (datum događanja) i kako bi se opravdao postupak koji će uslijediti (okupacija Vukovara), ovaj grad i njegovi branitelji i cijelo pučanstvo sustavno su bili izloženi operacijama specijalnog rata. Neke su operacije, poput *Izdaje Vukovara* ili *Odlaska oružja za Hercegovinu*, uspjele, prije svega zaslugom novinara jurišnika koji se od vukovarskih vremena pa sve do danas nalaze u hrvatskim medijima.

⁷⁶ Operacija je isplanirana u Odjeljenju za psihološko-propagandnu aktivnost. U tu je svrhu poslužilo jedno "obično pismo", koje je objavio beogradski *NIN* 25. listopada 1991., u vrijeme najžešćih napada na Vukovar. Bilo je to pismo koje je, tobože, skupina Srba iz Vukovara, 2. studenoga 1932., uputila "vojnom ministru Nediću u Beograd". To lažno pismo namjerno je datirano na početak mjeseca studenoga, jer je Vukovar u to

jurdane, kuljiši, dežulovići, butkovići, čičkići, klauškovići, ali i lovričke, kasapovičke, babičke i rakičke⁷⁷, bio bi podignut za dvije oktave više nego u *Oluji*. Takvo medijsko uprizorenje od hrvatskih medijskih klonova jurišnika ne bi ublažila ni činjenica da je operacija isplanirana tako da bude minimalno žrtava i sa srpske i s hrvatske strane. Naime, taktički postupci na bojnom polju Hrvatskoga Podunavlja, uobličeni u 'vatrenim tunelima' i 'vatrenim kočijama', omogućili bi izbijanje Hrvatske vojske za 48 sati na desnu obalu Dunava i tako bi politički i vojni vrh Jugoslavije bio doveden u poziciju da bi uključenje Vojske Jugoslavije za njih značilo 'izgubiti i drugi rat'.

Ni takav doktrinarno čist i jasan plan operacije ne bi pomogao, budući da bi, po haaskoj pravdi, kazna za osloboditelje Vukovara bila višestruko veća nego za njegove rušitelje. To znači da bi europski i domaći politički i medijski deterministi načelo inverzije 'o agresoru i žrtvi' na paradigmi Vukovara doveli do potpunog usijanja. Ali, na njihovu veliku žalost, opet ih je pobijedio dr. Franjo Tuđman, odigravši za njih neočekivan potez - mirnu reintegraciju Hrvatskoga Podunavlja u ustavno-pravni poredak Republike Hrvatske, bez žrtava na vlastitoj i na protivničkoj strani. Tim je potezom dr. Franjo Tuđman potvrdio jedno od najvažnijih načela strategije, koje naučava o - *pobjedi protivnika bez bitke*. Taj Tuđmanov ratni potez, sa stajališta strategije, priskrbljuje mu s pravom naziv *majstora umjetnosti strategije*, i to je ono što hrvatski klonovi determinizma dr. Franji Tuđmanu ne će nikada oprostiti. Ali ni ne moraju, jer će njemu budućnost odati pravo priznanje, unatoč pokušajima inverzije Domovinskog rata i inverzije Vukovarske epo-

peje. A njih, lu kloniranu družinu, radi budućnosti a ne prošlosti, nužnim se čini podsjetiti na riječi iz Prve knjige o Makabejcima - *On proširi nadaleko slavu svog naroda³... Do krajeva zemlje ime mu doprlo, oko sebe sabra raspršene^{9,78}*.

12. Dostojanstvo iračkoga diktatora i licemjerje hrvatskoga političkog vrha

U cijeloj znanjoj povijesti do sada osobina nakane za istinom obično se mogla naći među malim brojem pojedinaca, a vrlo malen broj takvih pojedinaca kvalificiralo se kao istinski vođe svojih naroda. Bitna funkcija koju ti vođe obavljaju, koja ih vođama određuje ili ne određuje, jest sposobnost, u uvjetima krize, pa i upravljane, izvesti svoj narod čitav iz loših i pogibeljnih prilika. Nema ničeg tajanstvenog u takvim ljudima ni u njihovim odlikama vodstva. Vođa u vrijeme krize jest onaj, tko je svoj smisao osobnog i povijesnog identiteta smjestio u prostor *općeg dobra*. Dosljedna strast za istinom o svome narodu jest dubok osjećaj vlastite sposobnosti, pa su stoga jalne osobe i romantičarski surogati iz toga isključeni. Strast za istinom mora biti stvarna, mora se temeljiti na osjećaju da vlastiti život ima bitno poslanje, što u vremenu krize posjedovatelju te osobine odjednom postaje jasno, a to se poslanje s pravom zove umijeće vođenja ljudi, kao što to jednom napisala Lvndon H. LaRouche.

Nije Hrvatima teško u ovome prepoznati da je dr. Franjo Tuđman imao upravo te osobine. Zato detuđmanizacija u političkoj i medijskoj izvedbi nije ništa drugo nego ubijanje istine o Hrvatskoj i Hrvatima. Unatoč trenutnoj prividnoj moći, koja je posljedica utjecaja vanjskog strategijskog kruga, hrvatski klonirani medijski goniči⁷⁹ nisu svjesni činjenice da onaj tko vodi bitku s mrtvima nikada ne može pobijediti.

⁷⁸ Jeruzalemska Biblija, (1 Mak 3, 3-9), Kršćanska sadašnjost, isto, str. 429.

⁷⁹ Relativizam je izrodio novi, do sada nepostojeći, karakter - karakter goniča. On ne iznosi nikakav svjetonazorski program, nego, neovisno o bilo kakvom programu, uznemiruje, omalovažava, prokazuje, optužuje svakoga i sve... On čini ono što su mu njegovi nalagodavci zapovjedili da čini. Da bi osoba postala gonič mora ispuniti neke preduvjete. Prvo, mora to prihvatiti dragovoljno, a onda mora biti na tako niskoj moralnoj razini da se sposobna odreći svoje ljudske biti te svih etičkih i moralnih vrjednota. Koliko je samo

⁷⁷ Ovu klonovsko-klanovsku medijsku družinu jurišnika na Hrvatsku, na primjeru jedne od njih, tj. Mirjane Rakić, najbolje je oslikao Tomislav Marčinko, glavni urednik HTV-a 1991. i 1992., izjavivši: "Mirjana Rakić imala je status princeze na dvoru. Dali smo joj najveću plaću, putovala je svijetom, pratila Tuđmana, Suška, Granica, dolazilau dodir s najvećim tajnama hrvatske politike i tako sve do 2000. Nakon toga, Račanovom voljom postaje urednica Informativnog programa. U najkraćem roku provodi nemilosrdnu čistku svih novinara kod kojih se naslućivalo hrvatstvo. Počistila je sve - urednike Dnevnika, cijelu ekipu Motrišta, izvjestitelje, komentatore. Na velika vrata tada dovodi Mislava Bagu, Zorana Sprajca, Stipu Alfireva, Danka Družijanića, Tihomira Ladišića, Aleksandra Stankovića, Sašu Kosanovića, Tatjanu Munižabu, Dragana Nikolića, Ivanu Veličković. Od tada do danas radaju se afere sa svrhom blaćenja cijele hrvatske novije povijesti. Gospodarica tog kaosa, Mirjana Rakić, istodobno od novinarki Hrvatica traži skidanje privjesaka s križem, potom ubrzo te djevojke nestaju s ekrana. To Hrvatima nije radio ni Milutin Baltić u vrijeme najcrnjeg komunizma. Tada sam se pitao nije li se naša dvorska princeza pretvorila u zlu vješticu". Usp. *Hrvatski list*, "Aktualno", 9. veljače 2006., str. 4.

Kako je hrvatski državni vrh slavio 'zločinački pothvat'

Na desetu obljetnicu *Oluje* (2005.) dogodilo se sramotno ubijanje istine o Domovinskom ratu,⁸⁰ a prije svega dogodilo se to, kako je primijetio čak i jedan Ivo Pukanić, u svojem determiniziranom listku, da se vjerojatno nikada u povijesti nije dogodilo da jedna zemlja slavi jedan od najvećih državnih blagdana a da se pritom prešute oni koji su najviše učinili da se taj blagdan uopće slavi. Ono što nije moguće nigdje, itekako je moguće u Hrvatskoj. To je uspio učiniti aktualni državni vrh, nastavlja Pukanić, koji na proslavi desete obljetnice operacije *Oluja* ni jednom jedinom riječju nije spomenuo generale koji su najzaslužniji što je te, 1995., Hrvatska, poslije četiri godine patnje, ponovno postala jedinstvena država. Također je paradoksalno da se slavi praznik koji je nastao na temelju događaja što ga je Tužiteljstvo međunarodnog suda za ratne zločine okvalificiralo kao 'zločinački pothvat', zaključuje Pukanić. Ali je još paradoksalnije stoje takvom etiketiranju *Oluje* od Tužiteljstva Haaškog suda dobrano pridonio, svojim tajnim svjedočenjem, aktualni predsjednik Hrvatske, a zakonodavna i izvršna vlast oličene u predsjednicima Sabora i Vlade to potvrdila i time se svrstala u 'lovce na glave', operacionalizirajući nekakav čudan plan poduprt 'čudnim ljudima' koji govore s engleskim izgovorom, nazvan 'akcijski'. Tu tobožnju proslavu desete obljetnice *Oluje*, u izvedbi aktualne hrvatske vlasti, teško je nazvati drukčije nego, kako ju je naslovio već spomenuti Ivo Pukanić - *Vašar licemjerja na slavlju u Kninu*.

Sadamov poučak

Kada je već riječ o paradoksu, onda doista paradoks svih paradoksa jest taj daje tih slavljeničkih dana, čvrstinom svojega stajališta i svojom principijelnošću u obrani nacionalnih interesa, više pokazao Sadam Husein u strogo čuванom zatvoru u blizini zračne luke u Bagdadu,

u hrvatskim medijima danas goniča koji vojuju protiv istine! Preplavili su *Nacional*, *Globus*, *Feral Tribune*, *Jutarnji list*, *Večernji list*, *Novi list*, *Slobodnu Dalmaciju*, *Radio 101*, *HTV*, *RTL*, *TVNovu*... Usp. Davor Domazet-Lošo, isti, str. 290.

⁸⁰ U prigodničarskim govorima na desetu obljetnicu *Oluje*, 5. kolovoza 2005., u Kninu, od Ive Sanadera, predsjednika Vlade, i Vlad'mira Seksa, predsjednika Sabora,

pred američkim ministrom obrane Donaldom Rumsfeldom, nego onoga vjetrovitoga kolovoskog dana 2005. hrvatski državni vrh pred 'ostacima ostataka' nekada slavne i moćne Hrvatske vojske.

Irački 'odgođeni kaos' Sjedinjene Američke Države sve više približava vijetnamskom razvoju događaja, budući da ni velika akcija američkih snaga u pokrajini Ambar, nakon što je u iračkome ratu poginulo više od 2.000 američkih vojnika, nije dala željene rezultate. Iako joj je cilj bio neutralizirati irački pokret otpora u 'sunitskom trokutu', u kojemu većinom žive pristaše Sadama Huseina, pripadnici stranke BAS i Revolucione garde, i unatoč tome što se u determiniziranim medijima najviše spominje Abu Musaba al-Zarkavija i Al Kaidu, američkim vojnim snagama najveći i najžešći otpor pružaju upravo Sadamove pristaše. Kada neprijatelja ne možeš pobijediti, pridobij ga za sebe, prvo je načelo umijeća ratovanja u posrednoj strategiji još od vremena Sun Tzu Vua. Kada su Amerikanci shvatili da vojnom silom ne mogu ostvariti željene ciljeve, počeli su kontaktirati vođe raznih skupina pobunjenika u Iraku. Otišli su tako daleko da su kontaktirali i samoga Sadama Huseina. Naime, američki ministar obrane Donald Rumsfeld, sredinom ljeta 2005., u tajnosti se sastao sa Sadamom Huseinom u zatvoru gdje je ovaj čekao suđenje, u nazočnosti njegovoga odvjetnika Halila Al Dalimija.

U podužem razgovoru, više od sat vremena, odvijao se dramatičan verbalni dvoboj između predstavnika 'izvoza demokracije i ljudskih prava' i jednog od vođa 'osovine zla'. Nije odveć teško zamisliti počeo

moglo se čuti kako je ta oslobodilačka operacija "čista kao suza". Na to licemjerje predsjednika Vlada i Sabora, prema *Hrvatskom listu* od 6. listopada 2005. (str. 23.), upozorio je prof. dr. Zdravko Tomac, rekavši: "Na osnovu kojih moralnih kriterija je moguće govoriti i tvrditi daje *Oluja* bila 'čista kao suza', a onda tu 'suzu' pretvoriti u 'zločinačku suzu', čiji se simbol ratni zapovjednik Ante Gotovina, pretvara u zločinca kojega treba locirati, uhititi i transferirati u Haag? Ako je *Oluja* 'čista kao suza', ako je *Oluja* ponos hrvatskog naroda, ako je *Oluja* bila legalna i legitimna oslobodilačka akcija, onda je nemoralno praviti akcijske planove da se locira, uhiti i transportira u Haag Ante Gotovina, koji je optužen na osnovu lažnog kvalificiranja *Oluje* kao zločinačkog pothvata, onda je na današnjem razgovoru s Carlom del Ponte (30. rujna 2005.) potrebno reći uvaženoj gospođi Carli del Ponte: 'Dosta!'"

Na tome sastanku Ivo Sanader nije Carli del Ponte rekao 'dosta', nego je, u 'čvrstom gardu', onako kako su ga od studenoga 2003. savjetovali britanski stručnjaci za medijski nastup, slavodobitnički izvjestio haašku tužiteljicu da je general Ante Gotovina lociran na španjolskom otočju. Naravno da Carli del Ponte tom prigodom nije spominjao Vatikan ni franjevačke samostane, (nap. aut.)

tak njihovoga susreta, u kojemu nije bilo pružanja ruka, nego samo hladan pozdrav i tek vidljiv odzdrav kimanjem glave, uz hladnokrvno i drsko držanje. U takvim razgovorima nema prijetvorne diplomatske uljudbe, nego se odmah 'ide u glavu'. Zbog toga je, bez imalo susprezanja i okolišanja, u više nego napetoj situaciji, Rumsfeld započeo razgovor istaknuvši da je došao kako bi zajedno, tj. on i Sadam, riješili nastalu situaciju u Iraku i dodajući kako su uspostavljeni kontakti s njegovim saveznicima i pristašama, izvan i unutar Iraka. Ne čekajući da Rumsfeld završi, Sadam gaje prekinuo i upitao ga što hoće od njega, nakon što su Sjedinjene Američke Države okupirale Irak i svrgnule ga s vlasti, i to bez rezolucije Ujedinjenih naroda, i time počinile zločin, koji, prema Sadamovom sudu, nije viđen u povijesti.

Na Sadamove tvrdnje, bolje reći optužbe, Rumsfeld je odgovorio kako nije potrebno ulaziti u stvari koje su se ionako već dogodile i kako je on došao isključivo radi prijedloga koji ima za njega, Sadama. Bit prijedloga bila je u tome, kako ga je iznio Rumsfeld, da će Sadam Hussein biti pušten iz zatočeništva i bit će mu osiguran miran život, u zemlji koju sam odabere, pod uvjetom da na televiziji i u pisanim medijima javno osudi terorizam u Iraku i da isto to zatraži od svojih pristaša koji su još bili pod njegovom kontrolom. Radi veće uvjerljivosti svoga prijedloga, Rumsfeld se pozvao na zajedničku suglasnost predsjednika Georga Busha, ministrice vanjskih poslova Condoleeze Riče i direktora obavještajne službe, uz napomenu da je tu i povećća količina novca, kao i zajamčena sigurnost za Sadama i njegovu obitelj.

Na iznijeti prijedlog, hladna izraza lica, ali oštro, Sadam Hussein iznio je protuprijedlog, uz nekoliko uvjeta. Prvi je bio da, prije nego što se on pojavi na televiziji, američka vlada odredi vremenski rok za povlačenje svoje vojske iz Iraka, te da to povlačenje objavi pred cijelim svijetom, a u znak dobre volje, povlačenje bi trebalo početi odmah. Drugi je bio da Amerikanci oslobode sve iračke zatočenike i općenito Arape. A treći je uvjet bio da Sjedinjene Američke Države plate iračkom narodu svu štetu koju je pretrpio od 1991. do kolovoza 2005., uz vraćanje sveg iračkog novaca koji je zamrznut u američkim bankama, kao i umjetnina koje su Amerikanci oteli. Četvrti uvjet, i najvažniji, kako ga je naznačio Sadam, bila je predaja oružja za masovno uništenje, ako su ga Amerikanci pronašli.

Na laj otvoreni Sadamov sarkazam Rumsfeld je ponovno predložio da zaborave prošlost i otvore novu stranicu na kojoj bi slijedila promjena američke politike prema Iraku i prema ostalim "umjerenim terorističkim organizacijama", kako je Rumsfeld okarakterizirao palestinsku organizaciju Hamas, Islamski džihad i libanonski pokret Hezbolah, uz napomenu kako postoji jednaka namjera i prema pokretu talibana u Afganistanu, i čak njihovo uključenje u politički život. Na te Rumsfeldove 'danajske darove' Sadam je samo u nevjerici kimnuo glavom i istaknuo kako može povjerovati u njegove riječi ako povlačenje američkih vojnika iz Iraka počne odmah. Kada je u pitanju američki predsjednik iskrenosti nema, ustvrdio je Sadam, ističući kako mu on ne vjeruje. Poslije tih Sadamovih riječi razgovor je krenuo bržim i žešćim tonom. Povichivši ton, Rumsfeld je nastojao poučiti Sadama kako je, za razliku od njega, američki predsjednik izabran voljom naroda te ga je uvjeravao da ne propusti pruženu povijesnu priliku izlaska iz zatvora i ponudio mu savjetodavnu ulogu u političkim i vojnim pitanjima vezanim za Irak, istaknuvši kako bi propuštanje takve prilike moglo biti pogibeljno za njega, tj. Sadama.

Sadamov odgovor na ponuđeno bio je više nego jasan: "Pa ja i ne tražim priliku da se spasim od vješala koja ste već montirali". Obrazlažući svoje stajalište, Sadam je nastavio: "Da sam to htio, prihvatio bih ponudu Rusa i otišao živjeti u Rusiju, spasio sebe i svoju djecu Udaja i Kasaja i unuka Abdulaha, koje ste vi krvoločno poubijali. Ali ja na takve stvari ne pristajem". Izgubivši smirenost ili argumente, ili oboje, Rumsfeld je uzvratilo kako se od njega, Sadama, ne traži razmišljanje, nego prihvaćanje ponude, jer oni su sila, a ne on. Kada ni ta, više prijetnja, a manje ponuda nije od Sadama iznudila željeni odgovor, uslijedilo je novo uvjeravanje izjavom kako su Amerikanci od iračkoga predsjednika Džalala al Talabanija zatražili da opovrgne glasine o tome kako će on, Sadam, biti osuđen na smrt, te kako su spremni promijeniti politiku u Iraku. Na Sadamovo ponovljeno pitanje jesu li u tome slučaju spremni na povlačenje ili ne, uslijedio je odgovor koji je razotkrio svu pozadinu iračkoga rata. U Rumsfeldovim riječima: "Možemo o tome razgovarati, ali naše će snage dulje ostati u Iraku. Možemo se povući s ulica i iz gradova, ali ostat ćemo stacionirani u našim bazama", razabire se glavni američki strateški cilj na Putu svile - nisu koalicijske

snage, na čelu s američkima, došle u Irak da uspostave demokraciju, nego da ovladaju ulazom i dubinom drugih vrata Euroazije. Shvaćajući u tome trenutku da je mnogo toga u igri, a prije svega sud povijesti, Sadam je bijesno, ali i prkosno, odgovorio: "U tome slučaju vi želite od mene stvoriti novog izdajicu! Ne, gospodine Rumsfeld, nemojte zabraviti da još uvijek razgovarate sa Sadamom Huseinom". Na Rumsfeldove riječi o tome kako je Sadam izgubio vlast i kako je u zatvoru, te kako Amerikanci odlučuju o njegovoj sudbini, Rumsfeld je dobio jedini mogući odgovor u tome trenutku: "Jesam, vlast sam izgubio, ali dostojanstvo nisam. Dostojanstvo ne možeš ni kupiti ni prodati, a život bez dostojanstva za mene ne vrijedi ništa. Vi ste okupirali Irak, a ja vam kažem, Iraci će ga kad-tad osloboditi, bio Sadam živ ili mrtav".

Igrajući na posljednju kartu, zvanu taština, Rumsfeld je pokušao Sadamu 'prodati' priču o tome kako njegovi pristaše slušaju samo njega i kako od njega očekuju odluku, ali pristanak od zatočenika nije dobio. Naprotiv, morao je odslušati ne samo čvrsto stajalište o tome kako je normalno da čekaju odgovor od njega, jer je on njihov zapovjednik, i da nikada ne će pristati na lošu računicu za svoj narod, nego i lekciju o povijesnom sudu, ne njemu, nego Amerikancima, za ono što čine u Iraku. Sadam nije tom prigodom propustio poučiti Rumsfelda o tome kako su Amerikanci, prije negoli su odlučili napasti Irak, trebali otići u britansko Ministarstvo vanjskih poslova i ondje saznati pravu istinu o borbi iračkoga naroda s njihovim glavnim partnerom, Velikom Britanijom, za vrijeme njihove kolonijalne vlasti u Iraku. Na Sadamovo razložno pitanje - kako to da se još nisu povukli iz Kuvajta, Rumsfeld je odgovorio kako se to njega, Sadama, ne tiče i kako su oni, tj. Amerikanci, onamo došli na poziv Kuvajćana, da ih zaštite od njega i njegove krvoločne horde. Prije negoli se Sadam, u pratnji marinaca, na desetak minuta povukao u drugu prostoriju na molitvu, ironično je, u obliku pitanja, odgovorio Rumsfeldu: Pa otkad to vuk čuva ovce?

Poslije desetminutne stanke dijalog je poprimio revolvertaško obilježje, u kojemu je Rumsfeldov paljbored sadržavao: "iračanski radosni doček Amerikanaca", "kraj dvadesetgodišnjeg krvoločnog režima", "oslobođene Iracane od diktature" i uvjerenje "da Iraci znaju gdje je, istoga bi trena bio ubijen", a na Sadamovom jedinom ispaljenom metku pisalo je: "I ja sam siguran, da znaju gdje se ti nalaziš, i ti bi bio mrtav".

Poslije ovoga divljeg zapadno-bliskoistočnog dvoboja riječima, više nije bilo bitno što je Sadam, prije negoli je Rumsfeld napustio prostoriju, poviknuo: "Vi ste okupirali Irak i na vlast postavili svoje pijune!", i što mu je Rumsfeld uzvratilo: "Ljude koje ti, Sadame, držiš izdajicama, izabrao je irački narod, i to prvi put na demokratski način", nego je bitno to da je u Iraku politika svršenog čina pokazala svoje pravo lice. Ništa se ne može popraviti, pa ni onda kada se jamačno zna kako je laž poslužila za 'legalizaciju' jednog nepravednog i k tome 'preventivnog rata'.

Mesićevo namjerno izbjegavanje dijela kninske izložbe

Dok je 'diktator' Sadam Husein, i to kao zatočenik, imao i prkosa i dostojanstva pred pripadnikom svjetske velemoći, hrvatski politički 'trojac s britanskim kormilarom' u Kninu je imao samo licemjerje prema vlastitome narodu i njegovim braniteljima. Ni zvižduci gotovo svih na kninskome stadionu, koji nisu bili upućeni Stjepanu Mesiću predsjedniku, nego Stjepanu Mesiću krivokletniku, lažnom tajnom svjedoku, zagovaratelju 'zapadnog Balkana', izjednačavatelju agresora i žrtve i političkom arlekinu, kako je sam izjavio, nisu ga interesirali, nego ga, kao poslušnog sljedbenika 'hijerarhije urotnika', interesiraju organizatori. No, njegova nezainteresiranost daleko je šira i dublja. Ona je već patološka. Da je tome tako pokazuje njegov odnos prema više nego uspjeljoj izložbi o *Oluji* gospodina Čuture, postavljenoj u kninskoj tvrđavi, koju se on, prema protokolu, 'udostojio' posjetiti, ali samo njezin prvi dio, u kojemu je postav o pobijedenom neprijatelju i njegovoj pseudodržavi, ali ne i onaj drugi, glavni dio, gdje su svi pobjednici-generalni, na čelu sa svojim Vrhovnim zapovjednikom, a to je, vjerovali ili ne, dragi čitatelji, opravdao nedostatkom vremena.

Netko te 'olujne generale' može voljeti, netko mrziti, ali im nitko ne može prigovoriti da su u *Oluju* krenuli nošeni idejom o zločinu. U mnogo čemu Ivo Pukanić ima pravo, napisavši: Pa od te akcije prošlo je samo deset godina. Svih je četiri i nešto milijuna Hrvata kolikotoliko pri zdravoj pameti i služi ih dosta pamćenje. Svi znaju u ovoj zemlji što se dogodilo i kako se živjelo četiri godine pod terorom srp-

skih otpadnika iz Knina. Toga su čini se svjesni svi osim hrvatskoj; državnog vrha, koji je demonstrirao svu grozotu licemjerja i strašljivosti pred tzv. međunarodnom zajednicom. Niti jednom riječju Seks ni Sanader ni Mesić nisu spomenuli one koji su na optuženičkoj klupi za nešto što su njih trojica uzdizala na nebo toga petog kolovoza na gradskom stadionu u Kninu. Ako su ti optuženi generali zločinci, tada je i njihovo djelo zločinačko. Prema toj su analogiji Seks i Sanader i Mesić isti zločinci kao što su Gotovina, Čermak, Markač, Ademi, Bobetko..." Po posljednjoj Pukanićevoj tvrdnji, pak, istovjetnost prestaje zato što su prvi svoje nesudjelovanje u *Oluji* deset godina kasnije supstituirali akcijom usmjerenom protiv onih drugih, koju simbolizira Šeksova sintagma "identificiranje, lociranje, uhićenje i transferiranje". Bogu hvala što je razlika između podaništva i junaštva ipak nepremostiva.

Poučak iz susreta Rumsfeld-Sadam i desete obljetnice *Oluje* mogao bi biti: Teško onome narodu na čijemu čelu nisu ljudi koji će javno govoriti i čvrsto zastupati nacionalne interese i biti spremni pred svjetskim silnicima, koliko god oni moćni bili, braniti principijelnost i pravo na obranu vlastite zemlje. Zbog toga svi zajedno u Hrvatskoj vjerujemo da je, poslije dr. Franje Tuđmana, ovo sadašnje stanje samo iskušenje do novog, prije svega nacionalnog i duhovnog osvješćenja, za pravilan odabir onih koji će Hrvate znati voditi.

13. Hrvatska u raljama britanskih 'teoretičara urote'

Dva su događaja sredinom 2005. uzdrmala hrvatsku ali i svjetsku javnost - 'eksplozija' u britanskom veleposlanstvu u Zagrebu i intervju glavne haaške tužiteljice Carle del Ponte britanskom *Daily Telegraphu*, u kojemu je optužila Vatikan da štiti generala Antu Gotovinu. Ta dva događaja, da odmah na početku ove analize polazište bude jasno, nisu nikakva puka koincidencija, nego su dio pomno pripremljene operacije specijalnog rata kojoj je krajnji cilj Hrvatskoj, kada Haaški sud ugasi svjetla, navući obruč nove hipoteke zločina.

U znanstveno-stručnoj literaturi ne postoji jednoznačno određenje pojma specijalni rat, odnosno, psihološki rat kao čest oblik specijalnog rata. Sintagmom specijalni rat obuhvaća se po pravilu vrlo široko po-

druže destruktivnog djelovanja, gotovo sve osim oružanog sukoba. Ako je rat po Clausewitzu nastavak politike drugim sredstvima, onda bi se moglo reći da je specijalni rat nastavak politike prije, poslije i za vrijeme rata. Specijalni rat, po svojoj vremenskoj protežnosti, jest rat u svakom vremenu i za svako vrijeme. Vodi se samostalno ili kao sastavni dio vojnih operacija. Kao i u slučaju informacijskog rata, bit neke operacije s područja specijalnog rata uoči se ili shvati kada je ona već okončana. Dakle, doktrina specijalnog ratovanja nije neposredno vidljiva ni prepoznatljiva.⁸¹

Za vođenje specijalnog rata ne postoji unaprijed određena organizacijska struktura ni ustroj i načelno ne podliježe uobičajenim standardima vojnog organiziranja. Isključivo okolnosti određuju organizacijsku strukturu i ona postoji i funkcionira onoliko koliko traje operacija. Za vođenje uspješnog specijalnog rata potrebni su neki preduvjeti. Jedan je neizbježan - *vladavina nad 'mekom silom', osobito komponentom zvanom elektronski mediji*.

Eksplzija, koje nije ni bilo

Kako se operacije specijalnog rata vode pomoću medija kao 'meke sile' pokazuje i slučaj 'eksplozije' u britanskom veleposlanstvu i 'skrivećka igra Vatikana'. Obje ove operacije odvijale su se preko medija, i to odabраниh. U Hrvatskoj su postroj činili *Jutarnji list*, *Globus*, *Nacional*, *HTV*, *Nova TV*, *RTL*, a od inozemnih nastupio je najjači britanski postav, i to *The Times*, *Daily Telegraph*, *The Independent BBC*, *Sky News*, odnosno *Associated Press*, *Reuters* te *France Presse*. Ostali, bilo domaći bilo inozemni, u svojim su se izvješćima u većoj ili manjoj mjeri pozivali na navedene medije. O čemu su izvješćivali? O tome kako je radnik Veleposlanstva, lokalna osoba, zadobio "vrlo slabe ozljede" ili "vrlo male", kako je predsjednik Stipe Mesić osudio taj čin i označio ga kao teroristički napad, kako je predsjednik Vlade Ivo Sanader ustvrdio da iza napada stoje snage koje promiču euroskepticizam, kako je britanski veleposla-

⁸¹ Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 65. - 68.

nik Sir John Ramsden obišao mjesto događaja s policijom, kako je "eksplozivna naprava bila mala, ali je prouzročila sve veći strah od nereda nakon višegodišnjeg mira", kako je sve povezano s pristupom Hrvatske Europskoj uniji. Tu su i 'analize' o tome "kako je, eto, nekome stalo da, nakon dvije-tri godine vrlo negativnog odnosa Foreign Officea prema Zagrebu, sve pokvari", ali i preporuke da "Hrvatska pokaže svoju odlučnost i ozbiljnost za čvrsto partnerstvo ne samo s Velikom Britanijom nego i ostalim članicama EU-a" te zaključak kako "iza toga stoje politički gubitnici", ali ih se, naravno, ne imenuje, i koji su "za svoje interese spremni žrtvovati sudbinu cijele zemlje".

Bez silnih 'stručnjaka za terorizam', koji su tih dana preplavili Hrvatsku, priča ne može proći, pa je tako čitateljstvo i gledateljstvo moglo pročitati i čuti kako su "pismo bombu poslali profesionalci", kako je to djelo 'terorističke skupine', nešto se trabunjalo i o Al Kaidi, ismijavalo se ministra obrane Berislava Rončevića i njegovu izjavu o tome kako "nema velike mogućnosti da Hrvatska postane meta terorista". Na razložni zahtjev Hrvatske stranke prava (HSP), koja je tražila žurnu sjednicu Odbora za nacionalnu sigurnost, nitko se nije ni osvrnuo, ali je zato uslijedilo povezivanje incidenta u britanskom veleposlanstvu s generalom Antom Gotovinom, što je njegov odjetnički tim natjeralo da u svome priopćenju između ostaloga, navede: "Oni koji povezuju ime generala Gotovine s jučerašnjim terorističkim napadom imaju za cilj ocrniti generala u hrvatskom narodu i svijetu".

Uslijedila je zahvala britanskoga veleposlanika hrvatskome MUP-u, a osobito premijeru Sanaderu i drugim hrvatskim dužnosnicima, a medijski odabrani "stručnjaci za terorizam" zaključili su kako je riječ o "ozbiljnom terorističkom činu i da iza njega stoje pripreme koje su zahtijevale određeno vrijeme", odnosno, da su ga izvele snage iz hrvatskog kriminalnog miljea koji je nezadovoljan angažiranjem MI6 na razotkrivanju i privođenju pravih sudionika mreže organiziranog kriminala", a nabrijanost u 'teoriji zavjere' protiv gordog Albiona dosegnula je vrhunac kada je britanski ministar za Europu Douglas Alexander izjavio kako će događaj izazvati 'širu destabilizaciju'. Budući da su u operacijama specijalnog rata događaji najčešće virtualni, tako je bilo i s 'eksplozijom' u britanskome veleposlanstvu. Da je riječ o virtualnom događaju, koji je dobro nadziran od Britanaca, najavila je njihova

dobra stara znanica Vesna Pusić poslije sastanka s britanskim veleposlanikom, izjavivši: "Čini mi se malo vjerojatnim da bi taj događaj mogao imati bilo kakve veze s političkom situacijom u Hrvatskoj, ali se ništa ne može definitivno tvrditi dok policija ne obavi posao". I, manje od dvadeset četiri sata poslije toga, svekoliko hrvatsko pučanstvo biva preko istih medija upoznato o tome kako je 'ranjeni' djelatnik britanskoga veleposlanstva, po imenu Damir Rovišan, i počinitelj toga 'terorističkog' djela. Ali, tu nije kraj priče. Nitko ne zna što se događalo od 7.30 do 9.30, kada su prve vijesti o 'eksploziji' objavile britanske izvještajne agencije, nakon što su dobile 'potvrdu' u veleposlanstvu Velike Britanije, ali se zato saznalo kako je Damir Rovišan šest dana prije eksplozije trebao otići na izdržavanje kazne od jedne godine i četiri mjeseca zatvora za razbojništvo u Sisku. To je odveć dovoljan razlog da se rošomonijada nastavi. Pronalaze se eksploziv i ručna bomba u obiteljskoj kući Rovišanovih, a u intervjuu samo za *Globus*, što također nije slučajno (jer je i to dio operacije), Damir Rovišan otkriva kako je aktivirao ručnu bombu od čije je eksplozije u zatvorenom prostoru zadobio posve bezazlene rane. I tako je u eksploziji od koje nitko nije nastradao i od koje ništa nije oštećeno, jer je nije ni bilo, barem ne onakve kakva se prikazuje u medijima, na izranjenu Hrvatsku ispaljeno dodatno medijsko streljivo u obliku euroskepticizma, terorizma i britanofobije, čime je otvoren put za drugu dionicu operacije specijalnog rata.

No, prije toga, preporuka medijskim jurišnicima na Hrvatsku i 'stručnjacima za terorizam' - neka uđu u prostoriju veličine one u britanskome veleposlanstvu i aktiviraju ručnu bombu kakva je tobože 'eksplozirala' u neposrednoj blizini Damira Rovišana. Živi iz te prostorije izišli bi samo pod uvjetom da je eksplozija bila od upaljača-bombe, i to bez punjenja, ili, recimo, od petarde koju rabe djeca u novogodišnjoj noći. Kada je već riječ o ironiji, onda je prava ironija to da se u vrijeme 'terorističkog juriša' na britansko veleposlanstvo na HTV-u prikazuju filmovi o Jamesu Bondu. Je li to poruka - da njihovi stvarani a ne virtualni Jamesi Bondovi' šeću i upravljaju Hrvatskom? Ako je suditi po Carli del Ponte i *Daily Telegraphu*, onda je odgovor potvrđan.

Kada je 'slučaj Rovišan' otvorio prostor za nastavak vođenja operacije specijalnog rata u svrhu destabilizacije Hrvatske, s glavnim ciljem

'dokazivanja' kako je ona nastala na zločinu, britanski *Daily Telegraph*, u svome Internet izdanju, vuče potez koji je dugo i pomno pripreman. Ta cjelokupna operacija, u kojoj britanska tajna služba vuče mnoge konce, mogla bi nositi radni naziv - *Hrvatski kontinuitet zločina*.

Naime, kada je svijetu odaslana poruka, iz usta samoga predsjednika Vlade, o tome kako je Hrvatska bastion euroskepticizma, a predsjednik države Stipe Mesić, na njemu vlastit način, nepostojeću 'eksploziju' proglasio terorističkim činom, označivši tako vlastiti narod zločinačkim, britansko glasilo determinizma *Daily Telegraph* odašilje u 'globalno selo' informaciju od koje se naprosto nitko ne može obraniti, pa ni Vatikan, prema kojemu je svoje ubojito koplje usmjerilo Tužiteljstvo sudišta⁸², za koje informacije prikupljaju istražitelji, zapravo časnici britanske tajne službe MI6 i hrvatski žbiri iz novinarske obavještajne skupine, koja u svim hrvatskim redakcijama, još od 1990., djeluje pod šifriranim nazivom *Slog*. Tako se zahvaljujući 'usklađenom djelovanju' dvojice predsjednika i jedne tužiteljice, Hrvatska za nešto više od dvadeset četiri sata, na kraju ljeta 2005., našla na naslovnica svjetskih tiskovina i u televizijskim vijestima svih vodećih svjetskih kuća.

Stoga logično slijedi pitanje: Zašto su prozvani Katolička crkva i sam Vatikan? Ako su u igri britansko veleposlanstvo, britanski zaposlenik, britanski haaški istražitelji, britanski mediji, britansko predsjedanje Europskom unijom, onda je tu i Institut Tavistock, gdje se pripremaju operacije specijalnog rata i odakle se njirna upravlja. Budući da su na poprištu informacijskog bojnog polja u ratu determinista protiv vrjednota, a u slučaju Hrvatske to je Domovinski rat, ostali tek malobrojni, jer su sve institucije nastupanjem 'meke sile' stjerane u mišju rupu, osim jedne, glavni cilj determinista postaje uništenje i te

⁸² Glavna haaška tužiteljica Carla del ponte optužila je sredinom rujna 2005., u intervjuu listu *Daily Telegraph*, Vatikan i Rimokatoličku crkvu da ne žele pomoći u istrazi oko generala Gotovine. Tužiteljica je izjavila da se general Gotovina skriva u jednom hrvatskom franjevačkom samostanu. Tim je povodom Carla del Ponte, u srpnju 2005., posjetila Vatikan, susrela se s ministrom vanjskih poslova Giovannijem Lajolom. On je rekao da Vatikan nema nikakve međunarodne obveze pomoći UN-u u traženju navodnih ratnih zločinaca. Na njegovo pitanje u kojemu se samostanu skriva general Gotovina, Carla del Ponte nije znala odgovoriti. Tužiteljica je poslije toga čak pisala i papi Benediktu XVI., ali odgovor nije dobila.

posljednje institucije. U tu instituciju, zvanu Katolička crkva, kako je lo svojedobno rekao jedan američki veleposlanik, unatoč silnim nastojanjima, nije se uspjelo smanjiti povjerenje naroda na razinu ispod pedeset posto.⁸³ Naprotiv, u silnim iskušenjima koja joj sustavno nameću medijski apostoli determinizma (tzv. slučaj Brezovica samo je jedan od mnogih), Katolička crkva i njezini kardinali, biskupi i ostalo svećenstvo, a poglavito ono redovničko, nisu nikada prestali bivati u srcima barem osamdeset posto hrvatskoga pučanstva. To je ono što brojne britanske pripadnike 'hijerarhije urote' najviše boli. Upravo su oni instalirali i prvu i drugu Jugoslaviju, a preko već navedene preporuke "brzo i bez mnogo prolijevanja krvi" lorda Petera Carringtona, člana Reda Ozirisa, omogućili Miloševiću da pokuša stvoriti i treću, ali bez Hrvata i Bošnjaka, a kada ovaj nije uspio, aktivirali su svoj pričuveni plan - 'zapadni Balkan'. Stvaranje 'zapadnog Balkana' ne ide ako se prije toga ne obezvrijedi, odnosno, ako se ne kriminalizira Domovinski rat, a to, pak, nije moguće postići ako postoji i jedna institucija u koju hrvatski narod ima veliko povjerenje. Kako determinizam funkcionira na razini simbola i simbolike, za njih je neoprostivo što je jedan narod, nenaoružan, ali *s krunicom oko vrata*⁸⁴, uspio pobijediti njihovu do zuba naoružanu miljenicu na jugoistoku Europe. Možda bi britanski stožerni ci

⁸³ Zar nisu čudesni puti Gospodnji! Taj isti američki veleposlanik, koji se zove VWilliam Montgomer, nakon što je haaška glavna tužiteljica optužila Vatikan da skriva generala Antu Gotovinu, izgovorio je i ove riječi: "Svaki put kada glavna tužiteljica tribunala Carla del Ponte dođe ovamo (na prostor bivše Jugoslavije, nap. aut.), to je kontraproduktivno. Ona priča gluposti. Kaže da Vatikan skriva Gotovinu. Ja ne znam, poslije Vatikana, tko je sljedeći, možda Bog". Usp. «Izjave tjedna», *Hrvatski list*, 6. listopada 2005., str. 4.

⁸⁴ Stožernici 'hijerarhije urotnika' zaboravljaju da je molitva, poglavito molitva Krunice, uvijek spašavala Hrvate od pogibelji. To je zato što su Hrvati uistinu Marijin narod, jer je njihova povijest od početka vezana uz Mariju. I, kako piše pater Ante Katalinić, isusovac i sveučilišni profesor dogmatske teologije u knjižici *Molitvom krunice spasimo Hrvatsku*: "Sredinom sedmoga stoljeća pozvao je grčko-bizantinski car Heraklije Hrvate, koji su tada stanovali oko Krakova, da dođu u Dalmaciju i iz nje istjeraju Avare. Kada su Hrvati to učinili, Heraklije je zamolio papu da Hrvatima pošalje vjerovjesnike da ih pokrsti. Papa pošalje svećenika Ivana iz Ravene, Ivana Ravenjanina, koji je ređen za nadbiskupa. Ivan je za svoju katedralu uzeo bivši Dioklecijanov mauzolej u Splitu. Katedralu je godine 642. svečano posvetio Uznesenju Marijinu na nebo, Velikoj Gospi. Tako je iz Marijine crkve započelo pokrštenje Hrvata. Iz Marijine su crkve Hrvati svečano ušli u povijest".

Osim navedenoga, pater Katalinić piše i ovo: "Ne ćemo se dulje zadržavati na onih osam tisuća Gospinih crkava i kapelica u Hrvatskoj ni na onih 230 hrvatskih Gospinih

'hijerarhije urote', i ne samo oni, mogli ponešto i oprostiti Hrvatima, ali im dvije stvari, kao što je rečeno u uvodu ovoga poglavlja, nikada neće oprostiti - *samostalnu hrvatsku državu i vjernost Svetom Ocu.*

Nadzor 'masa' - glavni cilj 'hijerarhije urotnika'

Budući *dajutarnji list* i *Globus*, po izboru tema, načinu pisanja, odabiru sugovornika i naslovima, djeluju kao dnevni, odnosno, tjedni obavještajni bilten britanske obavještajne službe, moglo se zaključiti u kojemu će smjeru ići medijsko sotoniziranje Hrvatske. Praktično 'preko noći' stvari su se počele mijenjati. Prvo u britanskim, a potom i u hrvatskim medijima zavladała je šutnja, pa je bivalo sve manje riječi o

prošteništa ili svetišta, gdje Gospa dijeli mnoge i velike milosti tisućama hrvatskih hodočasnika, nego ćemo se ograničiti na pet velikih Gospinih pomoći, koje možemo smatrati pravim čudesima. To su: pobjeda kod Korčule (1571.), kod Perasta (1645.), kod Sinja (1715.), kod Petrovaradina (1716.) i kod Knina (1995.).

Korčula. Godine 1571. tursko-alžirski gusarski vojskovođa Uluz-alija navalio je na našu obalu i redom osvojio Ulcinj, Bar, Budvu, a onda se obrušio na grad Korčulu. Korčula je bila pred padom, ali su Korčulani dan i noć žarko molili pred slikom Gospe Badijske, u katedrali. A onda se dogodilo pravo čudo. Baš na dan Velike Gospe, 15. kolovoza, usred ljeta, zapuhao je silan hladni sjeverni vjetar, bura. Turci su se pobojali da će im se brodovi razbiti na oštrim hridinama pa su se brže-bolje ukrcali na lađe i otplovili. Nikada se više nisu vratili. Čisto Gospino čudo.

Perast. Turci su godine 1645. napali Perast u Boki Kotorskoj. Peraštani su sliku Gospe od Škrpjela (Gospa od hridi, nap. a.) donijeli u grad i pred njom se neprekidno molili. Za vrijeme borbe je, usred čela, metak pogodio vođu napada Mehmed-agu, koji se srušio mrtav. Kada su to Turci vidjeli, razbježali su se. Gospa je donijela pobjedu.

Sinj. Godine 1715. golema turska vojska spustila se iz Bosne na Sinjsko polje. U tvrdavi je bila šačica branitelja, ali su sa sobom imali sliku Gospe Sinjske, pred kojom su se bez prestanka molili. I, gle čuda, noću, baš na dan Velike Gospe, nastalo je veliko komešanje u turskoj vojsci. Među Turcima se pojavila neka kužna bolest. Bojeći se da svi ne pomru, turska se vojska povukla natrag u Bosnu. Kada je svanuо blagdan Velike Gospe, na Sinjskome polju nije se vidjelo nijednog živog turskog vojnika. Gospa je donijela spas.

Petrovaradin. Upravno na dan Gospe Snježne, 5. kolovoza 1716., dogodilo se kod Petrovaradina veliko Gospino čudo. Kod Petrovaradina se, s golemom vojskom od 200.000 momaka, utaborio Ali-paša. Tvrdavu su branili princ Eugen Savojski i hrvatski ban Ivan Palfi, ali su imali samo 30-tak tisuća vojnika. Bitka se razvila u ranu zoru, 5. kolovoza. Kada je u podne zazvonilo andeosko pozdravljenje, sve je već bilo gotovo. Turci su do noga potučeni i Ali-paša je pao mrtav. Svi koji su poznavali okolnosti, pripisali su tu pobjedu Gospi Snježnoj, koja se slavi 5. kolovoza.

Knin. Godine 1990. ostvarili smo svoju slobodnu državu Hrvatsku. No, jedna trećina Hrvatske ostala je okupirana od neprijatelja, terorista, a narod s toga područja bio je što

lome kako je moguće da veleposlanstvo jedne svjetske, a pritom i obavještajne sile uposli osuđenika koji još nije ni odslužio zatvorsku kaznu, a da o njegovoj prošlosti, tobože, nema pojma, a hajka je sve više bivala usmjerena prema ostatku ostataka hrvatskih obavještajnih služba, s napadima da su one, sukladno već puštenoj glasini, Damira Rovišana za rad u britanskome veleposlanstvu opskrbile urednim falsifikatima. Ako se ovome pribroji da je, istoga dana kada se u britanskome veleposlanstvu zbilila 'eksplozija' koje nije ni bilo, održano predstavljanje projekta razvoja kriminalističkog obavještajnog sustava koji bi trebale provoditi hrvatske policijske snage, onda stvari postaju razvidnije. Naime, riječ je o projektu u sklopu programa CARDS, koji financira Komisija Europske unije. Ovim projektom, kako su to rekli njegovi predstavljači, "znatno bi se unaprijedio sustav efikasne kriminalističke evidencije, sa središnjom bazom podataka". Ono što je indikativno jest to da nositelj toga projekta nije nitko drugi nego britanski MUP i njegova Nacionalna kriminalistička služba. To znači da će na vrlo jednostavan način središnja baza podataka, u kojoj ne će biti samo kriminalci, nego i mnogi drugi građani Hrvatske, biti na raspolaganju britanskim tajnim službama. Danas, kada se ratovi vode 'mekom silom' (medijima), onaj tko ima informaciju, ima i moć, a tko ima moć, ima i preduvjete za pobjedu. U ovome slučaju gubitnik se već zna, a to je Hrvatska, jer, osim već izgubljenog financijskog i medijskog suvereniteta, potpuno gubi i svoj sigurnosni suverenitet.

Nadzor 'masa', u ovome slučaju Hrvata, nije sam po sebi neka posebna novina, budući da programom CARDS Europska unija, koja je po zamisli 'hijerarhije urotnika' samo prijelazno rješenje prema svjetskoj nad-vladi, to provodi i u drugim 'prijelaznim' zemljama, ispunjavajući tako zamisli Zbignievvu Brzezinskog, koje je on iznio u svojoj knjizi *Tehnotronsko doba*. Glavna poruka Brzezinskoga, u toj knjizi, jest da će

istjeran što poubijan, a crkve srušene. Ali naš se narod obratio Bogu molitvom, osobito počevši od godine 1993., molitvom Krunice, "Pokretom Krunice", i znamo što se dogodilo. Godine 1995., baš na blagdan Snježne Gospe, 5. kolovoza, očito Gospinom pomoću, Hrvatska je izvojevala potpunu slobodu.

Gospa se u našoj povijesti pokazala izvanrednom, čudotvornom pomoćnicom Hrvata. Usp. Pater Ante Katalinić, *Molitvom krunice spasimo Hrvatsku*, Zaklada Biskup Josip Lang, Zagreb, 2006., str. 15. i 19.-23.

moć biti u rukama onih koji budu kontrolirali informacije, i zato on piše: "Ubrzo će biti moguće imati gotovo stalnu kontrolu nad svim građanima, prikupljati i pohranjivati najnovije podatke, koji će, uz uobičajene podatke, sadržavati i najosobnije pojedinosti o zdravlju i *osobnom ponašanju svake osobe*. Naše postojeće institucije bit će zamijenjene institucijama za *upravljanje predkriznim stanjima*, sa zadaćom da *unaprijed identificiraju moguće društvene krize* i izrađuju programe za njihovo rješavanje. To će, tijekom sljedećih nekoliko desetljeća, potaknuti sklonosti prema tehnotronskom dobu, *diktaturi* (kurziv aut.), što će ostaviti još manje prostora za političku proceduru kakvu danas poznajemo". Brzezinski, kao što ističe i John Coleman, to nije napisao kao običan građanin, nego kao savjetnik za nacionalnu sigurnost američkoga predsjednika Čartera, kao vodeći član Rimskoga kluba i Komiteta 300, kao član Vijeća za inozemne poslove (CFR-a) i kao član staroga poljskoga crnog plemstva.⁸⁵

Čuda nema ni u tome što upravo Europska unija financira program CARDS, budući da se u sjedištu NATO-a u Bruxellesu nalazi divovsko računalo, pod šifrom "666"⁸⁶, koje može pohraniti sve vrste podataka koje Brzezinski spominje, i posjeduje tako velik kapacitet da može pohraniti podatke nekoliko milijarda ljudi više nego što ih danas ima na zemlji. A, budući da plan 'hijerarhije urotnika' predviđa smanjenje sadašnjega broja svjetskoga stanovništva barem za polovicu, tako velika memorija očito im ne će trebati. Odabir broja "666" za šifru bruxel-Iskoga hipermoćnog računala nije nimalo slučajan. Iza simbolike toga broja, ili broja Zvijeri, po Ivanovu Otkrivenju, nalaze se načela pomoću kojih 'hijerarhija urotnika' ruši četiri temeljne vrjednote - čovjeka, obitelj, domovinu i vjeru otaca. Pomoću njega 'hijerarhija urotnika' moći će vladati upravo onako kako je evanđelist Ivan, prije goto-

⁸⁵ Usp. dr. John Coleman, isto, str. 42.

⁸⁶ Broj 666 oduvijek je zanimalo egzegezu, a i trijezne, kao i senzacionalne čitatelje *Otkrivenja*. Značenje se broja, u duhu apokaliptičkog načina pisanja, može riješiti ili simbolički ili geometrijski. Po simboličkom značenju, broj 666 jest broj nesavršenstva, bespomoćnosti i neostvarenosti: čovjek prepušten sebi, bez Boga, bespomoćan je, svaki otpor Bogu u konačnici je jalov. Prema geometriji, koja brojevima označuje slova (a=1, b=2 itd.), broj 666 označuje, po grčkom alfabetu, Nerona (Neron Kaiser). On je u doba pisanja *Otkrivenja* mrtav, ali se uzima kao tip proganjanja kršćana. Usp. Jeruzalemska Biblija, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1997., str. 1270.

vo dvije tisuće godina, zapisao: *Mali i veliki, bogati i siromašni, slobodni i robovi udare sebi žig na desnicu ili na čelo i da nitko ne može ni kupiti ni prodati ako nema udaren žig: ime Zvijeri ili broj njezina imena.*⁸⁷ Dakle, čovječanstvo koje sada broji više od 6,3 milijarde ljudi bit će pohranjeno u memoriji računala koje će nadzirati isključivo 'hijerarhija urotnika',⁸⁸ i to brojno božje mnoštvo, a tako i Hrvati, ne će moći ništa ni proizvoditi (čak ni pršut, sir i kulen) ni prodavati (osim nekretnina, mora, otoka, šuma, plodnih polja i izvora pitke vode), ali ni kupovati (velika zaduženost) bez odobrenja bruxellske administracije.

No, vratimo se krajnjemu cilju operacije specijalnog rata uvjetno nazvane *Hrvatski kontinuitet zločina*, a to je Katolička crkva, odnosno, Vatikan. Trebalo je samo slušati što se na suđenju Slobodanu Miloševiću govorilo, bilo da je riječ o Tužiteljstvu bilo o obrani. Nema agresije na Hrvatsku, a posljedično tome ni na susjednu državu Bosnu i Hercegovinu, nego su za rat na prostorima zvanom Jugoslavija krivi Franjo Tuđman, Njemačka i Vatikan. Kada je riječ o Vatikanu i Katoličkoj crkvi, u nastavku operacije u medijskoj izvedbi slijedit će 'dokazivanje' kontinuiteta zločina od 1941. do 1995., a o arsenalu koji će biti korišten, u vremenima koja dolaze, znaju samo britanski, ali ovoga puta doista stvarni 'teoretičari urote'. Hrvatski crkveni dostojanstvenici, ali i hrvatski katolički puk u cjelini, morali bi ipak znati da će žestoki i neprekidni napadi na njihovu Crkvu tek uslijediti, jer ovo što se do sada događalo bilo je tek blaga uvertira.

14. Turci drugi put pod Bečom

Mnogi su političari i analitičari za razumijevanje luxembourškoga noćnog preokreta u pomoć pozvali geostrategiju, odnosno, geopolitiku. I njih je, neke više neke manje, zbunila neočekivana tvrdnja gla-

⁸⁷ Jeruzalemska Biblija, (Otk 13,17-18), isto, str. 1771.

⁸⁸ Taj nadzor John Coleman vidi kao činjenicu da će, primjerice, u "Sjedinjenim Američkim Državama biti lako doći do podataka, jer će se broj 666 jednostavno moći dodati broju socijalnog osiguranja ili broju vozačke iskaznice, što će omogućiti nadziranje svake osobe, kako su najavili Brzezinski i njegovi kolege iz Komiteta 300". Usp. dr. John Coleman, isto, str. 43.

vne tužiteljice da "Hrvatska potpuno surađuje", iako su neki, kako to piše francuski *L'Humanité*⁸⁹, znali daje 'zeleno svjetlo' Carle del Ponte bilo spremno "već nekoliko dana ranije". Zbunjenost su na svojim stranicama iskazali švedski *Dagens Nyheter*, ali i francuski *Le Monde*, pišući o "neočekivanom odobrenju za Hrvatsku". Za njemački *Suddeutsche Zeitung* pristupni pregovori s Hrvatskom na Haaškome su sudu izazvali veliku začuđenost, odnosno, 'ljutnju žestoku', a pozivnica za Tursku iznenadila je, ali i razočarala bivšega predsjednika i arhitekta europskoga Ustava Valervja Giscarda d'Estainga. On 'zeleno svjetlo' Turskoj drži "pobjedom britanske euroskeptične vizije Europe kao velike zone slobodne trgovine". Po njemu, vlade su ignorirale volju birača, koji su odbili europski Ustav, navodeći kako su francuski građani prije četiri mjeseca rekli - Mi smo protiv ulaska Turske. Njegov sadašnji kolega Jacques Chirac, ne krijući razočaranje, ustvrdit će kako će pregovori dugo trajati, "najmanje petnaest godina", a bit će i upitno hoće li Ankara uspješno apsolvirati "kulturnu revoluciju".

Dok su europski 'kontinentalni' političari iskazivali zbunjenost, britanski šef diplomacije Jack Straw s velikom je dozom engleskoga cinizma objašnjavao luxembouršku noć preokreta. Po njemu, poslije dugog nadmetanja između Beča i Ankare, koje je dovelo "do ruba ponora" te izazvalo telefonsku intervenciju američke državne tajnice Condoleeze Riče kod turskih vlasti, Austrija je popustila u pogledu prvoga zahtjeva o privilegiranom partnerstvu, postigavši jedino to da "sposobnost apsorpcije" Europe bude uzeta u obzir kao jedan od ključnih čimbenika u pregovorima. Zauzvrat, udovoljilo se njezinome drugom zahtjevu pa su pristupni pregovori s Hrvatskom otvoreni iste noći. Ako je tome tako, čemu onda Carle del Ponte nijeće da je na nju napravljen pritisak, odnosno, čemu tvrdnje predsjednika Vlade Ive Sanadera da ta dva slučaja nisu povezana. Sva ta, ali i druga nijekanja nisu uspjela uvjeriti predsjednika Stranke demokratskih liberala u Europskome parlamentu Grahama Watsona da tu nije bilo ničega. On je ocijenio da taj događaj "ostavlja gorak okus u ustima". Za njega igra 'dam-daš' oko tako ozbiljnih pitanja kao što je proširenje, Uniju osla-

bljuje u trenutku kada ona ima očajničku potrebu obnoviti svoj kreditet u očima građana europskih zemalja.

Kako sva zbunjenost, razočaranost, neočekivanost i nijekanja ne daju odgovor na pitanje što je u pozadini luxembourške moći trgovanja, sustavniji analitičari, poput Lucia Caraccola, direktora političkog magazina *Limes*, u pomoć pozivaju geostrategiju i na njezinim konstantama pokušavaju razjasniti važna pitanja vezana za tursko povezivanje s Europskom unijom. Za Lucia Caraccolu, Turska ima primarnu važnost u energetske koridorima koji iz Rusije i Azije idu prema Europi, a tu je i njezina ključna uloga u istočnom Sredozemlju. Iz ovoga razmišljanja talijanskoga analitičara proizlazi ključni razlog zašto Turska ima povlašten status kod Sjedinjenih Američkih Država, unatoč njezinoj dvojbenoj demokraciji, jer je riječ o zemlji s izrazito militarnim političkim ustrojem. Kako Turska leži na južnome dijelu prvih vrata Euroazije, za američke strateške interese u 21. stoljeću bilo je bitno pacificirati jugoistok Europe (prostor bivše Jugoslavije) i u njemu razmjestiti vojne snage u neposrednom dodiru s čvrstim tkivom Euroazije i utaboriti se na cjelini njezinih prvih vrata (zapadni i istočni Balkan - Turska), a onda ući u samo središte - Afganistan. Kada su ti geostrateški uvjeti zadovoljeni, na red je došao Irak.

Benignost Sanaderovog 'akcijskog plana'

Poslije rata u Afganistanu i paradigmatškog ulaska Sjedinjenih Američkih Država u samo središte Puta svile, u jesen 2001., te žestokog pritiska na države Perzijskoga zaljeva, za geostratege je postalo potpuno razvidno da su slijedno inducirane krize na prostoru zvanom bivša Jugoslavija tijekom 90-tih godina 20. stoljeća imale svrhu stvoriti novi mostobran u Europi. Uz pomoć tih kriza bilo je i moguće osigurati nadzor nad plovnim putem od Dunava do Crnoga mora i kontrolirati trgovinske, sirovinske i vojno-strateške komunikacije Europe s Malom Azijom. Osim toga, to je značilo približavanje Kavkazu, Kaspijskom jezeru, Perzijskom zaljevu, Bliskom Istoku i strateškim saveznicima - Turskoj i Izraelu. Prostor bivše Jugoslavije postao je samo ključ za "učvršćenje transatlantskoga partnerstva", odnosno, američkoga mostobra-

⁸⁹ Usp. *L'Humanite* od 5. listopada 2005.

na na euroazijskome kontinentu, s time da 'rastuća Europa' postane "realna skakaonica za duboki skok u Euroaziju" i ništa više.

Kako bi Sjedinjene Države mogle uzviknuti da su ne gospodar svijeta, nužan je bio geostrateški uvjet - Turska mora i dalje ostati njihov čvrst i siguran partner - što je bilo dovedeno u pitanje poslije iračkoga 'odgođenog kaosa', a poglavito nakon što je američka administracija 'blagosloвила' kurdsku autonomiju. Turska je, radi povećanja svoje već povlaštene geostrateške važnosti (uz Rusiju jedina euroazijska zemlja) iznimno zainteresirana za što hitniju izgradnju prometnica na Putu svile, koje bi je povezivale s turkofonskim zemljama Zakavkazja i Srednje Azije. U godinama koje dolaze Turska taj svoj strateški cilj može ostvariti u partnerstvu sa Sjedinjenim Američkim Državama ili Rusijom i Njemačkom zajedno. Riješivši jugoistok Europe, Sjedinjene Američke Države početkom 21. stoljeća usredotočile su se na dva najvažnija područja za obranu američkih interesa - Bliski istok i Daleki istok. Od završetka Hladnoga rata Sjedinjene Američke Države nisu promijenile svoju temeljnu strategijsku zamisao koja je iznesena u Wolfvitzovom izvješću (prema imenu bivšeg zamjenika ministra obrane) i koja polazi od toga da je američki interes spriječiti pojavu bilo kakve sile koja bi se mogla mjeriti sa Sjedinjenim Američkim Državama kao što je to bio slučaj s bivšim Sovjetskim Savezom. Iz toga razloga američki politički i vojni dužnosnici nisu doveli u pitanje postojanje NATO-a, svoga glavnoga instrumenta projekcije moći iz vremena Hladnoga rata. Ono što je promijenjeno jest nova uloga NATO-a u upravljanim krizama.

Poslije kratkih kontroverza, unutar samih Sjedinjenih Američkih Država postignuto je opće suglasje i njime se prelazi preko crta razdvajanja suprotstavljenih strana i tradicionalno suparničkih intelektualnih i političkih težnja u svezi s ciljevima te strategije. Kao mogući suparnici Sjedinjenim Američkim Državama uvijek se spominju Rusija i još češće Kina, nego li Japan ili Europa, pa i ujedinjena. Iako je oružje za uklanjanje tih navodnih suparnika ponajprije gospodarske i političke prirode, nikada se ne propušta prilika podsjetiti na to kako je vojna sila glavni čimbenik nadmoći Sjedinjenih Američkih Država.

Budući daje neuspjeh poslijeratnog reguliranja prilika u Iraku, unač izborima, sve izvjesniji, Sjedinjene Američke Države, poslije ru-

ske-kineskog zbližavanja i zajedničke vojne vježbe te turskog 'koketiranja' s Rusijom i Njemačkom, morale su nešto poduzeti. Odabran je strateški razložan čin - vratiti Tursku pod svoje okrilje - naravno, na račun Europljana. Kako je sve očiglednije da Rusija ne će igrati po pravilima Europske unije, jer će Europa u bliskoj budućnosti trebati Rusiju, a ne Rusija Europu, Sjedinjene Američke Države do toga će trenutka nastojati pacificirati Siriju, a Iran udariti i preventivno, pa i nuklearnim oružjem ako bude zatrebalo. U tome slijedu mogućih događaja Američka igra postaje sve razvidnijom, a to je Europu učiniti što slabijom i, uz pomoć Turske, potaknuti stare animozitete i podjele. Zato je u igri scenarij - Španjolska, Italija i Velika Britanija protiv ostatka Europe. U takvoj igri jesu predrasude, strahovi, izborni i ini interesi, ili sve zajedno. Očito je daje tursko pitanje podijelilo i da će i u budućnosti dijeliti Europljane i njihove vlade. Iako ulazak Turske u Europsku uniju nije ničim zajamčen, već sama mogućnost ulaska mijenja koncept Europe, iznutra i izvana, s obzirom na težinu i važnost uloge koju ona misli da bi mogla steći. Čvrsto savezništvo Turske i Sjedinjenih Američkih Država ruši te europske ambicije. Mnogo vremena, a i novca, trošit će Europska unija na poboljšanje demokracije, ljudskih prava, ali i na rješavanje pitanja Armenaca i Kurda, kako bi Turska dokazala da je spremna za Europu i da se u rješavanju sporova orijentira prema europskim standardima. Ako se ovome pridoda sadašnje stajalište da Europska unija nije sposobna za daljnja proširenja i daje posve neizvjesno kako će se stvari razvijati oko europskoga ustava i hoće li zemlje članice uopće smoci snage prihvatiti taj ustav, onda je Amerika, igrajući na kartu Turske, unaprijed ostvarila dobitak. Nejasna je i financijska strana. Ako se nastavi dosadašnja politika Europske unije, posebice na području poljoprivrede, Turska bi mogla tražiti više od 20 milijarda eura godišnje. Kako i na koji način priskrbiti taj iznos u Uniji nitko ne zna. Stoga nije veliko umijeće prognozirati da će tursko članstvo u Europskoj uniji nanovo otvoriti prijemnik oko novca, posebice kod onih zemalja članica koje više uplaćuju u proračun Unije nego što iz njega dobivaju, dakle, država neto-platiša.

Revnosni europski determinizirani stožernik Erhard Busek, posebni koordinator Pakta o stabilnosti, uočavajući u čemu je igra, Carlu del Ponte nije pošteditio kritike, rekavši: "Ona svojim postupcima nije uči-

nila uslugu UN-ovu tribunalu. To je posljedica toga što se ona smatra političkom figurom. Luxembourg je cijena koju ona za to plaća. Osim toga, kao hraniteljica pravde, ona nije smjela omogućiti Sjedinjenim Američkim Državama da se u hrvatskom pitanju sakriju iza njezine ocjene". Dakle, stvari su se odigrale na najvišoj mogućoj razini. Geostrategija je, kao i uvijek u povijesti, bez obzira na to jesu li pregovori javni ili tajni, bila odlučujuća, odnosno, stožerna gravitacijska točka. Velika je Britanija odigravši maestralno ulogu 'vodonoše' za Sjedinjene Američke Države, vratila Tursku na 'pravi put'. Spriječila je osovinu Berlin-Moskva-Ankara, a istodobno, prema riječima britanskog ministra vanjskih poslova Jacka Strawa, srušila tezu o 'sukobu civilizacija', koju je, kao poslušni igrač Washingtona, zajedno s njima pokrenula na prijelomnici Puta svile na kraju 20. stoljeća. Nafta žedna Europa nije imala načina, kako je to formulirao Javier Solana, Turskoj reći 'ne', jer bi u protivnom dobila novu veliku krizu oko nafte. Cijenu američko-britanske igre platit će zemlje središnje Europe, Francuska, Njemačka i Austrija, ne samo političkom inkorporacijom milijuna turskih građana koji rade u tim zemljama nego i daljnjim odricanjem od svoga kršćanskog (katoličkog) identiteta. Kada je kotač dekristijanizacije Europe zaustavljen francuskim 'ne' ustavu, a izbor Benedikta XVI. za poglavara Katoličke crkve odškrinuo vrata vraćanju dostojanstva narodima od Rajne do Sredozemlja, poslije višedesetljetnog saginjanja glave, angloamerički kreatori 'nadziranog nereda' uzvratili su udarac.

Tursko ponosito držanje proizlazilo je iz činjenice da iza nje u pregovorima prema smušenoj Europi stoji super igrač.⁹⁰ Zato se, za razliku od hrvatskih, turski političari nisu jalovo motali po europskim metropolama, trošeći dnevnicu na silnu pratnju i osiguranje, nudeći 'akcijske

⁹⁰ O povijesno-političkoj i inoj pozadini pregovora Europske unije s Turskom i Hrvatskom Zoran Vukman piše: "Žalosno je da Hrvatska ulazi u pregovore kao 'moneta za potkusurivanje', kao jedna austrijska 'žurna' uz glavno tursko jelo. Koliko je povijesne znakovitosti za Europu u luxembourškoj trgovini! Jadna Hrvatska koja je zaustavila najezdu Osmanlija na europski Zapad, ostala je ponižena, kao siročić i siromašak pred vratima Europe, dok velika i arogantna Turska, nimalo lišena svog povijesnog imperijalnog kompleksa, drsko poručuje Europi neka dokaže da nije kršćanski klub! EU je daleko od toga daje kršćanski klub. Ona je nečiji klub, ali nije kršćanski. Čiji? U slobodnom svijetu, to se više ne smije naglas reći, ali evo, ja, utvarajući sebi kako sam slobodan čovjek i kako ipak živim na pragu slobodne EU, kažem otvoreno: EU je masonski klub! Laička Turska koju je utemeljio mason Ataturk zato ima prednost u tom ekskluzivnom

planove' za uhićenje generala pobjednika, pritvaranje samosvjesnih i odvažnih novinara i pritom se hvališući kako su rasturili obavještajni sustav zemlje. Predsjedniku vlade Ivi Sanaderu i njegovim trbuhozborcima u hrvatskim determiniziranim medijima, u loše glumljenoj euforičnosti, nije bitno to daje promjenom 'svoje stava' od 'razočaranosti' do 'potpune suradnje' Carla del Ponte iznijela najjasniji dokaz o političnosti Haaškoga suda i, što je još važnije, konačno razvidno otkrila u čijim je rukama on batina, nego je bilo bitno da se luxembourško trepereće 'žuto svjetlo' proglasi jednakim činom kao i međunarodno priznanje Hrvatske. Sanaderova loše glumljena euforičnost proizlazila je iz činjenice da su on i vrlo uski krug oko njega još mjesec dana prije toga, uz pomoć britanskih doušnika, imali informaciju gdje se nalazi general Ante Gotovina. Dakle, već u rujnu 2005., kada je uhvaćen ne generalov mobitelni signal nego sugovornik, koji se nalazio u njegovom društvu, Sanader je znao da će Carla del Ponte učiniti 'kopernikanski obrat', jer je to bio dio njihovog dogovora. Toliko o Ivi Sanaderu i njegovoj dvoiličnosti⁹¹ i njegovome dodvorništvu.

Što se poslije toga dogodilo? Da Hrvatska ne bi pomislila kako ona u strateškoj igri velikih može nečim utjecati, a najmanje nekakvim benignim Sanaderovim izdajničkim 'akcijskim planom', odgovor je došao vrlo brzo u izjavi američkog podtajnika Nicolasa Burnasa o tome kako Sjedinjene Američke Države ne će podržati uključivanje Hrvatske u NATO sve dok je optuženi general Ante Gotovina na slobodi. Slovenija je čekala spremna da tko zna po koji put aktivira svoje teritorijalne (akvatorijalne) pretenzije prema Hrvatskoj, a potporu joj dao Javier Solana izjavom da Hrvatska prije svoga ulaska mora riješiti sporove s njom. To u stvarnosti znači nikada, ili rješenje podrazumijeva da Hrvatska pristane na slovenske ucjene i izgubi granicu s Italijom kako bi

klubu pred katoličkom Hrvatskom... Bajke o susretu civilizacija ne bi bile bajke da se Turska promijenila, ali koga briga u EU što se u toj zemlji dan danas obespravljaju kršćani? Koga briga u 'kršćanskom klubu' za kršćanstvo?" Usp. Zoran Vukman, *Hrvatski list*, 6. listopada 2005., str. 21.

⁹¹ Svoju je dvoiličnost Ivo Sanader pokazao ovom izjavom: "Ja stojim iza svake riječi na skupu potpore generalu Mirku Norcu na Rivi, jer mi smo se tada pobunili protiv rušenja digniteta, ponižavanja i ubijanja ponosa hrvatskih branitelja od strane ondašnje vlasti... Politika koju vodim jedina je moguća za Hrvatsku". Ivo Sanader, predsjednik Vlade i predsjednik HDZ-a, 7. siječnja 2006, na skupu HDZ-a u Splitu.

se ona mogla odreći Osimskih sporazuma i tako ostvariti svoj strateški cilj o Jadraniu kao 'talijanskom jezeru'. I tako, dok je predsjednik Vlade Ivo Sanader, uz pomoć determiniziranih medija i dalje nastavljao obmanjivati hrvatski narod 'akcijskim planom', u razdoblju pregovaranja "zbog kooperativnosti" dogodilo se daje Hrvatska ubrzano počela gubiti u nepovrat ono što je njezin bitak - plodnu zemlju, šume, more i pitku vodu. Izgleda da do ispranih mozgova hrvatske političke vladajuće i tobože oporbene elite nikako ne mogu doprijeti riječi F. Williama Engdahla, autora uznemirujućih knjiga *Stoljeće rata* i *Sjeme uništenja*, koji je Hrvatima poručio: "Zašto srljate u Europsku uniju, više nećete piti ni vlastitu vodu?"

I tako, dok se veliki hrvaju na prvim vratima Euroazije i u njezinoj dubini, u Hrvatskoj ništa nova, osim što su ponos, sloboda i pravda izgubili svako značenje. U listopadskoj luxembourškoj noći odigrala se strateška igra u kojoj su Turci ponovno došli do Beča, ali ovoga puta ne sami nego uz pomoć Sjedinjenih Američkih Država i Velike Britanije, s velikim izgledima da ondje dugoročno i ostanu. Anglosaksonci su tako jednim hitcem ubili 'dvije muhe'. Europi su svezali ruke uvalivši im vrući krumpir zvan Turska, a sebi izborili slobodu djelovanja zasjevši čvrsto na prvim vratima Euroazije, s tom istom Turskom kao partnerom, otvorivši tako put za učvršćenje vanjskog stratejskog kruga u pohodu na Iran i Siriju.

Na kraju, nakon što je geostrategija 'podijelila karte' na novoj bojišnici *antemurale christianitatis*, kada je Europa 'digla ruke uvis', ostala je samo 'majčica Rusija', koja pokušava učvrstiti položaje na svojim južnim granicama. Nekako je uspjela 'natjerati' Uzbekistan da naloži Americancima da napuste vojnu bazu koju su zaposjeli 2001., odnosno, ishoditi od tadžikistanskog predsjednika Imamalija Rahmanova izgradnju vlastite velike vojne baze nedaleko od glavnoga grada Dušanbea. Ovim događajima, tri dana poslije luxembourškoga trijumfa Anglosaksonaca, strateška igra na prvim vratima Euroazije još nije okončana, ali bi mogla biti ako Mitteleupljani i dalje nastave spavati svoj osamdesetogodišnji san. Ako je suditi po njemačkim neriješenim izbornim rezultatima, taj će se san očigledno nastaviti.

15. 'Zapadni Balkan' jest klon 'velike Srbije'

Procjene i analize o 'zapadnom Balkanu', poslije smrti Slobodana Miloševića, preplavile su medije diljem 'vrlog zapadnog svijeta'. Reklo bi se: *Na Zapadu ništa novo*. I, uistinu, ništa novo. Stvari su ondje gdje su i bile, samo se mijenjaju neki nazivi, a taktika se prilagođava konstantnoj (nepromjenljivoj) stratejskoj postavci - svi Srbi - odnosno, svi zapadnobalkanci moraju živjeti u jednoj državi. I tu je bit priče o Slobodanu Miloševiću kao ne baš velikom strategu, ali zato genijalnom taktičaru, kako to piše u bernskom *Der Bundu*. Ta njegova 'genijalna taktičnost', koja je upriličila da četvrt milijuna ljudi plati životom, a još najmanje tri milijuna egzistencijom, ne uznemirava zapadne deterministe, jer oni nastavljaju svoj zacrtani hod. Ako već nije prošla 'velika Srbija', proći će 'zapadni Balkan', njihovo je uvjerenje. Kako je danas vrijeme genetike i genetskog inženjeringa, može se reći da 'zapadni Balkan' nije ništa drugo nego klon 'velike Srbije'.

Hrvatske političke elite zaboravile
versailske i jaltske planove

Ovo posljednje otkriva zašto se stalno želi obnoviti neku novu državno-političku tvorevinu na jugoistoku Europe, od SECI-a do 'zapadnog Balkana'. Jedna i druga inicijativa, nažalost, za Hrvatsku ne samo da nije prihvatljiva nego je i zabrinjavajuća. Naime, jedan od mogućih ciljeva tih inicijativa zapravo je isključivanje prostora zvanog bivša Jugoslavija iz zapadnih europskih organizacija, što bitno pogađa Republiku Hrvatsku. Ideja isključivanja, razumljivo, ne odnosi se niti se može odnositi na Sloveniju i Mađarsku. Krajnji se rezultat može usporediti s procesom 'manevra artičoke' - Slovenija i Mađarska su u Europskoj uniji i NATO-u, Rumunjska i Bugarska ulaze u Europsku uniju i članice su NATO-a, kao i Grčka i Turska, a ono što ostaje - ostaje kao jezgra nekakve balkanske tvorevine, koja se u žargonu naziva "5-1 + 1". Zato se 'zapadnog Balkana' treba čuvati kako se ne bi ponovila 1918. ili 1945. godina. Neproklamiran, ali savršeno razvidan i jasan projekt zvan 'zapadni Balkan' jest izvlačenje Srbije iz međunarodne

izolacije i njezino pretvaranje u normalnog međunarodnog partnera, koji, naravno, 'nema' nikakve veze s agresijom, jer je u bivšoj Jugoslaviji bila riječ samo o "građanskom ratu", u kojemu je Slobodan Milošević bio samo nešto malo zločestiji od ostalih.

Kada je NATO bombardirao ciljeve na prostoru Miloševićeve SR Jugoslavije i na neki način depolitizirao sukob, lijevi i neoliberalni europski krugovi, bez iznimke, to su događanje promatrali isključivo kroz ideološku prizmu. Oni su bombardiranje držali posljednjim činom u procesu raspada komunističke Jugoslavije, kraj jednog obećanja, potonuće utopije o multietničkom i autentičnom socijalizmu u virovima jedne agresivne politike. Ta determinizirana svijest, oličena u lijevo-liberalnoj nostalgiji za izgubljenom Jugoslavijom, nije mogla prežaliti Miloševićevu Srbiju, jer ju je držala nasljednicom - dakle, upravo onu snagu koja je drugu Jugoslaviju tako djelotvorno usmrtila.

Dobar dio Hrvata, a hrvatske političke elite od 2000. u cjelini, ubrzano su, uz pomoć medijske agresije, zaboravili da su versailleska i jaltaska Jugoslavija projekti iste determinizirane političke svjetske moći kao preteče multi-kulti ideologije s početka 21. stoljeća. Socijalistička Jugoslavija, prema zamisli 'hijerarhijskih urotnika', trebala je biti suprotnost u odnosu na Jugoslaviju, koja je bila kraljevina i koja je počivala na hegemoniji Srba. Rušeći monarhističke države u prvoj polovici 20. stoljeća, deterministi su, kao u socijalističkoj Jugoslaviji, gdje je to bilo moguće uspostavili 'ateističke države'. Dakle, nije bila riječ samo o tome da se prvoj Jugoslaviji pod srpskom dominacijom suprotstavi federalna Jugoslavija - slobodni savez jednakopravnih država, koje su čak trebale imati pravo na odcjepljenje. Srpska hegemonija i dalje je ostala, a ono što se u drugoj Jugoslaviji željelo 'rastaliti' bila je vjera - i katolička i islamska i pravoslavna. Milošević je kao operator krize bio uvjeren da su ga britanski deterministi pustili obnoviti nekakvu nekadašnju prvu Jugoslaviju. Ta njegova višegodišnja zabluda morala je biti okončana onako kako je okončana. Ako je prva Jugoslavija služila za učvršćenje rezultata razbijanja katoličke Mitteleurope i hegemonije nad nesrpskim narodima, a druga za nametanje kolektivne krivnje Hrvatima, Miloševićeva treća Jugoslavija poslužila je deterministima za oblikovanje strategijskog projekta *jednake krivnje*, odnosno, projekta u kojemu malobrojni narodi nemaju pravo na obranu, pa ni u slučajevima eklatantne agresije.

Dizanje Miloševića na razinu nacionalnog heroja

U ostvarivanju interesa na geopolitičkoj razini ništa se ne događa slučajno.

Kada je predsjednik Vlade Ivo Sanader, pomoću 'akcijskog plana' i pod nadzorom britanske tajne službe, smjestio generala Antu Gotovinu u haaški zatvor, upravljačima 'odgođenog kaosa' više ništa nije stajalo na putu za završnu dionicu oblikovanja 'zapadnog Balkana'. Za razliku od Ivica Račana, koji nije izručio generala Gotovinu, jer je znao da mu je to 'najjača karta' za ostanak na vlasti, Ivo Sanader, olako potrošivši tu 'najjaču kartu', više europskim stožernicima 'nadziranog nereda' nije potreban, i jedino što mu je ostalo jest obmanjivati hrvatski narod o nekakvoj CEFTA-i kao spasonosnom rješenju koje će Hrvatsku spasiti od ralja 'zapadnog Balkana'. Dok Ivica Račan, na stranicama *Hrvatskog lista*, može s pravom uzviknuti: "Jedini sam političar koji se pismom pobunio protiv Gotovinine optužnice!", dotle umrtvljeni Ivo Sanader, ali isključivo svojom krivnjom, može "mirno promatrati" kako Hrvatska, poslije smrti Slobodana Miloševića, postaje čvrsti dio Miloševićevog neostvarenog projekta, ali pod drugim nazivom.

Da je proces upravo takav moglo se pročitati u banjalučkim *Nezavisnim novinama*, gdje je stajalo da je: "Smrću Slobodana Miloševića završena jedna epoha...", ili 'razdoblje', kako je to u svome priopćenju naglasila hrvatska Vlada. Njima se, izjavom za BBC: "Trebamo preispitati, post mortem, zašto je proces tako dugo trajao i zašto optužba nije bila selektivnija", pridružio i lord David Owen kao neizbježni nadziratelj upravljanog kaosa na prostoru bivše Jugoslavije, nastavljajući brižno pripremljenu britansku igru zamagljivanja, kako bi "povjesničari poslije zatvaranja haaškog sudišta 2010., mogli pisati povijest 'zapadnog Balkana'", kako je to obznanila Carla del Ponte. Milošević svoju zamišljenu 'veliku Srbiju', čiji je kum bio jedan drugi lord, čitateljima već dobro znani Peter Carrington, nije ostvario, pa je to za britanske i ostale europske deterministe njegov veliki zločin. Da bi se 'velika Srbija' mogla ostvariti u kloniranom obliku, zvanom 'zapadni Balkan', morao je Milošević umrijeti bez presude, a njegov pogreb, koji je bio mješavina onog Titovog i hoda 'netruležnih mosti cara Lazara' u predvečerje srpske agresije na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu, samo je nagovještaj toga plana.

Na djelu je dugoročna psihološka operacija kao dio zacrtanog plana determinista - "Dizanje Miloševića na razinu nacionalnog heroja i mučenika" - kako to stoji, ali u jednom drugom kontekstu, u pariškom *Le Mondeu*, koji bi mogao biti ostvariv. Pokopom Miloševića u kući njegove supruge Mire u Požarevcu, koja je nekada pripadala Karađorđevićima, udaren je čvrst temelj mitološkim spekulacijama povijesti na 'zapadnom Balkanu'. Jedan od kamena temeljaca u tome temelju, kako se navodi u moskovskim *Ria Novostima*, bilo je u prvome redu samo haaško sudište. Sudi li se na tome sudištu pravedno ili nepravedno, za masovnu mitologizaciju svijesti uopće nije bitno. Nevidljivi scenaristi i upravljači haaškoga sudišta dobro znaju što je na prvome mjestu i što zasjenjuje sve ostalo. U prvome redu to je Milošević - pritvorenik, bolestan čovjek, odan svome narodu. Ako se tome pribroji da je Miloševićev izručitelj Zoran Đinđić 'poslan na onaj svijet' s epitetom Vuka Brankovića (jer je odluku 'hijerarhije urotnika' pogrešno pročitao) i da se medijskom promidžbom od Miloševića stvorilo čovjeka koji se 'usudio' iza 'neprijateljskih crta' sam suprotstaviti sudskoj mašineriji Zapada, oličenoj u liku tužiteljice Carle del Ponte, slika o 'hrabrom srpskom poginulom vojniku, koji se nije predao', je tu.

Milošević je ubijao u ime jugoslavenstva i komunizma

Ovu predstavu u haaškom sudištu, kao renomiranom kazalištu determinizma, upotpunili su i milijuni televizijskih gledatelja diljem svijeta, koji nisu mogli ne uočiti da je haaška tužiteljstvo moralni gubitnik. Da će se lik pokojnoga Slobe održavati u raznim inačicama, kako bi se posthumno dovršilo njegovo nedovršeno djelo, ali 'drugim sredstvima', proročki je u svojoj kratkoj analizi u *Večernjem listu* naznačio Pavao Pavičić zapitavši zašto hrvatska determinizirana medijska piskarala nastoje dokazati da je Slobodan Milošević bio četnik i velikosrbin, iako on to sasvim očito nije bio. Pavičić će izreći neprijepornu istinu, koja se mogla pročitati i u spomenutim moskovskim *Ria Novostima*, da je Slobodan Milošević bio, naprotiv, Jugoslaven i komunist, i da je to njegovo političko uvjerenje bitno odredilo svekoliko njegovo djelovanje. Nije se teško složiti s Pavičićem - da za razumijevanje 'odgode -

iiog> kaosa' na prostoru 'zapadnog Balkana' nije toliko važno što je Miloševićovo djelovanje išlo na ruku četnicima i velikosrbima, nego je važnije to što je Milošević u svakom trenutku postupao s punim uvjerenjem kao Jugoslaven i komunist. A to znači da je on ubijao upravo kao Jugoslaven i kao komunist, nastavlja Pavičić, i naglašava, s razlogom, daje Milošević "iskreno vjerovao da su Jugoslavija i socijalizam nešto toliko sveto da se u njihovoj obrani smiju upotrijebiti apsolutno sva sredstva". Te dvije ideje, drži Pavičić, za Miloševića su bile toliko dobre da se za njih mogu žrtvovati ljudski životi, jer su ideje od tih života važnije.

U biti, Milošević je prikriveno i 'puzajuće' pedesetogodišnje komunističko krvoproliće u drugoj Jugoslaviji, radi stvaranja 'velike Srbije' u vrlo kratkom vremenu podigao na višestruku potenciju i time je, kako napisao Pavičić, postao "najgora moguća reklama za jugoslavenstvo i za komunizam". Okrutnom agresijom na Hrvatsku i na Bosnu i Hercegovinu i zločinima koji su uslijedili, on je te dvije ideje do kraja kompromitirao. Po Pavičiću, to je glavni razlog što su ga hrvatske medijske pristaše determinizma odjednom počele nazivati četnikom i velikosrbinom. Budući da Milošević 'veliku Srbiju' nije ostvario, a nije ni ispunio temeljni doktrinarni naputak o "brzini i bez mnogo prolijevanja krvi", koji mu je dao glavni britanski nadziratelj upravljanog nereda lord Peter Carrington, četništvo i velikosrpstvo kao projekti su odbačeni i prezreni. Sustavna medijska agresija na Hrvatsku, u kojoj se neprestano sadi 'ustaški kupus', a inverzijom nastoji 'dokazati' da je Hrvatska nastala na zločinu, ima krajnji cilj - učiniti upitnom i opstojnost Hrvatske kao samostalne države. Paralelizam između Miloševića i Tuđmana, koji se u raznim oblicima podmeće u medijskoj virtualnoj stvarnosti, kao što to čini madridski *El Pais*, više ne služi za izjednačavanje krivnje, nego se 'klatno zločina' želi potpuno prebaciti na hrvatsku stranu. Govoreći o nadi koja proizlazi iz vijesti o Miloševićevoj smrti, u *El Paisu* će biti napisano i to da će se u Srbiji dogoditi isto "kao što se dogodilo u Hrvatskoj nakon smrti Tuđmana, hrvatskog ultranacionalističkog vođe, koji se s Miloševićem natjecao u stvaranju mržnje i likvidaciji protivnika". Toliko o pisanju madridskog *El Paisa*. Ali, bez neizbježnog salvetocrtača Paddvja Ashdovna se ne može. On će u londonskom *The Guardianu* ustvrditi kako Milošević snosi "veći dio krivnje", ali da je "također kriv i hrvatski predsjednik Franjo Tuđman". Ove i

slične zlobne tvrdnje imaju svrhu pokazati kako je jugoslavenski-komunistički politički projekt bio rajska idila, koju su srušili povampirani nacionalisti. Naprosto, deterministi čine sve kako bi komunizam i jugoslavenstvo i dalje izgledali privlačno. To je bio razlog zbog kojega je Slobodana Miloševića, kako uočava Pavičić, trebalo proglasiti velikosrbinom i četnikom, kako više ne bi mogao biti Jugoslaven i komunist.

Na projektu obnove ideje jugoslavenstva i komunizma radi se na mnogim poljima. Ne samo što ju se nastoji izvući iz Miloševićeve sjene, nego ju se usporedno provlači kroz uho i oko hrvatskog čovjeka, bilo novokomponiranim Severininim pjesmuljkom 'Oja-noja', bilo Bregovićevim riječko-dragačevskim karmenskim putešestvijem sa 'sretnim završetkom', bilo Tomić-Grličeskim karaulskim pohodom od *Vardara do Sljemena* tj. od Skoplja, Beograda i Novog Sada preko Sarajeva do Zagreba, bilo zmijskim jajetom zvanim *Nebolomstvo* u narudžbi Viskovićevog Hrvatskog društva pisaca. Kao što se vidi po širini i dužini bojišnice, sljedbenika jugoslavenstva i komunizma ne nedostaje. Oni se formalno odriču Miloševića, jer su ga se odrekli i europski deterministi, ali se ni jedni ni drugi nisu odrekli njegovoga neostvarenog projekta, koji je samo promijenio ime i sada se zove - 'zapadni Balkan'. To u Hrvatskoj vide već mnogi, osim hrvatskih najamnih vladarčića.

Što se poslije prikaza ciljeva, metodologije i doktrine juriša klonova na zemlju "neustrašivih svjedoka Evanđelja", može zaključiti?

Za 'hijerarhijske urotnike', poglavito britanske, samostalna, slobodna, demokratska i neovisna Hrvatska država i vjernost Hrvata Petrovu nasljedniku jesu dva 'smrtna grijeha'. Sadašnjim i svim budućim hrvatskim naraštajima trebalo bi biti znano da narodu na istočnoj obali Jadranskoga mora ne će nikada biti oprostjen taj *'magnum crimeri'*. Jednako bi im trebalo biti znano da juriš na 'neustrašive svjedoke Evanđelja', koji su prije više od sto pedeset godina započeli 'veliki meštri' obmane Karl Mara i Fridrich Engels, a na kraju 20. stoljeća nastavili novi britanski upravitelji 'nadziranog nereda', na čelu sa stožernikom determinizma lordom Peterom Carringtonom, ne će prestati sve dok se ne ispuni njihov plan da Hrvatska kao država u 'dugoj agoniji mora umrijeti'.

Taj dugoročni, ali više ne i tajni plan postao je razvidan poslije posljednjega srpskog osvajačkog rata, u kojemu su se Hrvati obranili i pobijedili. Ne uspjevši pobijediti Hrvate na bojnopolju, 'hijerarhijski urotnici' to nastoje učiniti pomoću haaških prevoditelja inverzne pravde, koristeći se i operacijama specijalnog rata, koje provodi 'meka sila', u svrhu uvjeravanja Hrvata kako je njihova država 'zločinački pothvat' i ništa više.

U urotničkome projektu protiv Hrvata, kao što je rečeno u ovome poglavlju, 'zapisano' je pet ciljeva, čija bi uspješna provedba trebala dovesti do sloma suvremene hrvatske države.

Prvi je, poslije zatvaranja haškoga sudišta, 2010., proglašenje pobjedničke *Oluje* 'zločinačkim pothvatom'. Drugi cilj toga urotničkoga projekta protiv Hrvata podrazumijeva relativizaciju geostrateške važnosti prostora na kojemu Hrvati obitavaju, kako bi im se što lakše oduzela ključna bogatstva - more, pitku vodu, šume i plodnu zemlju. Otvoreni talijanski apetiti prema istočnoj obali Jadrana jest treći cilj urotničkog projekta protiv Hrvata. Četvrti je onaj koji predviđa operacionalizaciju projekta 'države u držani' na nekada okupiranim područjima Republike Hrvatske pod nadzorom UNPROFOR-a. I, konačno, peti cilj, koji je za 'hijerarhijske urotnike' i najteže ostvariv, jest - kako postići da Katolička crkva u Hrvata ne bude Crkva toga naroda.

Ostvarivanje ovih pet ciljeva, prema zamisli upravitelja 'nadziranog nerada', jest moguće ako se Hrvatsku prethodno oslabi iznutra, tj. ako joj se rastroji vojsku, uništi obavještajni sigurnosni sustav, obespri policiju, ako svemoćni mediji završe u rukama klonova 'hijerarhije urotnika' i proizvode političke i ine svađe, ako se Hrvatskoj nametne golemo zaduženje, ako se rasproda njezin bitak i ako korupcionaške afere postanu svakidašnjica. Poslije toga Hrvatima slijedi 'zapadni Balkan', a ne Europska unija.

Dokle su u svome naumu stigli upravitelji 'nadziranog nereda?', logično je pitanje. Poprilično daleko, može se reći. Europski stožernici 'hijerarhije urotnika', nakon što su bili gospodari rata na prostoru zvanom bivša Jugoslavija, uspjeli su, kao gospodari 'odgođenog kaosa', primjenjujući metodu 'promjenjive slike', su stvoriti dvije Hrvatske. Jednu onu nacionalu i domovinsko-braniteljsku, ali djelovanjem 'meke sile' obespravljenju i ušutkanu. Drugu bučnu, nametljivu i isključivu,

čiji postroj čine nepopravljivi Jugoslaveni, orjunaši, neoliberalisti i bezbošci. Te dvije u temeljima oprečne Hrvatske programirano se sukobljavaju ne u sadašnjosti ni u budućnosti, nego u prošlosti. Posljedica toga sukoba pomno isplaniranoga u laboratoriju Instituta Tavistock jest ta da su Hrvati postali slični vojniku koji je usred bitke zaspao. Naprosto, prepustili su se malodušju kao posljedici stanja koje je nastalo svakodnevnim 'tepih bombardiranjem' jurišnika 'meke sile'.

Ipak, može se ustvrditi da, Hrvati kao narod nisu krivi, ali njihova politička elita jest. Ona naprosto ne zna niti želi znati, osim nekih koji su u to izravno uključeni, da je 'narod nade' izložen specijalnom ratovanju kako bi se u njemu stvorilo stanje malodušja. Još se manje trude saznati da se u tome ratovanju primjenjuje zločinačka doktrina zvana *napetost od dalekosežnih prožimanja*. Ovo krajnje neljudsko ratovanje ima svrhu podvrgavati napadu, tj. dalekosežnom prožimanju, vrlo velike skupine ljudi, kako bi one prihvatile virtualnu sliku o sebi, koju im je namijenila 'hijerarhija urotnika'. 'Dalekosežno prožimanje' u hrvatskom se slučaju iščitava kao crimen o 'zločinačkom narodu' ili, po haaškom izričaju, 'zločinački pothvat'. Protiv ovakva oblika rata, ako ga se ne poznaje, teško se može boriti, jer je riječ o 'nevidljivom neprijatelju' koji medijskim nasilništvom nastoji razoriti volju nacije, a kod velikog dijela pučanstva stvoriti osjećaj nesigurnosti i izoliranosti, pa i straha. U takvim uvjetima hrvatski čovjek nije ni svjestan da je nad njim učinjen psihološki zahvat o tzv. 'promjenjivoj slici čovjeka' pa on postaje nesposoban identificirati i boriti se protiv društvenih, moralnih, gospodarskih i političkih promjena koje drži nepoželjnim i koje ne želi, ali koje na svakom koraku postaju sve brojnije i snažnije, budući da se klonirani medijski ratnici, tj., razni merlići, latini, stankovići, ladišići, jurdane, kuljiši, dežulovići, butkovići, čičkići, klauškovići, krušeljići, ali i lovričke, kasapovičke, babičke i rakičke ne namjeravaju odreći svoga janjičarenja u službi stožernika 'upravljanog nereda'.

Hrvatska je 'laboratorijski uzorak' za tu novu strategiju nastupanja 'hijerarhije urotnika'. Prema Hrvatima i Hrvatskoj primjenjuje se posebno (izdvojeno) protunačelo, koje se s pravom može nazvati - protunačelom *inverznog presedana*. Ono je u naznačenom slučaju samo modernizirani oblik latinske izreke, i glasi - Što vrijedi za sve narode svijeta, ne vrijedi za Hrvate! Imajući to na umu, hrvatska politika tre-

ha bili svjesna toga da su i da će međunarodni moćnici, uz pomoć 'meke sile', radije neprestano poticati nepravedan mir, paradigmatu jednake krivnje, negoli ikada pristati na pravedan ishod rata, ishod u kojemu srpski agresor biva kažnjen za svoje čine. To je valjan razlog da Hrvati napokon prestanu svoju energiju rasipati u pogrešnom smjeru - protiv posljedica događaja, a ne protiv uzroka - a također bi morali postati svjesni da stroj u kojemu se sustavno provodi njihovo 'pranje mozga' jest determinizirana 'meka sila', odnosno, mediji. Zato je vrlo važno prisjetiti se riječi američkoga predsjednika Jeffersona koji je jednom prilikom rekao kako žali one ljude koji misle da znaju što se događa tako što čitaju novine.

Smisao 'nadziranog nereda', koji uz pomoć kloniranih medijskih jurišnika provode stožernici 'hijerarhije urotnika', nije u izravnoj teritorijalnoj koristi, nego se ratni probitci ostvaruju 'pravnim nastupanjem', koje se u obliku tzv. pravne pomoći iskazuje kao moć. To napadnutu stranu, koja je obuhvaćena 'nadziranom neredom', dovodi u položaj u kojemu se prisiljava staviti na raspolaganje apstraktnoj međunarodnoj zajednici. U hrvatskom slučaju to znači da pet ciljeva iz urotničkog plana imaju svrhu prostor 'zapadnog Balkana', a poglavito onaj gdje obitavaju Hrvati, pripremiti za potpuno usisavanje njegovih prirodnih izvora, ali i geostrateškog položaja, kako bi europski upravljači 'nadziranog nereda' tijekom 21. stoljeća mogli što jači ući u nadmetanje s ostalim velikim igračima i (ili) civilizacijama diljem magičnoga Puta svile.

I, na kraju, mogu li se Hrvati oduprijeti 'svemoćnim' urotnicima iz piramidalno ustrojene hijerarhije? Mogu! I to vrlo jednostavno. I dalje nepokolebljivo moraju ostati 'neustrašivi svjedoci Evandelja'. A kao 'narod nade', nikada ne smiju zaboraviti riječi pape Agatona, one koje govore da je Isus 'Bog Hrvata'. Samo duboka vjera može suzbiti malodušje, zbnjenost, strah, ali i paniku. To je jedini način da Hrvati opet pobijede, ali ovoga puta u jednoj drugoj *Oluji*, onoj *globalnoj*, kroz koju prolazi lađa Kristove Crkve, a na koju su se Hrvati ukrcali davno, vrlo davno, još od stoljeća sedmog. Dakle, put prema pobjedi je otvoren, jer u lađi kojom Krist kormilari straha nema. Napokon, on je i svojim učenicima rekao: "Ne bojte se! Ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta!"

'PREVENTIVNI RAT' PROTIV IRANA -
UVOD U APOKALIPTIČNA,
POSLJEDNJA VREMENA

Hoće li Sjedinjene Američke Države ili, točnije, vlada predsjednika Georgea Busha, do kraja svoga mandata iskušati načela doktrine 'preventivnog rata' protiv Irana i tako otvoriti posljednju dionicu apokaliptičnih - *posljednjih vremena*? Je li na pomolu uprizorenje iz Weinberger-Schvveizerove zamisli¹ o tome kako je američki bombarder u pratnji lovaca preletio Atlantik i Sredozemno more te ušao u iranski zračni prostor i nad ciljem ispustio nuklearnu bombu, koja je za nekoliko sekunda noć pretvorila u dan, uz golem bljesak i zaglušujuću grmljavinu? Hoće li sugestivnost i moć Bushovoga *alter ega*, oličenog u dvojcu Dick Cheney - Donald Rumsfeld, biti dovoljno snažan da uvjeri američkoga predsjednika kako je nužno povući i taj posljednji potez u njegovome *poslanju*? Ima li tko poslušati prijedlog američkih senatora kako je prerano primjenjivati sankcije protiv Irana?² To su samo neka pitanja koja traže odgovor, ako zbog ničega drugog, onda zbog tvrdnje britanskog astrofizičara sir Martina Reeasa da čovječanstvo ima 50 posto izgleda preživjeti 21. stoljeće.

¹ Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, Zagreb, 2005, str. 498. - 505.

² Američki senatori, 16. travnja 2006., predložili su izravne pregovore s Iranom u svezi s krizom oko iranskoga nuklearnog programa, zbog kojega je, prvi put poslije 7,5 mjeseci, cijena nafte porasla na više od 70 američkih dolara po barelu. Prijedlog senatora nije na tragu nastojanja američkoga predsjednika Busha da iransku krizu rješava unutar UN-a. Predsjednik Vanjskopolitičkoga odbora američkoga Senata Richard Lugar izjavio je da je Iran dio velike energetske slike svijeta i kako je prerano ako se protiv njega primjenjuju sankcije. Usp. *HINA*, 17. travnja 2006.

1. Prijeti li nam globalni nuklearni požar?

Bauk iranskoga 'nuklearnog oružja' u medijskoj i inoj virtualnoj stvarnosti kruži planetom Zemlja, a da nigdje nije iznesen dokaz o tome kako Iran doista radi na proizvodnji toga oružja, a još manje kako bi to nepostojeće zastrašujuće ubojito sredstvo bilo uporabljeno protiv 'Vrlog zapadnog svijeta'. Ali, to nimalo ne smeta *The Guardianu* da postavi tvrdnju i pitanje: "Sada, kad će mule u Iranu uskoro imati nuklearnu bombu, jesmo li svi osuđeni na propast?"³ I dok je američko-britanska institucionalizacija laži u Iraku dobrano zaglibila u 'odgođenome kaosu', koji oni više nisu kadri nadzirati, iranski predsjednik Mahmud Ahmedinežad namjerno, gledajući s visoka na nemoćni Zapad, poručuje: "Naši neprijatelji ne mogu nam ništa napraviti. Mi vas ne trebamo, ali vi trebate Iran".⁴ Potpuno je u pravu. Doista, Zapad treba Iran, ali ne samo on, nego i Kina i Japan. To je razlog zašto Iran ne će odustati od namjere da postane vodeća energetska zemlja islamskoga svijeta, a još manje će zapadni *gospodari kaosa* odustati od 'izvoza demokracije' u geostrateški prostor zvan Euroazija.

Nakon što je iranski predsjednik Ahmedinežad zaprijetio da će zbrisati Izrael s lica zemlje, počele su kružiti glasine, ne slučajno, o mogućem američkom udaru na Iran. Nakon što je bivši iranski predsjednik Akbar Hasemi Rafsandžani izjavio kako ne isključuje mogućnost vojnog napada Sjedinjenih Američkih Država i upozorio SAD da to ne čine, britanska determinizirana agencija *Reuters javlja* kako se oko dvjesto Iranaca dragovoljno javilo za 'misije mučenika'⁵, odnosno, samoubilačke napade na američke i britanske ciljeve, drhtaj panike počeo se širiti globusom. Što i tko može nešto napraviti? I, ako se ništa ne može napraviti, što onda?, upitao će se, kao zabrinuto, komentator *The Guardian*.⁶

U čemu je bit ove nove (stare) igre, u kojoj angloamerički deterministi nastoje pobijediti i po cijenu da zapadnu civilizaciju izlože pogibelji iz koje povratka nema?

Svi nuđeni prijedlozi rješavanja problema razvoja iranskoga nuklearnog programa sadrže na geopolitičkoj razini dvije važne okolnosti. Prva je sasvim poseban pristup prema iranskom nuklearnom problemu, koji je uvjetovan uvrštavanjem Irana u zemlje takozvane 'osovine zla', za razliku od, primjerice, odnosa prema programima koji su 1997. doveli do pojavljivanja nuklearnoga oružja u Indiji i Pakistanu. Tu su također i sumnjičenja da Iran podupire međunarodni terorizam. Druga je u činjenici da se polemika o 'iranskom pitanju' vodi u 'energetskoj ravni'. Njezini sudionici isključivo polaze od toga da Iran teži imati atomsku energiju, a posjedovanje nuklearnog oružja je, prije svega moguća potencijalna opasna posljedica, a ne glavni cilj. Dakle, bit je u tome da urotnici smišljaju kako spriječiti energetska neovisnost Irana i, posljedično tome, ostatak islamskoga svijeta u vremenima poslije 'ere fosilnih goriva', a ne u tome hoće li iranska nuklearna bomba pogoditi Washington ili London. Vremena koja nadolaze, a poglavito ona poslije 2025., jesu vremena u kojima će se voditi ljut boj za energetska monopol, u uvjetima ograničenja izvora pitke vode i plodnih polja opustošenih genetski modificiranim usjevima. Postavka Henryja Kissingera iz sedamdesetih godina prošloga stoljeća - *da onaj tko vlada naftom vlada državama, a onaj tko vlada hranom vlada ljudima*, bit će nešto promijenjena i glasiti će: *Onaj tko vlada atomskom energijom vlada svjetlom i toplinom, a onaj tko vlada pitkom vodom vlada životom*.

U danom kontekstu pretpostavljene budućnosti, što reći ili kako protumačiti dvije navedene okolnosti? Prvoj naprosto ne bi trebalo davati previše važnosti, a još je manje apsolutizirati. Proskribirana 'osovina zla' nije ništa drugo nego propagandistička parola američke Vlade, kojom se nastoji opravdati američka vanjskopolitička strategija i u zemlji i u svijetu.

O drugoj okolnosti nužno je reći nešto više. Nijedna sukobljena strana ne će odustati, pa je povišena retorika obiju strana logična posljedica takva pristupa. Osim toga, u igri je i određena razina obmanjivanja. Tek što se Zapad pomirio s mogućnošću prerade urana u Rusiji, Iran je zatražio nove ustupke. U takvoj šah poziciji, generalni direktor

³ Usp. Polly Toynbee, "Dostaje sanjarske diplomacije: zaključimo dogovor s mularima", *The Guardian*, London, 8. veljače 2006.

⁴ Usp. *The Guardian*, isto.

⁵ Tu informaciju potvrdio je Mohamed Ali Samadi, glasnogovornik Odbora za komemoraciju mučenika u svjetskoj islamskoj kampanji, rekavši: "Počeli smo upisivati dragovoljce". Usp. *HINA*, 17. travnja 2006.

⁶ Usp. *The Guardian*, isto.

IAEA El Baradei predlaže Sjedinjenim Američkim Državama da one isporučuju Iranu atomske reaktore u zamjenu za osmogodišnji moratorij na nuklearna istraživanja. Osnaženi predsjednik Rusije Vladimir Putin problem diže na još veću potenciju i zalaže se za stvaranje "takve globalne infrastrukture" koja bi omogućavala osiguranje "jednako nediskriminiran pristup svih zainteresiranih strana atomskoj energetici, uz pouzdano poštovanje zahtjeva režima neširenja oružja za masovno uništenje". Iz ovoga Putinovog prijedloga može se 'pročitati' dodatni pritisak na monopolističko energetske gospodarstvo Sjedinjenih Američkih Država u nadolazećim vremenima, a istodobno se Rusija ostatku svijeta predstavlja kao *dobri bačuška*, koji taj isti svijet spašava od nadolazećeg energetskeg mraka.

Vojno miješanje ili revizija politike

Poteškoća je pred svjetskom javnošću Sjedinjenim Američkim Državama braniti pristup Iranu i nuklearnoj energiji, ali je zato mnogo lakše kao glavni motiv iranskoga nuklearnog programa istaknuti iransku želju za posjedovanjem nuklearnog oružja. Koliko se god to činilo čudnim, ta ozloglašena želja u sadašnjim uvjetima uopće ne izgleda protuprirodna, kako to piše u jednoj analizi u moskovskim *Ria Novosti-ma*.⁷ Za takvu tvrdnju daje se i objašnjenje. Sto može danas učiniti i jedna zemlja za vlastitu sigurnost, u uvjetima kada Sjedinjene Američke Države otvoreno mogu proglasiti bilo koju zemlju neprijateljem 'civiliziranog svijeta'. Osim toga, kao što je već rečeno, politika Zapada u odnosu na nuklearno neširenje bila je i ostaje previše dvolična da bi se prema njoj odnosilo ozbiljno.

Pojačavati u sadašnjim uvjetima pritisak na Iran postaje besmisleno. Čak i bez pomoći Rusije Iran ima i sredstava i mogućnosti stvoriti i nuklearni reaktor i atomsku bombu.⁸ Postoje mnogi potencijalni pomagači. Ako ne uskoči Rusija, naći će se saveznik u Kini. Ako u pomoć ne priskoči Kina, potražiti će se istomišljenici u Pakistanu, gdje su

⁷ Usp. Vladi slav Inozemcev, "Nuklearna kriza", *Ria Novosti*, Moskva, 6. veljače 2006.

⁸ Povijest nuklearnih nastojanja Irana seže u daleku 1957., kada su šah Reza Pahlavi i američka Vlada pod vodstvom predsjednika Eisenhowera potpisali sporazum o

nuklearnu tehnologiju nedavno prodavali nitko drugi nego Vladini činovnici. Ni istupanje iz Sporazuma o neširenju nije poseban problem. Nedavno je iz toga Sporazuma istupila Sjeverna Koreja i ništa se spektakularno nije dogodilo. Naprotiv, svi su držali kako je najbolje to što prije zaboraviti.

U kojemu smjeru može ići rješenje ovoga gordijskoga čvora? Postoje dvije mogućnosti - vojno miješanje ili temeljita revizija cjelokupne politike neširenja oružja za masovno uništenje. Ostvarenje prve mogućnosti, kada su u pitanju Sjedinjene Američke Države, tehnički je jednostavnije, za razliku od druge, koja zahtjeva konsenzus 'starih' nuklearnih država - SAD-a, Rusije, Velike Britanije, Francuske i Kine - u odnosu na nuklearne pretenzije zemalja u razvoju.

Ako je suditi po izjavi američkog predsjednika Georgea Busha o tome kako su sve opcije otvorene ako diplomacija ne uspije⁹, onda u

nuklearnoj tehnologiji u civilne svrhe, zvan "Atomi za mir". Iran je 1967. dobio američki reaktor za istraživanje. Zatim je šah 1974., poslije prvoga naftnog šoka, osnovao Iransku organizaciju za atomsku energiju (AEOL, tj. Atomic Energy Organization of Iran), čija je jasna zadaća bila razviti civilnu nuklearnu snagu koja bi zamijenila naftu i tako omogućila izvoz većih količina nafte, te razviti nuklearno oružje. U vrijeme šaha Zapadna je Njemačka, sedamdesetih godina 20. stoljeća, otpočela izgradnju kompleksa civilnih energetskeg reaktora Bušehr, a Iran je istodobno počeo kupovati dionice ključnih njemačkih kompanija kao što su Daimler i Krupp. Poslije dolaska na vlast 1979. ajatolah Homeini zapovjedio je prekid rada na nuklearnom programu, navodeći kao razlog islamsko vjerovanje po kojemu je svako oružje za masovno uništavanje nemoralno.

Godine 1995. rusko Ministarstvo vanjskih poslova potpisalo je s iranskom Vladom ugovor za dovršenje nedovršene tvornice u Bušehru i za njezinu opskrbu ruskim nuklearnim gorivom, pod uvjetom da Iran dopusti IAEA-i nadzor i sigurnosne mjere. Prema članku objavljenom u ožujku 2004. u časopisu MERIA, taj rusko-iranski sporazum iz 1995. uključivao je i potencijalno opasno prenošenje ruske tehnologije, poput laserskog obogaćivanja izjefremovog instituta za znanstveno istraživanje. Prvotni sporazum Irana s Rusijom, iz 1995., uključivao je i centrifugalnu tvornicu, koja bi Iranu priskrbila fisibilni materijal. Taj je sporazum kasnije otkazan na inzistiranje Washingtona.

Današnje postrojenje u Natanzu dio je 'prednjeg kraja' ciklusa pripreme goriva. Ruda se prvo prerađuje u uranov oksid (U308), tj. 'žuti kolač', koji se zatim pretvara u plin uranov heksafluorid (UF6). Zatim se uranov heksafluorid šalje u neko postrojenje za obogaćivanje, u ovom slučaju u Natanz, kako bi se proizvela mješavina koja sadrži 3-4% fisionog U235, što je nuklearno gorivo koje nije namijenjeno za proizvodnju oružja. No, proizvodnja urana za oružje zahtijeva više od uranijeva goriva za konvencionalne energetske mreže, a i to za Iran u doglednoj budućnosti nije nemoguće. Usp. F. William Engdahl, *Analiza - Prosudba rizika rata u Iranu*, siječanj 2006.

⁹ Osim te izjave, Sjedinjene Američke Države i Europska unija nastavljaju i dalje izražavati sumnju da je cilj iranskoga nuklearnog programa razvitak atomskog oružja i žele da Vijeće sigurnosti UN-a nametne Iranu sankcije ako ne zaustavi obogaćivanje urana. Usp. *HINA*, 18. travnja 2006.

vremenima koja dolaze, prva mogućnost postaje izvjesnijom otkrivenje, što znači da se otvara tajni ratni plan pod kodnim nazivom CXN PLAN 8022-02. Što sadrži taj tajni plan koji je u siječnju 2003. predsjednik George W. Bush potpisao kao predsjedničku uredbu? Razlikuje se od svih prethodnih američkih ratnih planova po tome što ne spominje 'snage na tlu'. Njegova je posebnost i u tome, što je izrađen za postupanje u slučaju 'neposrednih opasnosti' od država kao što su Sjeverna Koreja i Iran.

Kako u svojoj analizi opisuje F. William Engdahl, autor knjiga, *Stoljeće rata* i *Sjeme uništenja*, za razliku od ratnog plana za Irak, koji je bio konvencionalan te je zahtijevao usklađenu pripremu zračnih, kopnenih i pomorskih snaga prije samoga početka, što je proces koji traje više mjeseci, ako ne i godina, CONPLAN 8022-02 planira izrazito usredotočen udar. Takav usredotočen udar bio bi izveden složajem bombardiranja i elektronskog ratovanja, uz primjenu cyber napada kako bi se smanjila neprijateljeva (iranska) mogućnost odgovora - prekidom električne energije, ometanjem komunikacija, te probijanjem računalnih mreža.

Ono što je bit tajnoga plana CONPLAN 8022-02 jest njegova nuklearna značajka. Naime, tim je planom predviđena uporaba posebno oblikovanih 'mini' nuklearnih bomba (taktičko nuklearno oružje), koje prodiru duboko u zemlju i kojima bi se gađalo podzemna postrojenja poput onih u Iranu.¹⁰ Osim toga, kako navodi William Engdahl, a prema izvješću objavljenom u *Washington Postu* od 15. siječnja 2005., ame-

¹⁰ Riječ je o taktičkom nuklearnom oružju, točnije, bombi B61-11. Njezin razvoj počeo je početkom 60-ih godina prošloga stoljeća u američkome vojnom nuklearnom laboratoriju Los Alamos. Prva bomba nosila je oznaku B61 i bila je avionska hidrogenska bomba, pogodna za transport do cilja raznim tipovima američkih aviona. Sve inačice te bombe imale su kućište aerodinamičnoga oblika, dugo 358 a široko 33 cm, ali su se razlikovale po snazi bojeve glave i drugim osobinama, ovisno o načinu djelovanja i načinu dovođenja do cilja. Snaga bojeve glave kretala se od 0,3 kilotone (taktičko značenje), do 340 kilotona (strateško značenje). Najnoviji model pod oznakom B61 -11 zapravo je unaprijeđena inačica te bombe, ali za taktičku uporabu, i sasvim je posebne namjene, a to je uništavanje podzemnih bunkera. Bomba je izgrađena od osiromašenog urana, s mogućnošću da se prilikom udara zabije duboko u zemlju ili obrambeni štitič cilja, a tek potom eksplodira kako bi taj zaštićeni cilj bio uništen. Snaga bojeve glave je do 10 kilotona. Od 1997. bomba B61-11 na raspolaganju je američkome zrakoplovstvu, a "nevidljivi" bombarderi B-2 *Spirit* namijenjeni su za njezinu uporabu. Oružane snage SAD-a u svome arsenalu imaju 41 takvu bombu, od kojih je 20 spremno za operativnu

rički ministar obrane Donald Rumsfeld odobrio je tajnu "Zapovijed o privremenoj uzbuni zbog općeg napada", koja propisuje stalnu vojnu spremnost, a bila bi provedena pod vodstvom vrhovnog Strateškog zapovjedništva sa sjedištem u Omahi (Stratcom).¹¹ Znakovito je i to kako je prije ove zapovijedi, još u siječnju 2003., predsjednik Bush prihvatio definiciju "općeg napada punog spektra", koji bi uključivao i precizne nuklearne bombe, kao i konvencionalne bombe, te svemirsko ratovanje. To je bitno istaknuti, jer sve navedeno čini cjelinu nove američke strategije nacionalne sigurnosti iz rujna 2003., kojom Amerika inaugurira svoju stratešku doktrinu 'preventivnog rata'.

Izjava predsjednika Georgea Busha, o otvorenosti svih opcija potvrđuje bojaznost Williama Engdahla, koji, stoga, ističe kako bi u uvjetima poražavajućih rezultata anketa o popularnosti te nadolazećih nacionalnih izbora, odnosno skandala i gubitka utjecaja, sadašnja Vlada u Bijeloj kući mogla 'zamisliti nezamislivo' i zapovjediti preventivni nuklearni napad na Iran u vremenu nakon izraelskih izbora od 28. ožujka i američkih izbora u studenome. Ako se do tada to i ne dogodi, čovječanstvo neće "lakše disati", jer će Damoklov mač kataklizme i dalje visjeti nad njim. Sigurno je jedno - da će se pozorno i orkestrirano nastaviti jačanje američke strategije psihološkog pritiska i blefiranja kako bi se Iran prisilio na povlačenje. S druge pak strane, osobito u svjetlu strateške prijetnje koju poslije 2003. za Iran predstavljaju Sjedinjene Američke Države ili izraelske snage na njegovim granicama, ne treba očekivati da će Iran tako lako odustati od svojih očiglednih planova stjecanja sposobnosti za puni nuklearni gorivni ciklus, a time i mogućnosti razvoja iranske nuklearne moći.

Nakon što je Iran, sredinom travnja 2006., slavodobitno objavio je postao nuklearna sila, na potezu je Washington. Ako je suditi po korjenitoj promjeni američke obrambene strategije, koja je postala izrazito napadačka, a planom CONPLAN 8022-02 povećana je mogućnost

uporabu. Problematičnost uporabe taktičke nuklearne bombe B61-11 jest u tome što ona može probiti 6 metara suhe zemlje, a dokazano je da 10-kilotonska bojeva glava mora biti detonirana na dubini većoj od 260 metara kako bi se izbjegle radioaktivne padavine.

¹¹ Prije toga je, što je prilično važno, *Stratcom* nadzirao samo američke nuklearne snage.

nuklearnog rata, možda i globalnog nuklearnog požara, svijei je sve dalje od 'globalne idile', a sve bliže onim vremenima iz Ivanova Otkri-venja.

U ovakvim nuklearnim vremenima, 'malima', kao što je Hrvatska, u slučaju naftnog šoka neće pomoći ni Agencija za stratešku pričuvu ni u Pravilnik o obvezatnom držanju naftnih pričuva jer ga naftne kompanije baš i ne poštuju, a zašto i bi kada nisu nacionalne. Tek će se u nadolazećim vremenima vidjeti sva tragedija gubitka hrvatskog energetskeg suvereniteta, a bezglava prodaja INE u izvedbi račanovske oligarhije ne će biti samo bolna potvrda koja će pokazati što znači zanemariti i biti neosjetljiv na nacionalne interese.

2. Interesi (motivi) glavnih protagonista u iranskoj krizi

Može li se rat protiv Irana izbjeći? Mogao bi, pod uvjetom da glavni protagonisti nemaju suprotstavljene interese i prikrivene motive. Kako ih svi imaju, teško će ga se izbjeći, može ga se samo odgoditi, i ništa više. Sto su interesi i (ili) motivi glavnih protagonista? Americi je to osjećaj da mora dovršiti rekonstrukciju Bliskog istoka sukladno svojim predodžbama. Državnom vrhu u Iranu rat odgovara zato što iranska nacija djeluje ujedinjenije nego prije nekoliko godina. Napad na njih još bi ih snažnije ujedinio. Kina bi, pak, dobila priliku u iranskoj ratnoj buci pokušati pripojiti Tajvan. Rusiji bi se pružila prilika u šaci još više držati Europu zatvarajući i otvarajući ventile na naftovodima i plinovodima kada to bude htjela i istodobno puneći svoju državnu blagajnu svežnjevima dolara i eura.

Iz izjava ili nastupa glavnih protagonista mogu se iščitavati njihove namjere i prikriveni motivi. Američko 'poslanje' u borbi protiv 'carstva zla' vidljivo je iz očitovanja američke ministrice za vanjske poslove Condoleeze Riče, kojemu Sjedinjene Američke Države nisu napadač na ozemlju države koja je od američke atlantske obale udaljena više od deset tisuća kilometara, nego su one ništa manje nego napadnuta strana. Njezina izjava od 20. travnja pred članovima Vijeća za inozemne odnose u Chicagu, "Predsjednik i dalje drži otvorenim sve opcije, a mi

•ino uvijek govorili da pravo na samoobranu ne traži nužno rezoluciju Vijeća sigurnosti UN-a"¹², jest obrazac determiniziranog poimanja piojekcije moći. Arogantnost američke ministrice nije u pristupu pojmu samoobrane, nego u obrazloženju svjesnog kršenja postulata UN-i i ignoriranju svih njegovih članica. Govoriti o mjerama protiv država koje se ne pridržavaju rezolucija Ujedinjenih naroda, a istodobno opravdavati rat, za koji nije donesena nikakva rezolucija UN-a jest vrhunac iuverznog obrasca po kojemu suvremeni *gospodari kaosa* nastupaju intenzivno od devedesetih godina prošlog stoljeća. Po ovakvom izokrenutom poimanju odluka najvažnije međunarodne organizacije značilo lii da je veći krivac onaj tko se potpuno ne pridržava donesene rezolucije od onoga tko čini zlo ne priznajući nikakve rezolucije toga istoga tijela.

Ono što u izjavi američke ministrice doista zabrinjava jest lakoća kojom ona objašnjava budući rat, a koji, po svemu sudeći, ne će biti običan rat. Tumačeći svoju izjavu, navela je kako su Sjedinjene Američke Države bez rezolucije Vijeća sigurnosti krenule u rat na Balkanu i u Iraku, pa zašto to ne bi učinile i u slučaju Irana. Tako ona, jasno i glasno, priznaje da su Sjedinjene Američke Države vodile ilegalan rat na jugoistoku Europe na samome kraju 20. stoljeća i u Aziji na samom početku 21. stoljeća. Njezino dodatno obrazloženje, "Spremni smo iskoristiti mjere koje su nam na raspolaganju - političke, ekonomske, druge - kako bismo nagovorili Iran da skrene sa sadašnjeg puta", nije promijenilo bit problema, a to je da su Sjedinjene Američke Države i treći put u malo više od šest godina odlučne jednostrano i drsko ignorirati međunarodnu organizaciju zvanu Ujedinjeni narodi. Sila Boga ne moli - kaže narodna izreka.

¹² Ova izjava državne tajnice poziva se na američko tumačenje da Povelja Ujedinjenih naroda, u članku 51., omogućuje preduhitrujuće napade u slučaju mogućeg oružanog napada, čemu se protivi većina članica Ujedinjenih naroda. Kako ne postoji mogućnost nikakva oružanog napada Irana na Sjedinjene Američke Države, američko stajalište o prevenciji proizlazi samo iz stajališta: "Sto nam tko može!?"

Kina i Rusija imaju veto

Ozbiljan raskol, čitaj suprotstavljeni interesi, u stajalištima slalnih članica Vijeća sigurnosti potvrđuje izjava ruskog ministra vanjskih poslova od 20. travnja 2006., kojom je odbacio američki prijedlog da Rusija prekine aktivnosti na gradnji nuklearne elektrane u Iranu. "Prihvatanje obveze prekida u nekoj sferi s ovom ili nekom drugom zemljom isključivo je u nadležnosti Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda", bio je ruski odgovor na poziv američkog ministra Nicolasa Burnsa da Moskva prekine nuklearnu suradnju s Iranom. Da Putinova Rusija misli ozbiljno igrati važnu ulogu u novome sučeljavanju na Bliskom istoku pokazuje rusko stajalište o tome kako Vijeće sigurnosti nije donijelo nikakvu odluku o prekidu suradnje s Iranom na području nuklearne energije, odnosno, izjava čelnika ruske nuklearne energije Sergeja Kirijenka, koji je naznačio da ruske aktivnosti na izgradnji nuklearne elektrane u Bušehru, vrijedne 800 milijuna dolara, "zadovoljavaju sve međunarodne norme i sporazume". Najava načelnika glavnog stožera ruske vojske generala Jurija Balujevskog da Moskva ne će prekinuti ni isporuku oružja Iranu te da će Iranu biti isporučeno dvadeset devet naručenih sustava za protuzračnu obranu TOR-M1, vrijednih 700 milijuna dolara, jer ne pripadaju kategoriji strateškog naoružanja, jest dodatno rusko 'pokazivanje mišice' poslije smetenih godina iz vremena Jeljcina ovog tumanjanja u izgradnji demokracije tipa - 'sve oligaršima, a ništa državi'. Balujevski je vrlo vješto 'prebacio lopticu' na američku stranu, istaknuvši da će Rusija u mogućem sukobu biti neutralna. Pritom je također istaknuo kako misli da rata ipak ne će biti, označivši time tko bi mogao biti isključivi krivac za buduća apokaliptična vremena.

Kineski pristup najjasnije je izražen u pregovorima predsjednika SAD-a Georgea Busha s predsjednikom NR Kine Huom Jintaom sredinom travnja 2006., u Washingtonu, jer je njima nekako zatvoren logični krug globalne politike na najvišoj razini glede Irana. Kineski čelnik, kako se očekivalo, rekao je 'ne' svim mogućim neprimjerenim akcijama prema Iranu, primjerice sankcijama UN-a, te je izjavio po završetku pregovora da se iz iranske nuklearne krize mora izlaziti diplomatskim putem. To je za analitičare bilo i predvidljivo odmah poslije diploma-

iskili susreta u Moskvi, koji su se dogodili doslovce na dan odlaska Hua Jintaoa preko oceana. Naime, u glavnom ruskom gradu okupili su se zamjenici ministara vanjskih poslova zemalja stalnih članica Vijeća sigurnosti, plus Njemačka. Rusija i Kina, dvije zemlje s pravom 'veta' u Vijeću sigurnosti, faktički su potvrdile da ne će biti sankcija koje bi podržalo Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda, budući da su Moskva i Peking protiv. Zato se nije moglo očekivati da će Kina već sutradan promijeniti svoje stajalište. Prema tome, i Kina je, poput Rusije, prebacila lopticu na drugu stranu. Washingtonu je poslije Huo Jintaova posjeta preostalo samostalno odlučiti što mu je dalje činiti - otpočeti posebne pregovore s Iranom ili poduzeti samostalno vojnu akciju. Treće mogućnosti najvjerojatnije nema.

Nitko se ne će moći pravdati da nije znao

Dok je na globalnoj političkoj pozornici tercet velikih izjavama i pregovorima odmjeravao snage, za to vrijeme onaj kojega se to najviše ticalo nije mirovao. Uživao je u gledanju svoje najjače karte. Naime, iranski ministar nafte Kažem Vaziri-Hamaneh izjavio je kako se Iran veseli skoku cijene crnog zlata od 75 dolara po barelu.¹³ Da iranskom veselju time ne će biti kraj naznačio je predsjednik Mahmud Ahmedinežad rekavši kako nafta, unatoč rastu cijene, još uvijek nije dosegla stvarnu vrijednost. Koja je to vrijednost nije rekao, što je i razumljivo. U biti, o njoj ne će odlučivati Iran ni neki drugi veliki proizvođač, nego će je odrediti zapovijed Pentagonu o polijetanju 'nevidljivog' bombardera *B-2 Špirit*. Unatoč nevidljivosti, B-2 u preletu preko Perzijskoga zaljeva ne će imati baš miran let, jer će mu dobrodošlicu poželjati "jedna od najmoćnijih vojska na svijetu", koja je kadra "odrezati ruku svakome agresoru i posramiti ga", kako je to najavio prvi čovjek Irana u svome govoru na mimohodu u povodu Dana oružanih snaga Islamske Republike.

¹³ Cijena nafte na svjetskome tržištu 1996. iznosila je 20 dolara, da bi 2002. dosegla 25 dolara, a zatim se u 2006. utrostručila i iznosi 75 dolara po barelu. Procjene su da bi do kraja 2006. ili početkom 2007. dosegla cijenu od 100 dolara.

Zato nije nimalo čudno što se u ovakvoj sve napetijoj atmosferi sve više govori o mogućem američkom i (ili) izraelskom napadu na Iran." Ta mogućnost progresivno raste poslije svake izjave političkih čelnika glavnih protagonista ove nadolazeće planetarne kataklizme. Svoj nemali udio u njoj ugradio je i izraelski ministar obrane Saul Mofaz, rekavši kako je iranski nuklearni program najozbiljnija prijetnja Židovima od nacističkog holokausta. Dodatna težina ove izjave jest u tome što je izrečena neposredno prije obilježavanja Dana sjećanja. U slobodnijem 'prijevodu', njezino značenje može se tumačiti da će 'novi holokaust' biti preventivno spriječen. Naprosto, svjetskoj se javnosti želi poručiti da je u provedbi toga čina posve opravdana i uporaba nuklearnog oružja.

No, unatoč svim interesima i motivima, mogućnost napada na Iran znatno je složeniji geostrateški i geopolitički problem od izraelskog bombardiranja iračkoga nuklearnog reaktora u Osiraku od 7. lipnja 1981., odnosno, američko-britanskog napada na Irak i okupacije Iraka iz proljeća 2003. godine.

U ovoj novoj svjetskoj drami ne će biti pozitivnih ni negativnih likova, niti crnobijele slike. Sve će prekriti tama. To bi glavni protagonisti 'kraja povijesti' ipak trebali znati. U takvu scenariju, a još više u njegovoj izvedbi, ni za koga od njih *ne će biti opravdanja*. To znači da, ne će biti opravdanja za Georgea Busha ni njegovu vladu, osobito za njezine jastrebove pod vodstvom Dicka Chenevja, koji sada, kako to tvrdi

¹⁴ Virtualno stvaranje napete atmosfere izloženo je kritici, ne samo u analitičkim krugovima nego i u pojedinim britanskim tiskovinama, što je svakako neuobičajeno. Tako Robert Skidelsky u *The Timesu*, piše: "Dok nas vode smekšavaju za novi rat, postoje argumenti koje nikako ne smijemo zanemariti. Nema dvojbe da se pokušava smekšati mišljenje Zapada za američki ili izraelski napad na iranske centrifuge u Natanzu. 'Može li se itko u dometu iranskih projektila osjećati sigurnim?', vrišti s oglasa preko cijele stranice *International Herald Tribunea*, koji uz to prikazuje i kartu Euroazije s Iranom u njezinu središtu.

Kao dio procesa smekšavanja dolaze i opravdanja, jednako lažna kao i ona koja su prethodila iračkome ratu, ali mnogo sramotnija, jer su ponovljena. Evo protuargumenta. Prvo, mora se znati bi li vojni napad bio nezakonit po međunarodnim zakonima. Vijeće sigurnosti UN-a nikada ga ne bi odobrilo, zato što Iran nije prekršio uvjete Sporazuma o neširenju nuklearnog oružja, koji svakoj zemlji potpisnici dopušta razvoj nuklearne energije u mirnodopske svrhe. Ipak, jastrebovi više ne spominju dobivanje potpore Vijeća sigurnosti - u tolikoj mjeri su Bush i Blair nanijeli štetu međunarodnom zakonu. Usp. *The Times*, "Bombardiranje Irana bilo bi ludo", London, 24. travnja 2006.

William Engdahl, kontroliraju ne samo Pentagon i CIA-u i američko veleposlanstvo pri Ujedinjenim narodima, nego i sve veći broj dužnosnika u Odjelu za planiranje Ministarstva vanjskih poslova, na čelu s ministricom Condoleeze Riče. Ne će biti opravdanja ni za Putinovu Rusiju, nuklearnu silu i članicu Vijeća sigurnosti UN-a s pravom veta i najvećeg proizvođača nafte na svijetu. Ne će biti opravdanja ni za Kinu, čija je ovisnost o iranskoj nafti i plinu doista velika i čiji se gospodarski rast približio broju od 10 posto. Ne će biti opravdanja ni za Europsku uniju, osobito za njezine stalne članice u Vijeću sigurnosti - Veliku Britaniju i Francusku i njezina sve slabijeg premijera, odnosno predsjednika. Ne će biti opravdanja ni za Izrael, koji posjeduje nuklearno oružje i čiji je novi predsjednik Vlade Ehud Olmert izjavio kako Izrael "ni pod kojim uvjetima" ne može dopustiti Iranu proizvodnju nuklearnog oružja "koje može dovesti u opasnost naš opstanak". I, na kraju, ne će biti opravdanja za Iran, pod vodstvom rječitog i krajnje neodmjeranog predsjednika Mahmuda Ahmedinedžada. Svi oni zajedno pridonose svjetskoj drami s tragičnim svršetkom, unatoč različitosti njihovih programa i ciljeva.

Opravdanja ni za koga od njih naprosto ne će biti zato što nitko od njih, ako se odluči uprizoriti dramu zvanu '*Pomračenje*', ne zna što se sve poslije nje može dogoditi, a još manje koji su njezini mogući ili čak vjerojatni rezultati.

3. Nafta kao najjače oružje Irana

Da se nešto petlja i da do svjetskog mira glavnim protagonistima nije baš stalo, iako se svi na njega pozivaju, pokazuju činjenice. Potez iranskoga predsjednika Ahmedinedžada, kojim je najavio nastavak prekinutih radova na dovršenju postrojenja za obogaćivanje nuklearnoga goriva i izgradnju još dvaju postrojenja u Natanzu, odjeknuo je izvan Irana snažnije od njegovih vatrenih protuizraelskih izjava, što je i razumljivo. Muhamed el Baradei, dobitnik Nobelove nagrade i direktor Međunarodne agencije za atomsku energiju (IAEA - International Atomic Energy Agency) Ujedinjenih naroda, da bi se dodvorio svojim nadređenima, unosi dodatnu neodređenost rekavši kako nije siguran

uključuje li taj potez i program za izradu nuklearnog oružja¹⁵ ili je Iran jednostavno odlučio postati neovisan o vanjskome svijetu glede svoga civilnog nuklearnog energetskog ciklusa.¹⁶ Njegov dodatak izjavi da za to postoje dokazi koji su snažniji od onih za Sadama Huseina - sigurno je obradovao i Busha i Blaira. Baradeijeva dvosmislena izjava nedvojbeno ide na ruku zagovarateljima vojne opcije i u danome kontekstu podrazumijeva i nuklearni napad na iranska nuklearna postrojenja. Istodobno, ona je dovela i do naglog ubrzanja diplomatskih napora Europske unije, pod vodstvom Velike Britanije, Njemačke i Francuske, takozvane europske trojke (EU-3), u svrhu izbjegavanja rata.

Pitanje je što potiče Muhameda el Baradeija na dvojbu tipa "možda je, možda nije"? Vjerojatno je to informacija i (ili) dezinformacija o tome, kako se Iran tajno osposobljavao za proizvodnju nuklearnog oružja. Znakovito je da se ona prvi put pojavila poslije izvješća iranske oporbene organizacije Nacionalno vijeće otpora Irana (NCRI - National Council of Resistance). Kada je direktor IAEA-e El Baradei obišao iranska nuklearna postrojenja, u veljači 2002. godine, uključujući i tada nedovršenu tvornicu u gradu Natanzu, oko 500 kilometara južno od

¹⁵ Muhamed el Baradei, kao čelnik IAEA-e, sigurno zna da nuklearno obogaćivanje nije mala stvar. Zato William Engdahl u svojoj analizi piše: "Takvo se postrojenje ne gradi u stražnjem dvorištu ni u garaži. Veliko postrojenje u Tricastinu u Francuskoj proizvodi gorivo za francusku mrežu nuklearne električne energije EdF-a (Electricite de France) kao i za francuski program nuklearnog naoružanja. Potrebna su mu četiri golemi nuklearni reaktora da bi se samo za tu mrežu proizvelo više od 3.000 MW. Prve američke tvornice za obogaćivanje koristile su se plinskom difuzijom. Tvornice za obogaćivanje u Europskoj uniji i Rusiji koriste se modernijim procesom centrifuge, koji troši znatno manje energije po jedinici obogaćivanja. Ovaj posljednji, tj. centrifugalni proces jednak je onome koji koristi i Iran". Usp. F. William Engdahl, isto.

¹⁶ Radi razumijevanja problema, daje se kratak prikaz tehnologije obogaćivanja nuklearnoga goriva. Kako bi se uran pripremio za uporabu u nuklearnom reaktoru, on prolazi sljedeće faze: iskapanje i obradu, pretvorbu, obogaćivanje te proizvodnju goriva. Ta četiri koraka čine "prednji kraj" nuklearnoga gorivnog ciklusa. Nakon što se uran iskoristi u reaktoru za proizvodnju električne energije, on postaje "istrošeno gorivo" te može proći još nekoliko faza, uključujući privremeno skladištenje, preradu i recikliranje da bi ga se na kraju uklonilo kao otpad. Sve te faze poznate su pod zajedničkim imenom "stražnji kraj" gorivnog ciklusa.

Iran, zahvaljujući geološkom bogatstvu, ima poseban položaj, jer posjeduje goleme količine uranija u pokrajini Jazid, što mu omogućuje dostatne količine goriva i neovisnost o ruskom gorivu ili o uvozu goriva iz bilo koje druge zemlje.

Teherana.¹⁷ Još je znakovitija činjenica da upravo s tim istim Nacionalnim vijećem otpora Irana neslužbeno ali intenzivno surađuju i američka Vlada i Europska unija protiv teheranske teokracije, koju oni, ali ovoga puta službeno, drže terorističkom.¹⁸ Kako se u ovoj rašomoniji snaći, poglavito u vremenima prevlasti 'meke sile' koja svakodnevno na jednu informaciju u eter odašilje devet dezinformacija? Odgovor je teško dati.

Simbioza političkog i vjerskog vodstva

S kakvim tko kartama igra u ovoj igri obmane? Iza iranskoga napadačkoga garda stoji oživljavanje uloge Irana kao 'predvodnika' obrane islamskih vrijednota od sekulariziranog zapadnog fundamentalizma. To je razlog zbog kojega je politika iranskoga predsjednika Ahmedinedžada sklonija sukobu, nego ona njegovoga prethodnika. Naravno da iza te politike netko stoji. U teokratskoj državi, u ovome slučaju to mogu biti samo vladajuće mule, kao najmoćnija politička institucija. Potvrda navedenoga mogla se pročitati u pakistanskim novinama *Dawn* od 24. siječnja 2006., gdje je ajatolah Džanati, tajnik Vijeća za zaštitu Ustava, istaknuo odlučnost Irana da brani svoja 'neotuđiva' prava. Ajatolah je tom prigodom izjavio: "Cijenimo predsjednika Ahmedinedžada zato što ima agresivniju vanjsku politiku glede ljudskih prava i nuklearnog pitanja nego bivše vlade Hatamija i Rafsandžanija".¹⁹ Takva situacija u kojoj se očituje čvrsta veza političkog i vjerskog vodstva²⁰, mnoge anali-

¹⁷ Sve do izvješća Nacionalnog vijeća otpora Irana o tajnim postrojenjima za proizvodnju nuklearnog oružja, iz 2002. godine, nije bilo pritiska na Iran. On će uslijediti poslije toga, ponajviše od američkoga predsjednika Busha, koji je u svome Izvješću o stanju nacije (*State of the Union*), u siječnju 2002., nazvao Iran jednom od triju zemalja "osovine zla". No to je bilo vrijeme kada je Bushova vlada već bila duboko u pripremanju za promjenu režima u Iraku pa je Iran ostao u pozadini, između ostalog i zato što su vashingtonski neokonzervativci poput Ahmeda Chalabija uvjerali Pentagon da bi njegove veze u Teheranu mogle potpomoci njihovim planovima u Iraku. Usp. F. William Engdahl, isto.

¹⁸ Usp. F. William Engdahl, isto.

¹⁹ Usp. F. William Engdahl, isto.

²⁰ Do istoga zaključka došao je i dopisnik pakistanskoga *Dawna* iz Teherana, napisavši: "Raspoloženje u vrhu vodstva zemlje ostaje dobro i vlada opće uvjerenje da će biti

tičare, kao i Irance u egzilu tjera na razmišljanje o tome kako bi moguće sankcije Ujedinjenih naroda pomogle Ahmedinedžad i ajatolama.

Osim toga, one bi sigurno bile iskorištene za homogenizaciju iranske nacije. To je taj vjetar u leđa Ahmedinedžadu koji ga tjera na vrlo izazovne i sračunate poteze, uključujući i lomljenje pečata na nuklearnim postrojenjima, sve do najavlivanja velike konferencije koja bi preispitala dokaze o tome na koji su način nacisti proveli masovno ubojstvo europskih Židova tijekom Drugoga svjetskoga rata. Ipak, borbeni zanos nije ga toliko zaslijepio, i zato nije zaboravio više puta javno istaknuti da Iran, u skladu sa strogim islamskim zakonima, ne bi nikada uporabio oružje za masovno uništenje, te da on samo brani prava Irana kao suverene zemlje na neovisan civilni nuklearni program punog ciklusa. Ono što se čini jasnim jest da Iran pod vodstvom Ahmedinedžada prkosno napreduje prema postizanju nuklearne neovisnosti te inzistira na stajalištu da to čini poštujući sva pravila Sporazuma o neširenju nuklearnog oružja.²¹

Iran može izdržati sankcije

Osim političko-vjerske čvrstine, Iran se osjeća dobro pripremljenim za izdržavanje svih mogućih ekonomskih sankcija, jer je svjestan daje po proizvodnji nafte na drugom mjestu među zemljama OPEC-a (4,1 milijun barela na dan 2005. godine)²², odmah iza Saudijske Arabije

(9,1 milijuna barela na dan). Iran je, osim toga, zgrnuo popriličnu količinu novca na nedavnom poskupljenju nafte tako da su 2005. godine njegovi prihodi od nafte iznosili oko 45 milijarda dolara.²³ Taj mu je novac omogućio obilne ratne zalihe za izdržavanje vanjskih sankcija te mogućnost da živi mjesecima čak i ako djelomično ili potpuno prekine izvoz nafte. Toga prešutnog oružja Iran je nedvojbeno svjestan i spreman ga je uporabiti u slučaju ako situacija dovede do ekonomskih sankcija Vijeća sigurnosti. Njegova bi uporaba, na vrlo napetom naftnom tržištu, dok zemlje OPEC-a proizvode naftu punim kapacitetom, značila nedostatak od milijuna barela dnevno, koliko proizvodi Iran. Dodatni razlog za 'veselje Irana' bio bi razlozan, jer bi cijena nafte naglo porasla na 140 do 150 dolara po barelu.

Osim moralne čvrstine i nafte, Iran posjeduje i jaku kartu okružja, na koju će svakako igrati. To su u prvome redu odnosi na Irak, gdje Iran ima odlučujući utjecaj u novoj iračkoj Vladi u kojoj prevladavaju šijiti. Teheranu određenu moć nad političkim događajima u Iraku omogućuje i najutjecajnija osoba - duhovni vođa ajatolah Ali Muhammed al Sistani. Njegovo stajalište: "Rođen sam kao Iranac i umrijet ću kao Iranac", nakon što mu je nova iračka Vlada ponudila iračko državljanstvo, ima posebnu specifičnu težinu. Ako se tome pribroje Hezbolah u Libanonu i palestinski izborni pobjednik Hamas, onda iranski strategijski 'vanjski krug' pruža dodatnu mogućnost za vođenje 'asimetričnog rata'.²⁴

Potpuno je sigurno da bi američki i (ili) izraelski napad na Iran rasplamsao muslimansku mržnju diljem Srednjeg istoka i šire. Prekinu-

moguće prebroditi međunarodne sankcije, ako do njih dođe". Nadahnuće za takav zaključak dopisnik *Dawna* dobio je nakon stoje ajatolah Džanati naveo riječi predsjednika Ahmedinedžada, odnosno, njegovo postavljeno pitanje: "Zašto bi samo vi (zapadni moćnici) smjeli slati promatrače za ljudska prava ili nuklearna pitanja u Iran? I mi želimo poslati promatrače vama i izvijestiti o vašim aktivnostima".

²¹ Kada je 11. travnja 2006. iranski predsjednik Ahmedinedžad potvrdio da je njegova vlada uspjela u proizvodnji nuklearne energije, svoj je govor zaključio porukom: "Protoklih trideset dana međunarodna zajednica dala je sama sebi. Sto treba učiniti Iran? Odreći se svojih prava? Mi smo jedina zemlja koja realizira svoje aktivnosti pod nadzorom agencije. Lažu kad kažu da smo mi prekršili pravila; mi sve dajemo na uvid; neka dođu i vide". Usp. *ABC*, Madrid, 12. travnja 2006.

²² Iran je četvrta zemlja na svijetu po proizvodnji nafte, s nešto manje od ukupne proizvodnje SAD-a (4,9 milijuna barela na dan). Rusija, koja je u 1995. godini proizvela 9,5 milijuna barela na dana, izbila je na prvo mjesto po proizvodnji nafte na svijetu.

²³ Osim navedenog, iranska financijska moć očituje se i u tome što je dana 20. siječnja 2006. Iran objavio kako je odlučio povući svoja ulaganja iz Europe. Bilo je to istoga tjedna kada je banka UBS iz Zuricha objavila kako zamrzava sve iranske račune. Prema izvješću američkog ministarstva financija, procjenjuje se da Iran ima 103 milijarde dolara samo u dolarskim sredstvima, što je dostatno za potencijalno izazivanje kratkotrajne financijske nestabilnosti, a vjerojatno i nečeg većeg u slučaju da Iran proda sve dolarske zalihe odjednom. Usp. F. William Engdahl, isto.

²⁴ Iran se pripremao za ono što on drži neizbježnim ratom protiv Sjedinjenih Američkih Država. Brigadni general Muhamed-Ali Džafari, zapovjednik Revolucionarne armije čuvara, rekao je 9. listopada 2005. službenoj novinskoj agenciji *IRNA*: "Budući daje mogući neprijatelj tehnološki daleko ispred nas, koristili smo se onim što se naziva metodama 'asimetričnog ratovanja'. Prošli smo potrebne vježbe i naše su snage sada dobro pripremljene za to". "To" vjerojatno uključuje i terorističke napade, ali i vođenje bitke "kopna protiv mora" - zatvaranje Hormušškog tjesnaca.

la bi se opskrba naftom i narušilo sustav svjetskoga gospodarstva. (i)jača lo bi pobunjeničko djelovanje u Iraku, povećali bi se broj 'terorista' i njihova odlučnost za provedbu 'svetoga rata' protiv Zapada, a osobito protiv Izraela. Osim toga, opasnost vreba u činjenici da bi se moglo uletjeti u rat koji ne bi bilo moguće nadzirati, tj. determinirani kaos (nadzirani nerad) mogao bi 'prooscilirati u beskonačnost'.

4. Zašto se SAD ne mogu tako lako odlučiti za napad na Iran

Ako je nafta najjače oružje Irana, onda je posve logično pitanje: Koje su jake i slabe strane glavnoga igrača na velikoj euroazijskoj šahovskoj ploči - Sjedinjenih Američkih Država. Neprijeporno je da su Sjedinjene Američke Države danas jedinstvena sila koja je fizički i psihički spremna vojno intervenirati na cijelome globusu. Još sredinom devedesetih godina prošloga stoljeća na situacijskim modelima strateške razine Amerikanci su se uvježbavali za šest zamišljenih političko-vojnih kriza koje bi se, prema pretpostavljenom scenariju, vodile istodobno u budućnosti, i to 2025. godine.²⁵ Ako na početku 2006. dobrobrano djeluju u Afganistanu i Iraku, ostaje im još kapaciteta za nadziranje najmanje jedne pa i dvije krize. Amerikanci vladaju na oceanima (posljedica Drugoga svjetskoga rata). Oni su sposobni nosačima zrakoplova i ostalim pomorskim snagama kontrolirati obale svih svjetskih oceana, odnosno jedini su sposobni voditi borbu što se jezikom strategije zove 'borba mora protiv kopna'. Ono čega se Sjedinjene Američke Države plaše jest inverzija te borbe, odnosno, moguća premoć kopna nad morem, tj. određeni oblik asimetrije. Pretvoriti pomorsku bitku u kopnenu, bio bi pravi odgovor Americi - poučak bitke kod Salamine.²⁶ Iranska ratna doktrina igra upravo na tu kartu. Asimetrija je snažan iranski adut.

²⁵ Raspon kriznih scenarija bio je sljedeći: (a) jedna velika elementarna nepogoda, (b) četiri manja krizna žarišta diljem svijeta, (c) jedna velika kriza na području Sjeverne Afrike.

Usp. Davor Domazet-Lošo, *Hrvatska i veliko ratište*, 2002., str. 316. -319.

²⁶ Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, 2005., str. 245.

To je temeljni razlog opreznosti Sjedinjenih Američkih Država. Za razliku od razvoja događaja prije rata u Iraku, kada je šokiranome svijetu postalo jasno da će Bushova vlada krenuti u rat bez ikakvih obzira, u slučaju Irana Washington je do sada pokazivao volju da članicama Europske unije dopusti diplomatsko vodstvo, pojačavajući time u javnosti pritisak na Iran. "Međunarodna je zajednica ujedinjena u nepovjerenju prema Teheranu glede nuklearne tehnologije", rekla je američka ministrica vanjskih poslova Condoleezza Riče, i dodala: "... Došlo je vrijeme da se Iran podvrgne sudu Vijeća sigurnosti (UN-a)". Njezin izbor riječi "podvrgne sudu" nije bio slučajan. Da se Iran samo prijavi Vijeću sigurnosti, raspravi bi nedostajala zakonska vjerodostojnost. Formalno podvrgavanje sudu potrebno je kako bi Vijeće moglo odrediti kaznu poput, primjerice, ekonomskih sankcija.

Grncanje u pustinjskome pijesku

Galama što se digla oko mogućeg američkog i (ili) izraelskog napada na Iran Bushovoj vladi prije svega služi da osluhne kako na međunarodnoj razini zvuči moguće kažnjavanje iranskoga režima. Washingtonu je u interesu znati uznemiruje li 'determinirani kaos' u Iraku sadašnjega papu Benedikta XVI. jednako kao i Ivana Pavla II., ne protive li se Francuska i Njemačka mogućoj operaciji, hoće li Kina stvarati probleme sada kada je Bijela kuća sklopila nuklearno prijateljstvo s Indijom, kamo će krenuti Putinova Rusija, prema hladnim odnosima ili otvorenom neprijateljstvu, a osobito želi provjeriti bi li vojnu opciju - pa makar samo zračnu - američka javnost bila kadra 'probaviti'.

Dok se u psihološkoj operaciji 'nemoj ljuljati čamac' provjerava što misle veliki i značajni, malo su skrovitiji ali jednako aktivni, posebno kroz ured potpredsjednika Dicka Cheneyja, oni koji žele preventivno bombardiranje ciljeva u Iranu. Američki i (ili) izraelski napad mogao bi privremeno zaustaviti Iran da postane nuklearnom silom, ali to bi bio početak, a ne svršetak sukoba s Iranom. Iransko vjersko vodstvo, što god se o njemu mislilo, nije moguće tako lako srušiti. Umjesto toga, moralo bi se računati na učvršćenje njihove vladavine, baš kao što je ajatolah Homeini prije dvadeset pet godina iskoristio invaziju Sadama

Huseina kako bi učvrstio svoju vlast. Navedeno može biti još jedan razlog zašto, službeno, Bushova vlada ima znatno drukčiji pristup nego što ga je imala 2003., kada je američka diplomacija imala cilj skupiti saveznike za rat. Ovoga puta američki diplomati traže međunarodnu suglasnost za daljnje postupke ili barem njeguju takav dojam, kako to u svojoj analizi navodi William Engdahl.

Rat u Iraku i tamošnje sve veće grcanje u krvlju natopljenom pustinjskom pijesku ozbiljno je ograničilo američke mogućnosti u Iranu. Neposredno poslije 'pobjede' u Iraku, koju je proglasio predsjednik George Bush, vodeći vashingtonski 'jastrebovi' javno su pozivali Busha da poslije Sadama Huseina "krene dalje na Teheran".

Sada, pak, zbog 'krvave kaljuže' u Iraku, mogućnosti Sjedinjenih Američkih Država da jednostavno krenu izrazito su ograničene.²⁷ Sa 140.000 vojnika u Iraku, unatoč najavama smanjenja, američka vojska fizički nije sposobna podržavati još jednu klasičnu invaziju i okupaciju u još jednoj zemlji, ponajmanje u Iranu. Na prvome mjestu, napad isključivo zračnim snagama ne bi bio iznenađenje poput već spomenutog napada izraelskih zračnih snaga na irački nuklearni reaktor. Teheran je imao dovoljno vremena zaštititi i maskirati svoja nuklearna postrojenja te bi stoga bombardiranje, kako bi bilo djelotvorno, trebalo oduljiti na dane, a možda i na tjedne. Izvedba operacije po doktrini primijenjenoj u napadu na Jugoslaviju ili Afganistan dovela bi Amerikance u poziciju da pretrpe gubitke zbog, zahvaljujući Moskvi, modernizirane iranske protuzračne obrane. Isto tako nema jamstva da bi Amerikanci u takvom obliku napada uspjeli uništiti većinu ciljeva. Washington bi uspio obustaviti program, ali bi to još više učvrstilo stajalište Teherana, tako što bi, ako bi netko sumnjao da Iran želi posjedovati atomsko oružje, kazna raspršila svaku suprotnu pretpostavku.

Moguće je da bi jedna silovita kopnena operacija, koju ne želi čak ni predsjednik Bush, mogla prouzročiti promjenu režima i omogućiti američku nuklearnu apstinenciju. No, zbog veličine Irana, kopnena bi

²⁷ Početkom travnja 2006. francuski institut za vanjsku politiku IRIS ocijenio je gotovo katastrofalnim trogodišnjju bilancu američke okupacije Iraka. Usp. El Pais, *Kako zvuči bombardiranje Irana*, 26. travnja 2006.

invazija zahtijevala dvostruko više vojnika nego u Iraku, kako je to ustvrdio Richard Russel, stručnjak za Bliski istok pri Nacionalnom sveučilištu za obranu u Washingtonu.

Bushova popularnost sve slabija

Naposljetku, postoje opravdani razlozi prosuđivati kako će problemi Sjedinjenih Američkih Država u Iraku i Palestini izbljedjeti poput mrtvacu u usporedbi sa svime što će ih snaći u Iranu, ako odluče napasti. Zbog toga unutar "Washingtona" postoji podijeljenost oko pitanja uspješnosti nuklearnog napada na Iran. Teheran priznaje da, iako ne posjeduje nuklearno oružje, to ne znači da nema čime uzvratiti u masovnom obliku. Ako ništa drugo, na raspolaganju su deseci tisuća samoubojica u domovini i inozemstvu. Prema tome iranskom 'oružju za masovno uništenje' Bin Ladenova sila izgleda beznačajnom.

Ali, tu nije kraj američkim problemima. Kao istinski vođa svoje stranke, Bush se sučeljava s potencijalno razornim aferama svojih stranačkih kolega,²⁸ a i s rezultatima kongresnih izbora održanih potkraj 2006. godine. Uz daljnje trajanje iračkoga 'odgođenoga kaosa' i rastući

²⁸ Utjecaj AIPAC-a i Abramoffa na Washington -Još jedan malo cijenjen čimbenik u političkoj kemiji oko Bushove Bijele kuće jesu dvije razorne službene tužbe koje su udarile u samo srce mreže crnog i sivog novca između vashingtonskih republikanaca i izraelskog desnog Likuda. Jack Abramoff, financijski zaštitnik nekoliko vodećih republikanaca, uključujući i bivšeg vođu parlamentarne većine Toma Delava, i Stevea Rosea, ključnu ulogu u AIPAC-u, bili su među najutjecajnijim židovskim lobistima u Washingtonu prije negoli su pravni skandali potpuno uništili njihove karijere, a oni se izvlačili da ne završe u zatvoru.

Abramoff se izjasnio krivim za prijevare, neplaćanje poreza i zavjeru koja proizlazi iz njegova lobiranja za indijanski udio u kockarnicama. U taj bi skandal moglo biti upleteno znatno više kongresnika, ali i ponetko iz Bijele kuće.

Rosen se bori protiv optužaba da je, kao glavni strateg u AIPAC-u, primao i prosljeđivao povjerljive informacije o nacionalnoj sigurnosti, primao ih od Larryja Franklina, a prosljeđivao neovlaštenim stranama. Možda je to samo slučajnost što dva tako važna slučaja, pogubna za snagu lobiranja desnih izraelskih 'jastrebova', izranjaju na površinu u istom trenutku, i to upravo u vrijeme kada se ratni bubnjevi spremaju za Iran.

AIPAC-ova drama je počela u kolovozu 2004., kada je, uoči Nacionalne konvencije republikanaca, FBI upao u urede te organizacije tražeći inkriminirajuće dokumente. Godinu dana kasnije, u kolovozu 2005., američki je okružni tužitelj za područje istočne

broj Amerikanaca koji se pitaju za što Amerikanci ginu u Iraku, ako ni za naftu, Bushova popularnost i dalje naglo slabi. Sredinom travnja 2006. podupirala ga je tek trećina američkoga naroda, a gotovo dvije trećine ljudi izrazilo je nepovoljno mišljenje o njemu. Rasulo oko uragana *Katrine* i šepRTLjava reakcija Bijele kuće te sve veće uvjerenje da je Bush 'lagao' dovele su do poraza republikanaca na izborima i odlaska Donalda Rumsfelda s dužnosti ministra obrane. Tu je i zadah unutarnjih dogovora, ne samo s Chenevjevom kompanijom Halliburton, nego su tradicionalno konzervativni republikanci razbješnjeni zbog neviđene rastrošnosti na državnoj razini, kojoj su se odali Bushovi sljedbenici kako bi zaštitili vlastite posebne interese.²⁹

U ovako osjetljivom trenutku svoga predsjedničkog mandata, George Bush traga za prijateljima u inozemstvu, ali još više za neprijateljima. Jedni i drugi dobro mu dođu. Prvi znače odagnati samoću, a drugi pokazati snagu. U procjenjivanju koji bi mu mogli biti 'korisniji' George Bush mogao bi katastrofalno pogriješiti odabirući neprijatelje, točnije neprijatelja. Riječ samoobrana u rječniku najmoćnije sile svijeta ne znači ništa drugo nego "širom otvoriti vrata apokalipsi". Postoji mogućnost da će američki predsjednik naći savjetnike koji će ga uputiti da je po davno utvrđenim zakonima preventivni udar opravdan samo u obrani od 'neizbježnog i sigurnog' napada. Istina, nikada nije

Virginije podnio tužbu protiv Rosena, do tada direktora AIPAC-a za pitanja vanjske politike, i Keitha Weissmana, koji je bio AIPAC-ov analitičar za Iran. Američka je Vlada objavila kako je više od 4 godine motrila na te ljude te je navela kako su oni primali i prosljeđivali povjerljive informacije. Taj optužba kao suurotnika prokazala i pomoćnika iz Pentagona Lawrencea Franklina. Franklin je pristao surađivati s tužiteljem te je, u listopadu 2005., priznao krivnju za prosljeđivanje povjerljivih dokumenata neovlaštenim osobama i za neprikladnu pohranu takvih dokumenata kod kuće. Početkom 2006. osuđen je na 12 i pol godina zatvora. Usp. F. William Engdahl, isto.

²⁹ U svome je članku Michael Reagan, konzervativac, sin pokojnog predsjednika Ronalda Reagana, nedavno napisao: "Republikanski vođe u Kongresu obećali su pojedini članovima Kongresa do 14 milijuna dolara 'u slobodnim doznakama' (tj. posebnim potrošačkim doznakama) ako podupru, što su oni i učinili, golemi, 286,5 milijarda dolara vrijedan Prijedlog zakona o prijevozu". Prema Reaganu, "Prijedlog je nakupio 6.300 doznaka za projekte te tako stajao građane 24 milijarde dolara, što je čisti slučaj podmićivanja. Ljudi koje se podmićivalo bili su članovi Kongresa. Kongresnici podmićuju kongresnike".

Nedavna anketa (početak 2006.) koju je proveo *Fox news* pokazala je da Amerikanci republikansku većinu u Kongresu drže daleko korumpiranijom i odgovornijom za plavu skandala nego demokrate. Usp. F. William Engdahl, isto.

sigurno što će se dogoditi sutra, ali kada bi se vojska jedne zemlje počela nagomilavati na granicama druge bio bi to poprilično uvjerljiv dokaz o neprijateljskim namjerama. Kako stvari sada stoje, a dugo će tako biti, na pomolu nema nikakve vojne sile koja se postrojava na prostranstvima Tihog i Atlantskog oceana ni na kanadskom snježnom, odnosno, meksičkom prašnjavom ozemlju. Pozivati se na pravo obrane od opasnosti koja se može i ne mora obistiniti tijekom najmanje sljedećih pet godina, znači pozivati se na agresivni rat kad god se nekom prohtije. Bilo je to jedno od dvaju načela na kojima je počivala osuda i pogubljenje nacističkih vođa iz Drugoga svjetskoga rata. Da se ne zaboravi, za to su se načelo zdušno zalagale upravo Sjedinjene Američke Države.

5. Ključna američka mora jest Kina, a ne Iran!

Jake i slabe strane glavnoga igrača na euroazijskoj šahovskoj ploči - Sjedinjenih Američkih Država - postaju razvidnije ako se promatraju u suodnosu prema Kini, drugom igraču na geostrateškoj ljestvici svjetske moći. Kina je, u svojoj sve žurnijoj potrazi za sigurnim dugoročnim energetske zalihama, napose nafte i plina, ostvarila snažne ekonomske veze s Iranom. Sve je počelo 2000., kada je Kina pozvala iranskoga predsjednika Hatamija, doslovce, na crveni tepih, i otpočela razgovor o energiji i ekonomskoj suradnji.³⁰ Možda je slučajno, a prije bi moglo biti da nije, Kina, u studenome 2004., upravo prilikom Bushove druge pobjede na izborima, potpisala s Iranom važan sporazum za naftu i plin.³¹ Osim kupnje nafte i plina te prodaje računala i kućanskih aparata Iranu, Peking je još od osamdesetih godina prošloga stoljeća

³⁰ Iranski ministar za naftu tada je izjavio: "Japan je iz povijesnih razloga naš najveći uvoznik energije...ali mi bismo željeli prednost u izvozu dati Kini". Zauzvrat, Kina je postala vodeći izvoznik industrijski proizvedene robe u Iran, uključujući i izvoz računalnih sustava, kućanskih aparata i automobila.

³¹ Taj preliminarni ugovor, koji su potpisale te dvije zemlje, vrijedan je 70 do 100 milijarda dolara. Prema tome ugovoru, Kina će kupovati naftu i plin od Irana te potpomagati razvoj iranskog naftnog polja Jadavarana, u blizini granice s Irakom. Iste se godine Kina obvezala tijekom sljedećih 25 godina kupiti od Irana prirodnog tekućeg plina u vrijednosti od 20 milijarda dolara.

jedan od najvećih dobavljača vojne tehnologije za Iran. Kineska trgovina oružjem uključuje konvencionalno oružje i raketne projekte, ali i mogućnost nuklearnog i kemijskog oružja. Kineska je trgovina s Iranom po obujmu na trećem mjestu, odmah iza Pakistana i Sjeverne Koreje. Kina je prodala tisuće tenkova i oklopnih vozila, topništvo, nekoliko stotina raketa zemlja-zrak, rakete zrak-zrak, krstareće i balističke projekte, kao i tisuće protuoklopnih projektila, više od stotinu borbenih zrakoplova te desetine malih ratnih brodova. Osim toga, rašireno je vjerovanje da je Kina pomogla Iranu u razvijanju proizvodnje balističkih i krstarećih projektila te da je priskrbila Iranu tehnologiju i pomoć za razvoj tajnih programa za kemijsko i nuklearno oružje. Ako se ovoj suradnji na vojnom polju pribroji i to da je Kina Iranu pribavila i znanstvenu potporu, tehničku suradnju, transfer tehnologije, tehnologiju proizvodnje, nacrtite te *dual-use* transfere, onda je po svemu Iran za Kinu više od strateškog partnera.

Usijecanje u interese Kine i Rusije

U igri oko Irana i s Iranom Peking i Washington različito poimaju svoju globalnu odgovornost. Neposredno poslije jednostrane odluke Sjedinjenih Američkih Država da napadnu Irak, kinesko političko i vojno vodstvo shvatilo je kako je energetska sigurnost Kine u opasnosti, a pred novom američkom agresivnom strategijom 'preventivnog rata' u Iranu ta bi se opasnost uvišestručila, gotovo do razine koja bi Kinu mogla dovesti u potpun gospodarski kolaps. To je razlog zašto je Kina počela poduzimati važne korake kako bi pretekla i (ili) poništila prednost Sjedinjenih Američkih Država u nadzoru glavnih svjetskih izvora nafte i plina. Iran je postao središnjim dijelom te nove kineske strategije nastupanja. Tu treba tražiti objašnjenje zahtjeva Kine da se iransko nuklearno pitanje riješi u dvoranama IAEA-e, a ne, kao što želi Washington, u Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda. Kina je sigurno zaprijetila vetom ako bi Iran bio doveden pred Ujedinjene narode uz mogućnost sankcija.

Zašto se Peking drži takvog stajališta? Odgovor na to pitanje možda se može naći ako se raščlane dvije krajnje mogućnosti. Zamislimo na

trenutak prvu krajnju mogućnost, ono čega se Sjedinjene Američke Države zbilja boje. To jest, zamislimo Iran s vlastitom nuklearnom energijom i nuklearnom bombom, zemlju koja dominira u regiji velikog Bliskog istoka, gdje je naporima i zaslugama tih istih Sjedinjenih Američkih Država praktično izbrisana nekadašnja protuteža iranskom utjecaju - Irak. S geostrateškog i geopolitičkog stajališta to bi zbilja bila gotovo katastrofa za Sjedinjene Američke Države. Bi li takav razvoj događaja bio strašan i za Kinu? Apsolutno ne! Za Kinu iranska nuklearna bomba nema ni približno onu 'razornu moć', kakvu bi imalo gubitak 15 posto nafte, koliko Kina uvozi iz Irana, odnosno, kupnja 250 milijuna tona ukapljenog iranskog plina tijekom idućih 25 godina.

Poslije ovoga kratkog izleta u geostrateško i geopolitičko vježbanje, zamislimo sada drugu krajnju mogućnost razvoja događaja oko Irana, zapravo, vojnu operaciju Sjedinjenih Američkih Država protiv te zemlje u onome obliku kakva je bila u Iraku. Naravno, većina stručnjaka kao što je spomenuti Richard Russel drži da Sjedinjene Američke Države nisu kadre riješiti tu zadaću, iz niza razloga. Ali pretpostavimo da je to ipak moguće. Tada, s geostrateškog motrišta, glavni problem za Kinu ne bi bio Bliski istok, nego kaspijsko područje i srednja Azija. U tome slučaju, tj. od nazočnosti američkog vojnog stroja u regiji Kaspijskog jezera ne bi 'nastradali' samo kineski interesi nego bi to značilo i krah ukupne ruske politike prema srednjoj Aziji. Na veliku bi kušnju bila stavljena i kinesko-ruska koordinacija u okvirima Sangajske organizacije za suradnju. Primjera radi, planirani 386-kilometarski naftovod iz Irana na sjever Kaspija, gdje se iranska nafta treba slijevati u kazahstansko-sinczjanski naftovod, samo je jedan od projekata koji bi bili torpedirani ili stavljeni pod nadzor Sjedinjenih Američkih Država. U cjelini gledano, pokrivena sporazumom o sigurnosti i gospodarskoj suradnji, sjeverozapadna granica Kine tada bi se pretvorila u jedan veliki problem. Ključevi za njegovo rješavanje u najboljem slučaju, ako bi ga se nastalom krizom i mogla nadzirati, bili bi u rukama Washingtona. A u najgorem slučaju, ako se uzme u obzir iskustvo okupacije Iraka i 'odgođenog kaosa' koji je ondje uslijedio poslije te okupacije - ni u čijim rukama.

Kina je postala konkurentna Sjedinjenim Američkim Državama

Suptilnost igre Sjedinjenih Američkih Država sastoji se u tome kako Kinu učiniti 'odgovornim dioničarom' međunarodne zajednice.³² Takav američki prijedlog upućen je na kinesku adresu već nekoliko puta, pored ostalog i iz usta samoga predsjednika Georgea Busha, za vrijeme posjeta Hua Jintaoa Sjedinjenim Američkim Državama u travnju 2006. godine. Iako nijedan američki medij nije prenio odgovor kineskoga predsjednika, pekinški je gost vjerojatno, ako i nije odgovorio, sam sebi postavio pitanja: zašto namjere drugog 'odgovornog dioničara' na planetarnoj razini, Sjedinjenih Američkih Država, glede Irana izgledaju kao toliko očigledan pokušaj da pod nadzor stave ključeve putova za opskrbu Kine naftom? Zar se tako postupa s partnerom u dioničkom društvu? Kao dodatak tome vjerojatno je slijedilo: zašto je američka politika i prema Sudanu slična onoj prema Iranu, jer Amerika tom svojom politikom dovodi u pitanje 5 posto nafte u kineskoj energetskej bilanci, koliko Kina uvozi iz Sudana i, konačno, zašto SAD ne žele ići na kompromis sa Sjevernom Korejom u krizi koja je vrlo slična iranskoj i jednako ugrožava stabilnost te iste Kine?

Kina nije jedina zemlja koju muče ove dvojbe. Američka vojna nazočnost na kaspiskome području stvorila bi jednake probleme i Rusiji, jer bi američki vojni 'klin' između Kine i Rusije bio opasnost po mnoštvo energetskih projekata povezanih sa susjednim Turkmenistanom i drugim zemljama srednje Azije. A i korejska je kriza u jednakoj mjeri opasnost i po Peking i po Moskvu.

Iz navedenoga slijedi zaključak da na hiperstrateškoj razini stvari nisu onakve kakvima ih se prikazuje u političkoj i (ili) medijskoj stvarnosti. Nije problem, a ponajmanje svjetski, ni u Iranu ni u Sjevernoj Koreji, tim više što nema činjenica koje govore da te zemlje mogu postati nuklearna opasnost u svjetskim razmjerima? Prije će biti da bit onoga što se događa jest pokušaj SAD-a da stavi pod nadzor proces napredovanja Kine ka položaju svjetskog lidera i ujedno liši Rusiju njezine istočne politike, one u kojoj Rusija bilježi i najveće uspjehe i koja ju je vratila na položaj euroazijske velesile.

³² Moguće kinesko gledanje na 'odgovorno dioničarstvo' u svojoj analizi dao je Dimitij Kosirev u travnju 2006. Usp. Ria Novosti, *Peking i Washington različito poimaju svoju globalnu odgovornost*, Moskva 24. travnja 2006.

Kako postupali s Kinom? U uvjetima kada je predsjednik Hu Jintao hladnokrvno izdržao sve prigovore koje su mu upućivali branitelji ljudskih prava, predstavnici Pentagona, u kojemu vlada zabrinutost zbog pekinškog vojnog ekspanzionizma, poslovni krugovi, koji Kinu optužuju za svakojake prijevare, te kongresnici i senatori, koji objedinjuju sve ostalo, za Sjedinjene Američke Države to postaje vrlo zahtjevno. Moguće rješavanje problema postaje još teže, budući da se kineski vođa nije pravdao ni za što, nego je, naprotiv, mirno priznao kako između dviju zemalja postoje "razilaženja u stajalištima" te kako se Zapad, na kraju krajeva, na to treba naviknuti.

Poslije ovoga kinesko-američkoga susreta 'bliske vrste', ostatak svijeta sa zebnjom prati kako će Amerikanci i Kinezi izbjeći da njihove primjedbe, napetosti i suparništva ne prerastu u sukob 21. stoljeća, u kojemu će se sučeliti *orao* i *zmaj*. Razdoblje pragmatizma otvoreno 1972. uz partiju ping-ponga sada je daleko i vrijedno je tek spomena. To se može reći i za Clintonovo razdoblje, tijekom kojega su se Amerikanci radovali što se crvena Kina pridružila taboru tržišne ekonomije. U oba slučaja, isključivo svojom krivnjom, Amerikanci su omogućili da milijardu i tristo milijuna ljudi uđe u svjetsku igru i poremeti ravnotežu. Zato nemaju nikakva razloga za ljutnju. Kina od tada teži industrijskim radnim mjestima, Kina pravi pritisak na cijenu radne snage na svijetu, zbog Kine raste cijena nafte i sirovina, Kina služi kao integrator azijskih ekonomija - od Japana koji osmišlja do Kine koja izrađuje. Na početku trećega tisućljeća njezina je veličina očigledno postala konkurentna Sjedinjenim Američkim Državama.³³ Bojazan od diobe moći, kakva je postojala u vrijeme Hladnoga rata, temeljni je razlog zbog

³³ Nekakva ravnoteža između Sjedinjenih Država i Kine ipak postoji. Nju *Le Monde* vidi u masovnoj kupovini američkih državnih obveznica. Kina na taj način financira američki proračunski deficit te tako pridonosi održavanju gospodarskog rasta. Ona financira američkog potrošača kako bi on zatim kupovao njezine proizvode. No američki trgovački deficit, po *Le Mondeu*, ne može u beskonačnost rasti. Ta igra dam-daš dosegla je svoje granice, i ne može više potrajati. Što onda? Cvjeta protekcionizam. On se oslanja na nepoštivanje od strane Kine njezinih obveza koje je preuzela u trenutku ulaska u Svjetsku trgovinsku organizaciju (WTO): otvaranje inozemnih javnih natječaja, borba protiv piratstva, itd. Amerika na to žmiri, i zato se fokusira na tečaj juana, budući da Kinu optužuje da ga je 'izmanipulirala' držeći ga preniskim kako bi povećala svoju konkurentnost. Zato senator Charles Schumer predlaže porez od 27,5% na kineski uvoz dokle god juan ne bude revaloriziran. Na koju vrijednost? To senator nije odgovorio, ali zato američke industrije traže i do 40%. *Le Monde*, *Amerika, Kina, bez Europe*, 23. travnja 2006.

kojega vodeći deterministi Bushove vlade sve glasnije razmišljaju o CONPLAN-u 8022-02 i njegovu mogućem aktiviranju.

6. Americi nije svejedno kako Putin "miješa karte"

Putinova Rusija u završnici iranskoga raspjeta, uz Kinu, ima središnju ulogu. Po obrascu Zbignieva Brzezinskog,³⁴ u geopolitičkom smislu nikada se ne smije zaboraviti da je Rusija glavni 'zgoditak' ili 'posljednji potez' u više od deset godina dujoj američkoj strategiji ovladavanja Euroazijom, u sprječavanju svakog mogućeg protivnika da se uzdigne i zaprijeti američkoj hegemoniji.

Za razliku od vremena Borisa Jeljcina, u kojemu su oligarsi-deterministi vodili glavnu riječ, uglavnom na štetu ruskih nacionalnih interesa, predsjednik Vladimir Putin uspio je vratiti gospodarsku moć u 'ruske ruke', točnije, u državne institucije, tj. u onaj model koji najbolje odgovara mentalnom sklopu ruskoga čovjeka. Ruski je predsjednik i na području vanjske politike bio prisiljen ispravljati pogreške svoga prethodnika. Odmah na početku prvog mandata, 2000. godine, objavio je kako se Rusija više ne će pridržavati tajnog rusko-američkog dogovora kojim je Rusiji zabranjena prodaja oružja Iranu i koji je sklopila vlada Borisa Jeljcina. Od tada su rusko-iranski odnosi postajali, blago rečeno, sve isprepleteniji. I na početku drugoga Putinovog mandata, u ožujku 2005., u odnosu Rusije i Irana dogodio se važan pomak. Toga je mjeseca Moskva pristala, u budućim vojnim ugovorima, prodati Iranu raketni 'obrambeni' sustav vrijedan sedam milijarda dolara.³⁵

³⁴ Usp. Zbigniew Brzezinski, *The Grand Chessboard, American Primacy and its Geostrategic Imperatives*, 1997.

³⁵ Ruski ministar obrane Sergej Ivanov dao je u intervjuu za dnevne novine *Nezavisnaya gazeta*, 18. siječnja, ovu izjavu: "Rusija nema koristi od nametanja sankcija Iranu s obzirom na to da smo tek nedavno potpisali ugovor kojim im prodajemo protuzračno oružje srednjeg dometa u vrijednosti od gotovo milijardu dolara. Ovo suvremeno oružje može pogoditi mete udaljene i do 25 kilometara te će vjerojatno biti uporabljeno za obranu različitih područja u Iranu. Stoga, ako se i pokuša napasti tu zemlju, a isporuke iz Rusije stignu dovoljno brzo, možemo očekivati snažnu protureakciju. Drugim riječima, Iran će se moći obraniti".

Moskva trenutačno vodi pregovore s Iranom o izgradnji još pet do sedam nuklearnih reaktora u Bušehru, poslije završetka postojećeg.³⁶ Budući da je Iran za Moskvu postao glavna protuteža u geopolitičkoj igri za potpunu prevlast Washingtona u Euroaziji, nikakve sankcije ni opomene ne će promijeniti odnos Rusije s jednom od najdemoniziranijih država s američkog popisa 'osovine zala'. Za razliku od Jeljcina, Putin je svjestan da i sam pogled na zemljovid otkriva koliko je Iran geopolitički i geostrateški važan za Rusiju, kao što je važan Izraelu i (ili) Sjedinjenim Američkim Državama. Naime, Iran nadzire strateški važan tjesnac Hormuz, uski prolaz za naftu iz Perzijskoga zaljeva prema Japanu i ostatku svijeta, a graniči i s naftom bogatim Kaspijskim jezerom, (jednako) kao i s članicom NATO-a Turskom.

Važne uloge Armenije i Azerbejdžana

Okupacijom Iraka za Sjedinjene Američke Države Iran je postao glavnim vratima za najlakši mogući upad u to stožerno gravitacijsko naftno središte na Putu svile. U pozicioniranju oko Kaspijskog jezera, kao 'ruskog predpolja', osim Irana, važnu ulogu igraju i Armenija i Azerbejdžan. Zato je važno istaknuti da su 23. siječnja 2006. dnevne novine *Kommersant* izvijestile kako je Armenija, stiješnjena između Irana i Gruzije, pristala prodati ruskoj kompaniji Gazprom 45 posto udjela u iransko-armenskome plinovodu. Realizacija ovoga dogovora značila bi da Rusija preuzima nadzor nad iransko-armenskome plinovodu, a time i nadzor nad dotokom iranskoga plina u Gruziju, Ukrajinu i Europu. Bio bi to golem udarac 'narančastim revolucijama' Washingtona, koje su u Gruziji i u Ukrajini dovele na vlast proamerički nastrojene ljude koji podupiru NATO. To bi dodatno učvrstilo i energetske odnose Rusije i Irana. I, dok armenska Vlada, pod pritiskom Washingtona, nije čela da su na to pristali, pregovori se nastavljaju, a Gazprom nudi

³⁶ Ruski inženjeri i tehničari-savjetnici trenutačno u Iranu grade nuklearnu tvornicu Bušehr, njih najmanje 300. Iran je strateški partner Putinove vlade glede suprotstavljanja planovima Amerike i Velike Britanije da kontroliraju kaspijsku naftu. Od raspada Sovjetskog Saveza, osim stoje kupovao rusku nuklearnu tehnologiju i stručnost, Iran je kupio i većinu ruske vojne opreme. Usp. F. VWilliam Engdahl, isto.

mogućnost traženja dvostruke cijene, tj. 110 dolara po kubičnome metru, za razliku od sadašnjih 54 dolara.

Osim igre oko armensko-iranskoga plinovoda, eskalacija američko-iranskoga sukoba neizravno, ali i izravno, zadirala bi u države Zakavkazja, u prvome redu Azerbejdžan, koji je susjed Iranu, ali i Rusiji. Teško bi Rusija prihvatila da se Sjedinjene Američke Države teritorijem Azerbejdžana koriste kao eventualnim mostobranom za vojnu operaciju protiv Irana. Unatoč američkim nastojanjima da se udobrovolji Azerbejdžan, Baku nije iskazao velik entuzijazam u svezi s tim pitanjem.³⁷ Razloga je nekoliko. Prije svega, zato što Azerbejdžan održava bliske veze s Iranom. Između tih dviju zemalja potpisan je 2002. ugovor o nenapadanju i suradnji. U ožujku 2006. održan je ceremonijal otvaranja plinovoda koji spaja dvije države. U okvirima sporazuma, zaključenog na razdoblje od 25 godina, Iran namjerava isporučiti 80,5 milijuna kubika prostornog plina godišnje. Neposredno prije odlaska azerbejdžanskoga predsjednika u službeni posjet Sjedinjenim Američkim Državama, u Bakuu je boravio iranski ministar obrane Mustafa Muhamed Nadzar, koji je tom prigodom izjavio: "Sigurnost Azerbejdžana - to je sigurnost Irana. Naša obrambena sposobnost jest i vaša obrambena sposobnost". Ova jasna poruka upućena je više Sjedinjenim Američkim Državama, a manje domaćinu.

Naravno, postane li Azerbejdžan partnerom Sjedinjenih Američkih Država u ratu protiv Irana, Rusija se ne će previše uzbuđivati ako iranske rakete počnu padati na azerbejdžanski teritorij. Osim toga, prisjetit će se Staljinovog negativnog iskustva iz 1946., kada je želio iskoristiti etnički čimbenik u stvaranju proturječnosti između azerbejdžanske zajednice i teheranskog režima. To negativno iskustvo sigurno bi pomoglo Rusiji da 'zagorca život' Sjedinjenim Američkim Državama ako ove pokušaju, a takvih nakana ima, zaigrati na istu kartu kao i Staljin prije šezdeset godina.³⁸

³⁷ U tome ozračju treba promatrati i posjet Ilhama Alijeva Sjedinjenim Državama potkraj travnja 2006.

³⁸ U Iranu živi velik broj Azera, od kojih mnogi imaju rođake u Azerbejdžanu - najmanje 35 milijuna ljudi, to jest, više nego Azerbejdžan ima stanovnika. U diplomatskim krugovima mogu se čuti glasine, koje to i nisu, da Amerikanci pripremaju etničke sukobe između azerbejdžanske zajednice i teheranskog režima, slično kao što je uradio Staljin odmah poslije Drugoga svjetskoga rata. No, podsjetimo daje Staljin tada imao

I, dok je Rusija prepustila Azerbejdžanu da razmišlja o svome položaju u mogućoj iranskoj krizi, u Armeniji osjećaju nemir zbog toga što ta ista kriza može negativno utjecati na rješenje Nagorni Karabaha, gdje Sjedinjene Američke Države sve aktivnije žele igrati ulogu posrednika. Za sada postoje još razlike oko toga hoće li Baku pristati dati pravo na samoopredjeljenje i hoće li sankcionirati provođenje referenduma, čiji su rezultati očigledni.³⁹ Samo u tome slučaju Armenija je spremna na ustupke, tj. vratiti Bakuu nadzor nad regijama zemlje (izvan Karabaha) koje su zauzele armenske oružane snage.

Sjedinjene Američke Države, uz sva nastojanja, u ovako suprotstavljenom odnosu interesa teško mogu naći rješenje kojim bi bili zadovoljni i Azerbejdžan i Armenija. Naprosto, nema cijene kojom bi Sjedinjene Američke Države mogle platiti taj važan teritorij Azerbejdžana kao mostobran za vojne operacije u Iranu. Kao što piše Aleksej Makarkin u moskovskim *RiaNovostima*,⁴⁰ minimum može biti potpora Sjedinjenih Američkih Država Azerbejdžanu u karabahskoj krizi, koja bi bila neprihvatljiva Armeniji. A, maksimum može biti da Washington zatvori oči na mogući pokušaj Bakua da krizu riješi vojnim sredstvima. Nije slučajno što je čelnik armenske oporbe Stepan Demircjan izjavio: "Posljedice rata u Iranu preokrenut će se u katastrofu za Nagorni Karabah, ali i za Armeniju".

probleme, iako je središnja vlada Irana bila kudikamo slabija nego danas. Osim toga, u slučaju započinjanja ratnih djelovanja na dnevnom redu se može naći pitanje izbjeglica koji mogu pohrliti na azerbejdžanski teritorij i stvoriti više problema vlastima u Bakuu. Najzad, vojna djelovanja mogu iskoristiti islamski fundamentalisti u Azerbejdžanu u cilju jačanja svojih pozicija pomoću antiameričke agitacije. Sve navedeno zna i Rusija, kao što i Sjedinjene Države znaju, da Rusija sve to zna. Tko će kojim redosljedom vući poteze, e to je ono što se ipak ne zna.

³⁹ Predsjednik Azerbejdžana Alijev u načelu ne pristaje na provođenje referenduma, a ako pristane, oslabjet će svoje pozicije unutar zemlje i dati povoda oporbenjacima za žestoku kritiku na njegovu adresu. Zato Amerikanci žele naglasiti svoju ulogu 'poštenog brokera' na karabahskim pregovorima i trude se ravnomjerno utjecati na obje strane.

⁴⁰ Ria Novosti, *Vojno rješenje iranskog problema zakomplicirat će položaj Bakua i Erevana*, Moskva, 25. travnja 2006.

Složena ruska strategija suradnje s Iranom

Uostalom, Sjedinjene Američke Države, bez obzira na to koju inačicu razmatrale, svaka od njih izaziva nemir ne samo u Erevanu i Bakuu nego i u drugim zemljama Zajednice nezavisnih država. Ako ništa drugo, američki zagovarači preventivnog rata ipak su svjesni da je taj prostor od davnih vremena čvrsta zona interesa 'majčice Rusije'. Zato je posve moguće da će *Gazprom* prije dobiti gotovo pedeset posto udjela u iranско-armenskome plinovodu, nego što će američki zrakoplovi polijetati i slijetati s azerbejdžanskoga ozemlja.

Osim toga, ti isti zagovarači znaju da Rusija ima složenu strategiju glede suradnje s Iranom. Ruska skupina za nenuklearnu energiju *Minutom* objavila je kako Rusija vodi razgovore s Iranom o povećanju iranskoga nuklearnog kapaciteta za 60.000 megavata do 2020. godine. Rusko Ministarstvo vanjskih poslova potvrdilo je 2005. da će Rusija opskrbljivati Iran gorivom za reaktore u Bašehru čak i ako Iran ne potpiše dodatne protokole IAEA-e. Putin je u relativno kratkom vremenu uspio dovesti Rusiju u samo središte trenutnog globalnog sraza oko Irana, položaj koji nekim analitičarima jasno govori da je Rusija doista opet 'globalni igrač'. A, nedvojbeno, još i više, poslije najave da je 'preko noći' spremna vratiti sve svoje dugove.

Rusku ponudu Iranu da se njegovo uranijevo gorivo prebaci u Rusiju na preradu, čime bi se nastala kriza znatno smirila, protivnici Irana dočekali su sa sumnjom, uvjereni da su ruski pregovori o tome samo trik kako bi se podijelio Zapad i dobilo na vremenu.⁴¹ Način na koji je

⁴¹ Dana 25. siječnja 2006. glavni iranski nuklearni pregovarač Ali Laridžani rekao je kako Iran ponudu Moskve o obogaćivanju iranskog urana u Rusiji drži "pozitivnim pomakom", ali, prema izvješću *Associated Pressa*, između tih dviju zemalja nije došlo do dogovora. Laridžani je ponovio prijetnju Irana da će ponovno pokrenuti obogaćivanje ako ga podvrgnu sudu Vijeća sigurnosti UN-a. Nije prošao ni prijedlog Moskve da se iranski uran obogati u Rusiji, a zatim vrati Iranu za uporabu u njegovim reaktorima, što je kompromis koji bi mogao omogućiti bolji nadzor te, barem u teoriji, smanjiti napetost oko iranskog nuklearnog programa sa Sjedinjenim Američkim Državama i Europskom unijom. Iran je nastavio s igrom i predložio da se i Kinu uključi u ruski proces obogaćivanja. Do trojnih pregovora nije ni došlo, a u međuvremenu Iran je nastavio proces obogaćivanja, da bi 2. svibnja 2006. čelnik Iranske agencije za atomsku energiju objavio kako je postignuto obogaćivanje do razine od 4,8%. Napomena: Uran obogaćen od 3 do 5 posto razine koristi se za nuklearno gorivo. Da bi se uran koristi za izradu nuklearnog oružja mora biti obogaćen najmanje do razine od 80%.

Iran odustao od te ideje pokazuje da su bili u pravu. No, to nije pokolebalo Rusiju ni njezino Ministarstvo vanjskih poslova da, pomalo cinično, izjavi kako je neuspjeh IAEA-e da osudi Iran otvorio Rusiji vrata da pomogne izgradnju budućih reaktora u toj zemlji.

Rasprava o iranskom nuklearnom programu ne bi bila cjelovita kada se ne bi uzeo u obzir jedan drugi proces - onaj o 'razgrađivanju' urana. U geopolitičkom smislu taj je proces itekako važan, pa i zanimljiv. Od raspada Sovjetskog Saveza, na temelju dogovora čija je svrha bila osigurati da se sovjetski nuklearni arsenal uporabi u miroljubive svrhe, uran je iz oružja dospio na civilno tržište, sukladno američko-ruskome dogovoru. Na početku 2006. više od polovice ukupnoga urana koji se koristi za proizvodnju električne energije u američkim nuklearnim elektranama dolazi iz ruskih vojnih zaliha. Kako se 20 posto električne energije u Americi proizvodi iz nuklearnog goriva, to znači da ruski uran čini 10 posto proizvodnje američke električne energije.⁴² Gledajući globalno, jedna šestina svjetskoga tržišta komercijalnog obogaćivanja urana nabavlja se iz Rusije, iz ruskih i drugih zaliha urana za oružje. Putin, dakle, može odigrati mnogo karata u igri oko iranskoga nuklearnog programa i to je ono što posebno muči Sjedinjene Američke Države.

Bitka za energetske prevlast seli u svemir

Probuđenoj Putinovoj Rusiji, gledano s energetskeg stajališta, time nije kraj. Civilizacije na sjevernoj Zemljinoj polutki na početku 21. stoljeća dospjele su u 'narkotičku ovisnost' o izvorima energije.⁴³ Taj je problem toliko zaoštren da ga ne mogu riješiti ni *summiti* osam eko-

⁴² Godine 1994. američka kompanija za obogaćivanje (United States Enrichment Corporation sada USEC Inc.) i ruska kompanija Technabexport (Tenex) potpisale su, kao predstavnici američke i ruske vlade, ugovor vrijedan 12 milijarda dolara. USEC je pristao kupiti najmanje 500 tona urana za oružje tijekom 20 godina, i to do 30 tona godišnje, počevši od 1999. Uran se prerađuje u nisko obogaćeni 4,4-postotni U235 u Rusiji. USEC ga zatim prodaje američkim elektranama kao gorivo. Do rujna 2005. polovica toga programa bila je ostvarena, tj. Amerika je od Rusije kupila 250 tona urana, čime je uklonjeno 10.000 nuklearnih bojnih glava. Usp. F. William Engdahl, isto.

⁴³ Svjetska zajednica u globalu svake godine proizvede i spali više od 10 milijarda tona goriva - nafte, ugljena, plina i urana - da bi osigurala funkcioniranje svih potreb-

nomski najrazvijenijih država svijeta, lako je ponekad 'zaboli glava' od viška nafte i nuklearne energije, Rusija je, čini se, na vrijeme krenula u realizaciju krupnog projekta pod nazivom "Ruski program razvoja obnovljivih izvora energije". Glavni cilj toga programa jest prevladati financijske, informacijske i institucionalne zapreke što su se ispriječile na putu osvajanja obnovljivih izvora energije u Rusiji. Osim što posjeduje velike mogućnosti za proizvodnju energije pomoću vjetra, kao i iz geotermalnih, vodenih te izvora biomase i plime, ruski znanstvenici optimistično gledaju i na mogućnost transformiranja solarne energije⁴⁴ u električnu. Oni, primjerice, predlažu da se uređaje sa solarnim elementima instalira na Zemljinim satelitima, što je tehnološki znatno racionalnije od kopnenog razmještanja. Nije nevažno podsjetiti kako je još prije 45 godina ruski fizičar P. A. Varvarov prvi iznio ideju o dobivanju energije iz svemira stvaranjem solarnih orbitalnih stanica. No, da bi se 'besplatnu' solarnu energiju transformiralo u električnu, mora se uložiti velika sredstva u stvaranje konstrukcija solarnih baterija na geostacionarnoj orbiti. Znanstvenici su otišli dalje, predloživši da se uređaje instalira na Mjesecu. Za sada sve to izgleda kao znanstveno-fantastični scenarij, ali energetski problem, koji se sve više zaoštrava, primorava da se na 'svemirski' projekt gleda kao na realnu praktičnu nužnost budućnosti. Jer, po riječima indijskog fizičara Homija Babe, "nema skuplje energije od neimanja energije".

Nedvojbeno je da će se Rusija, kao jedina energetska supervelesila, u sadašnjim, ali još više u budućim sučeljavanjima sa Sjedinjenim Američkim Državama i Europskom unijom na prostoru Bliskog istoka i diljem Puta svile obilatno koristiti tom svojom moći. Iran je u tome strategijskom nadmetanju epicentar. Za početak moguće kataklizme to je i previše.

nih energetskih uređaja. Prirodni se izvori nezadrživo troše, a istodobno se umnožavaju ekološki problemi povezani s oslobađanjem u atmosferu i pohranjivanjem nuklearnog otpada. Ti čimbenici aktivno potiču traganje za alternativnim, obnovljivim izvorima energije. Bez obzira na to što je Rusija stavila naglasak na atomsku energiju, to joj ne smeta u traganju za alternativnim načinom proizvodnje energije. Istupajući s priopćenjem u ime Rusije, predsjedavajući "G-8" predsjednik Vladimir Putin među mjerama za osiguranje globalne energetske stabilnosti naveo je i korištenje obnovljivih izvora energije. Usp. Ria Novosti, *Energija danas i u budućnosti*, Moskva, 4. travnja 2006.

⁴⁴ U globalu, na Zemlju stiže 10 tisuća puta više solarne energije nego što su suvremene potrebe čovjeka. No, Sunce ne daruje svima podjednako svoje zrake, a uz to, noću se 'gasi', a danju katkad 'grije' oblake.

7. Nervozna i uznemirena Europa

Zapadna Europa je i po izvozu i po uvozu glavni trgovinski partner Irana. Očito je da bi njezin interes morao biti izbjeći rat s Iranom. Trgovačka je bilanca Europske unije s Iranom negativna zbog uvoza velikih količina nafte. Nova njemačka Vlada, pod vodstvom stranke Kršćansko-demokratske unije (CDU) i kancelarke Angele Merkel, jasno je istaknula svoje nastojanje ponovnog učvršćenja bliskih odnosa s Washingtonom poslije napetih odnosa pod bivšim kancelarom Gerhardom Schroederom, koji se, zajedno s francuskim predsjednikom Chiracom, otvoreno protivio ratu u Iraku.

Što se tiče Chiraca, on je predmet goleme kontraverze otkad je, 19. siječnja 2006., održao govor u kojemu je tradicionalnu francusku nuklearnu doktrinu o 'nenapadanju' učinio inverznom, rekavši kako bi, u slučaju terorističkog napada na Francusku, svaku nuklearnu odmazdu držao opravdanom. Ta je izjava izazvala međunarodnu uzbunu, zbog same činjenice što ju je dao francuski predsjednik. Je li, kao što se pita William Engdahl, na pomolu francuski psihološki rat, čija je svrha praviti pritisak na Iran, ili je to samo odraz korjenite promjene francuskog nuklearnog stajališta glede prihvaćanja preventivnog napada ili nečeg sličnog, još uvijek nije jasno. Ono što jest jasno jest to da Chiracova Vlada ne će stajati Sjedinjenim Američkim Državama na putu u njihovoj odluci da nametnu Iranu sankcije UN-a.

Gledano u cjelini, Europska je unija, blago rečeno, vrlo nervozna i uznemirena zbog mogućeg vojnog sučeljavanja između Sjedinjenih Američkih Država i Irana, ili Izraela i Sjedinjenih Američkih Država zajedno protiv Irana. Ima razloga za takvo ponašanje. Dekristijanizirana, lišavajući samu sebe duhovne vertikale, 'ujedinjena Europa' dobro je pala na ljestvici svjetske moći i nema baš dobrih karata za igru. Ono što joj je preostalo jest tek 'kaskanje' za Sjedinjenim Američkim Državama i papagajsko ponavljanje da Iran ne smije nastaviti s prerađom urana. Sto god učinila, bit će to pogrešan potez. Potpora Sjedinjenim Američkim Državama znači gubitak iranske nafte i odlazak u čvrst zagrljaj Rusije, ali i mogućnost terorističkih eksplozija u vlastitome dvorištu, a nije isključeno i da neka od novih iranskih balističkih

raketa padne na jedan ili više njezinih milijunskih gradova. Ako se odluči za 'neutralnost', naući će na se bijes Sjedinjenih Američkih Država, koje će odmah strategijsko težište prebaciti na zemlje jugoistočne i istočne Europe, ali i zaigrati na rusku kartu.

Budući da europska Europa ne postoji, kao što je to jednom rekao Zbigniev Brzezinski, njezini čelnici, zbog svoga egoizma, ne mogu sagledati mogućnost izrade nove strategije koja bi Europsku uniju mogla vratiti u igru. Pritom treba imati na umu dvije stvari. Prvo, da se na Bliskom istoku prema Europi odnose nešto pozitivnije nego prema Sjedinjenim Američkim Državama, i drugo, da Europska unija uključuje dvije od pet glavnih nuklearnih država. Zahtjev za "jednak i nediskriminirajući pristup" svih zainteresiranih zemalja atomskoj energetici, iz usta europskih dužnosnika bio bi potpuno razuman. U tome slučaju osnovna zadaća sastojala bi se u osiguranju njezinog mirnog korištenja. Ovo posljednje može se postići samo u okvirima jedinstvene sigurnosne politike, utemeljene na jamstvima što ih svi službeni članovi 'nuklearnog kluba' daju državama koje su na pragu stvaranja nuklearne energetike, uključujući i jamstva o vojnoj pomoći u svrhu odbijanja moguće agresije.⁴⁵

U takvim uvjetima, kao što piše Vladislav Inozemcev⁴⁶, zapadni svijet ima dvije moguće inačice za djelovanje. S jedne se strane nuklearnim državama i državama 'trećeg svijeta' koje su na pragu da to postanu može pružiti jamstvo sigurnosti, kao i ekonomsku pomoć za razvijanje nuklearne energetike. A s druge je strane dopustivo potpuno neangažiranje, i u tome bi slučaju posjedovanje nuklearnog oružja ponajprije smanjilo a ne povećalo rizik od međunarodnih sukoba. Za to postoji dokaz. U 'nuklearnoj ravnoteži' nije se dogodio rat između Sjedinjenih Američkih Država i Sovjetskog Saveza niti je sukob između Indije i Pakistana poslije 1997. eskalirao u nuklearni rat.

⁴⁵ Ranija politika na području neširenja nuklearnog oružja očitovala je svoju neučinkovitost. To se oružje već pojavilo (ili samo što nije) u regijama osnovnih lokalnih konflikata: ima ga već u Indiji i Pakistanu, ima ga Izrael, a obvezno će se pojaviti i u jednoj od muslimanskih zemalja regije, razmješteno je u Južnoj Koreji, a već ga, po pretpostavkama, ima i u Sjevernoj. I sve je to reakcija na nesposobnost velikih država da riješe regionalne sukobe evo već pola stoljeća, a u posljednje vrijeme, i na otvoreni agresivni SAD-a u odnosu na zemlje 'osovine zla'. Usp. Ria Novosti, *Nuklearna kriza*, Moskva, 6. veljače 2006.

⁴⁶ Usp. Ria Novosti, *Nuklearna kriza*, isto.

U ovakvom strategijskom pristupu jedino što je nedopustivo, jest nejednak odnos prema realnim ili potencijalnim posjednicima nuklearnog oružja, koji bi nastao neovisno o ovim ili onim apetitima ili o apetitima Bijele kuće, i koji bi zahtijevao donošenje odluka u uvjetima umjetnog 'vremenskog tjesnaca' i pod utjecajem propagandističke historije. Europska unija, u uvjetima solo nastupanja Blaira, Chiraca i Angele Merkel, očigledno za ovakav iskorak nema ni snage ni volje. Ona je sama sebe dovela u stanje koje će u bespućima determinizma, koji je sama potkraj 18. stoljeća iznjedrila, odrediti njezin nestanak. Ovakav izbor Europi nitko nije nametnuo. Sama ga je izabrala. I u tome je sva njezina tragedija na početku 21. stoljeća.

Izraelski 'toplo-hladni' pristup i arapsko okretanje prema Kini

U Izraelu, glede Irana, moglo bi se reći - ništa nova. Pobjedom stranke Kadime na ožujskim izborima 2006. i osnivanjem vlade na čelu s Ehudom Olmertom, ako je suditi po izjavama koje je on dao još početkom 2006., bitnog zaokreta ne će biti. Nastavit će se 'toplo-hladan' pristup. Prema izraelskom državnom radiju, novi izraelski predsjednik Vlade najavio je da se priklanja stajalištu Ariela Šarona i da Izrael ne će pokrenuti bitku protiv Irana. Ta njegova izjava, kao i objašnjene kako "Iran pokušava uvući Izrael u sukob oko svojih stalnih nastojanja postizanja sposobnosti nuklearnog obogaćivanja", ima svrhu skinuti odgovornost Izraela u budućem mogućem srazu s Iranom. Za rješavanje iranskoga problema, po Olmertu, pozvaniji su i Sjedinjene Američke Države i Europska unija i Vijeće sigurnosti UN-a. Njegove riječi: "Ta odgovornost u prvome redu pripada Sjedinjenim Američkim Državama, Njemačkoj, Francuskoj te Vijeću sigurnosti. Mi ne moramo biti predvodnici", nedvojbeno to potvrđuju. Suprotno tome stajalištu, njegov ministar obrane Šaul Mofaz izjavio je kako Izrael ne će tolerirati iransko postizanje nuklearne neovisnosti. Tu izjavu analitičari ne mogu protumačiti nikako drukčije nego kao znak moguće izraelske vojne intervencije, samostalno ili sa Sjedinjenim Američkim Državama.⁴⁷

⁴⁷ Pogrešan put američke i izraelske politike ne ostaje bez odjeka. Tako u *Le Mondeu* piše: "Ako ne dođe do temeljne preorijentacije američke politike, situacija na cijelome

Različito pristupa ne znači da *a priori* postoji jasna podijeljenost unutar Izraela između Olmertove vlade, koja nije sklona pokretanju preventivnog napada na iranska nuklearna postrojenja, i stalnih 'jastrebova', na čelu s bivšim predsjednikom vlade Benjaminom Netanjahuom.⁴⁸ Povišena retorika ovih posljednjih jest u funkciji pritiska na Olmerta da, ako to bude trebalo, može povući i radikalniji potez, unatoč tome što, možda, ne će imati suglasnost svoje koalicijske Vlade. Dakle, ograničenja za radikalne postupke Izraela u tzv. iranskoj krizi ne nalaze se na relaciji pozicija-opozicija, nego u tome jesu li izraelski građani umorni od rata, bilo s Palestinom bilo s Iranom, i žele li kompromisno rješenje. Ankete su, činilo se, govorele da jesu. Ali, vrlo snažna pobjeda Hamasa na izborima u Palestini, 25. siječnja 2006., donekle je promijenila raspoloženje u Izraelu. Dan poslije njihovoga uspjeha na izborima, na portalu vijesti *Ynet* moglo se pročitati kako je vođa Hamasa Mahmud al Zahar izjavio da njegov pokret ne će promijeniti svoj zavjetovani poziv na uništenje Izraela.

I tako se ozračje, poslije palestinskih i izraelskih izbora te nastajajuće Ahmedinežadove radikalizirane retorike, još više 'kontaminiralo' i otvorilo put koji neizbježno vodi ka pješčanom oblaku gljivasta oblika iznad naftnih polja Bliskoga istoka.

Stajalište, pogled ili pristup zemljama arapskoga svijeta u miješanju karata u novoj geopolitičkoj igri na Bliskome istoku moguće je razaznati iz političko-gospodarskih odnosa Saudijske Arabije i Kine. Prvo što

se može zapaziti jest to da se vjetrovi političkih promjena, koji su zapuhali na bliskoistočnome prostoru, najbolje uočavaju iz državnog posjeta kineskoga predsjednika Hu Jintaoa, u travnju 2006., Saudijskoj Arabiji. Kina, kao najveće tržište za naftu, nije mogla ostati izvan dosega arapskih država i one su se počele, i na drugim područjima, okretati prema njoj kao alternativni Sjedinjenim Američkim Državama i Europi. Pokazatelj te nove promjene upravo je bio susret predsjednika Hu Jintaoa i kralja Abdulaha, koji su potpisali sporazume o jačanju suradnje na nekoliko područja, među kojima je i suradnja na području iskorištavanja energije te na području sigurnosti. Na Huovu programu bio je i sastanak s vodećim poslovnim ljudima Saudijske Arabije, a Hu je, što je vrlo znakovito, bio i jedan od rijetkih stranih čelnika koji su se tijekom povijesti obratili Suri, savjetodavnom odboru kralja i vlade. Izjava kineskoga predsjednika o tome kako je Kina spremna pridonijeti stvaranju stabilnosti na Bliskome istoku jest znak da Kina, osim trgovinske, postaje i politička (vele) sila.

Desetljećima su mnoge zemlje Bliskog istoka gledale na Kinu kao na izvor robe niske kvalitete i niskih cijena ili, još gore, kao na marksističku opasnost koja je sredinom prošloga stoljeća naoružavala pobunjeničke skupine. No, odnosi su zatoplili potkraj devedesetih, kada je započela cvjetati trgovina naftom. U cijelome arapskom svijetu povećava se zanimanje za Kinu⁴⁹, ali i za druge azijske zemlje. U Dubaiu,

⁴⁹ Ono što Kinu čini posebno privlačnom kao poslovnog partnera, ne samo za Saudijsce, jest njezin pristup kojim se drži podalje od domaće politike. Razgovori s Kinezima usredotočeni su na gospodarstvo, a vrlo rijetko na politiku, kažu predsjednici kompanija. Kina, je osim s Iranom, spremna poslovati i drugim državama koje su Sjedinjene Države izolirale, a može prodavati tehnologiju bez zastoja, jer ne treba čekati odobrenje parlamenta.

Te su se dvije zemlje 2004. dogovorile da održavaju redovitije političke konzultacije, a kineska državna naftna kompanija, *Sinopec*, potpisala je ugovor za eksploatiranje plina na zabranjenim pustinjanskim područjima Praznog četverokuta Saudijske Arabije. Prošle godine je saudijski *Aramco* potpisao ugovor od 3,6 milijarda dolara s *Exxon Mobilom* i *Sinopecom* za zajedničku preradu nafte u pokrajini Fuijan, u južnoj Kini, a sa *Sinopecom* nastavljaju se i pregovori o ulaganju u naftu, prirodni plin i rude.

Odnosi su postali još bliskiji u siječnju 2006., kada je kralj Abdulah posjetio Peking i potpisao memorandum o razumijevanju za veću suradnju i ulaganja u naftu, prirodni plin i rude. Saudijski sada isporučuju gotovo 17 posto kineskog uvoza nafte. Trgovina između dviju zemalja prešla je 15 milijarda dolara u 2005., araslajestopomod41 posto godišnje od 1999., prema izvješću kineskog Ministarstva trgovine. Usp. HT, *Huovposjet Saudijskoj Arabiji signalizira promjene u Zaljevu*, New York, 24. travnja 2006.

Srednjem istoku i dalje će se pogoršavati. U dokumentu objavljenom na stranicama Sveučilišta Harvard, dva ugledna sveučilišna profesora, John Mearsheimer i Stephen Walt, radikalno su doveli u pitanje politiku Sjedinjenih Američkih Država *vis-a-vis Izraela*, ne oklijevajući napisati da su, prvi i jedinstveni put u njihovoj povijesti, Sjedinjene Države ostavile po strani svoje interese i interese mnogih svojih saveznika u korist interesa druge države". Usp. *Le Monde*, Pariz, 4. svibnja 2006.

⁴⁸ Postoje i izvješća o tome kako je američki potpredsjednik Dick Cheney, kojega se može nazvati 'duhovnim vođom' američkih 'jastrebova', potajno pomagao Benjaminu Netanjahuu kako bi bio izabran za novog vođu desničarskog Likuda. Usto, Netanjahuu izravno povezuju s optuženim peračem novca, američkim republikancem Jackom Abramoffom, dok je bio Saronov ministar financija. Washingtonski su novinari izvješćivali o tome kako su potpredsjednik Dick Cheney i njegovi savjetnici David Addington i John Hannah radili iza scene kako bi osigurali da bivši predsjednik vlade Benjamin Netanjahu pobjedi na izborima u ožujku 2006. Nova Olmertova i Saronova stranka srednje struje (izraelskog centra) Kadima, na očaj neokonzervativne baze Dicka Chenevija i Karla Rovea, odnijela je pobjedu u cijelome Izraelu i osnovala novu vladu. Usp. F. William Engdahl, isto.

Chinamex Mart, koji se sve više širi, nastoji postati najveći distribucijski centar za kineske proizvode na Bliskome istoku. Kineski diplomati, upućeni u moć 'meke sile', poduzimaju sve kako bi se njihova nazočnost osjetila na društvenim stranicama lokalnoga tiska, a zračne kompanije uvode letove za glavne gradove arapskih zemalja. U međuvremenu, na sveučilištima su tečajevi za kinesku povijest i jezik postali popularniji nego ikada.

Zategnuti odnosi sa Sjedinjenim Američkim Državama od terorističkog napada od 11. rujna 2001. usmjerili su interese Saudijske Arabije prema Kini, kamo poslovni ljudi mogu putovati bez dugotrajnog čekanja vizs, koj za posjet Sjedinjenim Američkim Državama moraju čekati mjesecima. Nedavni vrisak američke javnosti zbog mogućnosti da američke luke kontrolira kompanija iz Dubaija poslao je glasnu poruku arapskome svijetu, a mnogi su poslovni ljudi shvatili da njihova 'sreća sada leži' na Istoku. Kineska natprosječna tehnološka i vojna sposobnost samo još više potiče njihovo zanimanje za Kinu. Ta je istočna avenija otvorena kasnih osamdesetih godina 20. stoljeća, kad je Kina isporučila Saudijskoj Arabiji balističke rakete srednjeg dometa. Ako iz bilo kojih razloga Sjedinjene Američke Države ne budu isporučivale suvremeno oružje Saudijskoj Arabiji, Kina će opet biti logična alternativa. Saudijci su brzo shvatili da u nadolazećoj ravnoteži snaga oko Puta svile dobitak za Kinu nije nužno i gubitak za Sjedinjene Američke Države. U tome svjetlu ne treba očekivati da će se Saudijska Arabija potpuno okrenuti Kini, jer djelotvorna geopolitička pragmatika igranja na dvije karte iz vremena Dubrovačke Republike ima svoju univerzalnu zakonitost. Izjava Omara Bahlaiva, glavnoga tajnika Odbora za međunarodnu trgovinu saudijske Gospodarske komore: "Mi smo u katoličkom braku s Amerikom, i razvod je nezamisliv. Međutim, mi smo također muslimani i možemo imati više žena"⁵⁰, više nego jasno potvrđuje navedenu tvrdnju.

Usp. *HT*, New York, isto.

Što se sve zaboravlja u igri oko Irana

U promijenjenoj geopolitičkoj podjeli karata nakon Afganistana, a poglavito nakon Iraka, nije problem u nevjerovanju Sjedinjenih Američkih Država da je iranski program namijenjen za civilne svrhe, nego je problem u tome što su uspjele uvjeriti Europsku uniju da je Iran ipak mračni vilajet demokracije. Što u takvoj zapadnoj percepciji mogu učiniti Rusija i Kina, koje brane svoje strateške nacionalne interese od američkog upada na 'zajedničku granicu' koju tvori Put svile? Ono što i čine. Koristiti svoj glas s težinom 'veta' u Vijeću sigurnosti. A Iran? Kao i do sada, vući jedan potez unaprijed i tako ne dopustiti Sjedinjenim Američkim Državama i njezinim saveznicima da diktiraju iransku politiku, kako bi likvidirao Bushov 'ukaz' iz CONPLANA 8022-02.

Takva igra Irana mogla bi polučiti uspjeh. Mnogi, ne samo upućeniji analitičari, znaju da je izbor fanatičnoga vođe na mjesto predsjednika republike samo radikalizirao problem, ali nije promijenio njegovu prirodu. Da je na predsjedničkim izborima pobijedio i dobri stari Ali Rafsandžani, Iran bi vodio jednaku politiku i njegova reakcija na američki potez ne bi bila drukčija. Je li opravdano sumnjati u iranske namjere? Prije donošenja konačnih sudova možda bi bilo dobro podsjetiti na činjenicu da Iran ima sigurnosni problem pred kojim nijedna vlada u Teheranu, više ili manje teokratska, ne može ostati ravnodušna. Zemlja se nalazi usred područja koje karakterizira velik broj država koje raspolažu nuklearnim arsenalom: Rusija, Kina, Indija, Pakistan, Izrael. Iran je osam godina trpio opasnosti od Iraka, koji je tada uživao potporu Sjedinjenih Američkih Država i drugih zapadnih zemalja. Na istoku i zapadu graniči sa zemljama koje su okupirale američke oružane snage. "Washington ga tretira kao nitkovsku državu i ima nesretnu povlasticu da pripada 'osovini zla'. U takvim okolnostima nije moguće je izbjeći da iranska Vlada pokušava stvoriti uvjete kako bi u budućnosti, ako ustreba, raspolagala nuklearnim oružjem. Zato se, prije svake odluke u Ujedinjenim narodima, potrebno prisjetiti riječi komentatora milanske *Panorame* od 27. travanja 2006.: "Ako je dopušteno sumnjati u iranske namjere, jednako tako nimalo nije manje dopušteno sumnjati u američke".

Da su američko-britanske namjere iskrene i da doista postoji želja spriječiti Iran da dođe do nuklearne bombe, mogla bi biti uporabljena i druga sredstva. Recimo, Sjedinjene Američke Države mogle bi prestatu financirati opoziciju iranskome režimu, mogle bi obećati sudjelovanje američkog kapitala u razvoju iranskoga gospodarstva, a ne stvarati medijski 'sanitarni koridor' oko Irana za vođenje psihološkog rata, i mogle bi uključiti Teheran u kolektivni plan za sigurnost na Bliskom istoku. No, ničega od toga nema na pomolu, zato što normalizacija Iraka ne uspijeva, a Georgeu W. Bushu očajnički treba politički uspjeh zbog kojega bi njegovi sunarodnjaci zaboravili 'bučan' neuspjeh u Bagdadu. Iran, između ostaloga, služi i tome cilju. Ima teokratsko vodstvo koje ne prihvaća zapadni sekularizirani fundamentalizam umotan u celofan demokracije. Ima vođu koji se vješto koristi frustracijama, bijesom i protuameričkim osjećajima većine islamskoga svijeta. I, naposljetku, što je najvažnije, ima nuklearni program koji bi mogao poništiti neravnotežu moći na Bliskom istoku, koju su svojim ratom 'protiv terorizma' uspostavile Sjedinjene Američke Države. Ono čega se Sjedinjene Američke Države pribojavaju jest ravnoteža moći. A protiv nje nužno je djelovati preventivno, pa i nuklearnim oružjem, razmišljaju američki pobornici nadziranog nereda. Sto oni u svojoj svemoći, ipak, zaboravljaju? *Oni zaboravljaju* da će Iran postati pravi test, ali i zapreka američko-britanskom intervencionizmu. *Oni zaboravljaju* da je svako zveckanje oružjem u Washingtonu glazba za Ahmedinadžadove uši. *Oni zaboravljaju* da, bez obzira na to hoće li bombardiranje oštetiti iranske tvornice, ono ne će destabilizirati iransku vladu, nego upravo obrnuto. *Oni zaboravljaju* da će to povećati nacionalni žar i mržnju prema Zapadu. *Oni zaboravljaju* da neoliberalistička demokracija ne prolazi u islamskome svijetu. Oslabljena je u Libanonu, Palestini, Egiptu, Iraku, Saudijskoj Arabiji, Afganistanu i Pakistanu. *Oni zaboravljaju* da preventivni ratovi potiču paranoju, koja, pak, između 'oružja i gospodarstva' usmjerava puk na izbor oružja. *Oni zaboravljaju* da je njihov odabir 'zastranjenih' država krajnje dvojbene. *Oni zaboravljaju* da je Iran, u biti, jedina zemlja u toj regiji koja je zadržala politički pluralizam.

To su sve razlozi, kao što upozorava i *The Guardian*⁵¹, ako je ikada postojala država koju se ne smije dovoditi do krajnjih granica, daje to

Iran. Ako je ikada postojala moćna država s kojom se treba sprijateljiti, a ne ponižavati je i prijeti joj, to je Iran. Ako je ikada postojao režim koji se ne smije poticati da traži nuklearno oružje, to je Iran. Upravo sve to američka i britanska politika radi. To političko sljepilo, za koje opravdanja nema, po naputku gospodara kaosa nastalo je u laboratoriju determinizma. Zato je ono za cijelo čovječanstvo tako opasno.

8. Zašto je preventivni rat protiv Irana neizbježan

Rat u Iraku otkrio je granice moći. Nikada do sada Sjedinjene Američke Države nisu bile toliko kritizirane. To je ustvrdio Stefan Kornelius, analitičar *Süddeutsche Zeitung*, a zatim je upitao idejnoga tvorca američkoga prodora u središte Euroazije, sedamdesetosmogodišnjeg Zbigniewa Brzezinskog - Je li zenit američke dominacije okončan?⁵² Odgovor prekaljenoga 'jastreba' bio je naizust, ali i očekivan. "Moć Amerike još nije potučena. Zemlja je u vojnom pogledu jača no ikada prije. Mi držimo nuklearni monopol. Nema sumnje u to da bismo preko noći mogli uništiti kompletan ruski arsenal, a da Rusija ne bi bila sposobna uzvratiti. Naša sposobnost za vođenje rata na daljinu je, unatoč Iraku, najbolja na svijetu. Američka tehnička i gospodarska prevlast je neslomljiva, osobito u usporedbi s Europom". Doista, više nego moćno zvuče ove tvrdnje Brzezinskoga. Svjestan da ipak nije sve tako jednostavno i jednostrano, američki geostrateg malo 'smanjuje brzinu' i nastavlja: "Doduše, američki gospodarski rast nije toliko velik kao u Kini, no Kina je još uvijek nedovoljno razvijena. Dakle, fizički, vodeća uloga Amerike nije ugrožena". Ovo mu je 'usporenje' vjerojatno omogućilo povratak na pravi put razmišljanja pa iz neprimjerenog veličanja fizičke on prelazi na metafizičku moć. Na onu moć koja je, na kraju svakoga sukoba, bez obzira na to koliko on trajao i koje snage bile u igri, uvijek bila odlučujuća. Zato će, već dobro 'pritiskajući kočnicu', izgovoriti: "Naše su slabe točke legitimnost, moral i vjerodostojnost. A to su važni aspekti za zemlju koja je ponosna na svoje vrijednosti i idea-

Usp. Simonjenkins, *The Guardian*, London, 12. travnja 2006.

⁵² Razgovor Stefana Korneliusa sa Zbigniewom Brzezinskim objavljen je u *Süddeutsche Zeitungu* 30. ožujka 2006., pod naslovom "Europa treba režim".

le. Udaljavanje svijeta od Amerike velika je cijena za našu politiku u Iraku". Nije se u ovome dijelu odgovora teško složiti s Brzezinskim, ali kako s etičkog i moralnog stajališta prihvatiti američki pohod na jednu suverenu zemlju na temelju lažnih optužaba i bez rezolucije Vijeća sigurnosti, i u kojemu je, kao 'kolateralna šteta', do sada "na pravdi Boga" stradalo više od trideset tisuća civila?

Ova dvojba, očigledno, ne muči Brzezinskog. Njegova zabrinutost ne ide predaleko, a ponajmanje u kajanje. Doseže tek do "demokratske Vlade, koja je zbunjena, jer se boji da će joj se pripisati nelojalnost prema vojnicima i neuvjerenost u pobjedu". Njega brine samo postojanje opasnosti da Amerika postane nadzirano područje, zatvoreno društvo za cijeli svijet, jer se štiti tako što se izolira od svijeta, na neki način poput Izraela. Za takav mogući razvoj događaja nalazi i krivca. Misija Europe u Iraku, po Brzezinskom, bila je potpuno pogrešna. Krivi su i Blair i Schroder i Chirac, zato što nisu imali jedinstveno stajalište, tvrdi Brzezinski. Krivica Schrodera jest u političkom oportunističkom i usredotočenosti na svoju sliku u njemačkoj javnosti. Chirac je, pak, kriv zato što je frustrirani nacionalist pun iluzija. A Blair je sumnjivi osobni prijatelj Busha, koji ga je potajno pritiskao, a javno podržavao.

Kako bi se zaglibljena kola izvukla iz naftom i krvlju natopljenog iračkog pijeska, nužno je nešto mijenjati. Što učiniti u ovoj fazi povijesti, kada Azija rapidno raste, Amerika se izolira, a Europe na globalnoj sceni 'nigdje nema? Brzezinski, kao sljedbenik Colemanovoga 'Komiteta 300', ima recept za to: "Amerika treba smjenu režima, a Europa treba režim". Provedba odluke vrha 'hijerarhije zavjerenika' jest brza i nemilosrdna. Schroder je već dio političke povijesti, Chirac glavinja između useljeničkih požara na periferiji Pariza i studentskih prosvjeda u njegovome središtu, Blaira 'rasturaju' afere njegovih najbližih suradnika, a Bush se pokušava održati smjenama čelnih ljudi svoje Vlade i obavještajnih služba. Svi su oni potrošeni, kako sustavno svjetsku javnost uvjeravaju odabrani zapadni medijski i politički 'glasnogovornici' *gospodara kaosa*. Sve jače, poput onoga argentinskog iz 2002., čuje se uzvik: Neka svi odu! Naprosto, 'četvorica veličanstvenih' odigrala su svoju ulogu, kao što sugerira Brzezinski, član Trilateralne komisije i nekadašnji savjetnik za nacionalnu sigurnost predsjed-

nika Jimmija Čartera. Očigledno je da provedba plana nastalog u 'komitetskom laboratoriju' još sredinom osamdesetih godina prošloga stoljeća negdje dobroano zapinje. Za izvlačenje 'zaglibljenih kola' rješenje se traži u zamjeni umornoga i posustaloga četveroprega svježim i onim. Igra se ne će zaustaviti, ona mora teći dalje...

Ovo što se sada događa u Iraku jest početna, a ne završna faza 'nadziranog nereda' na Bliskom istoku. Bushova je vlada uvidjela da njezina definicija pobjede u Iraku više nije prikladna. Nije dobro razmislila o njoj i poslužila se površnim i demagoškim jezikom. I sada za to, po odluci 'Komiteta 300', mora platiti cijenu. Posljednji strateški cilj - provediva, sekularistička demokracija koja bi imala utjecaja i na Iran, ali i na cijelu regiju Bliskog istoka - nije ostvarena. Američkom okupacijskom sustavu prijete kolaps, zato što američka vojska nije dovoljno snažna zaustaviti nasilje, a istodobno njezina nazočnost pridonosi jačanju nasilja. Ako ostane nije dobro, a ako se povuče još gore.⁵³ Šijiti i Kurdima trenutno odgovara da Irak opstane, ali to ne znači da će im odgovarati i sutra, kada dovoljno učvrste svoje političke pozicije.⁵⁴ Šijiti na političkome planu pod američkom okupacijom dobivaju ono što nikada ne bi mogli ostvariti samostalno, pa ni uz svestranu pomoć Irana. Točno je da se bez Sjedinjenih Američkih Država ne može po-

⁵³ Na upit njemačkog novinara koji bi uvjeti morali biti ispunjeni za američko povlačenje iz Iraka, odgovor Brzezinskog glasi: "To je program od četiri točke: prvo bismo trebali zamoliti Iračane da nas zamole za povlačenje. Politički vođe, koji će nas militi da se povučemo, vjerojatno će ostati u zemlji. Tko nas ne bude zamolio, ići će s nama. Drugo, morali bismo razgovarati o roku povlačenja. Godina dana bila bi razuman rok. Treće, iračka bi vlada trebala sazvati konferenciju na kojoj bi sudjelovale susjedne i neke druge muslimanske zemlje, i na kojoj bi se raspravljalo o pitanjima stabilnosti. No neke zemlje neće pristati na sudjelovanje dokle god mi budemo zemlju držali pod okupacijom. I četvrto, SAD bi trebale sazvati konferenciju donatora. Obnovi Iraka trebale bi pomoći u prvom redu one zemlje koje u Iraku imaju gospodarski interes". Usp. *Sddeutsche Zeitung*, isto.

Ovakav je program neostvariv veći u prvoj točki. Pobjednik' od 'porazene strane' ne traži dopuštenje povlačenja svojih oružanih snaga. Teško je povjerovati da će to učiniti bilo koji američki predsjednik, (nap.aut.)

⁵⁴ Irak nije nacionalna država. To je država koju su skrpali Britanci poslije Prvoga svjetskoga rata, na ruševinama Osmanskog Carstva. Tri glavne skupine - Kurdi, suniti i šijiti - nisu nikada živjeli podnošljivim suživotom i samo ih je čvrsta ruka središnje vlasti u Bagdadu držala na okupu, onemogućavajući raspad te države. Otkako je stvoren, Irak nikada nije uživao u blagodati demokratske vladavine onakve kakvu vidi Zapad. Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, str. 232. - 235.

stići nijedan kompromis. Ali je točno i to da strategija kloniranja često ne uspijeva. U kreiranju 'odgođenog nereda' u Iraku, Sjedinjene Američke Države olako su pokušale primijeniti isti klonirani recept kao i u Bosni i Hercegovini, u kojemu je 'republiku srpsku' zamijenila 'kurdsko autonomna pokrajina', a dualnost Federacije Bošnjaka i Hrvata igra sunitsko-šijitski savez. Tu je nastala kardinalna grješka. Recepti iz jedne civilizacije naprosto ne mogu vrijediti niti vrijede u drugoj civilizaciji. Niti su Kurdi pravoslavni Srbi, niti su, unatoč nekim razlikama, suniti i šijiti pripadnici različitih vjera kao Bošnjaci i Hrvati. Na tu temeljnu zabludu u primjeni strategije kloniranja odgovor je stigao brzo. Nakon što je predsjednik George W. Bush proglasio pobjedu, isključivi gospodari 'odgođenog nereda' u Iraku više nisu Sjedinjene Američke Države i njezini podređeni koalicijski partneri. Igru je preuzeo netko drugi. Zato Brzezinski, s određenom dozom malodušja, i upozorava da bi bio paradoks pokušati definirati pobjedu u Iraku. Za američku politiku prihvatljiv rezultat svakako bi bio kada bi Irak dospio u ruke šijitsko-kurdsko koalicije i kada bi se s tim složio barem dio sunitske manjine. Za to je odveć kasno. Irački građanski rat, nažalost, više nitko nije kadar nadzirati, pa ni oni koji sebe drže *gospodarima kaosa*.

Tri moguća razvoja iranske krize

Događaj od 11. rujana imao je ozbiljan utjecaj na američki narod. Psihološko stanje u koje je bila dovedena američka nacija dobronano je testirano i pripremljeno. Vremena Orsona Welsa i njegov *Rat svjetova*, svi filmovi katastrofe, a poglavito film *Pearl Harbor*⁵⁵ poslužili su samo kao uvertira kako bi psihološki šok nakon pada 'blizanaca' bio što djelotvorniji i dugotrajniji. Osim toga, provodila se i masovna, visoko demagoška kampanja državnoga vrha, koja je usmjeravala na povezanost Al Kaide i Sadama Huseina. Govorilo se i o atomskoj bombi i o oružju za masovno uništenje. A Amerika je država koja njeguje tradi-

⁵⁵ Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 343. - 345.

ciju da narod vjeruje svome predsjedniku, reći će Zbigniew Brzezinski. Ako je Irak nečemu trebao naučiti Amerikance i Britance onda ih je trebao naučiti da se ne mora uvijek vjerovati svome predsjedniku, odnosno premijeru. Sto bi tek rekli Hrvati, čijemu predsjedniku vjeruje samo njegova supruga, kako je on to, kao zaštićeni svjedok izjavio na Haaškome sudištu.

Zar opet, i s Iranom, svijet mora proći slavni Blairovih '45 minuta', kada je britanski premijer ustrajavao na opravdavanju 'preventivnog napada', tvrdeći da je Irak sigurna opasnost po veliku Britaniju? Mora li svijet opet prihvaćati neistinu kao argument? Slijedi li ponovno uvjeravanje koje siluje zdrav razum, kao što je bilo Blairovo, kada je govorio kako bi Irak napravio oružje za masovno uništenje da američki predsjednik i on nisu zbacili Sadama Huseina? Takva uvjerenja i argumenti ne služe ničemu osim što beskrupuloznim vođama dopuštaju da truju narod, kao što piše u *The Timesu* od 24. travnja 2006. godine.

Jesu li to samo hirovi neodgovornih državnika? Ili je to ipak opravdanje za neuspjeh, točnije, odstupnica za neispunjenu zadaću koju je tim državicima zadala 'hijerarhija zavjerenika' kao dio njihovoga projekta borbe protiv svih moralnih vrjednota? Čemu ponavljanje neuspjehnosti istom frazeologijom, ali i istom metodologijom? Licitiranje oko nuklearne energije u Iranu pokazuje sve znakove već viđenoga iz iračkih predratnih vremena. Gotovo se sa sigurnošću može ustvrditi da iranska epizoda ne će biti tek puko ponavljanje iračke. Ona će više sličiti scenariju gospodara nadziranog nereda iz 1914. - 1918., po kojemu su stradali kršćanski identiteti Rusije i Mitteleurope. Bit će to klonirani oblik uprizorenja Neuve-Chapellea, Bolimuva, Nieuwpoorta, Verderna, Chattancourta, Thiepvala i Ipra⁵⁶, na pustinjanskim prostranstvima drevne Perzije. Scenografija će mu biti naizmjenično ponavljanje ratobornih tvrdnja i dvosmislenih popuštanja. Radnja će se odvijati u javnoj, a još više u tajnoj diplomaciji. Naznake i (ili) namjere shvaćat će se površno i pogrešno. Vlastita snaga odvratanja bit će višestruko pre-

⁵⁶ U Prvome svjetskomu ratu, tadašnje zaraćene velike države rabile su bojne otrove. Poslije rata pronađeno je devetnaest vrsta najvažnijih bojnih otrova. Od njihove uporabe stradalo je 1.100.000 ljudi, što je činilo 5% od ukupnog broja poginulih i ranjenih. Usp. *Vojna enciklopedija*, A-B, Beograd, 1970., str. 668. - 670.

cjenjivana. Katastrofa koja će uslijediti učinit će 21. stoljeće krvavijim od prošloga, dvadesetoga. Kao što su nacizam, fašizam i komunizam te Drugi svjetski rat bili izravne i gotovo neizbježne posljedice računa nesređenih završetkom Prvoga svjetskoga rata, tako će i globalni tridesetogodišnji rat koji će uslijediti biti posljedica nesređenih računa iračkoga i iranskoga 'nadziranog nereda'. Tom slijedu odvijanja pretpostavljene budućnosti ne će pomoći ni vapaj Vatikana. Kao što je bilo uzaludno upozorenje Svetoga Oca iz 1914., ili ono Ivana Pavla II. iz 1990., vjerojatno će uzaludan biti i sadašnji prijekor Benedikta XVI. - da je nemoralno bilo kakvo hvatanje za nuklearno oružje.

Zapravo, čovječanstvo nepovratno ide ususret sveopćem ratu, ovoga puta ne samo europskom, tihooceanskom ili svjetskom, nego doista onom planetarnom. Nije posrijedi nikakav 'sukob civilizacija', što god pod tim mislili Samuel Huntington ili Francis Fukuvama te njihovi vatreni sljedbenici s malo mašte i još manje kritičke svijesti.⁵⁷ Bit će to rat u kojemu će se bitke u stvarnoj protežnosti voditi za *energiju, hranu i pitku vodu*, a u duhovnoj za *vrijednote i identitet*.

Slijed događaja, nakon što je glasnogovornik iranskoga Ministarstva vanjskih poslova Hamid Reza Asefi, potkraj travnja 2006., ustvrdio: "Obogaćivanje urana i nuklearni razvoj nepovratni su procesi", počeo se odvijati, više ili manje, predvidivim tijekom. Njega teško može promijeniti i spoznaja da Iran nije nikada koristio sofisticirane centrifuge P-2, kojima je moguće znatno brže obogatiti uran, nego samo centrifuge P-1. Jednako tako, ništa bitno ne će promijeniti ni očitovanje iranskoga glasnogovornika daje o svemu obaviještena i Međunarodna agencija za nuklearnu energiju (IAEA). Iran je upornošću američke vlade i zapadnoeuropskih dužnosnika doveden pred Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda zbog kršenja NPT-a.⁵⁸ Ako uslijede optužbe Iranu, za što ima nagovještaja, da razvija oružje za masovno uništenje, postoji velika vjerojatnost da će Rusija i Kina staviti veto na nametanje sankcija, poput, primjerice, ekonomskog embarga.

⁵⁷ Usp. Inoslav Bešker, *Opasno licitiranje oko nuklearne energije u Iranu*, Jutarnji list, 21. travnja 2006., str. 18.

⁵⁸ Još potkraj siječnja 2006. državna tajnica Condoleezza Riče, u Davosu, na Svjetskom ekonomskom forumu, rekla je kako nuklearni program Irana predstavlja 'značajnu opasnost' te kako se Iran mora dovesti pred Vijeće sigurnosti Ujedinjenih naroda. Ukratko, Washington pokušava zvučati diplomatski, zadržavajući sve mogućnosti otvorenima.

U lome slučaju posioji nekoliko mogućnosti.

Prva: IAEA podvrgava Iran sudu Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda, koji predlaže povećan nadzor nad preradbenim postrojenjima za proizvodnju oružja i tako izbjegava sankcije. Iranu bi se, u tome slučaju, dopustilo razvijati nuklearni program punog ciklusa i nadležnost nad njim, sve dok bude poštivao uvjete NPT-a i IAEA-e. Ova mogućnost nije vjerojatna, jer Iran ne će pristati na 'nedovršen posao', koji bi ga posredno vodio u ograničavanje suvereniteta koji na nuklearnom području ekskluzivistički uživaju zapadne zemlje.⁵⁹

Druga: Iranu se, kao i Pakistanu i Indiji ili čak Kini, dopušta razvijanje malog arsenala nuklearnog oružja kao protuteže sve većoj vojnoj opasnosti koju na tome području predstavljaju Sjedinjene Američke Države, od Afganistana i Iraka do Emirata, kao i izraelska nuklearna snaga. Zapad u cjelini mijenja svoj pristup i pruža nove mogućnosti gospodarske suradnje u razvoju iranske infrastrukture za naftu i plin, a Iran ulazi u Svjetsku trgovinsku organizaciju (WTO) i produbljuje suradnju sa Zapadom. Olmertova vlada u Izraelu vodi mirovnu politiku na Zapadnoj obali i u Pojasu Gaze, ali i prema Siriji, a novo popuštanje napetosti u regiji otvara put golemom novom gospodarskom razvoju na cijelome području Bliskog istoka, uključujući i Iran. Teokratska vlada, a time i ajatolasi, u Iranu polako gube utjecaj. Ova mogućnost, koliko god poželjna, u sadašnjim uvjetima djeluje kao utopija.

Treća: predsjednik George W. Bush, na nagovor Cheneyja ali i ostalih 'jastrebova', odlučuje pokrenuti CONPLAN 8022-02, odnosno, zračni napad na iranska nuklearna postrojenja, uključujući, prvi put od 1945., i uporabu nuklearnog oružja. Napad se odvija u četvrtoj i petoj protežnosti ratovanja. Dakle, nema vojnih snaga na tlu, psihološko i

⁵⁹ Osim navedenoga, ova mogućnost nije vjerojatna i iz razloga koji je opisao novinar Inoslav Bešker. On u *Jutarnjem listu* od 21. travnja 2006. piše: "U sadašnjem licitiranju između Washingtona i Teherana ima nedvojbeno bitke za prestiž, straha od 'izgubljenog obraza' na domaćem političkom tržištu. Ima jamačno i one kompleksaške procjene stanja koja se benigno zove 'wishful thinking', a maligno 'paranoja', i koja je u Washington i Bagdad gurnula preko ruba sadašnjeg iračkoga krvavoga živog blata: Sadam Husein je svakoj logici usprkos djelovao kao da zaista vjeruje da ne će podleći, a George W. Bush kao da vjeruje da će pobijediti i pacificirati Irak. Iako bi sukob u Iranu bio još mnogostruko tegobniji, pa i bez pribjegavanja taktičkim nuklearnim bombama (koje je provalio legendarni Sevmour Hersh), i Bush i Ahmedinedžad ne skreću svaki sa svoje linije, a one vode u neumitan sraz".

informacijsko ratovanje u punom je zamahu, a golemi propagandni stroj Pentagona proglašava 'kirurški' napad velikim uspjehom. Iran, spreman na takvu mogućnost, pokreće pripremljeni protuudar, koristeći teško predvidivu skalu 'asimetričnog ratovanja' protiv američkih ciljeva diljem svijeta.

Iranska 'asimetrija' uključuje i aktiviranje treniranih ćelija unutar libanonskoga Hezbolaha⁶⁰, pokretanje pritajenih iranskih sljedbenika u Iraku, možda i u *de facto* savezništvu sa sunitskim pokretom otpora, ciljajući na tamošnje ne samo američke snage, njih gotovo 140.000 vojnika i civilnih službenika, nego i na snage ostalih zemalja Zapadne Europe. Asimetrična reakcija Irana uključuje i osnaživanje veza s moćnim Hamasom u Palestini te njegovo pristajanje na 'sveti rat' protiv američko-izraelskog saveza - 'Velikog Sotone'. Izrael je 'zapljusnut' do sada neviđenim terorističkim napadima i sabotazama sa svih strana. Aktiviraju se i ćelije spavača izraelskih Arapa na izraelskom teritoriju. Bude se i uvježbane terorističke ćelije pritajenika u Ras Tanuri, središtu saudijske prerade i transporta nafte.⁶¹ Iran odmah objavljuje embargo na isporuku svojih četiri milijuna barela nafte dnevno. Brzim eksplozivnim čamcima iranske pomorske snage potapaju super tanker u tjesnacu Hormuz i tako zaustavljaju 40 posto svjetskoga protoka nafte.⁶² Strašni Pentagonov ratni stroj i 'udar punog spektra' nemoćni su naspram sve većeg broja napada po načelima 'asimetričnog ratovanja' na cijelome Bliskom istoku. Ostatak svijeta je na kušnji - ostati bez nafte ili se pridružiti Iranu u osudi i (ili) borbi protiv američko-izraelskog napada. Za razliku od američke, pokazalo se da je iranska vlada

dobro znala koje kane ima u rukama, a one su, kao što navodi William Engdahl, u ovoj globalnoj nuklearnoj igri otkrile istinu o tome 'tko je veći kukavica'.

U biti, Iran kao golema geostrateška površina, više nego dvostruko veća od površine Francuske i Njemačke zajedno, s više od 70 milijuna ljudi i jednom od najbrže rastućih populacija na svijetu⁶³, pokazuje da je dobro pripremljen za novi 'sveti rat'. Njegov planinski teren, u vrijeme kada Pentagon ima problema s održavanjem sadašnjih snaga i okupacije u Iraku i Afganistanu, čini i svaku pomisao na američku okupaciju na tlu nepojmljivom. Ako bi 'moćni dvojac' Bush-Chenev riskirao pokretanje nuklearnog napada na Iran, u danom geopolitičkom kontekstu to bi značilo točku bez povratka u međunarodnim odnosima.⁶⁴ Čak i s tonućom popularnosti, Bijela kuća to zna. Opasnost od strategije preventivnog rata⁶⁵ jest u tome što, kao sada, kada se netko poput Irana, s golemim mogućnostima protuudara, usudi odgovoriti na američki blef, Sjedinjenim Američkim Državama ostaje malo izbora osim da doista pokrenu teško zamisliv nuklearni prvi udar.

U uvjetima zaslijepljenosti snagom moći i vjerovanja u vlastito poslanje, i nezamislivo može postati zamislivo. Na temelju niza krivih prosudaba nije nemoguće da 'stožer upravljača nadziranih nereda' odigra isti potez i treći put. Jedina razlika bila bi mjesto rušenja 'prvog

⁶³ Prema demografskim projekcijama nevladine organizacije iz Washingtona, koja proučava populacijske trendove, stanovništvo Irana u sljedećih četrdesetak godina povećat će se za oko četrdeset pet posto. To znači da će Iran 2050. imati gotovo 110 milijuna stanovnika.

⁶⁴ Opasnost od preventivnog rata uočavaju neki i unutar američkog političkog ustroja. Engdahl u svojoj analizi imenuje neke od njih. On piše: "Ima na američkoj političkoj sceni i mudrijih glasova, kao što je onaj članka Vijeća za nacionalnu sigurnost (*NSC - National Safety Council*) Brenta Scowcrofta ili čak Zbignieva Brzezinskog, koji očigledno shvaćaju smrtonosnu logiku iza strategije preventivnog rata američkog predsjednika Busha i pentagonskih 'jastrebova'. Pitanje je je li njihova frakcija među američkim moćnicima danas dovoljno snažna da Bushu i Chenevju napravi ono što je učinjeno Richardu Nixonu kada je njegova primjena predsjedničke moći izmakla kontroli". Usp. F. William Engdahl, isto.

⁶⁵ Korisno je imati na umu da se, čak i kada bi Iran posjedovao nuklearne projekte, njihov udarni domet ne bi protezao do teritorija Sjedinjenih Američkih Država. Najbliža moguća meta bio bi Izrael. Preventivi američki napad u obranu Izraela potegnuo bi pitanje o tome što, zapravo, vojni dogovori između Tel Aviva i Washingtona obuhvaćaju. O tim dogovorima američka javnost ni od jedne američke vlade nikada nije bila izviještena, pa ni od ove sadašnje Georgea Busha mladeg.

⁶⁰ Naime, američki i izraelski obavještajni izvori drže da je Imad Mugnijeh, libanonski zapovjednik Hezbolaha zadužen za operacije izvan zemlje, na tome sastanku dobio zadaću pripreme iranskih osvetničkih napada zapadne ciljeve u ako se Sjedinjene Američke Države odluče za udar na iranska nuklearna postrojenja. Usp. *Jutarnji list*, 24. travnja 2006.

⁶¹ U istočnoj pokrajini Saudijske Arabije oko Ras Tanure ima obespravljene šijitske manjine kojoj su oduvijek bili uskraćeni plodovi golemog saudijskog naftnog bogatstva. U Saudijskoj Arabiji je oko dva milijuna šijitskih muslimana. Šijiti obavljaju veći dio fizičkog rada na saudijskim naftnim poljima i čine do 40% *Aramcove* radne snage.

⁶² Tjesnac ima dvije rute namijenjene pomorskom prometu, širine jedne milje (1.872 metra), a razdvaja ih dvije milje široka tampon zona. To je jedini morski prolaz prema otvorenom moru za velik dio OPEC-ove nafte, a ujedno je i glavni izvozni pomorski put Saudijske Arabije.

domina'. Ovoga bi puta, umjesto Sarajeva iz 1914. i 1992., 10 bio Teheran. Ono što još treba odrediti jest početak 'posljednjih vremena', koja će nastati poslije te odluke. A poslije toga ne preostaje ništa do 'iščekivati Njegov slavni dolazak'.

Irački građanski rat

Rušenje kupole na šijitskome svetištu u Samari mnogi analitičari, poput Tobvja Dodgea, stručnjaka za pitanja Iraka na londonskom sveučilištu Queen Mary, drže iračkim 'odgođenim kaosom' evoluiranim u sukob tipa 'svi protiv svih', tj. u oblik građanskog rata.

Prema 'rasporedu snaga na bojištu' i prvim 'bojnim djelovanjima', može se očekivati da će se najžešće bitke voditi oko gradova Bagdada, Bakube, Kirkuka i Mosula. Taj svojevrсни irački 'bermudski trokut' napučen je vjerski, odnosno, etnički raznolikim skupinama, koje pripadaju šijitima, sunitima i Kurdima. Bagdad se među njima izdvaja, jer ima sve pretpostavke postati klonom Bejruta iz vremena libanonskoga građanskog rata iz sedamdesetih godina prošloga stoljeća.

Tko bi mogao biti scenarist iračkoga građanskog rata? Kako bi se odgovorilo na ovo pitanje, dovoljno je opisati kome taj rat odgovara. Scenarij građanskog rata, odnosno, sigurnosni vakuum u Iraku snažan je udarac američkim snagama na terenu. Ali to nije glavni cilj, unatoč činjenici da 140.000 američkih vojnika praktično ne nadzire situaciju na terenu. Gravitacijska stožerna točka scenaristima u iračkome građanskom ratu jest ugrožavanje i (ili) suspendiranje američkoga plana o razvoju iračke demokracije. Model tzv. održive demokracije, utemeljene na neoliberalističkoj ideologiji, prema zamisli 'hijerarhije zavjerenika' jest dio Bushove misije širenja slobode po svijetu. Težnja Amerike i Zapada u cjelini da islamskim zemljama nametnu zapadnjački način mišljenja i življenja te politički sustav nije ništa drugo nego zabluda.⁶⁶

⁶⁶ O tome u *Gospodarima kaosa* piše: "Kada su zapadni deterministi, od kraja šezdesetih godina 20. stoljeća, uspjeli nametnuti laicistički svjetonazor, kao prevladavajuću struju cijeloj zapadnoj kršćanskoj civilizaciji i praktično vjeru 'sabit u sakristije', pod geslom da je to osobna stvar pojedinca, na početku 21. stoljeća nastoje to isto učiniti i s drugim monoteističkim vjerama. Druga vjera koja je došla na udar je islamska." Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 241.

Metode prisile kojom se služi neoliberalistička ideologija u zapadnoj kršćanskoj civilizaciji ne daju očekivane rezultate u drugoj, onoj islamskoj. Naime, islamske zemlje, za razliku od kršćanskih, shvaćaju da gubljenje vjerskog identiteta ili njegovo 'razvodnjavanje' nepovratno vodi u poništenje duhovnog identiteta. Naprosto, zapadnjački upravljači 'nadziranog nereda' ne mogu shvatiti da neki narodi, čak i cijele civilizacije, nisu spremne na zamjenu svoga 'monoteističkog vjerskog softvera' onim laicističkim. Nisu spremne, ako se parafrazira kardinala Renata Raffaela Martinija, pristati da njihova vjera bude isključena iz javnog života.⁶⁷ Zapadni laicistički fundamentalizam oni naprosto ne prihvaćaju.⁶⁸

Krajnji cilj 'izvoznika demokracije' i 'širitelja slobode', jest promijeniti identitetske čipove pojedinih naroda koji su stjecani stoljećima, pa i tisućljećima, pod Stvoriteljevom rukom, onima koje su oni sami proizveli u 'laboratoriju bezboštva'. Uspješna provedba te inverzije omogućila bi 'hijerarhiji zavjerenika' apsolutnu vlast nad mnogim narodima svijeta. To je razlog zašto demokracija američkog tipa, po Bu-

⁶⁷ U svom intervjuu za *Glas Koncila*, kardinal Renato Raffaele Martino, predsjednik Papinskog vijeća "Pravda i mir" i vijeća za pastoral selilaca i putnika, na upit novinara da su u europskim državama snažne snage koje niječu kršćanstvu pravo pridonositi oblikovanju ljudske zajednice prema vlastitim načelima, on je odgovorio: "...No, imamo, osobito u Europi, političara koji umjesto da promiču laičnost, promiču laicizam. Sto je laicizam? Rječ je o apsolutnom isključivanju religije iz javnog života. Jasno, tu je riječ o kontradiktornosti u samome izričaju. Jer laicisti se bore za slobodu, demokraciju i slično, a potom tu slobodu niječu katolicima, ili načelno svima koji ispovijedaju neku vjeru. Kažu daje to privatna stvar, privatno područje. To je apsolutno pogrešno. Ljudsko je biće sastavljeno od duha i tijela. Kao takvo po sebi sudjeluje u životu zajednice, u javnome životu. Stoga imaju pravo izraziti svoju vjeru i u javnome životu. Laicisti se stavljaju na istu razinu kao i fundamentalisti. Što kažu fundamentalisti? 'Moja je religija jedina, a sve druge treba odbaciti'. Time uzurpiraju javni prostor namećući drugima vlastito uvjerenje, isključujući ih. Isto to čine i laicisti. Na istoj su razini." Usp. *Glas Koncila*, 7. svibnja 2006. str. 9.

⁶⁸ To stanje doživjela je i državna tajnica SAD-a Condoleezza Riče na svom neuspješnom putovanju po bliskoistočnim zemljama krajem veljače 2006. godine. Ni jedan od zadataka koje je sebi postavila nije realizirala. O kakvoj demokraciji vi govorite - o demokraciji kakva je u Iraku, gdje i dalje odjekuju eksplozije, o demokraciji mučenja? - pitali su Riče arapski novinari i nisu dobili odgovore na svoja pitanja. Državna tajnica šutjela je ili odgovarala uopćenim frazama. A prijenos njene konferencije za medije na arapskim televizijskim kanalima prekidan je priopćenjima o novim eksplozijama u Iraku. Usp. Ria Novosti, *Arapski svijet neprihvata demokracijup o američkim standardima*, Moskva, 27. veljače 2006.

snu, u Iraku uspješno funkcionira⁶⁹, iako je situacija na terenu potpuno drukčija.⁷⁰ Ako bi kojim slučajem američka i svjetska javnost prihvatile izokrenutu sliku iračke demokracije, a to u virtualnoj medijskoj stvarnosti nije nemoguće, dragi čitatelji budite sigurni da bi odmah bila određena i definicija američke pobjede u Iraku. Isto tako, kada bi 'demokratski sustav' s izmijenjenim čipovima 'made in USA' koliko-toliko funkcionirao u Iraku, Sjedinjene Američke Države odmah bi, ali postupno, napustile tu zemlju i usredotočile se na izgradnju 'demokracije i slobode' u susjednome Iranu. U tome novom pohodu ne bi bili zaobiđeni ni Sirija ni Sjeverna Koreja, a možda ni Azerbejdžan ni Kazahstan.

Zamisao scenarista iračkoga građanskog rata nije ni odveć složena - održavati intenzitet sukoba na razini tridesetak mrtvih dnevno.⁷¹ To znači da se računa na ubijanje od oko 11.000 ljudi godišnje. Za narod koji ima jednu od najvećih stopa nataliteta na svijetu pogibija približno 220.000 ljudi u dvadeset godina nikako ne bi ugrozila njegov biološki opstanak. Cijena u ljudskim životima u relativno dugom vremenu iračkoga građanskog rata bila bi zalog za pobjedu nad Bushom i njegovim nasljednicima. Dakle, logika strategijskog suprotstavljanja u Iraku

⁶⁹ Nakon parlamentarnih izbora iz prosinca 2005., na kojima su većinski šijiti odnijeli pobjedu, krenulo se u sastavljanje iračke vlade. Amerikanci su otvoreno zagovarali da ta vlada bude sekularna, jer bi se tako, po njihovu mišljenju, lakše uspostavila ravnoteža između šijita, sunita i Kurda. Iako je ta vlada, uz silan pritisak Amerikanaca, nekako skrpana, ona teško funkcionira, jer je ostao prijepor šijitske i sunitske zajednice oko čelnih ljudi u vladi, a osobito oko dva važna resora - ministarstva obrane, i ministarstva unutarnjih poslova.

⁷⁰ Da nešto nije u redu s demokracijom u Iraku pokazuju razne analize i osvrti pa i u hrvatskim tiskovinama, kao što je *Vjesnik* od 2. ožujka 2006., gdje Vinka Drezga piše: "U američkoj javnosti sve su snažniji pritisci da se trupe povuku iz Iraka. Izlazna je strategija Iraka prvotno predmnijevala da se već 2006. počne sa smanjivanjem američkih kontingenata. Daje to trenutno potpuno neostvarivo potvrdio je i neimenovani visoki bivši dužnosnik američke administracije. Tekuća godina ne može biti nikako godina tranzicije jer bi odlazak američkih snaga u sadašnjem osjetljivom trenutku zasigurno gurnuo Irak u potpuni sigurnosni mrak. Da bi Amerikanci mogli otići iz Iraka potrebno je prethodno uspostaviti koliko-toliko funkcioniranje tri grane vlasti: zakonodavnu, izvršnu i sudbenu."

⁷¹ Niski intenzitet 'građanskog rata' omogućuje i to što šijiti, kao najbrojnija iračka etnička skupina, prevladavaju među domaćim vojnim snagama, osobito u zapovjednom lancu. Sunita i Kurda je tek manji broj. Ta asimetrija u odnosu snaga zapravo je odlučujući čimbenik koji zaustavno djeluje da ne dođe do implozije unutar vojske. Takvom gotovo 'jednonacionalnom' vojskom lakše je zapovijedati. U ovom slučaju utjecaj iračkih, ali i iranskih ajatolaha u određenim scenarijima može biti odlučujući.

glasi *niskim intenzitetom građanskog rata u dugom vremenskom razdoblju suspenzirati svaku sekularnu (laicističku) vlast koju podržavaju upravljači 'nadziranog nereda', kako bi se očuvao vlastiti duhovni (vjerski) identitet.*

Amerikanci nisu došli u Irak da iz njega odu, nego da u njemu ostanu. Ostanak u ratu koji se vodi u petoj dimenziji, tj. u ratu *za i protiv* vrjednota, kao što je irački, mjeri se drukčijim parametrima, a oni se ne odnose isključivo na broj vojnika. Možda je i točno da je mnogim pripadnicima šijitske i sunitske zajednice zajednička želja da američki vojnici što prije napuste zemlju, kao što tvrde neki analitičari. No, ispunjenje te želje ne ovisi o njima. O tome se odlučuje u stožeru koji je tisućama kilometara udaljen od Iraka. Ako itko želi da koalicijske snage napuste Irak, onda su to upravo stožernici 'nadziranog nereda', jer bi to bio znak da je njihova misija o izmjeni 'duhovnog čipa' uspješno privedena kraju. Da stožernici ne bi olako ispijali svoj pobjednički pjenušac, zdušno su se pobrinuli scenaristi onoga što se sada zove 'irački građanski rat'. To je razlog zašto nema brze ni lake pobjede. Dok stožernici toga još uvijek nisu svjesni, scenaristi očigledno jesu. Zato se oni s pravom, na kraju dvadesetogodišnjeg, točnije tridesetogodišnjeg rata, nadaju pobjedi.

Iza kulisa iračkoga 'građanskog rata' odvija se i dodatni proces, koji bi po potencijalnom razarajućem učinku mogao Zapadu biti veća opasnost od mogućeg iranskog nuklearnog oružja. Odmah nakon što je 'coalition of the willing' (koalicija voljnih) 2003., na temelju lažnih obavještajnih podataka, krenula u invaziju na Irak, u toj se arapskoj zemlji počeo generirati teroristički podmladak. Na temelju podataka koje su prikupile američke obavještajne službe, procjenjuje se da će za samo pet godina novi naraštaj terorista, obučen upravo u Iraku, biti spreman za cjelovite akcije, osobito po Europi. Jedan dio potencijalnih terorista regrutira se iz krugova mladih s umjerenim vjerskim nazorima, rođenih i odgajanih na Zapadu. Život u zapadnjačkoj civilizaciji i poznavanje zapadnjačkog mentaliteta trebali bi im olakšati djelovanje i izvođenje terorističkih akcija. Drugi, radikalniji dio dolazi na obuku u Irak iz susjednih zemalja. Obuka jednih i drugih financira se po modelu Osame bin Ladena - bogati biznismeni pa i neki dužnosnici u vlada - ma prelijevaju dio svoga bogatstva u logore za obuku tih mladića. Pre - dnost u njihovu obučavanju jest i u tome što niski intenzitet građan -

skog rata osigurava da ono u dužem vremenskom razdoblju ostaje skrovito.

Sve u svemu, scenaristi iračkoga građanskog rata doveli su američku politiku u Iraku u dvojbu - kakve poteze povući i kojim ih redosljedom povući? Nešto se mora odigrati na 'velikoj šahovskoj ploči' Zbigniewa Brzezinskog kako bi se prevladalo trenutnu šah poziciju. Možda je to potez ljutitog igrača šaha, koji, kada shvati da gubi partiju, sruši sve figure. Nevidljivi zrakoplov *B-2 Špirit*, s bombom *B61-11* na podvjescima iznad Natanza, bio bi upravo takav potez.

Američki psihološki rat protiv Irana

Kada je Francis Fukuvama, jedan od triju klonova navjestitelja determinizma⁷², shvatio da su rezultati američkoga 'izvoza demokracije' u Irak samo velika iluzija, koja se razbila o 'šijitski polumjesec', s vjerski orijentiranim šijitima u bagdadskoj vladi koji simpatiziraju Iran, koji, pak, razvija vlastiti nuklearni program punog ciklusa, a po Iraku pustoši građanski rat niskog intenziteta s prosječnim dnevnim stradanjima od tridesetak ljudi, najednom 'mijenja ploču' i, zaboravljajući da je upravo on bio pijevac koji je kukurijekao o "ratovima kao moralnim križarskim pohodima..."⁷³, sada krivca nalazi u propustima neokonzervativaca.

Po Fukuvami, ti su neokonzervativci (čitaj američki nacionalisti) u irački rat krenuli kako bi "spriječili povezivanje islamskih ekstremista i oružja za masovno uništavanje". U nastalom 'odgođenom neredu', koji je izmaknuo nadzoru, pokazali su se šeptrljivima. Uspjeli su sami dokazati da nije bilo nikakva zavjereničkog plana i da je predodžba o postojanju oružja za masovno uništavanje u Iraku bila izmišljotina. Za

⁷² Druga dvojica jesu Samuel Huntington sa teorijom o 'sukobu civilizacija' i Johan Horgan s tezom o 'kraju znanosti', (nap. aut.)

⁷³ Usporedba borbe protiv terorizma s križarskim pohodima čista je blasfemija. Ustrajanjem na toj usporedbi svijet bi mogao biti odveden na put bez povratka. Da bi to, nažalost moglo biti točno potvrđuje i "teza" uvijek budnog determinista Franci sa Fukuyame o tome da je radikalni islam poprimio obilježja koja podsjećaju na fašističke pokrete u Europi. Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 368.

otkrivanje vlastite li/i treba naći opravdanje. U tome su deterministi nenadmašivi. Zato je Fukuvami za 'mirnu savjest' sasvim dovoljno što su tajne službe držale da takvo naoružanje već postoji. On će, lakoćom koju posjeduju samo istinski sljedbenici determinizma, uzeti kamen u ruke i baciti ga prema 'grješniku'. Svaki je determinist uvjeren u svoju nepogrješivost, pa tako i Fukuvama.⁷⁴ Za njega, u iračkome slučaju, grješnici jesu nesposobni i (ili) neodgovorni neokonzervativci, a ne njegova ideologija ispisana na stranicama 'kraja povijesti', u kojoj je on vidio kraj *ribe*, a trijumf *vodenjaka*⁷⁵. Dobro je njemu znano da neokonzervativci nisu autori plana o slamanju duhovnih vrjednota

⁷⁴ Poput Zbigniewa Brzezinskog, i Francis Fukuvama, nakon kraha njihove utopije o brzom slamanju i pokoravanju islamske civilizacije, preko noći mijenja retoriku i od gorljivog neoliberalističkog glasnogovornika i vatrenog deterministe, koji se usudio prozboriti i o 'kraju povijesti', postaje prosvjetitelj koji "činjenično i humano govori o budućnosti koja nas očekuje te pokušava upozoravati na moguće moralne i znanstvene načine izbjegavanja strašnog scenarija" kako nas u svom hvalospjevu o njemu u *Glasi Koncila* od 4. lipnja 2006. poučava uvažena gospođa Đurđica Ivanišević Lieb. Inverzija kao temeljeno doktrinarno načelo determinizma, kojemu Francis Fukuvama pripada i 'dušom i tijelom', toliko je moćna da djeluje zavodljivo u svim vremenima i na svakom prostoru. To je Francisu Fukuvami, profesoru međunarodne političke ekonomije na Sveučilištu "John Hopkins", članu Bioetičkog vijeća američkoga predsjednika (*sic!*) i iznimno zanimljivu autoru, kako ga uzvišeno i s pokorničkim uvažavanjem opisuje Đurđica Ivanišević Lieb, dobro znano. Fukuvaminim obožavateljima trebalo bi biti poznato, da će Fukuvama o kritici totalitarnih sustava, kao što su komunizam i nacizam ponešto kritički i prozboriti, budući da je ta dionica hiperstrateškog plan o rušenju vrjednota u zapadnoj kršćanskoj civilizaciji privedena kraju, ali o neoliberalizmu kao opasnijoj ideologiji od obiju prethodnih, čiji je on, uz Samuela Huntingtona i Johna Horgana, glavni navjestitelj, ne će prozboriti ni riječi. Fukuvamina 'preobrazba' od zagovornika rušenja kršćanskih vrjednota zapadne civilizacije do branitelja tih istih vrjednota niti je iskrena niti je dobronamjerna. Navode Đurđice Ivanišević Leib o tome kako Fukuvama "svoje teorije gradi bez religijskog temelja, on to čini poštujući sve vjere i uvjerenja s dubokim moralnim načelima i golemim sveobuhvatnim znanjem...", narodna umnost iskazala je u izreci o nekakvu "vuku koji je dlaku promijenio, a čud nije". Zato, umjesto hvalospjeva apostolu determinizma zvanom Francis Fukuvama, na stranicama katoličkog tjednika *Glasi Koncila* bilo bi poželjno, najmanje jednom mjesečno, podsjetiti hrvatski katolički puk na Augustinovu pouku: "Svijet vodi dvostruku borbu protiv Kristovih vojnika - laska im da ih prevari i prijeti im da ih slomi".

⁷⁵ U cijeloj zbrci sadašnjice, koju stvara determinizam, možemo se zapitati: je li Francis Fukuvama, kao njihov predstavnik, imao pravo kada je, nakon sloma komunizma u Europi 1989., proglasio 'kraj povijesti'? Fukuvama nije imao pravo u smislu točnog određivanja tijeka budućnosti, nego je imao pravo u smislu ostvarivanja plana determinista. Kraj povijesti, kako to vidi i priželjkuje Fukuvama, jest kraj kršćanske povijesti, prije svega one europske. Po njemu, pad komunizma znači da je ispunjena (provedena) druga faza determinizma, u jednoj polovici Europe, u istočnom strateškom dijelu, za 21. stoljeće, jer se ta istočna Europa nadovezuje na Aziju, pa je tako otvoren slobodan put prema središtu Euroazije. Istočnoeuropske zemlje postale su pogodan

zapadne civilizacije, nego deterministi. Ono što neokonzervativama doista ide na dušu jest njihov pristanak da budu izvršitelji toga istoga plana u islamskoj civilizaciji. Kad su u provedbi plana izostali očekivani rezultati, neokonzervativci su stavljeni na optuženičku klupu, a fukuvjamisti, vođeni prosvjetiteljskim poslanjem, krenuli su u objašnjavanje njihovoga 'istočnog grijeha'.⁷⁶ Zato će prosvjetitelj Fukuvama, u hamburškom *Die Weltu* od 27. veljače 2006., ustvrditi kako je mnogo veću štetu od kemijskog oružja kojeg nije bilo nanijelo to što se opasnost od Sadama Huseina povezivala s opasnošću od džihadističkih terorista, koja realno uopće nije postojala. Fukuvama će ipak 'neprosvjetljenom puku' priznati kako su obje laži bile u funkciji jednog daleko višeg cilja koji američko-britanski *gospodari kaosa* zovu 'izgradnja demokracije'.⁷⁷ Za to što "mirne, relativno uspješne demokracije", unatoč tome što je 'diktator nad diktatorima' Sadam Husein sjedio iza rešetaka u Iraku, nema, on će naći izliku u tradicionalnoj sumnjičavosti neokonzervativaca. Po njemu su i u prošlim vremenima neokonzervativni mislitelji bili poznati po svojoj sumnjičavosti prema ambicioznom 'društvenom inženjeringu' u američkoj politici. Naravno da Fuku-

yama nije pobliže odredio tko je taj društveni inženjering osmislio i, što je važnije tko je zadužen za nadziranje toga 'pregalaštva' o virtualnoj pravičnosti.

Ali će zato, bez imalo zadržke, u grijeh neokonzervativaca ubrojiti i njihovo zapažanje da 'dobronamjerna socijalna politika' nikada nije funkcionirala onako kako su je neoliberalisti najavljivali. Krivnja je, po Fukuvami, dakle, u sumnjičavosti, a ne u obmani. Ali, to nije sve. U svome prosvjetiteljskom zanosu on ide i korak dalje pa presudnu zabludu neokonzervativaca vidi u reakciji svijeta na ulazak američkih snaga u Irak. Njihova je zabluda u tome što su vjerovali u legitimnost morala američke vojske. Bilo je to uvjerenje koje je, kako reče Fukuvama, osim neokonzervativaca imala i većina Amerikanaca. Kao što i sam objašnjava, takvo stajalište nije bilo povlastica neokonzervativaca, nego je ono stvarano još od američke revolucije, preko američkoga građanskog rata i obaju svjetskih ratova pa sve do Hladnoga rata, u kojima je američka sila na kraju dovela do toga da su Sjedinjene Američke Države, na kraju 20. stoljeća, uistinu jedina svjetska supervelesila. Ta će, može se ustvrditi, točna tvrdnja, poslužiti Fukuvami da dodatno optuži neokonzervativce i pripiše im kako su, poput "staljinista, stvorili fetiš od te sile". Kao pravi sljedbenik determinizma, a posljedično tome i inverzije, Fukuvama će neokonzervativizmu, a ne neoliberalizmu, pripisati da je prouzročio goleme ponore te utro put antiamerikanizmu, od kraja Drugoga svjetskoga rata do početka rata u Iraku. Svoje promišljene prosvjetiteljske nepromišljenosti o krivnji neokonzervativaca Fukuvama će u *Die Weltu* završiti riječima kako zagovarači rata u Iraku nisu mudro predvidjeli da će ostatak svijeta negativno reagirati na uporabu američke sile u jednom takvom preventivnom ratu.⁷⁸

⁷⁸ Sadašnja, treća dionica rata determinista protiv vrijednota, koja je otpočela krajnje nasilno, i u Afganistanu i u Iraku, pokazala se kao velika pogreška. Rvšard Kapuscinski to je sazeo u pouku: nema prečice do budućnosti. Kao što Leninovi nasilni pothvati i vojne intervencije nisu uspjeli izbrisati kršćanski pravoslavni identitet ruskoga naroda, tako ni Bushova 'koalicija voljnih' ne će moći izbrisati islamski identitet arapskoga svijeta. Uvidjevši da bi se povijest mogla ponoviti, Fukuvama i njemu slični, privremeno odustaju od prečice do 'kraja povijest', ali ne i od neoliberalizma kao planetarne ideologije. Zato on u razgovoru za *Die Welt* (27. veljače 2006.) i naglašava: "... Ja ne tvrdim da mi trebamo biti pasivni u pogledu velikih socijalnih snaga. Ima vremena kada bi sila, odlučnost i vodstvo trebali igrati veliku ulogu. Ali moramo biti razumni. Prilika za promjenu nema mnogo i one su rijetke. A situaciju uvijek moramo promatrati trezveno.

plijen za deterministe, ne samo zbog velikih prirodnih izvora nego, što je još važnije, zbog komunizmom razdrmane (urušene) kršćanske duhovnosti. Tu će prazninu, u trećoj fazi provedbe plana, deterministi loko popuniti "novom vjerom koja stvara potrošačku ovisnost". Njemu se pričini, jer je tako htio vidjeti, da ideologija determinizma trijumfira i da se sva društva i sve države, pa i istočnoeuropske, kreću u smjeru neoliberalne demokracije. Njegova predodžba o harmoniji svijeta demantirana je već ratnim sukobima u bivšoj Jugoslaviji, a više nego uvjerljivo onima u Afganistanu i Iraku.

⁷⁶ Iako ne će javno priznati, deterministi su svjesni da griješe u dijagnozi glede islamskoga svijeta. Naime, u dijagnostici za primjenu iste doktrine u borbi protiv vrijednota u islamskom svijetu, nedostaje jedna bitna faza kroz koju je prošlo kršćanstvo u Europi, preko komunizma, ali i liberalizma unutar kapitalizma, a to je raskršćanjenost. U takvoj je Europi bilo relativno lako ostvariti globalističke ideje neoliberalizma, jer je vjera gotovo dokrajčena. U islamskom je svijetu obrnuto - vjera je čvrst temelj identiteta i urbanog i ruralnog stanovništva. To je glavna grješka determinista, što su predvidjeli jednu odlučujuću fazu i sada povratka nema. Zato radikaliziraju procese. U tome sunovraćanju u provaliju oni za sobom vuku cijeli svijet, pretvarajući ga u bojno polje.

⁷⁷ O takvoj vrsti demokracije i sam Fukuvama nema visoko mišljenje, ali je vidi kao operatora u upravljanoj krizi i zato govori: "Kratkoročno, demokracija će samo povećati probleme. No to u svakom slučaju ne znači da demokracija 'nije ultimativni' sastavni dio efektne taktike. Sredstvo za rješavanje temeljnog problema terorizma jest to da se islamistima dopusti da sazriju te da se naviknu na realnost moći. To u sebi sigurno krije opasnosti, ali mi moramo prihvatiti taj rizik". Usp. *Die Welt*, "Dopustite islamistima da sazriju", Hamburg, 27. veljače 2006.

Ovakva prosvjetiteljska samodopadnost teško može ravnodušnim ostaviti bilo kojeg analitičara, pa ni njegovog smirenog sugovornika u razgovoru Nathana Gardelsa. Zato je ovaj uzvratio tvrdnjom da je upravo on, Fukuvama, bio glavna figura onih istih neokonzervativaca koje sada oštro kritizira. Odgovor koji je uslijedio: "Sto se tiče Iraka, ja sam devedesetih godina bio pobornik rata. No, nakon 11. rujna zamoljen sam sudjelovati u jednoj studiji koju je dijelom financirao Pentagon. Bila je riječ o dugoročnoj strategiji u 'ratu' protiv terorizma. U međuvremenu sam razmišljao o toj opasnosti i o strategijama kojima bi se moglo od nje obraniti te sam došao do zaključka da je izazov terorizma na kraju krajeva politički problem koji se ne može riješiti vojnim sredstvima. Oko godinu dana od početka rata bilo mi je jasno da će rat protiv Iraka dovesti barem do velikih pobuna. A bilo je još gore, rat se pokazao kao velik korak unatrag, koji je još više ojačao terorizam. Osim Afganistana, u borbi protiv terorizma u budućnosti više ne će biti bitan ulazak u ostale zemlje. Borba će se voditi na svim razinama, od policijskih i vojnih akcija do reagiranja na kontroverze poput onih koje su izbile objavom Muhamedovih karikatura u Danskoj. Postoji komplicirana politička dimenzija u kojoj je bitno normalne muslimane odvratiti od simpatije prema džihadistima te umanjiti privlačnost radikalnog islamizma", više je nego indikativan za ono što će se u skoroj budućnosti događati na Bliskom istoku, ali i diljem svijeta.

Ovakav Fukuvamin odgovor nužno zahtjeva dodatna pitanja. Tko je, osim Pentagona, sudjelovao u financiranju te studije? Zašto i kome treba da terorizam bude predstavljen kao politički problem koji se ne može riješiti vojnim sredstvima? Koje su to sve zemlje protiv kojih će se u budućnosti ratovati, ali ne će biti ulaska vojne sile na klasičan način? Sto je s crtačima karikatura i tko ih financira, ako su one uzrok kontraoverza koje potiču sukobe? Po kojim i čijim kriterijima će biti razvrstavani 'normalni' muslimani od onih 'radikalnih'? Od pobornika rata iz devedesetih godina prošloga stoljeća i navjestitelja 'kraja povijesti' odgovor ovom prilikom ne treba tražiti. On ga je već ranije, još

prije tri godine, dao, iznoseći mišljenje da: "Zapadne institucije imaju ipak bolje karte, i zbog toga će se nastavljati dugoročno proširivati po cijelome globusu. Ali, da bismo dospjeli do dugoročnosti moramo kratkoročno preživjeti. Nesrećom, nema neizbježnosti povijesnog napretka. Samo se malo dobrih rezultata postiže bez vodstva, bez hrabrosti i bez odlučnosti da se borimo za vrijednosti koje omogućuju suvremena demokratska društva". Zapravo, Fukuvama je na ovaj način obznanio promijeniti plan upravitelja 'nadziranog nereda' - rat se nastavlja, ali s novim političkim vodstvom i novom strategijom nastupanja.

Dakle, u promjeni plana leži stvarni uzrok sadašnje izuzetno male potpore predsjedniku Georgeu W. Bushu i njegovoj vladi. Oni, tj. Bush i neokonzervativci, iako su nagovjestitelji novoga plana koji nosi naslov - *dugotrajni rat protiv islamizma* - zbog svoga 'radikalizma' nisu prikladni za njegovu provedbu. U novome strategijskom nastupanju rat je previše proskribirana riječ za ono što će se događati. Prema viđenju upravljača 'nadziranog nereda', riječ 'rat' kao metafora navlači mnoge probleme. Ona u "ratu protiv terorizma" odmah asocira na mučenje zatvorenika u Abu Hraibu ili Guantanamo pa sve do prisluškivanja građana. Osim toga, riječ 'rat' pojačava intenzitet borbe i otpor kod žrtve, a to se, prema njihovome mišljenju, mora izbjeći. Isto tako, to je razlog, zašto se oni zalažu za novi strategijski pristup, koji bi se temeljio na 'multi-multilateralnosti', u koju bi se uključile neke od sadašnje gomile institucija, primjerice, NATO, a ostale bi se osnivale prema intenzitetu angažmana Sjedinjenih Američkih Država u 'iskorjenjivanju islamskog radikalizma'.⁷⁹ Ovakva strategija samo je na prvi pogled oportunistička. Njezina bit jest u isticanju "spremnosti za pomoć u pravom trenutku", odnosno, nastupanje kreće onda kada potencijal žrtva iskaže želju za 'demokracijom'. Ovom novom strategijom, koja s pravom može nositi naziv 'paukova mreža', prema zamisli njezinih tvoritelja, lakše bi se otvorio put legitimiranju vojnog angažmana Sjedinjenih Američkih Država.

⁷⁹ Fukuvama novo strategijsko nastupanje vidi na ovaj način: "Amerika mora pokušati ne oblikovati svijet otvorenom vojnom silom, umjesto toga izgraditi niz multilateralne institucije koje bi ponovno stvorile dugoročnu motivaciju za stabilnost, rast i suradnju. Takve su primjerice institucije Bretton-Woods ili NATO, koje su nastale poslije Drugoga svjetskoga rata. Nažalost, rasprava o tome ograničila se na Ujedinjene narode". Usp. Die Welt, *Dopustite islamistima da sazriju*, Hamburg, 27. veljače 2006.

Bit umijeća upravljanja državom jest znati kada treba određene stvari pokrenuti, a kad ne. Ideja da bi Amerika mogla izigrati svoju dominaciju, kako bi u cjelini oblikovala svijet, velika jest iluzija. Ako ih je Irak išta naučio, onda ih je naučio to da nema prečica".

Strategija 'paukove mreže', htijenjem mnogih, polako se oživotvuje. Zasluga Međunarodne agencije za atomsku energiju (IAEA) jest u tome što nije uspjela zaustaviti Iran da ponovno započne svoj nuklearni program. Životnost joj svojim ritualnim ratnim izjavama udahnjuju američki dužnosnici, ne ostavljajući previše prostora za neko drugo rješenje. Izraelci upozorenjima da će Iran platiti "vrlo visoku cijenu", a Iran odgovorima da će, ako ga itko napadne, "dati neprijatelju povijesnu lekciju koju će dugo pamtit", održavaju njezinu medijsku zanimljivost na poželjnoj razini. Izvjesnu aktualnost priči o 'pauku i njegovoj mreži' daje i američko-iranska verzija 'ponosa i predrasuda'. Amerikancima je ponos povrijeđen, jer nisu naviknuti biti izloženi poniženjima kakvo se dogodilo još od 1979., tijekom talačke krize, koja je trajala 444 sramotna dana, i napada na veleposlanstvo u Bejrutu, koji je podržao Iran i u kojemu je poginuo 241 marinac. S druge pak strane, Iran nikada ne će oprostiti Sjedinjenim Američkim Državama potporu Iraku za vrijeme osmogodišnjeg krvavog rata. Mirovni pokušaji Europske unije samo su pokušaji, jer nemaju ni snage ni uvjerljivosti pa, kao takvi, ne mogu premostiti ni ono što se zove povijesna gorčina.

Za oživotvorenje strategije 'paukove mreže' postoji još jedan razlog - iranski osjećaj nesigurnosti. Naime, Amerika je okupirala dva susjeda Irana, a izraelsko nuklearno oružje usmjereno je prema Teheranu, pa je iranska paranoja donekle opravdana, jer uistinu postoji stvarna opasnost ugroze njegovog integriteta. No, Iran je ipak svjestan svoje snage. Američka iračka avantura ide mu u prilog, jer je ukazala na granicu sile. Sjedinjene Američke Države više ne mogu uvjerljivo prijetiti invazijom, jer su donekle proigrale moć zastrašivanja. Štoviše, Iran je pravi pobjednik u dosadašnjoj dionici 'rata'. On sada može čvrsto sjediti i smiješiti se, jer mu je Zapad na zlatnom pladnju izručio sav utjecaj koji je Iran uvijek nastojao dobiti na Srednjem istoku. Američka 'izgradnja demokracije' u Afganistanu i Iraku dovela je šijite na dominantne položaje u objema zemljama. Njihov se utjecaj proširio i po Siriji te dijelu Saudijske Arabije, a širit će se u budućnosti i u drugim zemljama. Povijesne ambicije Irana ostvarile su se bez ijednog pucnja, dok su Sjedinjene Američke Države primorane na promjenu strategijskog nastupanja.

Obistinjenje upozorenja analitičara - daje nerazumno vjerovati kako će sankcije i oštre riječi dovesti do toga da umjerene snage u Iranu zbace mule i izaberu pozapadnjenje - natjeralo je američku vladu da otpočne s razapinjanjem 'paukove mreže' oko Irana. Prvi 'čvor' na mreži jest stvaranje nezavisne zaklade za promicanje demokracije na Bliskom istoku i u sjevernoj Africi. Zamisao je da ova 'neprofitna zaklada' ima međunarodno obilježje, sa Sjedinjenim Američkim Državama kao glavnim pokroviteljem. Za početak njezinoga rada odvojeno je 55 milijuna dolara, od čega dvije trećine iz Sjedinjenih Američkih Država. Katar, koji je ponudio udomiti zakladu, i Danska jesu sljedeći najveći donatori.⁸⁰ U povelji zaklade stoji da će ona osigurati "financijsku i tehničku potporu lokalnim nevladinim organizacijama, akademskim institucijama i profesionalnim udruženjima" i da će poduzimati aktivnosti koje će "pridonijeti jačanju sloboda i demokracije". Unatoč tome što njezini direktori i predsjednik ne će biti članovi vlada i što Bushova vlada stoji na stajalištu da barem pola upravnog odbora budu Arapi i da predsjednik bude iz zemalja regije, ipak je to produžena ruka upravljača 'nadziranog nereda'. Potvrda toga temelji se na činjenici da odabrani tročlani odbor za selekciju čine - Bahtiar Amin, kurdski aktivist, koji je obnašao dužnost iračkog ministra za ljudska prava, Ram Burki, predsjednik marokanskog sveučilišta, i Anvar Ibrahim, bivši zamjenik malezijskoga premijera.⁸¹ U užem krugu inicijatora jest i Niccolo Figatalamanca, talijanski determinist, koji zakladu naziva 'jedinstvenom prilikom'. Ako ovome 'unutarnjem krugu izabranih' bude predsjedavao šah Ali Riza, tuniski stručnjak za pitanja spolova, koji je ugovorno u tunisko Ministarstvo vanjskih poslova došao iz Svjetske banke, kako je najavila Liz Chenev, dužnosnica američkoga Ministarstva vanjskih poslova, koja predvodi inicijativu, onda je više nego jasno da prema Iranu kreće psihološka operacija velikih razmjera.

⁸⁰ Međunarodna konferencija održana u Bahreinu studenog 2005., koja je lansirala koncept - kao zasebni poslovni fond za budućnost - naišla je na egipatsko odbijanje da se pridruži formalnoj deklaraciji. Promatrači su rekli kako je Egipat nastojao da regionalne vlade zadrže nadzor nad time koje pro-demokratske grupe bi primale potporu. Jedinne arapske vlade koje su sada obećale sredstva, jesu Katar, Bahrein i Jordan. Usp. *The Financial Times*, "Bush nastavlja s pritiskom za arapsku inicijativu", London, 8. veljače 2006.

⁸¹ Usp. *The Financial Times*, isti.

Drugi 'čvor' u velikome američkom propagandnom ratu koji bi trebao neutralizirati 'radikalni islam' jest skupina voljnih, koja sama sebe naziva "postrojbom za brzo djelovanje". Njihova služba počinje rano, već u 4.30 ujutro, u prostorijama bez prozora, na drugom katu zgrade Ministarstva vanjskih poslova u Washingtonu. Brojni televizori uključeni su na arapske kanale. Traga se za svakom informacijom iz islamskoga svijeta koja bi se mogla protumačiti kao opasnost po Sjedinjene Američke Države. Na dvojbene informacije reagira se 'brzinom svjetlosti' i njih se, uz ostalo, ispravlja i uz pomoć internetske stranice američkoga Ministarstva vanjskih poslova. Primjerice, 'brzinom munje' reagirano je na vijest da su Sjedinjene Američke Države unaprijed imale informaciju o tome kako će doći do katastrofalnog tsunamija u Aziji, ali da nisu pravodobno dale upozorenje, ili, pak, da je američka vojska u Iraku prodavala organe ubijenih protivnika. Ova specijalna postrojba u američkome Ministarstvu vanjskih poslova samo je jedan kotačić u golemom propagandnom stroju koji je američku vladu, prema procjenama stručnjaka, već stajao više milijarda dolara.⁸²

Sukladno novoj strategiji nastupanja, američkome predsjedniku Georgeu W. Bushu pitanje nacionalne sigurnosti jest poticati svim snagama 'miroljubivi islam'. Zato je, u tajnoj zapovijedi pod nazivom "prijateljski kontakti s islamskim svijetom", od kraja Hladnoga rata Bush u State Departmentu, Pentagonu i CIA-i najavio najveći - dijelom javni, dijelom tajni - novi propagandni rat. Ministrica vanjskih poslova Condoleezza Riče, kao operativni izvršitelj, to je pretočila u zahtjev: "Mi moramo dobiti idejni rat i uložiti više truda u borbu protiv propagiranja mržnje". Od tada televizija i radio-postaje koji u vanjskome krugu okružuju Iran, po uzoru na "Glas Amerike", emitiraju program 24 sata dnevno. Osim toga, pozamašna financijska sredstva izdvajaju se za školovanje propovjednika u Indoneziji, pojačana je produkcija talk show-a o "Islam i toleranciji", a tajno se "uskače" i u gradnju islamskih središta. Za muslimansku manjinu u Ugandi američki donatori izdašno su potpomogli otvaranje triju škola, a u Egiptu su omogućili produkciju "Ulice Sezam", koja bi trebala poticati međureligijski dijalog. Tu je i izdašna američka pomoć za saniranje džamija po cijelome svijetu.

Usp. *Der Spiegel*, "Dolari za imame", Hamburg, 13. veljače 2006.

Iako je CIA dobiti opremila svoj odjel za "Razvijanje strateškog utjecaja" te postavila vlastite internetske stranice na kojima se potiču umjereni islam i negativno raspoloženje prema Al Kaidi, kao i tajno doznala novčane iznose muslimanskim propovjednicima i duhovnim vođama, producenti i redatelji propagande ipak strahuju da bi nemiri u islamskome svijetu mogli potpuno poništiti njihove napore. Neobjavljivanje karikatura proroka Muhameda u američkim medijima upravo je potaknuto tim strahovanjem.

Kako bi američki propagandni stroj ostao nepoznat, njegov obujam i zahvat nastoje se što je moguće više prikriti. Tako, primjerice, nije nigdje objavljeno da svih trideset afganistanskih televizijskih i radio postaja emitira program zahvaljujući financijskoj pomoći Sjedinjenih Američkih Država. Pukovnik James Treadwell, stručnjak za psihološko ratovanje, za to ima vrlo zanimljivo i jednostavno objašnjenje: "Mi ne želimo da oni saznaju za sudjelovanje vlade SAD-a, jer bi onda isključili te programe".⁸³ Amerikanci dobro znaju da je uspjeh jedne psihološke operacije upravo proporcionalan njezinoj tajnovitosti. Iskustvo je pokazalo da je, otkad je 'procurila' vijest o tome kako kompanija Lincoln Group⁸⁴ na zahtjev Pentagona honorira članke u iračkim novinama, u kojima je prijateljsko stajalište prema Americi bilo očito, te potkupljivala novinare s 500 dolara mjesečno, i u samim Sjedinjenim Američkim Državama stajalište prema tome programu propagande postalo kritičnije.

Sve u svemu, temeljna zadaća 'paukove mreže', prema zamisli njezinih tvoritelja, jest djelotvorno smanjiti simpatije koje danas Iranu izražava stanovništvo u zemljama Bliskog istoka kao jedinom preostalom borcu protiv moćne Amerike. Hoće li se u tome uspjeti? Ako je suditi po dovezima širenja demokracije u zemljama Bliskog istoka, gdje je sve ispalo suprotno, razloga za optimizam upravljača 'nadziranog nerada' i nema previše.⁸⁵ Zakazale su i liberalne snage u islamskome

⁸³ Usp. *Der Spiegel*, isto.

⁸⁴ CIA je već jednom angažirala Lincoln Group - da, uoči rata pomogne iračkom Nacionalnom kongresu u kampanji protiv Sadama Huseina. Netočne dojave o Sadamovom naoružanju za masovno uništavanje, objavljene nakon toga također su djelo washingtonskih tajnih služba. Usp. *Der Spiegel*, isto.

⁸⁵ Navedeno potvrđuje i neuspješno putovanje američke ministrice vanjskih poslova Condoleeze Riče po bliskoistočnim zemljama početkom 2006. godine. Nijednu od

svijetu, iako su se načelno zalagale za reformu." No, iako je W;isliington ostao usamljen, tu nikako priči nije kraj.

Američki 'Dugi rat'

Stvarne i potencijalno moguće 'čvorove' na 'paukovoju mreži' u cjelovitu stratešku zamisao uobličio je general Peter Pače, načelnik združenog stožera Sjedinjenih Američkih Država, početkom veljače 2006. u svome četverogodišnjem izvješću Kongresu. Poruka generala Petera Pačea: "Mi se nalazimo u kritičnom vremenu u povijesti ove velike zemlje i izazvani smo na načine koje nismo očekivali. Suočavamo se s nemilosrdnim neprijateljem koji namjerava uništiti naš način života i učiniti budućnost nesigurnom", i bez apokaliptične intonacije, govori daje riječ o novoj, bitno promijenjenoj američkoj strategiji nastupanja. Zato se u uvodu Izvješća posebno ističe provedbeni plan, koji se opisuje kao "Dugi rat, koji zamjenjuje 'rat protiv terorizma'". U ovome slučaju 'Dugi rat' jest više od samog lingvističkog pomaka - on odražava razvoj američke strateške misli poslije napada od 11. rujna.

Na iskustvima ratišta u Iraku i Afganistanu, a pokušavajući gledati dalje, američki stratezi osmislili su rat neograničen u vremenu i prostoru protiv 'globalnog islamskog ekstremizma'. "Borbe se mogu voditi u desetcima drugih zemalja simultano i tijekom mnogih godina koje će doći," kaže se u Izvješću. U biti, težište se od konvencionalnih vojnih operacija širokog spektra, kao što je bila invazija na Irak iz 2003.,

zadaća koje je sebi postavila nije realizirala. Postojale su samo tri zadaće. Prvi je bila uvjeriti arapske zemlje da je nužno odustati od suradnje, uz ostalo i financijske, s pobjednikom na parlamentarnim izborima u Palestini - Pokretom islamskog otpora (HAMAS). Druga, pozvati Arape na jačanje pritiska na Teheran. I treća, pridonijeti demokratskim transformacijama na Bliskom istoku.

Jedina zemlja u kojoj su riječi američke ministrice o demokraciji i slobodi primljene od dijela političke elite i društva jest Libanon, koji je Riče neplanirano posjetila za vrijeme svoje turneje. Ali ondje vlada posebna situacija - taje zemlja politički razlučena pa jedna od snaga u borbi za vlast naprosto koristi te demokratske parole. A to, uzgred rečeno, znači da Zapad, podržavajući jedan dio libanonskog društva protiv drugog, gura zemlju u konfrontaciju.

⁸⁶ Zato je, primjerice, agencija *Reuters* citirala riječi saudijskih liberala o tome, kako "njihovi javni kontakti s proizraelskom vladom Georgea Busha mogu postati 'smrtnim poljupcem' za reformističke snage".

prebacuje na brzo upućivanje visoko mobilnih, često tajnih protutero- i ističkih snaga. Među posebno predloženim mjerama jesu: povećanje snaga za posebne operacije za 15 posto, dodatnih 3.700 osoba za psihološke operacije i civilne poslove, udvostručenje broja bespilotnih letjelica, konverzija nuklearnih raketa Trident koje su se lansirale s podmornice za konvencionalne udare, nove pomorske snage za brzu reakciju, posebni timovi obučeni za otkrivanje i onesposobljavanje nuklearnog oružja bilo gdje na svijetu i novi bombarderi dugog doseg.

Iako u Izvješću nisu imenovane zemlje koje će postati područja budućih operacija u 'Dugom ratu', ona će se od Bliskog istoka, kao epicentra, sigurno protezati do Roga Afrike, sjeverne Afrike, sjevernog Kavkaza te srednje i sjeveroistočne Azije. Ako je Hladni rat prevladavao svijetom u drugoj polovici 20. stoljeća, po svemu sudeći 'Dugi rat' uobličavat će svijet u desetljećima koja dolaze. Plan se čvrsto oslanja na još višu razinu suradnje i integracije s Velikom Britanijom i drugim NATO saveznicima, ali i na povećano 'regrutiranje' regionalnih zemalja uporabom njihovih gospodarskih, političkih, sigurnosnih i vojnih sredstava. Sadašnje i buduće saveznike poziva se da svoje mogućnosti stave na raspolaganje, kako bi se zajednički "snosili rizici i odgovornosti današnjih složenih izazova."

U Izvješću se od Pentagona traži prilagodljiviji pristup u ostvarenju suradnje s vladama potencijalnih saveznika. Naglasak je na "sveobuhvatnom usmjeravanju svih elemenata američke sile" prema pobjedi u 'Dugom ratu'. Tu je i zahtjev za "nadilaženjem tradicionalne suradnje sa stranim zemljama", odnosno, usmjerenje na izvoz "nadziranih aktivnosti i zakona". Nekonvencionalni pristup u Izvješću, čiji se učinci još preispituju u kabinetima glavnih europskih saveznika, više je nego izravan. Stajalište da "ovaj rat zahtjeva od američke oružane sile usvajanje indirektnih pristupa" naprosto znači da se napuštaju načela posredne strategije i preuzimaju načela strategije obaranja. Drukčije rečeno, to znači da je u čvrstom tkivu Euroazije te središnje i sjeverne Afrike opet na djelu američki intervencionizam kao prevladavajući oblik nastupanja, ali upakiran u drukčiji strateški omot. Na neki način to odražava i nedavnu prilagodbu britanskog strategijskog razmišljanja, čija je posljedica povećanje vojnog proračuna, no, zahtjev američke

vlade za vojnim proračunom znatno je veći i za 2007. bi, prema projekciji, iznosio nevjerojatnih 513 milijarda dolara.⁸⁷

Američki plan mora izazivati zabrinutost, jer širom otvara vrata Huntigntonovom 'sukobu civilizacija', a upitnim čini poštivanje međunarodnoga prava i ljudskih prava. Da u operacionalizaciji 'Dugog rata' ne bi bilo zapreka, poglavito ne onih pravnih, u Izvješću se od Kongresa traži da Pentagonu i njegovim agencijama odobri trajne pravne ovlasti istovjetne onima koje su korištene u Iraku, jer to, po mišljenju sastavljača Izvješća, može "znatno povećati moć američkih zapovjednika". U doktrinarnom smislu, a slijedom negativnih iskustava u Iraku, u 'Dugom ratu' igranje na vanjski strategijski krug drži se odlučujućim. Stvaranje partnerstva sa što više zemalja koje okružuju potencijalnu žrtvu jest dodatno čvorište na 'paukovoju mreži'. Zato se u Izvješću i navodi: "Mi shvaćamo da su u gotovo svim okolnostima drugi sposobni obaviti posao jeftinije i da mi imamo skuplje snage. Ključna lekcija koju smo naučili je da oni to mogu obaviti djelotvornije jer poznaju lokalni jezik, lokalne običaje, kulturno su prilagođeni i sposobni postići stvari koje mi ne možemo".

Kao i svaka strategijska zamisao tako i ova o 'Dugom ratu' ima prioritete. Pentagonosko izvješće 'prepoznaje' četiri takva prioriteta: poraziti terorističke mreže diljem svijeta, obraniti američki prostor na cijeloj dubini, izabrati (izdvojiti) zemlje koje se nalaze na strateškom raskrižju te spriječiti neprijateljske države, odnosno, pojedince i skupine iz 'nedovršenih država' da nabave ili uporabe oružje za masovno uništenje. Pentagonovi planeri koji su zacrtali strategiju za dugotrajno ratovanje u pripremnom razdoblju surađivali su s mnogim živućim stručnjacima, ali zasluge u Izvješću pripisuju samo jednome - onome koji već odavno nije živ - Thomasu E. Lavrenceu. Zašto baš njemu? Razlog je vrlo jednostavan. Upravljači 'nadziranog nereda' vole davati prednost već viđenome. Njima klonirana situacija najbolje odgovara.

Djelo u liku osobe *Lavrencea od Arabije* najsvrhovitije se može uočiti u ostvarivanju doktrinarnih postavka 'Dugog rata'. Sjedinjene Američke Države s novom strategijom nastoje postići uspjeh istovjetan

Usp. *The Guardian*, "Drugi američki rat", London, 15. veljače 2006.

onome koji je postigla Velika Britanija zloporabljajući Arape⁸⁸, pod vodstvom brigadira Thomasa E. Lavrencea, u svrhu rušenja Osman-skoga Carstva, da bi kasnije izdala i Arape, svoje saveznike.⁸⁹ Prijemčivi naziv *Lavrence od Arabije* bio je vješt promidžbeni trik, koji je pothranjivao Lawrenceovu taštinu, a još više je služio za uvjeravanje Arapa i europske javnosti u to kako Velika Britanija vodi proarapsku politiku i štiti njihove interese. Kada se britanska Vlada oslobodila osmanske opasnosti i arapskog nacionalnog zanosa, pod vodstvom šerifa Huseina, radi postizavanja svojih dalekosežnih ciljeva, djelujući u interesu prije svega britanskih naftnih kompanija, ušla je, kako to ističe dr. John Coleman, u razdoblje diplomacije prijevarom. Vještima diplomatsko-političkim igrama u kojima su ključnu ulogu imali lord Rothschild i lord Murrav, Velika je Britanija uspjela na vlast u Saudijskoj Arabiji dovesti obitelji Abdulaziz i Vahabi i od tada će, do dana današnjega, njome vladati kralj podrijetlom iz tih dviju obitelji, a Palestinu staviti pod međunarodnu upravu.⁹⁰ Ta golema prijevara Arapa tako je razbjesnila brigadira Lavrencea da je zaprijetio kako će dvoličnost britanske Vlade iznijeti u javnost, što ga je stajalo života.⁹¹ Upravljači

⁸⁸ Uvjete pod kojima su Arapi pristali sudjelovati u napadu na Turke (kojima se britansko crno plemstvo zaklelo na vječnu vjernost) dogovorio je Serif Husein od Hidžaza, a izričkom su sadržavali i odredbu da Velika Britanija ne će dopustiti daljnje doseljavanje Židova u Palestinu, Transjordaniju ni Arabiju. Taj Huseinov zahtjev bio je sržno pitanje sporazuma sklopljena s britanskom Vladom. No, Britanska je Vlada nastavila s politikom prijevara tako što je odaslala svoje snage na Sinaj i u Palestinu. Sir Archibald Murrav uvjerio je Lavrencea kako je cilj toga poteza preduhitriti doseljavanje Židova slijedom Balfourove deklaracije, koju je potpisao lord Rothschild, jedan od vrhovnih članova Illuminata. Usp. dr. John Coleman, *Diplomacija prijevarom - Izdajničko ponašanje britanske i američke Vlade*, DETECTA, Zagreb, 2005., str. 46.

⁸⁹ U razdoblju od 1909. do 1915. britanska je Vlada koristila Lavrencea kao čovjeka koji je predvodio arapske snage u borbi protiv Turaka i njihova istjerivanja iz Palestine. Prazninu nastalu odlaskom Turaka popunit će židovski doseljenici koji su, temeljem odredaba Balfourove deklaracije, nahrupili u Palestinu. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 46.

⁹⁰ Takvu politiku danas (1993. nap. aut.) s jednakom lakoćom provode Ujedinjeni narodi, u čije ime Cvrvus Vance dijeli Bosnu i Hercegovinu, međunarodno priznatu zemlju, na male enklave, kako bi ih Srbija mogla prisvojiti kada za to dođe vrijeme. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 48.

⁹¹ Lavrence je Huseinu i njegovim ljudima dao časnu riječ da daljnjeg doseljavanja Židova u Palestinu ne će biti. Dokumenti u Britanskom muzeju jasno pokazuju da su obećanje, koje je Lavrence prenio šerifu Huseinu, u ime britanske Vlade dali Sir Archibald Murrav i general Edmund Allenbv. Usp. dr. John Coleman, isto, str. 46.

'nadziranog nereda' ne praštaju nikome, a poglavito jednom uzoholjenom brigadiru. Njegova banalna pogibija na motoru kasnije će propagandistima determinizma poslužiti za stvaranje romantizirane slike o njemu⁹², a posljedično tome i o ulozi Velike Britanije na Bliskom istoku na početku 20. stoljeća.⁹³

Stratezima američkoga 'Dugog rata', u sve raširenijem antiamerikanizmu, kao melem na ranu dobro bi došao klon Thomasa E. Lawrencea kojega bi današnji arapski svijet prihvatio raširenih ruka, a oni bi, kako to stoji u Izvješću, diljem Puta svile zagovarali "neizravan pristup, suradnju s drugima i izbacivanje protivnika iz ravnoteže fizički i psihički, umjesto da ga se napada ondje gdje je najjači ili onako kako on očekuje da će biti napadnut". Ovo strateško načelo pokazuje zašto je neskriveno divljenje taktičkom umijeću Lawrencea od Arabije u Izvješću opisano ovako: "...povijesni primjer koji oslikava zamisao, a dolazi iz arapske pobune 1917. u areni dalekog Prvog svjetskog rata, kada su britanski pukovnik T. E. Lawrence i skupina njegovih lako naoružanih Beduina zauzeli osmansku luku Akaba, napadajući s nebranjene pustinjske strane, umjesto da se suočavaju s garnizonskim topništvom na obali, napadajući s mora".⁹⁴

Može li itko zajamčiti da će američki 'Dugi rat', uz svu svoju vremensku protežnost i neizravnost nastupanja, ostati u okvirima 'nad-

⁹² Istovjetan, klonirani, čin odigrao se početkom 21. stoljeća, pogibijom princeze Diane u automobilskoj nesreći. I u jednom i u drugom slučaju, kao 'zajednički nazivnik', u 'iznenadnoj i neočekivanoj' smrti poznatih i relativno mlađih stradalnika je programirana poplava suosjećanja koja su graničila i s histerijom. 'Uplakanom i potresenom' puku u takvim slučajevima nije ni do kakve politike, a još manje do političkih zakulisnih igara upravljača 'nadziranim neredom'.

⁹³ Dvoličnost britanske politike ogleda, kako piše John Coleman, jest u tome što je: "Godine 1917. britanska vojska ušla u Bagdad i time označila početak kraja Osmanskog Carstva. Tijekom cijelog tog razdoblja Murrv je stalno uvjeravao obitelji Vahabi i Saudi da nijednom Židovu neće biti dopušteno doći u Arabiju, a da će se ono malo Židova kojima će biti dopušteno doseljavanje nastaniti samo u Palestini. Dana 10. siječnja 1919. Britanci su sebi dali 'mandat' za vlast nad Irakom, mandat koji je 5. svibnja 1920. stekao zakonsku snagu. Nijedna država na svijetu nije se usprotivila tome nezakonitome činu Velike Britanije. Sir Percy Cox imenovan je visokim povjerenikom za Irak. Naravno, irački narod ništa nije pitao. Godine 1922. Liga naroda prihvatila je Balfourovu (tj. Rothschildovu) deklaraciju i time britanskoj Vladi dala mandat za upravljanje Palestinom i hašemitskom zemljom zvanom Transjordanija. Čovjek se može samo diviti tolikoj drskosti britanske Vlade i Lige naroda". Usp. John Coleman, isto, str. 49.

⁹⁴ Usp. *The Guardian*, isto.

ziranog nereda'? Teško. Ako se na stratešku vagu stavi: da su Amerikanci došli u Irak ne da odu nego da ostanu, da moć Amerike još nije potučena, da je Irak početna a ne završna faza 'nadziranog nereda' na Bliskom istoku, da američkom okupacijskom sustavu prijeti kolaps, da CONPLAN 8022-02 nije fikcija nego stvarnost, da scenaristima iračkoga građanskog rata uspijeva suspenzija američkog plana o razvoju 'iračke demokracije', da neokonzervativci nisu autori plana o slamanju duhovnih vrjednota zapadne civilizacije, nego deterministi, da je novi strateški pristup koji se temelji na 'multi-multilateralnosti' predložen u Kongresu, da se strategija 'paukova mreža' nalazi u prvoj fazi primjene, da su velikom američkom propagandnom ratu osigurana pozamašna novčana sredstva, da je 'globalni islamski ekstremizam' i dalje glavna opasnost po zapadnu civilizaciju i, konačno, da je klon Thomasa E. Lawrencea spasonosno rješenje, onda uistinu postoje tek promilske mogućnosti da se izbjegne ekstrem sukoba koji se naziva - preventivi rat protiv Irana.

Prije ovoga uvodnoga čina u apokalipsu, upravitelji 'nadziranog nereda' ipak bi se morali zamisliti zašto američki pokušaji 'demokratizacije' Bliskog istoka nisu doveli do očekivanih rezultata. Morali bi sebi postaviti pitanje: Zašto su na palestinskom teritoriju, u Egiptu i u Iraku, poslije demokratskih izbora ojačane pozicije islamista? Jednako bi se morali potruditi objasniti svjetskoj javnosti zašto su upravo islamisti jedina snaga koja danas na Bliskom istoku može dobiti potporu stanovništva. Usput rečeno, islamisti su najvatreniji pristaše političkih reforma u regiji, ali to očigledno nisu reforme koje priželjkuju washingtonski 'jastrebovi'. To su sve valjani razlozi za upozorenje - shvaćate li, vi, upravljači 'nadziranog nereda', da vaša tajna i javna potpora 'cvjetnim revolucijama' u podsovjetskom prostoru ne će imati jednak rezultat na prostorima koji se prostiru južnije! Moralo bi vam biti poznato da na prostorima Bliskog istoka 'revolucije' ne će biti obojane narančastom bojom determinizma, nego crvenom bojom krvi, koja će se prolići kao rezultat građanskih ratova i terorističkih napadaja, ili zelenom bojom islama ili, što je mnogo vjerojatnije, objema bojama istodobno.

Poslije ovoga upozorenja nužno slijedi pitanje: Je li ovakav mogući razvoj događaja uistinu sukladan dugoročnim interesima Sjedinjenih Američkih Država? Ako je odgovor negativan, kakav bi trebao biti, onda

bi s političkim odlaskom američkoga predsjednika Georgea W. Buslia trebala u zaborav otići i njegova izjava članovima utjecajne organizacije veterana "Američka legija" koja glasi: "Po čitavom svijetu sloboda se nalazi u hodu i mi se ne ćemo smiriti dok se obećanje slobode ne proširi na sve narode cjelokupne Zemaljske kugle".

Sloboda je neupitno jedna od temeljnih čovjekovih vrijednosti. Ali nije i jedina. Nitko ne želi slobodu koja se pretvara u krvavi kaos. U islamskome svijetu mnogi svoju slobodu shvaćaju kao slobodu od Sjedinenih Američkih Država, jer američka sloboda nastoji poništiti njihovu slobodu vjerovanja u jednoga Boga. Na takvu cijenu sljedbenici proroka Muhameda, na žalost upravitelja 'nadziranog nereda', nisu spremni pristati.

9. Scenarij američkoga 'preventivnog rata' protiv Irana

'Dugi rat' i strategija o 'paukovoju mreži', kao stoje razvidno iz prethodnoga, izišli su iz laboratorija za situacijska modeliranja i postali stvarnost. Zato je, prije opisa scenarija 'preventivnog rata' protiv Irana, posve razložno upitati se: U čemu je opasnost od ove združene doktrinarne zamisli? Njezini autori i mogući prevoditelji nastoje uvjeriti 'globalno selo' da je riječ samo o nekoj inačici sukoba niskog intenziteta. No, u strategijskom promišljanju postoji pravilo daje za razumijevanje bilo kojeg oblika sukoba najopasnije pojednostavljenje. Razlog takvom pristupu jest taj što unutarnja logika sukoba pokazuje da, unatoč povijesnim okolnostima, vremenu odigravanja ili tehnološkoj razini, u konačnici raspleta sukob se uvijek ubrzava i prelazi u svoj ekstrem. U slučaju Irana, 'krajnja točka' sukoba bila bi već mnogo puta najavljena prevencija, u kojoj taktički nuklearni udari ne bi bili završni čin.

Budući da će se nadolazeća kataklizma, naznačena već iračkim 'preventivnim ratom', u koju čovječanstvo guraju 'apostoli kraja povijesti', teško moći izbjeći, poželjno je o njoj (njemu) progovoriti s etičkog, moralnog pa i vjerskog stajališta. "Preventivni rat znači agresiju i nije nikakva obrambena mjera", bio je više nego jasan predsjednik Papinskoga vijeća "Iustitia et pax", nadbiskup Renato Martino, predstavljajući

poruku pape Ivana Pavla II. za Svjetski dan mira."'' Posljedično navedenome, držati 'preventivni rat' pravednim ratom značilo bi opravdavati trajnu, tešku i sigurnu štetu koju napadač čini nekom narodu ili nekoj zajednici naroda. Etičnost i moralnost takva rata postaje krajnje dvojbeno ako se za njim posegnulo a da nisu korištena sva ostala sredstva kojima bi se on mogao spriječiti. Opravdanja za takav rat nema ni onda kada su se primijenjena sredstva pokazala neprimjerenima i bezuspješnima, pa ni onda kada postoje izgledi za uspjeh, ako pribjegavanje oružju prouzročuje zlo i nered veći od mogućega zla koje se želi uništiti. U ovom etičkom načelu o ratu nalazi se odgovor svima onima koji olako i sa zlom nakanom kriminaliziraju hrvatski Domovinski rat. Naime, Hrvatska ni u jednom trenutku, a poglavito ne u ratu kao cjelini, nije prouzročila veće zlo od onoga koje joj je činjeno i, što je još važnije, koje joj je moglo biti učinjeno da ga ona nije na vrijeme spriječila. Slučaj Iraka potpuno je obrnut. Koalicijske su snage, ne samo iračkome narodu, učinile neizmjereno više zla nego što su moguće zlo, tobože, spriječile.

U ocjenjivanju etičko-moralnih uvjeta 'preventivnog rata' glede Irana, dodatnu veliku težinu ima moć suvremenih sredstava razaranja koja se u njemu namjeravaju uporabiti. Zato *Glas Koncila* s pravom upozorava da učenje o takozvanom 'preventivnom ratu' bez procjene uvjeta etičke i moralne opravdanosti ne pripada u "razborit sud onih koji su odgovorni za opće dobro".⁹⁵ Naime, zaštita interesa neke zemlje, pa bila ona i najmoćnija, ne može se izjednačavati sa samoobranom, to jest s obrambenim ratom, i stoga opravdanja ni za kakav preventivni

⁹⁵ Usp. *Glas Koncila*, "Preventivni rat znači agresija", 5. siječnja 2003.

⁹⁶ Ovaj etičko-moralni stav obrazložen je na način: "Valja znati i to da svaki ratni čin koji bez razlikovanja ide za uništavanjem cijelih gradova ili prostranih krajeva zajedno s njihovim stanovništvom, zločin su protiv Boga i protiv samog čovječanstva te mora biti odlučno i bez oklijevanja osuđen. Pogibelj je suvremenog rata što onome koji posjeduje znanstveno, osobito nuklearno, biološko i kemijsko oružje, pruža priliku činiti takve zločine. Nepravedne, prekomjerne nejednakosti na gospodarskom i društvenom području, zavist, nepovjerenje i oholost što uzimaju maha među ljudima i društvima, trajno ugrožavaju mir i uzrokuju ratove. Sve što se čini za uklanjanje tih nereda, pridonosi izgradnji mira i izbjegavanju rata. 'Preventivni ratovi', osim što ih Crkva ne prihvaća i osuđuje (premdaje bilo teologa koji su američki rat protiv Iraka pokušali opravdati), svakako ne pridonosi izgradnji mira, niti uspostavljanju jednakosti među narodima." Usp. *Glas Koncila*, *Postoji li preventivni rat?*, 14. prosinca 2003.

napad naprosto nema.¹⁷ Paradoks 1. rujna 2001. jesu u lome šio se proklamirana opasnost od 'raka' terorizma poremetila i u pitanje dovela "stabilnost i sigurnost" na nacionalnoj, regionalnoj i međunarodnoj razini. Osim toga, borba protiv terorizma ne može se voditi po cijenu teškog kršenja ljudskih prava, pa Sveta Stolica nije ostala usamljena u svojem upozorenju o neprihvatljivosti 'preventivnog rata' ni protiv koga. Više je, kako navodi *Glas Koncila* od 5. siječnja 2003., vjerskih kršćanskih poglavara Katoličke i Evangelističke crkve u božićnim porukama isticalo da je ulazak u rat protiv Iraka nedopustiv i neopravdan. Tako je njemački kardinal Walter Kasper istaknuo da bi rat mogao poremetiti ravnotežu u svijetu, a generalni tajnik Svjetskoga vijeća Crkava Konrad Raiser na njemačkom je radiju upozoravao kako bi vojni napad na Irak mogao uništiti sve napore u izgradnji međunarodnog poretka utemeljena na miru i pravедnosti. Nitko ne bi smio prihvatiti logiku rata ni rat kao sredstvo politike, istaknuo je tom prigodom Raiser. No, jednako tako, nitko od crkvenih poglavara u predvečerje napada na Irak nije govorio kao da štiti bilo kojeg diktatora, pa ni Sadama Huseina, nego su govorili iz načela neopravdanosti rata koji je imao sva obilježja 'preventivnosti'. Sve tragične posljedice, na koje su upozoravali crkveni oci glede Iraka, nažalost, obistinile su se.

⁹⁷ Evo što o tome govore katolički teolozi: Iz katoličke moralke, dopuštenje samo obrambeni rat, i to pod određenim uvjetima. Katolički su moral i naukjasnji: pozivajući se na zapovijed "Ne ubij" (Mt 5,12), naš Gospodin zahtijeva mir srca i pokazuje nemoralnost ubilačke srdžbe i mržnje. Poštivanje i razvoj ljudskog života zahtijevaju - mir. Mir nije tek odsutnost rata i ne može se svesti na osiguravanje ravnoteže među suprotstavljenim silama. Mir se na zemlji ne može postići bez zaštite osobnih dobara, bez slobodne komunikacije među ljudima, bez postojano življenog bratstva. Mir je 'spokoj poretka'. On je plod pravédnosti, učinak ljubavi. Navedena peta zapovijed zabranjuje hotimično uništavanje ljudskog života. Zbog zala i nepravda što ih izaziva rat, Crkva uporno poziva sve da mole i da djeluju kako bi nas Božja dobrota oslobodila starog robovanja rata. Svi građani, kao i svi nositelji vlasti, dužni su zalagati se za izbjegavanje rata, pa Katolička crkva ne priznaje niti 'poznaje' takozvani 'preventivni rat'. No, dokle god bude postojala pogibelj rata i dokle god ne bude međunarodne kompetencije koje će raspolagati prikladnim snagama, dotle ne će moći državama zanjekati pravo na zakonitu obranu poslije iscrpljivanja svih mogućnosti mirnih pregovora. Kada je riječ o zakonitoj obrani vojnom silom, Crkva traži da se ozbiljno razmotre strogi uvjeti koji su za nju potrebni. Usp. *Glas Koncila*, 14. prosinca 2003, isto.

Operacija *Oluja života* ili novi *Rimski rat*

I, dok tri godine poslije preventivnoga 'kirurškog zahvata' diljem Iraka u 'odgođenom neredu' nitko više mrtve ni ne broji, 'ratni bujnjevi' već nagovještaju kako je u pripremi novi takav pohod, ali ova puta na zemlju Arahozijaca, Baktrijanaca, Partija, Sogdijanaca, Medijaca, Masagetija, Sauromatija i Saramita, koji više od tri tisućljeća obitavaju od Zagrosa na zapadu i Horasa na istoku. Prethodit će mu, kako to stožerni proces u donošenju odluke i zahtijeva, niz sastanaka na kojima će članovi Kongresa, obavještajci i vojni planeri, uz polupriugušeno svjetlo i računalni prikaz situacije na velikom zidnom zaslonu, razmatrati moguće odgovore na zadanu temu: 'Kako reagirati na iransku nuklearnu opasnost?'⁹⁸ Poslije rasprava u kojima će se izmjenjivati argumenti i protuargumenti, prvi zaključak mogao bi biti da operacija *Oluja života* ne bi smjela biti percepcija totalnog rata¹⁰⁰, koji je u povijesti poznat kao "rimski rat". Nedvojbeno je da bi akterima iz svijetloljubičasto osvjetljene dvorane mnogo značilo upriličenje kloniranog oblika rimskog pohoda na Kartagu. Onako kako je Rim zgazio Kartagu, Pentagon bi želio zgaziti Iran. Što je protivnik jači i odlučniji, to je pobjeda slađa, a značila bi potvrdu američke prevlasti u svijetu i tijekom prve polovice 21. stoljeća, kao što navodi Fran Višnar u svojoj kratkoj analizi u zagrebačkom *Vjesniku*.¹⁰¹ No, Vijetnam i Irak poučna su iskustva o tome da nije preporučljivo, unatoč silnoj želji, pokušati

⁹⁸ Upravo takvu zapovjedno-stožernu vježbu planira Pentagon provesti u srpnju 2006. Na njoj bi se razmislile opcije za krizu koja uključuje i Iran. Prvotno je vježba bila planirana za kolovoz, ali je prebačena na raniji datum zbog eskalacije krize oko iranskog nuklearnog programa.

⁹⁹ Nikakvo iznenađenje ne bi bilo ako bi operacija napada na Iran nosila upravo naziv *Oluja života*. Kako upravljači nadzi ranog nereda vole hollywoodska uprizorenja virtualne stvarnosti, za njih bi prikladan baš mogao biti naziv prvog iranskoga govornog filma koji je 1948. snimljen pod tim nazivom.

¹⁰⁰ Za izravni vojni sudar s Irancima, Amerikanci bi morali provesti potpunu imperijalnu mobilizaciju. Ona je pak protivna demokraciji jer nameće golemi, dosad neviđeni ekonomski samoprijegor i osjetne ljudske žrtve u američkim redovima (i vojne zbog ratnih djelovanja i civilne zbog vjerojatne terorističke odmazde). Je li Amerika na to spremna? Javnost nije. Ona odavno nije zadovoljna ni s minimalnom cijenom koja se plaća da bi se održao kaos u Iraku. Usp. Fran Višnar, *Rimski rat*, *Vjesnik*, 20. travnja 2006.

¹⁰¹ Usp. Fran Višnar, *Vjesnik*, isto.

u klasičnom obliku ponoviti *Ceterum autem censeo Carllmginem cssc dclndani*. Rješenja za tu dvojbu ima. 'Paukova mreža' i 'Dugi rat' isključuju američke vojnike na terenu, ali ne isključuju američke pilote u zraku. Ako na prostranstvima Kashana nije poželjno da američki 'vojnici budućnosti' s infracrvenim ciljnikom ubija izravno¹⁰², to mogu učiniti računalo i čovjek, s visine od nekoliko tisuća metara, jednako bez duše i milosti kao što su to učinili rimski legionari s drevnim gradom i državom na sjevernoafričkoj obali današnjega Tunisa, koju su njegovi osnivači Feničani nazivali Kart-Hadašt (Novi Grad). Poslije višednevne rasprave, opći zaključak svih 'vitezova pentagonalnog stola' mogao bi biti - Do opipljive pobjede ipak se mora doći.

To čvrsto stajalište poslije kolovoza 2006. i okončanja planirane zapovijedano-stožerne vježbe ne će promijeniti ni upozorenja analitičara¹⁰³ da rat između Sjedinjenih Američkih Država i Irana ne će biti običan prekomorski ekspedicijski pothvat ni sukob koji će dobiti samo američko ratno zrakoplovstvo i mornaričke dalekometne krstareće rakete. Iran nije Miloševićeva Srbija ni Irak Sadama Huseina. Slomiti visoku borbenost sedamdesetmilijunskog stanovništva i promijeniti teokratsku vlast u Iranu za američke oružane snage znači ponoviti pothvat veći od onoga u završnici Drugoga svjetskoga rata, koja se odigralo na tihooceanskim prostranstvima. Kao što su japanske kamikaze, odmah nakon stoje na svaki tihooceanski otok zaboden američki barjak i nakon što je sunce nad Hirošimom i Nagasakiem bilo prekriveno prašinastim oblakom, priznale poraz, tako sada američki stratezi sami sebe uvjera-

vaju kako je to moguće ponoviti, u kloniranom obliku, i s desetcima tisuća 'islamikaza'. Ta njihova zabluda pothranjuje se uvjerenjem daje Iran idealan poligon ne samo za nuklearno oružje nego i za testiranje specijalnih divovskih aviobomba koje stvaraju učinak nuklearnog taktičkog oružja ili oružja koja se lansiraju s velikih visina, odnosno, dalekometnih raketa čiji start otpočinje 'iza horizonta' ili čak iz svemira.

Hoće li Iran uistinu postati poligonom za upriličenje novoga "rimskog rata" više će ovisiti o 'mekoj sili' i njezinoj 'pripremi bojnog polja' nego o vojnoj umješnosti pentagonskih stratega. Medijski probni baloni, kao kanonadska priprema psiholoških operacija, već su se počeli puštati. Za to se pobrinula novinska agencija *Bloomberg* u povodu iranskoga priopćenja o tome kako su njegovi znanstvenici uspjeli proizvesti prve količine obogaćenog urana, namjerno preoblikujući izjavu pomoćnika američke ministricе vanjskih poslova za međunarodnu suradnju i neširenje atomskoga oružja Stephena Rademakera. Njegove jednoznačne riječi: "Kada bi Iran imao tih 50.000 centrifuga¹⁰⁴, mogao bi proizvesti dovoljno obogaćenog urana za nuklearno oružje u roku od 16 dana" medijski virtuozi determinizma, sjedeći na 'tronošcu' ispred svojih računala, omamljeni parama senzacionalizma, poput drevne proročice iz Apolonova hrama, pretvoriše u dvoznačne. Uvjetovanu tvrdnju pomoćnika ministra oni su olako i bez grižnje savjesti pretvorili u datost, napisavši: "Pomoću tih 50.000 centrifuga Iranci mogu proizvesti ...". To je, za početak, bilo sasvim dovoljno da se izazove nelagoda kod mnogih diljem svijeta.

Bombastični naslov *Bloombergove* vijesti "Iran bi mogao proizvesti atomsku bombu za 16 dana" i "otkriće" Sevmoura Hersha, stalnog suradnika magazina *The New Yorker*, kako je predsjednik Bush zapovjedio Pentagonu da već počne planirati napad na Iran širokih razmjera, što

¹⁰⁴ Iran je 3,5 postotno obogaćeni uran proizveo u 164 centrifuge, koliko ih je stavio u pogon u eksperimentalne svrhe. S te 164 centrifuge Iranu bi trebalo 13 godina da proizvede količine obogaćenog urana potrebne za jednu atomsku bombu. Tehnološkim uspjehom u obogaćivanju urana Iran je doista napravio presudan korak prema nuklearnoj samostalnosti u energetske svrhe, ali da bi on mogao uran obogaćivati u razmjerima potrebnim za svoju prvu atomsku bombu, trebat će mu još dosta vremena. Ako i kada proizvede svoju prvu nuklearnu bombu, uvrstit će se u tzv. atomski klub zemlja, ali će biti daleko od toga da bude prva nuklearna vojna sila, na euroazijskom prostoru.

¹⁰² Američki vojni stroj temelji se na fantastičnim proračunskim sredstvima koja nitko drugi u svijetu nema, kao i na institucionalno discipliniranoj organizaciji. No, s tim drugim nešto škripi u posljednje vrijeme. Sve više mladih i obrazovanih časnika napušta oružane snage. Dozlogrdilo im je premještanje iz Afganistana u Irak i obrnuto. Te rotacije mogu ih koštati glave, dok im civilni sektor nudi unosnije zarade. I novačenje vojnika gubi dah. Stoga je Pentagon promijenio neka vječna pravila da bi privukao što više ljudi: ubuduće, tetoviranje će biti dopušteno po rukama i leđima (i dalje je zabranjeno po licu i vratu).

Istodobno, u kopненоj vojsci SAD-a dužnost, čast i domovina nekima više nisu dovoljan podmazivač. O kriminalu unutar vojnih redova u Pentagonu mudro šute iza fasade časti kojom se toliko ponose. Primjerice, u Južnoj Koreji američki vojnici organizirali su vlastite bande na rasnoj osnovi: *La Raža* za Latinoamerikance, *NFL* (Crnci za život) za Afroamerikance, te za bijelce *Banditi srebrne zvijezde* i *Kauboji divlje stražnjice*. Zar će takvi marširati na Teheran? Usp. Fran Višnar, *Vjesnik*, isto.

¹⁰³ Usp. Fran Višnar, *Vjesnik*, isto.

je razumljivo, u Bijeloj kući nisu željeli komentirati.¹⁰¹ U situaciji "može ali i ne mora" uvijek ostaje dovoljno prostora za političke, diplomatske, gospodarske i vojne pritiske, ali i za stvaranje uvjeta kako bi medijsko "situacijsko reprogramiranje" pripremio svjetsku javnost na to da su američki nuklearni udari ipak manja katastrofa od iranskog energetskog nuklearnog programa.

U Washingtonu su procijenili kako još nije povoljno vrijeme za energičnije reakcije i kako bi one prije djelotvorne pripreme bojnog polja 'mekom silom' mogle biti štetne. Bez te prve, a u biti i najvažnije dionice 'Dugog rata', izravna prijetnja vojnom silom mogla bi od Sjedinjenih Američkih Država udaljiti potencijalne zemlje saveznice u diplomatskoj operaciji pred Vijećem sigurnosti Ujedinjenih naroda. U tome je razlog zašto nije poželjno da Pentagon izravno uznemiruje svjetsku javnost, budući da to bezbolnije, ali jednako učinkovito, može učiniti *Bloombergova* naslovnica ili, još bolje, Hershov osvrt na stranica intelektualnog *The New Yorkera*. U biti, Seymour Hersh nije učinio ništa posebno. Samo je novinarskim izričajem opisao što stoji u CONPLAN-u 8022-02.¹⁰⁶ Za psihološku operaciju pripreme svjetske javnosti za napad na Iran on je iznimno pogodna osoba, budući da ga krasi "sjaj slave" razotkrivanja američkog pokolja u vijetnamskom selu Mi

¹⁰⁵ Hershov opsežan članak u *New Yorkeru* za analitičare nije nikakva senzacija. Pentagon je još početkom 2005. najavi novu američku ratnu doktrinu u kojoj su predviđeni nuklearni udari i protiv zemalja koje takvo oružje ne posjeduju. I prije te nove doktrine spekuliralo se da bi Sjedinjene Američke Države mogle na iranski nuklearni program reagirati oružanom akcijom, i prosuđivalo se daje napad bio ograničen na samo nekoliko nuklearnih postrojenja. Bilo je spekulacija da bi takvu operaciju mogao samostalno izvesti i Izrael, ako to ne učine Amerikanci.

¹⁰⁶ CONPLAN 8022-02 predviđa uporabu nuklearnog oružja. Hersh u svom članku dodatno to drammatizira, prikazujući moguću uporabu nuklearnog oružja kao nešto novo, iznenađujuće, kako bi izazvao što više uzbuđenja i znatiželje ne samo kod čita-lacke publike. Dramatičnost je pojačana i spoznajom da je čak i u vrijeme najoštrijeg američko-sovjetskog sučeljavanja u doba Hladnog rata 50-tih i 60-tih američka vojna doktrina nuklearno oružje držala je isključivo obrambenim, spremnim za taktičku uporabu pri zaustavljanju napada moćnih konvencionalnih sovjetskih snaga u Europi ili za strateški odgovor odmazdom po sovjetskim gradovima na eventualni sovjetski nuklearni napad na ciljeve u Sjedinjenim Državama. A sada se prvi put poslije mnogo godina govori o mogućnosti da Sjedinjene Američke Države uporabe nuklearno oružje u ofenzivne svrhe, i to ne u nekom globalnom sudbonosnom sukobu, za što su se prije stvarali golemi arsenali nuklearnih bojnih glava, nego u jednom napadu, koji bi imao goleme globalne posljedice, pa je stoga od strateškog značenja, ali koji u vojnom smislu spada u rang taktičkih operacija.

lai i mučenja iračkih /ilvoi enika u bagdadskom zatvoru Abu Hraib. U njegovoj tvrdnji da će napad na Iran biti znatno širi nego što se pretpostavljalo, zbog oreole istinootkrivatelja, gubi se svaki senzacionalizam. Kada nema senzacionalizma, nema ni sumnje.¹⁰⁷ Odagnati sumnju namjera je svake operacije iz arsenala informacijskog ratovanja. Sa surove realnosti, da bi što prije bila prihvaćena ili da bi se, kao u ovome slučaju, 'globalno selo' na nju naviknulo, mora se skinuti veo tajnovitosti, odnosno, moraju se unaprijed otkriti prikriveni ciljevi. Hershovim nastupom skriveni ciljevi američkog napada, koji bi obuhvatio ne samo uništenje nuklearnih postrojenja nego i udare na nekoliko stotina vojnih i civilnih infrastrukturnih objekata i svrgavanje s vlasti iranskih šijitskih mula, na taj su način postali javni. Nužno je znati da, u informacijskom ratovanju javnost plana nije slabost, nego prednost, budući da se tako osigurava potrebno vrijeme za stvaranje virtualnog suglasja za njegovu provedbu, a to je posebno važno ako je svrha plana borba protiv 'carstva zla'. Dodatni razlog zbog kojega je Hersh plan napada na Iran učinio javnim jest i u tome što kod pentagonskih planera postoji opravdana bojazan da bi Amerikanci, zbog laži oko Iraka, mogli ostati usamljeni. Zato on u analizi i raspravlja o mogućim reakcijama američkih potencijalnih saveznika ili o posljedicama takva napada po Bliski istok.

I prije obznanjenog Hershovog mišljenja, analitičari i geostratezi, kao, primjerice, William Engdahl, u svojim su analizama isticali kako bi američki i (ili) izraelski napad na Iran mogao dramatično utjecati na situaciju u Iraku, jer bi se irački šijiti, koji sada surađuju s Amerikan-cima i koji su u savezničkim odnosima sa šijitskim Iranom, sigurno okrenuli protiv Amerikanaca, ali i Britanaca, koji pod okupacijom držje južni, šijitski dio Iraka. Radi proširenja bojišta Iran bi svoje vojne snage gotovo sigurno poslao u južni Irak. Zakomplicirala bi se i sigurno-

¹⁰⁷ Hersh je u članku od travnja 2006. ponovio ono što je već iznio u siječnju iste godine, s time da gaje 'dosolio' s malo senzacionalizma, navodeći da su na iranskom teritoriju već pripadnici američkih specijalnih snaga. Neki od njih djeluju na područjima gdje žive plemena neprijateljska prema iranskoj vlasti, ondje stvaraju baze, dok se drugi nastoje približiti strateškim ciljevima kako bi prikupili obavještajne podatke. To je, kako tvrdi Hersh, u skladu sa zamisli ministra obrane Donalda Rumsfelda, kao zagovornika što veće uporabe specijalnih snaga.

sna situacija Izraela, jer bi se u južnom Libanonu aktivirala moćna proiranska šijitska oružana organizacija Hezbollah, koja se sada ponaša prilično diskretno. A Iran bi, da Amerikancima i Zapadu zada težak strateški udarac, sigurno vojno reagirao prema naftnim postrojenjima u Saudijskoj Arabiji i u drugim zemljama oko Perzijskoga zaljeva. Osim naznačenog, po mišljenju analitičara, američki planeri 'Dugog rata' morat će se pripremiti i za dugoročne posljedice, kao što su radikalizacija protuameričkoga raspoloženja diljem islamskoga svijeta i jače povezivanje Irana sa skupinama koje ne prezaju pred izvođenjem svih oblika terorističkih napada. Unatoč svim tim upozorenjima, američka Vlada i dalje drži kako mora biti sprema - uporabom svih raspoloživih sredstava - spriječiti Iran da postane nuklearnom silom.

Nepoznanice nuklearnog udara na Iran

Budući da sve ukazuje na to da washingtonski 'jastrebovi' ne će odustati od ponavljanja hirošimsko-nagasakijevskog scenarija s kraja Drugoga svjetskoga rata, slijedi razložno pitanje: Koje bi bile glavne nepoznanice američkoga napada na Iran? S velikom se vjerojatnošću može ustvrditi tko bi mogao izgubiti, ali je teško odgovoriti na pitanje tko bi bio pobjednik. Pitanja koja slijede i spomenute nepoznanice sukoba na prostorima između Kaspijskog jezera, Perzijskog zaljeva i Arapskog mora, prema doktrinarnim načelima upravljanja krizama mogu se formulirati na sljedeći način: Hoće li sukob završiti bez pobjednika i svoj nastavak imati u 'odgođenom kaosu', kao u slučaju Iraka? Tko može jamčiti da će vojna intervencija u kojoj je predviđena uporaba nuklearnog oružja sama po sebi donijeti mir? Kako će se spriječiti 'prelijevanje sukoba' na okružje Irana, ali i diljem zapadnoga svijeta? Koje će zemlje pristati poslije nuklearnih udara poslati svoje vojnike u Iran kao dio snaga za 'održavanje mira', poglavito ako se zna da one ne mogu biti dugoročno rješenje? Hoće li svrgavanje šijitskih mula s vlasti u Iranu i njihovo kažnjavanje kao 'ratnih zločinaca' biti samo podijeljena odgovornost, odnosno, kolateralna šteta, ili će taj čin biti ulazak u prvi krug pakla? I, naposljetku, što će značiti pobjeda za pobjednika i poraz za poraženog, ako uopće bude pobjednika i poraženog? Slučaj Irana,

što god složernici 'hijerarhije zavjerenika' mislili i čemu god se nadali, poslat će nedvojbeno vrlo opasan presedan ne samo sa stajališta svjetskog mira nego i, što je važnije, obrane temeljnih vrijednota i islamske i kršćanske civilizacija, i to je glavni problem 'očekujuće pobjede' u Iranu.

Sva pitanja i nepoznanice upućuju na to da bi američku vojnu intervenciju bilo teško opravdati jer ne bi bila zadovoljena četiri bitna uvjeta; prvi, čvrsti dokazi da Iran posjeduje nuklearno oružje¹⁰⁸, drugi, da će na protivničkoj, iranskoj strani, poslije uporabe nuklearnog oružja, biti malo civilnih žrtva - osobito među ženama i djecom; treći, uvjeriti javnost da će gubitci na vlastitoj strani biti minimalni, tj. da "ne će ginuti naši momci", odnosno, da terorističke akcije ne će zapljusnuti Sjedinjene Američke Države i njezine saveznike; četvrti, da će se za razliku od Iraka, znati cijena koju će se morati platiti i što se za nju dobiva.

Dakle, Sjedinjene Američke Države, koje su uvjerenе u svoju pobjedu, morat će se nositi s posljedicama koje će same sebi prouzročiti i koje će morati prihvatiti, kako bi postigle sada već javno proklamirani cilj.

Operacija koja je već uvjetno nazvana *Oluja života* pokazat će kako će Ujedinjeni narodi izgubiti i posljednje ostatke svoga ionako već poljuljanog autoriteta, da će se sustav sigurnosti u euro-američkoj alijansi urušiti te da će nestabilnost na regionalnoj razini poprimiti globalne razmjere. Uzrok navedenome bit će u činjenici da će glavna članica NATO-a s odabranim saveznicima po peti put¹⁰⁹, a nuklearnim oružjem prvi put, intervenirati izvan područja članica saveza, i to u situaciji kada nijedna od država koje će ona okupiti ne će biti ni napadnuta ni ugrožena.

¹⁰⁸ Za razliku od napada najugoslaviju 1999. gdje se razvila humanitarna katastrofe koju je javnost mogla vidjeti na televiziji i tako političarima oslobodila prostor za primjenu sile, u slučaju Irana to ne će biti moguće jer će izostati unutarnji inducirani etnički sukob, a klonirana 'iračka laž' po drugi put teško da će moći imati djelotvoran učinak.

¹⁰⁹ Do napada na Iran, Sjedinjene Američke Države i njezini *ad hoc* partneri, a posljedično tome i NATO, intervenirali su izvan područja članica u Bosni i Hercegovini, na Kosovu, Afganistanu i Iraku.

Američki napad na Iran bit će, u biti, napad na zemlju čija se civilizacija temelji na deseterostruko duljem vremenskom razdoblju od onoga na kojemu se temelji civilizacija napadača. Bit će to napad na jednu suverenu bliskoistočnu državu, a razlog im ne će biti sigurnosne naravi, iako se tako želi prikazati, nego energetska neovisnost(!). Odluka o intervenciji bit će donesena jednostrano i bez rezolucije Vijeća sigurnosti¹¹⁰, a da ju ne će zatražiti nikakva legitimna vlast. Napadom na Iran bit će stvoren presedan kojim će se suspendirati uvriježeni kriterij u međunarodnim odnosima - da ima "pitanja koja su u isključivoj nadležnosti država" - jer će intervencija postaviti novi kriterij - da netko uvijek, u ime viših ciljeva (čitaj vlastitih interesa) može ustvrditi kako su "ugroženi međunarodni mir i sigurnost". I, na kraju, cilj američke vojne intervencije osim rušenja postojećeg iranskog režima, bit će obeshrabrivanje svih malih i srednjih zemalja diljem planeta Zemlje kako u 21. stoljeću ne bi ni pomislili na svoju financijsku, medijsku, a poglavito energetska suverenost.

Na temelju izloženoga može se zaključiti: (1) politički cilj moguće vojne intervencije Sjedinjenih Američkih Država i (ili) Izraela u Iranu jest rušenje Mahmuda Ahmedinedžada i šijitskih mula koji ga podržavaju pa stoga vojna operacija *Oluja života* jest operacija od hiperstrategijske važnosti; (2) Sjedinjene Američke Države žele iskoristiti povijesnu priliku i proširiti svoje interese u samo središte Puta svile kako bi u 21. stoljeću, nadzorom nad dvama najvažnijim prirodnim bogatstvima, naftom i pitkom vodom, i dalje ostale jedina supervelesila svijeta; (3) presedan započet napadom na Kosovo, Afganistan i Irak bio bi doveden do kraja kako bi današnja definicija o potpunom suverenitetu država bila zamijenjena definicijom o "nepotpunom ili ograničenom suverenitetu"; (4) ulaskom Sjedinjenih Američkih Država duboko na ozemlje Bliskog istoka promijenilo bi se geopolitičko stanje

¹¹⁰ U 'zaobiđenim' Ujedinjenim narodim definitivno će se srušiti jaltki sustav pariteta u još jednome segmentu - jednoglasnosti svih stalnih članica prigodom odlučivanja o vojnim namjerama. Definitivno će se uzurpirati i pravo da se o intervencijama ne odlučuje u Ujedinjenim narodima, nego prije svega u krugu koji tvore Sjedinjene Američke Države i dominantne zapadnoeuropske države.

na drugim vratima Euroazije i stvarali bi se uvjeti za aktivniju igru zapadnih sila u bliskoj budućnosti na trećim vratima Euroazije.¹¹¹

Sukob iracionalnih strategija

Događaji oko Irana omogućuju razradu određene teorijske postavke i modela na temelju kojih je moguće izraditi prognozu, odnosno, predviđanje buduće(ih)g stanj(a)a. Sto čini temelj postavke, odnosno, modela? U opisu budućih događaja na prostoru Irana i šire oko njega rabe se različiti, ponekad suprotstavljeni pojmovi. Tako se, primjerice, susreću nazivi 'osovina zla', 'sveti rat' i 'preventivni udar', ali i 'asimetrični odgovor', 'koalicija voljnih', 'suspenzivni veto', 'kraj povijesti', 'odgovorni dioničari', 'oružje za masovno uništenje', čak 'neškodljiva nuklearna energija', 'širenje demokracije', 'rezanje ruka', 'let orla' te 'moć zmaja'. Sve je u opreci, kao što su u opreci Bushova 'sloboda' i Ahmedinedžadov 'posljednji potez'. Je li u kontekstu ovih brojnih proturječnosti moguće odrediti odnos čimbenika u budućoj upravljanoj krizi? U iranskome slučaju *krizno žarište* (K_z) nije teritorij države Irana nego Bliski istok, *krizno područje* (K) nije Bliski istok nego prostor Euroazije, *krizna organizacija* (K_o) nisu NATO ni (ili) Pentagon nego američka *ad hoc* koalicija. Što je sa *središtem mape sukoba*¹¹², ako je ovako definiran odnos čimbenika u sukobu? Sve upućuje na to da to središte nije iranski nuklearni program, dakle, posljedično tome ono nije sigurnosne prirode. S obzirom na to da će krizno područje uključivati i velike zemlje poput Kine, Rusije i Indije, ali i one niže na ljestvici svjetske

¹¹¹ U geostrateškom smislu oko Puta svile, točnije oko njegova troja vrata prelama se svjetska moć na početku trećeg tisućljeća. Na prvim vratima koja se protežu od Savudrijske vale, tj. Hrvatske, preko Albanije, Makedonije, Grčke i Turske do Izraela 'zasjeo' je NATO poslije upravljane krize na prostoru bivše Jugoslavije krajem 20. stoljeća. Upadom u Afganistan i Irak, a sutra u Iran, uz Pakistan kao vjernim poslušnikom drugim vratima Euroazije ovladale su Sjedinjene Američke Države sa svojim partnerom Velikom Britanijom. Za treća vrata Euroazije koja tvore Filipini, Vijetnam te Južna i Sjeverna Koreja bitka tek predstoji. Usp. Hrvatska i veliko ratište, Poglavlje 9, str. 327.-346., isto.

¹¹² Suvremeni sukob definiraju četiri čimbenika u tzv. mapi sukoba a to su prijatelj (*Friend*), protivnik (*Addresser*), saveznik (*Allay*) ineprijatelj (*Enemy*). Usp. Davor Domazet-Lošo, *Gospodari kaosa*, isto, str. 181.

moći kao što su Pakistan ili Saudijska Arabija, ne će se pogriješiti ako se ustvrdi da središte mape sukoba jest težnja za apsolutnim gospodstvom u 21. stoljeću.

Rat će u promatranom iranskom slučaju, zbog predviđene uporabe nuklearnog oružja, imati izduženi oblik Gaussove krivulje, gdje će na krajevima biti niskog a u sredini visokog intenziteta. U takvome ratu ključno pitanje jest koje će strategije zaraćene strane primjenjivati? Zbog visokog intenziteta i asimetričnog oblika vođenja borbe, a na temelju teorije sukoba, obje suprotstavljene strane primjenjivat će iracionalnu strategiju.¹¹³ Pobjeda i poraz u iracionalnoj strategiji definiraju se drukčije od onih u racionalnoj. U iracionalnoj strategiji pobjeda je ostvarivanje mita, bez obzira na cijenu koja će se za to platiti. Poraz je rušenje mita, a ne uništena infrastruktura i (ili) oslabljena vojna sila. Kako se ruši mit? Odlučujućom bitkom na kopnu, kao u slučaju spomenutoga 'Rimskog rata', ali i nerazložnim zračnim udarima poput onih s kraja Drugoga svjetskoga rata. Čemu su služili bombardiranje Dresdena 1945. i druga atomska bomba na Japan nego rušenju mita? Američkome mitu o 'lučonoši slobode' suprotstavlja se iranski mit o 'vođećoj zemlji islamskoga svijeta'. Mitovi se, kao što pokazuje 'učiteljica života', ruše potpunim uništenjem. Da bi se to postiglo, nužni su velika koncentracija moći i velike žrtve. To je razlog zbog kojega u američko-iranski sukob nužno mora biti uključeno oružje za masovno uništavanje, bilo da je riječ o nuklearnoj bombi bilo o desetcima tisuća 'islamikaza'. Rat u kojemu će se neizbježno sukobiti dvije iracionalne strategije mogao bi se izbjeći pod uvjetom da Sjedinjene Američke Države napuste dosadašnju praksu - *prvo fait accompli*, a onda pregovori. Dakle, taktika - prvo svršen čin, a onda se može i razgovarati, moralo bi se zamijeniti inverznim načelom - prvo pregovori, a za rat će se uvijek naći vremena. Ali, kao što determinirani kaos pokazuje, obrnu-

¹¹³ Svaki rat čine dva čimbenika, *Strana A* i *Strana B*, a razdvaja ih bojišnica. Strategije sukobljenih strana ovisit će od tri parametra: prostora, vremena i informacije. No, svaka strategija ima funkciju (F) koja se sastoji od realne (R) i imaginarne (IJ) komponente. Realnu komponentu čine znanje (2) i tehnologija (T_e), a imaginarnu: mitologija (M) i promidžba (P). Ako je R , veće od I onda se takva strategija naziva racionalna strategija, no ako je I veće od R , onda se takva strategija naziva iracionalnom strategijom. Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 180.

la inverzija ne vrijedi i zato sukob dviju iracionalnih strategija postaje neizbježan u vremenima koja dolaze. On postaje neizbježan i zbog toga što Amerikanci naprosto ne žele iz svoji ruka ispustiti unilateralni sustav sigurnosti, koji čvrsto drže. Unutar toga sustava, tijekom vremena, moguće su neke modifikacije, ovisno o (teško ostvarivom) vojnom jedinstvu Europe, ali to ne mijenja bit stvari. Promjena će nastati tek onda kada paritetnu razinu moći dosegne ili neki istočnoazijski vojni savez ili Kina ili oporavljena Rusija ili, što je vjerojatnije, svi zajedno. Američki napad na Iran bit će početak te moguće promjene.

Političke okolnosti sukoba i tijek operacije *Oluja života*

Ako se pođe od pretpostavke da će napad na Iran biti 'širokog spektra' i obuhvatiti nekoliko stotina ciljeva, a ne samo uništenje nuklearnog rektora u Natanzu južno od Teherana, gdje se nalaze centrifuge za proizvodnju obogaćenog urana, vojna će operacija imati znatno veće razmjere od pohoda na Afganistan ili Irak. Bit će to, po svemu sudeći, uvod u Huntingtonov sukob civilizacija - sveobuhvatni rat u koji će se, duž magičnog Puta svile, postupno umiješati stožerne države svjetskih civilizacija¹¹⁴, kao što je svojedobno ovaj posvećeni telal 'hijerarhije urotnika' i najavio.¹¹⁵ Kada je Huntington sredinom devedesetih godi-

¹¹⁴ Sveobuhvatni rat koji prijete čovječanstvu u slučaju američkoga napada na Iran bitno ovisi od ponašanja od stožernih država svjetskih civilizacija. Ukratko, izbjegavanje velikih međucivilizacijskih ratova zahtijeva od stožernih država da se ubuduće suzdrže od intervencije u sukobima u drugim civilizacijama. To je istina koju će neke države, osobito Sjedinjene Države, nedvojbeno teško prihvatiti. To pravilo o suzdržavanju, prema kojemu se stožerne države moraju sustegnuti od intervencije u sukobima u drugim civilizacijama prvi je uvjet za mir u multicivilizacijskom, multipolarnom svijetu. Drugi je uvjet pravilo zajedničkog posredovanja, prema kojemu stožerne države trebaju međusobno pregovarati radi blokiranja ili zaustavljanja ratova na razdjelnici između država ili skupina iz njihovih civilizacija. Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 494.

¹¹⁵ Takav bi se rat, tvrdi Huntington, mogao razviti iz eskalacije rata na razdjelnici između skupina iz različitih civilizacija, te bi najvjerojatnije uključivao muslimane s jedne strane i nemuslimane s druge strane. Eskalacija postaje vjerojatna ako se častohlepne muslimanske države nadmeću u pružanju pomoći svojim zaraćenim istovjernicima. Ona postaje manje vjerojatnom ako sekundarnim i tercijarnim srodnim zemljama nije u interesu da se same duboko umiješaju u rat. Promjena ravnoteže snaga između civilizacija i njihovih stožernih država opasniji je izvor globalnog međucivilizacijskog rata. Po već ustaljenom inverznom obrascu determinizma (n) za mogući sukob plane-

na prošloga stoljeća najavio 'sukob civilizacija'", dobro je znao da dominaciju Sjedinjenih Američkih Država na globalnoj razini ne mogu osporiti islamske zemlje nego Kina. Zato on i tvrdi da ako se proces uspona i sve veće prodornosti Kine nastavi, taj bi "najveći igrač u povijesti čovječanstva" međunarodnu stabilnost početkom 21. stoljeća mogao izložiti golemom stresu. Pojava Kine kao prevladavajuće sile u Istočnoj i Jugoistočnoj Aziji bila bi suprotna povijesno shvaćenim američkim interesima, i zato se to mora spriječiti. Koliko god Sjedinjene Američke Države bile supersnažne, one ne mogu izravno udariti na zemlju koja je na drugome mjestu svjetske ljestvice moći. Ali zato mogu, što i namjeravaju, lišiti Kinu pristupa ili joj umanjiti pristup energetskim izvorima, poglavito nafti. Stoga je Iran u toj američkoj strategijskoj zamisli prvi na udaru.

S obzirom na taj američki interes, napad na Iran postaje sve neizbježnijim i njegov bi scenarij mogao imati ovaj slijed:

Političke okolnosti sukoba: Sjedinjene Američke Države, u 'širokom obuhvatu' okruženja Irana, nevoljko nagovješćujući kako su spremne pristupiti višestranim pregovorima o nuklearnoj energiji s Iranom, uz uvjet da se Rusija i Kina suglase sa sankcijama ako Iran odbije ograničiti svoje ambicije na tome području. Iran uzvraća kako je spreman za nastavak pregovora o nuklearnom programu, ali s Francuskom,

tarnih razmjera Huntington ne okrivljuje častohleple zapadne sile koja želi nadzirati i (ili) prisvojiti ono što nije njihovo, nego islamske države koja hoće zaštititi svoje, primjerice, naftna bogatstva. Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 487. - 489.

¹⁶ U čemu je zamka Huntingtonovog 'sukoba civilizacija'? Ona nije u činjenici podjele za ili protiv, nego u misaonom obrascu inverzije. Zapravo, poslije podrobnije raščlambe, uočava se da svijetu ne prijete nikakav sukob civilizacija, nego potiranje vrijednota u civilizacijama. Sukob na prostoru bivše Jugoslavije nije bio posljedica svijesti o pripadnosti ili nepripadnosti istom civilizacijskom i kulturnom krugu, nego je on proizlazio iz idejnog sklopa "kraja povijesti", koji je proizveo tzv. 'regionalni pristup' očitovan u determiniranom kaosu. Strategija 'korak po korak' ili 'iz upravljane krize u drugu upravljaju krizu' pomoću medijskog uprizorenja postala je posve prihvatljiva za svjetsko javno mnijenje od katalizmičkog 'sukoba civilizacija'. Huntington je čitačkom svijetu ponudio *ili-ili*. Što znači, ili prostorno točkaste nadzirane krize ili kontinentalni 'sukob civilizacija' kojega nema tko nadzirati. Riječ je zapravo o 'velikoj obmani' jer svijet na početku 21. stoljeća nije počeo pucati po civilizacijskim šavovima, nego po varu 'spajanja nespojivih metala' ili po načelima na kojima se još 1991. pokušala održati na životu Jugoslavija. Dakle, svijetu sutrašnjice nisu prijetnja različite civilizacije, nego ujednačenje svega, od kultura do religija, ili, drukčijim rječnikom rečeno od determinirane multi-kulti civilizacije. Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, 495. - 496.

Njemačkom i Velikom Britanijom. To otvara vrata sastanku ministara vanjskih poslova pet država stalnih članica Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda i Njemačke, na 'neutralnom terenu', u Beču, gdje je, poslije višednevnih razgovora, sastavljena ponuda o suradnji s Iranom, uz prijetnje, ali i s nadom da će Iran odustati od nuklearnog programa. Iran je, prije nego što je proučio prijedlog kojim bi se trebao završiti spor oko njegovoga nuklearnog programa, čvrsto naznačio kako odbija prekinuti obogaćivanje urana. Ministar vanjskih poslova Manuher Motaki to stajalište Irana potkrijepio je izjavom, poslije sastanka nesvrstanih u Kuala Lumpuru, na kojemu je dana potpora Iranu, o tome kako je njegova zemlja spremna na nastavak razgovora s europskom trojkom, ali bez ikakvih uvjeta.¹⁷ Novi sastanak, pod 'vodstvom' europske trojke, rezultirao je paketom prijedloga o politici, gospodarstvu i suradnji na civilnom nuklearnom programu ne bi li tako nagovorili Teheran da odustane od programa obogaćivanja urana. Iranska Vlada shvaća da je taj prijedlog, u biti, suspenzija njezinoga prava kao suverene zemlje na pristup raspoloživim izvorima energije i zato ga odbijaju. Sjedinjene Američke Države, svjesne da rezolucija Vijeća sigurnosti kojom bi bile nametnute sankcije Iranu i otvoren put za vojnu intervenciju, ne bi imala izgleda za uspjeh, zbog suspenzivnog veta Kine, ali i Rusije, odlučile su se za izravne pregovore s Iranom. No, ti pregovori ne donose nikakva napretka, jer su obje strane ostale čvrsto na svojim dijametralno suprotnim stajalištima glede obujma nuklear-

¹⁷ Prihvaćanje pravila i svijeta veće jednakosti civilizacija Zapad odbija. One civilizacije koje pokazu namjeru sudjelovati u dominantnoj ulozi Zapada bivaju proskribirane, kao primjerice islamska. U takvom svijetu, države koje sebe drže stožernim nastoje posjedovati nuklearno oružjem. To njihovo prirodno pravo, zbog neravnoteže moći, uvijek osporava neka stožerna države ili države iz druge civilizacije i koja(e) već posjeduje (u) takvo oružje. Kršćanska, židovska, konfunčijanska i hinduska civilizacija imaju taj potencijal. Ako se izuzme Pakistan (skromni kapaciteti i potpuni nadzor Sjedinjenih Američkih Država), samo je islamska civilizacija bez njega. Iran očito osjeća da mu je nuklearno naoružanje potrebno isto toliko koliko i Pakistanu. S druge strane Brazil i Argentina odustali su od svojih programa u tome smjeru, a Južna Afrika je uništila svoje nuklearno naoružanje, premda bi mogla lako poželjeti da ga ponovno stekne, ako Nigerija počne razvijati takav potencijal. Iako širenje nuklearnog naoružanja očito podrazumijeva i opasnost, kao što su istaknuli Scott Sagan i drugi, svijet u kojemu jedna ili dvije stožerne države u svakoj civilizaciji imaju nuklearno naoružanje, a nijedna druga država nema, moglo bi se prihvatiti za stabilan svijet sutrašnjice. No, stečena hegemonija ne ispušta se olako iz ruka, pa ni pod cijenu rata.

nog programa. Sjedinjenim Američkim Državama to je bilo više nego dovoljno da, po iračkome scenariju, optuže Iran kako je on ne samo opasan za svoje okružje nego i pripravan ugroziti 'njihove vrijednosti', tj. 'slobodu i demokraciju' zapadnoga svijeta.

Bio je to startni pucanj da na stranicama tiskovina i televizijskim zaslonima, a prije starta krstarećih raketa i polijetanja bombardera velikoga doseg, otpočne jedno drugo bombardiranje, ono retoričko. Predsjednik Mahmud Ahmedinedžad u izjavama američkih dužnosnika postaje 'neprijatelj br. 1.' zapadnoga svijeta, a u medijskoj interpretaciji on je klonirani Adolf Hitler, koji ne preza ni od ponavljanja holokaušta. U programiranoj virtualnoj stvarnosti on naprosto postaje 'zao čovjek', kojega se doživljava kao uzročnika 'nekontroliranog kaosa' diljem svijeta. Nakon što je 'meka sila' ovakvim nastupom omekšala teren, uslijedilo je uvjeravanje američke javnosti i američkih saveznika¹¹⁸ u to da Sjedinjene Američke Države imaju pravo napasti Iran, kako bi spasile svijet od "velikoga zla".¹¹⁹

Europa, koja je poslije rušenja 'blizanaca' dala snažnu moralnu, političku i vojnu potporu Sjedinjenim Američkim Državama u borbi protiv globalnog terorizma, ni ovoga se puta ne će protiviti ratnim planovima Sjedinjenih Američkih Država, budući da će u Marseillesu, Birminghamu i Milanu biti ponovljene madridske i londonske scene panike i užasa. Nakon što europsko uprizorenje hollywoodskih filmova katastrofe obide svijet, najjednostavnije za Sjedinjene Države bit će ukazati i istaknuti kako iza toga stoje najopasnija skupina na svijetu i njihova politika - iranski predsjednik Mahmud Ahmedinedžad i vjerski isključivi ajatolasi.¹²⁰ Bez ikakvih dokaza, sama pomisao da bi iza

¹¹⁸ "Promjena režima je u interesu svijeta. Kako ćemo to postići još je predmet za konzultacije i raspravu" bit će rečeno, kao stoje to rekao George W. Bush na sastanku s američkim vojnim vrhom 21. kolovoza 2002. na svom rancu u Teksasu šest mjeseci prije napada na Irak.

¹¹⁹ Za ovakvu američku najavu rata profesor političkih znanosti sa Southern Methodist Universityja, Cal Jillson, ustvrdit će da ona uvijek uključuje kako je ljudima nužno utviti "da se mora ići u rat jer određena osoba predstavlja zlo", i da "zao čovjek kako bi svima bilo bolje treba biti negdje drugdje, tri metra ispod zemlje ili negdje u zatvoru." Usp. *AP, premajutarnjem listu*, 23. kolovoza, 2002.

¹²⁰ U američkoj javnosti, a djelomično i u svjetskoj, stvoren je gotovo paranoidni straha od muslimana. Pritom Amerika zaboravlja da islamu pripadaju narodi svih mogućih rasa i tradicija i stvara iskrivljenu sliku, "islamskog ekstremista". Banalnost se

lakvog terorističkog čina mogao stajati Iran bit će dostatna da uslijedi zapovijed o početku operacije *Oluja života*. Prije izdavanja zapovijedi svjetsku će javnost zapljusnuti i vijest o tome kako Iran i Kina imaju tajni plan, s kojim se suglasila i Rusija, o razmiještanju projektila s nuklearnim glavama srednjeg dometa u Libiji i Alžiru, a europskim će silama biti naznačeno kako je to, valjda, valjan razlog za pružanje potpore i (ili) za ulazak u rat. U svijesti prosječnog zapadnog gledatelja i čitatelja najednom će oživjeti slučaj Kube iz davne 1963. i odlučnog suprotstavljanja tadašnjega američkog predsjednika Johna F. Kennedyja pokušaju razmještanja sovjetskih raketnih sustava u toj zemlji. Iz te najveće svjetske krize iz druge polovice 20. stoljeća američki je Predsjednik, kao što je znano, izišao pobjednikom. Zašto se to ne bi ponovilo i pedesetak godina kasnije, bit će prva pomisao svakodnevnih potrošača medijske izokrenute stvarnosti.

U 21. stoljeću Sjedinjene Američke Države još su pragmatičnije i energičnije. One će opasnoga i vjerski zatucanoga državnika iz nekada drevne Perzije, unatoč tome je li demokratski izabran, maknuti s vlasti ne samo zbog sigurnosnih razloga, nego i 'sanitarnih'. Naime, taj se momak upustio u nešto nedopustivo - zagađuje američke interese na Bliskom istoku omogućujući Kini da olako popuni svoje spremnike s gotovo dvadeset posto nafte. Za to 'svetogrđe' mora ga se udariti snažno, i nuklearnim oružjem¹²¹, zašto ne, kako bi Iran, u zamjenu za mir, bio spreman ponuditi i svoja novootkrivena naftna polja američko-britansko-australskim kompanijama na eksploataciju tijekom daljnjih tride-

sastoji u tome, daje fundamentalist' srednjoistočni Arapin, i zatim se ta pojednostavljena i netočna slika projicira na druge muslimanske narode - na Turke, Malezije, Nigerijce, Pakistance, Indonežane pa tako i na Irance. Nadalje, zbog uspjeha Izraela u ratovima s arapskim susjedima, Amerika podcjenjuje sposobnosti muslimana, dok ih istodobno demonizira. Jednom riječju, američka politika ne poznaje islamski svijet. I tu je njihova najveća grješka koja se u Iraku pokazala više nego tragičnom, a u Iranu ona će biti katastrofalna. Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 504.

¹²¹ Potreba da se posegne za nuklearnim oružjem kako bi se urazumio Iran, Amerika vidi i u tome što navodno, na vrijeme nije spriječila prijenos raketne i nuklearne tehnologije u Iran. Prema scenariju Caspara Weinbergera i Petera Schveizera iz 1996. o budućem ratu s Iranom, najveću pomoć u prijenosu visoke tehnologije ova zemlja dobila je od Kine i Sjeverne Koreje. Protest američke administracije nije doveo do stvarnih rezultata, pa je Kina nastavila pomagati Iran dok joj je Washington istodobno širom otvorio američko tržište. Ta strateška grješka, kako su to naveli Weinberger i Schveizer zahtijeva od Sjedinjenih Američkih Država da se u budućnosti takve zemlje moraju "oštrije izolirati, i politički i gospodarstveno". Usp. Vladimir P. Gross, *Amerika na ruhu rata*, Obzor, 8. ožujka 1997.

setak godina.¹²² Zato, kao posljednji čin, predsjednik Sjedinjenih Američkih Država šalje pismo upozorenja svome iranskome kolegi, koji je više ultimatum nego tračak nade. Na vješto upakirani američki 'krajnji zahtjev' povrijeđeni Iran ne odgovara.¹²³ I tako, poslije svih diplomatskih i inih doskočica, došlo se do kraja...

U ovalnome uredu, više od dvije tisuće godina poslije, izgovara se znana rečenica Katona Starijega, ali ipak malo promijenjena: "Uostalom, mislim da Iran treba biti podvrgnut taktičkim nuklearnim udarima, izbora nema".

Svrstavanje snaga i tijek napada: u ranim popodnevnim satima, 26. srpnja, u jednoj od nadolazećih godina, iz zračne baze McConnell u državi Kansas, poletjela su četiri bombardera *B-1B Lancer*, s ubojitim teretom. Osam sati kasnije, tj. noću istoga dana, britansku zračnu luku Fairford nedaleko od Londona napustila je skupina od četiri nevidljiva bombardera *B-2 Špirit*, s nuklearnim bombama na svojim podvjescima. Dok su se te dvije skupine bombardera, leteći južnom i sjevernom sredozemnom rutom, približavale iranskome zračnom prostoru sa zapada, nadomak tom istome zračnom prostoru, ali s jugoistoka, u borbenom je letu bilo šest bombardera *B-1B Lancer*, koji su neki sat prije pola noći poletjeli s otoka Diego Garcia u Indijskom oceanu. Sinkronizirani ulazak svih triju borbenih skupina u iranski zračni prostor, ali iz različitih smjerova, 'preduhitrile' su krstareće rakete čije su se bojeve glave upravo počele aktivirati na odabranim ciljevima u Teheranu, Araku, Esfahanu, Anaraku, Saghandu i Bandar Abasu. U usklađenom 'obezglavljujućem udaru', lansirane su s američkih podmornica i površinskih brodova iz Sredozemnog i Arapskog mora, čiji je operativni raspored bio načinjen nekoliko dana ranije. Zaglušujuća tutnjava od eksplozija krstarećih raketa još se nije ni stišala, a bombarderi *B-1B Lancer*, u

¹²² Washington i sada i u bližoj budućnosti uvijek može računati na dva svoja stalna saveznika: Veliku Britaniju i Australiju. Britancima je pripala uloga glavne interventne europske sile koja uređuje u jugoistočnoj Europi i na Srednjem istoku, dok Australci nastupaju agresivno na području Azije i Pacifika. Zajedno s Americancima oni čuvaju strateške, vojne i trgovačke puteve iz Europe i Srednjeg istoka preko jugoistoka Azije i Japana. Velika Britanija se dokazala u Iraku i na Kosovu, a Australija uspješno obavlja 'humanitarnu misiju' u Istočnom Timoru.

¹²³ Smjesa predrasuda i sirove američke politike na Bliskom istoku polako ali sigurno vodi prema zapletu koji su Weinberger i Schweizer ponudili u svom drugom "sljedećem ratu" iz 1996. godine.

pratnji lovaca F-1b i F-14, već su bili nad tim istim gradovima i na deset odabranih ciljeva (svaki zrakoplov po jedan cilj), usklađenim zapovijedanjem pomoću satelita, istodobno ispustili svoj smrtonosni teret - specijalne divovske bombe, koje su nekoliko trenutaka kasnije eksplodirale i u zrak digle oblake prašine, istovjetne onima koje proizvodi nuklearno taktičko oružje. Kilometrima visoki i široki prašinsti oblaci, te vruće ljetne noći, 27. srpnja, još nisu ni počeli 'padati', a nad Natanzom i Bušehrom¹²⁴, u borbenom postroju po dva, nevidljivi bombarderi *B-2 Špirit* ispustili su svoj smrtonosni teret. Za nekoliko trenutaka noć se pretvorila u dan, uz golem bljesak i zaglušujuću grmljavinu, ispunjavajući tako 'proročanstvo' koje su u svojoj knjizi Sljedeći rat nagovijestili Weinberger i Schweizer.¹²⁵

Nekoliko trenutaka poslije toga, piloti svih četrnaest bombardera gotovo su jednoglasno izvjestili: "Operacija uspjela. Krećemo kući". Bio je to znak da prva skupina združenih zrakoplovnih snaga¹²⁶, više od sedamdeset zrakoplova svrstanih u dva borbena postroja, naprave usredotočeni udar na položaje protubrodskih raketa i mornaričku infrastrukturu duž iranske obale, od rta Fasta na istoku do Sat al Araba duboko u Perzijskom zaljevu, uključujući i tri otoka, Veliki i Mali Tomb i Aba Musu, nad kojima je davne 1971. Iran proglasio svoj suverenitet. Istodobno je druga, brojnija skupina, s više od stotinu zrakoplova, također svrstanih u dva borbena postroja, koristeći sve mjere protuelektroonskog djelovanja, provela udar u zapadnome Iranu, na četrdesetak infrastrukturnih ciljeva, pretežito energetskih, od Tabriza na sjeveru

¹²⁴ U zamišljenoj operaciji uništenja nuklearnih postrojenja američki planeri posebnu pozornost posvećuju nuklearnom reaktoru u Natanzu južno od Teherana, gdje se nalaze centrifuge za proizvodnju eksploziva za nuklearno oružje. One se zajedno s drugim važnim instrumentima i uređajima nalaze u podzemnom bunkeru 20 metara ispod zemlje, zaštićenom betonskom pločom, koja se konvencionalnim avionskim bombama ili krstarećim raketama ne može uništiti. Zato su pentagonski planeri u preliminarnom prijedlogu napada predvidjeli da se bunker u Natanzu, ali i nuklearna postrojenja u Bušehru unište nuklearnim oružjem.

¹²⁵ Usp. Davor Domazet-Lošo, isto, str. 501. - 503.

¹²⁶ Združene zrakoplovne snage činili bi: zrakoplovi za rano otkrivanje i upozorenje, elektronsko djelovanje, motrenje, punjenje gorivom u zraku, lovačka i jurišna djelovanja. S obzirom da bi napad bio izveden u uvjetima organizirane iranske protuzračne obrane odnos snaga između postroja za osiguranje bojnih djelovanja i postroja za glavni udar morao bi biti gotovo 1:1, a operacija bi bila izvedena prema shemi "nadzor - zasljepljenje - udar".

do Siraza na jugozapadu, kao i na postavljene raketne lansirne položaje zapadno od Teherana. Ovaj uragan vatre, do te ljetne iranske noći nezabilježen u povijesti ratovanja, ipak nije pogodio sve što su američki planeri predvidjeli pa se prva faza operacije *Oluja života* nastavila i sljedećih dana. I ne samo sljedećih dana...

Epilog: Preventiva je postupak kojim se događaji preduhitruju. Predmnijevam američki napad združenih zračnih snaga na ciljeve u Iranu, dugo poslije njegova uprizorenja, pokazat će da to nije bio nikakav preventivi rat, nego napad kojim su napadači otvorili novu stranicu ratovanja i otpočeli rat koji će u povijesti biti zabilježen kao drugi tridesetogodišnji rat. Osim toga, biti će zabilježeno i to da su u njemu sudjelovale sve vodeće civilizacije iz prve polovice 21. stoljeća.

ŠESTO POGLAVLJE

TKO JE ZA PROGONSTVO, U PROGONSTVO ĆE IĆI

Čovječanstvo je zakoračilo u 21. stoljeće. U prethodnome dvadesetome, koje je prozvano 'stoljećem rata' zbog njegovih 165 stupnjevito i prostorno različitih sukoba, Albert Einstein uspio je dokazati da je i vječnost teoretski moguća, samo je potreban netko dovoljno moćan kome se sve pokorava, i tko će 'zapovjediti' svjetlosti da bude sporija, a drugim tijelima da budu malo brža kako bi se sustav doveo u ravnotežu u kojoj vrijeme staje...

Ali, u tome istome 20. stoljeću dogodilo se još nešto. Dogodila se prekretnica u ratovanju, ne samo zbog opasnijeg i razornijeg oružja, nego i zbog usavršenih doktrina, u kojemu je 'hladni rat' svoje mjesto ustupio 'vrućem miru', da bi se na prijelazu stoljeća, odnosno, tisućljeća pojavio 'teroristički rat' kao globalna prijetnja civilizaciji. Dakle, prošlo stoljeće, kao rijetko koje, potvrđuje tvrdnju kako se povijest svijeta sastoji od kratkih razdoblja mira između dvaju ratova. Sto onda reći o budućnosti koja je pred nama?

Pred čovječanstvom jesu nova tehnološka dostignuća, letovi svemiro, a možda i najavljena kolonizacija drugih planeta i tko zna što sve ne. A prije nego što se zakorači u tu 'svjetlu budućnost', nužno je reći još nekoliko riječi o prošlosti. Ona je, kada je riječ o europskome kontinentu, bila razdoblje dvojbene demokracije, koja se temeljila na teoriji delegiranja vlasti Johna Locke, ali i na Jean-Jacques Rousseau-voj ideji društvenog ugovora, prema kojoj je opća volja, a da to nitko ne zna kako, nepogrješiva i ne može biti izvrgnuta kritici. Ali je zato,

nažalost, znano daje u ime te opće volje uspostavljen svakojaki leror. Nepogrješivost sveopće volje Karl Marx prebacit će na komunističku partiju, koja će u Rusiji poubijati sto milijuna ljudi, a u ostalim zemljama u kojima je 'diktatura proletarijata' na vlasti bila ili još jest točan se broj ne može ni utvrditi. Adolf Hitler, dobar učenik hijerarhijskih urotnika, nepogrješivost će pripisati nacističkoj stranci i samome sebi, dok je istodobno u Italiji po zidovima pisalo: "Mussolini je uvijek u pravu". Manipulirajući sveopćom voljom, i nakon što su diljem kontinentalne Europu uspjeli posijati totalitarne sustave, anglosaksonski *gospodari kaosa* prvo su sebe prikazati jedinim 'preostalim bastionom demokracije', a potom, okićeni pobjedničkim lovorovim vijencem, na krilima te pobjede Europi i 'ostatku svijeta' silom i nasiljem počeli nametati bezbožnu ideologiju liberalizma.

Ta nova totalitarna ideologija ne nameće se stihijski, nego upravljanim krizama i nadziranim neredima, u kojima krstareće rakete i 'nevidljivi' zrakoplovi, zajedno s informacijskim nastupanjem, brišu pojam bojišnice, stvarajući 'integrirano bojište', na kojemu uništenje civilne infrastrukture postaje strateškim ciljem, kako bi ona u postratnim obnoviteljskim vremenima prešla u ruke istih onih koji su je razorili ili u ruke njihovih klonova koje oni postavljaju kao obnašatelje vlasti. Ovakvom doktrinom ratovanja poništena je ideja o tome kako je oružani sukob moguće uskladiti s poštovanjem prema neprijatelju, što se ponekad držalo bitnom odlikom viteškog ratovanja.

Umjesto 'viteškog kodeksa časti', na početku 21. stoljeća *gospodari kaosa* ratuju pomoću mreža, stvarnih ili virtualnih. Zar je onda čudno što su Sjedinjene Američke Države napali bezimni neprijatelji, kao dio nove do tada nepostojeće mreže. Dakle, jedina i apsolutna velesila svijeta postala je žrtvom nekakve svemoćne mreže, ali svjetska javnost nije dobila niti će ikada dobiti odgovor na pitanje tko je stvarni tvoritelj te mreže. U očekivanju odgovora koji ne će doći, svijet će i dalje biti zapetljan u raznorazne mreže, od bankarskih i financijskih, preko industrijskih do informacijskih i komunikacijskih. Svakako ne treba zaboraviti ni one kriminalne. A sve te, više vidljive a manje nevidljive, mreže funkcioniraju fluidno, brzo, diskontinuirano i neformalno. One su te koje povezuju ljude jednakih interesa, bez obzira na

područnu pripadnost.¹ Ponašaju se poput virusa, budući da se unaprijed sa sigurnošću ne može reći koga će zahvatiti. Asimetrijsko nastupanje jest obilježje ratovanja pomoću mreža. U takvom obliku rata nacionalne države stoje nasuprot iznadnacionalnih i izvaninstitucionalnih skupina, kojima najčešće upravlja nevidljiva ruka *gospodara kaosa*. Gdje je na djelu asimetrija, nastaje i psihološki ponor kojim se razdvaja narode, države, ali i svijet. U takvom ratovanju nužno ima i gorih stvari od smrti. 'Rat protiv terorizma' nije ništa drugo nego rat globaliziranog umreženog svijeta, u kojemu nema razlike između 'biti vani' i 'biti unutra', gdje je 'hladni rat' zamijenjen 'vrućim mirom', a iznimno stanje postalo je pravilo u kojemu nasilje postaje *modus vivendi* sve većeg broja pojedinaca i skupina. Ovakve se ratove ne navješćuje, no, i kada oružje šuti, mir je pretvoren u rat drugim sredstvima, od sankcija do raznoraznih sudišta, kao što je, primjerice, ono haaško.

Poplava mreža, danas, na početku 21. stoljeća, nije nimalo slučajna. Ona je dio globalnoga plana, njegova treća dionica. Njima se ruši ne samo ustroj društva i autoritet države kojima je svrha zaštititi narod(e) koji u njoj obitava(ju), nego se mrežama i umreženošću svijet vraća u doba poganstva, neograničene i neobuzdane slobode, koja čovjeka žrtvuje raznim bogovima kako bi ih se udobrovoljilo. Dovoljno je samo pogledati što sve Hrvatska mora žrtvovati da bi udobrovoljila bruxellske bogove - od hrvatskih generala do vlastitoga dostojanstva, a o bitku života - vodama, plodnoj zemlji i šumama - da se i ne govori.

¹ O mrežama Hrvoje Lorković piše: Udaljenost ne slabi nego jača učinkovitost mreža. Događaji se odvijaju istovremeno i posvuda. Istu tehniku upotrebljavaju financijska tržišta kao i međunarodna mafija. Mreže su neprozirne, nemaju središta ni periferije; na svakoj su svojoj točki kako središnje tako i periferne. Mreže tako stvaraju nov 'fraktalni' tip društvenih odnosa, stvaraju se novi, internacionalni, identiteti. U tom smislu mreže pridonose podrivanju nacionalnih država - sve bitne funkcije države odvijaju se bez državne kontrole. Pojam narodnog suvereniteta vezan za narodni teritorij ostaje tako bez smisla. Isti paradigmatički model vrijedi za elektroničke viruse kao i za one bioetičke, o kojima se danas toliko govori (poput AIDS-a), za virus antraksa kao i za informacije koje drmaju međunarodnim financijskim središtima. Hiperteorizam je bez sumnje produkt globalizacije, poput multinacionalnih tvrtki, UN-a i kartela droge, i on je bez domovine, pa koristi sive zone planeta, one u kojih nema pravno-političkih struktura ni kontrole. Kad teroristi naiđu na zapreke u jednoj zemlji, rade ono što i General Motors, Nike ili Coca cola (Pepsi). Idu drugamo. Zapadni sustav slobodne razmjene okreće se tako sam protiv sebe. Usp. Hrvoje Lorković *Terorizam je rat globaliziranog svijeta*, Hrvatsko slovo, 23. studenoga 2001.

Gospodari kaosa, u svrhu ustoličenja 'Kneza ovoga svijeta', poodavno su shvatili da najprije treba srušiti državu, kako bi se lakše srušilo Kristovu Crkvu. Nije njima nepoznato da je Isus Nazarećanin taj koji je jedini uspio u boju protiv mreže i umreženosti. Za to mu djelo nisu bili potrebni nikakvi lobiji ni poznanstva. Svojim je križem došao u svaki čvor mreže čovječanstva, tj. do svakoga čovjeka, ponudivši mu spasenje. Za razliku od *gospodara kaosa*, koji pomoću mreža (*net*) love profit i užitak, On je Petru pokazao kako se mrežom može loviti riba, i ništa više, poučivši ga pritom daje 'lov' na ljude pravičan samo ako se to čini ljubavlju i vlastitom žrtvom.

Osim toga, Isus Nazarećanin zorno je pokazao da se mrežu zla, kada ona postane 'objektivizirana' i dobro upletena, ne pobjeđuje primjenom strategije "mrežom protiv mreže". Takva strategija, bilo da je riječ o onoj starozavjetnoj "oko za oko, zub za zub" bilo o onoj kroz povijest čovječanstva iskazanoj uzrečici "klin se klinom izbija", uvijek je vodila u još veću pogibelj. Naime, kad god su se primjenjivale takve strategije, broj mrtvih nije bio smanjen, nego je, naprotiv, bivao povećan, razaranja su postala još veća, a plač i jauk jači i dugotrajniji. Djelotvorna strategija u borbi protiv mreže zla jest ona Kristova, tj. strategija koja naučava - Ljubi bližnjega svoga! Ljubi svoga neprijatelja! Oslobođi se grijeha oholosti! To je strategija pomoću koje je moguće pobijediti svaku mrežu zla, što znači i svaki terorizam i svako nasilje u svim vremenima i na svim prostorima. Dakle, jedina strategija koja se može djelotvorno suprotstaviti današnjemu terorizmu profita, terorizmu otimanja tuđeg, terorizmu nepoštivanja drugoga i drukčijega, ali i terorizmu potrošnje, jest strategija 'križa i ljubavi', a ne strategija 'mreža protiv mreže'. Ribari, i oni na Galilejskom i oni na Jadranskom moru, dobro znaju da se mreže, kada se međusobno čvrsto zapetljaju, 'razmrstiti' mogu samo nožem. A što poslije toga slijedi?

Ako se danas, na početku 21. stoljeća, one najmlađe lovi u mreže video igara, u kojima im se sugerira kako je na svijetu najjači onaj čovjek koji najviše ljudskih glava poskida, one nešto starije u mreže u kojima se rock glazbom i drogom doseže visokofrekventne vibracije usklađene s kozmosom, kao putem prema blaženstvu i sreći, a odrasle u mreže po kojima su spasenje i duhovna izgradnja u tajnama ezoterije, okultizma, magije, joge ili u klanjanju bogu potrošnje, onda se

mora priznati da su *gospodari kaosi* dobrano odmakli u svome sotonsko-me naumu o 'promjenljivoj slici čovjeka', u kojemu se riječi, slike, simboli, rituali i ideje iz svih vremena i kultura u novoj panreligijoznoj zajednici uporabljaju kako se kome sviđa i kako kome odgovara. Kamo ovakav svijet može stići? Ima li suvremeni čovjek odgovor na ovo pitanje? Zna li on prema čemu vodi pojava da se religija mijenja po zakonu mode? Je li europski čovjek svjestan što znače gostoprinstvo i širom otvorena vrata svakojakim 'religioznim' virtuoizima iz Azije, Afrike, iz indijskih rezervata? On to očigledno ne zna ili ne želi znati. Jer, da zna i da je toga svjestan, onda bi mogao vidjeti da su se vremena staroga Rima vratila na 'velika' i 'mala' vrata u današnju zapadnu civilizaciju. I onda je, kao i danas, vladalo panreligiozno i panreligijsko ozračje, u kojemu je čak i car pripadao u red bogova. Danas su to odabrani političari, 'posvećeni' instant zabavljači i anglosaksonske institucije 'pravde' i 'ljudskih prava'.

1. "Pod ovim ćeš znakom pobijediti"

Ako su se vremena staroga Rima vratila, a po svemu sudeći jesu, i to za nekoliko potencija više, znači li to da će i propast novovjekoga Rima ili Nove Atlantide biti jednaka? Prije pokušaja odgovora na ovo pitanje nužno je pogledati kako je i zašto došlo do propasti staroga Rima. Tri su temeljna razloga. Prvi je prostornost, tj. veličina. Carstvo je postalo preveliko da bi se njime moglo upravljati iz jednog središta pa je podjela na zapadno i istočno, bez središnjih institucija vlasti, vodila paralizi upravljačkih i nadzornih strateških odluka. Drugi je moralni relativizam, odnosno, hedonizam kao prevladavajuća struja društvenih odnosa. Kulturna stagnacija kao izravna posljedica hedonizma, politička podvojenost, sve veća nesloga, te nespремnost na socijalne žrtve jesu treći razlog propasti.

Krvavim ratovima, junaštvom legionara i političkim umijećem državnika stvorena je golema rimska država od Eufrata do Atlantskog oceana, od Dunava i Rajne i kaledonskih brjegov do Nilovih katarakta, Sahare i Atlasa. Obuhvaćala je 6 milijuna km² i više od 100 milijuna duša. Tu golemu državu branila je i golema vojska: 25 legija po 6.100

momaka i 732 konjanika, isto toliko pomoćnih postrojba, pa 12 tisuća mornara, 10 tisuća pretorijanaca i do 6 tisuća gradskih kohorta, koje su se, poput suvremenih policijskih snaga, morale starati za gradski mir i poredak. No, osim te zastrašujuće sile, i to ne samo u ondašnjem poimanju odnosa snaga, važno je istaknuti da je imperijalna moć staroga Rima polazila od bitne psihološke pretpostavke, koja je glasila: *Civis Romanus sum* - "Ja sam građanin Rima", i bila je najveće moguće samoodređenje, izvor ponosa, a i san mnogih. Biti građanin Rima značilo je uključ enje u imperijalnu strukturu, a kulturna superiornost u odnosu na vanjsko okruženje pružala je legitimnost za asimilaciju. Sva ta moć i njezina percepcija nisu imale nikakva konkurenta sve dok je Carstvo iznutra bilo vitalno i jedinstveno.

Bogatstvo u takvom imperiju bijaše golemo. Na sve strane izgrađene ceste, čvrsti mostovi i, rovovi. Prometovanje je bilo živo, jer su 'svi putovi vodili u Rim'. Trgovina se uvelike raširila. U Rim su iz Egipta stizali staklo, papir i platno, iz Indije dragulji i slonova kost, iz Babilona sagovi, iz Grčke umjetnine, iz Afrike cedrovina i ebanovina, iz drugih krajeva blago, sukno i rude. U jakoj i zaštićenoj državi vladali su red i poredak. Sve je bilo pod javnim nadzorom - trgovina, ceste, novogradnje, zalogajnice, ljekarne, a svakako i misli državljana. U glumišta i u cirkuse moglo je poći sve građanstvo, a patriciji su mogli birati između dvorova za zimu ili ljeto. U tako uređenoj državi ni doušnika nije nedostajalo. Iako nisu bili agenti ni CIA-e ni NKVD-a ni UDBE, budno su pazili na svačiju kretnju. Sve je bilo pretvoreno u oči i uši. Izvan takve države čovjek je ništa, a u takvoj državi njegova osobnost opet iščezava. Stoga je i vrijedilo 'civis Romanus', u kojemu čovječstvo biva potisnuto građanstvom.² Zajedno i drugo nema istodobno mjesta, jer, tko nije rimski građanin, ili je barbar, tj. čovjek, ali bespravan ili rob. I žena je bespravno biće. U mladosti je pod očinskom vlašću, a kada se uda, pod muževom. Broji godine po muževim godinama, a ne po konzulima. Ženidba je samo građanski ugovor, sklopljen iz državnih interesa. Za odgoj djece brinu se robovi. Uostalom, i djeca su bespra-

² Da amorfn o građanstvo potiskuje čovječstvo potvrđuje i Stjepan Mesić koji sloganom "građanin predsjednik, predsjednik svih građana", potiskuje domoljublje, nacionalni identitet i, naposljetku samo čovječstvo.

vna. Kada se dijete rodi, slave ga pred oca. Ako ga primi i podigne, ima pravo živjeti, ako ne, mora ga se izložiti da ga pojedu zvijeri ili da mu se smiluje kakvo dobro srce. I nad odraslima ima 'otac' - *ius gladii* (svojim mačem).³

Dakle, vanjski je sjaj rimske države posve odgovarao njezinoj veličini. Ali srce, duša, nutrina rimskoga naroda bijaše razvalina i pustoš. Sav su život Rimljaninu bili jelo, pilo i spavanje. Golemo Rimsko Carstvo stajalo je na dvije raspukline, bez moralne vertikale. Prva raspuklina bila je obitelj bez čvrste veze i bez ljubavi, a druga bezbrojni robovi. Sve je počivalo na sili, a svaka sila ima jaču sestru. Potišteni robovi mrzili su gospodare, a gospodari, ti robovi svojih strasti i državnoga sustava, čekali su mig odozgo, od onoga tko je nad njima vladao, 'oca' - da popiju otrov ili sebi zabodu bodež u srce. Nestalo je krjeposti, a ponosu se već odavno zameo trag, ali je zato Rim postao prepun velikih i malih bogova, ili boginja, koji u sebi nisu imali ništa božanskog.⁴ A religija? Ona je bila puko obožavanje prirode i najnižih strasti. Reklo bi se - kakva religija takav i moral, odnosno, kakav narod takvi i vladari.

Za jednog rimskoga vladara Tacit Svetonije i Dio Kasije stalno su tvrdili kako je silnik dao zapaliti grad da uzmogne na njegovim razvalinama podići *Nekropolis*. Poslije toga suludoga čina narod je počeo mrmljati, a silnik optuži kršćane i krenu na njih. Od 64. do 312., dakle, punih 248 godina, tekla je kršćanska krv.⁵ Na sve strane traženi su

³ Usp. *Hrvatska straža*, isto, str. 222.

⁴ O moralnoj baruštini rimskoga društva kazuje razdoblje carske vlasti od Oktavijana do Nerona. Iza Augusta Oktavijana, koji je nastojao obnoviti stare krjeposti i moral, sjede na prijestolje jedan od najgorih silnika što ih pozna svijet, Tiberij Klaudij Neron, dok ga ne udavi Nevij Sertorij Makron. Ipak su tome silniku laskali Rimljani, iskazujući mu božansku počast. Poslije njega rimsku državu tišti bijesni silnik Kaligula, kojega laskavci nazivaju. "Jupiter, bog zaštitnik Lacija" i dižu mu hramove i prinose žrtve. Živi u rodoskrvnuću sa svojim sestrama kao i stari Jupiter, pa kada mu umre nesretna sestra Drusila, učvršćuje je među boginje kao Panteu i podiže joj hram. Ludak, mrzi istinu, kalja ruke krvlju, za gozbe izdaje 10 milijuna sestercija. Kada ga smakoše dva uvrijeđena časnika, sjede na osramoćeno prijestolje drugi ludak, Tiberij Klaudije, lutka raskalašene žene Mesaline. Kada je ljudi pijanac smakao ženu preljubicu oženio se Agripinom, koja je živjela u rodoslovnom prilegu s bratom Kaligulom, i koja je otrovala svog strica muža. Nakon njega carskim grimizom se ogrnu Neron, koji smače majku Agripinu, ženu Oktaviju, pa silu drugih. Umišljeni umjetnik ugađa raspojasanoj strasti i otvara širom vrata raspuštenosti u rimsko društvo. Usp. *Hrvatska straža*, isto, str. 222. i 223.

⁵ Neronov progon kršćana nastavlja podli zlobni silnik Domicijan, koji mrzi sve što je uzvišeno i dobro, a sam se dao nazvati "Gospodin i bog naš". Trajan, inače velik, prema kršćanima je majušan i nepravedan. Ni učenjak ni propovjednik pravdnosti i krjeposti,

kršćani, optuživani i osuđivani samo zato što su bili kršćani." Izmišljane su najgore muke. I pod tim mukama vjernici raspetoga Boga, s molitvom na usnama, išli su u smrt.⁷

U takvom ozračju, kod Mulvijskoga mosta (*Pons Mulvius*), 28. rujna 312., sraziše se dvije goleme vojske. Jednu je vodio car Konstantin, a drugu cesar Maksencije. U Maksencijevoj vojsci bijaše 190 tisuća vojnika, u Konstantinovoj jedva 100 tisuća. Dakle, odnos snaga bio je dva naspram jedan. Konstantinova manje brojna vojska osvanula je 26. rujna kod Tibera, porazivši prije toga dio Maksencijevih snaga kod Turina i kod Verone. Poslije tih pobjeda, puna moralne snage navali na protivnika, smrvi pretorijance, prevlada konjicu i nagna protivničku vojsku u bijeg. Maksencije, vidjevši poraz svoje vojske, dade se u bijeg, ali se Mulvijski most polomi i on se utopi. Pobjednika Konstantina Senat proglasi carem i odluči da mu se podignu spomenici. Ovom Konstantinovom pobjedom započelo je novo razdoblje svjetske povijesti.

Marko Aurelije, ne pozna pravednosti, kada je riječ o kršćanima. Septimije Sever, Maksimin Tračanin, Decije, Valerijan, Aurelijan kršćanskom nevinom krvlju ispisaše povijest sve do carskog prijestolja. Car Trajan početkom stoljeća odgovara na Plinijevo pismo iz Bitinije, da prijavljene kršćane treba kazniti smrću ako se ne odreknu, ali ih ne treba tražiti kao nekoć Pilat. Na temelju takva carskog odgovora uslijedit će *progonstva* i *mučeništva* kršćana, povremeno u raznim pokrajinama Carstva, kada se nekom prohtije da na njih navale krivnju. Napadaje na kršćane iznosili su i poganski pisci, samo usput, povjesnici, kao Tacit Svetonije, koji ih nisu poznavali, pa do Celeza, koji ih sustavno ocrnjuje, stvarajući neprijateljski mentalitet u mnoštvu, koji prigodno eksplodira u velike progone i mučeništva kršćana. Usp. Bernardin Juraj Filinić, isto, str. 18. i 19.

⁶ Kršćani su u drugom stoljeću bili još malo stado, ali se brzo širilo, tako da je već početkom stoljeća na Istoku, od sredine stoljeća na Zapadu, uznemirilo poganski svijet sve do carskog prijestolja. Car Trajan početkom stoljeća odgovara na Plinijevo pismo iz Bitinije, da prijavljene kršćane treba kazniti smrću ako se ne odreknu, ali ih ne treba tražiti kao nekoć Pilat. Na temelju takva carskog odgovora uslijedit će *progonstva* i *mučeništva* kršćana, povremeno u raznim pokrajinama Carstva, kada se nekom prohtije da na njih navale krivnju. Napadaje na kršćane iznosili su i poganski pisci, samo usput, povjesnici, kao Tacit Svetonije, koji ih nisu poznavali, pa do Celeza, koji ih sustavno ocrnjuje, stvarajući neprijateljski mentalitet u mnoštvu, koji prigodno eksplodira u velike progone i mučeništva kršćana. Usp. Bernardin Juraj Filinić, isto, str. 18. i 19.

⁷ Progonom kršćana posebno je bilo obilježeno 3. stoljeće. Započelo je velikim progonom Septimija Severa (202.), kada su bili pogođeni katekumeni, jer je kažnjavao smrću sam prijelaz na kršćanstvo. Posebno je bila progonoštvom pogođena sjeverna Afrika. Divna su svjedočanstva mučenica Perpetue i Felicite u Kartagi, Leonide, Origenovog oca u Aleksandriji. U sredini stoljeća nenadano je buknuo veliki progon cara Decija, koji je 250. izdao edikt o žrtvovanju svih stanovnika Carstva bogovima. Kršćani koji se nisu žrtvovali bili su osuđeni na smrt. Među prvima je ubijen papa Fabijan. Da sačuvaju goli život velik broj kršćana je žrtvovao bogovima (sakrificati), a drugi su komisiji platili potvrdu da su žrtvovali (libellatici). Usp. Bernardin Juraj Filinić, isto, str. 28. i 29.

Uoči odlučujuće bitke kod Mulvijskoga mosta, pripovijeda Euzebij, a sam mu je Konstantin pouzdano pričao, Konstantin je, razmišljajući o predstojećoj bitci u nepovoljnom odnosu snaga, zaključio kako bez više pomoći ne bi mogao odoljeti znatno brojnijem neprijatelju. Odlučio se preporučiti božanstvima svoga oca, Apolonu ili Mitri. No, oko podneva Konstantin opazi *sjajni znak križa na nebu baš iznad sunca* i natpis - *Tovzco virja (Time pobjedi)*. To je sve opazila i njegova vojska. Konstantin nije znao protumačiti viđenje i dugo je razmišljao. Spustila se noć. U snu mu se javi Krist s onim istim znakom i zapovjedi mu da načini priliku toga znaka i da s njime krene u boj. Ustavši u ranu zoru, Konstantin se posavjetova s kršćanskim biskupima i zapovjedi neka se na labarum i vojničku zastavu upišu križ i monogram Spasitelj. U znaku križa pobjedi Konstantin i poslije pobjede dade sebi načiniti kip s križem u desnici i s natpisom: "Ovim sam spasonosnim znakom, prilikom prave jakosti, oslobodio vaš grad od silnika i Senatu i narodu povratio njegov stari sjaj."⁸ Godinu dana kasnije, tj. 313., zajedno sa zetom Licinijem, augustom u istočnome dijelu carstva, izda znameniti Milanski ukaz, dogovor o slobodi za kršćansku vjeru. Ne samo što je Konstantin Crkvi Zapada dao potpunu slobodu, nego je i njegovo zakonodavstvo preuzelo kršćanski utjecaj poštivanja ljudske osobe i u tome dalo ovlasti kršćanskoj hijerarhiji.¹⁰ Ediktom upućenim biskupu Osiju daje pravo da kršćani mogu pred biskupom dati slobodu svojim robovima. Što presudi "lex cristiana", to je pravovaljano. Na pouku današnjim zagovarateljima rada na 'dan Gospodnji', Konstantin je 312., dakle,

⁸ U "*Vita Constatini*" Euzebij donosi daje u noći prije bitke car vidio križ i čuo riječi: *U ovom pobjedi!*, Usp. Bernardin Juraj Filinić, isto, str. 33.

⁹ Usp. *Hrvatska straža*, isto, str. 220.

¹⁰ Zbog njegovih zasluga za kršćanstvo, kršćanski crkveni krugovi dali su mu nadimak "Veliki". Da bi se oslobodio republikanskih tradicija grada Rima, odabrao je stari Bizantij na Zlatnom Rogu za novu prijestolnicu, koja dobiva po njemu ime, Konstantinopolis (330.); time je istočni dio Carstva dobio u svjetovnome prevagu nad zapadnim. Tijekom svoga vladanja vodio je više uspješnih ratova (protiv Sarmata i Perzijanaca). Upravi je Konstantin proveo reforme. Odijelio je civilnu od vojne vlasti, podijelio državu na 4 prefektura, 14 dijeceza i 117 provincija. Reorganizirao je vojsku i novčani sustav, uvođenjem solida. Zakonodavnim putem ušao je i u agrarno-socijalne odnose; male zemljoposjednike nastojao je vezati za zemlju i tako pogodovao stvaranju kolonata, a osobito je strogo provodio načelo da pripadnost obrtničkim kolegijima bude nasljedna. Usp. Opća enciklopedija 4, isto, str. 520.

prije sedamnaest stoljeća, donio zakon o nedjelji, važan trudbenicima, kojim je naložio da taj kršćanski dan bude dan počinka.

Kroz povijest, ali i danas, u ovim ponovno opasnim vremenima, u kojima na svaki način nastoji ovladati ideologija zla, mnogi povjesnici i filozofi postavljaju pitanja: Kako je moguće da je šačica običnih ljudi, ribara s Galilejskog mora, osvojila snažni i moćni Rim za manje od tri sto godina? Objašnjenja su uvijek tražena u socijalnim i političkim prilikama, a o duhovnoj protežnosti tek su rijetki ponešto prozborili. Mnogi nisu niti žele vidjeti da im je Isus Nazarećanin dao znakove po kojima će ih ljudi prepoznati kao Njegove učenike, a i Njega samoga kao Sina kojega je Otac poslao na svijet. U Kristovim znakovima nema nikakve tajne. To su znakovi ljubavi i međusobnog jedinstva. Na prvome mjestu jest *kerigma*, tj. navještaj spasenja snagom Duha, uz svjedočenje do darivanja života, istom ljubavlju kojom se Krist dao za nas na križu. Drugo je snaga liturgije. I pod cijenu života kršćani su se okupljali na liturgiju na temelju "*disciplinae arcanae*", što pogani nisu mogli nikako pojmiti." I treće - "*koinonia*" (zajedništvo).¹² U tome zajedništvu kršćani su bili jedno srce i jedna duša i nitko nije zvao svojim ono što je posjedovao, nego im je sve bilo zajedničko.¹³

Na razvalinama truloga Rimskog Carstva, rastrovanog i rastočenog hedonizmom i poganstvom, digla se Kristova Crkva, snagom ljubavi, vjere i žrtve njezinih pripadnika i sazdana na čvrstoj stijeni, Kristu, i ni vrata je paklena ne će nadvladati. U znaku križa pobijedio je Konstantin Maksencija, zastupnika i stjegonošu staroga poganstva. Danas, tisuću i sedamsto godina poslije toga, možemo se samo upitati tko će biti novi Konstantin Veliki koji će pobijediti novovjeko poganstvo? Jedno je sigurno, on će se pojaviti, u to ne treba sumnjati. U znaku križa tijekom stoljeća prevladali su kršćani sve fizičke i duhovne navale, od prvih gnoza do revolucija bezboštva. Polomili su sve otrovne strijele poganskim nadrimudracima, učenjacima i filozofima iz svih vremena pa će i ovim današnjima - glasonošama militantnog liberalizma.

¹¹ Usp. Bernardin Juraj Filinić, isto, str. 34.

¹² Koine - grč. *koinos*, zajednički. Usp. Bratoljub Klaić, *Veliki rječnik stranih riječi*, Zora, Zagreb 1966. str. 638.

¹³ Usp. Jeruzalemska Biblija, (Dj 4, 32-35), isti, str. 1553.

Kršćanstvo je žrtvom svoga Utemeljitelja vratilo čovjeku pravo koje mu je oholi Rim osporio. Čovjek nije vrijedio zato što je bio "civis Romanus" niti danas vrijedi zato što je građanin Europske unije, nego vrijedi zato što je čovjek, slika Božja. Žena nije robinja muškarca, nego vjerna družica jednaka mužu. Ženidba se ne sklapa iz državnih ni inih interesa, nego iz ljubavi. Otac nije silnik svoje djece, nema "ius gladii", ne smije zapuštati ni slabašnu djecu, jer svako dijete ima pravo na život, na razvoj, na nebo. Robovi su djeca Božja, ljudi, kao i ostali. Ropstvo je rak rana ljudskoga društva, sramota za pojedince i društvo. I - oprala ju je Crkva Kristova. Kristova Crkva jest ta koja je pojedince digla iz gliba poganstva i otvorila im široke vidike. Posvetila je obitelji, obnovila društvo, zbližila čovječanstvo, porušila 'Berlinske, Saronove i Bushove zidove' koji su dijelili Rimljane, Grke, Židove i barbare. U znaku križa pojedinac je nadvladao sebe, svoj grijeh, a ljudsko je društvo istrijebilo poganstvo i okove staroga praznovjerja što je priječilo put do istinske sreće i slobode, one vremenite i vječne. Isusova Crkva preživjela je Nerone i Domicijane i Julijane. Pobjednica je slavila slavlje na pustom groblju svojih grobara. Tijekom sedamnaest stoljeća napadali su je vanjski i unutarnji neprijatelji, naprežući se i upirući se ne bi li poništili i obezvrijedili golgotškoga Pobjednika.¹⁴ U tim bojevima mnogi pođuše za lažnim križevima, za krivim prorocima, zvali se

¹⁴ O napadima Krista Nikola Mate Roščić u svojoj studiji *Zavjeraprotiv Isusa Krista*, piše: Tragajući za odgovorom na pitanje tko je bio Isus iz Nazareta, profesor sustavne teologije u Osnabrucku Horst Georg Pohlmann analizirao je pedeset slika o Isusu u djelima filozofa, književnika, teologa te u percepciji nekoliko nekršćanskih religija. Predočio je sedamnaest književnika. Za J. W. Goethea, čiji je stav o Isusu iznesen u djelu *Vječni Židov* (1774.), piše: Isus za njega sigurno nije bio jedini put, nego jedan od mnogo putova. On nije bio središte njegova mišljenja, jer su za njega postojala mnoga središta. Unatoč svemu, on je uvijek vjerovao u Krista, ali u Krista bez kršćanstva. Ovakav stav posvema odgovara Goetheovom slobodnozidarskom i prajsvjetiteljskom nazoru. A masonstvu su pripadali i G. E. Lessing, L. N. Tolstoj, H. Hesse, kao i brojni drugi, pa se to očituje i u njihovim djelima. Takav je i portugalski pisac J. Saramago, poznat kao protivnik političkog katolicizma i klerikalizma. Njegov roman(?) *Evangelje po Isusu Kristu* (1991.) tobože nije protiv Isusa, nego protiv Crkve koja je iskrivila Isusovu sliku s bezbroj svojih slika o njemu. Crkvu uvijek gleda kroz prizmu želje za vlašću i moći. Iako se služi kanonskim evanđeljima, u mnogo čemu odudara od njih. Želi prikazati Isusa kao običnog čovjeka, jednog od nas. On je ljudskiji od Krista kakvim ga prikazuje Crkva, u kojoj je stiliziran u Nadčovjeka. Isus je po njemu došao na svijet kao i svaki drugi čovjek, u krvi majke; kao dijete on se ne razlikuje od druge djece: pohađa školu Tore s drugim dječacima. Izučio je znat kod oca tesara. Ljubio je Mariju Magdalenu. Činio

oni Voltaire, Lenjin, Staljin, Hitler, Pavelić, Tito ili Milošević, svejedno, i natopiše zemlju uvjereni kako čine dobro a ne zlo. Usporedo s njima, a osobito poslije njih, stjegove Zloga dohvatiše anglosaksonski hijerarhijski urotnici, nastojeći svijet Kristove civilizacije vratiti u 'novo doba poganstva' nazvavši to 'novim svjetskim poretkom'. O tome novome poganstvu ili novome ropstvu prozborio je i Sveti Otac Ivan Pavao II., upozorivši da se svijet "nalazi pred novim i suptilnijim oblicima ropstva od onih koji su bili u prošlosti", pozvavši pritom moćne i bogate na novu kulturu solidarnosti, potkrjepljujući to riječima Svetoga pisma - da zemlja i njezino bogatstvo pripadaju Bogu: "...zemlja pripada meni, dok ste vi samo stranci i gosti kod mene".¹⁵ A moćni se oglušiše, nastavljajući po svome zacrtanome planu, prema 'kraju povijesti'.

Logika propasti imperija

Da bi se dalo odgovor na pitanje što bi se moglo dogoditi s ovjekim imperijem, ili točnije, s 'novim svjetskim poretkom', kao imperijem nad imperijima, na čijemu bi prijestolju, prema planu hijerarhijskih urotnika, trebao zasjesti 'Knez ovoga svijeta', po njihovim izračunima negdje sredinom ovoga, 21. stoljeća, nužno je u vrlo kratkim crtama istaknuti zajednički nazivnik propasti svih imperija kroz povijest.

čudesa gdje je trebalo i navješćivao Kraljevstvo Božje. Njegova mu obitelj ne vjeruje i odbacuje ga. Žrtva je procesa i završava kao ustanik na križu. Isusov stvarni problem je Bog, svemoguću upravljajuću, u čijim je rukama čovjek tek neka igračka. Bog s Isusom sklapa savez, dogovor, da će jednog dana od njega tražiti život, a zauzvrat će mu dati moć i slavu. Kasnije ga Bog proglašava Božjim sinom i banalno tumači kako je i fiziološki njegov sin. Saramango nudi satanističku sliku Boga. Nikakvo čudo da su reakcije i protesti protiv ovog djela bili brojni i žestoki. Zašto prešuti da Saramangov antiklerikalni bijes svoje ishodište i zavičajnost ima u anticrkvenom jakobinstvu i programima Velikog Orijenta, koji se već duže od dva stoljeća prostački iskaljuje upravo u romanskim i katoličkim zemljama, ne samo kroz književnost nego i kroz sve druge oblike, navlastito kroz političko djelovanje". Usp, Nikola Mate Roščić, *Zavjera protiv Krista*, isti, str. 113.

¹⁵ Usp, Jeruzalemska Biblija, Lev 25,23, isti, str. 137.

Za propast Rimskoga Carstva 'zaslužni' su veličina prostora, hedonizam i ogluha na socijalne žrtve. Uzroci propasti prvoga i drugoga Kineskoga Carstva (3. i 4., odnosno 18. stoljeće) opet su bili unutarnji čimbenici - gubitak gospodarske i vojne kreativnosti, iscrpljenost, truljenje i hedonizam. Uzroke propasti najvećega imperija svih vremena, do pojave Sjedinjenih Američkih Država - Mongolskoga Carstva, treba tražiti u nedostatku dominantne kulture, poglavito vjere, ali i u glomaznosti i problemu nasljedstva. Europa je, gledano geostrateški, imala i ima sve preduvjete da postane globalnim imperijem, ali joj to nikada nije uspjelo zbog stalne unutarnje borbe između vodećih europskih sila (Velike Britanije, Francuske, Španjolske) oko prekomorske dominacije, a još više oko hegemonije nad samom Europom. Da Europa ne bi postala čvrsta i jedinstvena, 'trojanski konj', a time i uzročnik svakog nereda, uvijek je bila Engleska, koja je, upravljana nevidljivom rukom 'hijerarhije urotnika', svako malo proizvodila nadzirane kaose u obliku prevratništava, nastojeći poništiti katoličko-pravoslavni kršćanski identitet Europe. Engleska se te svoje podrivačke uloge nije odrekla ni na početku 21. stoljeća. Naprotiv, još jače i još bezobzirnije, s američkim vjetrom u leđa, čini sve kako bi cijeloj Europi nametnula svoju protukršćansku kulturu i bezbožni pogled na svijet. Kraj europske ere u svjetskoj politici zapečatio je Drugi svjetski rat, koji je bio prvi stvarni rat svjetskih razmjera, rat koji se istodobno vodio na tri kontinenta, s velikim sukobima na Pacifiku i na Atlantiku. Simbolično, o njegovoj globalnoj dimenziji govori sukob britanskih i japanskih vojnika tisućama kilometara daleko od matične zemlje, na indijsko-burmanskoj granici, potvrđujući geostratešku postavku da su Europa i Azija jedinstveno 'veliko ratište'. Ono će u pravom smislu postati 'velikim ratištem' u godinama koje slijede.

Ono što povezuje sve imperije svijeta jesu osjećaj ponosa zbog veličine, vjerski polet i kulturna superiornost. Od ova tri čimbenika imperijalne moći Sjedinjenim Američkim Državama ostala je kulturna superiornost, kao masovni potrošački iskaz¹⁶. Osjećaj ponosa zbog veliči-

¹⁶ Unatoč tome stoje riječ o kulturi dvojbene estetskih ili umjetničkih vrijednosti, američka masovna kultura ima magnetsku privlačnost, posebno na svjetsku mladež. Uzrok toj privlačnosti treba tražiti u hedonističkoj obojenosti.

ne još se nekako drži, iako je načet iračkim i afganistanskim 'odgođenim kaosom', a vjerski polet davno je uništen kulturnom revolucijom iz šezdesetih godina prošloga stoljeća i od tada one neprestano lutaju između zatomljenog kršćanstva i ekspanzionizma pseudoreligije 'New Agea' i njezina klona 'Next Agea'. Sjedinjene Američke Države ne mogu izbjeći sudbinu staroga Rima pa i kada bi neka politička opcija to i htjela, zato što njezina moć nije izraz osobne i pojedinačne snage njezinih žitelja, nego je ona objektivizirana snaga, tj. batina onih koje Coleman zove 'hijerarhijom zavjerenika'. A svaka se batina, koliko god bila čvrsta, ako se njome neprestano lupa, jednom mora razbiti o nečiju 'tvrdu glavu'.

Čija će to biti tvrda glava na kojoj će se slomiti američka batina moći? Nekoliko je potencijalnih kandidata - Kina, Indija, Rusija i islamski svijet - ili možda njihove različite kombinacije. Za tu ulogu Kina može konkurirati kao najozbiljniji kandidat, budući da je jedini istinski azijski div, s oko milijardu i pol ljudi, impozantnim nuklearnim potencijalom, s čvrstom hijerarhijom vlasti, a u svemir je poslala i svoga tajkonauta. Malo je poznato da kineske nacionalne manjine u svome vlasništvu drže velik kapital u mnogim zemljama svoga okruženja, od Indonezije do Malezije. U samim Sjedinjenim Američkim Državama naselili su goleme četvrti, a Kineza se može sresti u svako doba dana i noći u svakom kutku planeta. Dakle, Kina ima preduvjete u doglednoj budućnosti biti ozbiljan oponent Sjedinjenim Američkim Državama, pod uvjetom da iziđe na oceanska prostranstva, tj. da se oslobodi 'kontinentalnih utega'. Pod uvjetom da sve to bude ispunjeno, ostaje njezin veliki hendikep - činjenica da je u njoj bezboštvo prevladavajuća ideologija.

Indija, unatoč tome što je prešla brojku od milijardu ljudi, što ima nuklearni arsenal i što sebe drži važnim i velikim geopolitičkim igračem, ipak samo periferno utječe na globalne američke interese pa njezina geopolitička težina u svjetskim razmjerima nije velika.

O geostrateškom potencijalu Rusije ne treba trošiti mnogo riječi. Dovoljno je istaknuti da je ona središnja zemlja 'Heartlanda', ali i zemlja s najvećim rudnim bogatstvom na svijetu, zemlja koja plinom i naftom u rukama drži dobar dio Zapadne Europe, ali i crnomorsko-kavkasko zemlje. Nuklearna i svemirska velesila već je odavno. Njezin

velik problem jest kako i kojom brzinom osvijestiti kršćanski-pravoslavni identitet, ali i kako u staretinarnicu povijesti poslati Gorbačovljeve i Jeljcinove 'demokratske reforme'. Vladimir Putin je na dobrom putu da te velike nedostatke otkloni, ali bez njegovoga trećeg predsjedničkog mandata to će se teško ostvariti. Treba se nadati da će i to biti povoljno riješeno, na dobrobit Rusije i ruskoga naroda, ali i svjetskoga mira. Dok se to ne dogodi, Sjedinjene Američke Države mogu, bez većeg otpora, nastaviti svoje pozicioniranje na prvim i drugim vratima Euroazije.

A što je s islamskim svijetom? Koji je donji prag izdržljivosti do kojega taj svijet može nositi hipoteku terorističkog zločinaštva, koju su mu priljepili političari i teoretičari 'kraja povijesti'? Iako islamski svijet nedvojbeno ima geostrateški položaj i posjed nad bitnim energentom, ali i nepresušno vrelo ljudskog potencija i čvrstu vjeru, njegov najveći i nenadoknadivi nedostatak jest nesloga među njegovim državama i vazalni odnos njegovih ključnih zemalja, tj. vlastodržaca prema Sjedinjenim Američkim Državama. Hoće li stanje u islamskome svijetu, koje je Zbigniev Brzezinski opisao kao stanje u kojemu, "pošto ne postoji nijedna istinski moćna islamska država, izazov islamskog fundamentalizma izgubit će geopolitičko jezgro i najvjerojatnije se iskazati preko difuznog nasilja",¹⁷ krenuti tim planiranim putem, koji su zacrtali *gospodari kaosa*, ili će, ako se to ne dogodi, biti upriličena nova Hirošima? Odgovor znaju samo Sjedinjene Američke Države.

Što je budućnost svijeta, budući da su prva mjesta na ljestvici svjetske moći već popunjena, a lider nema pravoga konkurenta? Hoće li ostatak svijeta, u obliku država koje još sebe drže suverenima, nestati s političkog obzorja, budući da se, što dragovoljno što prisilom, utapaju u kojekakve asocijacije kojima iza kulisa upravljaju hijerarhijski urotnici? I, pitanje svih pitanja jest: Tko će za pedesetak godina, nakon planiranoga kaosa i konfuzija ili vremena 'gladi, kuge, rata i smrti', koje će upriličiti hijerarhija urotnika, razviti barjak pobjede? Pobjednik može biti samo jedan. A tko?

¹⁷ Usp. Zbigniev Brzezinski, *Velika šahovska ploča - Američki primat i njegovi geostrateški imperativi*, Interlandd.o.o. Varaždin, 1999., str. 54.

Prije odgovora na to pitanje, kao uvodno i poticajno štivo neka posluži nekoliko događaja koji nisu 'apsolutni', ali jesu znakoviti za pronicanje smjera budućih događaja.

Britanski rat protiv nevidljivog neprijatelja

Poslije Afganistana i Iraka, a osobito tijekom 2005., na američkoj službenoj ali i ekspertnoj razini moglo se čuti izjave, čak tvrdnje, o tome kako su Al-Kaida i njoj bliske terorističke skupine uglavnom slomljene, kako je upravljanje i zapovijedanje njima poremećeno i kako su one prilično razbijene te nisu sposobne izvoditi veliku, ciljanu, dobro pripremljenu i usklađenu terorističku akciju. Ne samo to, nego je tijekom te godine na Zapadu bilo prošireno mišljenje o tome kako je Al Kaida više mrtva nego živa, te kako njezine ostatke 'koalicija voljnih' dokrajčuje i u Iraku i u Afganistanu. U zapadnim medijima, kojima upravljaju *gospodari kaosa*, sve se to serviralo kao velik uspjeh vlade Georgea Busha, a jedan manji dio 'uspjeha' pripisivan je i Tonyju Blairu.

Budući da su takvu tezu zastupali političari i stručnjaci zemalja koje imaju dvije najjače i najopremljenije obavještajne službe na svijetu, nije bilo razloga ne vjerovati im. Poslije londonskoga '7. srpnja 2005.' nastaje dvojba - ili su obje najmoćnije tajne službe na svijetu, i britanska i američka, toliko nesposobne da im 'međunarodni terorizam' pred nosom ostvaruje 'svoj dnevni red', što bi na kraju vodilo do potpunog kraha "naših vrijednosti i našeg načina života", kako je to ustvrdio Tony Blair, ili obavještajne službe ponekad zažmire, po nalogu 'hijerarhije urotnika', da bi, političke elite poslije 'terorističkog udara', nastavile rat protiv nevidljivog neprijatelja ondje gdje žele i kada žele - *tertium non datur*.

U brojnim 'breaking news' programima, a i na trima hrvatskim 'kratkovidnicama' svekoliko pučanstvo, ono globalno i ono domaće, bilo je upoznato s time kako su bombe eksplodirale na postajama podzemne željeznice kod Aldgatea, Russell's Squarea, King's Crossa i Edward Roada, a na Trgu Tavistock raznijet je jedan gradski autobus. Gledatelji su zatim mogli doznati kako su 'pale' sve mobilne telefonske mreže i jedan dio fiksne telefonije, a bio je blokiran i zatvoren cjelokupni

suslav podzemne željeznice. Moglo se doznati i to kako su šef londonske policije Ian Blair i gradonačelnik Ken Livingstone pozvali Londončane neka nikamo ne idu i neka ostanu gdje jesu. Naciji se obratila i kraljica Elizabeta, koja je izrazila svoje zgražanje nad tim strašnim činom. Sutradan iz šturog priopćenja s izvanredne sjednice NATO-a moglo se saznati kako će biti "pojačana kampanja protiv globalnog terora". Prema izjavi glavnoga tajnika Jaapa de Hoop Scheffera, teroristički napadi u Londonu samo su pojačali odluke saveznica da nastave sa zajedničkim operacijama protiv terorizma. Produljenje operacije globalnih razmjera bez ikakve naznake o njezinu okončanju, vjerojatno je bio razlog što se na sjednici NATO-a, prema riječima Scheffera, očitovala "solidarnost organizacije prema jednoj od članica" te što su najoštrije osuđeni teroristički napadi u londonskom javnom prijevozu, a istaknuto je kako Savez mora biti "jedinствен u borbi protiv terorizma". To pak znači da je ponovno, kao i u slučaju 11. rujna 2001., u igri članak 5. utemeljiteljske povelje NATO-a, u kojemu stoji da napad na jednu njegovu članicu jest napad na sve zemlje članice.

Budući da samo odabrani teroristički čini, zahvaljujući isključivo 'mekoj sili', dozive svoje globalno uprizorenje, a londonski je bio upravo takav, odmah, tj. u *realnom vremenu*, diljem 'globalnoga sela' odaslana je informacija o tome kako je američko Ministarstvo domovinske sigurnosti, poslije videokonferencije s predsjednikom Georgom Bushom, podignulo stupanj pripravnosti u cijeloj zemlji, a od gradskih vlasti u svim većim gradovima zatraženo je da obrate pozornost na sigurnost javnoga prijevoza. Dodatna 'proizvodnja straha' upriličena je unatoč tome što su američki obavještajci tvrdili da nema nikakvih podataka koji bi upućivali na to da Sjedinjenim Američkim Državama prijete teroristički napad. Ovaj američki doprinos 'odgođenom kaosu' nije bio jedini. Kao na tekućoj vrpci, uslijedila su priopćenja ili tvrdnje. Tako je glavni tajnik Arapske lige Amr Musa izrazio žaljenje i osudio atentate u Londonu, a bivši šef londonske policije ustvrdio je kako iza napada stoje "gotovo sigurno ljudi koji su rođeni i odgojeni u Velikoj Britaniji". *The Sunday Times*, pozivajući se na španjolske sigurnosne izvore, donosi da je ključna osoba za otkrivanje napadača četrdesetsedmogodišnji Sirijac Mustafa Setamariam Hasar, dok je prozvani Marokanac Mohamed al-Guerbusi, u izjavi za televizijsku kuću *Al-Jazeera*, opovr-

gno umiješanost u napad. Potom časopis *Mail on Sunday*¹⁸ objavljuje dokument koji je potpisao ministar obrane John Reid i u kojemu stoji kako britanska i američka Vlada planiraju do sredine 2006. smanjiti broj vojnika u Iraku za više od polovice. Neki ne žele izostati s bojišta u 'odgođenom kaosu', kao, primjerice, *The Independent*, koji donosi vijest o tome kako je Al Kaida na Balkanu unajmila ljude za provedbu terorističkog čina u Londonu(!?). Potom je iz središta u Birminghamu, zbog dojave o podmetnutoj bombi, evakuirano 20.000 ljudi, a načelnik policije Paul Scott prozborio je o "specijalnoj opasnosti", ne objasnivši što je to i dodajući kako evakuacija nije bila povezana s obavještajnim podacima(!?), ali da su kontroliranim eksplozijama uništena četiri paketa. Tu je i neizbježni Internet s pismom u kojemu je jedan ogranak terorističke organizacije Al Kaide, pod nazivom "Tajna organizacija Al Kaida Europa", preuzela odgovornost za napade u Londonu, a ta vijest objavljena je i u njemačkom online magazinu *Spiegelu*. U pismu, kao sljedeći 'ciljevi', navedene su Italija i Danska. Uzbuna je bilo i u Poljskoj i u Sloveniji. Iako se izrijekom tvrdilo kako napadi u Londonu nisu djelo terorista-samoubojica, šest dana kasnije *The Times* obznanjuje kako je ipak riječ o samoubilačkom činu te kako su njegovi počinitelji britanski državljani pakistanskog podrijetla, sa stalnim prebivalištem u Leedsu, navodeći imena dvojice protagonista.

Ukratko, poslije traumatičnih događaja u Londonu izgovorene su brojne besmislice i poluistine, da se ne kaže laži. Osim toga, šokantni medijski naslovi i podnaslovi pridonosili su stvaranju i širenju kaotičnosti, a ne njegovu smanjenju.¹⁹ Mnogim je analitičarima znano, a osobito obavještajnim službama, da je neposredno poslije napada mo-

¹⁸ Usp. *Mail on Sunday*, 10. srpnja 2006.

¹⁹ Po svom pristupu i objašnjenju britanskog 'apsolutnog događaja' iz brojnih zapadnih tiskovina na neki način izdvaja se onaj u *Die Tageszeitung* u kojem piše: "U Londonu je Al Kaida otišla i korak dalje. Nadmudrila je kompletni britansko obavještajno-sigurnosni i policijski sustav. Nije koristila IRA-in majušni kišobran nego je u akciju gurnula svoj novi izum, 'nevidljivu' odnosno 'bijelu' Al Kaidu. Dok su M15, Special Branch (protuteroristički odsjek Scotland Yarda) i tko zna koliko policijskih i protuobavještajnih agencija pratili svaki vidljivi trag terorističkih smutljivaca, pravi Al Kaidini operativci bijele boje kože, odjeveni poput milijuna turista koji svakodnevno kruže britanskom prijestolnicom, mjesecima su izviđali London i proučavali gustoću i karakteristike gradskog prometa. Činjenica da su se Al Kaidini bombaši doslovce 'teleportirali' preko i kroz brojne britanske sigurnosne prepreke i zamke vrlo je zabrinjavajuća

gućnost djelovanja terorista ograničena, i to je vrijeme, kako iskustvo pokazuje, najsigurnije, pa hamburški *Die Welt* s pravom piše kako nije bilo razloga za zatvaranje kolodvora, zračnih luka ni evakuaciju polovice Birminghama. Sada se, godine i pol poslije britanskoga 'apsolutnog' događaja, stvari vide jasnije. Ni jedan ozbiljni analitičar ne može tvrditi da su napadi bili 'pun pogodak', kako su to 'uzbuđeni' komentatori pisali ili govorili. Upravo suprotno, danas, kada je vrijeme malo poodmaklo, moguće je razaznati da je namjera terorista zapravo bila nejasna. Važnije od ove tvrdnje jest pitanje: Zašto teroristi nisu čekali dok budnost u Velikoj Britaniji padne na minimum? Za to su imali valjani razlog, budući daje BBC prije napada emitirao nekoliko emisija u kojima se tvrdilo kako je teroristička opasnost više-manje mit koji su izmislili predsjednik George Bush ili neokonzervativci. Zašto nisu uporabili razornije oružje od onoga uporabljenoga u napadu? Jesu li slijedili pogrešnu procjenu - da se mora nešto učiniti u vrijeme održavanja summita G8? Je li im doista bio cilj ubiti pedesetak nasumce odabranih nedužnih tzv. 'malih ljudi' u javnom prometu, da bi poslije toga burza, čije su reakcije bile pretežito histerične, djelovala ne baš pretjerano pogođena, jer su tečajevi išli uzlaznom putanjom? Zar im je njihov cilj doista bio izazvati 'gordí Albion' kako bi aktualna britanska i bruxelska politika mogla, pod uzvicima Tonva Blaira "ovo nije napad na jednu naciju, ovo je napad na sve nacije i sve civilizirane ljude, bez obzira na to gdje žive", odnosno "ovo nije bio samo napad na London, nego na cijelu Veliku Britaniju i na civilizaciju kao takvu" krenuti u ograničavanje slobode djelovanja i ljudskih prava ne samo muslimanskoga življa u Velikoj Britaniji, nego i diljem Europe. Potvrda navedenoga jest prihvaćanje teksta na sastanku ministara unutarnjih poslova Europske unije od 13. srpnja, u kojemu se traži proširenje i usklađenost priku-

jer se već sada može postaviti pitanje: tko je sljedeći na redu i kakvu će novu taktiku i tehniku odabrati taj zasad 'nepobjedivi i nevidljivi neprijatelj'. Napad na podzemnu željeznicu, a to se znalo i prije napada u Londonu, nemoguće je spriječiti. Može se strahovati da će britanska vlada na napade reagirati samo s daljnjim ograničenjima sloboda i vježbama za slučajeve katastrofe. Budući daje ograničenje građanskih sloboda već počelo uvođenjem osobnih iskaznica koje sadrže biometrijske podatke, interniranje osumnjičenika protiv kojih nema dokaza i podignute optužnice, kućni pritvor i zabrana kontakta također su mjere kojima se problem ne kontrolira, već prije zaoštava jer one prije svega dotiču muslimanske imigrante". Usp. *Die Tageszeitung*, 8. srpnja. 2005.

pljanja telefonskih i elektronskih poruka.²⁰ Tako je na početku 21. stoljeća, Orvvellova "1984", doista postala europska stvarnost.

Kao i u slučaju 11. rujna, i 7. srpnja medijski jurišnici *gospodara kaosa* došli su na svoje. Izvješća su bila preplavljena izjavama o tome kako je udarac tempiran za početak sastanka na vrhu G8, i to dan nakon što je Trafalgar Square vrvio Londončanima koji su se veselili Olimpijskim igrama 2012., a ne, primjerice, da je bio tempiran za neutraliziranje obilježavanja desete obljetnice srebreničke tragedije, u kojoj je uz Srbe i "vojsku republike srpske", glavnu ulogu, ali iza kulisa, odigrala europska licemjerna politika, na čelu s Britancima Johnom Majorom, Douglasom Hurdom, lordovima Carringtonom i Owenom, generalima Roseom i Smithom. Njima nije bilo važno što je londonski masakr, kojemu se zbiljske dimenzije nisu znale, a i ne će, zbog 'nadziranog kaosa', po materijalnoj šteti, a po nacionalnim posljedicama i po broju žrtava da se i ne govori, bio minoran u usporedbi s pokoljem u Srebrenici, nego im je važan učinak medijskog megaspektakla, koji je rastrubljen tako da izazove bijes, srdžbu i mržnju prema islamskome svijetu u cjelini, pa tako i prema bosanskim muslimanima. Zato je vjerojatno i plasirana ona (dez)informacija o tome kako je Al Kaida unajmila Balkance iz okolice Brčkog.

Kada je već riječ o Al Kaidi, postoji izvjestan unutrašnji otpor logičnom razmišljanju: Kome ipak odgovara da ograničena skupina nesmetano sije teror, i to samo prema određenim zemljama (SAD, Velika Britanija, Španjolska)? Potrebno je znati da je u zapadnim obavještajnim redovima izveden zaključak o tome kako se Al Kaida, zapravo, odlikuje time što strpljivo i detaljno priprema svoje velike akcije i što umije čekati. A sitne, ubrzane akcije, koje se prilično često događaju nisu djelo Al Kaide, nego lokalnih amatera. Pripisujući neutemeljeno te njihove akcije Al Kaidi, mediji dodatno uvišestručuju njezinu organizacijsku i operativnu sposobnost. Zahvaljujući medijima, virtualni nevidljivi neprijatelj postaje 'dovoljno snažan' da na njemu svoje miši-

ce moći može iskazati samo "koalicija voljnih", kada to njoj zatreba, potvrđujući tako svoju svjetsku prevlast.

Budući da planeri londonskoga 'sudnjeg dana' nisu ostvarili nikakav cilj, jer je sastanak G8 svoju satnicu obavio do kraja, dobivajući čak potporu 'gnjevnih prosvjednika', Olimpijske igre održat će se u Londonu po treći put, a NATO je ponovno spreman za djelovanje diljem Puta svile, netko je ipak morao imati nekakav probitak. Tony Blair svakako.²¹ Provukavši se jedva na izborima, prethodno odgodivši otkriće svojih laži, kompromitirajući BBC, što je začinjeno 'samoubojstvom' svjedoka laži, Blair se morao u svome trećemu mandatu usredotočiti na izgradnju povijesne veličine na potki neustrašivog borca protiv 'svjetskoga zla' zvanog terorizam, primjenjujući recept Stjepana Mesića. Kada je Mesić dovoljno oblatio i izvrgao ruglu i Domovinski rat i *Oluju*, a Haag se pobrinuo da za njegovo svjedočenje protiv vlastite države odgovaraju oni koji su na to ukazali, krenuo je, uz obilatu pomoć opozicije i pozicije i uz svesrdnu potporu medija, u popravljanje svoga lika i djela'. Naime, iz ruka predsjednika Hrvatskoga sabora dodijeljeno mu je najviše hrvatsko odličje, što je samo bio prvi korak na putu 'posvećenja'. Blair je pak, vitlajući mačem protiv terorizma, nastojao izbrisati svoju laž o tome daje Sadam Husein posjedovao oružje za masovno uništenje kojim je mogao pogoditi Englesku u nekoliko sati, da irački režim surađuje s Al Kaidom i da je Irak baza za muslimanski fundamentalistički terorizam. Za razliku od Mesića, Blair je izvlačio drugu vrstu koristi. Zahvaljujući operaciji u Iraku, koju su vodili on i Bush, Irak je postao bazom terorizama, ali onoga u kojemu se međusobno istrjebljuju Suniti i Šijiti, dok Anglosaksonci mirno pune 'vreće novcem' od nafte, koju su po 60 dolara prodavali svojim sugrađanima, a još skuplje ostatku svijeta.

²¹ U svakom slučaju, teroristi 7. srpnja ili 11. rujna ni u čemu nisu uspjeli. Britansko društvo i njegova politička elita reagiraju na isti način, ne mijenjaju neprijatelja i ne prebacuju krivnju na Vladu. Prihvataju željeznu obavještajnu politiku koju provodi britanska Vlada preko policije, u svrhu nacionalne sigurnosti cijele zemlje koju su svi spremni braniti i poštivati. Britanska Vlada ne će povući svoje trupe iz Iraka, niti se povući iz savezništva za kolektivnu sigurnost, nit će početi u potragu za novim prilagodljivim saveznicima. U radijskom obraćanju Blair je pokazao odgovornost pred poviješću i svojim se sunarodnjacima obratio riječima "ne će nas užasnuti, ne će nas podijeliti, i ne će nas zastrašiti". Ovo, ne će biti 7. srpnja Tonyja Blaira, već 11. rujna Velike Britanije.

²⁰ Napad na London Bruxelles je prokomentirao kako je cijela Europska unija na meti terorista, te poručio da Europljani ne dopuste da terorizam uništi europske vrijednosti, ne rekavši koje su to vrijednosti, ako ih uopće ima nakon što je kršćanstvo izbačeno iz ustava.

Blair je, na tragu svojih britanskih prethodnika, činio sve što je mogao kako bi grijeha vanjske politike Ujedinjenog Kraljevstva s velikom dozom licemjerja prebacio na žrtvu. Hrvati i Bošnjaci, odnosno, Suniti i Sijiti, dostatan su primjer. Londonskome događaju i Blairovoj loše glumljenoj patetičnosti svrha je bila vidjeti kako će reagirati europske zemlje. A nudilo se nekoliko mogućnosti. Prva je bila da one potihom zaključe kako je riječ o udaru na Bushovu "koaliciju voljnih", u kojoj je Velika Britanija važan igrač, daje to njihova stvar i da se to njih izravno ne tiče. Druga je mogućnost bila da europske zemlje shvate kako nitko potencijalno nije pošteđen i kako je riječ o terorističkom totalnom ratu, čime se potvrđuje Bushova tvrdnja kako je to sukob u kojemu ste "ili s nama ili protiv nas". Treća mogućnost bila je u bojazni da će zamisao unitarne Europe s nad-vladom doživjeti krah. Francuzi su, odbacujući na referendumu europski ustav, otvorili taj proces i njega je trebalo spriječiti. Prvu priliku pružili su jesenski njemački parlamentarni izbori tri mjeseca kasnije. I, ona je iskorištena. Sigurna pobjeda demokršćana medijskim i inim inženjeringom pretvorena je u veliki koalicijski gemišt, od kojega je njemačka izvršna vlast uvijek mamurna. *Zagospodare kaosa* ostao je problem - kako razdrmati rastuću rusku samosvijest, odnosno, kako predsjednika Vladimira Putina izbaciti iz ravnoteže. Godinu dana kasnije, uz svesrdno zalaganje britanskih medija i britanskih tajnih služba upriličene su afere 'Politkovskaja' i 'Litvinenko', odnosno, ubojstvo novinarke i trovanje 'tajnog agenta' kao velikih protivnika 'Putinovog režima', kako to vole napisati zapadni mediji. Dakle, francusko odbijanje anglosaksonski hijerarhijski urotnici nastoje kompenzirati njemačkim bavljenjem 'samom sobom' i ruskim KGB-ovskim sindromom. Njima je znano da ako ove tri nacije postanu samosvjesne, anglosaksonska vladavina Europom pomoću NATO-a više ne će biti moguća. U ovakvom razmišljanju nužno je promatrati i londonski 'dan kaosa'. Ako je suditi po retorici od Blaira do Scheffera teško se oteti dojmu da su stvarni planeri ove akcije, a ne počinitelji, imali upravo tu nakanu - spriječiti ili odgoditi proces samoosvješćenja kršćanskoga identiteta Europe. Za odgađanje toga procesa bio je nužan šok, isti onakav kakav je trebao Španjolskoj za promjenu vlasti, da bi, poslije toga, ta velika katolička zemlja krenula u proces uništenja svoga kršćanskoga identiteta.

Pozadinu londonskih terorističkih čina treba tražiti ne u onome što se dogodilo nego u onome što će se događati. Ako su ovi teroristički akti izabrani da se pokaže kako države nisu sposobne pojedinačno se braniti od takve ugroze, za što naznake već postoje, to znači da će Europa i dalje ostati pod 'kišobranom' Anglosaksonaca. Zato je razumljivo zašto je britanski ministar unutarnjih poslova bijesno opovrgao svoga francuskoga kolegu kada je ovaj upozorio na to kako su četvorica navodnih počinitelja londonskoga terorističkoga čina već bila uhićena od britanske policije a potom puštena, jer, tada stvari poprimaju posve drukčiji tijek. Kako dalje gledati na londonski 7. srpnja ako su tvrdnje francuskoga ministara unutarnjih poslova Nicolasa Sarkozyja točne? Nikako drukčije nego kao na čine koji su duboko "antihumani i antikršćanski", kako reče Sveti Otac Benedikt XVI. Pitanje je samo hoće li njegov vapaj "Prestanite, u Božje ime" doći do ušiju počinitelja, ali prije svega do srca planera.

Iz ove analize terorističkih napada u Londonu vidljivo je o kakvom je to novom obliku rata na početku 21. stoljeća riječ. Kao što je već jednom rečeno, ali treba još jednom ponoviti - to je *rat bez definiranog neprijatelja, rat bez jasnih granica, rat bez bitaka, rat bez jasne pobjede i rat bez sukobljenih strana*. Ima li ovome obliku rata alternative, a da to nisu isključivo pojačane mjere sigurnosti? Ako je nema, onda se svi duboko zamilimo jer za to postoje veliki razlozi.

Libanon - sukob satelita u asimetričnom ratu

Zašto na početku dugog toplog ljeta 2006. rat na ozemlju Libanona? Tko su scenaristi toga rata i što su im ciljevi? Je li četvrti libanonski rat izolirani slučaj ili je on naznaka daleko šireg i opasnijeg sučeljavanja na drugim vratima Euroazije? To su samo neka pitanja koja su postavljali analitičari, ali i obični ljudi diljem 'globalnoga sela'. Odgovor na tri pitanja neka bude teza ali istodobno i tvrdnja: Rat u 'zemlji cedrova', koji se dogodio sredinom 2006., jest proba, veliki pokus za napad u ne tako dalekoj budućnosti, na Iran, u kojemu će se, kako to piše Seymour Hersh, stalni suradnik magazina *The New Yorker*, rabiti i taktičko nuklearno oružje. Slijed događaja posve je logičan, iako je katastro-

fičan. Naime, poslije dugogodišnje pacifikacije Egipta i Saudijske Arabije od zapadnih *gospodara kaosa*, kao stoje već rečeno, islamske zemlje nemaju lidera. Ta činjenica jest glavni problem islamskoga svijeta u novoj geopolitičkoj raspodjeli moći početkom 21. stoljeća, Nakon što su anglosaksonski upravitelji nadziranog nereda u svoje globalne okove svezali Kuvajt (1991.), Afganistan (2001.) i Irak (2003.), Iran je jedini, ne svojom krivnjom, ostao na poprištu obrane interesa islamskoga svijeta na Bliskom istoku.

Osim te činjenice, Iran je iznimno važan i za Kinu, čiji rast ovisi upravo o iranskoj nafti. Strategija nastupanja Anglosaksonaca jest jednostavna - ograničiti gospodarski rast Kine - kada ju se već ne može vojno napasti. Ratovi s kraja 20. stoljeća, osim toga što su postali asimetrični, u svome velikom dijelu jesu i virtualni. Nikada se ne smije smetnuti s uma da ondje gdje ratuju američki vojnici i (ili) njihovi *ad hoc* saveznici, u pozadini je uvijek američki dolar. A njega, tj. američki dolar, ne može se pobijediti oružjem. Protiv njega su nemoćna sva poznata sredstva borbe s okupatorom. Ne može ga se zgaziti tenkovima, kao što ga se ne može napasti partizanskom gerilom. Njega se može pobijediti samo drugom valutom koja bi dolar s vremenom pretvorila u prašinu. Toga odavno nije bilo na vidiku, sve do pojave kineskog privrednog rasta od prosječno 9,5 posto godišnje. Kako zaustaviti američki deficit koji je prema Kini, sredinom 2006., iznosio gotovo nevjerojatnih tristo milijarda dolara? Nikako drukčije nego novim ratom, i to 'preventivnim', u kojemu je predviđeno (isplanirano) da glavni cilj napada bude Iran. Libanon je samo uvertira, proba, u tome planu.

Sto je bilo obilježje četvrtoga libanonskog rata? U tome asimetričnom ratu ratovalo se s udaljenosti - vojnik nije išao izravno na vojnika. Jednoj i drugoj strani glavni cilj raketnih, topničkih i zračnih udara, koliko god to bilo morbidno, bili su civili. S doktrinarnog stajališta, to nije neka posebna novina. Izraelsko 'tepih bombardiranje' bejrutskih stambenih četvrti provjereno je davno, još na kraju Drugoga svjetskoga rata. Dovoljno je prisjetiti se radničkih četvrti njemačkih gradova, a posebno Dresdena. Temeljna svrha 'tepih bombardiranja' jest proizvesti šok. Zato je bombardiranje civilnih ciljeva u Libanonu moralo biti dugotrajno, tjednima, s jednim jedinim ciljem - što većim brojem izbjeglica. Izraelskim, čitaj američkim, stratezima bilo je znano da Si-

liju u lome trenutku nije bilo moguće izravno napasti vojnom silom, no to ne znači da ne će biti moguće u dogledno vrijeme, kada se Libanon, u 'odgođenom kaosu', dodatno destabilizira, odnosno, kada se Siriju oslabi i iscrpi stalnim optužbama o tome da je ona uzročnik i poticatelj libanonskoga građanskoga rata. Redosljed budućih poteza anglosaksonskih *gospodara kaosa* jest razvidan: prvo Libanon, zatim Sirija i, na kraju, Iran.

Kako su se vukli potezi u četvrtom libanonskom ratu? Sirija je napadnuta onoga trenutka kada se, zbog nerazjašnjenog atentata na libanonskog dužnosnika, pod pritiskom Anglosaksonaca, ali i Zapadnoeuroljana, morala povući iz Libanona. To je, u biti, bio početak četvrtog libanonskog rata. U planovima zapadnih *gospodara kaosa* za ostvarivanje dalekosežnih ciljeva na Bliskom istoku unaprijed se računa s radikalnim potezima određenih skupina. Ojačani Hamas i Hezbollah taj su očekivani potez povukli tako što su oteli izraelske vojnike. Žestok odgovor Izraela njima nije bio iznenađenje, jer su na njega računali. I, što se zatim događalo? Jedna i druga strana testirale su svoje mogućnosti, ali i 'proučavale' poteze protivnika. No, Izraelci i Libanonci posao su radili za trećega - upravitelje nadziranog nereda. U biti, bio je to rat satelita za račun *gospodara kaosa*. Amerikanci su preko Izraela iskušavali svoje operacije s područja psihološkog ratovanja, ali i testirali nova oružja za uništenje betonskih zgrada i podzemnih bunkera, a Hezbollah je, za račun Irana, isprobavao taktičke postupke iz doktrine asimetrije, koristeći iznenadne vatrene udare po izraelskim gradovima, ali i taktičke prepade, pronalazeći rupe u izraelskom obrambenom štitu.

Libanonski uvertirski rat Izrael je vodio sam, bez uključivanja Sjedinjenih Američkih Država, upravo zato što, kako je već naznačeno, Amerikancima nije cilj 'mali' Libanon, nego jaki Iran, a u konačnici 'napad' na zastrašujući gospodarski rast Kine. Primijenjene strategijske zamisli osovina Teheran-Hezbollah s jedne strane i Izrael-Sjedinjene Američke Države s druge strane nisu stvorene preko noći, nego su bile osmišljene mjesecima prije toga. Namjera američkoga predsjednika Georga W. Busha bila je iskoristiti summit G-8 u St. Petersburgu kako bi konačno poravnao put za nametanje sankcija Teheranu. Pritom je prvi put došlo do suglasnosti između Washingtona i Europe. Pritisak na iranskoga predsjednika Mahmuda Ahmedinedžada i na ajato-

lahe povećavao se iz dana u dan. Odgovora od Irana nije bilo. Umjesto toga, u prvi je plan stupio Hezbolah. Upravo kada je trebalo stići iransko pismo, kojim bi se pokušalo spriječiti uplitanje UN-ova Vijeća sigurnosti, dogodila se otmica dvojice izraelskih vojnika. Kao što su Hezbolah i iranska Vlada znali da je poslije toga čina izbijanje vojnog sukoba neizbježno, isto je tako i Izrael bio spreman ratovati za Sjedinjene Američke Države.

Čija je strategija bila potpaljivija, ona iranska ili ona američka? Ni jednoga ni drugoga, nego ona trećeg igrača, onoga koji se zove - multinacionalne kompanije. One su bile jedine koje su sredinom 2006. mirno promatrale bliskoistočni sukob. Pet najvećih naftnih kompanija svijeta (*Big Five*), a sve su anglosaksonske - BP, Conoco Philips, Chevron, Exxon Mobil i Shell, samo u prvoj polovici te 2006. zaradile su trideset milijarda dolara, a do kraja godine dodatnih četrdeset milijarda. Dakle, u asimetričnom, četvrtom libanonskom ratu pobjednik se znao unaprijed. A što je s gubitnicima? Njih je, zbog porasta cijena nafte, bilo popriličan broj - sve zapadnoeuropske države, Kina i Japan, ali i mnoge zemlje 'trećega svijeta'.

Unatoč ovim činjenicama, još nije dan odgovor na pitanje: Kamo sve to vodi? A vodi prema željenome cilju 'hijerarhije urotnika' - kako steći što više pristaša da bi se Iran vojnom silom, kada se za to steknu uvjeti, odnosno, postigne onih famoznih 87 posto javnog mišljenja, dovelo 'pameti'. I to ne bilo kakvom silom, nego onom koja ispod sebe ostavlja gljivasti oblik prašine. Zato je libanonski rat - rat 'satelita'. U njemu Izrael nije lomio 'kralježnicu' Hezbolaha, nego cijeloga Libanona. Izraelsko 'tepih bombardiranje' u beskućnike je pretvorilo više od 700 tisuća stanovnika države koja se mogla braniti samo na papiru. Činjenica je da su islamističke snage krenule prve, ali to ne oslikava bit sukoba. To bi se ionako dogodilo, na ovaj ili onaj način. Iran je tim ratom stekao malu prednost, budući da je privremeno uspio skrenuti pozornost sa svoga nuklearnog programa, ali ne zadugo. Taj ograničeni sukob, u koji je Izrael svjesno ušao i u kojemu su žrtve bile nezaštićeno pučanstvo, protiv sebe je okrenuo dobar dio svjetske javnosti, ali također ne zadugo.

Sjedinjene Američke Države, na prvi pogled stojeći po strani, čekale su, ali i dalje čekaju, svoj potez za mat. U tome ratu namjera im je

bila prikazati sebe, kao i mnogo puta do tada, kao jedinu silu koja može upravljati sukobima ili, bolje rečeno, krizama. One naprosto nisu htjele ponoviti grješku iz osamdesetih godina prošloga stoljeća kada su na ozemlju Libanona ginuli američki marinci. Zato su u libanonskom četvrtom ratu ginuli mirovnjaci europskih zemalja i Kine, ali se uvježbavao i tzv. 'humanitarni' aspekt rata. Znano je da se prva prava upravljana kriza ili nadzirani nered eksperimentalno provjeravao na prostoru zvanom bivša Jugoslavija. Nisu rijeke izbjeglica iz devedesetih godina dvadesetoga stoljeća, koje su zapljusnule Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu, ali i Kosovo, bile tek slučajna pojava ratnih sukoba. Naprotiv, bio je to smišljeni dio plana provjerenog u pokusima situacijskog modeliranja. Bosansko-hercegovačke 'zaštićene zone' nisu tek uzgredna slučajnost srpske agresije, nego pokus u kojemu su stručnjaci iz Instituta Tavistock provjeravali kako će se ponašati muslimansko pučanstvo u ekstremnim uvjetima izoliranosti i potpunog okruženja. Pokus je trebao dati odgovor na pitanje: Koliko će vremenski u takvim uvjetima ljudi moći izdržati, kako će preživljavati, koje će oblike otpora pružiti, kako će rješavati egzistencijalna pitanja, prije svega pitanja energije i hrane? Kada je provjereno i eksperimentalno utvrđeno koji je donji prag izdržljivosti - dogodila se Srebrenica. Ona je bila kraj pokusa, jer se znalo da će Bošnjake bez ikakva otpora lako biti odvesti na stratište. Nešto slično priprema se libanonskom, sirijskom i iranskom narodu. Dakle, narodima iste vjere kao što su i bosanski muslimani. Pojas Gaze jest uvjerljivi primjer nastavka toga eksperimenta. Bosanski muslimani, a poglavito njihova politička elita, nažalost, ni dan-danas ne razumiju da su 'zaštićene zone', u koje su ih sabili Srbi, bile dio sotonskoga plana, kako bi njihovo tragično iskustvo, mnogo godina kasnije, poslužilo u sličnu svrhu na Bliskom istoku.

Nije potrebno tragati za skrivenim dokazima o tome zašto je četvrti libanonski rat eksperiment plana. Njih je više nego razvidno podastrla Condoleeza Riče, u vrijeme dok se rat događao, izjavom - "vrijeme je za novi Bliski istok". Njezina izjava nije značila ništa drugo nego najavu dugotrajnog rata koji se, poslije libanonskog kraćeg ili duljeg primirja koje će imati obilježje 'odgođenog kaosa', svom silinom sručiti na Siriju, a potom na Iran. Poslije njega, na tome 'novome Bliskom istoku' trebali bi prevladati "mi" a ne "oni", kako je to ushićeno izrekla ame-

rička ministrica vanjskih poslova. A to znači da su se Sjedinjene Američke Države vratile prokušanom načelu intervencionizma - ili nam se poklonite ili ćete biti uništeni.

Libanonski 'mir bez mira' - uvertira za 'veliki rat'

Tridesetčetverodnevni četvrti libanonski rat po svim pokazateljima vojnog umijeća nije dao odgovor na pitanje tko je pobjednik, a tko je poraženi. To, pak, znači da će "novi Bliski istok", po mjerilima Sjedinjenih Američkih Država, trebati još ratova, a među njima i jedan veliki. Da bi prevladali "mi", a ne "oni", kako je to rekla američka ministrica vanjskih poslova Condoleezza Riče, sadašnje libanonsko 'održavanje mira' može se shvatiti kao predah, i ništa više.

Ako je sukob između Hezbolaha i Izraela eskalirao samo zbog krivih prosudaba obiju zaraćenih strana, onda je razložno što su *ad hoc* analize upućivale na to da je njegov rezultat 'neriješen'. Jednako tako nije bilo pogrešno zaključiti, kao što je učinio i barcelonski *El Periodico*²², da se ni jedna od umiješanih strana nije nadala rezultatu koji je taj sukob proizveo. Ali to ipak ne daje odgovor na pitanje što se uistinu željelo postići tim ratom, budući da on nije izdvojen slučaj, neovisan o globalnom sučeljavanju na drugim vratima Euroazije.

Mnogi su se analitičari složili da je ratni sukob Izraela i Hezbolaha bio neobičan po svome trajanju, broju žrtva, političkim i vojnim posljedicama te da je njegova asimetričnost iznenadila i Izrael, ali i Sjedinjene Američke Države. Rat koji je bio rat satelita ostao je bez pobjednika, barem na prvi pogled. A što je s gubitnicima? Kao i u svakome ratu, neovisno o pobjednicima, gubitnika ipak mora biti. Osim zapadnoeuropskih država, Kine i Japana te zemalja 'trećega svijeta', zbog porasta cijena nafte gubitnik je, prema svim postulatima vojnog umijeća, bio i Izrael. S razlogom je izraelsko političko i vojno vodstvo bilo uznemireno, jer je javnost bila nezadovoljna zbog načina vođenja rata. Neuvjerljiv ishod, neočekivane posljedice, poput popularnosti Hezbolaha, a pokazalo se da toliko hvaljena izraelska vojska uopće nije tako moćna.

Usp. *El Periodico*, 24. kolovoza 2006.

Izrael nije smio pokazati slabost, a pokazao ju je. Politički se jaz u Izraelu, poslije trideset četiri dana sukoba, produbio. Partneri Ehuda Olmerta prijetili su razbijanjem vladajuće koalicije poslije svađe tijekom sastanka na kojemu se raspravljao o troškovima rata. Izraelska se Vlada morala suočiti i s pritiskom vojnih pričuva, koji su zahtijevali sveobuhvatnu istragu, i ostavku premijera i njegova ministra obrane Amira Peretza. Vladini dužnosnici izjavljivali su kako su štete na zgradama i gubitci prihoda u sjevernome Izraelu dvostruko veći od početnih procjena te kako iznose više od milijardu dolara.

Je li uništenje Hezbolaha vojnim sredstvima bilo prevelik i ambiciozan cilj? Može se imati razumijevanja za premijera Olmerta i ministra obrane Peretza, koji su prihvatili jamstva načelnika glavnoga stožera i zapovjednika ratnog zrakoplovstva da će se misija moći ostvariti samo zračnim 'tepih bombardiranjem'. Ali je nerazumljivo da su tjednima pristajali na neprekidne zračne napade koji nisu davali očekivani rezultat, umjesto da ih prekinu i promijene svoj pristup. Kopnena operacija, koju su na kraju zapovjedili, došla je prekasno da bi popravila propušteno. Izraelskim stratezima moralo je biti znano prastaro načelo ratnog umijeća - da oni koji se oslanjaju na iskustva minulih ratova nemaju dobre izgleda u budućima. To je naprosto zato što su i najbolje postavke iz vremena koje je prošlo odgovarale situacijama koje više ne postoje. Izraelsko političko i vojno vodstvo učinilo je neshvatljivu pogrešku ne uviđajući da političko i vojno okružje koje je na Bliskom istoku prevladavalo 2006. nije istovjetno onome iz 1982. i operaciji "Mir za Galileju", a još se manje može usporediti s uvjetima u kojima je izvedena operacija "Saveznička snaga", tj. zračni napadi na Jugoslaviju, budući da su doktrinarne postavke tih dviju operacija bile temelj za vojni pohod na južni Libanon. Za razliku od vremena u kojemu su izraelske, odnosno koalijske snage imale nadzor nad onim što se zove 'vanjski strategijski krug', sada je to izostalo. Tu je glavni uzrok neuspjehu izraelskoga vojnog nastupanja. Washington je mogao pomoći, ali to nije učinio. Postoje stvari koje Washington može napraviti za Izrael, ali i stvari koje Izrael ne može napraviti za sebe. Jedna od njih jesu i pregovori s pokroviteljima Hezbolaha, bilo daje riječ o Damasku bilo o Teheranu, kao i provedba diplomatskih operacija koje bi dovele do toga da Hezbolah učiniti ustupke, koje nije moguće postići samo

vojnim pritiskom. Ništa od toga nije bilo napravljeno, što je rezultiralo besmislenom UN-ovom rezolucijom kojom se dugoročno ništa ne rješava.

Odmah po okončanju borbenih djelovanja u južnome Libanonu mnogi su počeli polagati pravo na pobjedu. Prvo je šejk Said Hasan Nasralah izjavio kako je Hezbolah pobjednik. Zatim su 'neovisni' analitičari velikim pobjednikom proglasili Siriju ili Iran ili čak šijitski islam. U međuvremenu, izraelski premijer Ehud Olmert, uz potporu Goergea W. Busha, unatoč činjenicama, ustrajava na tome da je Izrael izvojevao pobjedu. No, postavlja se pitanje: Što je uopće pobjeda u jednom asimetričnom ratu? Kako se u svakome ratu pobjeda žarko želi, tako se ona jednako želi i u ovakvom obliku rata. Ali, ona, kao što pokazuju posljedice, ostaje nedostižna. U simetričnim ratovima pobjeda na bojnopolju ima i političku dimenziju. Čak i u takvim ratovima rezultati su se često pokazivali drukčijima od očekivanih. Razumijevanje razloga zbog kojih se to događa zahtijeva shvaćanje i one druge, metafizičke, a ne samo stvarne protežnosti rata.

Dakle, unatoč stvarnosti, u ovome asimetričnom ratu, a to njegovo asimetrično obilježje potrebno je isticati kako bi ga se moglo bolje razumijevati, svi su pobijedili, a nitko nije izgubio. Pobjeda u ratu ipak znači poraz neprijatelja. Toga u četvrtome libanonskom ratu, mnogi će se složiti, naprosto nije bilo, a uzroci koji su do njega doveli i dalje su ostali. S geopolitičkog stajališta, 'mir' koji je uslijedio i za koji su se trebale pobrinuti međunarodne snage, ali bez Sjedinjenih Američkih Država i Velike Britanije, ali i bez Rusije i Kine, pokazalo se ipak, jest lažni mir. Ubojstvo libanonskoga ministra industrije Pierrea Gemavela od 21. studenog 2006. jest potvrda *da gospodari kaosa* ne odustaju od svoga plana. Izjava američkoga predsjednika Georgea W. Busha o tome kako njegova zemlja podržava "vladu premijera Siniore i napore libanonskoga naroda da svoju demokraciju obrani od Sirije, Irana i saveznika, koji raspiruju nasilje i nestabilnost u toj važnoj zemlji"²³ jest najava koja govori da bi libanonski 'mir bez mira' u vremenima koja dolaze mogao imati svoj nužni nastavak - novi rat. Ali, taj novi rat, s

velikom se sigurnošću može ustvrditi, ne će se više događati na taktičkoj dubini libanonskoga ozemlja, nego na strateškoj dubini Bliskog istoka, tj. na prostorima Sirije i Irana.

Može li se izostanak Sjedinjenih Američkih Država i Velike Britanije u osnivanju međunarodnih mirovnih snaga tumačiti isključivo kao posljedica njihove upletenosti u irački i afganistanski 'odgođeni kaos'? Teško! Glavni razlog američko-britanskom 'izvlačenju' iz međunarodnih snaga, koliko god ono bilo uvjetovano stanjem 'odgođenog kaosa' u Afganistanu i Iraku, ipak je uvjetovan drugim čimbenikom. A taj čimbenik jest temeljita priprema za budući rat, koji će voditi oni, a ne Italija, Španjolska, Nizozemska, Belgija, Njemačka ni Francuska, čije snage ne će biti kadre 'nametnuti mir', jer za takvo što, po rezoluciji 1701 Vijeća sigurnosti, nemaju ni mandat. Francuski je predsjednik Jacques Chirac osjetio u čemu se krije zamka i zato je pokušao uzmaknuti, ali nije mogao, jer je Francuska odavno potrošila svoju moć sile na globalnoj razini. Ta je činjenica pružila mogućnost 'mekoj sili' u rukama *gospodara kaosa* da razložan potez francuskoga predsjednika izloži nepodnošljivoj kanonadi. Tako je *Los Angeles Times*²⁴ ocijenio da "predsjednik i ministrica vanjskih poslova ne trebaju biti toliko kurtoazni u svojim privatnim razgovorima s francuskim dužnosnicima", a *New York Times*²⁵ poziva Busha da pritisne Chiraca, koji mora shvatiti "koliko je štetno za Libanon i Francusku kada bi se Francuska pokušala osloboditi svojih odgovornosti". "Pljuska za Sjedinjene Države i prepreka miru u Izraelu i Libanonu" te "Gdje su nestali Francuzi? Od sada ih tražite na klupi!", bili su naslovi uvodnika *Washington Posta*.²⁶ U razgovoru za *NBC*, republikanski senator John McCain rekao je kako je "zabrinut zbog Francuza" i "vrlo razočaran", a tijekom cijele jedne emisije na *Fox Newsu* preko ekrana je pisalo "dovodi li Francuska u opasnost mirovne napore na Bliskom istoku?" O sugestivnosti ovoga pitanja nije potrebno trošiti riječi, ako se uzme u obzir da je gledateljstvo u emisiji upozoravano kako je riječ o državi "koja ne priznaje Hezbolah kao terorističku organizaciju". Bičevanju Francuske pridružio se i dnevnik *Wall Street Journal*

Usp. *Los Angeles Times*, 20. kolovoza 2006.

Usp. *New York Times*, 21. kolovoza 2006.

Usp. *Washington Post*, 18. kolovoza 2006.

²³ Usp. *Jutarnji list*, 23. studeni 2006. str. 20.

naznačivši da je Condoleezza Riče "trebala biti uistinu ljuta", jer je "vjerovala francuskim obećanjima, a dobila je "lekciju francuske i UN-ove vjerodostojnosti". I tako redom, dok Francuska nije popustila.

Unatoč silnoj medijskoj halabuci, sa strateškog stajališta budući razvoj događaja vrlo je razvidan. Sve velike europske države, tj. Italija, Španjolska, Njemačka i Francuska, čije vojne snage u Libanonu provode 'održavanje mira' koji ne će biti provediv, a po receptu iz 'nadziranog kaosa' s prostora bivše Jugoslavije iz devedesetih godina prošloga stoljeća, bit će prokazane kao nesposobne. To će biti više nego uvjerljiv razlog da glavna uloga za provedbu 'konačnog rješenja' pripadne Anglosaksoncima. A oni će u tome 'konačnom rješenju' nastojati ostvariti svoja dva odavno postavljena strateška cilja: potpun nadzor nad energentima Bliskog istoka i konačnu potvrdu teze Zbigneiewa Brzezinskog da 'europska Europa ne postoji'.

Da će tijekom događaja na drugim vratima Euroazije konvergirati prema novom 'velikom ratu' moglo se, 'između redaka', pročitati u *Los Angeles Timesu*²⁷, u analizi o pobjedi u sučeljavanju Hezbolaha i Izraela u južnome Libanonu. Nije nimalo slučajno što je analitičar posegnuo za Prvim svjetskim ratom. Po njemu, taj je rat bio klasična ilustracija rata u kojemu je neprijatelj poražen, ali je problem ostao neriješen. Kako je autor analize napisao, u tome su ratu saveznici razbili njemačku vojsku, ali ne i njemačke ambicije, koje su ubrzo ponovno oživjele, pa je pobjeda koja se u studenome 1918. činila završenom postala "demon budućeg nasilja". Saveznička pobjeda iz 1945. konačno je riješila problem Njemačke tako što je srušila hegemonističke ambicije koje su harale europskom politikom od 19. stoljeća. U tome smislu pobjeda je rezultirala nečim opipljivim. Od tada, Njemačka će biti u Europi, a ne vladati Europom. Osim toga, zaključuje autor, Amerikanci su uvjereni kako je pobjeda iz 1945. riješila problem i Japana, poglavito poslije Hirošime i Nagasakia.

Čemu podsjećanje na Prvi i Drugi svjetski rat i lamentiranje o pobjedi? Možda zato što je u pripravi klonirani scenarij tih ratova i za Bliski istok? Ako je tim dvama svjetskim ratovima u izvedbi 'hijerarhije urot-

nika' Anglosaksoncima omogućena pacifikacija Europe i Japana, a ako su Sjedinjene Američke Države ustoličene kao vodeća velesila svijeta, zašto se onda takvim kloniranim scenarijem ne bi omogućilo i pacificiranje središnjega dijela Puta svile, u kojemu bi se te iste Sjedinjene Američke Države potvrdile kao uistinu jedina globalna velesila 21. stoljeća? Takav planetarni strateški cilj nije moguće ostvariti bez velikog rata. Važno je podsjetiti se da samo veliki ratovi omogućuju i velike pobjede. Dakle, u poimanju rata i pobjede leži glavni razlog zašto je sukob Sjedinjenih Američkih Država prvo sa Sirijom a potom s Iranom, neizbježan. Taj će rat po svemu sudeći, biti i rat "šoka i strahopoštovanja", a ne nekakve bombaške zasjede na cesti koje i Amerikanke i Izraelce čine krajnje frustriranim. Ako se, po logici analitičara *Los Angeles Timesa*, rat u Afganistanu i Iraku može držati 'prvim svjetskim ratom', onda 'drugi' može biti samo onaj protiv Irana i Sirije, pa libanonska epizoda uistinu nije ništa drugo nego njegova uvertira.

Zato nije nimalo slučajno što su riječi "islamski fašizam" bile dio vokabulara političkog i medijskog prepucavanja tijekom četvrtoga libanonskog rata. Jednako tako nije slučajno što su se analize usmjeravale prema zaključku kako je Iran stvarni pobjednik rata u Libanonu. U Iran je uprt 'prst krivnje', jer on dostavlja oružje i financira šefa Hezbolaha Hasana Nasralaha, novoga heroja 'arapske ulice'. Osim toga, po *Die Zeitu*²⁸, Iranu je uspelo sklopiti savez između "islamizma i arapskog nacionalizama". Tu je još zaključak o tome kako se na jugu Iraka, gdje prevladavaju šijiti, razvija teokracija, a šijitske stranke vladaju Bagdadom. Ako se ovome pribroji čvrsto iransko stajalište o obogaćivanju urana i jednako čvrsto stajališta Sjedinjenih Američkih Država i Izraela o tome kako oni ne će dopustiti, onda se novi 'veliki rat' teško može izbjeći.

To pak znači da se Amerika nije odrekla vodstva u libanonskom upravljanoj neredu. Naprotiv! Postigla je mnogo, iako se to na prvi pogled ne uočava. Ostvarila je početne 'uvjete' za svoj prikriveni strateški cilj - napad na Siriju, ali i na Iran. 'Nemoć' Izraela u složaju s "islamskim fašizmom" jesu ti 'uvjeti'. Novi holokaust mora biti spriječ

²⁷ Usp. *Los Angeles Times*, 21. kolovoza 2006.

Usp. *Die Zeitu*, 23. kolovoza 2006.

svim sredstvima. Kako? Djelotvorno sredstvo za to, kao što je zorno pokazao četvrti libanonski rat, nije konvencionalno oružje, nego to mogu biti samo bombe koje nose oznaku B61-11. Zato se, vremenski gledano, budući 'veliki rat', kao klonirani oblik onoga 'drugoga', više ne čini tako dalekim.

Čiji je problem Sjeverna Koreja

Sjedinjene Američke Države već su dulje zaglibljene u iračkom 'odgođenom kaosu'. Suočavaju se i s čvrstinom i odlučnošću Irana, koji nastoji razviti svoj nuklearni program punog ciklusa, a visoki dužnosnici NATO-a upozoravaju da se situacija u Afganistanu ubrzano pogoršava, na postsovjetskom prostoru Gruzija i Rusija približavaju se vojnom sučeljavanju, na koji one, ako bi to i htjele, ne mogu utjecati. U Latinskoj Americi nacionalni pokreti pokušavaju razdrmati američku apsolutnu dominaciju. To su sve razlozi zbog kojih je sjevernokorejsko političko vodstvo odlučilo prkositi više Sjedinjenim Američkim Državama nego međunarodnoj zajednici - testiranjem nuklearnog oružja.

Pozorniji će se analitičari upitati nije li sve to dokaz da su Sjedinjene Američke Države premašile svoje mogućnosti. Nakon što je ministrica vanjskih poslova Condoleezza Riče uvjeravala svijet kako ne će biti američkog napada na Sjevernu Koreju, komentatori *Los Angeles Timesa* to su protumačili kao dokaz da je američka administracija uvelike precijenila američku moć. Još joj se zamjera da se nepotrebno i rizično uvlači u opasan sukob s Rusijom, ključnim čimbenikom na Bliskom istoku, zbog Južne Osetije. Ono što losangeleski komentatori drže bitnim jest to da se 'problem' Sjeverne Koreje ne može riješiti bez Kine i Rusije. Po njima, poželjno je da uloga Sjedinjenih Američkih Država u tome bude 'puna razumijevanja i izdaleka'.

Delikatnost situacije za Sjedinjene Američke Države tim je veća što bi nametanje sankcija Sjevernoj Koreji moglo rezultirati padom režima u Pjongjangu, a to bi dovelo do korejskog ujedinjenja. Tome se, ne javno nego tajno, protivi američki glavni partner, Južna Koreja, jer drži da je subvencioniranje Sjevera jeftinije i manje opasno od spajanja s njim. Ako se ovom pribroji sve veće nezadovoljstvo južno-

korejskih progresista, u kojemu se sve jasnije razaznaje etnonacionalna komponenta, koja se očituje i u divljenju Sjevernoj Koreji, onda je američka suzdržanost poslije sjevernokorejskoga nuklearnog pokusa posve razumljiva.

Ograničenost američkog čvrstog nastupanja prema Sjevernoj Koreji treba tražiti i u činjenici da ne tako rijetki Južnokorejci vide nešto zadržavajuće u Kim Jong-Ilu, koji prkosi cijelome svijetu, dok se njihovi predsjednici klanjaju pred silama ovoga svijeta, kad god treba, ali još više kada ne treba. Dakle, u psihološkom smislu, mnogi Južnokorejci ponosni su na Sjevernu Koreju - što se uzdignula na razinu nuklearnih sila, i, što je bitno, ne osjećaju se ugroženima jer su uvjereni da ih njihova braća tim i takvim oružjem ne će nikada napasti.

S druge pak strane, naslovnice histerično najavljuju 'novu nuklearnu opasnost' ili 'treći svjetski rat', a tekstovi Kim Jong-Ila, uz obveznu etiketu diktatora, opisuju kao monstruma u kojega je sve lažno, čak i mjesto rođenja. Dakle, poslije sjevernokorejskog pokusa svi su uzrujani ili, bolje rečeno, gotovo svi. Kako piše newyorški *IHT*, Južna je Koreja uzrujana jer vidi da joj američki nuklearni kišobran ograničava sposobnost vođenja neovisne politike. Japanci su posebno ljuti zato što su Amerikanci Sjevernokorejce predstavljali kao "lakog neprijatelja" protiv kojega *ad hoc* partnera ne će nedostajati", što se pokazalo pogrešnim. Osim toga, Japanci su dvostruko ljuti na svoju politiku, posebno na premijera Sinza Abea, zato što je pokušavao poboljšati odnose s Kinom i Južnom Korejom radi pritiska na Sjevernu Koreju, što se izjavilo. Kina je na Sjevernu Koreju ljuta zato što je ona, u tipičnom činu privlačenja pozornosti ka svojim interesima, bezobzirno zaobišla nju, tj. Kinu, u trenutku kada se počela dobro osjećati u ulozi druge velesile na ljestvici svjetske moći. Sjedinjene Američke Države su ljute zato što je sjevernokorejska nuklearna bomba na vidjelo iznijela njihovu glupost odbijanja izravnog uključivanja u pregovore sa Sjevernom Korejom. Ljute su i srdite i zbog toga što su se izolacija i sankcije pokazale kao prazna puška, koja je ohrabrila Sjevernu Koreju da podigne svoj ulog i da na račun Washingtona uputi podosta uvreda. Osim toga, Sjedinjene Američke Države su ljute i zbog toga što su nesposobne zaustaviti sjevernokorejski nuklearni program, budući da to slabi nji-

hov položaj na području neširenja nuklearnog oružja općenito, a posebno u Iranu.

Jedini tko se nije ljutio ni srdio bila je Rusija, koja se suglasila sa sankcijama, ali će se, kako naglašava komentator *IHT-a*, Philip Bowring, potihno zabavljati kineskom i američkom nelagodnom. Sjevernokorejska nuklearna bomba, koliko god bila primitivna, i unatoč tome što nema lansirnog sustava, postala je stvarnost. Ta stvarnost znači daje Sjeverna Koreja, uz Iran, počela rušiti postavke iz plana pod nazivom *Global 2000*, kojim se između ostaloga predviđa uništenje nuklearne energije u svim zemljama u kojima ona nije pod nadzorom *gospodara kaosa*. Riječ je, dakle, o nadzoru nad energijom u budućnosti, a ne o jednoj ili pet nuklearnih bomba.

Cilj Pjongjanga nedvojbeno je bio naljutiti svoje neprijatelje, ali i svoje prijatelje. No, ta ljutnja nije utjecala na financijsko tržište ni na indeks dionica, što znači da Kimov izlet zadobivanja pozornosti nije ni malo ugrozio hiperstrateški cilj ostvarivanja apsolutnog nadzora nad nuklearnom energijom. To je razlog što, osim sankcija koje ne će riješiti ništa, pa se zato Rusija s njima i složila, ostaje *status quo* i to je razlog zašto američke intervencije ne će biti, pa ni onda kada bi Sjedinjene Američke Države bile raspoložene za još jedan sukob. Sva ova 'buka i halabuka' samo je dio psihološke operacije koja ima cilj 'odmetnutim' režimima ponuditi veću mrkvu, kako bi ovi zaustavili svoje nuklearne programe i kako bi ostatak svijeta lakše prihvatio neizbježnost energetske ovisnosti i energetske ropstvo koje su mu *gospodari kaosa* isplanirali i namijenili u vremenima koja slijede.

I, dok Kim Jong-Il zabavlja sebe i svijet nastojeći nacionalne interese braniti i nuklearnim pokusima, u Hrvatskoj udružena politička elita i medijski jurišnici svakodnevno proizvode afere koje gotovo 'nuklearnim učinkom' razaraju i ono malo nacionalnog ponosa i dostojanstva koje ostalo u Hrvata. Prodaja Plive, tajni računi o naoružavanju, nekontrolirana prodaja nekretnina strancima, Sanaderova haaška igra s 'prijateljima suda', Račanove neokomunističke eskapade, Mesićevo drugovanje s princem Karađorđem, Glavaševa borba za ponos i dostojanstvo, ali i za goli život, bosanskohercegovački protuhrvatski izbori i sustavni napadi na Katoličku crkvu, pojedinačno i kumulativno nisu ništa dru-

go nego 'tepih bombardiranje' s nuklearnim učinkom i bez nuklearne eksplozije.

U konačnici, zar je bitno jesu li čovjek i narod ubijeni nuklearnom bombom ili medijskim nasiljem i prodajom bitka - oni su svakako ubijeni. Očigledno, ta gorka istina u Hrvatskoj mnogima još uvijek ništa ne znači. Sutra, kada im ipak počne značiti, bit će prekasno. U tome je paradoks sjevernokorejskoga nuklearnog oružja i obrane hrvatskih nacionalnih interesa.

2. "I znamenje veliko pokaza se na nebu"

Nakon što su Sjedinjene Američke Države i njezini ad hoc saveznici osvojili i vojno slomili Afganistan i Irak te nad Kuvajtom uspostavili protektorat, a čvrst vazalni odnos Saudijske Arabije, Egipta i Pakistana, te poslije neriješenog rezultata četvrtog libanonskog rata i korejskoga ponosa na nuklearno oružje, Sirija i Iran sve više postaju zaprekom američkim interesima u dubini prvih vrata Euroazije. Po već ustaljenom receptu, Sirija biva optužena za pomaganje međunarodnog terorizma u Jordanu i u Saudijskoj Arabiji, poslije nekoliko krvavih autobombaških napada. Slijedi okupljanje 'koalicije voljnih', pod američkim vodstvom, a poslije toga sinkronizirani raketno-zračni udari te obuhvatni manevar kopnenih snaga, koje, tri tjedna poslije početka napadne operacije, ulaze u Damask. Potom slijedi uspostava prijelazne vlade, ali i 'odgođeni kaos'. Obnova razorene infrastrukture povjerava se američkim multinacionalnim kompanijama, a američke oružane snage istočno od Damaska počinju graditi najveću kopnenu vojnu bazu na svijetu. Ostvarivši tako široki obuhvat Irana i poslije neuspješnih pregovora o iranskom nuklearnom programu, Sjedinjene Američke Države, po scenariju iz prethodnoga poglavlja, taktičkim nuklearnim oružjem napadaju ciljeve u Iranu, bez ulaska američkih kopnenih snaga u Iran, a posljedice bivaju takve da će ih Iran osjećati desetljećima.

Sjedinjene Američke Države, poslije uništenja iranskoga nuklearnog programa, uzimaju dulji predah. Učvršćuju rezultate vojnih operacija gradeći 'demokraciju' u 'održavanom miru', pa islamskim zemljama nude ulazak u asocijaciju 'Suradnjom do mira', kao nekakav oblik već istrošenog Partnerstva za mir. Ovakvo privremeno zatišje odgovara i ostatku Azije, pa Kina, unatoč smanjenju dotoka nafte iz Irana, nastavlja nešto smanjenim tempom svoj gospodarski rast. Da bi to nekako zaustavili, Amerikanci počinju 'kružiti' oko Kine, pokušavaju je uvući u svoju igru. Pitanja ljudskih prava i politički pluralizam sve su više zastupljeni u retorici američkih i zapadnoeuropskih političara. Kina je svjesna da za nju uvođenje višestranačja znači automatski podjelu po strankama, idejama i etničkim skupinama, jednom riječju, destabilizaciju. jednako je svjesna da medijsko tepanje, poput "najveći mogući privredni gigant svijeta", kao i organizacija Olimpijskih igara 2008. ili

izbor za *Mis World*, jesu samo pokušaji da se kinesku komunističku konzervu otvori, kao i onu sovjetsku poslije pada Berlinskoga zida, pa da bankarski meštri gospodara kaosa pokupuju nacionalne banke i tako je 'šćepaju za srce', kao što su učinili sa svim 'p-p' zemljama. Kao stoje svjesna i da su zapadni slobodoumni ljudi, ali i demokrati svih vrsta, a s njima i maskultura i glamur Zapada, samo crvi koji bi brzo nagrizli poslušnost kineskih građana prema državi. A ova igra 'mačke i miša' između Zapada i Kine potrajalo je desetak godina.

Poslije tih desetak godina laskanja, osmjeha i uvijene diplomacije, američki stratezi napokon shvatiše daje Kina uistinu na globalnoj razini postala suparnik Sjedinjenim Američkim Državama, upravo onako kako je to Huntington u Sukobu civilizacija i naznačio. Poglavitito su to shvatili kada se pred rastom kineske moći Tajvan, 2018., pokajnički vratio u 'majčin zagrljaj'. I dalje ostade *de facto* neovisan, ali nakon referenduma priznaje suverenitet Pekinga. Za to je 'nagrađen' bazi- ranjem rastuće kineske flote, koja postade gospodarom valova Južnog i Istočnog kineskog mora, ali je počelo ploviti vodama Filipinske zavale, Mikronezije i Melanezije, sve do Marshallskog otočja.

Kako bi zadržali gospodarski rast, sada od pet posto, Kina nastavlja iskorištavati naftna bogatstva Južnoga kineskoga mora ubrzanim tempom. Naftne kompanije Exxon Mobil i Shell, u čijim se rukama nalaze vijetnamska naftna polja, huškaju Vijetnamce te ovi, uz pomoć američkih tajnih služba, izvode diverzije na nekoliko kineskih naftnih platforma. Kina, osjećajući se moćnom ali i željna osvete zbog vijetnamskog poniženja pretrpljenog 1979., uzvraća udarac, upada u Vijetnam i overlada Tokinškim zaljevom. Vijetnamci, kojima je 'dalekosežnim pro- žimanjem' izbrisano pamćenje o američkim napalm bombama i biolo- škom oružju kojima su sedamdesetih godina 20. stoljeća bili zasipani, traže pomoć od svojih nekadašnjih okupatora. Sjedinjene Američke Država imaju obvezu priteći u pomoć, jer je Vijetnam za njih Izrael Dalekoga istoka. Obveza im je tim veća što se američki vojnici, te iste 2018., spremaju napustiti Južnu Koreju, budući da su na nuklearno oružje koje je usavršila Sjeverna Koreja, kao i na rakete produženog dometa Južnokorejci postali ponosniji nego njihova sjeverna braća, i potpis na ujedinjenje samo što nije stavljen.

Kinezi Sjedinjenim Američkim Državama šalju upozorenje da se ne mijesaju, jer oni nisu Iranci na koje nevidljivi bombarder B-2 Špirit može tako lako istresti svoj nuklearni teret. Japan i druge azijske države oklijevaju, što iz straha što iz procjene daje bolje ostati po strani. Sje- dinjene Američke Države, unatoč tome što nemaju brojne ad hoc part- nere, osim nezaobilaznih Britanaca, izjavljuju daje kinesko osvajanje Vijetnama neprihvatljivo. U Vijeću sigurnosti traže gospodarske sank- cije protiv Kine, ali su nemoćne, jer Kina i Rusija prijete vetom i, prvi put poslije Drugoga svjetskoga rata, na jedno ratište šalju pet udarnih skupina nosača zrakoplova. Ulazak impozantne američke pomorske sile u Južno i Sjeverno kinesko more Kinezi shvaćaju kao povredu kineskih teritorijalnih voda i američke udarne pomorske operative skupine na- padaju usklađenim udarom raketnih i zračnih snaga. Uzaludna su na- stojanja glavnoga tajnika UN-a i japanskoga premijera da se pregovo- rima postigne prekid vatre. Borbe se proširuju na Laos i Tajland, nakon što su, zbog pritiska, stali na američku stranu. Korejanci svečano potpi- suju ujedinjenje i otvoreno daju do znanja Japanu da su njihove rakete s nuklearnim bojevim glavama spremne za start i jedino što treba jest pritisnuti dugme. Japan nema izlaza te zabranjuje korištenje američkih baza na svome teritoriju za djelovanje protiv Kine. Sjedinjene Ame- ričke Države na taj iznuđeni potez Japana vuku protupotez te obja- vljuju neutralnost i stavljaju baze pod svoju jurisdikciju. Tajvan, kao geostrateška gravitacijska stožerna točka, pokazuje što znači prednost takvog položaja, pa kineske podmornice i zrakoplovi s njegovih kopne- nih i pomorskih baza nanose ozbiljne udare američkim brodovima i objektima u istočnoj Aziji. Široka operacijska osnovica kineskim kopne- nim snagama omogućuju ulazak u Hanoj i izbijanje na crtu Ngoc Lin- Kvang Ngai.

Budući da su Kina i Sjedinjene Američke Države nuklearne velesile, koje nuklearnim udarima mogu jedna drugoj ugroziti teritorij, ali pod dojmom američkog ograničenog nuklearnog udara na Iran od prije tri godine, dolazi do stanja suzdržljivosti, pa se to oružje, iako je u sprem- nosti, ne koristi. No, bojazan od takvih napada postoji u objema zem- ljama, a osobito je snažna u Sjedinjenim Američkim Državama. Alke- mičari javne svijesti, uz sve medijsko žongliranje ne uspijevaju postići ni 35, a kamoli poželjnih 87 posto potpore za rat, jer su se mnogi

Amerikanci počeli pitati - zar ponovno Vijetnam njihovih djedova i baka, ali ovoga puta još opasniji, u kojemu ni atomska skloništa ne će biti od velike pomoći. Zar je važno, pitaju se oni, što Kina nadzire Južno kinesko more, Vijetnam ili čak cijelu Istočnu Aziju? Otpor američkome ratu posebno je snažan u jugozapadnim savezanim državama, u kojima prevladava hispansko stanovništvo koje, kao i njihovi sunarodnjaci u Južnoj Americi, još od 2008., sve više osjećaju neplodnost kao posljedicu hranjenja kukuruzom spermicidom kompanije Epicyte. Sjedinjene Američke Države, suočene s mogućnošću građanskoga rata, privremeno odustaju od eskalacije sukoba, što Kinezi koriste te učvršćuju uspjeh svojih početnih pobjeda u Istočnoj Aziji. Američko političko mišljenje sve se više počinje kretati u smjeru kojemu su se Japanci nadali još 1942., tj. ka nagodbi i okončanju rata, jer bi cijena održanja hegemonijske moći bila prevelika. Predah je nužan, zaključilo je i Vijeće devetorice, vrhunaravno tijelo gospodara kaosa, te američkome predsjedniku izdaje zapovijed da ne pokreće svoje nuklearne snage, nego da se pripremi za vođenje dugotrajnog asimetričnog rata u kojemu će glavno oružje biti potpuni nadzor hrane, pitke vode i laboratorijskih bolesti koje su potajno razvijene još prije 2012. i od kojih je najsmrtonosnija gripa koju prenosi trostruko mutirani virus H5N1.

Prvo otpoče bitka za vodu, upravo onako kako je to nekadašnji britanski premijer Tony Blair, još tamo daleke 2006. najavio na sastanku kriznoga stožera u Downing Streetu. Vodoprivreda gotovo svih zemlja Južne Amerike se privatizira, nakon što su na vlast, vojnim udarima, narančastim revolucijama i izbornim inženjerinzima, uz prethodno nasilje raznoraznih 'ljevičarskih' i 'desničarskih' terorističkih skupina, dovedeni 'demokratski' političari, čiji je program bio u dlaku jednak - "voda je predragocjena da bi bila vlasništvo nesigurnih i nesređenih država koje nisu kadre osigurati njezino racionalno korištenje". Za to 'racionalno osiguranje' pobrinuli su se Vijeće za tržišno natjecanje (Council on Competitiveness) i novoosnovano Američko vijeće za vodu (US Water Council) te multinacionalne kompanije Coca Cola i DuPont AgriScience. Ostavši bez slobodnog pristupa vodi, a hrane je već odavno počelo ponestajati budući da su nekadašnja plodna polja 'zelenoga kontinenta' već punih osam godina potpuno prekrivena GM usjevima, pretežito sojom i kukuruzom, i to kompanije Monsanto, latinoamerički

narodi, u doslovnom smislu riječi, dovedeni su u stanje 'gladi i žeđi', kako bi ih gospodari kaosa mogli lakše nadzirati. I tako se ispunilo 'proročanstvo' Johna Colemana o tome kako će se "s vremena na vrijeme stvarati umjetne nestašice harne, vode i lijekova kako bi se mase podsjetilo da su za golo preživljavanje ovisne o Komitetu 300."

Nakon što je po zapovijedi Vijeća devetorice uspostavljen 'prehrambeno-vodeni' nadzor nad Južnom Amerikom, posao s Afrikom nije bio odveć zahtjevan. Kontrola voda Nila riješena je privatizacijom cjelokupne Etiopije, a time i izvori te rijeke, koja je prešla u vlasništvo nekoliko američkih obitelji, uključujući i obitelji Rockefeller i Silverstein. Regija Velikih jezera i njezine vode, kao i rudna bogatstva, zajedno s naftom i plinom, poslije krvavih građanskih ratova i etničkih sukoba, iza kojih su stajale američke i britanske tajne službe, pretvorena je u područje diktatorskih režima. Financirani od multinacionalnih kompanija, vlastodršci tih režima nastavili su obračun s već ionako gladnim narodima koji su bili pod njihovom vlasti, a za to vrijeme te iste multinacionalne kompanije preuzele su sve bogatstvo, od Angolskoga zaljeva na zapadu do Somalijske zavale na istoku, odnosno, Bonga na sjeveru i Bulawaya na jugu. A onda su glad, žeđ i bolesti otpočele svoj smrtni ples afričkim prostranstvima...

Stavivši, gotovo bez ispaljenog metka, pod nadzor Južnu Ameriku i Afriku, dakle, četvrtinu ozemlja planeta Zemlje, gospodari kaosa slijede zacrtani plana, koji je još prije četrdeset četiri godine, tj. 1974., u svojoj tajnoj studiji NSSM uobličio Henry Kissinger, na red je došla Azija, točnije, zemlje na Putu svile i oko njega. Dok se afričku sušno-tropsku civilizaciju moglo lako dovesti u 'pretpovijesno razdoblje', u slučaju azijske 'hidraulične civilizacije' problemi su se usložili. Na prvim vratima Euroazije osvajanje voda išlo je relativno lako. Sve južnoeuropske zemlje, na čelu s pitkom vodom bogatom Hrvatskom, 'uhvaćene za vrat' velikom zaduženošću, prispjeli vrlo veliki obrok kredita podmirile su odreknućem od vlasništva nad izvorima pitke vode i vodoprivrede u cjelini. Nadzirući vode Golana, Izrael je već pedeset i dvije godine gospodar života i smrti jordanskoga i palestinskoga naroda, a Turska, kao vazal Sjedinjenih Američkih Država, to je postala Sirijcima i Iračanima izgradnjom sustava brana na gornjem toku rijeke Eufrat, koje sufinancirale američke i britanske bankarske kuće. U borbi za vode Kavkaza, u

neprekidnim krvavim udarima i protuudarima obračunavaju se Gruzijci, Armenci i Azerbejdžanci, a u još krvavijim Indijci i Bangladežani za vode Cangeša. Jedini koji su sve to mirno promatrali bili su Kinezi i Rusi, prvi sjedeći čvrsto na najvećem svjetskom spremištu pitke vode Tibetu, a drugi nadzirući vode Sibirskih rijeka. Jače uzdrmati Kinu i Rusiju znači lišiti ih nadzora nad izvorima te za život nezamjenjive tekućine. Upravljanje krize i nadzirani neredi, i to kroz dugo razdoblje, jesu jedino rješenje, odlučili su gospodari kaosa. I, otpoče bitka za vodu u samome središtu 'Heartlanda'. Narodi Tažikistana, Uzbekistana, Kirgistanu i Kazahstana, uz pomoć specijalista za oblikovanje javne svijesti, boraca za ljudska prva i razvoj demokracije, počеше sve više prihvaćati 'ispravni način', a odbacivati svoj dotadašnji 'pogrješni način života'. I, u godinama koje su slijedile, taj ispravan način života sastojao se u pijenju Coca Cole i jedenju 'zlatne riže' multinacionalne kompanije Monsanto, odnosno, GM pšenice sa žitnih polja Ukrajine i Iraka, a sve je to plaćano ostatkom novca od prodaje izvora pitke vode. I, dok su stanski narodi uživali u 'ispravnom načinu života', tibetanski pokret otpora i kašmirski sijači nasilja, razdijeljeni planinskim visovima Karakorama, sve češće počеше upriličavati krvave scene na mjestima okupljanja ljudi. I to potraja tridesetak godina.

U tome poprilično dugačkom vremenu, u punom zamahu diljem globaliziranoga svijeta, odvijao se proces nejednakosti i diskriminacije. Marginalne skupine, kriminal i droga postali su prevladavajući trend od kanadskih ledenih prostranstava do Ognjene zemlje, od Skandinavskoga gorja do Rta dobre nade, od Sibirskoga visočja do australske Velike pješčane pustinje. U megapolisima juga, laboratorijske bolesti i neishranjenost svakodnevno odnose na tisuće života. Ukapanje mrtvaca postade velik problem, jer su ulične bande praktično preuzele vlast pa je svaki organizirani život prestao postojati. Istodobno, unutar brojnih gradskih periferija, tj. geta zemalja Zapadne Europe i Sjeverne Amerike bjesne krvava nasilništva. Živjeti u gradovima postalo je nemoguće, a pobjeći se nema kamo, jer su se na slobodnim poljanama utaborile privatne vojske bankara i šefova multinacionalnih kompanija. Dalekom i Srednjom Azijom od 'ptičje gripe', čiji su simptomi istovjetni simptomima nekadašnje 'Španjolke', dnevno umire dvadeset tisuća, a u Indiji od AIDS-a gotovo tri tisuće ljudi. Smrt je prevladala

zemljom, kao posljedica poništenja prirodnih zakona - Božjih zakona. Čovjek je ustao protiv Boga, ne prvi put. Hoće li ovo biti i posljednji put? Vidjet će se u vremenima koja će uslijediti.

Indija za eskalaciju nasilja u Kašmiru optuži Pakistan, a za nezauzavljivo širenje AIDS-a Sjedinjene Američke Države te se odluči obračunati s američkim vazalom i pokreću razoran napad na Pakistan radi uništenja nuklearnih i konvencionalnih potencijala te zemlje. Višemi-lijunska indijska vojska bilježi uspjehe pa Amerika u pomoć pakistanskoj islamskoj braći šalje sirijsko-iračke snage, koje je ona obučila i uvježbala tijekom tridesetogodišnje okupacije ovih zemalja, ali i terorističke skupine, koje pod svojim nadzorom drže američke tajne službe. Uvođenjem u borbu tih svježih snaga na stranu Pakistana usporenje indijski tempo napada. Kinesko komunističko vodstvo, i samo uzdržano američkim asimetričnim ratovima na Tibetu i posljedicama 'ptičje gripe', procjenjuje da više nema što čekati te donosi odluku o konačnom obračunu s 'američkim imperijalizmom' i primjenjuje strategiju 'ili-ili'. Kina u napadnu strategijsku operaciju s prostora Vijetnama, Laosa i Tajlanda, koje pod okupacijom drži već trideset godina šalje svoje uvježbane i dobro opremljene snage koje, primjenjujući doktrinu bitke na 'integriranom bojištu', bez poteškoća izbijaju na južne granice nekadašnjega Kineskoga Carstva, iz 18. stoljeća, tj. na obale Bengalskog zaljeva, odnosno Andamanskog mora i Sijamskog zaljeva. Iran, koji se ni poslije trideset pet godina nije opravio od američkog nuklearnog udara, ali i od jednostranih sankcija koje su mu nametnuli Anglosaksonci, koristeći se početnim vojnim uspjesima Kine, uzvarća udarac. Potiče jake protuzapadne pokrete u muslimanskim društvima. Islamski pokreti, nošeni valom zanosna muslimanske mladeži, obaraju, jednu za drugom, prozapadne vlade u arapskim zemljama i u Turskoj. To koriste Bugarska i Grčka te upadaju u europski dio Turske. U Istanbulu nastaje panika i Turci počinju bježati preko Bospora. U međuvremenu, islamska mladež dolazi na granice Izraela i ondje se ne zaustavlja. Uz pomoć Palestinaca, ulazi u Jeruzalem, a zatim izbija na izraelsku sredozemnu obalu. Izraelska se vojska preko Golana povlači u iznimno čuvane baze istočno od Damaska, u kojima su se prije četrdeset godina, poslije petog Libanonskog rata i okupacije Sirije, utaborile američke snage.

Zbog kineskih vojnih uspjeha, a poglavito zbog psihološkog učinka

sjećanja na Drugi svjetski rat i na japanske zločine nad Kinezima, bojeći se kineske osvete, Japan se, od formalne neutralnosti otvoreno svrstava na kinesku stranu. Na nagovor Kineza, japanske snage zauzimaju preostale američke baze u Japanu, pa su Sjedinjene Američke Države primorane izvući svoje postrojbe. I tako, gotovo sto deset godina poslije Hirošime, Japanu se pružila prilika Sjedinjenim Američkim Državama uzvratiti udarac, pa japanska flota potapa dio američkih snaga u povlačenju. U početnoj fazi rata Kina je predložila pakt o međusobnoj sigurnosti s Rusijom, kao svojevrsnu inačicu pakta Hitler - Staljin. No, Rusiju počinju brinuti sve veći kineski uspjesi, ali i pobuna kineskih doseljenika u Sibiru. Rusija zato kreće u protukineskom smjeru, raspoređujući svoje elitne postrojbe diljem južnog i istočnog Sibira. Poslije toga manevra ruskih snaga, Kina vojno intervenira kako bi zaštitila svoje sunarodnjake i okupirala Vladivostok, dolinu Amura i druge ključne dijelove istočnoga Sibira. Borbe između ruskih i kineskih vojnika u srednjem Sibiru rasplamsavaju se, a u Mongoliji, u kojoj je Kina ranije uspostavila 'protektorat', izbija pobuna.

Kineska, indijska i islamska rukavica bačena Americi ne ostaje bez odgovora pa Sjedinjene Američke Države žustro nastoje zadobiti potporu svojih europskih saveznika. Iako pružaju diplomatsku i ekonomsku pomoć, europske su zemlje rastočene nasiljem u gradovima, nesklone vojnom angažmanu. No, Kina i Iran strahuju da će se zapadne zemlje naposljetku svrstati uz Sjedinjene Američke Države pa, kako bi to spriječile, razmještaju projekte s nuklearnim glavama srednjeg dometa u Libiji i Alžiru te upozoravaju europske sile da ne ulaze u rat. Ni ta prijetnja ne budi Europu iz hedonističkoga sna, pa Vijeće devetorice aktivira već prije donesenu odluku i na čelo zapadne alijanse ustoličuje 'Kneza ovoga svijeta', kao apsolutnog vladara, dakle, na četvrtini kugle zemlje. Odluke su njegove zastrašujuće. Tko mu se pokloni, staje u borbeni postroj, a tko se ne pokloni, biva pogubljen ili poslan u progonstvo da od gladi i žeđi umre u mukama. Potom uslijedi zapovijed: "Trijadu nuklearnoga oružja staviti u završni stupanj spremnosti!" I, što uslijedi?

I, dok prva raketa s nuklearnom glavom, lansirana iz Libije, bude letjela prema Londonu, u sljedećih nekoliko minuta bit će ispaljen gotovo sav svjetski nuklearni potencijal, bez pravila, osim pravila tko će biti

brži. Tko ne pritisne startno dugme, više mu ne će ni trebati. I, nakon što "udariše munje i glasovi i gromovi i nastala potres veliki, kakva ne bijaše otkako je ljudi - tako bijaše silan taj potres"²⁹, da u njemu, prekriveni valovima, nestadoše 'gordi Albion', najmanji kontinent Zemlje i poluotok istočno od mora Crvenog.

Kada taktičke i strateške balističke, ali i krstareće rakete s nuklearnim bojevim glavama prestanu parati nebo i svemir, više ništa ne će izgledati kao prije. Sve će biti vraćeno tisućama godina unatrag. I odnos snaga bit će bitno izmijenjen. Sve nuklearne sile, uključujući i moćne Sjedinjene Američke Države, bit će dovedene na jednaku razinu s onim zemljama koje čudom budu preživjele. Tehnološka, industrijska i vojna zaostalost pokazat će se kao prednost, ali još će veća prednost biti u onih koji budu sačuvali vjeru svojih otaca i svoj kulturni identitet. Ta duhovna snaga pokazat će se odlučujućim čimbenikom. Oni koji u svojim kućama budu molili Raspetoga, njegovu Majku i njegova Oca Nebeskog preživjet će kataklizmu 'sudnjega dana'.

Ni kada nestane opasnosti od atomskih gljiva, Vijeće devetorice ili Ivanova prva Zvijer ne će se dati. Još će biti snage i moći u 'Kneza ovoga svijeta'. Svoje sljedbenike iz močvarnih dubina velegradova i svoje doušnike iz svih naroda, kojih će biti kao 'pjeska morskog', okupit će za posljednju bitku. Oružja im ne će nedostajati. Uzet će ga iz mnogih američkih vojnih baza diljem svijeta, koje su ostale nedirnite. Nasilje koje će potom nastati bit će neizdrživo. Odlaganje posljednje bitke više ne će biti moguće. A tu posljednju bitku za opstanak čovjeka, stvorenja na sliku Božju, vodit će čovjek pravednosti, čovjek poniznosti i čovjek vjere, a njegovo ime bit će - Konstantin. Okupit će kršćane i muslimane, u kojima nije prestao živjeti Svevišnji ni zakoni Njegovi. Slijedi objava rata Zvijeri i svim pozemljarijama njezinim. Bit će to bitka za obranu dostojanstva, časti i vjere. A kolebljivih ne će nedostajati. Na početku će se pod Konstantinov stijeg sa znakom križa okupiti samo njih 312, dolazeći sa središnjega dijela istočne obale Jadranskog mora, Panonske nizine i ruskih stepa. Ali, nakon što se na nebu pokaže znamenje veliko, baš iznad sunca, i natpis - Time pobjedi, bit će to kvasac

²⁹ Jeruzalemska Biblija isti, Otk, 17, 18, str. 1773.

kojim će tijesto Božjih sljedbenika narasti na 144 tisuće, a pridružiti će im se i nepregledno mnoštvo iz svih naroda, njih ukupno pedeset mirijada, i stat će nasuprot postroju od 3x6 zastava sa simbolom istovjetnim onome koji 18. studenog 1991. bio razvijen na stijegu u jednom gradu na Dunavu. A, ispod svake zastave u bojnom hodu kretat će se 33 postrojbe s po tri tisuće ratnika pozemljara.

I zametnut će se bitka najstrašnija, najkrvavija i najžešća u povijesti, u brojnom odnosu snaga 1:2. A poslije njezina završetka, na tisuće i tisuće mrtvih tijela ostat će na bojištu, od libanonskih i sirijskih obala Sredozemnog mora na zapadu preko Golana do Abu Rujmena u središnjoj Siriji i Džabal Irijata na jugoistoku Jordana. A 'Knez ovoga svijeta', želeći umaknuti, biva uhvaćen, okovan i bačen u tamnicu Al Hraiba.

A dan poslije?

Pet mirijada mirijada stvorenja na sliku Božju, što diljem planeta Zemlje ostadoše na životu, kleknuše i upriješe pogled put neba, a na njemu znamenje veliko. I začuše se riječi: "Ja sam Alfa i Omega. Prvi i posljednji, Početak i Svršetak! Blago onima koji peru svoje haljine: imat će pravo na stablo života i na vrata će smjeti u grad! Vani pak ostaju psi i vračari, bludnice, ubojice i idolopoklonici i tko god ljubi i čini laž." ³⁰

³⁰ Jeruzalemska Biblija, Otk22, 13-15, isto, str. 1778.

OSNOVNA LITERATURA

- Avramov, Smilja, *Trilateralna komisija, Svjetska vlada ili svjetska tiranija?*, Idij, Veternik, 1998.
- Bernhardt, Georg, Hellwig Cristian, *Führen und Kampfen in die Dimensionen*, Europäische Werhrkunde, broj 6, lipanj 1987.
- Bijela kuća, *Strategija nacionalne sigurnosti za novo stoljeće*, prosinac, 1999.
- Boicov, M., "Konfrontacionoe mislenie ne likbidirovano" (*O nastupateljnomo karaktere morskoj strategii SSA*), Morskoj sbornik 10, 1989.
- Bolobanić, Milivoj, *Kako prepoznati zamke zloga*, Zadar, 2005.
- Bruner, G., *Nationality Problems and Minority Conflicts in Eastern Europe*, Guetersloh, 1996.
- Brzezinski, Zbigneiw, *The Grand Chessboard, American Primacy and its Geostrategic Imperatives*, 1997.
- Brzezinski, Zbigneiw, *Izvan Kontrole*, Zagreb, 1984.
- Buchanan, PatrickJ., *Smrt Zapada*, Kapitol, Zagreb, 2003.
- Bulow, Andreas, von, *CIA ili. rujna, međunarodni terorizam i uloga tajnih službi*, DETECTA, Zagreb, 2005.
- Bunić, Igor, *Partijsko zlato*, DETECTA, Zagreb, 2006.
- Candidio de Dalmasas, *Sveti Ignacije Loyolski, Život i djelo*, Filozofsko-teološki Institut Družbe Isusove, Zagreb, 1989.
- Carr, F., Ifantis, K., *NATO in the New European Order*, London, 1996.
- Chomskv, Noam, *Mediji, propaganda i sistem*, Marko Srpić, Zagreb, 2002.
- Clausewitz, Karl, von, *Vom Kriege*, Zagreb, 1997.
- Coleman, John, *Hijerarhija zavjerenika: Komitet 300*, DECECTA, Zagreb, 2005.
- Coleman, John, *Diplomacija prijevarom*, DECECTA, Zagreb, 2005.
- Cottev, A., *Stability and Security in East Central Europe*, London, 1995.
- Čelan, Joško, *Trećejanuarska Hrvatska*, Pleter, Split - Dugopolje, 2002.
- Čić, Emil, *Povijest hrvatskih neprijatelja*, Autorska naklada, Zagreb, 2002.
- Culjak, Tihomir, *Osnove globalnog gospodarstva*, Autorska naklada, Osijek, 2000.
- Domazet-Lošo, Davor, *Hrvatska i veliko ratište*, Udruga S. Jurja, Zagreb, 2002.
- Domazet-Lošo, Davor, *Gospodari kaosa*, Udruga S. Jurja, Zagreb, 2005.
- Draganović, Krunoslav, *Katarina Kosaca bosanska kraljica*, Sarajevo, 1978.

- Engdahl, F. William, *Sjame uništenja*, DETECTA, Zagreb, 2005.
- Filinić, Bernardin Juraj, *Ti si Petar...*, A.G. Matoš, Samobor, Zagreb, 2000.
- Glas Koncila, Katolički tjednik, Zagreb, 2004. - 2006.
- Grupa autora, *Globalizacija i identitet*, UHIP, Zagreb, 2004.
- Grupa autora, *Rat u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini 1991-1995.*, Naklada Jesenski i Turk, DANI, Zagreb, godina 1999.
- Gugić A., Matika D., *Pojam informacijskog rata i informacijskog napada*, Vojska i javnost, Zagreb, siječanj 1999.
- Harrv, G. Szummers, *The New World Strategy: A Military Policy and America's Future Touchstone*, New York, 1995.
- Hrvatsko slovo, Tjednik za kulturu, Zagreb, 2004. - 2006.
- Hrvatska straža, časopis namijenjen filozofiji i drugim znanostima, Miriam, Rijeka, 1913.
- Huntington, P. Samuel, *The Clash of Civilizations*, New York, 1996.
- Jeruzalemska Biblija, Kršćanska Sadašnjost, Zagreb, 1996.
- Jošt, Marijan i Cox, S. Thomas, *Intelektualni izazov tehnologije samouništenja*, Ogranak Matice hrvatske Križevci, Križevci, 2003.
- Joxe, Alain, *"ha nouvelle de grande strategie americaine et L'Europe"*, Strategique, ožujak 1897.
- Keglev, Ch. W., Jr. and Ravmond, G., *A Multipolar Peace? Creat Power Politics in the Twenty First Century*, New York, 1994.
- Kujundžić M., Dizdar Z., *Hrvatska borba za opstojnost 1918- 1998.*, Hrvatski državni sabor, Zagreb, siječanj, 2000.
- Kulić, Slavko, *Strategija nasilja kao strategija razvoja*, Naprijed, Zagreb, 1996.
- Lojkić, Mladen, *Vladari svijeta*, Autorska naklada, Daruvar, 2006.
- Lujčić, Bozo, *Starozavjetni proroci*, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2004.
- Marić, fra, Ante, *Prisutni puk -fratar i grad*, Mostar, 2004.
- Marijanović, Pero, *Kaos i determinizam u BiH 2*, Gral, Široki Brijeg, 2006.
- Mateljan, Neven, *Terorizam i gerila*, Rijeka, 1995.
- MORH, *Kronika vojnih i društveno-političkih događaja u razdoblju 1988. -1996.*, Zagreb, 1996.
- MORH, *Hrvatski vojnik*, Zagreb, 1996. - 2003.
- Newel, Clavton, *Fog and Friction; Challenges to Command and Control*, Military Review, broj 8., 1987.
- Nikić, Mijo, *Slika Boga u vjerskim sljedbama i novim religijskim pokretima* Deurieux d.o.o., Zagreb, 2003.
- Niirnberger, Tomislav, *Ognjištar u mRačnoj demoNkraciji*, CC Marketing, Zagreb, 2003.
- Opća enciklopedija*, Jugoslavenski leksikografski zavod, Zagreb, 1982.
- Pasija, 100 pitanja i odgovora o filmu "Pasija- Muka Kristova"*, VERBUM, Split, 2004.
- Perinčić, Eduard, *Povijest i vjera roda moga hrvatskoga*, ZADIZ d.o.o., Zadar, 2003.
- Pernoud, Regine, *Templari*, VERBUM, Split, 2005.
- Petersdorff, Egon, *Demoni, vještice, spiritisti*, VERBUM, Split, 2001.
- Platon, *Država*, Kultura, Beograd ,1969.
- Pozderović, Admir, *Sukob civilizacija 21. st. i trijumfislama*, Autorska naklada, Goražde, 2004.
- Radni materijali autora od 1985. do 2004.
- Relković, Ivica, *Subjekt slobode*, Susret, Zagreb, 2004.
- Roščić, Mate Nikola, *Kristologija kamena*, Hrvatska Provincija Sv. Jeronima, Zagreb, 2003.
- Roščić, Mate Nikola, *Nova religija globalizma*, Hrvatska Provincija Sv. Jeronima, Zagreb, 2003.
- Roščić, Mate Nikola, *Nismo šutjeli*, Hrvatska Provincija Sv. Jeronima, Zagreb, 2004.
- Rudež, Marijan, *Povijest hrvatske uljudbe*, Zagreb, 2005.
- Smailagić, Nekrez, *Historija političkih doktrina*, Naprijed, Zagreb, 1970.
- Smailagić, Nekrez, *Hrestomatija političke znanosti*, Naprijed, Zagreb, 1970.
- Solženjicin, Aleksandar, *Dva vijeka zajedno, I i II dio*, Paideia, Beograd, 2003.
- Strategijski koncept NATO saveza, Hrvatski vojnik, Zagreb, travanj 2000.
- Sun, Tzu, *Umijeće ratovanja*, Hrvatsko vojno učilište, "Petar Zrinski", Zagreb, 1995.
- Quigley, Carroll, *Anglo-Američki Establishment*, Naklada E. Cić, Split, 2003.
- Tafra, Robert, *Protokoli sionskih mudraca i novi svjetski poredak*, Marijan tisak, Split, 2003.
- Thatcher, M., *Statecraft*, New York, Harper Collins Publishers, 2002.
- Tomić, Celestin, *Otkrivenje*, Provincijat hrvatskih franjevaca intelektualaca, Zagreb, 1997.
- Tomičić, Zlatko, *Reforma duha*, Autorska naklada, Zagreb, 2000.
- Tuđman, Miroslav, *Prikazalište znanja*, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 2003.
- Tuđman Miroslav, *Vrijeme krivokletnika*, DETECTA, Zagreb, 2006.

- USEUCOM, *Strategy of Engagement and Preparedness*, 1996.
- W. T. Johnson, D. V. Johnson, J. O. Kievit, D. C. Lovelace, S. Metz, U.S. Army War College, Strategic Studies Institute, *The Principles of War in the 21st Century: Strategic Considerations*.
- Vojna doktrina Ruske Federacije*, Moskva, 1999.
- Vojna enciklopedija*, Vojnoizdavački zavod, Beograd, 1970.
- Vujić, Jure, *Fragmenti geopolitičke misli*, ITG, Zagreb, 2004.
- Vukadinović, Radovan, *Postkomunistički izazovi europskoj sigurnosti - od Jadrana do Baltika*, Grafotisak, Grude, 1999.
- Vukman, Zoran, *Propast svijeta ili novo doba poganstva*, VERBUM, Split, 2000.
- Zbornik radova, *Izazov nove religioznosti*, DIASPORA CROTICA, Frankfurt am Main, 2005.

KAZALO

A

- Abdulah, kralj 531
- Abe, Šinza 619
- Abu Hraib 553, 571, 630
- Ademi, Rahim 466
- Adorno, Theo 204, 205
- Afganistan 26, 76, 81, 115, 121, 135, 163, 353, 354, 368-370, 402, 403, 477, 512, 534, 541, 552, 558, 574, 577, 580, 608, 617
- Afrika 68, 72, 75, 77, 152, 165
- Agaton, papa 442, 491
- Ahmedinedžad, Mahmud 494, 503, 505, 507, 508, 574, 575, 580, 609
- AIDS 92, 152, 165, 627
- Akashi, Yasushi 392
- Albanija 112, 194, 401
- Al Dalami, Kalil 461
- Aleksandar I., kralj 333, 334
- Aleksandar II., car 280
- Alexander, Douglas 468
- Al Guerbusi, Mohamed 601
- Ali Riza, šah
- Al Kaida 356, 357, 364, 461, 468, 538, 557, 600, 602, 604
- Allende, Salvador 43
- Almond, Mark 309, 310, 312, 324, 325, 326, 334, 336, 386
- Alpe 68
- Al Sistani, Muhamed 509
- Al Talabani, Džalal 463
- Al Zahar, Mahmud Hamas 530
- Al Zarkavi, Abu Musaba 461
- Alžir 581, 629
- Aljaska 57
- Amanpour, Christiane 439, 443
- Amin, Bakhtiar 555
- Amis, Martin 366
- Ande 68
- Andropov, Jurij Vladimirovič 353
- Angola 78, 80, 446
- Antarktik 41-43
- Antić, Ljubomir 300, 301, 307
- Antikrist 18, 128, 136, 137, 141, 142
- ANZUS 34, 61
- Apokalipsa 127, 129
- Aralica, Ivan 432
- Argentina 41-43, 80, 152, 195, 214, 304, 316, 340, 376-378, 382, 446
- Arhimed 102
- Armagedon 150
- Armenija 40, 521, 523
- Aron, Ravmond 396
- Artigas 44
- Asefi, Hamid Reza 540
- Ashcroft, John 356
- Ashdown, Paddy 112, 401, 420, 435, 438, 487
- Atena 23
- Atencio, Jorge 41
- Atlantida 124, 125, 126, 216
- Atlantik, 23, 41, 57, 289, 294, 297, 493, 515, 597
- Auster, Paul 365
- Australija 480
- Austrija 38, 43, 319
- AVNOJ 325, 336, 337
- Azerbejdžan 74, 75, 115, 521, 522, 523, 546
- Azija 75, 77

B

- Babe, Homi 526
 Babeuf 220, 221, 230
 Babić, Milan 323
 Babilon 23, 26, 95, 209
 Bahlaiw, Omar 532
 Baker, James 110, 310
 Bakheuser, Everado 43
 Bakunjin, Mihail 37, 224, 226, 245
 Baltik 37
 Balujevski, Jurij 502
 Balzac, Honore, de 55, 100, 297
 Banac, Ivo 389, 430
 Barač, Dominik 159
 Barišić, Marin, nadbiskup 25, 440
 Barzun, Jacques 275
 Basajev, Šamil 77
 Baskija 195
 Beauharnais, De Eugene 132
 Belgija 131, 222, 286, 615
 Beli, Andrej 254
 Bellinghaman, Henry 313
 Benedikt XV., papa 276
 Benedikt XVI., papa 480, 511, 540, 607
 Beneš, Eduard 322
 Berdjajev, Nikola 55, 249, 269
 Berlinski zid 31, 32, 40, 123, 124, 140, 170, 282, 302, 401, 428, 622
 Berlusconi, Silvio 410
 Bertan, Glen 212, 213
 Besancon 302
 Biblija 131, 170, 284
 Bildt, Carl 323, 442, 446
 Bishop, Max 348
 Bjelorusija 40
 Black Sabbath 204, 208, 210, 211, 212
 Blair, M. 78
 Blair, Tony 67, 164, 381, 407, 506, 528, 536, 600, 603, 605, 606, 624
- Blažević, Josip 173, 175
 Bliski istok 74, 75, 77, 80, 477, 478, 513, 517, 526, 528, 530, 532, 537, 541, 552, 559, 563, 575, 608, 611, 613, 615, 616
 Blucher 133
 Bobetko, Janko 466
 Bolivar, Simone 44-46
 Bolivija 43
 Bolobanić, Milivoj 169, 207, 208, 209, 212
 Boljševička revolucija 39, 80, 104, 131, 157, 182, 212, 216, 241, 245, 251, 261, 264, 268, 271, 275, 276, 278, 299
 Bonaparte, Napoleon 44, 80, 132, 133, 232
 Bond, James 469
 Bonsor, Nicolas 313
 Borrome, Agostin 225
 Bosna i Hercegovina 80, 97, 112, 113, 114, 167, 182, 273, 274, 305, 309, 310, 314, 317, 324, 332, 334, 346, 392, 394, 398, 401, 438, 447, 454, 475, 538, 611
 Bowden, Rebecca 381
 Boyl, Francis 113
 Bozanić, Josip, kardinal 435
 Brahmaputra 68
 Brazil 23, 41, 43, 71, 152, 378
 Bremer, Paul 262, 263
 Brežnjev, Leonid 353
 Brian, P. 41
 Brodarac, Đuro 449
 Brothers, R. 131-133
 Brown, Dan 134
 Brzezinski, Zbigniew 32, 114, 228, 353, 365, 366, 473, 535, 536, 538, 539, 548, 599, 616
 Buchanan, J. Patrick 28, 51, 52, 286, 288, 366
 Budak, Mile 307
 Budiša, Dražen 26
- Bueras, C. Angel 42
 Bugarska 298, 378, 396, 628
 Buharin, Nikolaj 193, 246, 247, 259
 Bullit, William 260, 261
 Bulow, Andreas, von 100, 345, 352, 355
 Buhver-Lvtton 373
 Bunič, Igor 187, 257, 263, 265, 267, 297
 Burki, Ram 555
 Burnas, Nicolas 481, 502
 Burundi 9
 Busch, Jorge Martinez 42
 Busek, Erhard 446, 479
 Bush, George, stariji 111, 314, 316, 355, 497
 Bush, W. George 99, 100, 105, 164, 354, 372, 462, 493, 498, 499, 502, 504, 506, 512, 514, 518, 533, 534, 536, 538, 541, 543, 553, 556, 564, 575, 600, 601, 603, 606, 609, 614, 615
 Butković, Davor 452, 453, 454, 455
 Butler, Nicolas Murray 290
- C**
- Cameron, Nick 426
 Cape Horn 41
 Caracolla, Lucia 477
 Carrington, Peter 316, 317, 318, 321, 323, 393, 397, 445, 446, 456, 471, 485, 487, 488, 604
 Čarter, Jimmy 152, 353, 474, 537
 Castro, Fidel 194
 CCN 84, 99, 102, 359, 439, 440
 Cecil, Robert 279, 283
 CEFTA 234,
 CENTO 61
 Chamberlain, Arthur Neville 293, 318, 320-323
 Cheney, Dick 402, 493, 504, 511, 514, 541, 543
 Cheney, Liz 555
- Chirac, Jacques 476, 527, 528, 536, 615
 Chomsky, Noam 451, 452, 453
 Churchill, Winston 241, 246, 259, 261, 316, 336, 349, 350
 Churchill, Randolph 316
 CIA 81, 345, 352, 354, 360, 557, 590
 Cipar 114
 Clausewitz, Carl 98, 467
 Clinton, Bili 164, 352,
 Coelho, Paulo 175, 176
 Coleman, dr. John 66, 78, 85, 138, 165, 166, 170, 181, 198, 199, 203, 204, 211, 241, 243, 256, 259, 260, 270, 271, 308, 309, 310, 311, 317, 338, 339, 340, 344, 364, 366, 371, 372, 380, 398, 474, 536, 561, 598, 625
 Compte, Auguste 219, 220, 231
 Copacabana 44
 Cot. Jean 323
 Cousins, Norman 341, 342, 343
 Cox, S. Thomas 381
 Cranbourne, lord 313
 Crna Gora 112, 306, 401, 412, 454
 Crno more 37, 70, 73, 74, 76
 Cummings, Smith 260
 Curtis, Lionel 285
 Cvetković, Dragiša 335
 Cviić, Krsto 430
- Č**
- Čečenija 76, 77, 81, 114, 115,
 Čehoslovačka 184, 292, 293, 298, 318, 319, 320, 321
 Čermak, Ivan 445, 466
 Čile 41-43
 Čondić, Mirko 432
 Čović, Dragan 435

Ć

Ćosić, Dobrica 422

D

Dagestan 76
 Daladier 322, 323
 D'Alema, Massimo 400
 Daniel, prorok 107, 126, 131
 Danska 131, 432, 552, 555, 602
 Darke, tjesnac 41
 De Maistre 130, 233
 De Michellis, Gianni 412, 413
 Deakin, William 316
 Decartes 197
 Del Ponte, Carla 450, 466, 469,
 476, 479, 481, 485, 486
 Delaware 70
 Delhi 40
 Delić, Mladen 423
 Demircjan, Stepan 523
 D'Estaing, Valery Giscard 476
 Dimitrijevič, Vladimir 250
 Dinamo 44
 Dodge, Toby 544
 Dogan, Nikola 171
 Dostojevski 141, 142, 253
 Drugi svjetski rat 31, 32, 57, 93,
 123, 216, 269, 293, 296, 299,
 302, 305, 309, 310, 316, 335,
 347, 367, 395, 410, 414, 424,
 447, 508, 540, 597, 616
 Dulles, W. AUen 161
 Dunav 70, 220
 Duroselle, Jean-Baptiste 107
 Dzeržinski, Feliks 246, 257, 259

Dž

Džanati, ajatolah
 Džeba, Krešimir 318, 319, 322, 323

Đ

Đinđić, Zoran 486

E

Eagleburger, Lawrence 314
 Egipat 23, 26, 71, 145, 164, 534,
 556, 563, 590, 608, 621
 Einstein, Albert 585
 Ekvador 43
 El Baradei, Muhamed 496, 505, 506
 El Salvador 150
 Eliot, T. S. 52
 Elizabeta II., kraljica 204, 446, 601
 Elletson, Harold 313
 Encausse, Carrere 258
 Endres, Thomas 150
 Engdahl, F. William 59, 233, 345,
 378, 482, 498, 499, 505, 512,
 527, 543, 571
 Engels, Friedrich 241, 243, 306,
 323, 385, 386, 488
 Enver-paša 183
 Epperson, Ralph 58
 Estonija 111
 Etiopija 78, 304, 625
 Eufrat 68
 Euroazija 25, 47, 114, 308, 318,
 402, 405, 408, 409, 416, 437,
 448, 464, 482, 494, 520, 521,
 559, 575, 599, 607, 616, 621,
 626
 Europska unija 111, 159, 163, 167,
 224
 Ezekiel, prorok 236

F

Falk, Richard 405
 Ferdinand, Franjo, nadvojvoda 270,
 272, 273
 Ferero, Guglielmo 269
 Ferguson, Marilvn 197

F'iga- l'alamanc, Niccolo 555

Filipini 57, 80, 81, 378

Filotej 40

Fini, Gianfranco 400, 415

Finska 268

Fiore, de Joakim 127, 134

Ford, Gerald 151

Forman, Miloš 201

Forrestor, Jay 339

Francišković, Marko 149

Francuska 18, 34, 35, 38, 48, 70,
 133, 144, 178, 222, 226, 257,
 258, 277, 285, 286, 289, 391,
 393, 395, 402, 403, 426, 497,
 505, 527, 528, 543, 578, 597,
 615, 616

Francuska revolucija 22, 47, 104,
 130, 132, 193, 194, 212, 216,
 222, 226, 230, 233, 234, 237,
 243, 244, 264, 269,

Franjo Josip I. 272, 273

Friedman, L. Thomas 367

Friščić, Josip 252

Fukuvama, Francis 51, 92, 168,
 228, 344, 540, 548, 549, 550,
 551, 552, 553

G

Gabon 78

Gangeš 68

Gardels, Nathan 552

Gasparri, Maurizio 415

Gazimestan 162

Gemavel, Pierre 614

George, Lloyd 261, 284

Gibraltar 60, 295

Glavaš, Branimir 449, 620

Goebbels 320

Goethe 448

Golan 60, 68, 626, 630

Goldstein, Slavko 430

Goli otok 153

Gonzalez, Henry 314

Gorbačov, Mihail 40, 353

Gorki, Maksim 186

Gotovac, Vlado 430

Gotovina, Ante 322, 395, 404, 423,
 424, 431, 433, 435, 445, 449,
 453, 454, 455, 466, 468, 481

Goularta 44

Gracques, Julien 23

Gramsci, Antonio 50, 153, 282, 428

Grčić, Marko 440

Grčka 26, 34, 82, 112, 401, 483,
 590, 628

Grotius, H. 137

Grubišić, Ivan 389,

Gruzija 40, 74, 75, 115, 401, 403,
 521, 617

Guantanamo 553

Guenon, Rene 66

H

Haas, Richard 35

Haiti 57, 80

Hajduk 45

Hale, William Bayard 270

Halifax, lord 293, 320

Hamam 509, 530, 542, 609

Haraway, Donn 85

Harman, Willis 205

Hartmann, Floreance 449

Hasar, Mustafa Setamriam 601

Hatami 507, 515

Haushofer, Carl 31

Healey, lord ,311, 312

Heartland 32, 33, 36, 40, 42, 47,
 348, 598, 609

Hegel 29, 142, 148

Henderson, Neville 320

Henlein, Konrad 322, 323

Herder 37

Hersh, Seymour 569, 570, 571, 607

Heydrich, Reinhardt 292

Hezbollah 463, 509, 542, 572, 609,
 610, 612, 613, 615, 617

Hill, George 256
 Himalaja 68
 Hitchner, Bruce 450
 Hitler, Adolf 19, 26, 164, 285, 286,
 287, 291-295, 297, 300, 318-
 320, 322, 323, 380, 586, 596
 Hitrec, Hrvoje 432
 Hladni rat 25, 33, 93, 123, 216,
 368, 408, 478, 519, 551, 556,
 559, 585, 587
 Hodža, Enver 194
 Holbrooke, Richard 92, 112, 113
 Homeini, ajatolah 353, 406, 512
 Honduras 378
 Hopkrik, John 73
 Horgan, John 92, 228
 Hormuz 521, 542
 Howard, Dick 96
 Hrvati 153, 221, 238, 242, 303,
 305, 306, 309-311, 313, 317,
 331, 336, 385-387, 394, 397,
 398, 419, 424, 434, 440, 446,
 459, 472, 482, 489, 490, 538,
 539, 606, 620
 Hrvatska 49, 62, 80, 93, 97, 108,
 112, 114, 134, 138, 153, 167,
 182, 193, 195, 207, 211, 229,
 234, 247, 248, 250, 265, 303-
 305, 308-310, 313, 317, 320,
 322-324, 333, 335, 381, 390-
 392, 401, 404, 405, 408, 412,
 414, 416, 419, 420, 431, 433,
 436, 443, 446, 459, 469, 472,
 481, 483, 489, 490, 500, 565,
 587
 Hudson 70
 Huis, Mandell 283
 Huntington, Samuel 25, 99, 228,
 540, 560, 577, 622
 Huo.Jintao 502,503,518,531
 Hurd, Douglas 310, 604
 Husein, Sadam 262, 353, 354, 367,
 383, 449, 460-466, 506, 512,
 538, 539, 550, 566, 568, 605
 Huxley, Aldous 373, 374

I

Ibler, Vladimir 417
 Ibrahim, Anvar 555
 Indija 37, 70, 82, 122, 378, 495,
 528, 533, 541, 575, 598, 627
 Indijski ocean 60, 297
 Indonezija 378, 598
 Inozemcev, Vladimir 528
 Irak 26, 35, 76, 80, 94, 110, 114,
 115, 121, 162, 382,383, 402-
 405, 463,464, 504, 510, 517,
 534, 539, 543, 546, 558, 565,
 567, 568, 572, 577, 600, 605,
 608, 617
 Iran 26, 60, 71, 73, 100, 114, 304,
 405, 482, 493, 484, 498, 499,
 502, 503,504, 508, 511, 516,
 517, 520, 521, 522, 523, 527,
 533, 535, 539, 541, 546, 554,
 557, 568, 569, 572, 576, 578,
 581, 608, 610, 611, 617, 620,
 621, 628
 Irska 195
 Isolas, R. Emil 42
 Isus, Krist, Nazarećanin 18, 87, 121,
 122, 129, 133, 134, 138, 139,
 154, 165, 171, 175, 200, 201,
 212, 213, 217, 224, 234, 278,
 327, 434, 442, 443, 491, 588,
 594
 Italija 35, 214, 276, 304, 307, 409,
 413, 414, 418, 419, 421, 479,
 481, 602, 613, 616
 Ivan IV., car 189
 Ivan Pavao II., papa 185,238,278,
 314, 315, 385, 438, 440, 441,
 442,452, 455, 511, 540, 565,
 596
 Ivan, evadelist 168
 Ivanković, Davor 417
 Izaija, prorok 236,
 Izrael 60, 71, 340, 477, 505, 510,
 542, 572, 574, 609, 610, 612,
 613, 617, 626

J

Jadransko more 93, 305, 385, 398,
 411, 413, 414, 438, 440, 489
 Jagger, Mick 198
 Jakovčić, Ivan 24, 418
 Jakšić, Božidar 429
 James, Philip 379, 380
 Janvier. Bernard 323, 392
 Japan 35, 57, 75, 77, 277, 350, 478,
 494, 519, 610, 612, 616, 623,
 628
 Jazovka 153
 Jeljcin, Boris 40, 407, 520, 521
 Jeremija, prorok 96, 116, 236, 237,
 238, 239
 Jeruzalem 129
 Johst, Gerda 176
 Jonas, Hans 95
 Jones, Jim 177
 Jong-Ilu, Kim 619, 620
 Jordan 68, 621
 Jošt, Marijan 381
 Jović, Josip 230, 445
 Jugoslavija 110, 162, 167, 184, 275,
 282, 298, 303, 308, 310, 314,
 316, 318, 320, 333, 334, 344,
 402, 427, 436, 471, 475, 484,
 512, 613
 Juncker, Jean Claude 435
 Jurič, Stipe 127, 129
 Jurščenko, Viktor 164

K

Kachold, Gabi 302, 305
 Kačić, Hrvoje 417, 425
 Kačunko, Anđelko 119,443
 Kajin, Damir 389
 Kaldeja 23
 Kalgeri, Coudenhove
 Kambodža 167
 Kanada 58, 71, 165,
 Kangrga, Milan 421, 429

Kam, 29
 Karadžić, Radovan 274, 313, 393,
 426, 454
 Karpati 68
 Kasije, Dio 591
 Kasper, Walter, kardinal 566
 Kaspijsko jezero 73, 75, 76, 77, 368,
 572
 Kašmir 80, 81, 122
 Katolička crkva 53, 137, 185, 225,
 276, 297, 387, 432, 441, 442,
 470, 471, 475, 480, 566, 620
 Katon, stariji 582
 Kavkaz 25, 68, 75, 76, 77, 559, 626
 Kazahstan 40, 74, 114, 546, 626
 Keitel, Wilhelm 319
 Kenija 352, 356
 Kennedv, F. John 313,581
 Kerr, Philip 284
 Khun, Bela 287, 288
 Kina 71, 73, 115, 194, 368, 378,
 403, 478, 494, 496, 497, 499,
 502, 503, 515-518, 530-533,
 535, 540, 575, 577, 578, 581,
 598, 608, 610, 612, 614, 618,
 619, 622-624, 626-628
 Kirgistan 40, 626
 Kissinger, Henry 113, 151, 228,
 250, 262, 338, 367, 375, 277,
 383, 495, 625
 Klauški, Tomislav 429, 430, 431,
 432
 Knjiga Otkrivenja 126-128,131,
 137, 500
 Kohl, H. 313
 Kolumbija 71, 81, 195, 378
 Kolumbo, Kristofor 105, 128
 Komarica, Franjo, biskup 440
 Kongo 78
 Konstantin, Veliki 181, 592-594
 Kordiljeri 68
 Kordt, Theodore 293
 Korvin, Matijaš 326
 Kosaca, Herceg Stjepan 326, 328

Kosovo 80, 112, 121, 167, 412, 574, 611
 Kotromanić, Katarina Kosaca 328, 329, 331-334, 337
 Kresović-Rogulja, Olga 417
 Krim 37
 Krist Kralj 277
 Križić, Marijan 445
 Križni put 153, 184
 Kuba 57, 194, 581
 Kulin, ban 326, 327
 Kulisher, A. 254, 255
 Kustić, Živko 439, 442
 Kuvajt 75, 464, 608, 621
 Kuzaniski, Nikola 21

L

Lacordaire 448
 Lacoste, Yves 71, 72
 Laden, bin Osama 49, 344, 352-356, 371, 513, 547
 Laos 623, 627
 Lapresl, de Bertrand 323
 LaRouche, H. Lyndon 459
 Larson, Bob 213
 Latin, Denis 441, 443, 457
 Latinska Amerika 41, 44, 45, 123, 375, 378
 Latvija 111, 401
 Laughland, John 50
 Lav XIII., papa 276
 LaVeya, Anton Szandor 211
 Lavrov, Petar 281
 Lawrence, E. Thomas 560-563
 Lem, Stislav 98
 Lemke, M. 254
 Lennon, John 199-201
 Lenjin, Vladimir Iljič 19, 27, 39, 138, 146, 164, 182, 186-188, 191-194, 224, 241-245, 247-250, 252, 254, 257-259, 261-263, 266, 267, 287, 288, 303, 596

Levin, Bernard 405, 406
 Libanon 162, 167, 383, 509, 534, 572, 607-609, 611, 613, 615, 616
 Libija 71, 81, 581, 629
 Liebknedht, Karl 287
 Liga naroda 123, 270, 279, 283, 289, 340
 Lippman, Walter 103
 Litva 111, 401
 Livingstone, Ken 601
 Locke, John 585
 Lockhart, Bruce 256
 Loeb, Kuhn 259
 Lohausen, von Jordis 24
 Lojkić, Mladen 139
 Lothian, lord 292
 Lučke, F. 137
 Lujić, Bozo 96, 150, 237
 Luka, evanđelist 215
 Luther, Martin 240
 Luxemburg, Rosa 287

M

MacCain, John 615
 Mackinder, John 33, 38
 Maclean, Fitzroy 316
 MacShane, Dennis 423, 424, 426, 427, 434, 446, 454
 Maček, Vladko 336
 Madona, pjevačica 208, 214
 Mađarska 298, 424, 483
 Mahan 47
 Mahomet (Mahmut), paša 329, 330
 Major, John 313, 314, 322, 323, 604
 Makarkin, Aleksej 523
 Makedonija 112, 401
 Makedonski, Aleksandar 86
 Maksencije 592, 594
 Malcolm, Noel 334
 Malvinsko otočje 42
 Manoukin, Adel 182
 Manson, Marilyn 208, 210

MaoCeTung 148, 194
 Margetić, Domagoj 230, 445
 Marijačić, Ivica 230, 322, 323, 445
 Marini, Renato Raffaele, kardinal 545
 Markač, Mladen 445, 466
 Marković, Mira 486
 Martić, Milan 393
 Martino, Renato, nadbiskup 564
 Martzjohn 107
 Marx, Karl 48, 50, 148, 199, 230, 231, 241, 243-245, 257, 264, 266, 286, 288, 289, 306, 323, 385, 386, 488
 Matej, evanđelist 301, 337
 Matijica, Bartul 199
 Maugham, Somerset 256
 Mazowiecki, Tadeusz 426
 McNamara, Robert 150, 338
 Meadovs, Dennis 339
 Međunarodna svjetska banka 51, 191, 149
 Međunarodna trgovinska organizacija 101, 149
 Međunarodni monetarni fond 51, 101, 149, 339, 344
 Meksiko 58, 184, 185, 194, 277, 340, 405, 442
 Menem, Carlos 376
 Merčep, Tomislav 449
 Merkel, Angela 527, 528
 Merlić, Dubravko 457
 Mesić, Stjepan 164, 247, 250, 397, 407, 409, 418, 430, 435, 438, 444, 465, 466, 467, 470, 605, 620,
 Meyssan, Thierry 345, 364
 Mezopotmija 23
 Mihajlović, Draža 450
 Mikojan 146
 Milak, Zlatko 410
 Milardović, Anđelko 342
 Milić, Goran 432
 Milner, Alfred 259, 278, 279, 282,

285
 Milošević, Slobodan 97, 162, 175, 187, 220, 242, 274, 282, 301-303, 305, 309, 310, 313, 315, 317, 319, 322, 323, 344, 393, 432, 456, 471, 475, 483, 485-488, 596
 Mississippi 70
 Mitteleuropa 289, 334, 484, 539
 Mitterrand, Francois 274, 293, 315, 322, 323
 Mladić, Ratko 274, 426
 Mofaz, Šaul 504, 529
 Moj sije 180
 Moldavija 40, 111, 396, 401
 Monroe 36, 47
 Morgan, J. P. 259
 Moscovici, Pierre 222
 Moskva 40
 Mottaki, Manuher 579
 Mozambik 78
 Mugabe, Robert 316
 Muhamed II., sultan 330
 Muhamed, prorok 26, 163, 180, 233, 352, 367, 552, 557, 564
 Murrav, lord 561
 Musa, Amr 601
 Mussolini, Benito 586

N

Nadzar, Mustafa Muhamed 522
 Naik, Niaz 368
 Napoleon, Luis 132
 Nasralah, Said Hasan 614, 617
 Natanson, Mark 280-282, 284
 NATO 25, 34, 35, 61, 75, 94, 101, 111, 112, 114, 149, 167, 187, 274, 378, 391, 393, 394, 402-404, 426, 427, 446, 448, 474, 478, 483, 484, 521, 553, 559, 573, 601, 605, 606, 617
 Negrini, Alberto 415
 Neron 595

Netanjahu, Benjamin 530
 NewAge 171, 172, 173, 174, 177,
 236, 598
 Nezavisna Država Hrvatska 307,
 336
 Nietzsche 48, 103, 195
 Nigerija 78
 Nikaragva 57, 405
 Nikić, Mijo 197, 245
 Nil 70, 71, 625
 Nixon, Richard 375
 Nizozemska 131, 350, 426, 615
 Nobilo, Anto 430
 Norac, Mirko 203, 431
 Norman, Montague 291
 Northcliff, lord 345, 346, 364
 Norveška 71, 131
 Nova Atlantida 589
 Novak-Srzić, Hloverka 432
 Novi Zeland 43

NJ

Njemačka 26, 31, 33, 34, 47, 48, 57,
 93, 113, 157, 183, 241, 268, 271,
 275, 280, 284, 288, 289, 291,
 292, 298-300, 307, 313, 320,
 402-404, 475, 480, 503, 506,
 528, 543, 578, 616

O

O'Brien, Michael 409
 OESS61, 111, 224
 O'Higgins 44
 Ohio 70
 Olmert, Ehud 505, 529, 530, 541,
 613, 614
 Oluja, opercaija 49, 55, 388-392,
 394-397, 421-423, 458, 460, 465
 489, 605
 O'NeilJohn 363
 Ontario 70
 Orwell, George 145,

Ostoja, Stjepan, kralj 326
 OTASE 34, 61
 Owen, David 323, 335, 485, 604
 Owen, Robert 199

P

Pače, Peter 558
 Pakistan 81, 354, 368, 495, 496,
 516, 528, 533, 576, 621, 627
 Panamski kanal 60
 Papen, von Franz 290, 291
 Paragvaj 43
 Parvus 182, 183, 261
 Patagonija 44
 Pavelić, Ante 307, 308, 596
 Pavičić, Pavao 486-488
 Pavić, Mirela 418, 450
 Pearce, Edward 312
 Pearl Harbor 343, 344, 345, 346,
 348, 351, 352, 364, 365, 368
 Peccei, Aurellio 341, 344
 Peking 40
 Peretz, Amir 613
 Peron, Evi ta 214
 Perzija 38, 70
 Pessoa, Fernando 117
 Petar Veliki 37-39
 Petersdorff, von Egon 343
 Phillimore, Walter 279
 Pilsudskv, Jozef 288
 Pinochet, August 43
 Pio II., papa 329, 331
 Pio X., papa 277
 Pio XI., papa 277
 Pio XII., papa 298
 Pirineji 68
 Platon 136, 140, 142-149, 216, 263,
 268, 269
 Plehanov, Georgij 281
 Pogačnik, Miha 417
 Pol Pot 148, 167
 Poljska 37, 195, 268, 288, 292, 298,
 322, 378, 442, 602

Poncije Pilat 201
 Popov, Duško 349
 Popper, Carl 147, 148
 Porte, ze Antun 123
 Portugal 275
 Pravoslavna crkva 53
 Pribičević, Svetozar 333
 Princip, Gavrilo 272
 Prodi, Romano 400, 410
 Prvi svjetski rat 31, 32, 124, 216,
 269, 272, 274-276, 282, 285,
 286, 299, 302, 305, 333, 395,
 562, 616
 Puhovski, Žarko 300, 441, 442, 443
 Pukanić, Ivo 460, 465, 466
 Puljić, Želimir, biskup 440
 Pusić, Vesna 389, 430, 469
 Puztai, Arpad 378, 379, 380, 381
 Put svile 22, 23, 73, 404, 463, 477,
 491, 521, 531, 562, 605, 617,
 625
 Putin, Vladimir 76, 403, 404, 496,
 502, 511, 520, 521, 524, 525,
 599, 606

R

Rabar, Josip Stanko 229
 Račan, Ivica 164, 247, 248, 250,
 252, 407-409, 417-420, 430,
 431, 438, 454, 485, 620
 Rademaker, Stephen 569
 Radić, Stjepan 333, 335, 386
 Radman, Miroslav 235
 Rafsandžani, Akbar Hasemi 494,
 507, 533
 Raiser, Konard 566
 Ratzel, Friedrich 30
 Ratzinger, Joseph, kardinal 439
 Readfied, James 175
 Rebić, Markica 230, 432, 445
 Reclus, Elise 47
 Reeas, Martin 493
 Reagan, Ronald 81, 109

Reid, John 67
 Reillv, Sidney 256, 257, 258, 260
 Relković, Ivica 85
 Reves, Emerv 341-343
 Rhen, Olli 433
 Rhodes, Cecil 278
 Riče, Condolee 462, 466, 500,
 505, 511, 556, 611, 612, 616,
 618
 Richardson, O. James 294, 295
 Richelieu, kardinal 29
 Rifkin, Malcolm 313
 Rim 23, 26, 34, 124-126, 164
 Rimland 32, 47
 Ritter, Carl 30
 Riveira-Shreiber, Ricardo 348
 Riza, Ali Šah 555
 Rizzoli, Angelo 415
 Rockefeller 259, 292, 375-377, 625
 Rodezija 316
 Rolling Stones 198, 208, 209
 Rončević, Berislav 468
 Roosevelt, Franklin 36, 296, 344,
 347, 349-351
 Rose, Michael 323, 604
 Roščić, Nikola Mate 121, 122, 174,
 278
 Rothmere, lord 345, 346, 364
 Rothschild, lord 561
 Rousseau J.J. 221, 231, 232, 234,
 585
 Rovišan, Damir 469, 473
 Rowling, K. Joane 175
 Ruanda 167
 Rudež, Marijan 333
 Rudolf, Davorin 417
 Rueda, Gomez 42
 Rumsfeld, Donald 356, 357, 382,
 402, 461-466, 493, 499, 514
 Rumunjska 111, 298, 378, 396
 Russel, Richard 513, 517
 Russell, Bertrand 48, 181, 271, 272
 Rusija 18, 25, 31, 33, 34, 36, 37, 39,
 40, 47, 71, 73, 76, 77, 111, 114,

115, 161, 183, 187, 192, 241,
242, 250, 254, 263, 265, 271,
277, 286, 299, 303, 403, 404,
406, 477-479, 482, 495-497,
502, 503, 517, 520, 522, 523,
525, 526, 533, 535, 539, 540,
575, 577, 581, 599, 614, 617,
620, 623, 628
Ruskin, John 271

S

Saalikašvili 164
Sabol, Josip 217
Saint Domingue 57
Saint Lavrence 70
Salaj, Branko 443
Salieri, Antonio 201
San Martino 44
Sanader, Ivo 164, 247, 407-409,
422, 423, 430, 434, 438, 466-
468, 481, 482, 485, 620
Sarkozv, Nicolas 607
Sartre, Jean-Poul 50
Saudijska Arabija 304, 508, 530,
532, 533, 554, 572, 576, 608,
621
Scheffer, Jaap de Hoop 601
Schleifer, Abdulah 367
Schroder, Gerhard 164
Schroeder, Gerhard 527, 536
Sciascia, Leonardo 98
Shepherd-Brook, Gordon 257
Siksto IV., papa 331
Silverstein, Larry 359, 360, 625
Sirija 26, 70, 100, 183, 383, 482,
546, 554, 609, 614, 617, 621
Sjedinjene Američke Države 29,
33-36, 41, 44, 45, 47, 56-58, 70,
73, 75, 77, 81, 90, 93, 100, 106,
112, 116, 123, 126, 129, 133,
161, 165, 212, 241, 242, 257,
270, 295, 296, 299, 309, 311,
316, 340, 342, 347, 352, 355,

369, 372, 375, 382, 401, 402,
436, 449, 455, 462, 477, 478,
482, 493, 496, 497, 501, 510,
512, 516, 518, 522, 524, 525,
527, 531, 533, 536, 541, 546,
617, 621, 623, 624, 627-629
Sjeverna Koreja 298, 498, 516, 518,
546, 553, 556, 570, 573, 574,
576, 578, 580, 586, 597, 599,
617, 619, 623
Slovenija 413, 414, 417-419, 431,
483, 602, 609, 612, 614, 615,
617
Smith, Rupert 323, 392, 424, 427,
604
Smuts, Jan 279, 283
Solana, Javier 115, 480, 481
Solženjicin, Aleksandar 40, 186,
194, 243, 246, 253, 264, 267,
268
Somalija 78
Sorge, Richard 349
Sotona 156, 163, 169, 170, 173,
179, 180, 209, 211-213, 216,
225, 235, 263, 276, 284
Southcott, Joanna 132, 133
Sovjetski Savez 26, 40, 57, 60, 74,
75, 109, 300, 308, 353, 354, 368
Sprague, W. B. 130
Spvkman, J. Nikolas 83
Srbija 94, 305, 306, 322, 323, 332,
333, 401, 412, 454, 487
Staljin, Josif Visioronovič 26, 39,
148, 191, 194, 265, 266, 292,
294, 295, 298, 303, 380, 522,
628
Stari Rim 567, 589, 590, 598
Stepinac, Alojzije, blaženik 434,
439, 440
Stoltenberg, Thorvald 323
Stornia, R., admiral 41
Straw, Jack 476, 480
Strohm, Carl Gustaf 291, 302-305
Sudac, Zlatko, vlč. 432

Sudan 71, 78, 80, 162, 167, 352,
353, 518
Sueski kanal 60
SunTzuVu 98, 428, 461
Supek, Ivan 389
Sveta Brabara 139
Sveta Lucija 139
Sveta Marija Magdalena 121
Sveta Stolica 276, 331, 387, 437,
566
Sveti Augustin 215, 216
Sveti Dujam 450
Sveti Ivan Vianev 240
Sveti Nikola 139
Sveti Pavao 216
Sveti Petar 107

Š

Šaron, Ariel 529
Seks, Vladimir 257, 466
Šešelj, Stjepan 230, 445
Španjolska 35, 195, 214, 225, 277,
378, 442, 479, 597, 604, 606,
615, 616
Šufflav, pl. Milan 335
Šulek, Stjepan 365
Šušak, Gojko 430
Švedska 37, 131, 241
Švicarska 241, 258

T

Tacit, Svetonije 591
Tadao, Umesao 53
Tadžikistan 40, 626
Tafra, Robert 137, 181, 194, 195
Tajland 623, 627
Tajvan 500, 623
Tanzanija 352, 356
Tavistock, Institut 49, 134, 141,
197-199, 202, 205, 208, 210,
215, 271, 372, 404, 405, 410,
451, 470, 490, 611

Teheran 40
The Beatles 198, 199, 200, 204,
205, 206, 208, 210
Tibet 60, 68, 69, 627
Tigris 70
Tihi ocean 41, 60, 297, 349, 515
Tihonov, patrijarh 186, 187, 188,
189, 267
Tihonov, L. 253, 254
Tito, Josip Broz 144, 148, 194, 245,
308, 309, 316, 329, 337, 485,
596
Todorova, Marija 310
Tomaš, Stjepan, kralj 326, 329
Tomašević, Stjepan, kralj 326, 327,
329, 330
Tomčić, Zlatko 418
Tovnee, Arnold 345, 346, 364
Treadwell, James 557
Trinidad 128
Trocki, Lav 27, 138, 192, 215, 241,
257, 263
Tuđman, dr. Franjo 52, 247, 302,
323, 333, 337, 391, 396, 420,
430, 432, 457, 458, 459, 466,
475, 487
Tuđman, Miroslav 164, 432
Tuhačevski, Mihael 288
Turkmenistan 74, 183
Turska 70, 74, 181, 183, 184, 404,
476, 477, 479, 482, 483
Tvrtko I., kralj 324, 326

U

Uganda 78
Ujević, Tin 269
Ukrajina 40, 76, 111, 114, 115, 401,
403, 521, 626
UN 63, 167, 312, 340, 391, 501
Urugvaj 43
Uzbekistan 40, 626

V

Vance, Cyrus 314, 335
 Varšavski pakt 61
 Varvarov, P. A. 526
 Vatikan 134, 184, 387, 467, 470,
 475, 540,
 Vaziri-Hamaneh, Kažem 503
 Velika Britanija 34, 37, 47, 70, 73,
 126, 131, 133, 142, 242, 257,
 285, 295, 304, 305, 309, 311,
 315, 320, 350, 372, 382, 391,
 393, 395, 405, 418, 419, 426,
 427, 479, 482, 497, 505, 539,
 559, 561, 597, 603, 614, 615
 Velika jezera 78
 Velika Kolumbija 46
 Vespa, Bruno 415
 Vijetnam 86, 567, 623, 624
 Višnar, Fran 567
 Vitez, Zlatko 144
 Voltaire 231, 232, 234, 596
 'Vrući mir' 216, 446, 585, 587
 Vujić, Jure 29,
 Vukman, Zoran 214, 435

Walsch, Neal Donald 173-175
 Watson, Graham 476
 Weiler, Joseph 223
 Weishaupt, Adam 195
 Wellington 133
 Wells, H. G. 140, 141, 181, 270,
 271, 273, 282, 284, 338
 Wels, Orson 538
 Wilson, Woodrow 36, 47, 260, 270,
 280, 282-284
 Wiseman, William 260
 Wolfowitz, Paul 34, 478
 Woolsey, James 81
 WTO 35
 Wyclif, J. 136, 137

Z

Zair 71
 Zapadna Europa 75, 77, 112
 'zapadni Balkan' 108, 120, 403, 406,
 409, 418, 420, 422, 431, 448,
 449, 454, 456, 465, 471, 483,
 485, 487, 489, 490
 Zaptero 164
 Zidić, Igor 432
 Ziff, B. William 161
 Zimbabve 78
 Zimmern, Alfred 279
 Zinovjev 243, 288
 Zwerger, Branko 335

Ž

Žunec, Ozren 430

Bilješka o piscu

Davor Domazet-Lošo rođen je 1. svibnja 1948. u Sinju. Kao dragovoljac Hrvatskog obrambenog rata, na početku srpnja 1991. postaje članom Zbora narodne garde. Obavlja dužnost načelnika Obavještajnog odjela, zatim dužnost načelnika Odjela za uporabu Hrvatske vojske u Upravi za strateška istraživanja. Na dužnost načelnika Obavještajne uprave Glavnoga stožera Oružanih snaga Republike Hrvatske imenovan je 5. prosinca 1992. U čin kontraadmirala promaknut je 28. svibnja 1994. Dužnost zamjenika načelnika Glavnoga stožera Oružanih snaga obavlja od studenoga 1996. do listopada 1998. U čin viceadmirala promaknut je 28. svibnja 1998.

Ukazom vrhovnoga zapovjednika oružanih snaga, u listopadu 1998. imenovan je načelnikom Glavnoga stožera Oružanih snaga Republike Hrvatske. U čin admirala promaknut je 10. ožujka 2000., a potom je smijenjen s dužnosti načelnika Glavnoga stožera oružanih snaga Republike Hrvatske. Poslije potpisao je Pismo dvanaestorice generala hrvatskoj javnosti, u kojemu se tražila zaštita vrijednosti i digniteta Domovinskoga rata, umirovljenje, 20. rujna 2000. godine.

Stručne radove iz područja taktičkog i operacijskog vojnog umijeća, vojne strategije i opće strategije te geostrategije i geopolitike objavljuje već punih trideset godina. Do 2001. predavao je umijeće ratovanja na visokim vojnim i civilnim školama.